

פרשת פקודי	אלה פקודי המשכן משכן העדת אשר
<p>אלה פקודי המשכן משכן העדות אשר פקד על פי משה וגו' רבי חייא פתח (קהלת א ז) כל הנחלים¹ הולכים אל הים והים איננו מלא וגו' האי קרא אוקמוה ואתמר אבל כל הנחלים אלין ריזין דנחלין ומבועין קדישין דאתמליין ונפקין (מבועין קדישין) לאנהרא² ולמליא להאי ימא רבא וכיון דהאי ימא רבא אתמלי מסטרא דאינון נחלין³ כדין הוא אפיק מיא⁴ ואשקי לכל</p>	<p>אלה פקודי המשכן משכן העדת אשר פקד על פי משה וגו' רבי חייא פתח "כל הנחלים הולכים אל הים והים איננו מלא וגו' פסוק זה פרשוהו ונתבאר אבל כל הנחלים אלו סודות הנחלים והמעיינות הקדושים שמתמלאים ויוצאים (מבועים קדושים) להאיר ולמלא את הים הגדול וכיון שהים הגדול הזה התמלא מצד אותם הנחלים אז הוא מוציא מים ומשקה את</p>

¹ מז"ן דהוקשה לו בפסוק, חדא דאין צורך לכל פסוק זה כי מן הנמשך אחר כך ידענו, ועוד מהו אלה פקודי המשכן היל"ל אלה פקודי כלי המשכן דהיינו מספר משקל כלי הזהב והכסף והנחשת האמור אחרי כן וכמ"ש הראב"ע, ולכן פתח בפסוק כל הנחלים, שגם הוא צריך באור וכבר נתבאר בכמה מקומות, וכמ"ש האי קרא אוקמוה, ואתמר. ונראה שכפל הדברים ר"ל שפסוק זה כבר פירש עניינו בשלימותו ובכולו כמו שנזכר בפרשת בשלח נ' ב' ובפרשת אחרי מות נ"ח א', וזהו אומרם ואוקמוה. ואמנם במקומות אחרים נתבאר קצת ממנו כגון בויחי רל"ה א', ולעומת כן אמר ואתמר. אבל כל הנחלים אלין וכו', ירצה אמת שיש בפסוק זה כמה ביאורים שונים אבל בכולם כאחד נתבאר שכל הנחלים ה"ס הנחלים והמבועים כי מלת כל מרבה גם המבועין, וה"ס שני יסודות דא"א כי יסוד אי' סודו נחל דהיינו בהסתיימו בחזה זעיר ששם א' של וא"ו דשם מ"ה שהוא ריבוע דשם אה"ה העולה מ"ד, ומה שנשאר משם מ"ה גם הוא מ"ד, וזה סוד (ישעיה מ, יב) מי מדד, פי' ב' פעמים מ"ד ועולים נח"ל, ולפי שיש ביסוד זה צנורות רבים לה' חסדים שבו לכן אמר נחלים בלשון רבים. ומבועין הם ביסוד אבא שהם סוד היודין וכמ"ש בזוהר י' נביעו, ולהיותם יסודות קראם ריזין, וכן נח"ל מבר"ע בגי' ר"ז עם הכולל. והקדים הנחלים למבועין מפני שיסוד אבא מתארך יותר משל אי' ונמצא כאילו יסוד אי' קודם ליסוד אבא. והנה מבר"ע צירופו ע"ב מ"ו כנודע, כי עד החזה סודו ע"ב ומשם למטה מ"ו. ואמנם אר"א סודם י"ה וי' פעמים ה' גי' כ"ל, וזהו כל הנחלים, וגם להיותם ה' חסדים סוד נ' שערים והיינו כ"ל. ואין ספק שפסוק זה מדבר בענין שפע העולמות המוכרח תמיד לקיומם וכמבואר אצלנו ולכן אמר דאתמליין, פי' שתמיד הם מלאים, מה שאין כן בזווג הפנימיות דנשמות שהוא נפסק, ועל כן אמר הולכים בלשון הווה. האמנם ידוע שתמיד אורות אבא מכוסים ושעיקרם הוא לאצילות ולא לעולמות התחתונים, ואם כן יקשה איך הזכיר גם המבועין (רמ"ז).

² ויובן על דרך מ"ש הרב באוצרות חיים שמהנה גילוי יסוד אבא למטה מן החזה לייחד הה' גבורות בדעת הנוק', וכמו כן נאמר בכאן כי צריכה הארת אבא להמשיך המזון למטה ולייחדו ביסוד הנוק' שה"ס ימא רבא, וכנז"ל בריש פרשת ויהיו חיי שרה, ואפשר שזה סוד שם ים, כי מ' סתומה הוא סוד היסוד דנוק' כנודע שהוא תרי דלתין, וכמשה"ה (איוב לח, ח) ויסך בדלתיים ים, והוא אור אבא המאיר בתוכה, וגם י"ם במ' דאי"ק עולה תר"י שהוא כמנין מילוי דמילוי דע"ב, ולכן נקרא ימא דחכמתא כנזכר בפרשת אחרי מות נ"ח א' (רמ"ז).

³ פי' שמקבל השפע מצד העליון ודוקא מבחינת הנחלים ולא מן המבועין כאמור שאינם משמשים שם אלא לאנהרא, ולפי דעתי הוא מלשון (ישעיה ב, ב) ונהרו אליו כל הגוים, שר"ל ימהרו וירוצו כי לכן נהר נקרא כן שהוא רץ ונמשך (רמ"ז).

⁴ ירצה שאז הופך פניו למטה להשפיע לתחתונים ואז מוציא מים, מבואר במ"ש הרב בסוד אור מים רקיע, כי אור הוא מצד אבא, ולפי זה מלת לאנהרא תהיה כפשוטה. ומים מצד אי', וכבר אמרנו שאור אבא הוא לאצילות והמים לעולמות ב"ע. אי נמי יכוין למ"ש בפרשת בראשית כ"ט ב' ובפרשת וארא ל ע"א, כי המים הבאים לנוק' מצד אי' נקפאים בסוד (איוב לח, כט) מבטן מי יצא הקרח. ואחר כך מסטרא דדרום משתרן ונגדיו, וז"ש אפיק מיא, ועל זה נאמר והים איננו מלא כמ"ש בפרשת ויחי רל"ה א', אמאי איננו מלא בגין דנקיט ויהיב אעיל ואפיק. ובה תבין פשט נעים בפסוק, וגם יצטרך לך לענייננו. דע כי יסוד מלכות בבחינת חיצוניותו הוא נקרא אלהים שמשפיע אל העולמות, וכל המזונות מצד הגבורות וכנ"ל, ובפרט כי בחינת ים הוא יסוד דמ'לכות בנוטריקון של י"ם המשפיע לבריאה וכמו שכתבתי בפרשת חיי שרה הנז"ל, וידוע שהבריאה היא הכס"א שעולה אלה"ם, וידוע שיסוד נקרא פה כמד"א (משלי ל, כ) אכלה ומחתה פיה, ואם ח"ו לא יכנסו בה ב' אותיות י"ה ישאר אל"ם, ואמנם אם ימלא מן הנחלים אז הוא אלה"ם שלם, וזהו סוד הולכים אל הים אותיות אלה"ם, אבל כאשר פונה למטה להשפיע בודאי שאז אינו מקבל מב' אותיות י"ה שאז הוא מלא אבל איננו מלא מפני שאין מליאתו לעצמו וגם שמיד משפיע למטה. ואשקי לכל חיון ברא, הם עולמות החיצוניות שהוא המזון הכולל, ולכן אמר חיון ברא, שאין אנו מדברים עכשיו בפנימיות הנשמות (רמ"ז).

כל חיות הבר כמו שנאמר ישקו כל חיתו שדי.	היוון ברא כמה דאת אמר (תהלים קד יא) ישקו כל חיתו שדי
מה כתוב למעלה המשלח מעינים וגו' ואחר כך ישקו כל חיתו שדי ישברו פראים צמאם אלה הן המרכבות שלמטה שכאשר הים לוקח אותם את כולם הוא לוקח ושואב אותם לתוכו ואחר כך מוציא מים לצד אחר שהן המרכבות הקדשות שלמטה ומשקה אותם וכולם התמנו ונפקדו בשם כמו שנאמר לכלם בשם יקרא	מה כתיב לעילא ⁵ המשלח מעינים וגו' ולבתר ישקו ⁶ כל חיתו שדי ישברו פראים צמאם אלין אינון רתיכין דלתתא דכד ימא נקיט לון ⁷ כלהו נקיט לון ושאיב לון בגויה ולבתר אפיק מיין לסטרא אחרא ⁸ דאינון רתיכין קדישין דלתתא ואשקי לון וכלהו אתמנון ואתפקדון בשמא כמה דאת אמר (ישעיה מ כו) לכלם בשם יקרא
ולכן אלה פקודי המשכן משכן העדת.	ובנין כך אלה פקודי המשכן משכן העדות
רבי יוסי פתח מה רב טובך אשר צפנת ליראיך פעלת לחוסים בך נגד בני אדם מה רב טובך כמה יש להם לבני אדם להסתכל ולדעת בדרכי הקדוש ברוך הוא שהרי בכל יום ויום	רבי יוסי פתח (תהלים לא כ) מה רב טובך אשר צפנת ליראיך פעלת לחוסים בך נגד בני אדם מה רב טובך כמה אית לון לבני נשא לאסתכלא ולמנדע בארחוי דקודשא בריך הוא דהא בכל יומא ויומא
	רב/ב
יוצא קול ומכריז ואומר השמרו בני העולם סגרו דלתות החטאים הסתלקו מהרשת שתופסת טרם יתפסו רגליהם ברשת הזו הגלגל סובב תמיד עולה ויורד אוי לאותם שדוחים רגליהם מתוך הגלגל שהרי נופלים לתוך העמק שטמון לאותם רשעי העולם.	קלא נפיק ואכריז ואמר אסתמרו בני עלמא טרוקו גלי חובין אסתלקו מרשתא דתפיס עד לא יתפסון רגלייכו בהאי רשתא ⁹ גלגלא סהרא תדיר סליק ונחית ווי לאינון דדחיין רגלייהו מגו גלגלא דהא נפלי לגו עומקא דטמיר לאינון חייבי עלמא
אוי לאותם שנופלים ולא יקומו ולא יאורו באור הגנוז לצדיקים לעולם הבא אשריהם הצדיקים לעולם הבא שכמה מאורות גנוזים להם כמה עדונים באותו העולם טמונים להם שכתוב מה רב טובך אשר צפנת ליראיך מה רב טובך הרי פרשוה שזהו אור הגנוז לצדיקים לעולם הבא שכתוב וירא אלהים את האור כי טוב	ווי לאינון דנפלין ולא יקומו ולא ינהרו בנהורא דגניז לצדיקיא לעלמא דאתי זכאין אינון צדיקיא לעלמא דאתי דכמה נהורין ¹⁰ גניזין לון כמה עדונין בההוא עלמא טמירין לון דכתיב מה רב טובך אשר צפנת ליראיך מה רב טובך הא אוקמוה דא הוא אור דגניז לצדיקיא לעלמא דאתי דכתיב (בראשית א ד) וירא אלהים את

⁵ כי מעיינים הם המבועין סוד עיניים, ושניהם בין הרים יהלכון, שהוא בין חסד וגבורה שנקראים הרים, וביניהם הולכים הנחלים והמעיינים, שני יסודות דא"א כנודע (רמ"ז).

⁶ ה"ס כל שלש עולמות ב"ע, כי בבריאה מאיר שם א"ל שד"י וגם ביצירה מט"ט שעולה שד"י, וגם ידוע שמט"ט נקרא נער וזקן בסוד שר הפנים, ועל כן כל חיתו שדי מרבה בריאה ויצירה. וישברו פראים, סוד סנדלפ"ן העולה פ"ר ועם הכולל פ"א, ולפי ששם שולטות הגבורות ולכן אמר ישברו צמאם, להורות שיש שם שרב וצמא (רמ"ז).

⁷ ירצה כאשר הים העליון מקבל אותם הנחלים ועיין בפרשת וארא ל ע"א (רמ"ז).

⁸ פ"י כשמקבל מסטרא דאינון נחלין כנז"ל, אז הופך פניו לצד אחר הוא צד התחתונים ששם אינון רתיכין קדישין דלתתא, ומחלק מזון לכולם איש איש לפי מדרגתו. וכלהו אתמנון על מלאכתם שאז מקבלים כח לפעול פעולתם, והיינו ענין הקראם בשם שהוא התקבלות קבלת כל אחד השפע לפי בחינתו ושרשו (רמ"ז).
⁹ רלה ע"ב (הערת הזהר).

¹⁰ הענין שיש שתי בחינות באורות, האחת הם האורות השרשיות בעצמם והשנית הוא חיבור האורות זה בזה והתנוצצם אלו באלו, שמזה יתהו אורות רבות שונות. ועל הבחינה הראשונה אמר כמה נהורין, ועל השניה כמה עדונין, שה"ס החיבורים. והוסיף לומר בההוא עלמא, לענין גדול והוא שעכשיו וגם מאז מעולם, מחיבור האורות מתהים אורות אחרות זו תחת זו (רמ, ז).

<p>האור כי טוב וכתוב (תהלים צו יא) אור זרוע לצדיק¹¹ ולישרי לב שמחה ועל זה מה רב טובך</p>	<p>וכתוב אור זרוע לצדיק ולישרי לב שמחה ועל זה מה רב טובך.</p>
<p>כתיב הכא מה רב טובך וכתוב התם וירא אלהים את האור כי טוב אשר צפנת משום שהסתכל הקדוש ברוך הוא באותו האור והסתכל באותם הרשעים שעתידיים לחטא בעולם וגזז את אותו האור לזכות בו את הצדיקים לעולם הבא כמו שנתבאר.</p>	<p>כתוב כאן מה רב טובך וכתוב שם וירא אלהים את האור כי טוב אשר צפנת משום שהסתכל הקדוש ברוך הוא באותו האור והסתכל באותם הרשעים שעתידיים לחטא בעולם וגזז את אותו האור לזכות בו את הצדיקים לעולם הבא כמו שנתבאר.</p>
<p>פעלת בקדמיתא צפנת ולבתר פעלת אלא צפנת כמה דאתמר פעלת בנין דההוא נהורא דגניז ביה עביד קודשא בריך הוא אומנותא דעלמא מנלן דכתיב (בראשית ב ד) אלה תולדות השמים והארץ בהבראם באברהם כתיב וההוא נהורא דאברהם¹² גניז ליה קודשא בריך הוא וביה עביד אומנותא דעלמא דכתיב פעלת לחוסים כך לאינון דיתבי תחות צלא דקודשא בריך הוא</p>	<p>פעלת בראשונה צפנת ואחר כך פעלת אלא צפנת כמו שנאמר פעלת בשביל אותו האור הגנוז בו עשה הקדוש ברוך הוא את אמנות העולם מנין לנו שכתוב אלה תולדות השמים והארץ בהבראם כתוב באברהם ואותו אור של אברהם גזז אותו הקדוש ברוך הוא ובו עשה אמנות העולם שכתוב פעלת לחוסים כך לאותם שיושבים תחת צלו של הקדוש ברוך הוא.</p>
<p>נגד בני אדם דהא בהאי אומנותא דאתעביד בהאי נהורא קיימין בני נשא בעלמא וקיומא דלהון הוי אף על גב דאיהו גניז ביה קיימין בני נשא בעלמא דין¹³ פעלת אומנותא דעלמא דא דביה אתעביד כלא בחושבנא אומנותא דעלמא כגוונא דא אומנותא דמשכנא דאיהו אומנותא כגוונא דעלמא והא אוקימנא</p>	<p>נגד בני אדם שהרי באמנות הזו שנעשתה באור הזה עומדים בני אדם בעולם וקיומם נהיה אף על פי שהוא גנוז בני האדם עומדים בו בעולם הזה פעלת את אמנות העולם הזה שבו נעשה הכל בחשבון אמנות העולם כמו אמנות המשכן שהוא אמנות כמו של העולם והרי בארנו.</p>
<p>כתיב הכא אלה פקודי המשכן וכתוב התם</p>	<p>כתוב כאן אלה פקודי המשכן וכתוב</p>

¹¹ הוא מ"ש בזוה"ק (ח"א דף ד רע"א) כי נטל קוב"ה מ"ה ושדי באבר (כי הוא נמשך בהיסוד בסדר אור מים רקייע כנז) ואתעביד אברהם, והוא החסד שנתגלה בפומיה דאמה, ונתתקן ונעשה על ידו כל תולדות שמים וארץ כמבואר שם ע"ש. אמנם אותו האור עצמו שהוא הגילוי דהשם מ"ה העיקרי, הנה הוא חזר ונתעלם ונגזז ג"כ תיכף בהיסוד עצמו, וכמ"ש בפ' פקודי (דף רכ ע"ב) וההוא נהורא דאברהם גניז ליה קוב"ה כו' ע"ש, ונגזז בהיסוד עצמו, בסוד (תהלים צו יא) אור זרוע לצדיק, כמ"ש שם (רכ ע"ב וע"ש) קמח סע"ב וקסו סע"ב ולה ע"א). ואינו מאיר מאז ולהלאה אלא דרך דופני העטרה, והוא החסד שמנהיג בו כל הדורות. אמנם בכל הששת ימי בראשית, הנה אזיל יומא קדמאה בגילוי החסד שבו עם כלו יומין כנ"ל, ונתקן על ידו כל מע"ב כולם (כללים ח"א נז ע"א), אע"פ שאין יוצא החסד הזה ע"י פי היסוד, מ"מ נהנין ממנו כידוע בסוד נהיר לנוק' דרך דופן, ע' הארת המוחין (פרק ט), והוא החסד שמנהיג את כל הדורות וזן בחסדו כל בשר מקרני ראמים ועד ביצי כנים, אלא שהוא בהסתר פנים ואין נסים נגלים עד לעתיד. וכ"ז הוא מסוד הסירוס, עד לעתיד שאז יתגלה בפום אמה. אבל אור הנקבה נתבטל הכל עד לע"ל, ולכן הנקבה היא עתה גבורה, אבל חסד הזכר אינו נפסק אפי' רגע אחת (כמ"ש פ' תרומה קמ"ט רע"א ופ' פקודי ר"כ ע"ב) (כללים ח"א פא ע"ג, ועי' עוד כללים ח"א קב ע"ב), עי' פ' בא לה ע"א ע"ש כל הענין, וכן בפ' תרומה קמח סע"ב ושם קסו ע"ב ופ' פקודי רכ ע"ב וכן בפ' בראשית ל"א סע"ב (כללים ח"ב סח ע"ב).

¹² הוא אור התיקון דשם מ"ה כמ"ש בח"א דף כ רע"א (לש"ו). עי' הערה לעיל בשם ספר הכללים.
¹³ עי' לעיל הערה בשם הכללים, בתחילה יצא הוא ג"כ והאיר בעיקר אורו עצמו, והוא החסד שנתגלה אז בפומא דאמה שאמר באד"ר (קמב ע"א), והוא מאור הגנוז שנתגלה ביום ראשון. אבל תיכף הנה חזר ונגזז גם הוא ונשאיר בהיסוד עצמו, ובסוד אור זרוע לצדיק, ואינו מאיר מעתה להנוק' שהוא המלכות הנעלמת בו אלא רק דרך דופני העטרה, ע' הארת המוחין (פרק ט) [וכמ"ש בזוה"ק פ' בא לה ע"א, ע"ש בהגהות מהרח"ו אות ג' ד', ובזוה"ק פ' תרומה קמח סע"ב וקמט רע"א, ושם קסו ע"ב וקסז ע"א כל הענין, ופ' פקודי רכ ע"ב ופ' אמור פח ע"א]. ועכ"פ הוא, כי אור המ"ה העיקרי הנה הוא עצמו לא נתגלה ג"כ אלא רק ביום הראשון, והוא החסד שנתגלה אז בפומא דאמה, אבל הוא חזר ונגזז תיכף ג"כ ביסוד עצמו, ונשאיר שם ובסוד אור זרוע לצדיק (כללים ח"א קא ע"ג).

<p>אלה תולדות השמים והארץ בנין דכל אינון תולדין דעבדו ואפיקו שמיא וארעא כלהו בחילא דההוא נהורא דגניז אתעבידו ונפקי פקודי המשכן בההוא חילא נפקו¹⁴ מנלן דכתיב ובצלאל בן אורי בן חור למטה יהודה דא איהו¹⁵ מסטרא דימינא ואתו אהליאב דא איהו מסטרא דשמאלא ומשכנא מסטרא דימינא ושמאלא אתקם ואתעביד ומושה דהוה בנייהו אוקים ליה</p>	<p>שם אלה תולדות השמים והארץ משום שכל אותן תולדות שעשו והוציאו שמים וארץ כולן בכח של אותו האור הגנוז נעשו ויצאו פקודי המשכן יצאו באותו הכח מנין לנו שכתוב ובצלאל בן אורי בן חור למטה יהודה זהו מצד הימין ואתו אהליהב זהו מצד השמאל והמשכן מצד ימין ושמאל הוקם ונעשה ומושה שהיה ביניהם הקים אותו.</p>
<p>רבי אלעזר פתח ואמר (ישעיה טז ה) והוכן בחסד כסא¹⁶ וישב עליו באמת וגו' והוכן בחסד כסא הא אוקימנא כד מחשבה¹⁷ סליק ברעו¹⁸ דחדוה מטמירא דכל טמירין¹⁹ דלא אתיידע ולא אתדבק מטי ההוא חדוה ובטש גו מחשבה²⁰ וכדין עאל באתר דעאל²¹</p>	<p>רבי אלעזר פתח ואמר (ישעיה טז) והוכן בחסד כסא וישב עליו באמת וגו' והוכן בחסד כסא הרי בארנו כשעלתה מחשבה ברצון של שמחה מטמיר כל הטמירים שלא נודע ולא נדבק הגיעה אותה שמחה והכתה לתוך המחשבה ואז נכנס למקום שנכנס.</p>
<p>עד דאתגניז בחד היכלא עלאה²² דאיהו טמיר לעיל ומתמן נגדין ואתמשכן כל נהורין דימינא דנטיל בקדמיתא ולבתר נטלי כלהו ומההוא סטר ימינא אתקן כרסייא לתתא דהא קודשא בריך הוא אתקין לההוא כרסייא בחסד וישב עליו באמת דאיהי תקונא דחותמא דכלא ולא יתיב על ההוא כרסייא אלא בחותמא דא דאיהו אמת באהל דוד דאיהי בי כרסייא לתתא</p>	<p>עד שנגנז בהיכל עליון אחד שהוא טמיר למעלה ומשם שפעו ונמשכו כל האורות של ימין נסע בראשונה ואחר כך כולם נסעו ומאותו צד הימין נתקן הכסא למטה שהרי הקדוש ברוך הוא התקין אותו הכסא בחסד וישב עליו באמת שהוא התקון של החותם של הכל ולא יושב על אותו כסא אלא בחותם שהוא אמת באהל דוד שבו הוא הכסא למטה.</p>
<p>שופט ודרש משפט ומהיר צדק שופט מסטר דדינא ודרש משפט מסטרא דרחמי ומהיר צדק איהו כרסייא דדינא דאיהו בי דינא לתתא תא חזי כגוונא דא משכנא לא אתתקן אלא בסטרא</p>	<p>שפט ודרש משפט ומהר צדק שפט מצד הדין ודרש משפט מצד הרחמים ומהר צדק הוא כסא הדין שהוא הבית דין למטה בא וראה כמו כן המשכן לא התקן אלא</p>

¹⁴ הם [בצלאל ואהליאב] יכוונו בעשייתן היטיב ע"פ דוגמתן בתבניתם של מעלה שהראה הקב"ה למשה בהר, כי בתבנית הזה דוקא הנה הוא נרשם בזה הצרופי אותיות אשר בהם נבראו שמים וארץ, והם תלויים במעשה המשכן. והרי תלוי קיום כל העולם כולו ע"י אורו וקדושתו ית"ש הנמשך ושורה בהם ע"י הכוונה הזה דוקא. וכמ"ש בזה"ק פ' תרומה (קנב ע"א) ופ' פקודי (רלה ע"ב), וע' עוד פ' פקודי (ר"כ ע"ב ורכ" ע"א) ובדף רל"ד ע"ב) (כללים ח"ב ז ע"א).

¹⁵ רכב ע"א רלו ע"א (הערת הזהר).
¹⁶ בהדורות האחרונים הללו אשר מדורו של האריז"ל והלאה שהיה במאה הרביעי, שהוא שליטת דספי' החסד, ומאז התחיל להתנוצץ בפנימיות העולמות אור התיקון דימות המשיח, שהוא בעטרת היסוד, מלך הדר, מלכות דז"א, ועל המלכות נאמר (שם ה) והוכן בחסד כסא, כמ"ש בפ' תרומה (דף קלג סע"א) ופקודי (דף רכ ע"ב), וע' פע"ח (שער הקריאת שמע רפ"ד), ולכן מאז התחיל להתנוצץ אור התיקון דימות המשיח, והוא מתקרב והולך בכל יום (ביאורים ח"א כא ע"ד), קץ הימין הוא כאשר יגיע זמן שליטת המלכות דאצילות, שעליה נאמר (ישעיה טז ה) והוכן בחסד כסא, כמ"ש פ' תרומה (קלג ע"א) ופ' פקודי (רכ ע"ב). והחסד הוא ימין ולכן נקרא המלכות ימין (ביאורים ח"ב מב ע"ד).

¹⁷ מוחא סתימאה (רח"ו)
¹⁸ יסוד דכתר (רח"ו).

¹⁹ מושך הטיפה מדעת הגנוז ברדל"א (רח"ו).
²⁰ אבא (רח"ו).

²¹ יסוד דאבא (רח"ו). אור התיקון דימות המשיח, שהוא בעטרת היסוד, מלך הדר, מלכות דז"א, ועל המלכות נאמר (שם ה) והוכן בחסד כסא (ביאורים ח"א כא ע"ד), ועי' שעה"כ ק"ש ו: ברכת אהבת עולם הוא בהיכל אהבה שהוא בחי' החסד. ונודע מה שאמר הכתוב (ישעיה טז ה) והוכן בחסד כסא. ועיי"ש יט ע"א: אהבת עולם, שהיא אהבה זוטא של המלכות הנק' עולם, אשר היא עדיין למטה בעולם הבריאה.
²² בינה (רח"ו).

<p>דא כנוונא דא דחסד כדקאמרן לעיל ועל דא אתמנון תולדין ואתתקנו כלהו לתתא</p>	<p>בצד הזה כמו זה של חסד כפי שאמרנו למעלה ועל כן נמנו התולדות והתתקנו כולם למטה.</p>
<p>אלה פקודי המשכן משכן העדות אשר פקד על פי משה רבי שמעון פתח בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ האי קרא הפסוק הזה</p>	<p>אלה פקודי המשכן משכן העדת אשר פקד על פי משה רבי שמעון פתח בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ הפסוק הזה</p>
<p>רכא/א</p>	
<p>אוקמוה ואתמר בכמה סטרין אבל כד ברא קודשא בריך הוא²³ עלמא²⁴ ברא ליה כנוונא דלעילא²⁵ למהוי עלמא דא בדיוקנא דעלמא דלעילא²⁶ וכל אינון גווינין דלעילא אתקין לון לתתא לאתדבקא ולא תקשרא עלמא בעלמא</p>	<p>פרשוהו ונאמר בכמה צדדים אבל כשברא הקדוש ברוך הוא את העולם ברא אותו כדוגמא שלמעלה להיות העולם הזה בדמות של העולם שלמעלה וכל אותם צבעים של מעלה התקנים למטה להדביק ולקשר עולם בעולם.</p>
<p>וכד בעא קודשא בריך הוא²⁷ למברי עלמא²⁸ אשגח באורייתא²⁹ וברא ליה ואסתכל בשמא קדישא³⁰ כללא דאורייתא³¹ וקיים עלמא בתלת סטרין³² אתקיים עלמא ואינון חכמה ותבונה ודעת בחכמה דכתיב (משלי ג יט) יהו"ה בחכמה³³ יסד ארץ בתבונה דכתיב כונן שמים בתבונה בדעת דכתיב (שם כ) בדעתו תהומות נבקעו הא כלהו בקיומא דעלמא ובאלין תלתא אתבני משכנא³⁴ דכתיב ואמלא אותו רוח אלהים בחכמה בתבונה ובדעת</p>	<p>וכשרצה הקדוש ברוך הוא לברא את העולם השגיח בתורה וברא אותו והסתכל בשם הקדוש הכלל של התורה וקיים את העולם בשלשה צדדים התקיים העולם והם חכמה ותבונה ודעת בחכמה שכתוב ה' בחכמה יסד ארץ בתבונה שכתוב כונן שמים בתבונה בדעת שכתוב בדעתו תהומות נבקעו הרי כולם בקיום העולם ובשלשת אלה נבנה המשכן שכתוב ואמלא אתו רוח אלהים בחכמה ובתבונה ובדעת.</p>
<p>וכלהו תלתא רמיוין בקרא דא בראשית היינו</p>	<p>וכל השלשה רמוזים בפסוק הזה</p>

²³ א"ס ב"ה, א"נ אבא (מ"מ).

²⁴ הנה עולם זה הוא עולם השפל שמים וארץ, וקודש אברין הוא אפשר דהיינו מדת המלכות שהוא אדריכל הבונה העולם, ואפשר דהיינו הבינה שמכחה נברא העולם, והיא היתה נותנת כח למלכות (אור יקר). מלכות (מ"מ).

²⁵ הענין שעם היות העולם הזה גרוע מצד היותו הוה ונפסד ושפל במצבו עד תכלית עד שאין שפל ממנו, עם כל זה צורתו וציורי פרטיו כולם מצטיירים בסוד העולם העליון הרוחני, והרוצה להשתעשע בהשכלת העולם עליון מתוך התורה, וירצה לעמוד ולהתבונן בפרטי הנבראים התחתונים, ישיג סדר מדרגות עליונות וישתעשע בהשכלתם מתוך הדברים הגשמיים, מפני שהגשמיים צל העליונים, ומי שאין כח להסתכל בצורה יסתכל בצלה ומשם ידע קצת מהצורה העליונה המצל בארץ התחתונה, וכן הוא עניני העולם (אור יקר). פי' בינה כדמפרש (מ"מ).

²⁶ עם היותו גרוע בערך חומר, לא יהיה גרוע בערך שיעור קומתו (אור יקר).

²⁷ פי' א"ס א"נ אבא (מ"מ).

²⁸ פי' זעיר (מ"מ).

²⁹ פי' בינה הנקרא תורה שבע"פ כמ"ש פב' תרומה, וברא ליה פי' באמצעות הבינה ברא לזעיר (מ"מ).

³⁰ ויקרא יט ע"א כא ע"א (הערת הזהר).

³¹ פי' הו"ה שבבינה א"נ י"ל באורייתא הוה אבא הנק' תורה שבכתב ששם מ"ה הוה שקיו דאילנא ובא מאבא לזעיר ולפ"ז מ"ש וכד בעת קב"ה, פי' א"ס ב"ה (מ"מ).

³² פי' חב"ד שמצד אבא שהם מוחין לזעיר הנק' עלמא וכן מוכח לקמן (מ"מ).

³³ פי' ה' שהוא זעיר בכח חכמה יסד ארץ שהיא מ' ש"מ שזעיר מקבל מחכמה וניתן אח"כ למ' (מ"מ).

³⁴ פי' מלכות (מ"מ). אמר לו הקב"ה "ראה קראתי בשם בצלאל בן אורי וגו' ואתו אהליאב בן אחיסמך וגו'", כי הם יכונו בעשייתן היטיב ע"פ דוגמתן בתבניתם של מעלה שהראה הקב"ה למשה בהר, כי בתבנית הזה דוקא הנה הוא נרשם בזה הצרופי אותיות אשר בהם נבראו שמים וארץ³⁴, והם תלויים במעשה המשכן. והרי תלוי קיום כל העולם כולו ע"י אורו וקדושתו ית"ש הנמשך ושורה בהם ע"י הכוונה הזה דוקא. [וכמ"ש בזוה"ק פ' תרומה (קנב ע"א) ופ' פקודי (רלה ע"ב), וע' עוד פ' פקודי (ר"כ ע"ב ורכא ע"א ובדף רל"ד ע"ב) (כללים ח"ב ז ע"א).

<p>דכתיב בחכמה ברא אלהים היינו דכתיב בתבונה את השמים היינו דכתיב בדעת³⁵ וכלהו כתיבי בעבידת משכנא וברוא דא כתיב אלה פקודי המשכן³⁶ דא רוא דחכמה משכן העדות דא רוא דתבונה³⁷ אשר פקד על פי משה דא רוא דדעת³⁸ וכלא דא לקבל דא בגין דכל מה דברא³⁹ קודשא בריך הוא בעלמא דיין⁴⁰ ברא ליה כגונא דלעילא וכלא אתרשים בעבידת משכנא⁴¹</p>	<p>בראשית היינו שכתוב בחכמה ברא אלהים היינו שכתוב בתבונה את השמים היינו שכתוב בדעת וכולם כתובים במעשה המשכן ובסוד זה כתוב אלה פקודי המשכן זה סוד החכמה משכן העדת זה סוד התבונה אשר פקד על פי משה זה סוד הדעת והכל זה כנגד זה משום שכל מה שברא הקדוש ברוך הוא בעולם הזה ברא אותו כדוגמא שלמעלה והכל נרשם בעבודת המשכן.</p>
<p>תא חזי בשעתא דאמר ליה קודשא בריך הוא למשה עביד משכנא הוה קאים משה תוהא דלא ידע מה למעבד עד דאחזי ליה קודשא בריך הוא בעינא כמה דכתיב (שמות כה מ) וראה ועשה בתבניתם אשר אתה מראה בהר מאי בתבניתם⁴² אלא אוליפנא דאחמי ליה קודשא בריך הוא למשה דיוקנא דכל מלה ומלה כההוא דיוקנא דאיהו לעילא וכל חד וחד הוה עביד דיוקנא דיליה כדיוקנא (דאיהו לעילא⁴³ וכל חד הוה עביד דיוקנא דיליה כדיוקנא) דאיהו אתעביד בארעא⁴⁴</p>	<p>בא וראה בשעה שאמר הקדוש ברוך הוא למשה עשה משכן היה משה עומד תוהא שלא ידע מה לעשות עד שהראה לו הקדוש ברוך הוא בעין כמו שכתוב וראה ועשה בתבניתם אשר אתה מראה בהר מה זה בתבניתם אלא למדנו שהראה הקדוש ברוך הוא למשה דמות כל דבר ודבר כמו אותו דמות שהוא למעלה וכל אחד ואחד היה עושה דמות שלו כדמות (שהוא למעלה וכל אחד עושה דמות שלו כדמות) שהוא נעשה בארץ.</p>
<p>אשר אתה מראה בהר אשר אתה רואה מבעי ליה אלא אוליפנא דאספקלריא דלא נהרא הוה אחמי ליה בגויה כל אינון גוונין ודיוקנין דאתעבידו לתתא כהאי חיוז דאחזי בגויה כל אינון דיוקנין⁴⁵</p>	<p>אשר אתה מראה בהר אשר אתה רואה היה צריך להיות אלא למדנו שאספקלריה שאינה מאירה היה מראה לו בתוך כל אותם הצבעים והדיוקנאות שנעשו למטה כמראה הזה שהראה בתוכו כל אותם</p>

³⁵ פי' את היא דעת ושמים זעיר (מ"מ).

³⁶ פק"ד קפ"ד אבא (רח"ו).

³⁷ כי בינה נקרא משכן כנזכר בתיקונ' ו בדרך זה ע"ב (רח"ו).

³⁸ יסוד אבא (רח"ו), ומכאן תבין מ"ש לעיל שהם חס"ד דאבא (מ"מ).

³⁹ בכל שורש הנה מסודר בו כל כחותיו ותכונותיו רק לפי עניני תולדות הענף והפרי שנמשך ויוצא ממנו (הקדו"ש ה ע"ד), אין בכל הבי"ע כולם מי ששייג את מהות וצורת האצילות מה שהוא, ואינו שוה האצילות להבי"ע אלא רק בשמם לבד, ר"ל בשמות המציאות הפרטיים שבהם, כי העולם האצילות הוא מסודר ג"כ בכל בחי' עולם מלא כמו העולמות בי"ע, וכל מה שישנם בזה ישנם בזה, וכמ"ש בזוה"ק תרומה (קמד סע"א), ושם (קמד ע"ב), ובפ' תצוה (קפ"ו ע"ב) (דע"ה ח"א נו ע"ד), כל הנאצלים כולן וכל גילוי שבהן, הנה הם רק לפי ערך שיעורי כל פרטי הנמצאיים שבהעולמות בי"ע וכל עניניהם, כי הרי רק לזה נתגלה כנז', ולכן הנה הם בדוגמא אחת, שכל מה שישנו בזה ישנו בזה, והם קשורים ותלויים זב"ז (ביאורים ח"א כז ע"ג).

⁴⁰ פי' בעו"הז שעכשו חוזר הזוהר לענין הפשט שכן דרכו שמתחיל בסוד ומסיים בפשט וברא ליה לעילא, פי' בעולם העליון (מ"מ).

⁴¹ משכן שעשה בצלאל (מ"מ).

⁴² ר"ל כי הרי הוא לכאורה נגד הידוע שלא היה בנבואתו שום מראה ותבנית כלל (כללים ח"ב ו ע"ד).

⁴³ פי' משה ובצלאל היו עושים כל אחד כדיוקן שהוא למעלה (מ"מ).

⁴⁴ פי' שכל אחד וא' היה מתקן אותו משה ובצלאל כמו דיוקן שעשה בעו"הז כמ"ש הזוהר בפ' תרומה דף ק"ט ע"א ולא הוה משתדל בקיומי' עד דאתקם משכנא לתתא וכו', אמ"ל קב"ה למשה חמי משכנא כולא מתעבד עד דאתקם הכא לתתא, נמצא שהעליון בעצמו לא נתקן כראוי עד שעשה משה התחתון, ואוי כל אחד ואחד היה נתקן כמו דיוקן התחתון (מ"מ).

⁴⁵ הגם דקב"ה אחזי ליה כל אינון גוונין ודיוקנין ע"י אספקלרייא דלא נהרא אשר שם, הנה נראים כן. אבל משה הוה חמי לון כל מלה ומלה על תיקוניה כמה דחמי גו עשיתא וגו חיוז דאחזי כל דיוקנין, ור"ל כי משה ראה והבין שמראה הדיוקנין הוא רק מצד שהוא ע"י אספקלריא דלא נהרא, אבל במקומו ומקורו הוא

	דיוקנאות.
<p>משמע דכתיב אשר אתה מראה⁴⁶ אתה רוא דאספקלריאה דלא נהרא⁴⁷ דאחזי ליה בגויה כל אינון דיוקנין והוה חמי לון משה כל מלה ומלה על תקוניה כמה דחמי גו עששיתא וגו חיוז דאחזי כל דיוקנין וכד אסתכל בהו משה אתקשי קמיה⁴⁸ אמר ליה קודשא בריך הוא משה את בסימניך ואני בסימני כדין אתיישב משה בכל עבידתא</p>	<p>ממשמע שכתוב אשר אתה מראה אתה סוד האספקלריה שאינה מאירה שהראה לו בתוך כל אותם הדיוקנאות והיה משה רואה אותם כל דבר ודבר על תקונו כמו שרואה בתוך עששית ותוך מראה שמראה את כל הדיוקנאות וכשהסתכל בהם משה התקשה לפניו אמר לו הקדוש ברוך הוא אתה בסימנך ואני בסימני אז התישב משה בכל מעשה.</p>
<p>כד אתעביד כל עבידתא אצטריך משה לממני כלא בגין דלא יימרון ישראל דאשתאר כספא ודהבא ואסתליק לנטלא ליה ועל דא אצטריך לממני חושבנא קמיהו דישאל בגין דכתיב (במדבר לב כב) והייתם נקיים מיהויה ומישראל</p>	<p>כשנעשה כל המעשה הצטרך משה למנות הכל כדי שלא יאמרו ישראל שנשאר כסף וזהב ועלה לקחת אותם ולכן הצטרך למנות את החשבון לפני ישראל משום שכתוב (במדבר לב) והייתם נקיים מה' ומישראל.</p>
<p>ובגין דא כתיב אלה פקודי המשכן⁴⁹ משכן העדות דהא רוחא דקדשא הוה אחזי לכלא חושבנא דכל דהבא וכספא דנדיבו ישראל ורוח קדשא הוה אמר וכסף פקודי העדה מאת ככר וגו' כל הזהב העשוי למלאכה וגו' בגין דקודשא בריך הוא אתרעי בהו באינון אומנין ובעא לאפקא מהימנותא דלהון קמי כלא</p>	<p>ולכן כתוב אלה פקודי המשכן משכן העדת שהרי רוח הקודש היתה מראה לכלם את חשבון כל הזהב והכסף שנדבו ישראל ורוח הקודש היתה אומרת וכסף פקודי העדה מאת ככר וגו' כל הזהב העשוי למלאכה וגו' משום שהקדוש ברוך הוא התרצה בהם באותם האמנים ורצה להוציא את נאמנותם לפני כלם.</p>
<p>אלה פקודי המשכן תא חזי בההיא שעתא דעבידתא דמשכנא אתעביד הוה סטרא אחרא אזיל ושאט לאסטאה ולא אשכחת עילה על מהימנותא דאומנין עד דקודשא בריך הוא כפיף ליה לקמיה דמשה ואיהו עביד חושבנא דמהימנותא בעל כרחיה וסליק מהימנותא דלהון לגבי כלא ורוא דא דכתיב אלה פקודי המשכן והא אוקימנא אלה כמה דאת אמר (ישעיה מט טו) גם אלה תשכחנה⁵⁰ וכתיב אשר פקד על פי משה דתמן דאתמני ודאתפקיד עד דאתעביד חושבנא דבי משכנא קמי משה</p>	<p>אלה פקודי המשכן בא וראה באותה שעה שנעשה מעשה המשכן היה הצד האחר הולך ומשוטט כדי להסטיין ולא מצא עלה על נאמנות האמנים עד שהקדוש ברוך הוא כופף אותו לפני משה והוא עשה חשבון של נאמנות בעל כרחו ועלתה נאמנותם לכל וסוד זה שכתוב אלה פקודי המשכן והרי בארנו אלה כמו שנאמר גם אלה תשכחנה וכתוב אשר פקד על פי משה ששם התמנה ונפקד עד שנעשה החשבון של בית המשכן לפני משה וכל ישראל.</p>

משולל מכ"ז, כי שם אין תואר ותבנית כלל. ולכן כד אסתכל בהו משה על עומקן ואמיתתן אתקשי קמיה, ור"ל שהיה קשה לו לכוון בהם לעשותם כדוגמתן שלמעלה מאחר שבמקורן אשר לעילא לעילא אין דוגמא להם כלל. ואמר ליה קודשא בריך הוא, משה אנת בסימנך ואני בסימני, עשה אתה לפי האפשר לך בתבנית וגוונין, ואני אשרה שכינתי וקדושתי בהם גם ע"פ מקורן ושרשן אשר לפי אמיתתן הגם שהוא נעלם ממך איך שהוא. ועכ"ז הנה הסתלק משה מעשייתן כמ"ש בפ' פקודי (שם רמ"א סע"א) וכנ"ל, משום שמצא את עצמו שלא אפשר לו לכוין בהם מאומה (כללים ח"ב ז ע"א).

⁴⁶ קלח ע"ב (הערת הזהר).

⁴⁷ דריש מראה כמו מראה תואר לנקבה שהיא מראה בהר למשה תבנית המשכן (רח"ו).

⁴⁸ עי' לקמן רמא ע"א (לש"ו).

⁴⁹ פי' משכן שהיה המ' היתה עושה מנין זה, וז"ש דהא רוחא קדישא הוה אחזי וכו', ה"ג ובעה לאפקא מהימנותא וכו', דתמן איתמני ואתפקיד ופי' אשר פוקד על פי משה שהיה אסיר על מאמר משה עד שעשו חשבון המשכן (מ"מ).

⁵⁰ מו ע"ב (הערת הזהר).

וישראל כלהו	
רכא/ב	
<p>אלה פקודי המשכן משכן העדות מאן עדות⁵¹ אלא תרי זמני כתיב הכא משכן חד לעילא⁵² וחד לתתא⁵³ ומשכן אקרי משכן העדות⁵⁴ ומאן עדות⁵⁵ כמה דאת אמר (תהלים קכב ד) שבטי יה עדות לישראל שמא דא איהו עדות לישראל⁵⁶</p>	<p>אלה פקודי המשכן משכן העדת איזו עדות אלא פעמים כתוב כאן משכן אחד למעלה ואחד למטה והמשכן נקרא משכן העדות ואיזו עדות כמו שנאמר שבטי י"ה עדות לישראל שם זה הוא עדות לישראל.</p>
<p>כגוונא דא (שם פא ו) עדות ביהוסף שמו עדות שם יה⁵⁷ ביהוסף איהו עדות ודאי אלין תריין אתוון סהדין סהדותא בכל אתר והכא איהו עדות ובנין כך משכן העדות משכנא דהאי עדות ועל דא משכנא אקרי על רזא דשמא דא קדישא⁵⁸ והיינו דכתיב (שם קלב יב) ועדותי זו אלמדם בנין דהאי אתר איהו סתימו וגניזו דכלא</p>	<p>כמו כן עדות ביהוסף שמו עדות שם יה ביהוסף היא עדות ודאי שתי האותיות הללו מעידות עדות בכל מקום וכאן הוא עדות ולכן משכן העדת המשכן של העדות הזו ולכן נקרא משכן על סוד השם הקדוש הזה והיינו שכתוב (שם קלב) ועדתי זו אלמדם משום שמקום זה הוא סתר וגניזת הכל.</p>
<p>אשר פקד על פי משה עד הכא לא ידענא אי האי משכנא פקד או האי עדות⁵⁹ אלא פקד ודאי האי עדות בנין דמן יומא דאסתליקו אבהן מעלמא וכל אינון שבטיין בנוי דיעקב ואשתארו ישראל בגלותא באינון עאקן אתנשי מנייהו ידעא דרזא דשמא קדישא עלאה דא דאיהו שמא דעדות⁶⁰ קיומא דשמיא וארעא⁶¹ דאלין תריין אתוון אוקימו עילאי ותתאי וכלהו סטריין דעלמא</p>	<p>אשר פקד על פי משה עד כאן לא ידענו אם המשכן פקד או העדות הזו אלא פקד ודאי זו עדות משום שמיום שהסתלקו האבות מהעולם וכל אותם שבטים בני יעקב ונשארו ישראל בגלות באותן צרות נשכחה מהם ידיעת סוד השם הקדוש העליון הזה שהוא שם העדות קיומם של שמים וארץ ששתי האותיות הללו בארו עליונים ותחתונים וכל צדדי העולם.</p>
<p>כיון דאתא משה אתפקד ואדכר שמא דא בעלמא דכר הוה בסנה מיד שאיל על שמא דא</p>	<p>כיון שבא משה נפקד ונזכר השם הזה בעולם שכשהיה בסנה מיד שאל על השם הזה שכתוב ואמרו לי מה שמו מה אמר</p>

⁵¹ להיות שהמשכן נעשה ע"י משה רבנו ע"ה שסודו מאבא לכן נקרא על סוד שם י"ה, וידוע שבאבא סוד ל"ב נתיבות, והנה ל"ב פעמים י"ה הוא ת"פ כמנין עדות וכו', והוא סוד חו"ג שהם בדעת ששרשם מאו"א שהם סוד ב' אתוון י"ה. ולכן פוקד על פי משה, דאיהו מאבא ואי, ולכן אמר שבהם אתקיימו שמיא וארעא, סוד ז'וין. ועד שבא משה לא הוזכר בתורה והוא גילהו להם כידוע שנה"י הם ג' פעמים י"ה כנזכר בדרוש רפ"ח ניצוצות, ונכללין בשם מ"ה והיינו (משל ל, ד) מ"ה שמו (רמ"ז).

⁵² בינה (רח"ו).

⁵³ תבונה (רח"ו). ולפ"ז פקודי המשכן היא תבונה, משכן העדות היא בינה כדמפרש, ונל"ע מ"ש תרי זמני כתיב הכא משכן ר"ל ת' ובינה המשכן סתם היא מלכות (מ"מ).

⁵⁴ בינה (מ"מ).

⁵⁵ בינה (רח"ו).

⁵⁶ פי' י"ה שהם א"וה הם עדות לזעיר שיש בו מוחי א"וה כמ"ש הזוהר בא"ז ואסהיד בא"וה גווי דאנפוי, ור"ך שכל הרואה הארת פני זעיר יעיד שיש בו מוחי א"וה (מ"מ).

⁵⁷ פי' י"ה נק' עדות שהם א"וה, ומ"ש ביהוסף איהו עדות ודאי יובן במ"ש הרב שיסוד אבא מגיע עד יסוד דזעיר והארות יסוד הבינה שנשלם בחזה יורדים ליסוד זעיר נמצא שיש ביסוד הנק' יוסף מוחי א"וה וז"ש ביהוסף איהו עדות ודאי, כי י"ה מעידים שמשפיעים ביוסף שהוא יסוד (מ"מ).

⁵⁸ בינה (רח"ו).

⁵⁹ פי' לפי דברי הר"חו י"ל אי האי משכנא היא תבונה, או האי עדות היא בינה, ולפי מה שנלע"ד אי האי משכנא היא מ', או האי עדות היא בינה (מ"מ).

⁶⁰ רכט ע"ב (הערת הזהר).

⁶¹ פי' בינה הנק' עדות מקיימת ז'וין הנק' שמים וארץ (מ"מ).

<p>דכתיב (שמות ג יג) ואמרו לי מה שמו מה אומר אליהם ותמן אתפקד שמא דא על פי משה⁶²</p>	<p>אלהם ושם נפקד השם הזה על פי משה.</p>
<p>עבדת הלויים מאי עבדת הלויים אלא רוא דא דכתיב (במדבר יח כג) ועבד הלוי הוא הוא דא רוא דשמא קדישא⁶³ דאקרי הוא⁶⁴ ולא אקרי אתה ובנין דא עבודת הלויים ודאי⁶⁵ דבר אחר עבדת הלויים דאינון נמלין⁶⁶ משכנא על כתפייהו מאתר לאתר דכתיב (שם ז ט) ולבני קהת לא נתן כי עבודת הקדש עליהם בכתף ישאו</p>	<p>עבדת הלויים מה זה עבדת הלויים אלא סוד זה שכתוב ועבד הלוי הוא הוא זה סוד השם הקדוש שנקרא הוא ולא נקרא אתה ולכן עבודת הלויים ודאי דבר אחר עבדת הלויים שהם נוטלים את המשכן על כתפיהם ממקום למקום שכתוב (במדבר ז) ולבני קהת לא נתן כי עבדת הקדש עליהם בכתף ישאו.</p>
<p>אלה פקודי המשכן משכן העדות וגו' רבי אבא פתח (ישעיה יא י) והיה ביום ההוא שרש ישי⁶⁷ וגו' והיה ביום ההוא בזמנא דקודשא בריך הוא יסני⁶⁸ שלמא בעלמא יתקיים שרשא דאילנא דחיי⁶⁹ וההוא שרשא מניה יתקיימו שאר שרשין לתתא דכלהו אשתרשן ואתקיימן מניה</p>	<p>אלה פקודי המשכן משכן העדות וגו' רבי אבא פתח והיה ביום ההוא שרש ישי וגו' והיה ביום ההוא בזמן שהקדוש ברוך הוא ירבה שלום בעולם יתקיים השרש של עץ החיים ואותו שרש ממנו יתקיימו שאר השרשים למטה שכלם נשרשו והתקיימו ממנו.</p>
<p>אשר עומד לנס עמים דהאי איהו קיימא⁷⁰ לנסא ולאת לרוא דשמא קדישא⁷¹ אליו גוים</p>	<p>אשר עמד לנס עמים שהרי הוא עומד לנס ולאות לסוד השם הקדוש אליו גוים</p>

⁶² פי' שא"ל אה"ה שלחני אליכם שהיא בינה שמשם יצא זעיר הנק' הוי"ה כמ"ש ה' אלהי אבותיכם שפירש הרב ז"ל שהראה הקב"ה למשה עבור זר"ן בבינה (מ"מ).

⁶³ ויצא קנד ע"ב (הערת הזהר).

⁶⁴ בינה (רח"ו).

⁶⁵ פי' שהלויים שהם בגבורות עובדים לבינה שהיא נק' הוא (מ"מ).

⁶⁶ ולפי' עבודת הלויים קאי על המשכן שבעוה"ז שהיו בני קהת נושאים אותו (מ"מ).

⁶⁷ כבר פירשנו בסבא ענין ישי שהוא סוד יה"י, כי י' חכמה, ש' שרשא דאילנא דהיינו שמתפשט י' שלשה עוקצין דילה שהם שלשה חלקים אל הי' שהיא סגולתא, ומתחלקת בבינה לשלשה חלקים, שלשה יודין שלשה ראשי השין, ויתפשט עד שלשה ווין ויסע ויבא ויט דהיינו חסד דין ורחמים (או ריקר).

⁶⁸ ידוע שבין מחמת עולם התווה ובין מחמת העוונות מתהוות הקליפות ומתערב טוב ורע ואז יש מלחמה בעולם, כי שני ההפכים מתקוטטים זה בזה הסולת עם הפסולת, שהם י"א שרשי הסיגים שירדו משם ס"ג, שלכן שם ב"ן הוא השולט בזמן הזה בלתי שלימות ומלכות בית דוד נפגמה, אבל לעתיד שיתמו הסיגים ירבה השלום ויהיה הזווג דז"ן תדירי שהוא ממש רוב שלום, שאז יתקיים (זכריה יד, ט) והיה ה', כי ו"ה שה"ס י"א הבחינות דשם ס"ג יעלו ל"ה, וריבוע שם והי"ה גי' ס"ג [עם הכולל], וי"ם ההו"א ס"ג עם י' אותיות, ובג' החי"ם, כי יסוד אי' ה"ס עץ החיים. והנה ישי, סודו משם ב"ן, יו"ד פעמים ה"ה ו"ו פעמים ה"ה גי' ישי, וזהו דוד בן ישי. ושורש ב"ן הוא ס"ג כנודע, ואם כן שורש ישי הוא שם ס"ג שביסוד אי', והוא מסתעף בזעיר שנקרא עץ החיים מן החזה ולמעלה, אבל לעתיד יתעלה יסוד אי' עד למעלה ויהיו כל החסדים בגלוי גדול ולא ישוב לירד עד החזה, וז"ש יתקיים שרשא, כי ישאר למעלה בקיומו תמיד (רמ"ז).

⁶⁹ נראה הוא יסוד זעיר כדמוכח לקמן שאילנא דחיי הוא זעיר ושרשא דילה הוא יסוד כמו האילן ששרשו למטה וענפיו למעלה שהיסוד הוא מושך הטיפה מהדעת ועל ידו נעשה הזווג, ומש"ה שורש ישי כתב בספר אור ישראל בשם האר"י ז"ל כי תר"ן עמודי אור בכתר ונחלקים י"ש לחכמה וי"ש לבינה, ומפני שא"ו א כחדא נפקין לכך שניהם נרמזים בתיבה אחד ישי שהש"ן עולה לכאן ולכאן עכ"ל, ובזה נבין למה נקרא שורש ישי לפי שיסודות דא"ו הם ביסוד זעיר והם נק' ישי ושהו שרש שיש בו ישי, א"כ י"ל שרשא דאילנא דחיי הוא ת"ת דזעיר שאילן החיים הוא זעיר, ות"ת דידיה הוא שרשא (מ"מ).

⁷⁰ נראה שמלת עמים יתבאר עתה בקיבוץ בחינות הספירו', ונודע שנס אות אליהם הוא בחינת השורש הזה, ונקראת כל ספירה וספירה עם לריבוי כל הנמצאים ממנה עד שאסופם כולם עם, וכל ספירה עם, ומציאות השורש נס עמים, ועמים כולם הם סוד שם יהו"ה הכולל עשר ספירות והיינו אומרו לרזא רשמא קדישא (או ריקר).

⁷¹ פי' שהיסוד הנז' הוא עומד ומשפיע על המלכות הנק' נס לעמים, שהע זריז שהם עמים היא עומדת עליהם כנס הזה, ומ"ש הזהר לרזא רשמא קדישא נע"ג לרזא יסוד, ויראה שהוא יסוד דנוקסא הנק' שמא קדישא (מ"מ).

<p>ידרשו דתמן⁷² רזא דקיומא דשמא קדישא ובגין כך אליו גוים ידרשו כמה דאת אמר (שם ב ג) והלכו עמים רבים ואמרו לכו ונעלה אל הר יהויה וגו' ועל דא אליו גוים ידרשו והיתה מנוחתו כבוד מנוחתו דא בי מקדשא דכתיב (תהלים קלב יד) זאת מנוחתי עדי עד כבוד דהכי אקרי כבוד יהויה⁷³ בההוא זמנא דכתיב (ישעיה ל כו) והיה אור הלבנה כאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים</p>	<p>ידרשו ששם סוד הקיום של השם הקדוש ולכן אליו גוים ידרשו כמו שנאמר והלכו עמים רבים ואמרו לכו ונעלה אל הר ה' וגו' ועל זה אליו גוים ידרשו והיתה מנוחתו כבוד מנוחתו זה בית המקדש שכתוב זאת מנוחתי עדי עד כבוד שכך נקרא שם ה' באותו זמן שכתוב והיה אור הלבנה כאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים.</p>
<p>ומנוחתו דההוא שרש ישי דאתקרי כבוד יהויה לא יתמני ולא יקום בחושבנא לעלמא מאי טעמא (ד"א בגין דהא קיימא בחושבנא השתא וההוא זמנא לא יתקיים בחושבנא מאי טעמא) בגין דכל מה דקיימא בחושבנא לא שריין תמן ברכאן בשלימו וברכאן שריין במה דלא קיימא בחושבנא בזמנא קדמא קיימא בחושבנא דכתיב אלה פקודי המשכן</p>	<p>ומנוחתו של אותו שרש ישי שנקרא כבוד ה' לא ימנה ולא יעמוד בחשבון לעולם למה (משום שהרי עומד בחשבון עתה ובאותו זמן לא יעמוד בחשבון למה) משום שכל מה שעומד בחשבון לא שורות שם ברכות בשלמות והברכות שורות במה שלא עומד בחשבון בזמן הראשון עמד בחשבון שכתוב אלה פקודי המשכן.</p>
<p>תא חזי משכנא דא קיימא בחושבנא ובגין כך אצטריך לצלותא דמשה דישרי עליה ברכאן דכתיב ויברך אותם משה ומה ברכה בריך לון יהא רעוא דתשרי ברכה על עובדוי ידיכון וברכאן לא שראן על האי חושבנא עד דאקשר ליה משה⁷⁴ במשכנא דלעילא דכתיב אלה פקודי המשכן משכן העדות אשר פקד על פי משה דאי לאו דאתעבד חושבנא על ידא דמשה לא יכלין אינון למעבד חושבנא דכתיב אשר פקד על פי משה</p>	<p>בא וראה המשכן הזה עומד בחשבון ולכן הצטרך לתפלת משה שישרו עליו ברכות שכתוב ויברך אתם משה ואיזו ברכה ברך אותם יהי רצון שתשרה ברכה על מעשי ידיכם והברכות לא שורות על החשבון הזה עד שקשר אותו משה במשכן שלמעלה שכתוב אלה פקודי המשכן משכן העדת אשר פקד על פי משה דאם לא נעשה החשבון על ידי משה אינם יכולים לעשות חשבון שכתוב אשר פקד על פי משה.</p>
<p>פתח ואמר (מ"א יז ח-ט) ויהי דבר יהויה אל אליהו קום לך צרפתה וגו' הנה צויתי שם אשה אלמנה לכלכלך וכי אן פקיד לה קודשא בריך הוא אלא עד לא ייתי לעלמא פקיד קודשא בריך הוא בגזירה דיליה לעילא על העורבים למיתי מזונא לאליהו ולהיא אתתא למיהב ליה מזונא מה כתיב</p>	<p>פתח ואמר ויהי דבר ה' אל אליהו (אליו) לאמר קום לך צרפתה וגו' הנה צויתי שם אשה אלמנה לכלכלך וכי איפה צוה אותה הקדוש ברוך הוא אלא טרם שתבא לעולם צוה הקדוש ברוך הוא בגזרתו למעלה על העורבים להביא מזון לאליהו ולאותה אשה לתת לו מזון. מה כתוב</p>
<p>רכב/א</p>	
<p>(שם יב) ותאמר חי יהויה אלהיך אם יש לי מעוג כי אם מלא כף קמח בכד ומעט שמן וגו' והרי כאן מדה היתה באותו קמח</p>	<p>ותאמר חי ה' אלהיך אם יש לי מעוג כי אם מלא כף קמח בכד ומעט שמן בצפחת וגו' והרי כאן מדה היתה באותו קמח</p>

⁷² פי' ביסוד הנזכר תמן רזא דקיומא דשמא קדישא שהיא המלכות והע' שריזו יונקים מהמ' ולכך אל יסוד הנקרא שורש ישי (מ"מ). גוים שהם ע' אומות ידרשו לקבל הארה מהמלכות הדבוקה עמו ולכך מביא ראיה מפ' והלכו עמים וכו' ונעלה אל ה' ה' שהיא מלכות ולפי מ"ש בפ' שני ששורש ישי הוא ת"ת אחי שפיר ג"כ שהמ' דבוקה בו בת"ת ולכך אליו גוים ידרשו לקבל הארה מהת' הדבוקה עמו (מ"מ).

⁷³ פי' מלכות הנקרא כבוד ה' היא מנוחתו דיסוד הנק' שורש ישי ולפי' שני מ' מנוחתו דת"ת הנק' שורש ישי (מ"מ).

⁷⁴ פי' שחברו עם בינה הנקרא משכן העדות ועם המ' הנק' משכן סתם (מ"מ).

<p>בצפחת וגו' והא הכא מדידו הוה בההוא קמחא דהא הוה ביה מלא כף קמח בכד כף הוא מדידו דיליה ואתחזי דלא שריין ביה ברכן הואיל וקאים במדה מה כתיב (שם יד) כי כה אמר יהו"ה אלהי ישראל כד הקמח לא תכלה וצפחת השמן לא תחסר עד יום תת יהו"ה גשם</p>	<p>שהרי היה בו מלא כף קמח בכד כף היא המדה שלו ונראה שאין שורות בו ברכות הואיל ועומד במדה מה כתוב כי כה אמר ה' אלהי ישראל כד הקמח לא תכלה וצפחת השמן לא תחסר עד יום תת ה' גשם.</p>
<p>תת תתן כתיב מאי טעמא בנין דבכל דרא לא אשתכח מאן דיזכי לזכו כהאי אתתא ועל דא כתיב תתן אתת תתן מטרא על עלמא בנין דזכותך סגי וכתיב (שם טז) כד הקמח לא תכלה וצפחת השמן לא חסר כדבר יהו"ה אשר דבר ביד אליהו וכי אם ההוא קמחא דקיימא במדידו דהוה מלא כף קמח לא פסקו מניה ברכאן בנין מלה דאליהו דכתיב כד הקמח לא תכלה וכתיב כד הקמח לא תכלה משכן העדות אף על גב דקיימא בחושבנא הואיל ואתפקד על ידא דמשה כל שכן וכל שכן דשריין ביה ברכאן ועל דא כתיב אלה פקודי המשכן משכן העדות אשר פקד על פי משה</p>	<p>תת כתוב תתן למה משום שבכל דור לא נמצא מי שיזכה לזכות כמו האשה הזאת ועל זה כתוב תתן אתה תתן מטר על העולם משום שזכותך רבה. וכתוב כד הקמח לא תכלה וצפחת השמן לא חסר כדבר ה' אשר דבר ביד אליהו וכי אם אותו קמח שעומד במדה שהיה מלא כף קמח לא פסקו ממנו ברכות משום דבר אליהו שכתוב כד הקמח לא תכלה וכתוב כד הקמח לא תכלה משכן העדות אף על גב שעומד בחשבון הואיל ונפקד על ידי משה כל שכן וכל שכן ששורים בו ברכות ועל זה כתוב אלה פקודי המשכן משכן העדות אשר פקד על פי משה.</p>
<p>אלה פקודי המשכן רבי חזקיה פתח ואמר (שמות ג ה) אל תקרב הלם של נעליך מעל רגליך וגו' האי קרא אוקמוה דפריש ליה קודשא בריך הוא מאתתיה בנין לאתדבקא בשכינתא דכתיב (שם) כי המקום אשר אתה עומד עליו אדמת קודש הוא אדמת קדש דא שכינתא אתדבקתא קדישא אתדבק משה בההוא שעתא לעילא</p>	<p>אלה פקודי המשכן רבי חזקיה פתח ואמר אל תקרב הלם של נעליך מעל רגליך וגו' פסוק זה פרשוהו שהפרידו הקדוש ברוך הוא מאשתו כדי להדבק בשכינה שכתוב כי המקום אשר אתה עומד עליו אדמת קדש הוא אדמת קדש זו שכינה הדבקות קדושה נדבק משה באותה שעה למעלה.</p>
<p>דכדין קודשא בריך הוא קשיר ליה בחביבותא דלעילא ואתפקד רב ממנא על ביתא ואיהו גזיר וקודשא בריך הוא עביד דכתיב (במדבר טז ל) ופצתה האדמה את פיה וגו' וכתיב (שם לא) ויהי ככלותו לדבר וגו' ותבקע האדמה וכתיב (שם י לה) קומה יהו"ה שובה יהו"ה הדיא הוא דכתיב אשר פקד על פי משה על פי משה אתתקן ואתפקד בכלא⁷⁵ פקידה דמשכן הוה על ידא דמשה דכתיב (שמות ג טז) פקד פקדתי אתכם (ס"א על פי משה אתתקן ואתפקד בכלא פקודי המשכן בנין דהכא קיימא פקידה אשר פקד על פי משה דכתיב פקד פקדתי אתכם פקידה הוה על ידא</p>	<p>שאז הקדוש ברוך הוא קשר אותו בחביבות שלמעלה ונפקד להיות ממנה גדול על הבית והוא גוזר והקדוש ברוך הוא עושה שכתוב (במדבר טז) ופצתה האדמה את פיה וגו' וכתוב ויהי ככלותו לדבר וגו' ותבקע האדמה וכתוב (שם י) קומה ה' שובה ה' זהו שכתוב אשר פקד על פי משה על פי משה נתקן ונפקד בכל הפקידה של המשכן היתה על ידי משה שכתוב פקד פקדתי אתכם שהוא היה קול שהוציא את אותו דיבור ועשה לו פקידה לצאת מן הגלות ועכשיו נפקד להמשיך קדושה ממעלה למטה כמו שנאמר (שם כה) ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם.</p>

⁷⁵ פי' שמשה שהוא זעיר מינה למלכות הנקרא משכן על כל דבר ולכך היה גוזר עליה והיא עושה (מ"מ).

<p>דמשה) דאיהו הוה קול דאפיק להווא דבור ועבד ליה פקידה לנפקא מן גלותא⁷⁶ והשתא אתפקדא לאמשכא קדושה מעילא לתתא כמה דאת אמר (שם כה ח) ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם</p>	
<p>ובצלאל בן אורי בן חור למטה יהודה וגו' אמר רבי יהודה הא אתמר דהא בצלאל מסטרא דימינא הוה ואיהו אתקין תיקונא דכלא ותו דהא יהודה איהו שליטא ומלכא על כל שאר שבטין ומניה נפק מאן דאתקין כל משכנא בצלאל הא אוקמוה בצל אל⁷⁷ ומאן איהו בצל אל דא דימינא ותו מסטרא דא⁷⁸ אתקין כלא וירית חכמתא למעבד כל עבידא</p>	<p>ובצלאל בן אורי בן חור למטה יהודה וגו' אמר רבי יהודה הרי נאמר שהרי בצלאל היה מצד הימין והוא התקין תקון הכל ועוד שהרי יהודה הוא שליט ומלך על כל שאר השבטים וממנו יצא מי שהתקין את כל המשכן בצלאל הרי פרשוה בצל אל ומיהו בצל אל זה ימין ועוד מצד זה התקין הכל וירש חכמה לעשות כל מעשה.</p>
<p>ואתו אהליאב בן אחיסמך למטה דן דא איהו מסטרא דשמאלא דא איהו מסטרא דדינא קשיא (נ"א קדישא) והא אוקמוה דהא מתרין סטרין אלין אתעבד משכנא ואתתקן בהו לאתקשרא בהו למהוי בין ימינא ושמאלא⁷⁹ והא אתמר ואוקמוה</p>	<p>ואתו אהליאב בן אחיסמך למטה דן זהו מצד השמאל זהו מצד הדין הקשה (הקדוש) והרי פרשוה שהרי משני צדדים אלו נעשה המשכן והתתקן בהם להתקשר בהם להיות בין ימין ושמאל והרי נתבאר ופרשוה.</p>
<p>פתח ואמר (תהלים מח ג) יפה נוף⁸⁰ משוש כל הארץ הר ציון ירכתי צפון קרית מלך רב תא חזי כד ברא קודשא בריך הוא⁸¹ עלמא⁸² אשדי חד אבנא⁸³ יקירא מתחות כרסי יקריה ושקע עד תהומא ורישא חדא דההוא אבנא⁸⁴ נעיץ גו</p>	<p>פתח ואמר יפה נוף משוש כל הארץ הר ציון ירכתי צפון קרית מלך רב בא וראה כשברא הקדוש ברוך הוא את העולם זרק אבן אחת נכבדה מתחת כסא כבודו ושקע אותה עד התהום וראש אחד של אותה אבן נעוץ בתוך התהומות וראש אחר</p>

⁷⁶ ולפ"ז אשר פוקד ע"פ משה הוא פירוש אחר שמשה שהוא זעיר עביד ליה פקידה לנפקא מן גלותא (מ"מ).

⁷⁷ פי' בצלאל הוא היסוד כמ"ש בפ' שלח לך והוא בצל אל שטיפת חסד בגו חמת היסוד וז"ש ומאן איהו בצל אל ד"א דימינא (מ"מ).

⁷⁸ הוא מיותר שכבר אמר לעיל דהא בצלאל מסטרא דימינא הוה והוא אתקין וכו' אלא הוסיף בכאן וירית חכמתא וכו' דהיינו בכח החסד שבו אתקין כולא וירית חכמתא שהחסד הוא ענף החכמה וכיון שזכה לחסד זכה לחכמה וז"ש וירית חכמתא וכו' (מ"מ).

⁷⁹ פי' מלכות הנק' משכן היא בין תרין דרועין (מ"מ).
⁸⁰ הרמ"ל כתב כי הכלה בלשון יון נינפי [ע"י ר"ה כו ע"א] ויפה נוף ר"ל כלה יפה וירכותיה ויסודיה נקרא ירכתי צפון וקרית מלך רב כי היסוד בא אל הבית והוא מלך רב ולכך נקרא צבאות (רח"ו), בזה מובן המאמר הזה (מ"מ)..

⁸¹ הוא אימא [עילאה] (רמ,ז).

⁸² פי' עו"הז (מ"מ). הוא זעיר בעל ו"ק העליונים שהוא עלמא דכורא. ועיין בפרשת ויחי רל"א ע"א ששם יש מעין מאמר זה ופירושו בזוהר הרקיע שלי, ע"ע. וכשרצה לבנות עולמות ב"ע אז "אשדי חד אבנא" וכו', ה"ס מלכות שהיא תחת יסוד אי' שבחזה זעיר והוא ממש תחת כסא הכבוד, ומלכות זו נקראת אבן, כי היא ב"ן ומתחבר לה הא' דוא"ו דשם ס"ג או א' דאה"ה והכל עולה למקום אחד ואז היא אב"ן. וגם ידוע שאות א' עניינה יו"י, ואם תמלא יו"ד וא"ו יו"ד הרי אב"ן, ושם למעלה אבן יקירא אבן ספיר שמקבלת מאור או"א שמתגלה שם, שהם ה"ה ויר"ד פעמים ה"י ש' ויפ"ה נ' הרי ספ"ר, אבל בצדה התחתון היא עפ"ר העולה גם הוא כך. וכשרצה ה' לבנות עולמות הנוק' שהם ב"ע המשיכה אורה משם עד תהומא, שה"ס יסוד מלכות הבריאה הנקרא לבנת הספיר, ונמצא שגם זה סוד י"ה דהיינו אצילות ובריאה שהם י"ה דהו"ה (רמ"ז).

⁸³ פי' חלק מהמ' הנקרא כסא וז"ש מתחות כורבי יקריה וזוהי אבן השתייה ושקע עד תהומא התהום שבעו"הז וראשה העליון הוא למעלה בבה"מק (מ"מ).

⁸⁴ ור"ל שהיא תופסת שני עולמות בהתפשטותה (רמ,ז).

<p>תהומי ורישא אחרא לעילא וההוא רישא אחרא עלאה איהו חד נקודה (עלאה⁸⁵) דקיימא באמצעייתא דעלמא ומתמן אתפשט⁸⁶ עלמא לימינא ושמאלא ולכל סטרין ואתקיים⁸⁷ בההיא נקודה אמצעייתא וההיא אבנא⁸⁸ אתקרי שתיה דמנה אשתיל עלמא לכל סטרין תו⁸⁹ שתי"ה ש"ת י"ה קודשא בריך הוא שוי לה⁹⁰ למהוי יסודא דעלמא ושתילו דכלא</p>	<p>למעלה ואותו הראש האחר העליון הוא נקודה אחת (עליונה) שעומדת במרכז העולם ומשם התפשט העולם לימין ולשמאל ולכל הצדדים והתקים באותה נקדת המרכז ואותה אבן נקראת אבן השתיה שממנה נשתל העולם לכל הצדדים עוד שתי"ה שת י"ה הקדוש ברוך הוא שם אותה להיות יסוד העולם והשתלת הכל.</p>
<p>רכב/ב</p>	
<p>בתלת גוונין אתפשטת ארעא סחרניה דההוא נקודה אתפשטותא קדמאה⁹¹ סחרניה דההוא נקודה כל צחותא וזכותא דארעא קיימא תמן ותמן איהו והאי קיימא לעילא על כל ארעא⁹² סחרניה דההוא נקודה אתפשטותא</p>	<p>בשלשה צבעים התפשטה הארץ סביב אותה נקודה התפשטות ראשונה סביב אותה נקודה כל צחות וזכות הארץ שם הם עומדים ושם הם וזו עומדת למעלה על כל הארץ סביב אותה נקודה</p>

⁸⁵ הוא יסוד אי' שהיא באמצע זעיר שהוא עלמא הנז"ל (רמ,ז).

⁸⁶ לגדולה וגבורה (רמ"ז).

⁸⁷ שכן שם [יסוד אי'] סוד לב זעיר. ונאמר (משלי ג יט) כונן שמים בתבונה, וידוע שכל יסוד נוק' קרוי נקודה (רמ"ז).

⁸⁸ עתה מדבר בהתפשטות מלכות למטה ואמר שנקרא שתיה, ויש לפרשו באחד משני פנים, האחד מלשון שתיה ממש וכענין באר מרים שהיתה אבן אחת וממנה ישתו כל ישראל, וכמ"ש בפרשת ויחי רל"א ע"א ולזמנין נבעין מיניה מיא ואתמליין תהומי, וה"ס מ"ן שלה. והאופן השני הוא מלשון (תהלים יא, ג) כי השתות יהרסון, שר"ל יסודות, וכמו כן היא יסוד כל עלמא דנוק', וזה שכבר אמרנו שהיא מתפשטת עד סוף הבריאה. ואמנם שני עולמות יצירה עשיה הם בעוה"ז התחתון, דהיינו היצירה היא רקיע ארץ ישראל והעשיה דחול' כנודע, וכבר ידענו שהיכל לבנת הספיר הוא מכוון ומשפיע על היכל קדש הקדשים ששם אבן השתיה התחתונה המעמיקה ונוקבת בראשה התחתון עד התהום, באופן שאור מלכות של בריאה מתפשטת בכל יצירה ועשיה ושורה בקדש הקדשים שסודו פנימיות יסוד מלכות דעשיה (רמ"ז).

⁸⁹ ויחי רלא ע"א (הערת הזהר).

⁹⁰ פי' שת מלשון שומה כמו (בראשית ד, כה) כי שת לי אלהים זרע אחר, וגם פירשו לשון יסוד כמו (ישעיה כ, ד) וחשופי שת, להיות כי הושמה ליסוד העולם, והוא הוא (משלי י, כה) וצדיק יסוד עולם, כי מקורה וראשה הוא ביסוד אי' באצילות וסופה ביסוד מלכות בריאה וזו היא העליונה. ועוד משם מתפשטת עד יסוד מלכות דעשיה ועוברת דרך יצירה עשייה שעולים ש"ת. ובזאת יצדק לשון שומה מפני שזו מושמת לעולם בארץ ליסוד שלה שממנה משוכלל העולם, ולכן שתי"ה גי' י"א פעמים אדנ"י, שכן מלכות הבריאה שהיא שם אדנ"י מתפשטת בכל ר"ה שעולים י"א והם ביצירה ועשיה. ואמר ש"ת י"ה, מפני שכל סודה על שם י"ה, שהרי בחזה זעיר ששם ראשה שם מאירים יסודות או"א שהם י"ה, וגם התפשטותה באצילות עד סוף בריאה היינו י' ה' שבשם, ולכן היכל האחרון דבריאה נקרא לבנת הספיר שהיא האבן היקרה הנז"ל. וגם ספ"ר סודו י"ה כנז"ל, וגם יר"ד ה"י ו"ה גי' נ' ועם ג' התיבות יר"ד ה"י ה"י אב"ן. ועוד יר"ד ה"י יר"ד פעמים יר"ד ת' יר"ד פעמים ה"י ש' הרי ש"ת, וזהו ש"ת י"ה. האמנם מן הבריאה מתפשטת עד יסוד העפר ועפ"ר גי' ספ"ר, והנה עפ"ר מלא עי"ן פ"ה ר"ש גי' שת"ה, וגם אר"ץ מלא אל"ף ר"ש צד"י עולה כן, לרמוז שאבן שתיה היא שתילו דכלא, שכל העולם נשתכלל ממנה. ולכן היא לבדה נקראת בשם ארץ שהיא היתה הראשונה להתגלות במעשה בראשית, ואמרו רז"ל למה נקרא שמה ארץ שרצתה לעשות רצון קונה. וגם סגולת כל העולם כמוסה בה וממנה מסתעפים גידים לכל העולם, וכמו שאמרו רז"ל בקהלת רבתי (ב, ה) ופירשו רש"י בפי' קהלת פסוק (ב, ה) ונטעתי בהם עץ כל פרי, עיי"ש (רמ"ז).

⁹¹ פי' ירושלים כדמפרש (מ"מ).

⁹² עם היות שנקודת מרכז הארץ על פי יסוד הגלגלים אינה אלא תחת קו האמצעי, עם כל זה הארץ משוקעת במים זנבה הדרומי, וראשה הצפוני גבוה מן המים, בענין שנקודת גלויה מן המים אינה אלא ברחוק מן הקו האמצעי לצד צפון, ועם כל זה אין אמצעייתא ארץ ישראל, שהרי ארץ ישראל באקלים הרביעי משבעה אלקמים שיש מן הצפון ועד קו סרטן לבד, ועיקר תשובת דבר זה הוא שאין נטיית שמים וארץ ביושר על נקודת בריאתם, וזה בחכמה גדולה מיוסדת מאת הבורא כדי שתהיה ארץ ישראל במשובח חלק הישוב, ואלמלא עמדה ארץ ישראל בקו האמצעי קו משוה היום היה חומה הרבה וישובה בלתי נאות, והעיקר הוא שינויי הזמנים לפי חלוף התקופות העליונות, והיה הרגש ענין זה בשעות הימים והלילות, ונכר לכל מה שלא יוכר בקו משוה היום, ועוד בחכמה גדולה להראות שאין ישראל וארצם תחת מזל אלא

<p>תניינא סחרניה דהווא אתפשטותא קדמאה לאו איהו צחותא וזכותא כהווא קדמאה אבל איהו דקיק וצח בצחותא דעפרא יתיר מכל שאר עפר אחרא אתפשטותא תליתאה איהו חשוך וגסו דעפרא יתיר מכלהו וסחרניה דהאי קיימין מייז דימא דאוקיינוס דאסחר כל עלמא אשתכח דההיא נקודא קיימא באמצעיתא וכלהו גוונין דאתפשטותא דעלמא סחרניה</p>	<p>התפשטות שניה סביב אותה התפשטות ראשונה אין שם צחות וזכות כאותה ראשונה אבל הוא דק וצח בצחות של העפר יותר מכל שאר עפר אחר התפשטות שלישית היא חשך וגסות העפר יותר מכולם וסביב זה עומדים מי האוקיינוס שסובב כל העולם נמצא שאותה נקודה עומדת במרכז וכל הצבעים של ההתפשטות של העולם סביבה.</p>
<p>אתפשטותא קדמאה איהו בי מקדשא וכל אינון היכלין ועזרות וכל ההוא תקונא דיליה וירושלם וכל מתא משורא ולגו אתפשטותא תניינא⁹³ כל ארעא דישראל דאתקדשת בקדושה אתפשטותא תליתאה⁹⁴ איהו כל שאר ארעא אתר בי מותבא דשאר עמין וימא דאוקיינוס דסחרא כלא</p>	<p>התפשטות ראשונה הוא בית המקדש וכל אותם היכלות ועזרות וכל אותו תקון שלו וירושלים וכל העיר מהחומות ופנימה התפשטות שניה כל ארץ ישראל שהתקדשה בקדושה התפשטות שלישית הוא כל שאר הארץ מקום בית מושב שאר העמים וים האוקיינוס שסובב הכל.</p>
<p>והא⁹⁵ אוקמוה דרוא דא גוונין דעינא⁹⁶ דסחרן לההוא נקודה דאמצעיתא דעינא דאיהו חיוו</p>	<p>והרי פרשוה שסוד זה גוני העין שסובבים אותה נקודה של מרכז העין</p>

נוטים, והענין שארץ ישראל מכוונת כנגד שער השמים וההנהגה העליונה, והגלגלים מכוונים כנגד החצונים המנהיגים אותם כאומרו ומאותו השמים אל תחתו כי יחתו הגויים מהמה, ולכך יטה תנועת הגלגלים מתנועת הנהגת ארץ ישראל נטיה גדולה קרוב לשלשים ושלוש מעלות יותר משליש הגלגל, כלומר אין לארץ ישראל חלק בגלגול הגלגל עם היותה אמצעית [ביסוד] [ליסוד] הארץ, והיא נקודת המרכז כדמפרש ואזיל, ויהיה הנהגת הגלגלים לכל הארצות צפוניות ודרומיות מערביות מזרחיות זולתי לארץ ישראל לבדה שהיא מכוונת כנגד שער היכל לבנת הספיר, ופתח ההיכל הזה מכוון נקודת אמצעיתו נגד בית קדש הקדשים, ומתפשט כנגד כל ארץ ישראל כדפירשנו לעיל בפרשת תצוה ולהיות סוד פתח היכל לבנת הספיר נקודתו האמצעית מאירה מנקודה אמצעית, ושאר הפתח מאירה מארבע חיות קדושות, ועיקר הוא

נקודה אמצעית כזה . עיקר צחותא וחיבותא היא נקודת בית קדש הקדשים ששם שכינה יושבת, וכחותיה וחיילי' הם מתפשטין ממלאין לשכות ועזרות וירושלים וארץ ישראל, שהם עשר קדושות כנודע, שכך נקודה זו היא מתפשטת בעשר מדרגות קדושות לכל סביבותיה, ומפני שגבולי פתח היכל לבנת הספיר אינם נפתחים חוץ מארץ ישראל אפילו כחוט השערה, לכך ארץ ישראל היא התפשטות שניה לנקודה אמצעית והיא מקודשת, וממנה ולחוץ אין קדושה אלא גדר הקדושה סותמת, וחצונים שולטים בכל אור המציאות, לכך התפשטות שלישי הוא רשות הרבים שהחצונים שולטים בו, והשרים מנהיגים אותו על ידי הככבים והגלגלים כדפירשנו בפר' (?), אמנם ארץ ישראל רשות היחיד יחידו של עולם שולט בו, ואינו תחת שר או לגל או מזל חס ושלום כדפירשנו, וחוף לחלק השרים ים אוקיינוס דהיינו להראות שאינם חוף מרשות גבוה אלא סוד הים הגדול ורחב ידיים שולט על הכל כאומרו זה הים גדול ורחב ידיים שם רמש וכו', עד שפירש חיות טמאות כולם ברשותה, ואין חוץ מרשות זה דבר כלל, ובכח רחמיה זן ומפרנס אפילו אומות העולם מפני שהם צורך לעולם אם לענות את ישראל בגלות עתה שהוא עת צרופם בקליפות, כעין גיהנם לנשמות אומות העולם מלאכי חבלה לגופים, ואם אחר תיקון החצונים וטהרת העולם מהקליפות יהיו לתשמישם של ישראל כאומרו ויהיו מלכים אומניך וכו', כענין יצר הרע המשמש את הגוף להועילו וכל טוב העולם הזה נמצא ממנו שאין תולדות יוצאות לעולם אלא על ידי יצר הרע, ומעוטו יפה ורובו רע, כך יהיה אומות העולם לישראל אחר תיקון העולם, וזה טעם יש אוקיינוס שהיא המלכות המפרנסת העולם אפילו אלו החצונים, מפני שהם צורך וקיום העולם לעתיד כשיתקיים ביה כי אז אהפוך אל עמים שפה ברורה וכו' (אור יקר).

⁹³ הוא א"י כולה (מ"מ).

⁹⁴ חוצה לארץ וכדבסמוך (מ"מ).

⁹⁵ רכו ע"א (הערת הזהר).

⁹⁶ הענין שהעין הוא דמות העולם הגשמי הזה והוא דמות הרוחני כדפירשנו בפרשת יתרו סימן (?), אמנם נקודה אמצעית דעינא בת עין שכל הגוונים הם סביבה, ועם כל זה הראות כולו הוא בבת עין שהיא נקודה האמתית ששם סוד הייחוד העליון שסוד אדם נראה שם, דהיינו כתפארת אדם לשבת בית, שהוא סוד אור משם יהו"ה פני אדם ודאי היורד למטה ונראה בתוך בית עין שהיא שם אדנ"י בין חייליה, והיינו צרור המור

<p>דכל עינא כנוונא דההיא נקודה אמצעיתא דקאמרן דאיהו חיזו דכלא ותמן קאים בית קדש הקדשים⁹⁷ וארון וכפורת דאינון חיזו דכלא אשתכח⁹⁸ ההוא נקודה חיזו דכל עלמא⁹⁹ ועל דא כתיב יפה נוף משוש כל הארץ הר ציון וגו' יפה שפיר¹⁰⁰ ההוא חיזו וחדוה דכלא¹⁰¹ נוף גופא דאילנא¹⁰² דאיהו שפירו דכלא¹⁰³</p>	<p>שהוא מראה של כל העין כמו שאותה נקדת המרכז שאמרנו שהיא מראה של הכל ושם עומד בית קדש הקדשים וארון וכפרת שהם המראה של הכל נמצא שאותה נקודה היא המראה של כל העולם ועל זה כתוב יפה נוף משוש כל הארץ הר ציון וגו' יפה יפה אותה המראה ושמחת הכל נוף האילן שהוא היופי של הכל.</p>
<p>תא חזי שפירו דעלמא¹⁰⁴ וחזיו דעלמא¹⁰⁵ לא אתחזי בעלמא עד דאתבני ואתקם משכנא ועאל ארונא לגו קדשא מההיא שעתא אתחזי חיזו דכלא בעלמא ואתתקן עלמא ואולי בההוא משכנא ובההוא ארונא עד דמטי לההיא נקודה דאיהו יפה נוף חדוה דכלא כיון דמטו להתם כדין פתח ארונא ואמר (תהלים קלב יד) זאת מנוחתי עדי עד פה אשב כי אויתיה</p>	<p>בא וראה היופי של העולם והמראה של העולם לא נראה בעולם עד שנבנה והוקם המשכן ונכנס הארון לתוך הקדש מאותה שעה נראה המראה של הכל בעולם והתתקן העולם והולכים באותו משכן ובאותו ארון עד שמגיעים לאותה נקודה שהיא יפה נוף שמחת הכל כיון שהגיעו לשם אז פתח הארון ואמר זאת מנוחתי עדי עד פה אשב כי אויתיה.</p>
<p>רבי ייסא אמר האי קרא כנסת ישראל אמרה ליה¹⁰⁶ בשעתא דאתבני בי מקדשא ועאל ארונא לאתריה רבי חזקיה אמר קודשא בריך הוא אמר ליה על כנסת ישראל כד ישראל עבדין רעותיה דהא כדין קודשא בריך הוא יתיב על כורסי יקריה¹⁰⁷ וחיים על עלמא וברכה ושלום וחביבותא דכלא אשתכח וכדין אמר זאת מנוחתי עדי עד</p>	<p>רבי ייסא אמר הפסוק הזה אמרה אותו כנסת ישראל בשעה שנבנה בית המקדש ונכנס הארון למקומו רבי חזקיה אמר הקדוש ברוך הוא אמר אותו על כנסת ישראל כשישראל עושים רצונו שהרי אז הקדוש ברוך הוא יושב על כסא כבודו וחס על העולם וברכה ושלום וחביבות הכל נמצאים ואז אמר זאת מנוחתי עדי עד.</p>
<p>ותא חזי בשעתא דכלהו אומנין שארו למעבד אומנותא ההוא עובדא ממש דשראן איהי אשתלימת מגרמה אינון שראן ואיהי אשתלימת עבידתא איהי ממש מנלן דכתיב ותכל כל</p>	<p>ובא וראה בשעה שכל האמנים התחילו לעשות האמנות אותו מעשה ממש שהתחילו היה נשלם מעצמו הם מתחילים והיא משלימה את המעשה היא ממש מנין</p>

דודי לי בין שדי ילון, ואין הגוונים רואים שאין כח ההשגחה נתן לחיות אלא דווקא מה שהם שואבות מבת עין נקודה אמצעית (אור יקר).

⁹⁷ שהוא קו הבת עין עצמו, וארון וכפורת שבבת עין היינו סוד אישון בת עין שהוא תורה בתוך ארון, וייחוד שני הכרובים הוא ארון ותורה ממש על ידי כפורת ומדת היסוד כדפירשנו כמה דרכים לעיל בכמה דוכתי בפרשת תרומה ובפרשת ויקהל (אור יקר).

⁹⁸ כלומר קודם שישכן ארון וכרובים שם היתה נקודה אבל לא היה באותה נקודה אור וראיה, אמנם אחר שישכן שם תורה וארון "אשתכח ההוא נקודה" (אור יקר).

⁹⁹ מפני ששכן עליו ענן ה' (אור יקר).

¹⁰⁰ הוא התפארת השוכן שם והיינו "חיזו", כי העין היא השכינה, ואור בה התפארת (אור יקר).

¹⁰¹ כי אור הבינה הנמשך למטה למלכות הוא התפארת (אור יקר).

¹⁰² האילן בעצמו בענפיו הוא התפארת הכולל שש קצוות, גופא דאילנא הוא נקודה אמצעית שהוא בחינת התפארת עצמה קו האמצעי לשש קצוות (אור יקר). פי' מלכות שהיא נוף דזעיר הנקרא אילנא (מ"מ).

¹⁰³ המיפה כל הענפים ומרקם אותם בכל הגוונים שיהיו כל גוון וגוון כלולים מכל הגוונים, והיינו התפארת, משוש כ"ל על ידי היסוד, הארץ שהיא המלכות, והיינו נקודה אמצעית זו כדפירשנו דהיינו הר ציון (אור יקר).

¹⁰⁴ דהיינו התפארת המיפה העולם כדפירשנו (אור יקר).

¹⁰⁵ שהשכינה בת עין ואור שבתוכה התפארת כדפירשנו (אור יקר).

¹⁰⁶ פירוש לא כמ"ש שהארון אמר פ' זה אלא המ' אמרה אותו, ורבי חזקיה פליג וס"ל שהקב"ה שהוא זעיר אמרו על המ' (מ"מ).

¹⁰⁷ פי' זעיר על המלכות הנקרא כסא (מ"מ).

<p>עבודת משכן אהל מועד</p>	<p>לנו שכתוב ותכל כל עבדת משכן אהל מועד.</p>
<p>כגוונא דא (בראשית ב א) ויכלו השמים והארץ ואי תימא ויכל אלהים ביום השביעי ודאי הכי הוא דכל עלמא אף על גב דכל עבידן אשתלימו כל חד וחד כל עלמא לא הוה שלים בקיומיה עד דאתא יומא שביעאה דכד אתא יומא שביעאה כדין אשתלימו כל עבידן ואשלים ביה קודשא בריך הוא עלמא הדא הוא דכתיב ויכל אלהים ביום השביעי מלאכתו אשר עשה בהאי אשתלים בקיומא כל עבידתא דעבד ועל דא ויכל אלהים ביום השביעי¹⁰⁸</p>	<p>כמו זה ויכלו השמים והארץ ואם תאמר ויכל אלהים ביום השביעי ודאי כך הוא שכל העולם אף על גב שכל המעשים נשלמו כל אחד ואחד כל העולם לא היה שלם בקיומו עד שבא היום השביעי שכשבא היום השביעי אז נשלמו כל המעשים והשלים בו הקדוש ברוך הוא את העולם זהו שכתוב ויכל אלהים ביום השביעי מלאכתו אשר עשה בזה נשלם בקיום כל מעשה שעשה ועל זה ויכל אלהים ביום השביעי.</p>
<p>וכד אתבני בי מקדשא כל עבידתא דאתעביד איהי מגרמה אתעבידת אומנין שראן ועבידתא אתחזיאת לון למעבד ואתרשימת קמיהו ואשתלימת היא מגרמה והא אוקמוה דכתיב (מ"א ו ז) והבית בהבנותו והבית כאשר בנהו לא כתיב אלא בהבנותו דאיהי אשתלימת מגרמה וכתיב אבן שלמה מסע נבנה בנהו לא כתיב אלא נבנה הוא מגרמיה נבנה וכן בכל עבידתא דאיהי קדישא איהי אשתלימת מגרמה</p>	<p>וכשנבנה בית המקדש כל מעשה שנעשה נעשה מעצמו האמנים התחילו והמעשה נראה להם להעשות ונרשם לפנייהם והשתלם מעצמו והרי פרשוה שכתוב והבית בהבנתו לא כתוב והבית כאשר בנהו אלא בהבנתו שהוא נשלם מעצמו וכתוב אבן שלימה מסע נבנה לא כתוב בנהו אלא נבנה הוא מעצמו נבנה וכל בכל מעשה שהוא קדוש משתלם מעצמו.</p>
<p>רכג/א</p>	
<p>ובצלאל בן אורי בן חור האי קרא אוליפנא דרוח קדשא אכריו עליה לעיניהון דישראל ואמר ובצלאל בן אורי בן חור למטה יהודה עשה את כל אשר צוה יהוה את משה ואתו אהליאב בן אחיסמך מאי ואתו אלא אוליפנא דאהליאב לא עביד עבידתא בלחודוי אלא עם בצלאל ועמיה עבד כל מה דעבד הדא הוא דכתיב ואתו ואתו ולא בלחודוי מכאן דשמאלא איהו בכלל ימינא¹⁰⁹ תדיר ועל דא כתיב ואני</p>	<p>ובצלאל בן אורי בן חור פסוק זה למדנו שרוח הקודש הכריזה עליו לעיני ישראל ואמר ובצלאל בן אורי בן חורי למטה יהודה עשה את כל אשר צוה ה' את משה ואתו אהליהב בן אחיסמך מה זה ואתו אלא למדנו שאהליהב לא עשה מעשה לבדו אלא עם בצלאל ועמו עשה כל מה שעשה זהו שכתוב ואתו ואתו ולא לבדו מכאן שהשמאל בכלל ימין תמיד ועל זה כתוב ואני הנה נתתי אתו את אהליהב זה ימין וזה שמאל.</p>

¹⁰⁸ פי' דמשמע שהיה הקב"ה עושה בכל יום מלאכה עד יום הז' שאז יכול אלהים, ותירץ לעולם הכל היה נעשה מאיליו, ומ"ש ויכלא להים ביום הז' פי' העולמות לא נשתכללו אלא עד יום השבת (מ"מ).

¹⁰⁹ יש בכלל דבריו אלה ענין נפלא, שלא תוכל לומר זהו כתר ואינו אין סוף חלילה וחס, אלא יש אין סוף שאינו כתר אלא הכל אין סוף שהאין סוף מגביל הכתר והוא בלתי בעל תכלית, וכיוצא למטה נאמר יש כתר שאינו חכמה אבל אין חכמה שאינו כתר, אלא כל הכתר מגביל החכמה, וכן יש חכמה שאינה בינה ואין בינה שאינה חכמה כי החכמה מגבלת הבינה, וכן יש בינה שאינו חסד ואין (אבל) חסד שאינו בינה הבינה מגבלת החסד, וכן יש חסד שאינו גבורה אבל אין גבורה שאינה חסד שהחסד מגבלת הגבורה, אם כן מכאן **דשמאלא איהי בכלל ימינא**, אמנם הימין יש חלק בו שאין השמאל נכללת בו, ועל זה נאמר ואתו אהליאב ולא נאמר כן בבצלאל, פעמים בצלאל ימין עושה מלאכה לבדו בסוד בחינת החסד שאין השמאל נכלל בו, אמנם אהליאב לא עשה מעולם מלאכה אלא עם בצלאל, שאין גבורה שלא תהיה נכללת בחסד, וזהו שאמר **הא אוליפנא וכו'**, ואני הנה נתתי אתו, מעת אצילות הגבורה דרך החסד כאומרו המים הרו וילדו אפילה, נתתי אתו שנכללה החסד בגבורה כדי שעל ידי בחינה זו הגבורה נכלל בימין, שלייתה אשר שם בתוך החסד, ולא עוד אלא אתו המציאות משובח ודק שהוא שורש אל מציאות המתגלה כדפירשנו בספ"ר (אור יקר).

<p>הנה נתתי אתו את אהליאב דא ימינא ודא שמאלא¹¹⁰</p>	
<p>אלה פקודי המשכן משכן העדות אשר פקד על פי משה וגו' רבי ייסא אמר כיון דעבדו כל הכימיא ית משכנא אצטריך למהדר הושבנא מכל אינון עבידן דאתעבידו ביה מאי טעמא בנין דכל הושבנא¹¹¹ וחושבן כד הוה אתעביד הושבנא הכי אתקיים ההוא עבידא ואתקיים באתריה</p>	<p>אלה פקודי המשכן משכן העדת אשר פקד על פי משה וגו' רבי ייסא אמר כיון שעשו כל החכמים את המשכן צריך להחזיר חשבון מכל אותם המעשים שנעשו בו למה משום שכל חשבון וחשבון כשהיה נעשה חשבון כך התקיים אותו מעשה והתקיים במקומו.</p>
<p>וישראל כלהו כמה דאתרעו¹¹² כמה דנדיבו בקדמיתא הכי נמי אתרעו בההוא הושבנא וכדין אתקיים כל עבידא בההוא רעותא ועל דא אצטריך הכא הושבנא בנין דבהאי אתקיים עבידא אלה כתיב ולא כתיב ואלה אלא דא איהו הושבנא דפסיל כל חושבנין דעלמא¹¹³ ודא אתקיים יתיר מכלהו דבהאי אתקיים משכנא ולא באחרא</p>	<p>וישראל כולם כמו שנתרצו במה שנדבו בראשונה גם כך התרצו באותו חשבון ואז התקיים כל המעשה באותו רצון ולכן צריך כאן חשבון משום שבזה מתקיים המעשה אלה כתוב ולא כתוב ואלה אלא זהו חשבון שפוסל את כל החשבונות של העולם וזה התקיים יותר מכולם שבזה התקיים המשכן ולא באחר.</p>
<p>פתח ואמר (ישעיה לג ו) והיה אמונת עתיך¹¹⁴ חסן ישועת חכמת ודעת יראת יהוה היא אוצרו האי קרא אוקמוה חברייא אבל הא תנינן כל בר נש דאתעסק באורייתא בהאי עלמא וזכי למקבע עתיך לה אצטריך באמונה¹¹⁵ דרעותא דיליה יתכוין לקודשא בריך הוא¹¹⁶ יתכוין לשם שמים בנין דאמונה להכי אתכוון¹¹⁷ חסן</p>	<p>פתח ואמר והיה אמונת עתיך חסן ישועת חכמת ודעת יראת ה' היא אוצרו פסוק זה פרשוהו החברים אבל הרי שנינו כל אדם שמתעסק בתורה בעולם הזה וזוכה לקבע לה עתים צריך באמונה שרצונו יתכון לקדוש ברוך הוא יתכון לשם שמים משום שאמונה לכך התכונה</p>

¹¹⁰ רכ ע"ב (הערת הזהר).

¹¹¹ הענין שעם היות שהיה רוח חיוני על כל אבר ואבר יורד בשעת מלאכה כדפירשנו לעיל, עם כל זה לא היה דבק ונקשר כעצם נשמה עם הגוף וכך עליון במעשה תחתון, אמנם על ידי חשבון זה שעשו והיו אומרים נדבה פלונית נעשה כך וכך, בהזכיר האברים והכלים מיד רוח חיוני עליון היה יורד ומתלבש בו, וכך היה נעשה עד שנקשרו כל הכחות העליונים בכלים גשמיים (אור יקר).

¹¹² אמנם קשה לדרך זה מה טעם כל ישראל בחשבון כי כן היה [ראוי] שיהיה משה מזכיר החשבון ושם כל כלי וכלי, לזה אמר "וישראל כולהו כמא דאתרעו" וכו', והענין כי נדבת כל אחד ואחד מישראל היה גורם להמשיך הכחות העליונים למטה כדפירשנו בפרשת תרומה בפסוק כל נדיב לבו יביאיה את תרומת ה' שהשכינה וכחותיה נמשכים על ידי נדבת הלב, אם כן צורך גדול היה שיהיו שם כל ישראל, שכאשר יזכור משה הקרשים יהיו שם המתנדבים נדבת עצי שטים ויעוררו טוב נדבת לבם עם החשבון, ומושכים שם כח השכינה ורוח החיוני אל הקרשים, ועל דרך זה אל האדנים, ועל דרך זה אל כל הכלים (אור יקר).

¹¹³ שכל חשבון גורם סילוק הברכה ורוח הקדש משם, ואלמלא היה חשבון זה כשאר חשבון אדרבה היה גורם שיסתלק הקדושה לא שגרם שישרה, אם כן אלה פגים כל חושבנין שהיא הפכית ממש, ששאר חשבונות גורמין סילוק וזו גורמת המשכת הרוח האלהי הטהור והקדוש (אור יקר).

¹¹⁴ אמונת היא השכינה, עתים הקבועים לתורה היא בחינת התפארת ודאי שהוא תורה (או ריקר).

¹¹⁵ ופי' הכתוב עתך שאתה קובע לתורה יהיו לשם שמים לתקן המלכות הנקרא אמונה ולחברה עם זעיר הנק' שמים, וז"ש דרעותא דילה יתכוין לק"בה יתכוין לש"ש (מ"מ).

¹¹⁶ בענין שהתורה תפארת שבעתים קבועים באמונה שהיא השכינה, והיינו לשם שמים תפארת שמים מלכות שם, והיינו "אמונת" מלכות, "עתיק" תורה הקבועה בעתים תפארת, "חסן" מצד תוקף הגבורה, "ישועות" הימין הושיעה לו ימינו, והיינו קשר ימין ושמאל עם התפארת והמלכות, ואמר ימינא ושמאלא סתם שגם נצח והוד הם ימין ושמאל כנודע, והכתוב אמר חסן ישועות שמורה החוסן שהוא הדין כלול בתוך הישועות, כי חסן סמוך לישועות (או ריקר).

¹¹⁷ פי' אמונה שהיא מ' הכי כוונתה ג"כ שיעסוק האדם לש"ש (מ"מ).

<p>ישועת¹¹⁸ לאכללא רחמי בדינא¹¹⁹ חכמה ודעת¹²⁰ דתרין אלין שראן דא על דא¹²¹ דא טמיר וגניז לאשראה דא על דא</p>	<p>חסן ישועת לכלל רחמים בדין חכמת ודעת ששני אלה שורים זה על זה זה טמיר וגנוז להשרות זה על זה.</p>
<p>יראת יהו"ה היא אוצרו אוצרו דכל אלין בנין דהאי יראת יהו"ה נקיט כל אינון נחלין ואיהי אתעבידת אוצר לכלהו וכד נפקין מינה כל אינון גניזין כלהו אפיק לון בחושבנא מנלן דכתיב (שיר ז ה) עיניך ברכות בחשבון בחשבון ודאי עביד ואפיק אינון ברכות מים ואשגח (נ"א ואשקי לכלא) לאפקא כלא בחושבנא</p>	<p>יראת ה' היא אוצרו אוצרו של כל אלה משום שיראת ה' הזו לוקחת כל אותם נחלים ונעשית אוצר לכלם וכשיוצאים ממנה כל אותם גנזים כולם מוציאה אותם בחשבון מנין לנו שכתוב עיניך ברכות בחשבון בחשבון ודאי עושה ומוציאה אותם ברכות מים ומשיגחה להוציא הכל בחשבון (ומשקים לכלם).</p>
<p>ועל דא אקרי אמונה ובכללא אקרי אמונה והא אוקימנא ומה אי הכא אצטריך לאחזאה מהימנותא¹²² לשאר מילי דעלמא על אחת כמה וכמה ועל דא קודשא בריך הוא הוא אודע להו לכל ישראל רזא דמהימנותא דלהו בכל מה דעבדו וכלא אתמר</p>	<p>ולכן נקראת אמונה ובכל נקראת אמונה והרי בארנו ומה אם כאן צריך להראות אמונה לשאר דברי העולם על אחת כמה וכמה ועל זה הקדוש ברוך הוא היה מודיע לכל ישראל סוד הנאמנות שלהם בכל מה שעשו והכל נתבאר.</p>
<p>רבי יוסי ורבי יצחק הוו אולי בארחה אמר רבי יוסי ודאי דקודשא בריך הוא אתרעי ביה בבצלאל לעבידת משכנא יתיר מכל ישראל אמאי אמר ליה שמא גרים¹²³ והא אוקמוה דקודשא בריך הוא שוי שמהן בארעא לאתעטרא (ס"א לאתערא) בהו ולמעבד בהו עבידתא בעלמא הדא הוא דכתיב (תהלים מו ט) אשר שם שמות בארץ</p>	<p>רבי יוסי ורבי יצחק היו הולכים בדרך אמר רבי יוסי ודאי הקדוש ברוך הוא התרצה בבצלאל לעבודת המשכן יתיר מכל ישראל למה אמר לו השם גורם והרי פרשוה שהקדוש ברוך הוא שם שמות בארץ להתעטר (לעורר) בהם ולעשות בהם מעשה בעולם זהו שכתוב אשר שם שמות בארץ.</p>
<p>אמר ליה רזא איהו הכא יהודה מסטר שמאלא הוה ואהדר ואתדבק בימינא ועל דא בסטרא דא אתעביד משכנא שארי מסטר שמאלא ואתדבק בסטר ימינא ולבתר אתכליל דא בדא ואתעביד כלא ימינא כגוונא דא אורייתא שארי משמאלא ואתדבק בימינא ואתכליל דא בדא ואתעביד כלא ימינא ראובן</p>	<p>אמר לו סוד הוא כאן יהודה היה מצד השמאל וחזר ונדבק בימין ועל זה בצד זה נעשה המשכן התחיל מצד שמאל ונדבק בצד ימין ואחר כך נכלל זה בזה ונעשה הכל ימין כמו כן התורה מתחילה משמאל ונדבקה בימין ונכלל זה בזה ונעשה הכל ימין ראובן התחיל מימין וסטה לשמאל ונסעו עמו שאר השבטים שהם שמאל</p>

¹¹⁸ חסן גבורות ישועות חסד (רח"ו).

¹¹⁹ כלומר שיהיו הרחמים כלולים מן הדין (או ריקר).

¹²⁰ כמשמען, והיינו כי אחר שנכללו שש קצוות אמונת עתיך תפארת יסוד ומלכות חסן ישועות חסד נצח גבורה הוד, אמר חכמה ודעת דהיינו החכמה על הדעת (או ריקר).

¹²¹ פי' חכמה היא על הדעת (מ"מ).

¹²² פי' קאי אמאי דסמוך לי' שאמר ואשנא לחכמא כולא בחושבנא וע"ד איקרי אמונה, ור"ל שהמלכות עושה הכל בחשבון להורות שהיא נאמנת ועושה הכל ביושר ולכן אמר ומה אי הכא איצטריך לאחזאה מהימנותא אע"פ שאין שם חשש ח"ו לשום חשד לשאר מלי דעלמא שיש חשש חסד ח"ו עאכ"י שיעשה חשבון א"כ י"ל ומה אי הכא במשכן כ"ש בשאר מלי דשלמא, ובספר אור ישראל פי' דקאי אדלעיל שיעסוק בתורה לש"ש ולכן אמר ומה אי הכא וכו', שרוצה לומר אם בלימוד תורה צריך שיהיה לש"ש כ"ש במלי דעלמא (מ"מ).

¹²³ כאשר נולד האדם, וקוראים לו אביו ואמו שם אחד העולה בדעתם, אינו באקראי ובהזדמן, כי אם הקב"ה משים בפיו השם ההוא המוכרח אל הנשמה ההיא, כמש"ה אשר שם שמות בארץ, כפי מקום האבר שבאדם העליון, אשר ממנו חוצב, והשם הזה נרשם למעלה בכסא הכבוד כנודע, ולכן ארז"ל שמא גרים (שעה"ג הק' כג).

<p>שרא מימינא וסטא לשמאלא ונטלו עמיה אינון שאר שבטין דאינון שמאלא בגין דשארי מימינא וסטא לשמאלא</p>	<p>משום שהתחיל מימין וסטה לשמאל.</p>
<p>יהודה שרא משמאלא וסטא לימינא שרא משמאלא בגין דאתי מסטר שמאלא ואתדבק בימינא ומשכנא בסטרא דא אתעביד שארי מסטר שמאלא ואתדבק בסטר ימינא ועל דא בצלאל איהו דאתי מסטריה עבד משכנא ואתתקן לגביה והא אוקמוה דקודשא בריך הוא אתרעי ביה ובריר ליה מכלא</p>	<p>יהודה התחיל משמאל וסטה לימין התחיל משמאל משום שבא מצד שמאל ונדבק בימין והמשכן נעשה בצד הזה התחיל מצד שמאל ונדבק בצד ימין ועל זה בצלאל שבא מהצד שלו עשה את המשכן והתתקן אצלו והרי פרשוה שהקדוש ברוך הוא רצה בו וברר אותו מכולם</p>
<p>רכג/ב לעבידתא דא</p>	<p>למעשה הזה.</p>
<p>ויהב ליה חכמה ותבונה ודעת כמה דאוקמוה בגין דעמיה הוה בקדמיתא סכלתנו דלבא דכתיב ובלב כל חכם לב נתתי חכמה בגין דקודשא בריך הוא לא יהיב חכמתא אלא למאן דאית ביה חכמתא ואוקמוה חברייא ואתמר וכן כנוונא דא בצלאל רבי שמעון אמר בצלאל שמיה גרים ליה ועל חכמתיה אקרי הכי ורוא דמלה בצלאל בצל אל</p>	<p>ונתן לו חכמה ותבונה ודעת כמו שבארוה משום שעמו היה בראשונה השכל הלב שכתוב ובלב כל חכם לב נתתי חכמה משום שהקדוש ברוך הוא לא נתן חכמה אלא למי שיש בו חכמה ופרשוה החברים ונתבאר וכן כמו כן בצלאל רבי שמעון אמר בצלאל שמו גרם לו ועל חכמתו נקרא כך וסוד המלה בצלאל בצל אל.</p>
<p>פתח ואמר (שיר ב ג) כתפוח בעצי היער בן דודי וגו' בצלו היינו בצלאל דאיהו אתקין משכנא ועבד ליה דכתיב חמדתי וישבתי דמשכנא חמידא איהו למיתב ביה דאיהו עביד חמודא לכנסת ישראל וכנסת ישראל יתבא בצלאל דאל ודא איהו בצלאל</p>	<p>פתח ואמר כתפוח בעצי היער בן דודי וגו' בצלו היינו בצלאל שהוא התקין המשכן ועשה אותו שכתוב חמדתי וישבתי שהמשכן נחמד לשבת בו שהוא עשה חמדה לכנסת ישראל וכנסת ישראל יושבת בצל האל וזהו בצלאל.</p>
<p>ופריו מתוק לחכי דדא¹²⁴ איהו דעבד פירין טבין בעלמא דכתיב (הושע יד ט) ממני פריך נמצא מאן הוא פרי אלין אינון נשמתהון דצדיקיא דאינון איבא דעובדוי דקודשא בריך הוא דההוא נהר דנפיק מעדן איהו אפיק זוריק נשמתין לעלמא ואינון פירין דקודשא בריך הוא ובגין כך פריו דא איהי כדקאמרן</p>	<p>ופריו מתוק לחכי שזהו שעושה פרות טובים בעולם שכתוב (הושע יד) ממני פריך נמצא מי הוא פרי אלה הם נשמות הצדיקים שהם פרי מעשיו של הקדוש ברוך הוא שאותו נהר שיוצא מעדן מוציא זורק נשמות לעולם והם הפרות של הקדוש ברוך הוא ולכן פריו זהו כמו שאמרנו.</p>
<p>בצלו דא הוא בצלאל ועל דא תקונא דמשכנא¹²⁵ על ידא דבצלאל הוה ובגין כך ובצלאל בן אורי בן חור בן אורי דא נהורא דשמשא דנפיק בן אורי דא ימינא בן חור דא איהו שמאלא בן אורי בן חור (ס"א בן חור בן</p>	<p>בצלו זהו בצלאל ועל זה תקון המשכן על ידי בצלאל היה ולכן ובצלאל בן אורי בן חור בן אורי זה אור השמש שיוצא בן אורי זה ימין בן חור זה שמאל בן אורי בן חור (בן חור בן חורי) ועל זה נשלם בו דינו של הקדוש ברוך הוא במעשה העגל.</p>

¹²⁴ ריד ע"ב (הערת הזהר).

¹²⁵ יתבאר בפרשת שלח לך [קסד ע"א – לש"ו] דבצלאל רביעאה איהו לנהורין עלאין (רח"ו).

<p>חורי ועל דא אשתלים ביה דינא דקודשא בריך הוא בעובדא דעגלא¹²⁶</p>	
<p>כל הזהב העשוי מההיא שעתא¹²⁷ דיהבו ליה ישראל הוה עשוי ואתתקן מקדמת דנא בכל מלאכת הקדש כל ההוא דהבא אתעביד ואתתקן בכל מלאכת הקדש מאי טעמא בניגין¹²⁸ דבכל דרגא ודרגא¹²⁹ הוה אתתקן ביה דהבא דלית שלימו אלא רחמי ודינא ועל דא דהבא הוה אזיל¹³⁰ בכל מלאכת הקדש בכל ההיא עבידתא דאקרי קדש הוה אזיל בה דהבא דהבא בכלא¹³¹</p>	<p>כל הזהב העשוי מאותה שעה שנתנו לו ישראל היה עשוי ונתתקן מקדם לכך בכל מלאכת הקדש כל אותו זהב נעשה ונתתקן בכל מלאכת הקדש למה משום שבכל דרגה ודרגה היה מתתקן בה זהב שאין שלמות אלא ברחמים ודין ועל זה זהב היה הולך בכל מלאכת הקדש בכל אותה עבודה שנקראת קדש היה הולך בה זהב זהב בכל.</p>
<p>רבי אבא ורבי יוסי ורבי חזקיה הוו יתבין ולעאן באורייתא אמר ליה רבי חזקיה לרבי אבא הא חמינן דקודשא בריך הוא אתרעי</p>	<p>רבי אבא רבי יוסי ורבי חזקיה היו יושבים ועוסקים בתורה אמר לו רבי חזקיה לרבי אבא הרי אנו רואים שהקדוש ברוך הוא רוצה בדין בכל לערב זה בזה</p>

¹²⁶ פירוש דדריש מילת חורי מלשון חרי אף וכמש"ה מה חרי האף הגדול הזה והוא שמאלא (א"ש הענין הוא אע"ג דחור הוא לבן וכענין חור כרפס ותכלת מסטרא דחסד עכ"ז מדקאמר בן אורי דא ימינא מוכרח הוא לומר בן חור דא שמאלא מלשון חרי אף כדקאמר הרב זלה"ה) (שער מאמרי רשב"י).

¹²⁷ כוונתו לפרש מה ענין עשיה זו, דאין לומר שר"ל מה שנעשה בו דהיינו הכלים שנעשו מן הזהב, דאם כן היל"ל העשוי במלאכה ולא למלאכה. ועוד מדייק למה אמר בלשון פעול עשוי היל"ל הנעשה. ומפרש שהכוונה על ענין מעשה שעשו בו, והוא מ"ש בדף שאחר זה וקב"ה אקדים לון דהבא דא לאסוותא, והענין דס"ל שפרשת תרומה נאמרה קודם מעשה העגל ושמאז הקדישו ישראל כל זהבם למשכן, וזו היא עשייתו שעשאוהו קדוש. ואמר עשוי ולא נעשה, כי עשוי פי' שכבר נעשה ועודנו קיים, והודיע הכתוב שהזהב שעשו קודש, מההיא שעתא קודם העגל עמדה קדושתו בו שלא פרחה קדושתו [בעגל]. ועוד רמז ענין אחר והוא מה שאמרו רז"ל בבראשית רבה פ' י"ו (ס"ב) שעיקר הזהב נברא לבנין בית המקדש, וגם אמרו בירושלמי על פסוק (בראשית ב, יב) וזהב הארץ היא טוב, שנקרא טוב שהוא בלי שום סיג ושאינו חסר כלום כשצורפים אותו. וזהו מה שרומז גם כן כאן והוה עשוי, הוא עשיה ממש בימי בראשית, ואתתקן, בלי סיגים, מקדמא דנא, מתחילת הבריאה. וידוע שמלת עשיה נאמר גם על התיקון כמש"ה (שם יח, ז) וימהר לעשות אותו, ונתקיים [מתוקן] עד היום ההוא שנעשה בו המלאכה. והרי פי' העשוי בין מפאת ישראל בין מצדו יתברך, אי נמי בין מזמן נדבתו ובין מזמן בריאתו, וז"ש העשוי למלאכה, שמזמן הראשון וההווה נעשה ונתקן לאותה המלאכה, ועוד הוסיף ענין אחר בזה באומרו בכל מלאכת הקדש כל ההוא דהבא וכו', דהיינו עוד מעלה אחרת שקבל אותו הזהב מצד היותו נעשה ומתוקן בכל מלאכת הקדש, וזה שהיתה לו עשיה מופלאה שעשה את עצמו וגם הושפע בו רוחניות בפועל כשבא לכלל מלאכה הכל לפי מדרגת המלאכה, שאין ספק שזהב הארון נתקן ביתר שאת משל שלש כלי ההיכל והם מיותרים על של הקרשים והבריחים וזהו בכל (רמ"ז).

¹²⁸ ירצה ולמה היה דוקא זהב בכל הנזכרים ולא כסף (רמ"ז).

¹²⁹ נראה שיכוין למ"ש בספרא דצניעותא דינין דנוק' ניחין ברישא, והטעם מפני שכנגד תנה"י דיליה ישנם לכחב"ד דידה ושם יש הארת יסוד אבא. והנה זהב סודו הגבורות שהן ז' בדעת ומתפשטות בחגתנה"ה וב"מ דילה, וזה סוד זהב סתם, אבל צריך לומר שכל מה שקרוי משכן דהיינו העשוי במ"ח קרשים הוא בסוד כחב"ד דילה, ולכן נקרא היכל בשם קדש דהיינו אור אבא המאיר שם, שלכן המלכות נקראת רוח הקדש כנודע, ואור יסוד אבא הוא י' שבסוף מילוי ע"ב, והנה הוא [אור] מאיר בתנה"י דז"א, הרי ד' הארות של י' וכל אחת סודו יפ"י דהיינו ק' וד' ה' עם העיקר שהוא ה' הרי קד"ש, וכנגדו נקרא משכן דאיהו גם כן קדש. ואומר (כה, ח) ועשו לי מקדש ושכנתי, קרי ביה ושכן ת"י בתוכם (נ"א במשכן), ואם כן זהו רחמי ודינא, שהוא הזהב הטוב ממותק ומזהיר באור החסדים אשר שם (רמ"ז).

¹³⁰ שדוקא המשכן שהוא קדש היה בו זהב, וזהו בכל מלאכת הקדש. ומפרשו בכל ההיא עבידתא וכו', שלא ר"ל המלאכה שהיה עושה הקדש שאינו כן אלא סתם מלאכה היא מלכות גי' א"ל אדנ"י, אבל לפי ששם נגלה הקדש גם היא נקראת קדש ושם היה הזהב המבורר (רמ"ז).

¹³¹ זהו פירוש למלת בכל, וירצה שהכל היה מצופה (אור) זהב או של זהב לבדו, כגון המנורה כולה זהב והארון והשלחן והמזבח והקרשים והבריחים וארבע העמודים של הפרוכת מצופים זהב כולם, וזה לרוב מתוקו (נ"א למתקן) ושלימותו שם (רמ"ז).

<p>בדינא בכלא לאתערבא דא בדא ואיהו אריך דינא בחייבי¹³² עלמא אי איהו אתרעי בדינא¹³³ אמאי סליק ליה מחייביא¹³⁴ אמר ליה כמה טורין אתעקרו במלה דא אבל כמה מלין גלי בוצינא קדישא בהאי</p>	<p>והוא מאריך דין לרשעי העולם אם הוא רוצה בדין למה מסלק אותו מן הרשעים אמר לו כמה הרים נעקרו בדבר הזה אבל כמה דברים גילה המנורה הקדושה בזה.</p>
<p>ותא חזי דינא דקודשא בריך הוא אתרעי ביה איהו דינא בריר¹³⁵ איהו דינא¹³⁶ דאתער רחימו וחדוה אבל חייביא כד אינון בעלמא כלהו דינא דזוהמא כלהו דינא דלא אתרעי ביה קודשא בריך הוא כלל ועל דא לא בעי לאתערבא דינא קדישא בדינא מסאבא דזוהמא עד דאיהו אשתצי מגרמיה ולאובדא ליה מן עלמא דאתי ויהוה דינא דזוהמא דביה איהו אוכיד ליה מעלמא</p>	<p>ובא וראה הדין שהקדוש ברוך הוא רוצה בו הוא דין ברור הוא דין שמעורר אהבה ושמחה אבל הרשעים כשהם בעולם כולם דין של זוהמא כולם דין שלא רוצה בו הקדוש ברוך הוא כלל ועל זה לא צריך לערב דין קדוש בדין טמא של זוהמא עד שמתכלה מעצמו ומאבדו מהעולם הבא ואותו דין של זוהמא שבו הוא מאבד אותו מן העולם.</p>
<p>פתח ואמר (תהלים צב ח) בפרוח רשעים כמו עשב ויציצו כל פעלי און להשמדם עדי עד האי קרא אוקמוה אבל תא חזי בפרוח רשעים כמו עשב כהאי עשבא דאיהו ביבישו דארעא ואיהו יבישא כד שראן ביה מיא אפריח וההוא יבישו אתפרח וכהאי אילנא קציצא דנציץ ולא סליק אלא אינון פארות לסטר דא ולסטר דא דאינון ענפיין דסלקין ולעלמין לא סליק אילנא כד הוה בקדמיתא למהוי אילנא וכל דא להשמדם עדי עד לעקרא לון משרשין ומכלא</p>	<p>פתח ואמר (תהלים צב) בפרח רשעים כמו עשב ויציצו כל פעלי און להשמדם עדי עד הפסוק הזה פרשוהו אבל בא וראה בפרח רשעים כמו עשב כעשב הזה שהוא ביבש בארץ והוא יבש כששורים בו מים הוא פורח ואותו יבש פורח וכאילן הזה קצוץ שצץ מחדש ולא מעלה אלא אותם פארות לצד זה ולצד זה שהם ענפים שעולים ולעולמים לא עולה אילן כפי שהיה בראשונה להיות אילן וכל זה להשמדם עדי עד לעקדם מהשרשים ומהכל.</p>
<p>תו רזא אחרא אית בהאי על דקודשא בריך הוא אריך רוגויה בחייביא בהאי עלמא בנין דהאי עלמא איהו חולקא דסטרא אחרא ועלמא דאתי איהו סטרא דקדושה ואיהו חולקא דצדיקיא למהוי צדיקיא אינון בעטרא דיקרא דמאריהון ביה ותרין סטרין אלין קיימין דא לקבל דא דא רכד/א</p>	<p>עוד יש סוד אחר בזה על שהקדוש ברוך הוא מאריך רגזו עם הרשעים בעולם הזה משום שהעולם הזה הוא חלק של הצד האחר והעולם הבא הוא צד הקדושה והוא חלק הצדיקים שהצדיקים יהיו בו בעטרת הכבוד של רבונם ושני הצדדים הללו עומדים זה כנגד זה זה</p>
<p>סטרא דקדושה ודא סטרא אחרא דמסאבא</p>	<p>צד הקדושה וזה הצד האחר שטמא זה</p>

¹³² שמאריך אפו להם (רמ"ז).

¹³³ כי הדין הוא קיום העולם כמש"ה (משלי כט, ד) מלך במשפט יעמיד ארץ, כי בסגולת הדין העולמות מתעלים ונכללים זה בזה עד שמושרשים בשורשם. וז"ש לאתערבא דא בדא, שה"ס ההתכוללות האמור, ואלה"ם גי' כול"ל (רמ,ז).

¹³⁴ וכמש"ה (תהלים י, ה) מרום משפטיך מנגדו. טורין אתעקרו, פי' כמה אנשים גדולים נעקרו מן העולם בחקירה זו בראותם (ירמיה יב, א) דרך רשעים צלחה (רמ"ז).

¹³⁵ ה"ס הגבורות הממותקות בתכלית הבירור שהן יותר מעולות מן החסדים כנודע מסוד העולם הבא וכנזכר בדברי הרב זלה"ה שהן אורות עצומות ומקוריות. רחימו וחדוה, ועל כן נקרא יצחק שרש הגבורות ובו נאמר (בראשית יז, כא) ואת בריתי אקים את יצחק, והבן כי שלהוביות הגבורות הזכות מוליד חום התלהבות ותשוקה והתקבלות הייחוד. ומכאן טעם נכון ליסורי הצדיקים שהכוונה בהם להתם איזה צד עכירות מהם ויוכנו בזה להיות מושפעים מן הדין העליון הברור ולהתייחד במקור העליון (רמ"ז).

¹³⁶ נח סד ע"א (הערת הזהר).

<p>דא קיימא לצדיקיא ודא קיימא לרשיעיא וכלא דא לקבל דא זכאין אינון צדיקיא דלית לון חולקא בהאי עלמא אלא בעלמא דאתי</p>	<p>עומד לצדיקים וזה עומד לרשעים והכל זה כנגד זה אשרי הצדיקים שאין להם חלק בעולם הזה אלא בעולם הבא.</p>
<p>תא הוי כלא אתתקן ואתגלי קמי קודשא בריך הוא ואף על גב דבלק ובלעם לא אתכוונו לגבי קודשא בריך הוא כלא איהו מתתקן קמיה ולא גרע מאגר דלהון כלום בהאי עלמא בההוא זמנא שליטו על ישראל דגרם ההוא קורבנא לאסתלקא מישראל ארבע ועשרין אלפין בר כל אינון דאתקטלו דכתיב (במדבר כה ה) הרגו איש אנשיו הנצמדים לבעל פעור וכתיב קח את כל ראשי העם והוקע אותם ליהויה ועד כען ההוא קרבנא הוה תלי לאתפרעא מנהון דישראל שבעה מדבחן כחושבן ארבעין ותריין¹³⁷</p>	<p>בא וראה הכל התתקן והתגלה לפני הקדוש ברוך הוא ואף על פי שבלק ובלעם לא התכוונו על הקדוש ברוך הוא הכל התתקן לפניו ולא גרע משכרם כלום בעולם הזה באותו זמן שלטו על ישראל שגרם אותו קרבן להסתלק מישראל עשרים וארבעה אלף פרט לכל אלו שנהרגו שכתוב הרגו איש ואנשיו הנצמדים לבעל פעור וכתוב קח את כל ראשי העם והוקע אותם לה' ועד כעת אותו קרבן היה תלוי להפרע מישראל שבעה מזבחות כחשבון ארבעים ושנים.</p>
<p>רבי שמעון אמר תא הוי אינון ארבעין ותריין קרבנין עבדו בלעם ובלק ונטלו לון מההוא סטרא אחרא לגבי קודשא בריך הוא ועל דא הוה תלי ההוא קרבנא לנטלא ליה ההוא סטרא אחרא דאקרי קללה מישראל ועד השתא לא גבה מנייהו ודא איהו רזא (מ"ב ב כז) ויפן אחריו ויראם ויפן אחריו אהורי שכינתא¹³⁸ דקיימא סטרא אחרא לאחורא ויראם אסתכל בהו ההוא סטרא אחרא והמא לון דאתחזון לאתענשא ועל דא ויקללם בשם יהויה¹³⁹ בשם יהויה לאפקא ההוא שם יהויה מחיובא דא מההוא חיובא דההוא קרבן דאקריב ההוא סטרא לגביה וכלא איהו מתתקן קמיה דקודשא בריך הוא ולא אתאביד מלה כגוונא דא כלא אתתקן קמיה דקודשא בריך הוא הן לטב הן לביש</p>	<p>רבי שמעון אמר בא וראה אותם ארבעים ושנים קרבנות עשו בלק ובלעם ונטלו אותם מאותו הצד האחר לקדוש ברוך הוא ועל זה היה תלוי אותו קרבן שיטל אותו אותו הצד האחר שנקרא קללה מישראל ועד עכשיו לא גבה מהם וזהו סוד (מלכים ב) ויפן אחריו ויראם ויפן אחריו אהורי שכינה שעמד הצד האחר לאחור ויראם הסתכל בהם אותו הצד האחר וראה אותם שראויים להענש ועל זה ויקללם בשם ה' בשם ה' להוציא אותו שם ה' מחיוב זה מאותו חיוב של אותו קרבן שהקריב אותו צד אליו והכל מתקן לפני הקדוש ברוך הוא ולא נאבד דבר כמו כן הכל התתקן לפני הקדוש ברוך הוא הן לטוב הן לרע.</p>
<p>תא הוי דוד איהו הוה דערק קמיה דשאל ועל דא גרים דאתאבידו כל אינון כהני דנוב ולא אשתאר מכלהו בר אביתר בלחודוי דערק ודא גרים כמה בישין בישראל ומית שאול ובנוי ונפלו מישראל כמה אלפין ורבבן ועם כל דא ההוא חובא הוה תלי על דוד לגבות מניה עד דכל בנוי דדוד אתאבידו ביומא חד ולא אשתאר מנייהו אלא יואש בלחודוי דאתגניב כגוונא דלא אשתאר מאחימלך בר אביתר בלחודוי ועד כען ההוא חובא הוה תלי למעבד</p>	<p>בא וראה דוד הוא היה שברח לפני שאול ועל זה גרם שנאבדו כל אותם כהני נוב ולא נשאר מכולם רק אביתר לבדו שברח וזה גרם כמה רעות בישראל ומת שאול ובנוי ונפלו מישראל כמה אלפים ורבבות ועם כל זה אותו חטא היה תלוי על דוד לגבותו ממנו עד שכל בני דוד נאבדו ביום אחד ולא נשאר מהם אלא יואש לבדו שנגנב כמו שלא נשאר מאחימלך רק אביתר לבדו ועד עכשיו אותו חטא היה תלוי לעשות דין על נוב על אותו חטא של נוב שכתוב עוד היום</p>

¹³⁷ פי' פר ואיל היה מקרב בלעם בכל מזבח א"כ י"ד קרבנות בז' מזבחות וג"פ י"ד הם מ"ב (מ"מ).

¹³⁸ ופירוש הכתוב ויפן אותו שהוא אהורי שכינה שהיא הס"א (מ"מ).

¹³⁹ עי' ר' בחיי שמות ב יב שזה שם מ"ב.

<p>דינא על נוב על ההוא הובא דנוב דכתיב (ישעיה י לה) עוד היום בנוב לעמוד ואוקמוה</p>	<p>בנב לעמד ופרשוה.</p>
<p>כגוונא דא כל הזהב העשוי למלאכה מאי העשוי הכא אסתכל קודשא בריך הוא כד יהבו ישראל¹⁴⁰ דהבא לעגלא וקודשא בריך הוא</p>	<p>כמו זה כל הזהב העשוי למלאכה מה זה העשוי כאן הסתכל הקדוש ברוך הוא כשנתנו ישראל זהב לעגל והקדוש ברוך</p>

¹⁴⁰ תלמידי החשוב כמהר"ר בנימין כהן נר"ו נתקשה מאד במאמר זה, חדא דמוכח מכאן דישראל נתנו זהב לעגל והוא נגד כל רז"ל וגם נגד הזוהר. ב' שכאן אמר שבזמן עשיית העגל לא היה להם עוד זהב אלא דבאזניהם ולעיל ריש קצ"ב א' אמר וכי לא הוה לון דהבא אחרא. ג' שמכאן נראה שנתנו כל זהבם קודם לזמן העגל והוא כנגד הפסוק דדוקא בויקהל שהיה אחר יום הכפורים. וזאת היתה תשובתי, דוק בני שהרב זלה"ה ציין פה קצ"ה קצ"ו וגם שם ציין רכ"ד, ללמדנו שאין מאמרים אלו סותרים זה את זה אלא שמכללות שלשתם תובן כוונת הדבר. ונלע"ד שישראל הנזכר בכאן שנתנו זהב לעגל הם אותם הנזכרים בפרשת פנחס רלו ע"א שהיו אמותיהם משבט שמעון ואבותיהם מערב רב, ואמרינן בפרק החולץ כיון דאמו מישראל מקרב אחיך קרינן ביה, ועיקר גופא דעובדא הכי הוה שלהיות שצפה הקב"ה שחלק מישראל נתנו זהב לעגל ושזה ודאי היה גנאי ועוון לכללות ישראל שלא מחו לפחות באחיהם דבית שמעון, וכל שכן שבאותה שעה היו רבים שנשתתפו בהדייהו בלבא כאמור בפרשת כי תשא קצא ע"ב, לכן הקדים קודם לכן דהבא דא לאסוותא, וענין רפואה זו היא שאם תזכור ויש בידך מה שחנני ה' בפירוש דברי הזוהר בכל מעשה העגל, תמצא שתכלית כוונת הערב רב היתה לתקן ז' דקליפה כנגד ב"ע מתחילת התפשטות ק"כ צירופי אלה"ם עד הקליפה דעשיה, וז"ש (לב, א) עשה לנו אלהים, ולנ"ו אלה"ם ב' פעמים אלה"ם, ולכן מה עשה הקב"ה הקדים צווי תרומת הזהב לעשות משכן שה"ס ז' דקדושה ב' שמות אלה"ם בריבוע, להקדים בזה התחלת התיקון בקדושה בגבורותיה, וציווי זה הקודם ארבעים ימים הראשונים. וכן נראה מסוף פרשת משפטים קכו ע"א בפסוק (כד ב) ונגש משה לבדו אל ה' וז"ל, ובהיא שעתא אתבשרו למהוי בנייהו מקדשא וכו', ואחר כך נאמר (כד ג) ויבא משה ויספר אל העם וגו', וכשירד משה רבנו ע"ה גם שמצא שנעשה העגל אחר שעשה מה שעשה בהריגת העובדים וכו', לא מנעם ממה שאמר להם תחילה מצות ה' בתרומה וכיון בזה שיהיה לכפרה, אלא שלא חילק בין ישראל לערב רב ואמר להם (כה, ב) מאת כל איש, כי גם שה' צפה שיעשו העגל הערב רב כל עוד שלא נעשה לא חילק ה', וכמו שקודם יציאת מצרים אמר (ג, ז) ראה ראיתי, וכמו שאמרו רז"ל, ובכל זאת לא מחה ביציאתם ואדרבה ביום מתן תורה נגלה לכולם וכו'. ואמנם תכף לצווי משה בפעם הראשונה מיד הרימו כולם ישראל וערב רב כל הזהב שהיה להם והכינוהו בידם למעשה המשכן שהרי כולם נצטוו וכמ"ש דף קצ"ה א' וכולהו אתפקדו, דמדלא קאמר ועל כולהו אתפקדו אלא כולהו אתפקדו מוכח שנצטוו ממש. וכן נראה מדף קצ"ז א' ויקהל משה מהדר לון כמלקדמין עובדא דמשכנא, משמע בפירוש שכבר צוה אותם מתחילה. וגם זהו משמעות כל הזהב העשוי למלאכה, דמדכתיב ביה כל מה שלא נאמר בכסף ונחשת נראה שהיה כל הזהב שהיה להם, ועשיה זו אינה מעשה האומנים, דאם כן היל"ל העשוי במלאכה, אבל למלאכה היא ההכנה וההפרשה שהרימוהו לעשות בו המלאכה. ועוד דוק היטב ששני מיני פעולים יש בבנין הקל, אחד עושה נעשים וכו' והשני עשוי עשויים וכו', והחילוק שביניהם דרך משל, בית שנבנה מתחילה אעפ"י שאינו עתה בנוי יתואר בשם נבנה, אבל אם תאמר בנוי ירצה שמאז נבנה וגם עתה הוא בנוי באופן כי הפעול יכלול העבר וההווה. וכן היה בכאן שהעשוי שפ' מורם ר"ל שהורם מתחילה והתמידה הרימתו, וזה בישראל לאפוקי דערב רב שלא יצדק לומר בהם עשוי אלא נעשה, מפני שאמת הוא שהם עשאוהו מתחילה אבל לא נמשכה עשייתו כי געל ה' בהם, מה שאין כן בישראל שהכנת תיקונם הראשון נתקיימה מאז ועד הנה. הכלל העולה שבין ישראל ובין ערב רב שנתנו בהרמת זהבם קודם הביאה הראשונה של משה רבנו ע"ה בארבעים יום הראשונים, ולכן בזמן העגל אמר להם אהרן שיפרקו נזמיהם שהרי אין להם עוד זהב אחר, וגם זהו שאמר (לב, כד) ואומר להם למי זהב, שלא נאמר הביאו זהב אלא למי זהב, וכלומר הלא אין עוד מי שהיה לו זהב ולפי הסוד רמז להם שיזכרו שהם מרצונם ייחדו כל זהבם לקדושה למיתוק ותיקון הגבורות הקדושות עד שנתייחדו עם שרשן היא אי' וזהו למי זהב, ואיך אם כן ירצו עתה להוריד אותה הקדושה עד תכלית הקליפות. וגם רמז זה רמז להם באומרו להם שיפרקו האזנים דאינהו באי', וכלומר שאם ירצו בעגל צריכים להפרד מהאזן העליונה שסודה באי' ומה שהקשה דף קצב ע"א וכי לא הוה לון דהבא, יובן בהקשות עליו דמאי קושיא דילמא לא הוה לון דהבא אחרא בבתייהם, דמאי דכתיב (יב, לה) וישאלו כלי זהב, בישראל הוא ודאי ולא בערב רב, אלא אין הכוונה על מה שהיה להם בבתייהם אלא על אזני עצמם שזה ודאי היה להם, והוא היה רואהו בעיניו וכמו שלפי האמת הם פרקו אזניהם, ואם כן כוונת הקושיא היא דמה לו לשאול של אזני הנשים והבנים שלא היו שם היל"ל פרקו נזמיהם וכו'. ואין שום סתירה בזה למ"ש כאן דף רכ"ד, שצריך בהכרח לומר שלא היה להם שום זהב בבתייהם, דאי לא תימא הכי לא יפרקו אזניהם וישארו בלי אותו עדי שהיה אז נהוג בכללות נשים ואנשים, ואין לומר שעשו כך כדי שלא לאחר הדבר ולמהר עשיית העגל שהרי לפי כל רז"ל הם שאלוהו לנשים ולבנים והן לא רצו לתתו כידוע, ואם כן כיון ששהו כל כך ודאין ספק שהיתה שהייה בהפצרתם בנשים יותר נח היה להם שלא להתקוטט עם נשותיהם וליקח ממה שבבית, אלא ודאי שלא מלאם לבם ליקח אותו שבבית שיאמר להם אהרן שאינו רוצה לשנותו לדבר אחר אחר שכבר הרימוהו למשכן אבל עדיין לא בא לידי הגזברים שעדיין לא נמנו כי מיד עלה משה למרום, לכן נתאחר

<p>אקדים לון דהבא¹⁴¹ דא לאסוותא דהאי דהבא דמשכנא אקדים לון לההוא דהבא דיהבו לעגלא¹⁴² דכל דהבא דהוה עמהון ואשתכח עמהון יהבו לארמת משכנא סלקא דעתך דכד עבדו ית עגלא אשתכח עמהון דהבא ואינון פריקו אודנייהו לנטלא ההוא דהבא דכתיב (שמות לב ג) ויתפרקו כל העם את נזמי הזהב אשר באזניהם ועל דא אקדים דהבא דארמותא לכפרא על עובדא דא (חסר)</p>	<p>הוא הקדים להם זהב זה לרפואה שהרי זהב המשכן הקדים להם לאותו הזהב שנתנו לעגל שכל הזהב שהיה עמהם ונמצא עמהם נתנו לתרומת המשכן ההיה עולה בדעתך שכשעשו את העגל נמצא עמהם זהב והם פרקו אזניהם ליטול אותו זהב שכתוב ויתפרקו כל העם את נזמי הזהב אשר באזניהם ועל זה הקדים זהב התרומה לכפר על המעשה הזה.</p>
<p>(ובגין כך) ובצלאל בן אורי בן חור למטה יהודה מסטרא דמלכותא עשה את כל אשר צוה יהוה את משה דהא כל אומנותא דמשכנא אתתקנת בהו ועל ידיהו בצלאל איהו עביד אומנותא ומשה איהו אתקין כלא לבתר משה ובצלאל כחדא הוו משה לעילא בצלאל תחותיה סיומא דגופא¹⁴³ כגופא בצלאל ואהליאב הא אוקמוה דא ימינא ודא שמאלא וכלא חד ובגין כך ובצלאל בן אורי בן חור למטה יהודה וגו' ואתו אהליאב בן אחיסמך למטה דן וגו'</p>	<p>(ולכן) ובצלאל בן אורי בן חור למטה יהודה מצד המלכות עשה את כל אשר צוה ה' את משה שהרי כל אמנות המשכן התקנה בהם ועל ידיהם בצלאל עשה את האמנות ומשה התקין את הכל אחר כך משה ובצלאל היו כאחד משה למעלה בצלאל תחתיו סיום הגוף כמו הגוף בצלאל ואהליהב הרי פרשוה זה ימין וזה שמאל והכל אחד ולכן ובצלאל בן אורי בן חור למטה יהודה וגו' ואתו אהליהב בן אחיסמך למטה דן וגו'.</p>
<p>כל הזהב העשוי למלאכה בכל מלאכת הקדש וגו' רבי יוסי פתח קרא באלישע דכתיב (מ"ב ב כג) ויעל משם בית אל והוא עולה בדרך וגו' ונערים קטנים הא אוקמוה מנוערים הוו מכל מילי אורייתא ומכל פקודי אורייתא קטנים</p>	<p>כל הזהב העשוי למלאכה בכל מלאכת הקדש וגו' רבי יוסי פתח את הפסוק באלישע שכתוב (מלכים ב) ויעל משם בית אל והוא עלה בדרך וגו' ונערים קטנים הרי פרשוה מנוערים היו מכל דברי התורה ומכל מצוות התורה קטנים</p>
<p>רכד/ב</p>	
<p>זעירי מהימנותא ואתחייבו בחיובא דהאי עלמא ובחיובא דעלמא דאתי יצאו מן העיר נפקו מרזא דמהימנותא כתיב הכא יצאו מן</p>	<p>קטני אמונה והתחייבו בדין העולם הזה ובדין של העולם הבא יצאו מן העיר יצאו מסוד האמונה כתוב כאן יצאו מן העיר</p>

הדבר עד אחר יום הכפורים ואז הובדלו ישראל מן הערב רב כדכתיב ויקהל משה וגו'. וזהו עצם חידוש הדבר שאעפ"י שכבר הכינו כולם אותו הזהב לא רצה ה' בשל הערב רב כי נתחללה הכנת קדושתו במעשיהם הרעים, ולכן שגם על ישראל היה קצף על שלא מיחו בהם לכן נצטוו גם הם לחזור ולהרים התרומה מחדש בכוונה מכוונת להבדל מהערב רב, וזהו קחו מאתכם, ולהיות ששני פעמים הורמה כאמור לכן נאמרו בה פעמים לשון פעול ביאה את תרומת ה' ודוק (רמ"ז).

¹⁴¹ קצה ע"א (הערת הזהר).

¹⁴² קשה אימתי הפרישו הזהב לנדבת המשכן הרי מ' יום שהיה משה בהר לא ירד עד שעדו העגל ומתי ירד לצוותם על נדבת המשכן, וי"ל שביום מ"ת אחר עשרת דברות צוהו הקב"ה על נדבת המשכן וירד וצוה לישראל והפרישו כל הזהב שהי' להם למשכן ועדיין לא התחילו לעשותו אלא הזמנוהו למשכן ובסוף מ' יום נעש' העגל וז"ש דהאי דהבא דמשכנא אקדים לון לההוא דהבא דיהבו לעגלא, ולפ"ז הפרשיות שלא כסדר כי פ' תרומה ותצוה היו ביום מ"ת וסמוך לו ויקהל משה וכו' ויבואו כל איש אשר נשאו לבו שהפרישו נדבת המשכן והיתה מונחת, ובפ' כי תשא בסוף המ', ואח"כ עשיית המשכן שבסוף פ' ויקהל זהו לפי מ"ש כאן, אבל בדרך קצ"ה ע"א כתב הפל מזה ולפי מ"ש הפרשיות הם כסדרן, שבפ' תרומה ותצוה נצטווהו בהר ואמ"ל מאת כל איש אפילו מע"ר, ובפ' כי תשא היא בסוף המ' ולמחרת יו"ה נתרצה להם ואז ויקהל משה את כל עדת בני ישראל ואמר להם קחו מאתכם דוקא ולא מע"ר סלקא דעתך דכד עבדו וכו' זה הפך מ"ש בפ' כי תשא שכוונת אהרן שא"ל פרקו כדי לעכבם עד שירד משה ולכן אמ"ל אשר שאזני נשיכם, והרשעים ערב רב פרקו אשר באזניהם נמצא כי לא מפני שלא היה להם זהב עשו כך, ומה שאמר התם הוא כפי מה שאמר בפרשת ויקהל (מ"מ).

¹⁴³ רנא ע"א ריד ע"ב (הערת הזהר).

<p>העיר וכתוב שם (הושע יא) ולא אבוא בעיר (מסוד האמונה נקרא עיר עיר ה' צבאות עיר אלהינו).</p>	<p>העיר וכתוב שם (הושע יא ט) ולא אבא בעיר (ס"א מרזא דמהימנותא דאקרי עיר (תהלים מח ט) עיר יהו"ה צבאות עיר אלהינו)</p>
<p>ויפן אחריו ויראם ויפן אחריו דאסתכל לאחוריו אם יחזרו בתשובה ואם לא ויראם מה זה ויראם הסתכל בהם שהרי אין זרע מתקן עתיד לצאת מהם ופרשוה ויראם הרי פרשוה שנעשו בליל יום הכפורים מיד ויקללם בשם ה'.</p>	<p>ויפן אחריו ויראם ויפן אחריו דאסתכל לאחוריו אי יהדרון בתיובתא ואם לאו ויראם מאי ויראם אסתכל בהו דהא לית זרעא מתקנא זמין לנפקא מנייהו ואוקמוה ויראם הא אוקמוה דאתעבידו בליליא דכפורי מיד ויקללם בשם יהו"ה</p>
<p>וסוד הוא בפסוק הזה ויפן אחריו הסתכל בהם אם יענש עליהם והתפנה מזה כמו שנאמר ויפן אהרן שהתפנה מצרעתו אף כאן התפנה מעונשם ויראם שהיו עומדים אחר כך לעשות כמה רעות לישראל.</p>	<p>ורזא איהו בהאי קרא ויפן אחריו אסתכל בהו אי יתענש עליהו ואתפני מהאי כמה דאת אמר (במדבר יב י) ויפן אהרן דאתפני מצרעתיה אוף הכא אתפני מעונשא דלהון ויראם דהו קיימין לבתר למעבד כמה בישין בישראל</p>
<p>ויפן אחריו כמו דאת אמר (בראשית יט כו) ותבט אשתו מאחוריו מאי מאחוריו מאחורי שכינתא אוף הכא ויפן אחריו אסתכל מאחורי שכינתא והמא לכלהו דהא בההוא ליליא דשלטא על כפרה דחוביהון דישראל אתעברו אמהון מנייהו מיד ויקללם בשם יהו"ה ותצאנה שתיים דובים מן היער שתיים דובים שנים דובים מבעי ליה מאי שתיים דובים נוקבין הוון ובנייהו ותבקענה מהם ארבעים ושני ילדים הא אוקמוה לקבל קרבנין דבלק</p>	<p>ויפן אחריו כמו שנאמר ותבט אשתו מאחוריו מה זה מאחוריו מאחורי השכינה אף כאן ויפן אחריו הסתכל מאחורי השכינה וראה את כולם שהרי באותו לילה ששולטת על כפרת חטאיהם של ישראל התעברו מהם אמותיהם מיד ויקללם בשם ה' ותצאנה שתיים דובים מן היער שתיים דובים שנים דובים היה צריך להיות מה זה שתיים דובים נקבות היו ובניהם ותבקענה מהם ארבעים ושנים ילדים הרי פרשוה כנגד הקרבנות של בלק.</p>
<p>ויהי זהב התנופה אמאי אקרי זהב התנופה¹⁴⁴ ולא אקרי הכי כסף התנופה אלא תריין אינון¹⁴⁵ דאקרון הכי זהב התנופה ונחשת התנופה ולא אקרי הכי כסף התנופה אלא אלין אקרון הכי בנין דאיהו אסתלקותא¹⁴⁶ לעילא דהא אית הכי</p>	<p>ויהי זהב התנופה למה נקרא זהב התנופה ולא נקרא כך כסף התנופה אלא שני אלה נקראו כך זהב התנופה ונחשת התנופה ולא נקרא כך כסף התנופה אלא אלו נקראו כך משום שזו היא הסתלקות</p>

¹⁴⁴ הוקשה לו שתי קושיות, האחת שאחרי שהתחיל כל הזהב העשוי למה הוצרך לחזור ולכתוב זהב התנופה, היה די שיאמר כל הזהב העשוי וגו' תשע ועשרים ככר, אלא צריך לומר שחזר לומר כך לקרותו בעצם זהב התנופה ולמה זה. והשניה שלא קרא כך לכסף, ולכאורה איפכא מסתברא כי כסף זה הוא של השקלים שנראה שהיתה בו סגולה יותר מעולה מכללות שאר הדברים שבאו לצורך המשכן (רמ,ז).

¹⁴⁵ ירצה אלא יתיישב זה בהעיר עוד שגם הנחשת נקרא נחשת התנופה, ובהערה זו יתמעט תירוץ אחד שהיינו יכולים לתרץ לקושיה הראשונה, דשאני זהב דכתיב בו בפרשת ויקהל (לה, כב) כל איש אשר הניף תנופת זהב לה', מה שלא נאמר כן בכסף, אבל אי אפשר לומר כן ממה שנאמר גם בנחשת התנופה ולא נזכרה התנופה למעלה בנחשת, באופן דעכשיו נתחזקה הקושיה גם בזהב. ולזה יכון מה שמשיב אלא אלין אקרון הכי, שהוא לשון תירוץ. ועוד י"ל דמ"ש אלא תריין קאי אמאי דקדם, והכי קאמר ולא אקרי כסף התנופה אלא תריין אינון וכו', ומכל מקום שתי קושיות הן, למה נקרא זהב התנופה, ועוד למה דוקא נקרא כן הזהב והנחשת ולא הכסף (רמ,ז).

¹⁴⁶ ר"ל שידוע שהדין כשהוא בשרשו הוא זך וברור ויותר מעולה מהחסדים, וקיימא לן אין הדינים נמתקים אלא בשרשם כמ"ש בספר הכוונות בכוונת השופר. והנה הזהב ה"ס הגבורות שהן ז' בדעת וה' וב' בז' קצוות ה' בחגתנ"ה וב' כוללות יסוד ומלכות, וכשהן מתעלות למקורם הן זכות ובהירות, וכן (איוב לו, כב) מצפון זהב יאתה, מפרשים אותו לשון אור, ולזה היתה הכוונה בזהב המשכן (רמ,ז).

<p>לתתא¹⁴⁷ ולאן איהו זהב (כנוונא) דארמותא ובכל אתר תנופה איהו ארמותא לעילא ולא לנתתא לתתא¹⁴⁸</p>	<p>למעלה שהרי יש כך למטה ואינו זהב (כדוגמת) התנופה ובכל מקום תנופה היא הרמה למעלה ולא הורדה למטה.</p>
<p>ואיהו רזא דחשבנא¹⁴⁹ דא דכל אלין דרגין¹⁵⁰ ורתיכין כלהו קיימי בארמותא (דא) ואיהו דהב¹⁵¹ ארמותא ודא איהו דהבא דכל מה דמתפשטא לתתא אסתים חיזו וטיבו ונהירו¹⁵² דיליה וכד איהו בארמותא כדין איהו דהב טב ברזא דנהירו דיליה וכל ההוא דלתתא סוספיתא דדהבא ואיהו התוכא דיליה</p>	<p>והוא סוד החשבון הזה שכל הדרגות והמרכבות הללו כולן עומדות בתנופה (זו) והוא זהב התנופה וזהו זהב שכל מה שמתפשט למטה מסתיר את המראה והטוב והאור שלו וכשהוא בתנופה אז הוא זהב טוב בסוד האור שלו וכל אותו שלמטה פסלת הזהב והוא ההתוך שלו.</p>
<p>וכסף פקודי העדה בנין דהאי איהו כל מה דאתפשט לתתא¹⁵³ הכי הוא טב ואף על גב דלאו איהו בהאי ארמותא כלא הוא לטב אבל דהבא כל מה דאתפשט לתתא כלא הוא לבייש דא אתפשט לטב¹⁵⁴ ודא אתפשט לבייש ובנין כך דא אצטריך¹⁵⁵ לארמא ארמותא ולאסתלקא לעילא ודא אצטריך לאתפשטא לתתא ולכל סטרין בנין דכלהו קאים לטב</p>	<p>וכסף פקודי העדה משום שזה הוא כל מה שמתפשט למטה כך הוא טוב ואף על גב שאינו בתנופה הזו הכל הוא לטוב אבל זהב כל מה שמתפשט למטה הכל הוא לרע זה מתפשט לטוב וזה מתפשט לרע ולכן צריך להניף תנופה ולהעלות למעלה וזה צריך להתפשט למטה ולכל הצדדים משום שעומדים כולם לטוב.</p>
<p>פתח ואמר (תהלים פד יב) כי שמש ומגן וגו' כי שמש דא קודשא בריך הוא ומגן דא קודשא</p>	<p>פתח ואמר כי שמש ומגן ה' וגו' כי שמש זה הקדוש ברוך הוא ומגן זהו</p>

¹⁴⁷ ר"ל שהרי יש זהב בעוה"ז אבל לא כשל המשכן, והענין כי סתם זהב שבעולם ה"ס המשכת הדין למטה בסוד ההשתלשלות והמדרגות עד שמתגשם כסדר כל הנמצאים, אבל הזהב שנידר למשכן כיוונו להעלותו למעלה לשרשו והורידו עליו משם בהירות קדושתו בלי עיכור ע"י אמצעיות המדרגות (רמ"ז).

¹⁴⁸ פי' אינו כסתם השפע היורד לקיום העולמות ע"י מעשה הצדיקים, שתחילה מעלים מ"ן למעלה ואחר כך ממשיכים אור ישר למטה על סדר ד' העולמות, שהוא אור המתעבה מידי רדתו מעולם לעולם והוא נקרא בעצם אור יורד שכן יורד ממעלתו מידי עוברו ממדרגה למדרגה, אבל הזהב הזה אינו יורד מקדושתו אלא תמיד דבק במקורו, וז"ש כל הזהב העשוי בכל מלאכת הקדש, ור"ל שנעשה בו מעשה מופלא, ולכן כולו היה קיים דהיינו שלא ניתך ממנו כלום כי לא היה בו שום סיג (רמ"ז).

¹⁴⁹ נראה שר"ל שלסוד הנזכר לכן נמנה סך הזהב, להודיע שדוקא אותו הזהב היתה בו הסגולה הנזכרת (רמ"ז).

¹⁵⁰ פי' הארון והמנורה ושאר הכלים הרומזים לכמה דרגין ורתיכין עליונים דכלהו קיימי בארמותא דא, שכולם קדש קדשים קיימים לעולם (רמ"ז).

¹⁵¹ וזהו זהב לבד ולא יכון לקוראו זהב באמת, ולכן אמר כל הזהב בה' הידיעה מה שלא כתוב כך בכסף מפני שהיה מצויין משאר המתכות והזהב שבעולם (רמ"ז).

¹⁵² אמר שלשה דברים כנגד ג' עולמות ב"ע. אי נמי חיזו הוא המראה והגוון כי יש זהב ירוק וצהוב ואדום, דשבעה מיני זהבים הם, וטיבו, הוא מהותו ואיכותו, ונהירו, הוא בהירותו וזהרו זהב טהור, ועליו נאמר (בראשית ב, יב) וזהב הארץ היא טוב, וטוב כולל כל מעלה, ורז"ל פירשו פירוש זה על הזהב של בית המקדש. ואומרו ברזא דנהירו דיליה, ר"ל שמקורו הוא ביסוד החכמה סתומה שבה שרש הדין המעולה (רמ"ז).

¹⁵³ פי' בפירוש ספרא דצניעותא כי הימין אין ממנה קליפה אבל השמאל עצמו בהתפשטו למטה נעשה סיגים. ואין קושיה מאברהם שהוליד את ישמעאל, כי הוא היה חלק הקליפה שדבק בו מצד אבותיו ואחר כך נפרד ממנו. ועוד כשהוליד את ישמעאל עדיין היתה הערלה דבוקה בו וכשנימול זכה לאות ה' שה"ס ה' חסדים (רמ"ז).

¹⁵⁴ פי' שאפילו החיצונים צריכים לשפע להתקיים. וזה סוד עשיית העגל ע"י אהרן וכדאיתא בפירוש ספרא דצניעותא הנ"ל, אבל אין אור החסד משתנה, וכגון ההוא נהירו דקיק שהוא מקיים החיצונים, אבל הגבורה המתפשט בתוכם עצמה נעשה קליפה, וזהו פירוש כפל אלו המלות דא אתפשט וכו', ר"ל זה בצד זה (רמ"ז).

¹⁵⁵ הוא הזהב, צריך להעלותו למעלה שיהיה תמיד אדוק למעלה במקורו. ודא אצטריך, הוא הכסף, אבל האמור בזה התנופה שייך נמי להאמור בנחושת התנופה מפני שסודו בת"ת שהוא כלול מחסד ודין וצד הדין הוא דצריך להתעלות (רמ"ז).

<p>ברוך הוא שמש דא הוא רוא דשמא קדישא יהו"ה דהכא קיימין כל דרגין לנייהא ומגן דא איהו רוא דשמא קדישא דאקרי אלהים ורוא דא דכתיב אנכי מגן לך ושמש ומגן¹⁵⁶ דא איהו רוא דשמא שלים חן וכבוד יתן יהו"ה למהוי כלא רוא הדא</p>	<p>הקדוש ברוך הוא שמש זהו סוד השם הקדוש יהו"ה שכאן עומדות כל הדרגות למנוחה ומגן זהו סוד השם הקדוש שנקרא אלהים וסוד זה שכתוב (בראשית טו) אנכי מגן לך ושמש ומגן זהו סוד השם השלם חן וכבוד יתן ה' להיות הכל בסוד אחד.</p>
<p>לא ימנע טוב להולכים בתמים רוא דא (ההוא) דכתיב (איוב לח טו) וימנע מרשעים אורם ודא איהו נהורא קדמאה דכתיב ביה (בראשית א ד) וירא אלהים את האור כי טוב דגניז וסתים ליה קודשא בריך הוא כמה דאוקמוה ומן חייביא גניז ליה ומנע ליה בהאי עלמא ובעלמא דאתי אבל לצדיקיא מה כתיב לא ימנע טוב להולכים בתמים דא אור קדמאה דכתיב ביה וירא אלהים את האור כי טוב</p>	<p>לא ימנע טוב להלכים בתמים סוד זה (אותו) שכתוב "וימנע מרשעים אורם וזהו אור ראשון שכתוב בו וירא אלהים את האור כי טוב שגנזו והסתירו הקדוש ברוך הוא כמו שבארוהו וגנזו אותו מהרשעים ומנע אותו בעולם הזה ובעולם הבא אבל לצדיקים מה כתוב לא ימנע טוב להלכים בתמים זהו אור הראשון שכתוב בו וירא אלהים את האור כי טוב.</p>
<p>ועל דא לא אצטריך דא לאסתלקא ולארמא ליה אלא לאתפשטא ולאנתגלאה ולא לאסתלקא (ס"א בההוא דהבא) כההוא אחרא דאיהו שמאלא ועל דא אקרי ההוא תנופה ולאן האי ובגין כך וכסף פקודי העדה מאת ככר וגו'</p>	<p>ועל זה לא צריך זה להעלות ולהניף אותו אלא להתפשט ולהתגלות ולא להתעלות כמו אותו אחר שהוא שמאל ולכן נקרא אותו תנופה ולא זה ולכן וכסף פקודי העדה מאת ככר וגו'.</p>
<p>תא חזי סטרא דימינא איהו תדיר קיימא לקיימא את כל העולם ולהאיר</p>	<p>בא וראה צד הימין הוא תמיד עומד לקיים את כל העולם ולהאיר</p>
<p>רבה/א</p>	
<p>ולברכא ליה ובגין כך כהנא דאיהו מסטרא דימינא אודמן תדיר לברכא עמא דהא מסטרא דימינא אתיין כל ברכאן דעלמא וכהנא נטיל ברישא¹⁵⁷ ועל דא אתמנא איהו לברכא לעילא¹⁵⁸ ולתתא¹⁵⁹</p>	<p>ולברך אותו ולכן הכהן שהוא מצד הימין מזדמן תמיד לברך את העם שהרי מצד הימין באות כל הברכות לעולם והכהן נוטל בראש ועל כך הוא התמנה לברך למעלה ולמטה.</p>
<p>תא חזי בשעתא דכהנא פריש ידוי לברכא עמא כדין שכינתא אתיא ושריא עלויה ואמלי ידוי ידא דימינא זקפא לעילא על ידא דשמאלא בגין לסלקא ימינא ולאנתגברא על שמאלא וכדין כלהו דרגין¹⁶⁰ דקא פריש בהו ידוי¹⁶¹ כלהו</p>	<p>בא וראה בשעה שהכהן פורש ידיו לברך את העם אזי השכינה באה ושורה עליו וממלאת את ידיו ימין עולה למעלה מעל יד שמאל כדי להעלות הימין ולהגבירו על השמאל ואז כל הדרגות</p>

¹⁵⁶ ג ע"ב (הערת הזהר).

¹⁵⁷ שהוא ראש לקבל משלש ראשונות, וראש להשפיע לשבעה מדות אחרונות (אור יקר).

¹⁵⁸ בנאצלים (או ריקר).

¹⁵⁹ נבראים נוצרים ונעשים, הימין מתפשטת בכלום כדפירשנו (אור יקר).

¹⁶⁰ פי' "ס דזעיר (מ"מ).

¹⁶¹ הם עשר מדרגות עשר אצבעות, שהם יוד הא חמשה אצבעות ואו הא חמשה אצבעות ומלואם כ"ח, "דקא פריס ידוי בהר" בכ"ח פרקי אצבעותיו, והם מדרגות השכינה שהיא באה ושורה על ידיו וממלאתם במדרגותיה אלו כדכתיב ועתה יגדל נא כ"ח אדני", ועל ידי הכהן השכינה ומדרגותיה מתברכות כאומרו כ"ה תברכו וכדפירשו בפרשת נשא, וברכתה היא על ידי הכהן שהוא החסד, והא כיצד שענין זה נראה נמנע, המברך הוא הכהן איש החסד, וברכתו הוא מקבל מבינה ודאי, והמתברכת היא השכינה והיא אינה מתברכת אלא על ידי היסוד, הם שני דברים מתנגדים שהיאן היא מתברכת בחסד (אור יקר).

<p>אתברכאן ממקורא דכלא¹⁶² מקורא דבירא מאן איהו¹⁶³ דא צדיק¹⁶⁴ מקורא דכלא¹⁶⁵ דא איהו עלמא דאתי¹⁶⁶ דאיהו מקורא עלאה¹⁶⁷ דכל אנפין נהירין מתמן דהא איהו מבוועא ומקורא דכלא¹⁶⁸ וכל בוצינין ונהורין מתמן אתדליקין¹⁶⁹</p>	<p>שפורש בהן את ידיו כולן מתברכות ממקור הכל מקור הבאר מי הוא זה צדיק מקור הכל זהו עולם הבא שהוא מקור עליון שכל הפנים מאירות משם שהרי הוא המעיין והמקור של הכל וכל המאורות והנרות משם נדלקים.</p>
<p>כגוונא דא מקורא ומבוועא דבירא כל אינון בוצינין דלתתא¹⁷⁰ כלהו אתנהרין¹⁷¹ ואתמליין נהורין מניה¹⁷² ודא קיימא לקבל דא ובגין כך בשעתא דכהנא פריש ידיו ושאריו לברכא עמא כדין שראן ברכאן עלאין ממקורא עלאה לאדלקא בוצינין ונהרין כל אנפין וכנסת ישראל אתעטרת בעטרין עלאין וכל אינון ברכאן נגדין ואתמשכן מעילא לתתא</p>	<p>כמו כן המקור והמבווע של הבאר כל אותן נרות שלמטה כולן מאירות ומתמלאות ממנו באור וזה עומד כנגד זה ולכן בשעה שהכהן פורש ידיו ומתחיל לברך את העם אז שורות ברכות עליונות ממקור עליון להדליק נרות וכל הפנים מאירות וכנסת ישראל מתעטרת בעטרות עליונות וכל אותן ברכות שופעות ונמשכות ממעלה למטה.</p>
<p>תא חזי משה פקיד ובצלאל עביד למהוי כלא ברזא דגופא וסיומא דגופא¹⁷³ דאיהו את קיימא קדישא לאסגאה רחימו וקשורא דיהודא במשכנא וכלא ברזא דימינא קא אתעביד ועל דא בכל אתר דסטרא דימינא אשתכח עינא</p>	<p>בא וראה משה צוה ובצלאל עשה להיות הכל בסוד הגוף וסיום הגו שהוא אות ברית הקדש להרבות אהבה וקשר של יחוד במשכן והכל נעשה בסוד הימין ועל זה בכל מקום שצד הימין נמצא אין שולטת בו עין רעה ולכן וכסף פקודי</p>

¹⁶² פי' יסוד הבינה (מ"מ).

¹⁶³ והענין שהמלכות נקראת באר ודאי, ויש מקור בתוכיות הבאר שממנו נובעות מימי הברכה, והיינו שהבאר היא המלכות שבבחינות ידועות אמצעיות שעדין יש סביב לה בחינות אחרות שם ים ובארה של מרים בתוך ימה של טבריה כדפירשו בגמרא, וי"ם זה הוא בחינות המתפשטות, ואמצעייתה באר, ותוכיות הבאר מקורא והיינו היסוד הנכנס אליה בתוכיותה ומשפיעה, ועצם הבאר תחתיתה וכותליה ופיה הכל בחינות בה פירשתים לעיל פרשת ויקהל (אור יקר).

¹⁶⁴ רסא ע"א (הערת הזהר).

¹⁶⁵ דהיינו למעלה לשש קצוות שאינם באר אלא הם נחלים נובעים, ומקורם להמשיך מים לנחלי הברכה הוא הבינה, ועדין יש מקור גבוה מזה דהיינו החכמה בסוד הדעת בתוך הבינה, אמנם השתא לא עסקינן אלא במקור השש קצוות היא הבינה (אור יקר).

¹⁶⁶ שהיא בחינת הבינה דאית ומתגלת ומשפעת לקצוות (אור יקר).

¹⁶⁷ אינה כיסוד שהוא מקור פרטי למדה אחת אלא איהו "מקורא עלאה דכל אנפין נהירין מתמן", שהיא נפתחת בשבעה מבויעין להשפיע לתחתונים, והיינו יברכך יא רישא לשלשה פני השפעה, וזהו שאמר "דכל אנפין נהירין" לא תאמר תשפיע לשמאל דין אלא נהירין הארה וברכה וטוב לכל הפנים כאחד, והטעם שיש בין מקור זה למקור תחתון הוא, כי המקור התחתון אינו מקור אלא למדה אחת וההשפעה תתיחד ונשפעת לבחינה אחת כוללת כמה מיני כללות, אמנם ההשפעה מקור פן אחד, אמנם למעלה הבינה היא "מקורא דכולא" ולכך צריכה בבחינות רבות (או ריקר).

¹⁶⁸ ולא תאמר שיהיה האור יוצא בבחינה אחת ותתבחן לחוץ בבחינות רבות, או שיהיו מאירות כולם בבחינה אחת שאינו (אור יקר).

¹⁶⁹ בין ימיניות אמצעיות שמאליות, "כולם נהירין", ולא שיתבחן הארתם בהם למטה, אלא "מתמן אתדלקר", מלמעלה מתבחן האור לבחינות רבות, ולזה הם יברכך יא רישא, וכתוב פניו שיש פנים רבים אלא המקור כדפירשנו, והרי הכהן מקבל משם ומברך ולפי זה אינו משפיע ומברך אלא שש קצוות, אמנם כגוונא דא נגדיי למקור עליון (אור יקר).

¹⁷⁰ שהם המציאיות אשר במלכות, דהיינו הבאר עצמו כדפירשנו יתבחנו בשתי בחינות, האחת המציאיות בעצמה שבמדת המלכות (אור יקר). פי' מ' ובי"ע גם הם יונקים מיסוד דזעיר (מ"מ).

¹⁷¹ ונכללים בכללות גדול דהיינו יגדל נא כח אדני (או ריקר).

¹⁷² שהם כל מאור ומאור מאיר ומתמלא מאורות הרבה, או אפשר שהם שתי בחינות, האחת בוצינין הם מהמלכות ותחלה אתנהרין, השנית שאחר שהוכנו הכנה זו קצת ונעשה נהורין שיהיו בית קיבול אז אתמליין נהורין, ועתה נקראו נהורין מפני שעל ידי ההשפעה נעשו נהורין הבוצינין, והנה המעשה הזה יעשה מהיסוד למלכות כשיעשה הארה ופתיחת המקור מהבינה לספירות עליונות, שאם אין למעלה אין למטה וכשיש למעלה יש למטה, ועתה בזה יתוקן מה שהוקשה לנו לעיל (אור יקר).

¹⁷³ רכד ע"א (הערת הזהר).

<p>העדה משום שאותו כסף בא מצד ימין ולכן נמנה הכל במנין. בישא לא שלטא ביה ובגין כך וכסף פקודי העדה בגין דההוא כסף מסטרא דימינא קא אתיא ועל דא אתמנא כלא במנינא</p>	
<p>רבי יצחק שאיל לרבי שמעון אמר ליה הא אוקמוה דברכתא לא שריא במלה דקאים במדידו ובמלה דקאים בחושבנא הכא במשכנא אמאי הוה כלא בחושבנא אמר ליה הא אתמר אבל בכל אתר דסטרא דקדושה שריא עליה אי ההוא חושבנא אתיא מסטרא דקדושה ברכתא שריא עליה תדיר ולא אתעדי מניה מנלן ממעשר בגין דאתיא חושבנא לקדשא ברכתא אשתכחת ביה כל שכן משכנא דאיהו קדש ואתיא מסטרא דקדש</p>	<p>רבי יצחק שאל את רבי שמעון אמר לו הרי פרשוה שברכה אינה שורה בדבר שעומד במדה ובדבר שעומד בחשבון אז למה היה כאן במשכן הכל בחשבון אמר לו הרי זה נתבאר אבל בכל מקום שצד הקדושה שורה עליו אם אותו חשבון בא מצד הקדושה הברכה שורה עליו תמיד ולא סרה ממנו מנין לנו ממעשר משום שבא החשבון לקדש נמצאת בו ברכה כל שכן המשכן שהוא קדש ובא מצד הקדש.</p>
<p>אבל כל שאר דברי העולם שלא באים מצד הקדושה אין הברכה שורה עליהם כשהם בחשבון משום שהצד האחר שהוא רע עין יכול לשלט עליו וכיון שיכול לשלט עליו אין ברכה נמצאת בו כדי שלא יגיעו ברכות לאותו רע עין (ואיננו מצד הקדשה).</p>	
<p>ומדידו דקדושה וחושבנא דקדושה תדיר ברכאן אתוספאן ביה ועל דא וכסף פקודי העדה פקודי העדה בקושטא ודאי ולא דחילו מעינא בישא ולא דחילו מכל חושבנא דא דהא בכלא שראן ברכאן מלעילא</p>	<p>ומדה של קדושה וחשבון של קדושה תמיד נוספות בו ברכות ועל זה וכסף פקודי העדה פקודי העדה באמת ודאי ואין פחד מעיין הרע ואין פחד מכל חשבון זה שהרי בכל שורות ברכות מלמעלה.</p>
<p>ותא הוי בזרעא דיוסף לא שלטא ביה עינא בישא בגין דאתי מסטרא דימינא ועל דא אתעביד משכנא על ידא דבצלאל דהא איהו ברזא דיוסף קא שרייא דאיהו רזא דברית קדישא ועל דא משה פקיד ובצלאל עביד למהוי כלא ברזא דגופא וסיומא דגופא דאיהו את קיימא קדישא לאסגא רחימו וקשורא דיהודא במשכנא וכלא ברזא דימינא קא אתעביד ובגין כך וכסף פקודי העדה וההוא חושבנא איהו חושבן דרגין רברבין ממנן דאתאחדן מסטרא דימינא¹⁷⁴ ועל דא כתיב מאת ככר וגו'</p>	<p>ובא וראה בזרעו של יוסף לא שולטת בו עין רעה משום שבא מצד הימין ועל זה נעשה המשכן על ידי בצלאל שהרי הוא שרוי בסוד של יוסף שהוא סוד ברית הקדושה ולכן משה צוה ובצלאל עשה להיות הכל בסוד הגוף וסיום הגוף שהוא אות ברית הקדושה להרבות אהבה וקשר של יחוד המשכן והכל נעשה בסוד הימין ולכן וכסף פקודי העדה ואותו חשבון הוא חשבון הדרגות הממנות הגדולות שנאחזות מצד הימין ועל זה כתוב מאת ככר וגו'.</p>
<p>רבי אבא ורבי אחא ורבי יוסי הוו אזלי מטבריה לצפורי עד דהוו אזלי חמו ליה לרבי אלעזר דהוה אתי ורבי חייא עמיה אמר רבי אבא ודאי נשתתף¹⁷⁵ בהדי שכינתא אוריכו</p>	<p>רבי אבא ורבי אחא ורבי יוסי היו הולכים מטבריה לצפורי עד שהיו הולכים ראו את רבי אלעזר שהיה בא ורבי חייא עמו אמר רבי אבא ודאי נשתתף עם</p>

¹⁷⁴ הם י"ס דזעיר כל אחד כלולה מעשר הם מאה דבנינים מהחסדים (מ"מ).

¹⁷⁵ מזל"ן במ"ש הרב זלה"ה בעשרת חבירי האדרא כי רבי אלעזר סודו בחכמת הי' חסדים, וגם ברעיא מהימנא פרשת פנחס רכ"ג א' אמר כי רבי אלעזר סודו העיקרי בחסד, והיינו הן כי חסד נתעלה לחכמה. ואמנם רבי חייא שהיה עם רבי אלעזר איתא באדרא רבה שהוא מיסוד חי העולמים, ונוטריקון ח"י ח'סד י'סוד או ח'כמה י'סוד שידוע שחסד מתגלה בפום אמה, ולכן בין חסד ובין יסוד נקרא שושבינא

<p>לה¹⁷⁶ עד דמטו לגבייהו כיון דמטו גבייהו אמר רבי אלעזר כתיב (תהלים ל"ד טז) עיני¹⁷⁷ יהו"ה אל צדיקים ואזניו אל שועתם האי קרא קשיא מאי עיני יהו"ה אל צדיקים אי בנין דאשגחותא דקודשא בריך הוא עלייהו לאוטבא לון בהאי עלמא הא חמינן כמה זכאין אינון בהאי עלמא ואפילו מזונא כעורבי ברא לא יכלין</p>	<p>השכינה חכו להם עד שהגיעו אליהם כיון שהגיעו אליהם אמר רבי אלעזר כתוב עיני ה' אל צדיקים ואזניו אל שועתם פסוק זה קשה מה זה עיני ה' אל צדיקים אם בשביל השגחת הקדוש ברוך הוא עליהם כדי להיטיב להם בעולם הזה הרי ראינו כמה צדיקים הם שבעולם הזה ואפילו מזונות כמו עורבי השדה לא יכולים</p>
<p>רכה/ב</p>	
<p>לאדבקא אי הכי מאי עיני¹⁷⁸ יהו"ה אל צדיקים</p>	<p>להשיג אם כך מה זה עיני ה' אל צדיקים.</p>
<p>אלא רזא הכא תא חזי כל אינון בריין¹⁷⁹ דעלמא כלהו אשתמודעאן לעילא בין לסטרא דא ובין לסטרא דא¹⁸⁰ אינון דלסטרא דקדושה אשתמודעאן לעילא לגביה ואשגחותא דיליה תדיר עלייהו ואינון דלסטרא מסאבא אשתמודעאן לגביה ואשגחותא דיליה תדיר עלייהו ובאתר דשלטא ההיא אשגחותא דסטרא דקדושה לא אשגח עליה סטרא אחרא ולא יקרב לגביה לעלמין ולא יכיל לדהייא ליה מאתריה בכלא בכל מה דאיהו עביד ועל דא עיני יהו"ה אל צדיקים וגו' בנין דא סטרא אחרא לא יכיל לשלטא עליה והשתא סייעתא דשמיא הכא וכל אשגחותא טבא דלעילא הכא וכל סטרא</p>	<p>אלא סוד כאן יש בא וראה כל אותם בריות העולם כולם ידועים למעלה בין לצד זה ובין לצד זה אותם שלצד הקדושה נודעים למעלה אליו והשגחתו תמיד עליהם ואותם שלצד הטמאה נודעים לו והשגחתו תמיד עליהם ובמקום ששולטת אותה ההשגחה של צד הקדושה לא משגיח הצד האחר ולא יקרב אליו לעולמים ולא יכול לדחותו ממקומו בכל מה שהוא עושה ולכן עיני ה' אל צדיקים וגו' משום זה הצד האחר לא יכול לשלט עליו ועכשיו יש כאן סיוע שמימי וכל ההשגחה הטובה שלמעלה היא כאן וכל צד אחר וכל דבר רע לא יכול לשלט</p>

דמטרוניתא, ולזה השכינה מתאווה להם בסוד (בראשית ג, טז) ואל אישך תשוקתך. ועל כן אמר רבי אבא ודאי נשתתף בהדי שכינתא, ואמנם שם באדרא רבה כתוב כי רבי אבא הוא מבינה ורבי יוסי מן מלכות ד"א אך רבי אחא לא נזכר שם, ונלע"ד שהוא מסוד ת"ת שסתמו נקרא אח אל המלכות, אבל בלי ספק שעיקר חברה קדושה זו היו רבי אלעזר ורבי אבא שהם שני ראשי צבא הקדש, זה שרש החסדים מהימין וזה שרש הגבורות משמאל בסוד חו"ב, ומפני זה אורכו להו עד דמטו לגבייהו, כי של שמאל טפלים לשל ימין, כיון דמטו גבייהו ונתייחדו (רמ"ז).

¹⁷⁶ פירוש ר"א וחביריו המתינו לרבי אלעזר ולר"ח עד שבאו (מ"מ).

¹⁷⁷ פ"י ודאי בכאן מתעורר סוד פסוק זה, כי ידוע הוא שחו"ב הם סוד שני עיניים שהם שרש החו"ג, שהרי עי"ן גי' ק"ל וב' פעמים ק"ל הוא (ג, ד) ס"ר לראות כנזכר אצלנו, והם סוד שני צדיקים יוסף ובנימין, וגם צדיקים עם ו' אותיות גי' ס"ר. האי קרא קשיא, כוונתו שאין כוונת הפסוק להודיענו שה' רואה ומביט מעשיהם, חדא דמאי איריא מעשי הצדיקים הלא בכל מקום עיני ה' צופות רעים וטובים, אלא ודאי שר"ל איזה דבר פרטי המיוחד לצדיקים יותר מן לרשעים כיון שפירש בהדיא אל צדיקים ומהו זה, אי בגין דאשגחותא וכו' (רמ"ז).

¹⁷⁸ נראה שזו היא קושיה אחרת, וירצה שאפשר לתרץ קושייתו הראשונה ולומר דקרא איירי בצדיק בן צדיק דאמרינן בגמרא דהיינו צדיק וטוב לו, ושלזה אמר הכתוב אל צדיקים בלשון רבים, לרמוז לבן ולאב דתרווייהו צדיקים, אם כן יקשה אומרו חסרון הניכר בפסוק, שלא אמר עיני ה' רואים או צופים או משגיחים. ותירץ אלא רזא הכא, הענין הוא כי נודע שיסודות או"א הם בדעת ז"א ששם שרשי החסדים והגבורות, והם בוקעים שני נקבי העיניים, ולפי שהם שני יסודות נפרדים לכן בזעיר כתוב עיני ה' בלשון רבים, אבל בא"א שאין בדעתו אלא יסוד עתיק גם שיש בו חו"ג, הנה הם כל כך בייחוד מופלא עד שאמרו באדרא רבה קכ"ט ב' שעליו נאמר (תהלים לג, יח) הנה עין ה' אל יראיו, שגם שיש שתי עיניים נחשבים לאחד מרוב ייחודם, מה שאין כן בשל ז"א להיותם נמשכים משני יסודות דאו"א ולכן האורות היוצאים מהם הם עצמיים וכמו שיבוא, וזהו אומרו אלא רזא הכא, וידעת שכל רזא הוא יסוד (רמ"ז).

¹⁷⁹ נראה דמלת אינון קאי אל הפסוק הנזכר ששם מזכיר צדיקים בפסוקנו, ואחריו אמר פני ה' בעושה רע וכדמפרש בפסוק, והכוונה שבין צדיקים ובין רשעים כלהו אשתמודעאן לעילא, וכמש"ה (משלי טו, ג) צופות רעים וטובים (רמ"ז).

¹⁸⁰ שהרי שתי עיניים הן ימין ושמאל שמשם השתלשלות שני כוללות עולמות דקדושה ודמסאבא (רמ"ז).

<p>עליכם.</p>	<p>אחרא וכל מלה בישא לא יכיל לשלטהא עלייכו</p>
<p>אמר רבי אבא הרז למדנו שבכל מקום שצד הקדושה שורה עליו אף על גב שעומד בחשבון הברכה אינה נמנעת משם אמר רבי אלעזר ודאי כך זה אמר לו הרז ישראל הם קדש ובאים מצד הקדש שכתוב (ירמיה ב) קדש ישראל לה' וכתוב (ויקרא יא) והייתם קדשים כי קדוש אני אז למה כשדוד עשה חשבון בישראל היה בהם המות שכתוב (שמואלב כד) ויתן ה' דבר בישראל מן הבוקר ועד עת מועד.</p>	<p>אמר רבי אבא הרז למדנו שבכל מקום שצד הקדושה שורה עליו אף על גב שעומד בחשבון הברכה אינה נמנעת משם אמר רבי אלעזר ודאי כך זה אמר לו הרז ישראל הם קדש ובאים מצד הקדש שכתוב (ירמיה ב) קדש ישראל לה' וכתוב (ויקרא יא) והייתם קדשים כי קדוש אני אז למה כשדוד עשה חשבון בישראל היה בהם המות שכתוב (שמואלב כד) ויתן ה' דבר בישראל מן הבוקר ועד עת מועד.</p>
<p>אמר ליה בגין דלא נטל מהם שקלים שהוא פדיון שכתוב ונתנו איש כפר נפשו לה' בפקד אתם ולא יהיה בהם נגף אתם משום שצריך קדש (שהוא בגלוי)</p>	<p>אמר ליה בגין דלא נטל מהם שקלים שהוא פדיון שכתוב ונתנו איש כפר נפשו לה' בפקד אתם ולא יהיה בהם נגף אתם משום שצריך קדש (שהוא בגלוי)</p>

¹⁸¹ הרי זו הקדמה למה שרוצה לשאול אחר כך, ולהבינה נלע"ד להקדים ענין נחמד והוא כי הנה אור החסד הוא פשוט ומיוחד בעצמו אבל כח הדין הוא המחלק והמפרד, ולכן יום ראשון דמעשה בראשית נקרא יום אחד כי הוא בתכלית הייחוד, אך ביום השני באה ההבדלה, ומבדיל ג' אלה"ם, אמנם מכח התכללות הגבורות בחסדים לכן נחלקו החסדים לחמישה, ובהמתיק החסדים את הגבורות אז מתקבצים כל החלקים לגוף אחד, וזהו החילוק בין עולם התורה שכולו דינין והיו הנקודות חלוקות לעצמן, ובין עולם התיקון שכולן נתייחדו לפרצוף שלם, ולכן כול"ל גם הוא ג' אלה"ם, כי בכח המתקתו כולל כל החלקים יחד כמו שהם החו"ג בדעת מיוחדים, והוא הנקרא מספר ככתוב בערכי הכינויים, שה"ס החו"ג שהם י' היות שבהם מ' אותיות, וכשהם במילוי יש בהם ק' אותיות שהוא מ"ס, ובמילוי המילוי יש בכל אחד כ"ח וי' פעמים כ"ח הוא פ"ר. ונלע"ד שמוכן זה במ"ש באדם ישר דרוש השמות שד' אותיות הם בכתר וי' בחכמה וכ"ח בבניה ולכן מתקבצות כולם בדעת, ואם כן נמצא שהכל הוא בסוד הקדושה שהיא במוחין כנודע. ועל כן כל דבר שבקדושה מתרבה ומתברך גם שהוא מנוי, כי חלקי הדבר המקודש מתברכים בניצוצות הקדושה אשר עליהם, כמו שהוא המידה באורות העליונים שבהקבצם יחד מנוצצים זה בזה ומתרבים. וזהו הנמצא ביצחק אבינו ע"ה שאחר שמצא (בראשית כו, יב) מאה שערים, ליתן צאן התרומות ומעשרות, כתוב אחריו ויברכהו ה', אבל כשאין קדושה על הדברים הנמנים גובר עליהם כח הדין שהוא גורם הריבוי והגבול חסרה הברכה (רמ"ז).

¹⁸² פי' יפה דברת, ברכתא לא אתמנע, שכל הקודם זכה ואין כח לכח הדין לדחות כח הקדושה שהוא שפע עליון המוסיף עוז ותעצומות, שעל כן אנו אומרים קדוש ואחר כך ברוך דהא בהא תליא. הא ישראל אינון קדש וכו', יאמר כי ישראל מושרשים בקדושה בכמה בחינות, האחת כי נשמותיהם הן פנימיות העולמות ותוכיות המוחין ושרשם בחכמה, ומילוי חכמ"ה ח"ת כא"ף מ"ם ה"י המילוי ג' ישראל"ל, וכמו כן נשרשים בזעיר [שנקרא קדוש]. אי נמי י"ל דרומז לתרין זווגין דנשיקין והיינו קדש, ודיסודות וזהו ואתיין מסטרא דקדש (רמ"ז).

¹⁸³ דלא מבעיא שנמנעה הברכה אלא ששלטה בהם מיתה שהיא תכלית כח הדין הקשה, ומה גם שהיה מהבקר וגו', שהוא בעוד שהיו מקריבים תמיד של שחר שאז עת חסד כנודע, ולא הועיל להם להצילם (רמ"ז).

¹⁸⁴ נראה דרבי אבא סבר דלא נצטוו השקלים כי אם דוקא לדור המדבר משום דבעוון העגל פקעא קדושתיהו, ולכן הקשה מזמן דוד שאז היו בחזקת קדושים, ורבי אלעזר הודיעו שמצות השקלים נהגת תמיד והכריחו משתי ראיות, האחת מייטור ולא יהיה בהם נגף בפקוד אותם, שכבר נשמע זה מדכתיב (ל, יב) ונתנו איש כופר נפשו, דהיינו להיות לו פדיון מן הגוף, ומכללו אתה שומע שאם לא יתנו כפרם ימותו הם. והראיה השניה מדקרי ליה כופר נפש ולא אמר איש כפרו, שבזה הודיע שדוקא על הבחינת הנפש באה הכופר, ולכן שק"ל ג' נפ"ש (רמ"ז).

¹⁸⁵ טעם לאיסור מספר בני ישראל וביאור מצות שקלים. הענין ידוע שכל חושבן הוא מסטרא דסיהרא מלכות דל"ל מגרמה כלום והיא מסטרא דעולם התוהו דנפקא מאתלמיא כמ"ש בס"ד פ"א וכל תקונה הוא לאתבסמא דבכורא עטרא דחסדים עלמא דמתקלא ולכן כשמונה ישראל אז הם מסטרא דנוק' ולכן כתי' ולא יהיה בהם נגף בפקוד אותם כי ידוע שנגף הוא מעולם התוהו מיתת המלכים וע"ז אמרו רז"ל כתוב א' אומר והי' מספר בני ישראל וכתוב אשר לא ימנה ולא יספר כאן בזמן שישראל עושים רש"מ ואז הם מסט' דכורא חסדים דלית ליה חושבנא וכאן בזמן שאין עושים רש"מ שאז הם מסט' דנוקבא ותיקונם הוא ע"י מחצית השקל והוא מסטרא דגילופין חוורא דגלגלתא שממנו הי' תיקון העולם כמ"ש הגאון בפ"י לס"ד

<p>באתגלייא) למיהב פורקנא דקדש וההיא פורקנא דקדש לא אתנטיל מנייהו תא חוי ישראל איהו קדש דקיימא בלא חושבנא (דגרמיייהו) ועל דא אצטריך פורקנא דיתנטיל מנייהו וההוא פורקנא קיימא בחושבנא ואינון לא קיימו בחושבנא</p>	<p>לתת פדיון של קדש ואותו פדיון של קדש לא נלקח מהם בא וראה ישראל הם קדש שעומדים בלי חשבון (של עצמם) ולכן צריך פדיון ליטול מהם ואותו פדיון עומד בחשבון והם לא עומדים בחשבון.</p>
<p>מאי טעמא בנין דקדש איהו רזא עלאה דכל דרגין מה ההוא קדש איהו סליק על כלא ואית ליה לבר קדש אחרא לתתא¹⁸⁶ דקיימא תחותיה וקאים בחושבנא ובמניין אופי הכי ישראל אינון קדש דכתיב קדש ישראל ליהויה ואינון יהבי קדש אחרא פורקן דלהון דקיימי בחושבנא ורזא דא ישראל אינון אילנא דקיימא לנו פורקנא (נ"א קדש) אחרא קיימא לבר וסליק לחושבנא ואינון דא על דא אולו</p>	<p>למה משום שקדש הוא סוד עליון של כל הדרגות מה אותו קדש עולה על הכל ויש לו בחוץ קדש אחר למטה שעומד תחתיו ועומד בחשבון ובמנין אף כך ישראל הם קדש שכתוב קדש ישראל לה' והם נותנים קדש אחר כפר שלהם שעומדים בחשבון וסוד זה ישראל הם אילן שעומד בפנים פדיון (קדש) אחר עומד בחוץ ועולה לחשבון ומגן זה על זה הלכו.</p>
<p>פתח רבי אלעזר ואמר (הושע ב א) והיה מספר בני ישראל כחול הים אשר לא ימד ולא יספר וגו' מהו כחול הים תרין גוונין אינון הכא חדא כחול הים בנין דימא כד סלקין גלוי בזעפא ורוגזא ואינון גלין סלקאן לשטפא עלמא כד מטאן וחמאן חולא דימא מיד אתברו ותבין לאחורא ואשתככי ולא יכלין לשלמאה ולשטפא עלמא</p>	<p>פתח רבי אלעזר ואמר והיה מספר בני ישראל כחול הים אשר לא ימד ולא יספר וגו' מה זה כחול הים שני צבעים הם כאן אחד כחול הים משום שהים כשעולים הגלים שלו בזעף ורגז ואותם הגלים עולים לשטף את העולם כשמגיעים ורואים את חול הים מיד נשברים ושבים לאחור ושוככים ולא יכולים לשלט ולשטף את העולם.</p>
<p>כגוונא דא ישראל אינון חולא דימא וכד שאר עמין דאינון גלי ימא מארי דרוגזא מארי דדינין קשין בעאן לשלמאה ולשטפא עלמא חמאן להו לישראל דאינון מתקשראן בקודשא בריך הוא ותבין ואתברו קמייהו ולא יכלין לשלמאה בעלמא גוונא אחרא בנין דחולא דימא לית ליה חושבנא ולא קיימא בחושבנא ולא במדידו דכתיב אשר לא ימד ולא יספר אופי הכי ישראל לית להו חושבנא ולא קיימין בחושבנא</p>	<p>כמו כן ישראל הם חול הים וכששאר העמים שהם גלי הים בעלי הרגז ובעלי דינים קשים רוצים לשלט ולשטף את העולם רואים את ישראל שהם מתקשרים לקדוש ברוך הוא ושבים ונשברים לפנייהם ולא יכולים לשלט בעולם דוגמא אחרת משום שחול הים אין לו חשבון ולא עומד בחשבון ולא במדה שכתוב אשר לא ימד ולא יספר אף כך ישראל אין להם חשבון ולא עומדים בחשבון.</p>

ועי"ז הם יכולים להמנות שבא המספר סט' דנוק' בשקלים ומתמתקין בגילופין הנ"ל וע"ז נאמר כי תשא את ראש בני ישראל כו' ונתנו איש כופר נפשו לה' כו' וכמ"ש באד"ר קכ"ח ב' מהאי גלגלתא נפיק מר עיבר חוור לגלגלתא דז"א לתקנא ריש' ומהאי לשאר גולגלתין דלתתא דלית לון חושבנא. והם ראשי בני ישראל שא"א להם להמנות. ואמר שם וכל גלגלתא יהיבין אגר חוורתי לעתיק יומין והוא סוד מחצית השקל של כסף חוורתי והוא מעלמין דכיסופין כמ"ש ארבע מאות שקל כסף כו' וז"ש שם כד אמלין בחושבנא תחות שרביטא. והוא החוורתי המתפשט בשוה כמ"ש כל אשר יעבור תחת השבע. ולקביל דא בקע לגולגלת לתתא כד אעלין בחושבנא. ולכן אמר כי תבא את ראש כו' שהוא מעלה אותם למעלה לסט' דדכורא ע"י החוורתי הנ"ל. ודבר זה נרמז ג"כ בזוהר פ' פקודי רכ"ה ב' שמדבר שם מענין זה של מחצית השקל ואמר שם ש"מ אית מדידו טמיר וגניז כו'. וביאור המאמר שם הוא בהקדים הקדמה מ"ש בכ"מ בשם הגאון כי שורש כל העולמות הוא אוריא ובוצינא חו"ג דע"ק ומסטררא דבוצינא דמו"ס הוא סוד קו המדה דמדיד משמתן לכל סטרין כידוע ממאמר קו המדה והוא טמיר וגניז שטמיר גו מו"ס ואח"כ גניז גו מעוי דאימא כמ"ש במאמר קו המדה שם בוצד"ק גניז גו מעאהא (ברית יצחק סג ע"א).
¹⁸⁶ מלכות (רח"ו).

<p>187 תא הזי אית מדידו טמיר וגניז ואית חושבן דקיימא בגניזו טמיר וגניז¹⁸⁸ והאי קיימא במדידו והאי קיימא בחושבן ודא איהו רזא וקיימא דכלא דלעילא ותתא בגין דההוא מדידו לא אתיידע לעלמין על מה קיימא רזא דההוא מדידו ועל מה קיימא רזא דההוא חושבנא ודא איהו רזא דמהימנותא דכלא</p>	<p>בא וראה יש מדה טמירה וגנוזה ויש חשבון שעומד בגניזה טמירה וגנוז וזה עומד במדה וזה עומד בחשבון וזהו סוד וקיום הכל שלמעלה ומטה משום שאותה מדה לא נודעת לעולמים על מה עומד הסוד של אותה מדה ועל מה עומד סוד אותו החשבון וזהו סוד האמונה של הכל.</p>
<p>וישראל לתתא לא קיימין בחושבנא אלא בסטרא דמלה אחרא ופורקנא איהו דקיימא בחושבנא ובגין כך ישראל כד עאלין</p>	<p>וישראל למטה לא עומדים בחשבון אלא בצד של דבר אחר והפדיון הוא שעומד בחשבון ולכן כשישראל נכנסים</p>
<p>רכו/א</p>	
<p>בחושבנא נטלי מנייהו פורקנא כמה דאתמר ועל דא ביומוי דדוד כד עבר חושבנא בישראל ולא נטיל מנהון פורקנא הוה רוגזא ואתאבידו מישראל כמה חילין וכמה משריין</p>	<p>בחשבון נוטלים מהם פדיון כמו שנתבאר ועל כך בימי דוד כשעשה חשבון בישראל ולא נטל מהם פדיון היה רגז ונאבדו מישראל כמה חיילות וכמה מחנות.</p>
<p>ובגין כך כתיב בעובדא דמשכנא וכסף פקודי העדה וגו' וכל העובר על הפקודים וכלא אתקדש לעבדת משכנא והא אוקמוה ככרין חושבנא חדא שקלים חושבנא חדא בגין דאית עלאין דסלקן לחושבנא עלאה ואית אחרנין דסלקן לחושבנא אחרא דא עלאה ודא תתאה</p>	<p>ולכן כתוב במעשה המשכן וכסף פקודי העדה וגו' לכל העבר על הפקדים והכל התקדש לעבודת המשכן והרי פרשוה ככרים חשבון אחד שקלים חשבון אחד משום שיש עליונים שעולים לחשבון עליון ויש אחרים שעולים לחשבון אחר זה עליון וזה תחתון ולכן כתוב ויהי מאת ככר</p>

¹⁸⁷ הוא אוריא דגלגלתא שבו גניז עטרא דחסדים דחכמה דרדל"א והחסד הוא ג"כ חוורתא דגלגלתא ששם הוא סוד בקע לגולגלתא כמ"ש ולכן אמר שהוא סט' דחושבנא. וכאן שורש נעלם לבנין הנוקבא ע"י חכמה כמ"ש ה' בחכמה יסד ארץ וכתוב והוכן בחסד כסא. ועוד ידוע כי אבא עילאה הוא סט' דחושבנא כמ"ש בפ' בשלח בסוד פ' על כן יאמרו המושלים בואו חשבון וכמבואר בפ' האר"י ז"ל לשם והוא סוד חשבון מחשבה עילאה וממנה התכוננות הנוקבא כמ"ש ל וידוע כי אבא הוא י"ד דנפק מאויר ואשתאר אור ולכן קרא לאוריא סטרא דחושבנא והענין כי לעולם סוף מעשה במחשבה תחילה ולכן מלכות עלתה במחשבה באוריא עילאה שהוא שירותא דאצילות מחכמה דע"ק משא"כ גלגלתא כתר דע"ק אינו מכלל הפרצוף ושייך לרדנ"א כידוע. וענין החילוק שבין חשבון למדידה הוא כי חשבון הוא ע"י דבור והוא ג"כ במחשבה כמה משא"כ מדידה הוא ע"י מעשה בידים וידוע כי חכמה אומר ובינה עושה וע"ש כך נחשבים אורות של עולם אצילות לספירות כי כל מספר הוא חושבא ותלייא בחכמה שאצילות תליא בחכמה דא"ק בסוד כולם בחכמה עשית כמ"ש בע"מ ונק' ג"כ מלשון ספיר שהוא ג"כ אמות כי ח"ב הם רעים דלא מתפרשין ובעישו דאוריא הוא בבוצינא מ"ז וכאן בשביל דחושבנא הוסיף ואמר דקיימא בגניזו טמיר וגניז כידוע שרדל"א אחזי נהורי' בהאי אוריא ורדל"א נק' גניזו ע"ש דלא אתיידע כלל וקיום האוריא הוא ע"י רדל"א והוא סוד נעוץ סופם בתחלתם והוא שורש המלכות למעלה למעלה ובהז עולים בסולמות ע"י מעשי התחתונים ומתקשרים בא"ס (ברית יצחק שם).

¹⁸⁸ אוריא הוא טמיר גו גלגלתא ואח"כ גניז באבא שהוא יוד דאויר. והאי קיימא במדידו והאי קיימא בחושבן. הם סוד חו"ב דרדל"ח שורש של כל השרשים והוא בב' יסודות שלהם ויסוד לעולם הוא קיום הבנין ובאמת אין בחו"ב הנ"ל לא בחי' מדידה ולא בחי' חשבון שהם העולם א"ס רק בכיותם מתפשטים למטה באוריא ובוצינא ועוד מתפשטים עוד באר"א ושם הוא מקומם האמיתי וע"ז נאמר והיה מספר בני ישראל כחול הים אשר לא ימד ולא יספר כו' והוא כי עולם א"ס נק' ים ושם אין מושב לבני אדם כי אין להם השגה למעלה רק ביבשה מקום שנתצמצם האור כמ"ש בכ"מ ועוד כי חו"ב נק' י"ס כידוע והוא בחו"ב אלו וחול הים הוא ב' יסודות שלהם המתגלים באוריא ובוצינא שהוא גבול א"ס ב"ה. וסוד חו"ל ידוע כי הוא בחב"ד ח' חכמה ל' בינה מגדל ספורה באוריא והוא מ"ס בוצד"ק דתלייא באוריא ו' דעת באמצע והוא סוד קד"א רקיע השמים כמ"ש בכמה מקומות. ואמר ודת איהו רזא כו' עד כמה דאתמר. ידוע כי רזא הוא תמיד בחי' יסוד והוא ב' יסודות הנ"ל וכבר אמרנו שאוריא ובוצינא הם קיימא דכל עלמין שהכל תלוי בזווג אוריא ובוצינא סוד זווג עליון ובזווג תלוי תיקון העולם כמ"ש לא תהו בראה כו'. ואמר דלעילא ותתא שכל העולמות העליונים שהם מא"ס הכל קיימם בהאי אוריא ובוצינא שכל כוונתם להשגיח בהם ולקשר ע"י עולמות התחתונים בעולם א"ס ונמצא וכו' (ברית יצחק שם).

<p>ובגין כך כתיב ויהי מאת ככר הכסף לצקת את אדני הקדש וגו' אלין אדנים הא אוקמוה</p>	<p>הכסף לצקת את אדני הקדש וגו' אלה האדנים הרי פרשוה.</p>
<p>תו פתח ואמר (תהלים קכז א) שיר המעלות לשלמה אם יהו"ה לא יבנה בית וגו' האי קרא שלמה מלכא אמר ליה בשעתא דהוה בני בי מקדשא ושארן למבני והוה חמי דעובדא אתתקנת בידיהו והוה מתבני מגרמיה כדין שארן ואמר אם יהו"ה לא יבנה בית וגו' היינו רוא דכתיב בראשית ברא אלהים דהא קודשא בריך הוא ברא ואתקין להאי עלמא בכל מה דאצטריך דאיהו בית</p>	<p>עוד פתח ואמר שיר המעלות לשלמה אם ה' לא יבנה בית וגו' פסוק זה שלמה המלך אמר אותו בשעה שהיה בונה את בית המקדש והתחיל לבנות והיה רואה שהמעשה מתקן בידיהם והיה נבנה מעצמו ואז התחיל ואמר אם ה' לא יבנה בית וגו' היינו הסוד שכתוב בראשית ברא אלהים שהרי הקדוש ברוך הוא ברא והתקין את העולם הזה בכל מה שצריך שהוא בית.</p>
<p>שוא עמלו בוניו בו אלין רוא דאינון נהרין (ג"א נחלים) דנפקין ועאלין כלהו בנו האי בית לאתקנא ליה בכל מה דאצטריך ואף על גב דכלהו קא אתיין לאתקנא למעבד תקוניה ודאי אם יהו"ה דאיהו רוא דעלמא עלאה דאתקין (ס"א ביתא לא אתקין)¹⁸⁹ ועביד ביתא כדקא יאות אינון בונין למגנא אינון אלא מה דאיהו עביד ואתקין אם יהו"ה לא ישמר עיר כמה דכתיב (דברים יא יב) תמיד עיני יהו"ה אלהיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה ואוקמוה ובאשנהותא דא¹⁹⁰ איהו נטירא בכל סטריין¹⁹¹</p>	<p>שוא עמלו בוניו בו אלה סוד של אותם נהרות (נחלים) שיוצאים ונכנסים כולם בתוך הבית הזה להתקינו בכל מה שצריך ואף על גב שכלם באים לתקן ולעשות את תקונו ודאי אם ה' שהוא סוד העולם העליון שהתקין (ביתו ולא עשה) ועשה את הבית כראוי אותם בונים לחנם הם אלא רק מה שהוא עושה ומתקין אם ה' לא ישמר עיר כמו שכתוב (דברים יא) תמיד עיני ה' אלהיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה ופרשוה ובהשגחה הזו היא שמורה מכל הצדדים.</p>
<p>ואף על גב דכתיב (שיר ג ז) הנה מטתו שלשלמה ששים גבורים סביב לה מגבורי ישראל וכלהו נטרי לה מאי טעמא נטרי לה בגין דכתיב מפחד בלילות דא פחדא דגיהנם דקאים לקבלה בגין לדחייא לה ובגין דא כלהו סחרין לה</p>	<p>ואף על גב שכתוב הנה מטתו שלשלמה ששים גברים סביב לה מגברי ישראל וכולם שומרים אותה למה הם שומרים אותה משום שכתוב מפחד בלילות זהו פחד הגיהנם שעומד כנגדה כדי לדחותה ולכן כולם מקיפים אותה.</p>
<p>ואף¹⁹² על גב דכלהו קיימי בנהירו דמחשבה¹⁹³ דלא אתידע וכדין האי נהירו דמחשבה¹⁹⁴ דלא אתידע בטש בנהירו דפריסא ונהרין כחדא ואתעבידו תשע היכליין¹⁹⁵</p>	<p>ואף על גב שכלם עומדים באור המחשבה שלא נודע ואז אור המחשבה הזה שלא נודע מכה באור של המסך ומאירים כאחד ונעשים תשע היכלות.</p>

¹⁸⁹ נמחק בגרמ"מ.

¹⁹⁰ שהוא חכמ"ה, ירא"ת יהו"ה (הגרמ"מ).

¹⁹¹ שזהו ראשית אחרית דכל שית (הגרמ"מ).

¹⁹² נדפס רסח ע"ב (הערת הזהר).

¹⁹³ המאמר אשר אנו רוצים לבאר אותו עתה ע"פ סדר האורות דעקודים הנה הוא המאמר הנורא אשר ב'פ' נח (סה ע"א) ונשנה המאמר הזה ג"כ ב'פ' פקודי (רסח ע"ב) וקצת ממנו הוא שם עוד (רכו ע"א). והגר"א זללה"ה בביאורו לתיקוני ז"ח (דף יח ע"ג וע"ד) מפרש אותו על הג' רישין דא"א וגילויים בהט' ספירן דא"א ע"ש. וע' עוד בספר מקדש מלך פ' נח מ"ש שם מדברי מהר"ח ז"ל בזה, וכן בספר שעת רצון שהוא ביאור על הזוהר ותיקונים מהר' הקדוש בעל יפה שעה ז"ל, מפרש את אותו המאמר על סדר השתלשלות האצילות מא"ק ע"ש. אמנם אנחנו נפרש אותו על סדר השתלשלות עולם העקודים בהתפשטות הא' והב' וכיד ה' הטובה עלינו כי כמה פנים לתורה (כללים ח"א ס ע"ד עיי"ש עוד).

¹⁹⁴ עי' ח"א סה ע"א ודברי הגר"א שם.

¹⁹⁵ רסט ע"א (הערת הזהר). עי' הערה בסוף הספר.

<p>והיכלין לאו אינון נהורין¹⁹⁶ ולא אינון רוחין ולא אינון נשמתין ולא אית מאן דקיימא בהו רעותא דכל תשע¹⁹⁷ נהורין דקיימי כלהו במחשבה¹⁹⁸ דאיהי חד מנייהו בחושבנא דכלהו למרדף אבתרייהו בשעתא דקיימי¹⁹⁹ במחשבה ולא מתדבקן ולא אתידיעו אלין לא קיימי לא ברעותא²⁰⁰ ולא במחשבה עלאה²⁰¹ תפסין בה ולא תפסין²⁰² באלין קיימין כל רזי מהימנותא²⁰³ וכל אינון נהורין מרזא דמחשבה עלאה דלתתא²⁰⁴ כלהו אקרין אין סוף²⁰⁵ עד הכא²⁰⁶ מטון נהורין ולא מטון ולא אתידיעו²⁰⁷ לאו הכא מחשבה ולא רעותא</p>	<p>וההיכלות אינם מאירים ואינם רוחות ואינם נשמות ואין מי שיעמוד בהם רצון כל תשעת המאורות שכלם עומדים במחשבה שהיא אחת מהן בחשבון שכלם לרדף אחריהם בשעה שעומדים במחשבה ולא נדבקים ולא נודעים אלה לא עומדים לא ברצון ולא במחשבה עליונה תופסים בה ולא תופסים באלה עומדים כל סודות האמונה וכל אותם מאורות מסוד המחשבה העליונה שלמטה כולם נקראים אין סוף עד כאן מגיעים המאורות ולא מגיעים ולא נודעים אין כאן מחשבה ולא רצון.</p>
<p>כד נהיר מחשבה ולא אתידע ממאן נהיר כדין אתלבש ואסתים גו בינה ונהיר (ס"א מאן)²⁰⁸ למה דנהיר²⁰⁹ ועאיל דא בדא²¹⁰ עד דאתכלילו כלהו כחדא והא אוקמוה וברזא דקרנא כד סליק כלא אתקשר²¹¹ דא בדא</p>	<p>כשמאירה המחשבה ולא נודע ממה מאירה אזי מתלבשת ונסתרת בתוך הבינה ומאירה (מי) למה שמאירה ונכנסים זה בזה עד שכלם נכללים כאחד והרי פרשוה ובסוד הקרבן כשהכל עולה נקשר זה בזה</p>

¹⁹⁶ נתבאר בביאור אדרת האזינו [מח ע"א] במאמר כד אתתקן אפיק ט' נהורין דלהטין מיניה מתקונוי כו' וע"ש היטב (שער מאמרי רשב"י). ז"ל: ואלה שמותם כתר חכמה בינה גדולה גבורה ת"ת נצח הוד יסוד הרי הם תשעה ספירות הנז' כאן. ועוד יש בחינה עליונה מכולן. והיא הנקראת רישא עלאה דלא אתידע כלל כנז' לקמן והיא רישא הראשונה שבחינת רישין הנז' לקמן דאתגלפן דא לגו מן דא כו' והרי עמה נשלמו לעשר ספירות שהם השרשיות ומקוריות והם חיות לכל העולמות ולכל האצילות כולו ואם כן צריך שתדע כי התרין רישין תתאין מאלו התלת רישין הנז' הנה הם סוד כתר וחכמה הנז' באלו התשעה ספירו' והראש העליונה על שתיהן שהיא הנקראת רישא עלאה דלא אתידע היא למעלה מן התשעה ספי' הנז' ועמה נשלמין לעשר ספירות גמורות והנה בחינת המלכות לא נזכרה ולא נתגלית באלו התשעה ספי' השרשיות אמנם אח"ך נגלית המלכות מסוד האי רישא עלאה דלא אתידע העומדת למעלה מן התשעה ספירו' שרשיות הנז'. ובזה תבין מעלת וגדולת המלכות כי היא עטרה בראש צדיק היתה לראש פינה אשר לעתיד תהיה גדולה מן השמש והבן זה.

¹⁹⁷ כי סוד רצון המחשב"ה הנ"ל הוא סוד עולם הנ"ל בסוד עלמא עלאה, וכו' וזה הרצון הוא כלל המחשבה, ונהירו דמחשבה שהוא אור המחשבה (הגרמ"מ).

¹⁹⁸ חסר PDF כללים ח"ב נה ע"ב בסוף

¹⁹⁹ בסוד מחשבה, שהוא שורש היחוד, א"א להשיג ולהתדבק כלל וכלל כי לא איתידע (הגרמ"מ).

²⁰⁰ בסוד הרצון, ואפילו אותם שהיו בסוד הרצון דהיינו משה יוסף דוד אעפ"כ לא השיגו (הגרמ"מ).

²⁰¹ אותן שנתדבקו בסוד מחשב"ה עלאה"ה שהן סוד והמשכיל"ם גי' מחשב"ה עלאה"ה, והן רשב"י וחבריו [עי' ריש הקדמת תי"ז] ג"כ, לא השיגו זה (הגרמ"מ).

²⁰² כי כמו שהאור הוא מטי ולא מטי, כן המשיגין תפסין ולא תפסין (הגרמ"מ).

²⁰³ בזה תלוי כל סוד אמונה (הגרמ"מ).

²⁰⁴ נמחק בגרמ"מ.

²⁰⁵ דהיינו אותן האורות הגנוזים בסוד מחשב"ה עלאה"ה גי' אית"ן, שער הנון, שמזה יזהירו והמשכיל"ם כזוהר הרקיע [עי' דניאל יב], זה האור המאיר להם נקרא אצלינו סוד א"ן סוף גי' או"ר הכללי (הגרמ"מ).

²⁰⁶ כלומר זהו פירוש למה נקרא אין סוף, כי אין הוא סוד עתיקא, סוד הנעלם, והסוף ג"כ נכלל בסוד אין, ועד הכא יכול שכל אנושי להשיג ולא יותר, מפני שעד הכא מטין נהורין ולא מטין, בבחינת מטי ולא מטי (הגרמ"מ).

²⁰⁷ לכן אין רשות לדבר יותר מזה הרקיע (הגרמ"מ).

²⁰⁸ נמחק בגרמ"מ.

²⁰⁹ לפי השגתו ולפי ערכו (הגרמ"מ).

²¹⁰ ונעשה הכל א' (הגרמ"מ).

²¹¹ שעומדים כולם ביחודם למעלה עד א"ס, והוא נהיר בכולם, ועי' לעיל רכד ע"א (דע"ה ח"ב קנו ע"ב), נעשה ע"י כל קרבן תוספות אור וקדושה למעלה למעלה, ומתכפייא ומתדחייא הסטרא אחרא ע"ז הרבה מאד, וכמ"ש פ' צו (דף כז ע"ב) ובפ' פנחס (רכד סע"א ברע"מ) ופ' פקודי (רלו ע"א ושם רלט ע"א), ע'

<p>ונהיר דא בדא כדין קיימין כלהו בסליקין²¹² ומחשבה אתערט באין סוף ההוא נהירו²¹³ דנהיר מיניה מחשבה עלאה אקרי אין סוף (ע"כ)</p>	<p>ומאיר זה בזה אז עומדים כולם בעליה והמחשבה מתערטת באין סוף אותו האור שמאירה ממנו המחשבה העליונה נקרא אין סוף.</p>
<p>כיון דאנהיר ואתפשטו מניה חילין ההיא מחשבה אסתים ואגניו ולא ידיע ומתמן אתפשט פשיטותא לכל סטרין ואתפשט מניה חד פשיטו דאיהו רוא דעלמא עלאה</p>	<p>כיון שמאיר ומתפשטים ממנו חיילות אותה מחשבה נגזזת ונסתרת ולא ידועה ומשם מתפשטת התפשטות לכל הצדדים ומתפשטת ממנו התפשטות אחת שהיא סוד העולם העליון.</p>
<p>ודא קיימא²¹⁴ בשאלתא ואיהו מאמר עלאה ואוקמוה דאקרי מ"י דכתיב (ישעיה מ כו) שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה שאלתא ההוא דברא אלה לבתר אתפשט ואתעביד ים²¹⁵ סופא דכל דרגין²¹⁶ דאיהו לתתא ומתמן שארי למבני לתתא וכלא עביד בההוא גוונא ממש</p>	<p>וזה עומד בשאלה והוא מאמר עליון ופרשוה שנקראת מי שכתוב שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה שאלה אותו שברא אלה אחר כך התפשט ונעשה ים סוף כל הדרגות שהיא למטה ומשם מתחיל לבנות למטה והכל עשה באותה צורה ממש</p>
<p>רכו/ב</p>	
<p>דלעילא דא לקבל דא ודא כנוונא דדא בנין כך נטירו דכלא מעילא ותתא</p>	<p>שלמעלה זה כנגד זה וזה כדוגמת זה ולכן שמירת הכל ממעלה ומטה.</p>
<p>והאי פשיטו דמחשבה איהו דאיהו עלמא עלאה ודא איהו אם יהו"ה לא ישמר עיר שוא שקד שומר דאיהו שומר ישראל²¹⁷ (נ"א שקד שומר ההוא דכתיב ביה (משלי כו יח) ושומר אדוניו יכובד) דלאו ביה קיימא נטירו אלא בעלמא עלאה</p>	<p>והתפשטות זו שהיא מחשבה שהיא עולם העליון וזהו אם ה' לא ישמר עיר שוא שקד שומר שהוא שומר ישראל (שוא שקד שומר זהו שכתוב בו ושמר אדניו יכבד) שלא עומד בו שמירה אלא בעולם העליון.</p>
<p>תא חזי תכלא דמשכנא כלא קיימא ברוא עלאה ואוקמוה תכלת וארגמן חד²¹⁸ לאתקשרא</p>	<p>בא וראה תכלת המשכן הכל עומד בסוד עליון ופרשוה תכלת וארגמן אחד</p>

במקומות הנז' שמבואר שם כי ע"י הקרבנות מתכפייא הסטרא אחרא ואתבר חילה ותוקפה, ואשא דמדבחה מבערא רוח מסאבא, וזינין בישין מעלמא וסלקא רוח קודשא ואתערטרא לעילא ונהיר דא בדא (דע"ה ח"ב קנו ע"ד).

²¹² כלומר קיימו ועומדין במעלה העליה שנתעלו (הגרמ"מ).

²¹³ כלומר שלא תאמר זהו עצם הא"ס, אלא זהו האור המאיר במחשבה עלאה (הגרמ"מ).

²¹⁴ לא ע"א (הערת הזהר).

²¹⁵ נו ע"א (הערת הזהר).

²¹⁶ אצילות וכו' ויצאה שם לגילוי בפנ"ע ג"כ, ומשום צורך הנבראים כנ"ל, אבל למעלה מאצילות וכן גם בא"א דאצילות, הנה שם לא יצאה לגילוי בפנ"ע כלל (?). אמנם בחי' היותה סופא דכל דרגין, הנה בחי' הזה נעשה בה בכולם, ר"ל גם למעלה הוה לעולם המלכות דכל א' סופא דכל דרגא, והוא ג"כ משום כי היא השורש דכל תחתון, ולכן נתגלה היא בסוף כל מדרגה עליונה, וכדי להוציא ולהמציא את המציאות דהמדרגה התחתונה, כי ממנה ומגילוייה נעשה כולם, ע"י התפשטותה מגילוי לגילוי כנ"ל כלל ד' ענ"ג. ולכן נתגלה היא בכולם בסופא בכל דרגא, אבל יציאתה בבחי' גילוי בפנ"ע, הנה זה נעשה בה רק באצילות לבד, והוא משום תוצאות עולמות הנפרדים שנבראו על ידה (כללים ח"א כד ע"ב), נתייסד המלכות בב' בחי' אחד נעלם, ואחד נגלה. ובהנעלם הנה היא למעלה מהכל, ותלוי בה כל התיקונים דלעתיד, ואז תתגלה ברום מעלתה שהיא תכלית האחרון לכולם, כי תשוב לקדמותה לאתר דאתגזרת מתמן, דאיהו אין סוף כמ"ש ברע"מ (פינחס רנו ע"ב). אך הבחי' הב' שהוא גילוייה עתה אשר לצורך הנהגת דהעוה"ז, הנה היא למטה מכולם ובסוף כולם, סופא דכל דרגין (זה"ק פקודי רכו סע"א), והיא יוצאת ונעשית רק מהם (כללים ח"ב נה ע"ב).

²¹⁷ פי' מ"ט הנק' שומר ישראל ושיעור הכתוב אם ה' שהיא בינה לא ישמור עיר שהיא מ' שוא שקד שומר שהוא מט"ט וזה כמו ד"א, דלעיל פי' שומר הם ס' גבורים וה' הוא זעיר, וכאן מפ' ה' בינה ושומר מט"ט וכן, פי' בפ' תרומה דף קס"ר כאמר מן הפירושים (מ"מ).

²¹⁸ פי' תכלת מ' וארגמן ת"ת (מ"מ).

<p>בהר והא אתמר ברזא דכתיב (דברים ד כד) כי יהויה אלהיך אש אוכלה הוא והא אתמר דאית אשא אכלא אשא ואכיל ליה ושצי ליה בגנין דאית אשא תקיפא מאשא ואתמר</p>	<p>להתקשר באחד והרי נאמר בסוד הכתוב כי ה' אלהיך אש אוכלה הוא והרי נאמר שיש אוכלת אש ואוכלת אותה ומשמידה אותה משום שיש אש חזקה מאש ונתבאר.</p>
<p>מאן דבעי למנדע חכמתא ביהודא קדישא וכו' מכאן עד דקיימא עליה בפרשת בראשית דף נא ע"ש ואילו החלופים מצאנו בין הכתוב כאן לבין הכתוב שם: שורה א', במקום גסה מצאנו אחרא. בשורה ב', דאתאחיד ביה. בשורה י"ב, לאדלקא ולא תאחדא ביה. בשורה י"ג, שיצי ליה ואכיל ליה. בשורה כ"ד, ועל נהורא חיוורא שירא לעילא נהורא סתימא דאקיף ליה רזא עלאה הכא וכלא תשבת. בשורה ל"ד, כלא אתחבר. בשורה ל"ה, ביה לתתא. בשורה ל"ו, דסליק. בשורה ה', ואיהו. בשורה ו', דאיהו סליק. שם, וכלא אתקשר. שורה י', על תרביץ. שורה ט"ו, וכלהו קיימי ת"ת. שורה י"ו, מלה אחרא לתתא. שורה י"ז, ולית לך²¹⁹</p>	
<p>ואת האלף ושבע המאות וחמשה ושבעים עשה ויום לעמודים וצפה ראשיהם וגו' תא חזי אוליפנא דאינון תקלין אנשי לון משה ולא ידע מה דאתעביד מנייהו עד דנפק קלא ואמר ואת האלף ושבע המאות וחמשה ושבעים עשה ויום לעמודים</p>	<p>ואת האלף ושבע המאות וחמשה ושבעים עשה ויום לעמודים וצפה ראשיהם וגו' בא וראה למדנו שאותם שקלים שכח אותם משה ולא ידע מה נעשה מהם עד שיצא קול ואמר ואת האלף ושבע המאות וחמשה ושבעים עשה ויום לעמודים.</p>
<p>רבי חזקיה פתח ואמר (שיר א יב) עד שהמלך במסבו נרדי נתן ריחו האי קרא אתמר אבל עד שהמלך במסבו דא קודשא בריך הוא כד יהב אורייתא לישראל²²⁰ ואתא לסיני²²¹ וכמה רתיבין הוו עמיה²²² בלהו רתיבין קדישין²²³ וכל קדושין עלאין דקדושה דאורייתא</p>	<p>רבי חזקיה פתח ואמר עד שהמלך במסבו נרדי נתן ריחו הפסוק הזה נתבאר אבל עד שהמלך במסבו זה הקדוש ברוך הוא כשנתן תורה לישראל ובא לסיני וכמה מרכבות היו עמו כולם מרכבות קדושות וכל הקדושות העליונות של קדשת</p>

²¹⁹ (וכבר נתקן הכל בנוסחא אמיתית הרש"ב) (הערת הזהר).

²²⁰ היינו סוד הבינה שבה פתח אנכי כדפירשנו בפרשת יתרו, "כד יהב אורייתא" מבחינת התפארת (אור יקר).

²²¹ הוריד למטה שכינתו (אור יקר).

²²² הנה המרכבות העליונות יש במינם תחלה ארבעה קליפות כאומרו במראה יחזקאל ואראה והנה רוח סערה וכו', לזה אמר שלא היה בסיני ענין זה אלא "וכמה רתיבין הוו עמיה" ולא נכללו החצונים שם (אור יקר).

²²³ דהיינו ענן וערפל הקדושים, והעד שנתלבש מרע"ה "בענן כאומרו ויבא" משה בתוך הענן, ואם חס ושלום היה ענין זה כענין ענן גדול ואש מתלקחת לא היה מרע"ה מתלבש בו, אלא ענן וערפל ואש קדוש היה, ואם תאמר והיאך אפשר שיתגלה סוד האור העליון אם לא מתוך הקליפות, לזה נאמר שהתורה סגולתה להעביר החצונים, והיא בסוד התפארת שהוא נחלה בלא מצרים ואין שם שום קליפה, ולזה (הכריח) [הבריח] החצונים ושקעם בתהומא רבא (אור יקר).

<p>כלהו הוו תמן²²⁴ ואורייתא אתיהיבת²²⁵ בלהטי אשא וכלא בסטרא דאשא וכתיבא באשא הוורא על גבי אשא אוכמא²²⁶ ואתון הוו פרחין וסלקין באוירא</p>	<p>התורה כולם היו שם ותורה נתנה בלהוטים של אש והכל בצד האש וכתובה באש לבנה על גבי אש שחורה והאותיות היו פורחות ועולות באויר.</p>
<p>ואת קדמאה דאורייתא²²⁷ אתפליג לשבע מאה ושבעים וחמשה לכל סטר²²⁸ וכלהו אתחזון באוירא דרקיעא באת ו'ו' ו' לסטרא דא ו' לסטרא דא וכן לכל סטריין</p>	<p>והאות הראשונה של התורה נחלקה לשבע מאות ושבעים וחמשה לכל צד וכולם נראו באויר הרקיע באות ו' ו' לצד זה ו' לצד זה וכן לכל הצדדים.</p>
<p>ואלין וויין²²⁹ הוו קיימין על עמודיין²³⁰ ואינן עמודין הוו קיימין על ניסא²³¹ וכלהו וויין עלייהו בנין דרזא דאורייתא על ו'ו' קיימא²³² ואינן וויין²³³ דאינן רזא דמהימנותא דאורייתא²³⁴ כלהו על אינן עמודים קיימין דאינן רזין דנפקין בהו נביאים רזא דלהון בכל סטר ועל אינן קיימין קיימין אינן וויין</p>	<p>ואלו הוויין היו עומדים על עמודים ואותם העמודים היו עומדים על נס וכל הוויים עליהם משום שסוד התורה עומד על ו'ו' ואותן ווי"ם שהם סוד האמונה של התורה כולם עומדים על עמודים שהם סודות שיוצאים בהם נביאים הסוד שלהם בכל צד ועל אותם עמודים עומדים אותם הווי"ם.</p>

²²⁴ ולזה [הבריחון] [הכריחון] החצונים, ועוד רצה בזה שהם בחינות עליונות הנכללות בתוכה, כאלו תאמר בסוד האסור והמותר הפסול והכשר החייב והזכאי הטמא וטהור החייב והפטור וכיוצא, היא בסוד עולם מטטרון שהתפארת מתלבש בו, אם כן כיון שבא הקדוש ברוך הוא לתת תורה לישראל, רוחניים אלו הנכללים בסוד ההלכות והדינים כולם באו שם, ובסוד הרוחניות העליון בסתרי תורה היא סוד שש מעלות לכסא למעלה, וסוד רזי תורה היא בתפארת למעלה, ובסוד טמירו דאורייתא עולה עד הכתר, אם כן כל בחינות התורה "דקדושא (מתמן) דאורייתא כולהו הוו תמן" (אור יקר).

²²⁵ אפילו חלק המתגשם ומתעבה ונתן לישראל הגשמיים, היו הקולות והאותיות מתעבות ומתמצאות "בלהטי אשא", מלת אנכ"י היה מתראה בלהט אש. וכן יהו"ה וכן אלהיך וכן כל הדבורים כולם (אור יקר).

²²⁶ "באשא חוורא על גבי אשא אוכמא" כך היא הגירסא בכל הספרים ונאות הוא, כי התורה עצמה היא תפארת והוא גוון חוור, הכסא אליו היא המלכות שהיא שחורה, והיינו במציאות האויר השחיר אש שחורה, ואותיות אש לבנה היו פורחות באויר, והיינו כדמסיק "ואתון הוו פרחין וסלקין באוירא" ונראות אותיות לבנות בשחור(ות האש אשר באויר כד פי' (אור יקר). בכל הזוהר אומר אשא אוכמא ע"ג אשא חוורא והכל אמת שכשאומר אוכמא על חוורא היינו זעיר קיומו על הבינה הנקרא חוורא, וכאן שאמר חוורא וכו' ר"ל בינה היא עומדת ע"ג זעיר הנק' אוכמא ומשפעת לו (מ"מ).

²²⁷ היא אלף אלף שבה פתח הקדוש ברוך הוא אנכ, ועליה נאמר ואת האלף אל תקרי אלף אלא אלף (אור יקר). ופי' הפ' ואת האלף שהוא אף הראשון' שבא"ל כא בי"א אתפליג לשבע מאה וכו' (מ"מ).

²²⁸ פי' לכל צד מד' רוחות יש חשבון הנזכר בפסוק (מ"מ).

²²⁹ פי' בחי' הת"ת הנק' ו' (מ"מ).

²³⁰ פי' בחינת נ"ה (מ"מ).

²³¹ פי' יסוד הנק' נס ונ"ה עליו (מ"מ).

²³² פי' שהתורה היא בחינת ת"ץ הנק' תורה שבכתב (מ"מ).

²³³ ואינן וויין וכו' ז"ל ספר ע"ה דף ל"ג ע"א בפסוק עמודיו עשה כסף יש לדקדק למה אמר עשה בעמודים ולא ברפידתו וכו' ולתרץ זה כי ידוע כי עמודים הם נצח והוד כמ"ש בזוהר בפ' פרודי ואינן וויין דאינן רזא דמהימנותא דאורייתא כולהו על אינן עמודין קיימין דאינן רזין דנפקין בהו נביאים וכו' מההוא קלא פנימאה דאירי קול גדול, ר"ל שהיא בינה, הרי מבואר שהוויין של העמודים הוא סוד ת"ת עם יסוד או"א שבתוכו שה"ס רזא פנימיות התורה שה"ס זעיר והעמודים עצמם הם סוד נ"ה והם לבר מגופא והם נקראים ווי העמודים ולפיכך יש אחיזה לחנונים בהם יותר מבשאר הספירות, גם מכח מ"ש בשער רפ"ח ניצוצין לפי שבכליהם נשאר שום ניצוצי קדושה בעת השבירה לכן הם עצם הדין, ולכן כשבנה שלמה ב"ה שהוא עליית ה' תתאה בה' עילאה כנז' בזוהר בפ' שמות ותרומה ופקודי כי הוא תופה לזו"ן, לפיכך גם המלך שלמה שהשלים שלו עשה עשייה מחדש לתקן עצי הכלים דנ"ה וכמו שעשה שה"ע ב' עמודים יכין ובוועז שסודם נ"ה, וזה פי' הפסוק עמודיו עמודי ו' שהם נ"ה עמודים של ת"ת עשה כסף, כי אף שחסדים מגולים מתפשטים בהם תמיד, מ"מ עצם הכלים שלהם הוא דק' משא"כ עתה שהוא זמן בנין ב"ה והיה בנין חדש גם למעלה ועשה לשני העמודים עצמם יכין ובוועד בעצם הכלים שלהם עצמן של כסף והיא עשייה מחדש לבד התפשטות החסדים בהם (מ"מ).

²³⁴ בראשית נב (הערת הזהר).

<p>ו' עלאה איהו רזא דקול דאשתמע²³⁵ ואיהו רזא דקיימא ביה אורייתא בנין דאורייתא נפקא מההוא קלא פנימאה דאקרי קול גדול ודא קול גדול איהו רזא דאורייתא ועל דא כתיב (דברים ה יט) קול גדול ולא יסף</p>	<p>ו' עליונה היא סוד הקול שנשמע והוא הסוד שעומדת בו התורה משום שתורה יוצאת מאותו קול פנימי שנקרא קול גדול והקול הגדול הזה הוא סוד התורה ועל זה כתוב קול גדול ולא יסף.</p>
<p>תא חזי האי קול גדול איהו עקרא דכלא ורזא דשמא קדישא עלאה ועל דא אוקמוה דאסיר ליה לבר נש לאקדמא שלמא לחבריה עד לא יצלי צלותיה ורזא דא אוקמוה דכתיב (משלי כז יד) מברך²³⁶ רעהו בקול גדול בבקר השכם קללה תחשב לו ולא איהו אסור עד דמברך ליה ברזא דקול גדול דאיהו עקרא דשמא קדישא</p>	<p>בא וראה הקול הגדול הזה הוא עקר הכל וסוד השם הקדוש העליון ועל זה פרשוה שאסור לאדם להקדים שלום לחברו טרם שיתפלל תפלתו וסוד זה פרשוהו שכתוב מברך רעהו בקול גדול בבוקר השכם קללה תחשב לו ואינו אסור עד שמברך אותו בקול גדול שהוא עקר השם הקדוש.</p>
<p>ועל דא רזא דאורייתא נפקא מההוא קול גדול ודא איהו מלך במסבו דא מעמד הר סיני ואוקמוה נרדי נתן</p>	<p>ולכן סוד התורה יוצא מאותו קול גדול וזהו מלך במסבו זה מעמד הר סיני ופרשוה נרדי נתן</p>
<p>רכז/א</p>	
<p>ריחו דא כנסת ישראל²³⁷ בנין דאמר ישראל (שמות כד ז) כל אשר דבר יהוה נעשה ונשמע שהמלך דא איהו מלך עלאה²³⁸ ואוקמוה</p>	<p>ריחו זו כנסת ישראל משום שאמרו ישראל כל אשר דבר ה' נעשה ונשמע שהמלך זה המלך העליון ופרשוה.</p>
<p>תא חזי כד קודשא בריך הוא אייתי טופנא</p>	<p>בא וראה כשהביא הקדוש ברוך הוא</p>

²³⁵ ח"א נ ע"ב רי ע"א (לש"ו). עי' ע"ח (אח"ף א): הקול נגד שורש לאה והדבור נגד שורש רחל. אע"פ שקול הוא בת"ת שהוא הז"א (נ"א בת"ת ז"א) עכ"ז שורש של שניהם הוא במל' דתבונה (נ"א עכ"ז שורשו במל' בינה), רק שקול נעשה נשמה לז"א (נ"א לר"ק דב"ן דז"א) והדיבור נעשה נשמה למל' (שהיא רחל). ועיי"ש בביאורים (ח"א לא ע"א): אע"פ שקול הוא בת"ת שהוא הז"א - (וכמ"ש בזה"ק בראשית דף נ ע"ב, ופ' ויגש דף רי ע"א ובכ"מ) וא"כ הרי איך אנו אומרים עתה שהקול הוא בלאה, [עכ"ז שורש של שניהם] ר"ל של הקול והדבור (כן הוא בשער הקדמות דף לא ע"א), [הוא במלכות דתבונה] אשר שם הוא שורש לאה, וכן ממנה נעשה הז"א ג"כ. וא"כ הרי הגם שעיקר הקול הוא בז"א עכ"ז הנה הוא בלאה ג"כ, כי שניהם הם מהמלכות דתבונה, כי הרי גם הז"א נעשה מציאותו מהמלכות דתבונה וכמ"ש בשער אר"א (סוף פרק ח) ובכ"מ וכנודע, וכן הוא בזה"ק בראשית (דף נ ע"ב) ופ' פקודי (דף רכו ע"ב) ובכ"מ, דקלא דאשתמע הוא בז"א, והוא יוצא מקלא פנימאה דלא אשתמע שהוא בינה. והרי לנו דשורש הקול הוא בבינה, ולכן יש לייחס היטיב בחי' הקול הן ללאה והן לז"א, כי שניהם הם מהמלכות האחרונה דהבינה, שהוא המלכות דהתבונה, אלא שלאה היא מהארתה היוצא לחוץ בסוד קשר של תפילין, ובנין הז"א נעשה מעיקר המלכות דתבונה המתלבשת בו כנודע כ"ז, ע"כ. הקול הזה הוא מסוד בינה המתפשט בכל הגוף, והוא קלא דלא אשתמע, ועליו נאמר קול גדול ולא יסף, כי אין להקול הזה הפסק שהוא החיות דכל הגוף, והוא נמשך מן החכמה והם המוחין המתפשטים בכל הגוף, וע' בזה בזה"ק בראשית (נ ע"ב) ובתז"ח (דף יח יט ובדף נ נא) ובהגר"א שם ושם. והנה הקול הזה יוצא לחוץ דרך האזניים, והוא שואב וממשיך אליו את הקול הנשמע שהוא מסוד ת"ת (כמ"ש בזה"ק בראשית שם ובפ' ויגש רי ע"א ופ' פקודי רכו ע"ב ורסב ע"ב), ומזה הוא השמיעה הנמשך לאוזן, כי הקול הפנימי הנז' שהוא קלא דלא אשתמע שבתוכו הוא ממשיך אליו את הקול החיצון שהוא קלא דאשתמע, ומזה הוא השמיעה (ביאורים ח"ב עט ע"ד).

²³⁶ קפב ע"א (הערת הזהר).

²³⁷ הענין שהשכינה היא נקראת כנסת ישראל בשתי בחינות, האחד מצד מטה שהיא אוספת כל נשמתן של ישראל. ומצד בחינה זו היא מאירה ומתקשטת בכל מה שישראל עושים ומסגלין מצות ומעשים טובים, ולכן היא נקראת "נרדי" שהיא נרדי לישראל שהם הנותנים מצד מטה ריח מעשיהם בה כדי שתעלה היא ריח טוב אל התפארת, והיינו "נרדי" מצד בחינות כנסת ישראל מצד מטה, "נתן ריחו" מצב הבחינה השנית שהיא כנסת ישראל מצד מעלה שהיא מכנסת התפארת אליה בסוד ריח הטוב (אור יקר).

²³⁸ קשיא ליה כי כפי שהתפארת נקרא, נגדיי אליו ראוי שתקרא המלכות, ואם כן כיון שהיא נקראת נרדי היה ראוי שיקרא הוא בשם הראוי לה זכר ונקבה, לזה אמר כי מלך הוא בחינתו בבינה כדפירשנו ולזה אין תימה, עוד אפשר שקשה לו למה לא נפרש נתן לשון עזיבה והיינו כשעשו העגל כדאורמוה נמי בזהוהר, לזה אמר שאם נפרש לשון עזיבה לא יתיישב לשון שהמלך דא איהו מלך עילאה, ואין ענין זה נאות אל פגם ישראל (או ריקר).

<p>על עלמא בנין לחבלא כלא אמר ליה קודשא בריך הוא לנה בעי לך (ס"א לאסתתרא) לאסתמרא ולא תחזי גרמך קמיה דמחבלא דלא ישלוט עלך בנין דלא הוה מאן דינין עלוי²³⁹ כיון דאתקריב קרבנא דקריב נח כדין אתבסם עלמא ולא אתבסם כולי האי עד דקיימו ישראל על טורא דסיני כיון דקיימו ישראל על טורא דסיני כדין אתבסם עלמא ומחבלא לא אשתכח בעלמא</p>	<p>מבול על העולם כדי להשחית הכל אמר הקדוש ברוך הוא לנח צריך אתה (להסתתר) להשמר שלא תראה את עצמך לפני המשחית שלא ישלט עליך משום שלא היה מי שיגן עליו כיון שנקרב הקרבן שהקריב נח אז התבשם העולם ולא התבסם כל כך עד שעמדו ישראל על הר סיני כיון שעמדו ישראל על הר סיני אז התבשם העולם והמשחית לא נמצא בעולם.</p>
<p>ובעא קודשא בריך הוא בההוא זמנא לאעברא ההוא מחבלא מעלמא (וכד) בר דישראל סרחו בההוא זמנא ליומין זעירין ועבדו ית עגלא וכדין מה כתיב (שם לג ו) ויתנצלו בני ישראל את עדים מהר חורב ועדים הוה רזין דשמא קדישא²⁴⁰ דאעטר לון קודשא בריך הוא ואתנטל מנייהו כדין שלטא מחבלא על עלמא ואהדר כמלקדמין כההוא זמנא דשלטא בעלמא ועביד דינא</p>	<p>ורצה הקדוש ברוך הוא באותו זמן להעביר את אותו משחית מהעולם (וכאשר) רק שישראל סרחו באותו זמן לימים מועטים ועשו את העגל ואז מה כתוב (שם לג) ויתנצלו בני ישראל את עדים מהר חורב ועדים היה סודות השם הקדוש שעטר אותם הקדוש ברוך הוא ונטל מהם ואז שלט המשחית על העולם וחזר כמקדם כמו באותו זמן ששלט בעולם ועשה דין.</p>
<p>אמר רבי יוסי ביומוי דטופנא מאן יהיב תמן מחבלא דהא מיא הוו דאתגברו תא חזי לית לך דינא בעלמא או כד אתמחי עלמא בדינא דלא אשתכח²⁴¹ ההוא מחבלא בינייהו דאזיל בנו אינון דינין דאתעבידו בעלמא אוף הכא טופנא הוה ומחבלא אזיל בנו טופנא ואיהו אקרי הכי ועל דא אמר ליה קודשא בריך הוא לנח לטמרא גרמיה ולא יתחזי בעלמא והא אוקמוה</p>	<p>אמר רבי יוסי בימי המבול מי נתן שם משחית שהרי המים היו שנתגברו בא וראה אין לך דין בעולם או כשמכה העולם בדין שלא נמצא ביניהם אותו המשחית שהולך בתוך אותם הדינים שנעשים בעולם אף כאן היה מבול והמשחית היה הולך בתוך המבול והוא נקרא כך ולכן אמר הקדוש ברוך הוא לנח לטמן עצמו ולא יתראה בעולם והרי פרשוה.</p>
<p>אמר רבי יוסי לא אתיישב עלמא ולא נפקת ארעא מזוהמא וכו' עד כך ישראל עם קב"ה בפרשת נח דף סג ע"ב וסד ע"ב ואלו החלופים שמצאנו בין הכתוב כאן ובין הכתוב שם דף סג ע"ב שורה כ"ה לתת אואיהו אמשיך ליה לעלמא לבתר דכתיב וישת מן היין וישכר ויתגל והא אתמר שורה כט עלמא צ"ל על מיא שורה ל"ג</p>	

²³⁹ שהתפארת בעל הרחמים מסתלק מעל המלכות, והמלכות מדת הדין לבדה פועלת הדין, ועל זה נאמר ויש נספה בלא משפט דהיינו תפארת שאינו עם המלכות הנקראת צדק, והיינו ה' למבול ישב ישב בלחודוי ולא אתא עם דינא כדפירשו בפרשת נח (או ריקר).

²⁴⁰ עדיים וזיונם שניתן להם אח"כ בעת שהקדימו נעשה לנשמע, וכמ"ש בשבת (דף פח ע"א) בשעה שהקדימו ישראל נעשה לנשמע באו ששים רבוא של מלאכי השרת לכל אחד ואחד מישראל וקשרו לו שני כתרים כו', והנה הם עטרין דחו"ג, מרזא דמתקלא שהוא הדעת עלאה שנמשך בהזון בליל א' של פסח, ע"י שעלו אז באו"א עלאיין, ומהם ירתו עטרין דחו"ג שהם אוירא ובוצינא, ונולדו ונתגלו אלו האורות לחוץ להמשיכם בישראל, והוא עדיים וזיונם אשר זכו לזה במתן תורה, ובהן היו חייין לעולם, בסוד חיי המלך, שהם המוחין "אהיה הויה אהיה" גימ' חיים וכמ"ש הגר"א בספד"צ (פרק א ג ע"א ד"ה וזיוניהון ע"ש בהגהה ג ע"א ד"ה וכמ"ש שבעה), וכן הוא בזוה"ק פקודי (רכז ע"א) כי עדיים הוה רזין דשמא קדישא דאעטר לון קב"ה ובהן היו חייין לעולם, כמ"ש בפ' תשא (קצד ע"א) ופ' שלח (קסב ע"א ע"ב) (דע"ה ח"ב קכה ע"א). בראשית כב ע"ב (הערת הזהר).

²⁴¹ קצו ע"א (הערת הזהר).

<p>אמר לן סד ע"א שורה ז' צ"ל בראש השנה שורה ח' ורוא הדא שורה י"ג בדיוקנא דשייפי שורה י"ד נמי איהו, שורה כ"ז דלתתא ע"ב שורה ה' דעלמא ובעוד דאיהו בלחודוי עם מלכא שאיל ליה כל צרכוי ויהיב ליה²⁴²</p>	
<p>תא חזי אמר רבי אלעזר ואת האלף ושבע המאות וחמשה ושבעים עשה וויס לעמודים²⁴³ אמאי וויס אלא כמין ו"ו הוו ורישיהון חפא בדהבא²⁴⁴ אינון דכסף ורישיהון מחפן בדהבא בגין דכל ו"ו בסטרא דרהמי קא אתיא וכלהו הוו אשתמודעאן לעילא בחושבנא ובגין דאתו מסטרא דרהמי הוו אקרונ וויס וכל שאר תליין בהו ולית ו"ו²⁴⁵ אלא דהבא²⁴⁶ וכספא כחדא ובגין כך כל אינון אקרונ ווי דאינון עמודים²⁴⁷ מאן עמודים כמה דאת אמר (מ"א ז מא) והעמודים שנים וגו' בגין דהא אלין לבר מגופא לתתא הוו קיימין</p>	<p>בא וראה אמר רבי אלעזר ואת האלף ושבע המאות וחמשה ושבעים עשה וויס לעמודים למה וויס אלא כמו מין ו"ו היו וראשם מצפה זהב הם של כסף וראשם מצפה זהב משום שכל ו"ו בא בצד הרחמים וכולם היו יודעים למעלה בחשבון ומשום שבאו מצד הרחמים היו נקראים ווי"ס וכל השאר תלויים בהם ואין ו"ו אלא זהב וכסף כאחד ולכן כל אלו נקראו וויס של אותם עמודים אילו עמודים כמו שנאמר והעמודים שנים וגו' משום שהרי אלה הם מחוץ לגוף למטה היו עומדים.</p>
<p>אמר רבי יצחק לא ידענא אי דא עבידתא דקדש או חול בגין דכתיב ואת האלף דהא כתיב הכא האלף וכתיב התם (שיר ח יב) האלף לך שלמה²⁴⁸ מה להלן האלף חול²⁴⁹ און הכא האלף חול</p>	<p>אמר רבי יצחק לא ידעתי אם זו עבודת קדש או חל משום שכתוב ואת האלף שהרי כתוב כאן האלף וכתוב שם האלף לך שלימה מה להלן האלף חל אף כאן האלף חל.</p>

²⁴² וכבר נתקן בנוסחא אמיתית הרש"ב (הערת הזהר).

²⁴³ נתבאר באדרת נשא בדקל"ח ע"ב וע"ש האמנם (שער מאמרי רשב"י), מא ע"ד: אלו הקוצין דשערי הם סוד הוויין היוצאין מן נ"ה היוצאין מן הת"ת ו' עלאה והנה סוד אלו בהיותם למטה בז"א הם בסוד ואת האלף ושבע המאות וה' ושבעים עשה וויס לעמודים וביאור הענין הוא כי האלף הם בא"א כי תמיד שם הוא מספר אלף ואבא ואימא הם גרועים מאריך אפין. ולכן הם בסוד מאות בלבד. ואמנם היותם שבע מאות הוא במה הידעתיך כי אין אור העליון מתלבש בתחתון הימנו אלא בבחינת שבעה תחתונות שבו לבד נמצא כי אין אריך אפין מתלבש בתוך אבא ואימא אלא השבעה תחתו' שלו בלבד ולכן נקראים אבא ואימא שבע המאות והז"א והת"ת הוא ה' לפי כי חמשה ראשונות ספירות אלו הם הנגלות בו שהם כתר חכמה בינה. גדולה גבורה ת"ת אבל מת"ת שלו ולמטה הוא התחלת בנין קומת נוקביה כנודע ולכן נקרא חמשה ונוקביה היא שבעים כי הנוקבא נקראת שביעית. וזמ"ש בפ' פקודי בדף רכז ע"ב. ונפקי מרזא דאלף דאיהו חושבן שלים. ושבע המאות חושבן שלים כו'.

²⁴⁴ פי' ו' שהוא זעיר יש בו חו"ג בדעת שלו בראשו הפל הנוקבא שאין בה אלא הגבורות, ועוד שהם בגופה ולא בראשה ולכן הו"ק של כסף שהם החסדים ורישיהון חפא בדהבא שהם הגבורות להורות על זה, שבראשו יש כסף וזהב שהם חו"ג (מ"מ).

²⁴⁵ ת"ת (רח"ו).

²⁴⁶ כולל חו"ג (רח"ו).

²⁴⁷ פי' שרוכבים על העמודים שהם נ"ה (מ"מ).

²⁴⁸ עי' בדרוש אטב"ח בסימן ק"ץ (רמ"ז). ועי' עוד בשער קיצור אבי"ע ספ"ג (לש"ו).

²⁴⁹ פי' שקליפת נוגעים בה עשר ספי' והם גי' אלף ושלמה הי' מתקן אותה כמ"ש הרב שלכך נשא נשים נכריות וכמו שכתבנו בפ' בשלח, נמצא שהאלף לך שלמה הוא חול שהיא קליפת נוגה (מ"מ). הה' אותיות השרשיים עם הק"כ הרי הם קכ"ה והם כולם דינין, ומהם היו השמונה מלכים. והיה כל מלך ומלך כלול מקכ"ה דינין, וח' פעמים קכ"ה הרי הם אלף, והם ג"כ סוד אלף יומין דחול שאמרו בזוה"ק (פ' פקודי דף רכז ע"א), ומשם הוא ג"כ סוד הקכ"ה זיני מסאבותא שאמרו בפ' אחרי (דף עט ע"א) (דע"ה ח"א ב ע"ב), סוד הענין דאלף נשים שנשא שלמה, ואמר האריז"ל (בשער הפסוקים וכן בלק"ת מלכים א' יא) כי הם היו מקליפת נוגה, שהיא בסוד אלף, ת"ק חסדים ות"ק גבורות, והם אלף יומין דחול שאמרו בזוה"ק (פקודי רכז ע"א), ובסוד (שיר"ש ח יב) האלף לך שלמה, שהוא חול, והיה כוונת שלמה לתקן את קליפת נוגה להחזירה

<p>אמר לו לא כך שאם הוא היה חל לא היו נעשים ממנו ווים ועוד שהרי שם כתוב האלף ולא יותר וכאן כתוב האלף ושבע המאות וחמשה ושבעים האלף ששם הם חל שכתוב האלף לך שלימה וזהו חל משום שכל חל אינו בצד הקדושה כלל חל הוא מהצד האחר הטמא ועל זה הבדלה בין קדש לחל משום שצריכים להבדיל בין קדש לחל וסוד הכתוב כך הוא (ויקרא י) ולהבדיל בין החל ובין הטמא ובין הטהור.</p>	<p>אמר ליה לאו הכי דאי הוא הוה חול לא יתעבד מנייהו ווים ותו דהא תמן כתיב האלף ולא יתיר והכא כתיב האלף ושבע המאות וחמשה²⁵⁰ ושבעים האלף דהתם אינון²⁵¹ חול²⁵² דכתיב האלף לך שלמה ודא איהו חול בגין דכל חול לאו איהו בסטרא דקדושה כלל חול איהו מסטרא אחרא מסאבא ועל דא הבדלה בין קדש לחול²⁵³ בגין דבעינן לאפרשא בין קדש לחול ורזא דקרא הכי הוא (ויקרא י) ולהבדיל בין הקדש ובין החול ובין הטמא ובין הטהור</p>
<p>ועם כל דא אף על גב דפרישו אית לקדש מן החול חולקא חדא אית ליה בקדושה²⁵⁴</p>	<p>ועם כל זה אף על גב שהפרדה יש לקדש מן החל חלק אחד יש לו בקדושה</p>
<p>רכז/ב</p>	
<p>מסטרא דשמאלא²⁵⁵ הדא הוא דכתיב האלף לך שלמה דאינון אלף יומי החול ואינון יומי דגלותא²⁵⁶ כמה דאית אלף יומין דקדושה הכי נמי אלף יומין לסטרא אחרא²⁵⁷</p>	<p>מצד השמאל זהו שכתוב האלף לך שלימה שהם אלף ימי החל והם ימי הגלות כמו שיש אלף ימים של קדושה כך גם אלף ימים לצד האחר.</p>
<p>ועל דא אתערו חברייא אינון יומין דגלותא אלף שנין הוו ועל דא אית אלף ואית אלף ואינון אלף שנין דגלותא אף על גב דישראל יהון בגלותא ויתמשכון יתיר בהני אלף שנין</p>	<p>ועל זה העירו החברים שאותם ימי הגלות יהיו אלף שנים ועל כן יש אלף ויש אלף ואותן אלף שנות הגלות אף על גב שישראל יהיו בגלות ויתמשכו יותר באלף השנים הללו הם יתמשכו של אותם אלף</p>

לקדושה, ולכך נשא אותן האלף נשים כדי לכלול אותן בקדושה, והיה כוונתו ע"ד האשת זנונים דהושע (דע"ה ח"ב פה ע"ג).

²⁵⁰ פ'י שכולם רומזים לספ'י כמו שנפרש בסמוך (מ"מ).

²⁵¹ נמחק במ"מ.

²⁵² י"ס דנוגה (רח"ו). והרב בס' א"י כתב וז"ל דע כי בחטא אד"הר נתפשטו הגבורות תחלה בזעיר וקליפת נוגה היתה נאחזת בהם בחו"ג ולקחה אותם האורות וז"ש אלף ובהיותם בנוגה נק' אלף יומין דחול עכ"ל בקיצור נמצא שאלף יומין הנז' היא קליפת נוגה את למה נקרא אלף בזה יש ב' פירושים להריחו נגד י"ס דנוגה כל אחד כלול מעשר ועשר ממאה הרי אף, ולפ'י א"י נגד חו"ג שבנוגה שהם ת"ק ות"ק ואלו ואלו דברי אלהים חיים (מ"מ).

²⁵³ פ'י בין הקדושה ובין קליפת נוגה, ולהבדיל בין הקודש ובין החול בין הקדושה ובין קליפת נוגה הנקרא חול, ומ"ש ובין הטמא הם ג' קליפות האחרות (מ"מ).

²⁵⁴ פירוש הברורים שבקליפת נוגה (מ"מ).

²⁵⁵ ר"ל מצד הגבורות, כי הנה יש להחול שורש בהקדושה בבחי' הגבורות אשר שם כנודע, אבל הוא רק שורש לבד אשר משם נמשך כל מציאותו וקיומו, אבל אינו מתלבש שם הקדושה ממש, אלא רק שמאיר לו מלמעלה ומבחוץ (דע"ה ח"א נד ע"ד), וזה"ק (יתרו סט סע"א וכן שם רכז סע"א ורלז ע"ב) דהא לית סטרא אחרא דלית ביה נהירו דיק זעיר מסטר דקדושה (דע"ה ח"ב יא ע"ג), כל אותו הארת הקדושה אשר עליו הוא תלוי ובו הוא מתקיים הנה אינו ניכר בו כלל, והוא עומד עליו רק מלמעלה ומסביב ובסוד (יחזקאל א ד) ונוגה לו סביב, כמ"ש בפ' יתרו (סט ע"א) וע' פ' תרומה (קסד ע"ב) ובע"ח (שער המלכים פ"י) (דע"ה ח"ב מט ע"ג), כל אותו השורש אשר להם, הנה הוא בהאחוריים דהגבורות דהזו"ן. והגם שהם בעצמן כולם קודש, עכ"ז הנה הוה אותן הגבורות דהאחוריים בבחי' השורש דעץ הדעת טוב ורע, משום שמשם הם מתהווים ויונקים (דע"ה ח"ב קמח ע"ד).

²⁵⁶ נתבאר באדרת נשא בדף קל"ב ע"א בענין ההוא עלמא קדמא דאיהו אלף אלפין מארי תריסין כו' וע"ש ענינם מה הם ותראה איך אותם האלף אח"כ מתפשטין לחוץ ונעשין בחינת אלף יומין דחול בחוץ (שער מאמרי רשב"י).

²⁵⁷ מאחר שסביב רשעים יתהלכון (תהלים יב ט), הנה נפגמו גם הם ונקראו הספירן דהעשיה בשם אלף יומין דחול, משום שהם נתונים ועומדים בתוך העשיה, אשר שם הוא מדור הקליפות, והם האלף יומין דחול שאמרו בזה"ק (פקודי דף רכז ריש ע"ב). וע' לקמן בשער נ' שהוא שער קיצור אבי"ע (סוף פרק ג) ובשער תיקון הירח (פרק ה באות ק"ץ), (ביאורים ח"א כח ע"ב).

<p>יתמשכון דאינון אלף יומין דקאמרן ובגין דא אוקמוה כל שלמה דאית בשיר השירים קדש בר מהאי דאיהו חול האלף דהכא קדש איהו וכל עובדוי קדש ועל דא עשה וויס לעמודים</p>	<p>ימים שאמרנו ולכן פרשוה כל שלימה שיש בשיר השירים קדש פרט לזה שהוא חל האלף של כאן הוא קדש וכל מעשיו קדש ועל זה עשה וויס לעמודים.</p>
<p>תא חזי הא אמרן כל ו' ברזא דרחמי איהו וכל אתר דאתי ו' בשמא קדישא רחמי איהו²⁵⁸ כגון (בראשית יט כד) ויהו"ה המטיר על סדום (שם יב א) ויהו"ה אמר אל אברם רחמי ודינא כחדא דמאי שנא בטופנא דכתיב אלהים בכל אתר אמאי לא כתיב ויהו"ה אלא תנינן בכל אתר דכתיב ויהו"ה הוא ובית דינו אלהים סתם דינא בלחודוי</p>	<p>בא וראה הרי אמרנו כל ו' הוא בסוד הרחמים וכל מקום שבא ו' בשם הקדוש הוא רחמים כמו וה' המטיר על סדום וה' אמר אל אברם רחמים ודין כאחד שמה שונה במבול שכתוב אלהים בכל מקום למה לא כתוב וה' אלא שנינו בכל מקום שכתוב וה' הוא ובית דינו אלהים סתם דין לבדו.</p>
<p>אלא בסדום אתעביד דינא ולא לשיצאה עלמא ובגין כך אתערב איהו בהדי דינא אבל בטופנא כל עלמא שיצי וכל אינון דאשתכחו בעלמא ואי תימא דהא נח ודעמיה אשתזיבו הא סתים מעינא הוה דלא אתחזי²⁵⁹ ועל דא כל מה דאשתכח בעלמא שיצי ליה</p>	<p>אלא בסדום נעשה דין ולא כדי להשמיד את העולם ולכן הוא התערב עם דין אבל במבול כל העולם השמיד וכל אותם שנמצאו בעולם ואם תאמר שהרי נח וכל מה שעמו נצלו הרי נסתר מהעין היה שלא נראה ועל כן כל מה שנמצא בעולם השמיד אותו.</p>
<p>ועל דא ויהו"ה באתגלייא ולא שיצי כלא אלהים סתים ובעי לאסתמרא דהא כלא שיצי ועל דא אלהים בלחודוי הוה ורוזא דא (תהלים כט י) יהו"ה למבול ישב מהו ישב אלמלא קרא כתיב לא יכלינן למימר ישב בלחודוי דלא אתא עם דינא כתיב הכא ישב וכתוב התם (ויקרא יג מו) בדד ישב בלחודוי</p>	<p>ועל זה וה' בגלוי ולא השמיד הכל אלהים נסתר וצריך להשמר שהרי משמיד הכל ולכן אלהים לבדו היה וסוד זה ה' למבול ישב מה זה ישב אלמלא מקרא כתוב לא יכולים לומר ישב לבדו שלא בא עם דין כתוב כאן ישב וכתוב שם (ויקרא יג) בדד ישב לבדו.</p>
<p>ורזא אוליפנא קודשא בריך הוא סתים וגליא גליא הוא בי דינא לתתא סתים הוא אתר דכל ברכאן נפקי מתמן כגין כך כל מלוי דבר נש דאינון בסתימו ברכאן שריין עליה וכל דאינון באתגלייא ההוא אתר דבי דינא שריא עלוי כגין דאיהו אתר באתגלייא וכלא איהו ברזא עלאה כגוונא דלעילא (ע"כ)</p>	<p>וסוד למדנו הקדוש ברוך הוא נסתר וגלוי גלוי הוא בית דין שלמטה נסתר הוא המקום שכל הברכות יוצאות משם לכן כל דברי אדם שהם בנסתר הברכות שורות עליו וכל אותם שבגלוי אותו מקום של בית דין שורה עליו משום שהוא מקום בגלוי והכל הוא בסוד עליון כדוגמא שלמעלה.</p>
<p>עד שהמלך במסבו (שיר א יב) בהוא חברותא ותפנוקא דעדן עלאה (הא אוקמוה דהא) בהוא שביל דסתים וגניז ולא אתידע ואתמליא מניה ונפקא בנחלין ידיעאן נרדי²⁶⁰ נתן ריחו דא ים בתראה דברא עלמא תתאה כגוונא דלעילא וסליק ריחא טבא עלאה²⁶¹ לשלטאה ולמעבר ויכיל ושלט ונהיר בנהורא</p>	<p>עד שהמלך במסבו באותה חברות ותפנוק של העדן העליון (הרי בארנו שזה) באותו שביל נסתר וגנוז ולא ידוע ומתמלא ממנו ויוצאים בנחלים ידועים נרדי נתן ריחו זה הים האחרון שברא את העולם התחתון כדוגמא שלמעלה ומעלה ריח טוב עליון לשלט ולעשות ויכול ושולט</p>

²⁵⁸ נדפס נח סד ע"ב (הערת הזהר).

²⁵⁹ נח וביתו, וגם הוא היה מוכרח להסתר בהתיבה כדי להיות סתים מעינא דלא יתחזי כמ"ש (שם ס"ד ע"ב) וכן בפ' פקודי (רכז ע"ב) (הקדו"ש כז ע"ב).

²⁶⁰ אותיות ירדן והוא יסוד דנוק' (רח"ו).

²⁶¹ מ"ן (רח"ו)

עלאה	ומאיר באור עליון.
<p>תא חזי בשעתא דהאי נרדא סלקא ריחא לעילא כדין חביבותא אתקשרת וסלקא האי נרדא לאתאחדא לעילא וכלהו רתיכין קדישין כלהו סלקין ריחין לאתעטרא לגבי דלעילא אינון רתיכין כלהו אקרין עלמות שיר כמה דאת אמר (תהלים מו א) על עלמות שיר והא אוקמוה מאי עלמות שיר אלא כמה דאת אמר (שיר ו ח) ועלמות אין מספר מאי ועלמות אין מספר כמה דאת אמר (איוב כה ג) היש מספר לגדודיו ובגין דלית להו חושבנא כתיב ועלמות אין מספר</p>	<p>בא וראה בשעה שהנרד הזה העלה ריח למעלה אז החביבות נקשרה ועולה הנרד הזה להאחז למעלה וכל המרכבות הקדושות כולן מעלות ריחות להתעטר למעלה כל אותן מרכבות נקראות עלמות שיר כמו שנאמר על עלמות שיר והרי פרשוה מה זה עלמות שיר אלא כמו שנאמר ועלמות אין מספר מה זה ועלמות אין מספר כמו שנאמר (איוב כה) היש מספר לגדודיו ומשום שאין להם חשבון כתוב ועלמות אין מספר.</p>
<p>ווים לעמודים כלהו דכורין כל אינון דסלקין ברבו משח לעילא כלהו קיימין ברזא דדכורין ולא אקרי דכר אלא ו' הוא דשמיא דאינון דכורין וכל אינון דלתתא אקרין נוקבי ובגין כך כל אינון דאתיין מסטרא דשמאלא מסטרא דנוקבא אתמנן על השיר ואמרי שירתא תדיר ועל דא כתיב על עלמות שיר וכלהו נפקו ברזא דה' ה' אפיקת כמה חילין לזנייהו ברזא דו' 262 ו' דא רזא דדכורא דקיימא למיהב מזונא לנוקבא 263</p>	<p>ווים לעמודים כולם זכרים כל אותם שעולים בשמן משחה למעלה כולם עומדים בסוד של זכרים ולא נקרא זכר אלא ו' סוד של השמים שהם זכרים וכל אותם שלמטה נקראים נקבות ולכן כל אותם שבאים מצד השמאל מצד הנקבה התמנו על השיר ואומרים שירה תמיד ועל זה כתוב על עלמות שיר וכולם יוצאים בסוד של ה' ה' מוציאה כמה חיילות למיניהם בסוד של ו' ו' זה סוד של זכר שעומד לתת מזון לנקבה.</p>
<p>ובגין כך כל אינון וויין עבר בצלאל למיהב לון לאשראה על נוקב 264 ונפקי מרזא דאלף דאיהו חושבן שלים ושבע מאות דאיהו רזא שלים</p>	<p>ולכן כל אותם הווים עשה בצלאל לתת להם לשרות על הנקבות ויוצאים מסוד של אלף שהוא חשבון שלם ושבע מאות שהוא סוד שלם וחמשה גם כך ושבעים</p>

²⁶² פי' לזנייהו שאע"פ שיוצאים מנה אינם כולם דין אלא מצדה דין ומצדו רחמים והכל ברזא דו' ורזא דו' היא השפע היורד דרך הו' שהוא היסוד וכן (חסד) [היסוד] עול' והוא סוד הדעת המשפיע לז"א ומתגלה (ביסוד) [היסוד] (זהר הרקיע).

²⁶³ פירוש כי למעלה אמר כי יש נקבות מצד המלכות ונקרא עלמות שיר שהם משוררות תמיד והם מעוררות תמיד את האהבה בין ת"ת למלכות בהתעוררות התחתונים והם הם בנות ירושלים והם י"ב שבטים והם י"ב בקר אשר הים שהיא מלכות עליהם מלמעלה כי היא מעולם האצילות והם מעולם הבריאה ולפיכך אמר מלמעלה והם הם שבע הנערות הראויות לתת לה. ואל יקשה בעיניך אם הם שבעה איך הם שנים עשר כי כבר בפ' ויחי בדף רמב ע"א וכו' (שער מאמרי רשב"י).

²⁶⁴ הם הו"ק שלה שהם נקבות והיסוד הוא המחברם כמ"ש (דב"הי א' כט יא) כי כל בשמים ובארץ ואע"פ שהעמודים הם נ"ה והוויין הם יסוד והם על העמודים אין זה תימא כי היסוד בסוד הזווג הוא למעלה מנ"ה שהם השוקים וזהו למיהב לון על העמודים שהם נ"ה ואח"כ לאשראה על נוק' שהיא מלכות. והנה הו"ק היוצאין מן המלכות נצטיירו בד' מקומות אם בחכמה שהיא י' שבשם ושם מתגלין בהם ג"ר באופן שעולין לאלף וזהו רזא דאלף דאיהו חשבון שלים שכל ה' מתגלין ואח"כ יורדין בבינה ושם אינם מתגלין הג"ר רק הז' תחתונות ושם הוא ז' מאות וכן הבינה נק' ז' שבתות והם מאינון אור גדול ושלים בכללות י' עד ז' מאות וז"ש דאיהו רזא שלים. ומשם יורדין ומתגלין בת"ת והם ה' כי עץ החיים הוא מהלך ת"ק שנה ואין המלכות עמו כי הוא נאצל לבדו משא"כ באימא שהיו ד"ו פרצופין סוד ה' ולכן הם ז' עם המלכות ואח"כ נאצל הת"ת לבדו והוא מבריש מן הקצה בינה אל הקצה מלכות ונשאר בגופא לבד להתייחד עם כלתו וז"ס ו' גוף לבד משוך להתייחד בקירוב בשר עם כלתו ומשם יורדין ומתגלין במלכות ושם הם ע' עם המלכות הכוללם ולכן הם ע' ולא ז' כי הם כלולות מ' ומקבל מכולם. הכלל העולה כי הוויין שהם הו"ק נתגלו בחכמה בסוד אלף ובבינה בסוד ז' מאות ובת"ת בסוד ה' ובמלכות בסוד ע' ומשם נתגלו למטה במלכות לאשראה על נוקבא וכולא בכללא דו' שהוא יסוד ובדיוקנא דו' ת"ת דאתעביד בדמות אדם עליון כי יש כמה אדם ותחתון במדריגות המלכות להזדווג עם הנוקבא כי הפרצופים הקדושים אשר למטה ממלכות דמות אדם בו"ק והנה זכרים ונקבות כמבואר בפ' תרומה להזדווג זה עם זה ולהשפיע שפע בכלא ברזא עילאה בו"ק עליונות שבח"וב (זהר הרקיע).

<p>וחמשה הכי נמי ושבעים כלא רוא חדא ועל דא מרוא דנא וחושבן דא עשה וויס וכלהו ברוא דו' ובדיוקנא דו' אתעבידו וכלא ברוא עלאה ובחשבנא נטלי</p>	<p>הכל סוד אחד ועל זה מסוד של כך וחשבון זה עשה וויס וכולם בסוד של ו' ובדמות של ו' נעשו והכל בסוד עליון ובחשבון לוקחים.</p>
<p>רכח/א</p>	
<p>ונחשת התנופה שבעים ככר אמר רבי יהודה כל דא נחתא לתתא²⁶⁵ בדיוקנא עלאה דרוא דמהימנותא כגוונא דא²⁶⁶ עבד (דניאל ג א) נבוכדנצר הרשע ההוא עלמא דאתקין אמר רבי יוסי איהו לא עביד הכי²⁶⁷ אבל בחלמיה חמא הכי דהא בחלמיה חמא (שם ב לב) רישא די דהבא ולבתר כספא ולבתר נחשא ואי תימא פרזלא וחספא אמאי לאו הכי בנין דלאו אינון כדא²⁶⁸ לאעלא לקדשא ואלין תלתא אחרנין עאלו</p>	<p>ונחשת התנופה שבעים ככר אמר רבי יהודה כל זה ירד למטה בדמות עליון של סוד האמונה כמו כן עשה נבוכדנצר הרשע אותו הצלם שהתקין אמר רבי יוסי הוא לא עשה כך אבל בחלמו ראה כך שהרי בחלמו ראה ראש של זהב אחר כך כסף ואחר כך נחשת ואם תאמר ברזל וחרס למה לא כך משום שאינם כדאים להיכנס לקדש ואלה שלשת האחרים נכנסו.</p>
<p>ורוא דיליה דמשכנא בתלת תלת²⁶⁹ באלין מתכן ובשאר ארבע כגון תכלת²⁷⁰ וארגמן ותולעת שני ושש וכגון ארבעה טורי אבן</p>	<p>וסודו של המשכן בשלש שלש באלה המתכות ובשאר ארבעה כמו תכלת וארגמן ותולעת שני ושש וכמו ארבעה</p>

²⁶⁵ יורד בסוד תיקון סדר מעלות הקדושות מזהב לכסף, מבינה לסוד מעלות החדש, ואחר כך כמה מעלות בדינים שהם נחשת והם בעולם מטטרון, שהיכל קדש הקדשים זהב, היכל אהבה וזכות ורצון חדוהי ודרעוהי די כסף, מיעוהי היכל לבנת הספיר וירכתיה היכל עצם השמים ונוגה די נחש, והצלם בחוץ דומה לפני הקדושה כקוף לפני בני אדם, ולכן ראה סוד הקדושה מתלבש בקליפות סוד הגלות כדפירשנו לעיל, והיינו דאמר ר' יוסי בחלמיה חמא הכי. פרזלא וחספא הם חצונים, שהרי ברזל חשוב מחספר וכתוב ומקבות והגרזן כלי ברזל לא נשמע בבית מפני שהם דינים המכלים ונותנים קץ כל בשר (אור יקר). ז"ל הרב בס' ק"י דע כי צלם דנבוכדנצר היא הנוגה, ולכן ממראה מתניו ולמעלה טוב גובר, אבל מהחזה ולמטה מקום המ' דנוגה רע גובר עכ"ל וז"ש נחשבת הוא בקליפת נוגה ולכן אמר כל דא נתתא לתתא שהיא הנוגה שהיא בדיוקן הקדושה וז"ש בדיוקנא עילאה וכו' (מ"מ).

²⁶⁶ פ"י כמ"ש הרב שצלם נ"נ הוא הנוגה (מ"מ).
²⁶⁷ פ"י שהוא לא עשה הצלם רישיה דדהב טב וחדוהי בכסף וכו' שרומה לקליפת נוגה, אבל בחלום ראה אותו (מ"מ).

²⁶⁸ שהם נמשכים למטה מסוד רמז המשכת הדין אל החוץ, ומאותו כח נמצאים בתחתונים, אמנם שלשה מתכות אלו שהם זהב וכסף ונחשת עם היותם נמאים למטה מהכחות הגשמיים והנהגת כוכבי לכת, עם כל זה אע"פ מפני שהם רמז המשכת המדרגות הקדושות, ואחר שהקדושה באה להשתמש מן הדברים הגשמיים שהם דברי העולם הנגשם אין ראוי שישתמש אלא בדברים שאין רוח הקליפה שולט על ידו ורומזת בהם, ולזה יצאו אלו שאינם כדאין ונכנסו שלשה אלו כדפירשנו (אור יקר).

²⁶⁹ הענין שהקדושה תתבחר בשלשה בחינות דהיינו שלשה קוין, דהיינו יה"ו אותיות בשם בן ארבע, דהיינו י' ימין, ה' שמאל, ו' קו האמצעי, ומתבחר י' חכמה, ה' בינה, ו' כתר בסוד הדעת, י' חסד, ה' גבורה ו' תפארת, י' נצח, ה' הוד, ו' ישוד, והיינו משולש כולו, ובחינה זו היא זהב כסף ונחשת, שהזהב בנוני בערך הכסף ימין ונחשת שמאל, והזהב עליה כראש על הגוף, ומתבחר בארבע דהיינו ארבע אותיות השם בסוד רביעית ההיין, כיצד י' חכמה, ה' בינה, ו' כתר, ה' רביעית המלכות. וכן י' חסד (חסד) ה' גבורה, ו' תפארת, ה' רביעית מלכות, וכן י' נצח, ה' הוד, ו' ישוד, מלכות ה' רביעית, והיא רביעית לכל תלת. ולזה הם ארבעה בחינות בבחינה אחרת והיינו תכלת וארגמן היינו תכלת ה', ארגמן ו' תולעת שני ושש הוא לבן ודאי י', ועזים הוא לבוש לכולם שאינם נכנסות עם אלו אלא יריעות עזים לאהל, וכיוצא האבנים ארבעה טורי אבן

יהו

היו

ויה

הוי

בבחינה זו, ושלשה סדרים בכל טור בבחינה האחרת, וצורתו כזה _____ ור' יהודה מוסיף עוד דרך הנהגה

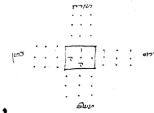
<p>טורי אבן. אמר רבי יהודה מהם בשלשה מהם בארבעה מהם בשנים מהם באחד אבל כל מערכה ומערכה אינה אלא בשלש שלש מערכות הן שנפרדות לכל צד לארבעת צדדי העולם וכל מערכה ומערכה שהיא לכל צד שלש מערכות הן ובארנו.</p>	<p>אמר רבי יהודה מהם בשלשה מהם בארבעה מהם בשנים מהם באחד אבל כל מערכה ומערכה אינה אלא בשלש שלש מערכות הן שנפרדות לכל צד לארבעת צדדי העולם וכל מערכה ומערכה שהיא לכל צד שלש מערכות הן ובארנו.</p>
<p>סדרא קדמאה דלסטר מזרח תלת סדרין אינון ואינון תשעה סדרין בגין דכל סדרא מאינון תלת אית ליה תלת סדרין ואשתכחו דאינון תשעה וכמה אלף ורבוון תחותייהו והני סדרין תשעה כלהו מתנהגי באתוון רשימין וכל סדרא אסתכי לאינון אתוון רשימין והא אוקמוה וכן לכל סדרא וסדרא וכלהו נטלי באתוון רשימין²⁷⁸ ואלין עלאי מאלין וקיימא אלין על אלין (נ"א ומתחברן כלהו ואמרי שירתא)</p>	<p>מערכה ראשונה שלצד מזרח שלש מערכות הן והן תשע מערכות משום שכל מערכה מאותן שלש יש לה שלש מערכות ונמצא שהן תשע וכמה אלף ורבבות תחתיהן ותשע המערכות הללו כולן מתנהגות באותיות רשומות וכל מערכה מסתכלת אל אותן האותיות הרשומות והרי פרשוה וכן לכל מערכה ומערכה וכולן נוסעות באותיות רשומות ואלו עליונות מאלו ועומדות אלו על אלו (ומתחברות כולן ואומרות שירה).</p>
<p>וכד אינון אתוון פרחין גו אורא דרוחא הוא דממנא על כלא כדין כלהו נטלי (נ"א ושירתא אתבסם) והא אוקמוה וחד את בטש מתתא וההוא את סלקא ונחתא ותרין אתוון פרחי עלייהו והאי את מתתא סלקא מתתא לעילא ואתחבר בהו ואתעבידו תלת אתוון כלהו לפום אתוון יה"ו דאינון תלת גו אספקלריא דנהרא מאלין אתפרשו תלת סדרין ואינון אתוון תרין</p>	<p>וכשפורחות אותן האותיות לתוך אור הרוח אותו הממונה על הכל אז כולן נוסעות (והשירה מתבסמת) והרי פרשוה ואת אחת מכה מלמטה ואתה האות עולה ויורדת ושתי אותיות פורחות עליהן והאות הזו מלמטה עולה מלמטה למעלה ומתחברת בהן ונעשות שלש אותיות כולן לפי אותיות יה"ו שהן שלש תוך אספקלריה המאירה מאלה נפרדו שלש</p>

אחרת דהיינו וימין ושמאל לבד דהיינו שם י"ה, ולזה נמצא השם משתמש בשלשה בחינות, פעמים שם י"ה דהיינו ימין ושמאל, פעמים יה"ו דהיינו ימין ושמאל ואמצע, פעמים יה"ה שלם עם המלכות רביעית ההין בקדש (אור יקר). פי' כסף וזהב ונחשת שהם חג"ת (מ"מ).

²⁷⁰ מלכות וארגמ"ל ת"ת ותולעת גבורה ושש חסד (רח"ו).
²⁷¹ פי' הם זהב וכסף ונחשת שהיו במשכן והם נגד חג"ת, ומ"ש מנהון בד' הם בגדי כ"ג שהיה בהם תכלת כמ"ש (מ"מ).

²⁷² כגון ווי"ן שהם כסף וזהב מחופה על ראשיהם (מ"מ).
²⁷³ כמו המעיל שכולו תכלת ומנורה שכולה זהב וכיוצא (מ"מ).

²⁷⁴ ענין זה הוא סוד כסא הכבוד ומחנותיה שפירשתי בפרשת ויצא סימן יב, ובשיר השירים סימן (?), וסוד ענין סדרים אלו הם סוד ארבעה עמודים לכסא, שהכסא מתבחנת הנהגתה בארבעה הנהגות אלו שהם

מזרח ומערב צפון ודרום כזה , ושש מעלות לכסא הם ששה מדרגות משפיעות לארבעה הנהגות אלו, ואלו הנהגות תחלתם ביסוד ארבעה, ולכל סטר מארבע סטרין יסודם שלשה, ומשתלשין שלשה פעמים, בענין שהם דרך כלל בארבע ובפרט בשלש (אור יקר).

²⁷⁵ נדפס ויצא קנט ע"א (הערת הזהר).
²⁷⁶ זה הלשון הובא בפ' ויקהל ג"כ ושם פירשנוהו (מ"מ).

²⁷⁷ ועוד כי תלת סדרין שהם באיזו בחינה מארבע בחינות הנזכרות מתחלקת עוד לשלשה , וזהו שאמר וכל סדרא וסדרא וכו' בענין שהם תשעה, וכשתמנה סוד הנקודה האמצעית שבה המשכת התפארת בשש קצוות תמצא שהם ארבעים כי הנקודה האמצעית משתלמת לכל צד, וכמו שנתבאר בתיקונים פעמים רבות וברעיא מהימנא (אור יקר).

²⁷⁸ עי' ח"א כא ע"א: באתר דאית ביה רשימין דאתוון כלהו מתמן נפקן, ועי"ש בהגהות הרח"ו: רשימין דאתוון: בינה. ועי"ש במ"מ: פי' כי באימא נרשמו האותיות בסוד וייצר.

<p>וההוא את דסלקא מתחברא עמהון ואינן תלת</p>	<p>מערכות והן שתי אותיות ואותה האות שעולה מתחברת עמהן והן שלש.</p>
<p>תא הוי אינן תרין אתוון עלאין דסלקין באוירא אינן כלילין דא בדא רחמי ודינא ובנין כך אינן תרין ואינן מעלמא דלעילא ברזא דדכורא והאי דסלקא ומתחברא עמהון איחי נוקבא ואתכלילת בתרווייהו</p>	<p>בא וראה אותן שתי אותיות עליונות שעולות באויר הן כלולות זו בזו רחמים ודין ולכן הן שתיים והן מהעולם שלמעלה בסוד הזכר וזו שעולה ומתחברת עמהן היא נקבה ונכללת בשתייהן.</p>
<p>כנוונא דנוקבא אתכלילת בתרין סטריין סטריין בימינא ושמאלא ואתחברת בהו הכי נמי האי את נוקבא ואתחברת בתרין אתוון אחרנין ואינן בתרין סטריין אלין עלאין ואלין תתאין וכלא איחו חד דכר ונוקבא דכד אתברי עלמא דאינן אתוון מעלמא עלאה נינהו דאנן אולידו כל עובדין לתתא כנוונא דלהון ממש בנין כך מאן דידע לון ואזדהר בהו רחים לעילא רחים לתתא</p>	<p>כמו שנקבה נכללת בשני צדדים בימין ושמאל ומתחברת בהן כך גם האות הזו נקבה ומתחברת בשתי אותיות אחרות והן בשני צדדים אלו עליונים ואלו תחתונים והכל הוא אחד זכר ונקבה שכשנברא העולם אותן האותיות הן מהעולם העליון שהן הולידו כל המעשים שלמטה כמו שהן ממש לכן מי שיודע אותן וזנהר בהן הוא אהוב למעלה ואהוב למטה.</p>
<p>רבי שמעון אמר אלין אתוון כלהו דכר ונוקבא לאתכללא כחדא ברזא דמיין עלאין ומיין תתאין וכלא חד ודא הוא יחודא שלים ועל דא מאן דידע לון ואזדהר בהו זכאה איחו בהאי עלמא וזכאה איחו בעלמא דאתי בנין דאיהו עקרא דיהודא שלים כדקא הוי תלת תלת מסטרא דא ומסטרא דא ביחודא חדא בשלימו דכלא וכלהו רזא דסדרא עלאה כדקא הוי כנוונא דלעילא דההוא סדרא תלת תלת ברזא חדא</p>	<p>רבי שמעון אמר האותיות הללו כולן זכר ונקבה להתכלל כאחד בסוד מים עליונים ומים תחתונים והכל אחד וזהו יחוד שלם ועל זה מי שיודע אותן וזנהר בהן אשריו בעולם הזה ואשריו בעולם הבא משום שהוא העקר של היחוד השלם כראוי שלש שלש מצד זה ומצד זה ביחוד אחד בשלמות הכל וכולן סוד המערכה העליונה כראוי כמו של מעלה שאותה מערכה שלש שלש בסוד אחד.</p>
<p>סדרא תניינא דלסטר דרום (דאיהו רזא דכסף) תלת סדרין אינן לההוא סטרא וכל סדרא וסדרא תלת תלת ואינן תשעה כמה דאתמר ואתוון אתפלגו הכי לכל סטרי לאתחברא כלא כחד בנין דאית אתוון ברזא דנוקבא ואתוון ברזא דדכורא ואתחברו כלהו כחדא והוו חד ברזא דשמא קדישא שלים ולגבייהו סדרין ממנן תלת תלת כמה דאתמר וכלא נפקא מסדרא דאבהן דלעילא כסדרא</p>	<p>מערכה שניה שלצד דרום (שהוא סוד הכסף) שלש מערכות הן לאותו צד וכל מערכה ומערכה שלש שלש והן תשע כמו שנאמר והאותיות נחלקו כך לכל הצדדים להתחבר הכל באחד משום שיש אותיות בסוד הנקבה ואותיות בסוד הזכר וכולן מתחברות כאחד ונהיים אחד בסוד השם הקדוש השלם ולהם מערכות ממונות שלש שלש כמו שנתבאר והכל יוצא ממערכת האבות שלמעלה כמערכה</p>
<p>רכח/ב</p>	
<p>דאתתקנן אתוון דשמא קדישא²⁷⁹ יה"ו כמה דאתמר הני סדרין כלהו מתנהגי באלין אתוון</p>	<p>שהתתקנו אותיות השם הקדוש יה"ו כמו שנתבאר כל המערכות הללו מתנהגות</p>

²⁷⁹ וכאשר יהיה למעלה סוד הייחוד העליון שישראל גורמין בתורה ותפלה ומצוה וקרבן וכיוצא, ממש באותה בחינה יהיה בכסא ייחוד וקשר, כי יעלה המלכות ה' אל בין תרין דרועין י' ה' ושם יתייחד עם ו', ואז כתיב ותקרבנה העצמות עצם אל עצמו דהיינו יה"ה כאומרו עצם מעצמי ובשר מבשרי, כך אז בסוד הכסא יתקשרו העמודים ופרקיהם ויתאחדו בסוד הייחוד בסוד יה"ה שנעשה אחד, וארבעה עמודים יתקשרו ויעשו אחד, והיינו שהם סוד אותיות יה"ו וצרופם, כל צרוף וצרוף ישתלם ויהיה יה"ה שלם ממש בסוד הספירות, כי בחסד סדרם יה"ו ואז יעלה ה' ויתקשר יה"ה, ובגבורה הו"י ויעלה ה' ויעשה הו"ה, ובתפארת וי"ה ויעלה המלכות ויעשה ויה"ה, וכיוצא בסדר ההויות וצרופם כדפירש' בספ"ר בשער פרטי

<p>ידיען ונמלי בה²⁸⁰ וכמה חילין²⁸¹ ורברב²⁸² כלהו לתתא דנמלי ואתנהגי בסדרא דא</p>	<p>באותיות הידועות הללו ונוסעים בהם וכמה חיילות וגדולים כולם למטה שנוסעים ומתנהגים במערכה הזו.</p>
<p>סדרא תליתאה דלסטר צפון בתלת סדרין אינון לההוא סטרא ואינון תשעה ובתלת סטרין תלת תלת לכל סטר ואינון תשעה ואינון סדרין מתלת סטרין כמה דאתמר</p>	<p>מערכה שלישית שלצד צפון בשלש מערכות הן לאותו צד והן תשע ובשלשה צדדים שלש שלש לכל צד והן תשע ואותן מערכות משלשה צדדים כמו שנתבאר.</p>
<p>שבעה ועשרין ברוא דאתון דאינון שבעה</p>	<p>שבע ועשרים בסוד האותיות שהם</p>

השמות, והיינו אומרו (כגוון) [כסדרא] דאתקנא אתון דשמה קדישא יה"ו, שתתקנו האותיות כסדר הייחוד וקשר האותיות, וכבר פירשנו ענין תיקון ומכלל וחשבון, כי תיקון יקרא סדר תיקון האותיות וסודם והיינו אמרו **דאתקנא** שלא ישתווה הויה שבשמאל להויה שבימין כי בימין יסודרו האותיות יה"ה בסוד הזווג הנאות ובשמאל מצד הדין יסודרו כסדר הדין הו"ה כאומרו הנה יד ה' הויה במקנן כדפירשו בתיקונים, או יסודרו יה"ו והיינו סוד תפילין היות להדין שהדינים יחד והזכרים מתפרדין, ואתם התפילין מורים על ייחוד שאינו שלם, אמנם תפילין כסדרן שהן יה"ה הם תפילין המורים על ייחוד שלם מצד החסד והימין, וכדפירשו בתיקונים ענין ההיות האלו וסדרם, והיינו שהכל תלוי בצרופי אותיות יה"ו שהם ששה צרופים, ויהיו תשעה תיבות בסוד תשעה מדות, ויהיה המלכות מתקשרת בתשעה מדות, ויהיו תשעה ייחודים משתנים כפי המדה שכל מדה ומדה יגרום ייחוד, והעד שלש פעמים בשנה פסח יורה ענין ייחוד בדרך אחד וסדר הויה אחת, וסוכות גם כן יורה ענין הויה אחת ודרך אלד, ושבועות יורה ייחוד בדרך ענייניו והויה אחת, ועל דרך זה יהיה כל מדה ומדה, ולזה ביסוד פירש ר' נחוניא שהם תשעה היות מפני שהם תשעה יה"ו בו, והמלכות נקשרת בכל אחד ואחד על ידי יהו תשעה צרופים תשעה ייחודים, בסוד קשר דין ורחמים וחסד עם המלכות, ועם היות שהם תשעה היות וצירופי השם הם שנים עשר לא קשה מידי, שהם שלשה צרופים במלכות בעצמה מצד הייחוד הנעשה למטה שירדו שלשה אבות אליה מימין ומשמאל ומאמצע ויעשו בה שלשה ייחודים שלשה צרופים, ואם תאמר דהא קיימא לן שהם שני עשר פשוטות שנים עשר גבולי אלכסון והם מהתפארת, ואת אמרת שהם תשעה לתשעה ספירות ושלשה למלכות, לא קשה מידי שהכל ענין אחד, שתשעה צירופים הם גבולי שלשה מדות שהם גבולי דרומית מזרחית, גבול דרומית רומית, גבול דרומית תחתית, היינו שלשה היות שלשה ייחודים לעמוד הימני הם שלשה היות ליסוד מצד החסד, וכך הם שלשה לגבורה דהיינו צפונית מערבית, צפונית רומית, צפונית תחתית, הם שלשה היות שלשה ייחודים לעמוד השמאלי שהם באים ליסוד מצד הגבורה, וכך הם שלשה לתפארת דהיינו מזרחית צפונית, מזרחית רומית, מזרחית תחתית, והם שלשה היות שלשה ייחודים לעמוד המזרח שלשה היות ליסוד מצד התפארת הדי תשעה בייחוד שהמלכות ע[ו]לה שם להקשר ולהתייחד ולהשתלם השם על ידה, ויש שלשה למטה בה ממש שהם שלשה יורדים אליה, גבול מערבית דרומית, גבול מערבית רומית, גבול מערבית תחתית, הם תשעה למעלה ביסוד ושלשה במלכות והכל ענין אחד ודרך אחד, ושם בספ"ר הארכנו בשער פרטי השמות בקושיא זו ודרך זה נאות וישר. ודרך הספירות בהיות הוא דרך העמודים בכסא באותיות המצורפות הנזכרות, ומי שרוצה לכוון הייחוד במדות יכוון בהיות, וכאשר ירצה לכוון יחודם בכסא יכוון בסוד האלפא ביתות הנזכרות (אור יקר).

²⁸⁰ אמנם ייחודם בלי ספק הוא בסוד מה שפירשנו בייחוד וקשר ההיכלות, שאי אפשר שיתייחדו למעלה בסוד הזווג בעולם מטטרון בימות החול, אם לא יתקשרו לעול בתוך עילתו ומסובב בתוך סבתו ויתקשרו ויעלו היכל בתוך היכל אחר כללות ההיכלות ויכנסו בסוד כסא, הכסא בודאי בעצמה ודאי שיכלל כסא בכסא עד כללות כל הכסאות כדפירשנו בפרקי מרכבה כי כמה כסאות הם, וסודם הוא השתלשלות המלאכים והחיילים הנזכרים והמחנות הנזכרות (אור יקר).

²⁸¹ עד עתה פירשתי כי החיילים האלו כולם הם בסוד כסא ומצא לפי זה שגם בכסא מלאכים נפרדים, ודוחק גדול הוא זה שלא שמענו בכסא אלא דווקא שרפים וכך פירשו בתיקונים שרפים מכסא, ואפשר היות מיני השרפים לאין תכלית, ובזוהר נראה שאותם החיילים הם מסודרים ממש בסדר זה תשעה מחנות וכל מחנה ומחנה משלש מחנות, ובזולת זה יהיו תחת ממשלתם לאין תכלית, אמנם קשה שהרי הנשמות חצובות מכסא, ובגן עדן של מעלה אין מלאך למעלה מנשמות שהנשמות הם ההיות היותר דקות שנמצאים בכל המציאות, אם לא שנאמר שנשמות הם בעצם הכסא והמלאכים שבמחנות האלו מתפשטין למטה בעולם הבריאה ועולמות הכסא מדרגות רבות (או ריקר).

²⁸² היינו למטה בהיכלות והם שואבים מכסא כענין מיכאל יונק מעמוד הימני, וגבריאל מעמוד השמאלי, ואוריאל מעמוד המזרחי, ורפאל מעמוד [השמאלי] [המערבי], ויש תחת ממשלתם כמה כחות מלאכים ומחנות משתלשלים אלו מאלו עד אין תכלית בסוד ההיכלות, אבל בפרשת (?) סימן (?) פירשו שיורדים בשבת לתוך גן עדן שש מאות מרכבות [בסוד] [מסוד] הכסא ומנוחת שבת ואם אין חיילין בכסא מהיכן באין שש מאות אלו, אלא ודאי יש מלאכים עד אין תכלית והם מלאכי שבת ומנוחה ואינם ממדרגת החול, ואלו הם סוד השמות שם ב"ם ושם ע"ב והמשתלשלים מהם עד אין תכלית וצירופי הכתובים עד אין מספר (אור יקר).

<p>ועשרין ואף על גב דאינון תריין ועשרים שלימו דאתון שבעה ועשרין אינון ואשתכחו כמה דאתון שבעה ועשרין הכי סדורא דסדרין אלין שבעה ועשרין לתלת תלת סדרין לכל סטר ואשתכחו אלין תלת דהאי סטרא דאינון תשעה ואלין תלת דהאי סטרא דאינון תשעה ואלין תלת דהאי סטרא דאינון תשעה אשתכחו כלהו לשבעה ועשרין</p>	<p>שבע ועשרים ואף על גב שהן עשרים ושתיים שלמות האותיות היא עשרים ושבע ונמצאים כמו שאותיות עשרים ושבע כך סדור המערכות הללו עשרים ושבע לשלש שלש מערכות לכל צד ונמצאו אלה השלש של הצד הזה שהן תשע ואלה השלש של הצד הזה שהן תשע ואלה השלש של הצד הזה שהן תשע נמצא שכלם לעשרים ושבע.</p>
<p>ורזא דאלין שבעה ועשרין אינון תשעה אתון דאינון ברזא דנוקבא לאתחברא בהו נוקבא עם אינון תמניסר אחרנין ברזא דאתמר וכלא איהו כדקא חזי</p>	<p>וסוד של העשרים ושבע הללו הן תשע אותיות שהן בסוד הנקבה להתחבר בהן נקבה עם אותן שמונה עשרה אחרות בסוד שנתבאר והכל הוא כראוי.</p>
<p>תא חזי כגוונא דאתון עלאין דעלמא עלאה הכי נמי אתון אחרנין לתתא אתון עלאין רברבין²⁸³ ואתון תתאין זעירין וכלא דא כגוונא דא וכל הני רזין ברזא דדכר ונוקבא כלא חד בשלימו ועל דא כלא איהו ברזא עלאה (ע"כ)</p>	<p>בא וראה כמו שהאותיות העליונות של העולם העליון כך גם אותיות אחרות למטה אותיות עליונות גדולות ואותיות תחתונות קטנות והכל זה כמו זה וכל הסודות הללו בסוד של זכר ונקבה הכל הוא בשלמות ולכן הכל הוא בסוד עליון.</p>
<p>²⁸⁴ בארבעין וחמש זיני גווני נהורין אתפליג עלמא שבעה מתפלגין לשבעה תהומין כל חד בטש בתהומא דיליה ואבנין מתגלגלן בנו תהומא ועייל ההוא נהורא באינון אבנין ונקיב לון ומיין נפקין בהו ושקעין כל חד וחד על תהומא וחפיא לתריין סטריין</p>	<p>בארבעים וחמשה מיני גוני האורות נחלק העולם שבעה נחלקים לשבעה תהומות כל אחד מכה בתהום שלו והאבנים מתגלגלות בתוך התהום ונכנס אותו אור באותן אבנים ונוקב אותן ומים יוצאים בהן ושוקעות כל אחת ואחת על התהום ומכסות לשני צדדים.</p>
<p>נפקי מיא באינון נוקבין ועאל נהורא ובטש לארבע סטרי תהומא מתגלגלא נהורא בחברתיה ואערעו בחד ופלגין מיא</p>	<p>יוצאים המים באותם נקבים ונכנס אור ומכה לארבעת צדי התהום מתגלגל אור בחברו ונפגשים באחד ומחלקים את המים.</p>
<p>ואחידין כל אינון שבעה בשבעה תהומי וכראן בחשוכי תהומי וחשוכי אינון מתערבי בהו סלקן מיין ונחתין מתגלגלן באינון נהורין ואתערבן כחדא נהורין וחשוכין ומיין ואתעבידו מנייהו נהורין דלא אתחזיין חשוכאן בטש כל חד בחבריה ומתפלגין לשבעין וחמש צנורי תהומין ובהו נגדין מיא</p>	<p>ואוחזים כל אותם השבעה בשבעה תהומות וכורים בחשכי התהומות והחשכים מתערבים בהם עולים המים ויורדים ומתגלגלים באותם המאורות ומתערבים כאחד אורות וחשכים ומים ונעשים מהם אורות שלא נראים חשוכים מכה כל אחד בחברו ונחלקים לשבעים וחמשה צנורות של התהומות ובהם זורמים מים.</p>
<p>כל צנורא וצנורא סליק בקליה ואודעזען תהומין וכד ההוא קלא אשתמע כל תהומא קארי להבריה ואמר פליג מימד ואיעול בך הדא הוא דכתיב (תהלים מב ח) תהום אל תהום קורא לקול צנוריק</p>	<p>כל צנור וצנור עולה בקולו והתהומות מזדעזעים וכשאותו קול נשמע כל תהום קורא לחברו ואומר חלק את המים שלך ואכנס בך זהו שכתוב תהום אל תהום קורא לקול צנוריק.</p>
<p>תחות אלין תלת מאה ושתיין וחמש גידין</p>	<p>תחת אלה שלש מאות וששים וחמשה</p>

²⁸³ הקדמה ג ע"ב (הערת הזהר).

²⁸⁴ נדפס בראשית נא ע"ב (הערת הזהר).

<p>מנהון חוורין מנהון אוכמין מנהון סומקין אתכלילין דא בדא ואתעבידו גוון חד אינון גידין אתרקמו בשבע עשרה רשתות וכל חד רשת גידין אקרי אתרקמו דא בדא ונחתין בשפולי תהומא תחת אלין תרין רשתין קיימין בחיזו דפרזלא ותרין רשתין אחרנין בחיזו דנחשא</p>	<p>גידים מהם לבנים מהם שחרים מהם אדמים כלולים זה בזה ונעשו צבע אחד אותם גידים נרקמו בשבע עשרה רשתות וכל אחת נקראת רשת גידים נרקמו זה בזה ויורדים לשפולי התהום תחת אלה שתי רשתות עומדות במראה של ברזל ושתי רשתות אחרות במראה של נחשת.</p>
<p>תרין כרסוון קיימי עלייהו חד מימינא וחד משמאלא כל אינון רשתין מתחבראן כחדא ומיין נחתין מאינון צנורין ועאלין באלין רשתין אינון תרין כרסוון חד כורסייא דרקיעא אוכמא וחד כורסייא דרקיעא ססגונא</p>	<p>שני כסאות עומדים עליהם אחד מימין ואחד משמאל כל אותן רשתות מתחברות כאחת והמים יורדים מאותם צנורות ונכנסים ברשתות הללו אותם שני כסאות אחד כסא הרקיע השחר ואחד כסא הרקיע הצבעוני.</p>
<p>אלין תרין כרסוון כד אינון סלקין סלקין בההוא כרסייא²⁸⁵ דרקיעא אוכמא וכד נחתין נחתין בההוא כורסייא דרקיעא ססגונא אלין תרין כרסוון חד מימינא וחד משמאלא ההוא כורסייא דרקיעא אוכמא מימינא וההוא כורסייא דרקיעא ססגונא משמאלא כד סלקין בכורסייא דרקיעא אוכמא מאיך כורסייא דרקיעא שמאלא ונחתין ביה מתגלגלן כורסוון חד בחד (נקטיין) נחתין כל אינון רשתין בגוייהו ועאלין לון בשפולי דתהומא תתאה</p>	<p>אלו השני כסאות כאשר אלו עולים עולים בכסא ההוא של הרקיע השחר וכאשר יורדים יורדים בכסא ההוא של הרקיע הצבעוני שני הכסאות הללו אחד מימין ואחד משמאל אותו כסא של הרקיע השחר מימין ואותו כסא של הרקיע הצבעוני משמאל כשעולים בכסא של הרקיע השחר מנמך הכסא של רקיע שמאל ויורדים בו מתגלגלים הכסאות אחד עם אחד (לוקחים) יורדות כל אותן רשתות לתוכם ומכניסים אותן לשפולי התהום התחתון.</p>
<p>קאים חד כורסייא וסליק לעילא מכל אינון תהומי וקאים כורסייא אחרא לתתא דכל תהומי</p>	<p>עומד כסא אחד ועולה מעל לכל אותם התהומות ועומד כסא אחר מתחת לכל התהומות</p>
<p>רכט/א</p>	
<p>בין תרין כרסוון אלין מתגלגלן כל אינון תהומי²⁸⁶ וכל אינון צנורין אתנעיצו²⁸⁷ בין תרין כרסוון אלין²⁸⁸</p>	<p>בין שני הכסאות הללו מתגלגלים כל אותם התהומות וכל אותם הצנורות וננעצו בין שני הכסאות הללו.</p>
<p>שבעין וחמש²⁸⁹ צנורין אינון שבעה אינון עלאי דכלא וכל אינון אחרנין²⁹⁰ אחידן בהו</p>	<p>שבעים וחמשה צנורות הם שבעה הם עליונים מהכל וכל אותם אחרים אחוזים</p>

²⁸⁵ רמג ע"ב (הערת הזהר).

²⁸⁶ שכל תהום ותהום יש לו כמה פנים ובחינות ויתגלגלו להאיר אלו באלו מכל איזו בחינת הפנים, כדפירשנו בספ"ר בשער הצנורות שישתנו הצנורות לפי הפנים שיגלה המדה מזו לזו וכמצוייר שם, והיינו ממש סוד הצנורות, שכאשר יהיו פני התפארת בנצח או בהוד ויאיר תחתונה בעליונה ועליונה בתחתונה היינו צנור המעשה מתפארת לנצח או מתפארת להוד, ואין המדות האמצעיות בין מדה זו למדה זו מחיצה מבלדת חס ושלוש, מפני שעובר האור והמים דרך התהום כדפירשנו לעיל פליג מימך, ועל דרך זה יתגלגלו ויאירו זה בזה כפי שינוי בחינות הפנים כדפירשנו (אור יקר).

²⁸⁷ מפני שהם נעוצים דרך התהומות מתהום לתהום כדפירשנו פליג מימך, ונותן תהום לתהום חבירו בית מעבר להאיר במדה התחתונה כדפירשנו. (אור יקר).

²⁸⁸ להאיר מזו לזו (אור יקר).

²⁸⁹ כבר פירשנו לעיל שהם נגד שבעה מדות וחמש היא מדת המלכות חמשת ודאי, "שבעה" שהם עצם שבעה מדות הם "עילאי דכולא" (אור יקר).

²⁹⁰ הם נטפלים אליהם בסוד כללותם וזהו שאמר "אחידן בהו" (אור יקר).

<p>וכלהו נעיצין בגלגלי דהאי כורסיא²⁹¹ בסמרא דא²⁹² נעיצין בגלגלי דהאי כורסיא בסמרא דא</p>	<p>בהם וכולם נעוצים בגלגלי הכסא הזה בצד הזה ונעוצים בגלגלי הכסא בצד הזה.</p>
<p>בהו מייז²⁹³ (ס"א בתהומיא²⁹⁴) סלקין²⁹⁵ ונחתין²⁹⁶ אינון דנחתי כראן בתהומי²⁹⁷ ובקעי לון אינון דסלקין עאלין באינון נוקבי אבנין²⁹⁸ וסלקין²⁹⁹ ומליין לשבעה ימים עד כאן שבעה גווי נהורין³⁰⁰ ברזא עלאה (ע"כ)</p>	<p>בהם המים (בתהום) עולים ויורדים אותם שיורדים כורים בתהומות ובוקעים אותם אותם שעולים נכנסים לאותם נקבי האבנים ועולים וממלאים את שבעת הימים עד כאן שבעת גוני האורות בסוד עליון.</p>
<p>תא הזי נחשת התנופה דקא אמרן אלין אינון³⁰¹ טורי נחשת דאקרון הרי נחשת³⁰² ואינון דאקרון אדני נחשת (ואלין) קיימין תרעין³⁰³ בכל אינון פתחין וסחרין להו לכל אינון דקיימין לגו³⁰⁴ בנין דאלין אינון תרעין דקיימין לפתחין לבר ואלין עאלין ונפקי בני מלכא</p>	<p>בא וראה נחשת התנופה שאמרנו אלה הם אותם הרי נחשת שנקראו הרי נחשת והם שנקראו אדני נחשת (ואלה) עומדים שוערים בכל אותם הפתחים ומקיפים אותם את כל אותם שעומדים בפנים משום שאלה הם שוערים שעומדים בפתחים שבחוץ ואלה נכנסים ויוצאים בבית המלך.</p>
<p>ומן נחשת דא כל אינון מאנין דמדבחה³⁰⁵ לשמשא בה ואלין אינון מאנין למדבחה דכד נשמתין מתקרבין לסלקא על גבי מדבחה³⁰⁶ אלין אינון פלחין ההוא פולחנא דמדבחה וכלהו מסייעי לשמשא ההוא שמושא ואקרון כלי המזבח וכל אלין מאנין וכל אינון יתדות המשכן כלהו בשמהן אקרון מאני דשמושא לשמשא בקדשא ועל דא קיימין כלהו ממנן ידיעאן ורתיכין ידיעאן ורוחין ידיעאן כל חד וחד כדקא חזי ליה ובהיכלין דקדשא דאינון היכלין ידיעאן</p>	<p>ומהנחשת הזו כל אותם כלי המזבח לשמש בו ואלה הם כלים למזבח שכשנשמות קרבות לעלות על גבי המזבח אלה הם עובדים אותה עבודת המזבח וכולם מסייעים לשמש את אותו שמוש ונקראים כלי המזבח וכל הכלים הללו וכל אותם יתדות המשכן כולם נקראו בשמות כלי שרת לשמש בקדש ועל זה עומדים כולם ממונים ידועים ומרכבות ידועות ורוחות ידועות כל אחד ואחד כראוי לו ובהיכלות הקדש שהם היכלות ידועים</p>

²⁹¹ הענין שהכסא מלכות כלולה מכמה בחינות, והבחינות שבה נקראות גלגלי הכסא, והצנורות הם מאירים, מהם גלגל זה ובחינה זו שבמלכות, ומהם גלגל ובחינה זו שבה וכיוצא (אור יקר).

²⁹² דהיינו מצד הכסא למעלה ופניה הפונים למעלה לקבל (אור יקר). {האם זה בסמרא דא הבאה}

²⁹³ דהיינו השפע וכ"ו ו"ל "מייא" שהמים הם עצם המאורות המתעבים במים הם הנקבים נקבי האבנים והתהום וכ"ו אלא ודאי גירסת מייא היא הגירסה הנכונה והיינו שפע ואור שבתוך התהומות (אור יקר).

²⁹⁴ שהם עצם התהומות (אור יקר).

²⁹⁵ היינו סלקין להקשר בשורשם (אור יקר).

²⁹⁶ מאותו החוזק שקבלו מהשורש להשפיע למטה, ונקיבה זו היא סוד מעבר דרך כל התהומות ואין חושש, והנה היורד יורד בחזקה מכח הסבה העליונה ולכן הוא עושה דרך לעצמו, אמנם העולה אין לו כח לעשות לו דרך חדשה אלא העליה הוא סוד מייא נוקבין שעולים לעורר מייא דכורים (או ריקר).

²⁹⁷ התהומות (אור יקר).

²⁹⁸ שהם בחינות המלכות כדפירשנו לעיל (אור יקר).

²⁹⁹ ומעוררין שפע התהומות שבבינה, ויורדים הצנורות וממלאים בחינות שבמלכות שהם שבעה ימים, שהיא נקראת ים וספירות שבה ימים, וכל אלו העניינים הם בחינות בתוך הבינה, וכשאנו אומרים בה שבעה ימים הם שבעה ספירות שבבחינת המלכות שבה (אור יקר).

³⁰⁰ שהם נמשכים מהחכמה אל הבינה ופועלים בה כל המציאויות האלו וזהו שאמר ברזא עילאה (אור יקר).

³⁰¹ רלג ע"א (הערת הזהר).

³⁰² פי' הם ז'ין דנוגה דאצילות, ועיין בפרשת תרומה דף קל"ט ע"א מ"ש שם (מ"מ).

³⁰³ פי' כי קליפת נוגה היא השומרת הקדושה (מ"מ).

³⁰⁴ פי' הקדושה שהיא בפנים מקליפת נוגה היא הסובבת הנוגה מבפנים (מ"מ).

³⁰⁵ פי' כלי נחשת של המזבח הם מקליפת נוגה מטוב שבה (מ"מ).

³⁰⁶ עי' לקמן רמז ע"א (לש"ו).

כלהו בחושבנא	כולם בחשבון.
<p>קשורא דדהבא בדהבא³⁰⁷ כספא בכספא נחשא בנחשא אלין דנחשת דלתתא נטלי חילא מנחשת דלעילא וכן כלא כל אינון גונוין מתערבי אלין באלין לאחדא לאתקשרא אלין באלין</p>	<p>קשר הזהב בזהב כסף בכסף נחשת בנחשת אלה של הנחשת שלמטה נוטלים כח מנחשת של מעלה וכך הכל כל אותם צבעים מתערבים אלה באלה לאחז ולהתקשר אלה באלה.</p>
<p>קרסי זהב³⁰⁸ אינון קיימיין לקשרא אינון יריעין חד בחד קרסי נחשת אינון קיימאין לקשרא משכנא ואלין לקבל אלין וכלהו קיימיין כככביא³⁰⁹ אלין ברקיעא כמה דנהירין כוכביא ברקיעא ואתחזון הכי נמי נהירין אינון קרסים במשכנא והא אוקימנא ונהרין אינון קרסים ואתחזון כככביא דקיימי ובלטי (נ"א ולהטי) ונצצי ואינון חמשיין דדהבא וחמשיין דנחשא ונהרין אלין לקבל אלין</p>	<p>קרסי הזהב עומדים לקשר אותן יריעות אחת עם אחת קרסי הנחשת עומדים לקשר את המשכן ואלה כנגד אלה וכולם עומדים ככוכבים הללו שברקיע כמו שמאירים הכוכבים ברקיע ונראים כך גם מאירים אותם קרסים במשכן והרי בארנו ומאירים אותם קרסים ונראים ככוכבים שעומדים ובולטים (ולוהטים) ונוצצים ואותם חמשים של זהב וחמשים של נחשת ומאירים אלה כנגד אלה.</p>
<p>מגו נהורא דלעילא³¹⁰ נפק חד נציעו דנציעין ואנהיר בגו אספקלריאה דלא נהרא³¹¹ והוא נציעו כליל מכל גונוין דנהירין ואקרי ארגמן וכד בטש האי ארגמן³¹² בהוא נהורא חשוכא³¹³ (ס"א תכלא) כדין נפק חד נציעו אחרא³¹⁴ דלא להיט ואתערבו דא בדא³¹⁵ ואינון הוו לבושיין דקדשא דאתלבש בהו מיכאל כהנא רבא</p>	<p>מתוך האור שלמעלה יוצאת התנוצצות אחת שנוצצת ומאירה לתוך האספקלריה שלא מאירה ואותה התנוצצות כלולה מכל הצבעים שמאירים ונקראת ארגמן וכשמכה הארגמן הזה באותו אור חשוך (תכלת) אז יוצאת התנוצצות אחת אחרת שלא לוהטת ומתערבים זה בזה והם היו לבושי הקדש שהתלבש בהם מיכאל הכהן הגדול.</p>
<p>וכד אתלבש בהו באינון לבושי יקר כדין עאל לשמשא בקדשא ועד לא לביש במלבושיין אלין לא עאל לקדשא כגוונא דא (שמות כד יח) ויבא משה בתוך הענן ויעל אל ההר³¹⁶ ואוליפנא דהוה מתלבש בעננא³¹⁷ וכד הוה מתלבש בעננא כדין ויעל אל ההר ועד לא אתלבש ביה לא יכיל למיעל לגו כגוונא דא כהנא רבא לא עאל לקדשא עד דאתלבש באלין לבושיין בגין לאעלא לקדשא</p>	<p>וכשמתלבש בהם באותם לבושי כבוד אז נכנס לשמש בקדש וטרם ילבש המלבושים הללו לא יכנס לקדש כמו כן יבא משה בתוך הענן ויעל אל ההר ולמדנו שהיה מתלבש בענן וכשהיה מתלבש בענן אז ויעל אל ההר וטרם שהתלבש בו לא יכל להיכנס פנימה כמו כן הכהן הגדול לא נכנס לקדש עד שמתלבש בלבושים הללו כדי להיכנס לקדש.</p>

³⁰⁷ פי' הזהב שעשו במשכן קשור בזהב של מעלה שהוא גבורה, וכן הכסף בכסף שהוא החסר וכן נחשת שאיך קליפת נוגה בנחשת שלמעלה שהוא ת"ת וז"ש חלין דנחשת דלתתא נטלי חילא מנחשת דלעילא (מ"מ).

³⁰⁸ פי' שהיו מחברים יריעות עזים (מ"מ).

³⁰⁹ רלב ע"ב (הערת הזהר).

³¹⁰ ז"א (רח"ו).

³¹¹ מלכות (רח"ו).

³¹² פי' הארת הזעיר הנק' ארגמן (מ"מ).

³¹³ פי' מ' (מ"מ).

³¹⁴ תכלת (רח"ו).

³¹⁵ פי' ארגמן ותכלת שהם בחינת זו"ן (מ"מ).

³¹⁶ צט ע"א (הערת הזהר).

³¹⁷ עי' סוד החשמל כמ"ש הרב (מ"מ).

<p>ובנין דנפקו מרזין עלאין ואינן כגוונא דלעילא אקרו בגדי שרד³¹⁸ בנין דאשתארו מאינן לבושיין עלאין בנין דהוו ממה דאשתאר מנהרין דזיין עלאין תכלת וארגמן גוונין דרזא דשמא קדישא דאקרי שמא שלים³¹⁹ יהו"ה³²⁰ אלהים³²¹ ודא איהו רזא לאתלבשא כהנא רבא למיעל לקדשא תולעת שני³²² אינן גוונין סומקא ותכלא וארגוונא³²³ דאיהו כליל בכל אינן גוונין³²⁴ ומגו דאיהו אתלבש בהו בלבושיין דגוונין אלין הוה עאל לגו ולא דחיין ליה לבר</p>	<p>ומשום שיצאו מסודות עליונים והם כדוגמא שלמעלה נקראים בגדי שרד משום שנשארו מאותם לבושים עליונים משום שהיו ממה שנשאר מאורות הזיונים העליונים תכלת וארגמן הצבעים של סוד השם הקדוש שנקרא שם שלם ידו"ד אלהים וזהו סוד שיתלבש בו הכהן הגדול להיכנס לקדש תולעת שני הם צבעים אדמים ותכלת וארגמן שהוא כלול בתוך אותם צבעים ומתוך שהוא מתלבש בהם בלבושים של הצבעים הללו היה נכנס לפנים ולא דוחים אותו החוצה.</p>
<p>תא הוי כלא אתעביד ברזא דמהימנותא למהוי כלא כגוונא דלעילא ועל דא כתיב בגדי השרד לשרת בקדש ואקרון בגדי (קדש³²⁵) שרד בנין דלא אקרון קדש אלא כד שראן ביה אינן גוונין דכתיב (ויקרא יז ד) בגדי</p>	<p>בא וראה הכל נעשה בסוד האמונה להיות הכל כדוגמא שלמעלה ועל זה כתוב בגדי השרד לשרת בקדש ונקראו בגדי (קדש) שרד משום שלא נקראים קדש אלא כששורים בו אותם הצבעים שכתוב בגדי</p>
<p>רכט/ב</p>	
<p>קדש הם וכתיב (ירמיה ב ג) קדש ישראל ליהו"ה ראשית תבואתה קדש ישראל בנין דבישראל אתחזון כל גוונין כהנים ולוים וישראל³²⁶ ואלין אינן גוונין לאתחזאה לגו</p>	<p>קדש הם וכתוב (ירמיה ב) קדש ישראל לה' ראשית תבואתה קדש ישראל משום שבישראל נראים כל הצבעים כהנים לויים וישראל ואלה הם הצבעים להראות בפנים.</p>
<p>תא הוי³²⁷ נשמתא לא סלקא לאתחזאה קמי מלכא קדישא עד דזכאת לאתלבשא בלבושא דלעילא³²⁸ לאתחזאה תמן וכן כגוונא דא לא</p>	<p>בא וראה אין נשמה עולה להראות לפני המלך הקדוש עד שזוכה להתלבש בלבוש של מעלה להראות שם וכן כמו זה לא</p>

³¹⁸ ר"ל שריד ופליט (רח"ו). ולפ"ז הוא הפך מרש"י [שמות לא י: אומר אני לפי פשוטו של מקרא, שאי אפשר לומר שבבגדי כהונה מדבר, לפי שנאמר אצלם ואת בגדי הקדש לאהרן הכהן ואת בגדי בניו לכהן, אלא אלו בגדי השרד הם, בגדי התכלת והארגמן ותולעת שני האמורים בפרשת מסעות, ונתנו אל בגד תכלת (במדבר ד יב), ופרשו עליו בגד ארגמן (שם יג), ופרשו עליהם בגד תולעת שני (שם ח), ונראין דברי, שנאמר ומן התכלת והארגמן ותולעת השני עשו בגדי שרד לשרת בקדש (לקמן לט א), ולא הוזכר שש עמהם, ואם בבגדי כהונה מדבר, לא מצינו באחד מהם ארגמן או תולעת שני בלא שש], ז"ל שפירש בגדי שרד הם כסוי הכלים (מ"מ).

³¹⁹ בראשית מח ע"ב (הערת הזהר).

³²⁰ ארגמן (רח"ו).

³²¹ תכלת (רח"ו).

³²² צ"ל איהו גוונא סומקא (רח"ו), והיינו גבורה (מ"מ).

³²³ פ"י מ' ות"ת (מ"מ).

³²⁴ פ"י הכהן היה מתלבש באלו הגוונים (מ"מ).

³²⁵ נ"ב צמח נ"ל שצ"ל ואיקרון בגדי קודש כד שראן ביה וכו' (מ"מ).

³²⁶ פ"י חג"ת (מ"מ).

³²⁷ נח ע"ב רלא ע"א (הערת הזהר).

³²⁸ ח"א סו ע"א (לש"ו), ישנם ב' בחי' כלי לכל אור (עי' כעין זה במב"ש (דף נו ע"א)) ופרצוף, אחד לצורך עצמו, ואחד לצורך זולתו. ואותו אשר לצורך עצמו הוא כי על ידה הוא מקבל אור העליון, וע"ד לבוש הנשמה הנקרא בשם חלוקא דרבנן המוזכר בזהר בהרבה מקומות [פ' נח סו ע"א ויחי רכד ע"א ע"ב, רכו ע"ב, תרומה קמא ע"ב קנ ע"א, ויקהל רי ע"א ע"ב, פקודי רכט ע"ב רלא ע"א, פ' שלח קסט ע"ב, פנחס ריד סע"א], כי דרך אותו הלבוש מקבל כל תחתון את אור פני מלך חיים מהאור העליון שעליו, כי זולת אותו הלבוש אי אפשר לו לקבל את האור הגדול העליון. ואין הכוונה שהיא מצמצם את אור העליון עצמו, אלא שהוא מצמצם את זיו העליון המגיע להתחתון, והוא לבוש על התחתון כדי לצמצם את זיו העליון המגיע אליו. והנה נמשך ונעשה הלבוש הזה מבח' הגבורות העליון המתנוצץ ומזהיר על התחתון,

<p>נהתא לתתא עד דאתלבשת בלבושא דהאי עלמא³²⁹</p>	<p>יורדת למטה עד שמתלבשת בלבוש של העולם הזה.</p>
<p>כגוונא דא מלאכין קדישין דלעילא דכתיב בהו (תהלים קד ד) עושה מלאכיו רוחות משרתיו אש לוהט כד עבדין³³⁰ שליחותא בהאי עלמא לא נחתין לתתא עד דמתלבשין בלבושא דהאי עלמא וכלא איהו כגוונא דההוא אתר דאזיל תמן והא אוקימנא דנשמתא לא סלקא אלא בלבושא דנהיר</p>	<p>כמו כן המלאכים הקדושים שלמעלה שכתוב בהם עשה מלאכיו רוחות משרתיו אש להט כשעושים שליחות בעולם הזה אין יורדים למטה עד שמתלבשים בלבוש של העולם הזה והכל הוא כמו שאותו מקום שהולך לשם והרי בארנו שנשמה לא עולה אלא בלבוש שמאיר.</p>
<p>ותא הוי אדם הראשון כד הוה בגנתא דעדן הוה מתלבש בלבושא כגוונא דלעילא ואיהו לבושא דנהורא עלאה³³¹ כיון דאתתרך מגנתא דעדן ואצטריך לגוונין דהאי עלמא מה כתיב (בראשית ג כא) ויעש יהו"ה אלהים לאדם ולאשתו כתנות עור וילבישם בקדמיתא הו כתנות אור³³² אור דההוא נהורא עלאה דשמש ביה³³³ בגן עדן³³⁴</p>	<p>ובא וראה אדם הראשון כשהיה בגן עדן היה מתלבש בלבוש כדוגמא שלמעלה והוא לבוש של אור עליון כיון שגרש מגן עדן והצטרך לגוני העולם הזה מה כתוב (בראשית ג) ויעש ה' אלהים לאדם ולאשתו כתנות עור וילבישם בראשונה היו כתנות אור אור של אותו אור עליון שמש בו בגן עדן.</p>
<p>בגין דהא גנתא דעדן³³⁵ נהורא עלאה דנהיר משמש ביה ועל דא אדם קדמאה כד עאל לנו</p>	<p>משום שהרי גן עדן אור העליון שמאיר משמש בו ועל כן אדם הראשון כשנכנס</p>

ומתנוצץ וחוזר ומתנוצץ עד שנארג ונעשה לבוש שלם אליו, ועל ידו משיג ונהנה את נועם זיו העליון המאיר עליו תמיד, ומשיג את הנועם והזיו רק ע"י לבוש הזה (ביאורים ח"ב מט ע"א).

קנ ע"א (הערת הזהר).

רלא ע"א (הערת הזהר).

³³¹ חשמ"ל דבינה (רח"ו). עי' לעיל רח ע"ב ובע"ח שער החשמ"ל פ"א וצ"ע, ועי' ספר הליקוטים שה"ש כקג ע"ד ועי' ח"א קמב ע"ב (לש"ו). ז"ל הספר הליקוטים: תבין לבושי אדה"ר וסודם, האמור בפ' ויחי דף רכ"ד ע"א ובפ' ויקהל, גם בזוהר שיר השירים, כי הלבושים שהיו לו בג"ע דלעילא, הנתקנים מבחינת כוונת המצות, ניטלו ממנו וזכה בהם חנוך. והטעם, כי הזיהרא עילאה שהיא נשמת אדה"ר, נטלה חנוך, ונטל גם מלבושיהם העליונים. אך אדם, נטל אח"כ בחינת המלבושים התחתונים של ג"ע התחתון, הנעשים ממעשה המצות. וזהו כתנות עור, לפי שהשלימות פנימיות של אדה"ר, לא היה אלא נפש רוח, ולכן לקח לבושים תתאין. וחנוך שזכה לנשמה, לקח הלבושים העליונים. נמצא, אדה"ר כשחטא פרחה נשמתו, זיהרא עילאה, והלכה מבלי לבוש עליון השייך לה, כי עבר על כוונת המצות כנודע בעץ הדעת, שאדם חב במחשבה ובמעשה, וישבה הנשמה ערומה, בסוד ימים יוצרו ולא אחד בהם, וידעו כי ערומים הם. ואח"כ שב בתשובה, ותיקן לבושים אחרים תתאין גופניים דגנתא דארעא, כמבואר פ' ויקהל. וחנוך תיקן אח"כ, וזכה אל הנשמה דאדה"ר, ומלבושיה העליונים.

³³² לעתיד לבוא היא נבזקת בכל הגוף, כי יהיו כל הגופות בסוד כתנות אור בא' כמו אדה"ר קודם החטא (כמ"ש ב[זהר] פ' בראשית לו ע"ב, פקודי רכט ע"ב, קדושים פג סע"א, וע' פ' שלח קסט סע"א ורע"ב, ופ' יתרו צד ע"א) (דע"ה ח"א פא ע"ב), מקבלים הצדיקים כל הזיו והזוהר דאור פני מלך חיים ית"ש הכל רק ע"י הלבושין הנז', שהם מהמעשים טובים דהתורה והמצוה, ואותן הלבושין הוא בחי' צלם האדם אשר עליו נאמר (בראשית א כז) ויברא אלה"ם את האדם בצלמו, שהוא בלבושו, אשר על ידו הוא נראה ומתגלה, והוא הכתנות אור דהנשמה שהיא מהתורה והמצוה הנמשך מסוד עולם המלבוש כנז'. וכן היה לאדה"ר קודם החטא לבוש מלכות דכתנות אור לבושא דנהורא עלאה כמ"ש בפ' פקודי (דף רכט ע"ב), ועד"ז הוא למעלה למעלה, כי ישנו לכל אור בחי' לבוש וכלי אשר על ידו הוא מקבל זיו העליון כנז', והרי הוה אותה הכלי רק לצורך עצמו (ביאורים ח"ב מט ע"א).

³³³ נוסף מרח"ו U צמ"מ.

³³⁴ עי' פרשת שלח קסט ע"ב (לש"ו).

³³⁵ בינה (רח"ו). ונלע"ד כי הוא ט"ס ותיבת בינה שהגיה הרח"ו צ"ל על תיבת נהורא עילאה וכמ"ש נמי לעיל לבושא דנהורא עילאה שכתב ע"ג חשמ"ל דבינה ש"מ דנהורא עילאה היא בינה ולפ"ז מ"ש דשמש ביה בג"ע ר"ל דאד"הר קודם החטא היו לו מלבושים מג"ע שלמעלה כמ"ש בפ' ויקהל דף ר"א ע"ב ונודע שאימא מקננא בבריאה וז"ש הזוהר אור דההוא נהורא עילאה שהיא בינה דשמש בג"ע שהיא בריאי וכן מ"ש בגין

<p>גנתא אלביש ליה קודשא בריך הוא בלבושא דההוא נהורא ואעיל ליה תמן ואי לא אתלבש בקדמיתא בההוא נהורא לא ייעול לתמן כיון דאתתרך מתמן³³⁶ אצטריך למלבושא אהרא³³⁷ כדין ויעש יהו"ה אלהים לאדם ולאשתו כתנות עור וכלא כמה דאצטריך והכא כגוונא דא עשו בגדי שרד לשרת בקדש לאעלא בקדשא</p>	<p>לתוך הגן הלביש אותו הקדוש ברוך הוא בלבוש של אותו אור והכניסו לשם ואם לא הלבש בראשונה באותו אור לא יכנס לשם כיון שגרש משם הצטרך ללבוש אחר אז ויעש ה' אלהים לאדם ולאשתו כתנות עור והכל כמו שצריך וכאן כמו כן עשו בגדי שרד לשרת בקדש להיכנס בקדש.</p>
<p>והא אוקמוה³³⁸ דעובדין טבין דבר נש³³⁹ דעביד בהאי עלמא אינון עובדין משכי מנהורא דזיווא עלאה³⁴⁰ לבושא לאתתקנא ביה לההוא עלמא לאתחזאה קמי קודשא בריך הוא ובההוא לבושא דלביש אתהני וחמי גו אספקלריאה דנהרא כמה דאת אמר (תהלים כו ד) לחזות בנועם יהו"ה ולבקר בהיכלו</p>	<p>והרי פרשוה שמעשים טובים שאדם עושה בעולם הזה אותם מעשים מושכים אור של הזיו העליון לבוש להתקן בו לאותו העולם להראות לפני הקדוש ברוך הוא ובאותו לבוש שלובש נהנה ורואה לתוך האספקלריה המאירה כמו שנאמר לחזות בנעם ה' ולבוקר בהיכלו.</p>
<p>ועל דא נשמתא אתלבשת בתרין עלמין למהוי לה שלימו בכלא בהאי עלמא דלתתא³⁴¹ ובעלמא דלעילא³⁴² ועל דא כתיב (שם קמ יד) אך צדיקים יודו לשמך ישבו ישרים את פניך אך צדיקים יודו לשמך בהאי עלמא ישבו ישרים את פניך בההוא עלמא</p>	<p>ועל כן הנשמה מתלבשת בשני עולמות להיות לה שלמות בכל בעולם הזה שלמטה ובעולם שלמעלה ועל זה כתוב (שם קמ) אך צדיקים יודו לשמך ישבו ישרים את פניך אך צדיקים יודו לשמך בעולם הזה ישבו ישרים את פניך באותו עולם.</p>
<p>ויעש את האפוד זהב הא אוקמוה אמר רבי יוסי אפוד וחשן כחדא הוו³⁴³ ואוקמוה דהא באתר דהוא קיומא³⁴⁴ קיימן כל אינון תריסר אבנין כלהו נטלי שמהן בני ישראל וכלהו תריסר תחומין³⁴⁵ עלאין כלהו ברוא דשבטי ישראל אינון³⁴⁶</p>	<p>ויעש את האפוד זהב הרי פרשוה אמר רבי יוסי אפוד וחשן היו כאחד ופרשוה שהרי במקום אותו הקיום עומדים כל אותן שתים עשרה אבנים כולם נוטלים שמות בני ישראל וכולם שנים עשר תחומים עליונים כולם הם בסוד של שבטי ישראל.</p>
<p>ורוא דא כתיב (שם קכב ד) ששם עלו שבטים שבטי יה עדות לישראל להודות לשם יהו"ה ששם עלו שבטים אליו אינון תריסר שבטין עלאין לעילא³⁴⁷ דאינון שבטי יה³⁴⁸ דהא שמא דא עדות לישראל³⁴⁹</p>	<p>וסוד זה כתוב ששם עלו שבטים שבטי יה עדות לישראל להדות לשם ה' ששם עלו שבטים אלו שנים עשר שבטים עליונים למעלה שהם שבטי יה שהרי שם זה עדות לישראל.</p>

דהא גנתא דעדן שהיא בריאה נהורא עילאה שהיא ביני משמש ביה דאימא מקננא בכרסייא שהיא בריאה, ולבושי אד"הר קודם שחטא היו מחש"מל דבריהם וכלולים עמו יציר' ועשיי' (מ"מ).

³³⁶ אחרויים דתבונה (רח"ו).

³³⁷ אחרויים דתבונ' (רח"ו במ"מ), ועיין בפ' ויקהל דף הנז"ל מ"ש שם (מ"מ). עי' לעיל טל ע"א ע"ב (לש"ו).

³³⁸ ב ע"א (הערת הזהר).

³³⁹ לעיל רי ע"א ע"ב ע"ש (לש"ו)

³⁴⁰ פ' מג' חשמלים דב"ע שמהם הם לבושי הצדיקים בג"ע כמ"ש לעיל בשם הרב וז"ש לבושא לאתתקנא ביה שהוא חלוקה דרבנן (מ"מ).

³⁴¹ פ' גוף שבער"הז (מ"מ).

³⁴² פ' חלוקא דרבנן (מ"מ).

³⁴³ פ' אפוד מ' וחשן ות"ת (מ"מ).

³⁴⁴ פ' חשן שהוא ת"ת וכולהו תריסר תחומין צירופי הו"ה (מ"מ).

³⁴⁵ י"ב צרופי הו"ה (רח"ו).

³⁴⁶ פ' הם י"ב כמו השבטים (מ"מ).

³⁴⁷ פ' י"ב צירופי הו"ה (מ"מ).

<p>אמר רבי חייא פעמים כתוב שבטים אלא ששם עלו שבטים אלו השבטים שלמטה שבטי יה אלו השבטים שלמעלה עדות לישראל זה השם הקדוש העליון הזה שנקרא עדות כמו שנאמר ועדתי זו אלמדם ואותם שנים עשר שבטים קדושים עליונים הם שתיים עשרה אבנים קדושות ולכן הם עומדים למטה כדוגמא שלמעלה וכל אותם שמות של שנים עשר השבטים כולם חקוקים באותן אבנים והכהן הגדול נוטל אותם.</p>	<p>אמר רבי חייא פעמים כתוב שבטים אלא ששם עלו שבטים אלו השבטים שלמטה שבטי יה אלו השבטים שלמעלה עדות לישראל זה השם הקדוש העליון הזה שנקרא עדות כמו שנאמר ועדתי זו אלמדם ואותם שנים עשר שבטים קדושים עליונים הם שתיים עשרה אבנים קדושות ולכן הם עומדים למטה כדוגמא שלמעלה וכל אותם שמות של שנים עשר השבטים כולם חקוקים באותן אבנים והכהן הגדול נוטל אותם.</p>
<p>תא חזי יעקב כד הוה אזיל לחרן מה כתיב (בראשית כח יח) ויקח מאבני המקום וישם מראשותיו אליו תריסר אבנים קדישין³⁵⁷ וכלהו אתעבידו חד אבנא דכתיב והאבן הזאת אשר שמתו מצבה וקרי להו אבן מאי טעמא בגין דכלהו תריסר אבנים אתכלילו באבנא חד קדישא עלאה³⁵⁸ דאיהי לעילא מנהון דכתיב והאבן הזאת</p>	<p>בא וראה כשיעקב היה הולך לחרן מה כתוב ויקח מאבני המקום וישם מראשותיו אלו שתיים עשרה אבנים קדושות וכולן נעשו אבן אחת שכתוב והאבן הזאת אשר שמתו מצבה וקורא להן אבן למה משום שכל שתיים עשרה האבנים נכללו באבן קדושה עליונה אחת שהיא מעליהן שכתוב והאבן הזאת</p>
<p>רל/א</p>	
<p>אשר שמתי מצבה יהיה בית אלהים³⁶⁰</p>	<p>אשר שמתי מצבה יהיה בית אלהים.</p>
<p>ועל דא הכא כהנא רבא³⁶¹ שוי לון על לביה³⁶² לדכרא להון³⁶³ תדיר³⁶⁴ דכתיב (שמות כח כט) ונשא אהרן³⁶⁵ את שמות בני ישראל על</p>	<p>ולכן כאן הכהן הגדול היה שם אותן על לבו לזכרם תמיד שכתוב ונשא אהרן את שמות בני ישראל על לבו לפני ה' תמיד ולכן הכל הוא בסוד של שנים עשר שנים</p>

³⁴⁸ פי' שיצאו מא"ו הנק' י"ה (מ"מ).

³⁴⁹ פי' י"ה שהם א"ו הם עדות לזעיר כמש"ל (מ"מ).

³⁵⁰ פי' בתמיה ולפי דבריך שבטים דקרא וכן שבטי יה הם י"ב צירופי הוי"ה (מ"מ).

³⁵¹ פי' הם י"ב בקר (מ"מ).

³⁵² פי' י"ב צירופי הוי"ה (מ"מ).

³⁵³ פי' בינה (מ"מ). רכא ע"ב (הערת הזהר).

³⁵⁴ פי' י"ב צירופי הוי"ה (מ"מ).

³⁵⁵ פי' י"ב אבנים שהיו בחשן הם כנגד י"ב צירופי הוי"ה וי"ב בקר שלמעלה וז"ש כגוונא דלעילא (מ"מ).

³⁵⁶ פי' באבנים שבחשן (מ"מ).

³⁵⁷ י"ב מלאכים, י"ב בקר (רח"ו).

³⁵⁸ פי' מ' (מ"מ).

³⁵⁹ דהיינו קמה דהיינו מתעלת למעלה דהיינו בית אלהים, ואם כן לפי זה נלמוד לשנים עשר אבנים שהם למטה שני עשר אבנים אלו שהיא מתקשטת עמהם, ולא כדקא סלקא דעתין שהם שנים עשר אלכסונין עילאין (אור יקר).

³⁶⁰ פי' בית בינה ובית גבורה כמ"ש בפ' ויצא (מ"מ).

³⁶¹ היה ראוי שיהיה במקדש ענין מה ירמוז אליהם, אמנם היותם בבגדי כהונה אינו אלא לרמוז שהם למטה תיקונין תתאין, והכהן נוטלם להזכירם לרצון למעלה (אור יקר).

³⁶² והנה ממה דשוי לון על לביה מורה שהם במלכות כתפלה של יד שהיא כנגד הלב (אור יקר).

³⁶³ לרעוא להון - דהיינו שהכהן הוא החסד, והוא מקום אשד נחלי הרצון העליון כנודע כי חסד עליון דבכתר מאיר תמיד בחסד סתם, ולהיות אבנים אלו תדיר מאירים מהחסד והרצון ההוא, היה לובשם "לרעוא להון" (אור יקר).

³⁶⁴ ירצה שהם בחינה שבהסתר פנים מחשכת מפני שהם אבנים למטה, ולכך צריכים "תדיר" שלא תחשיך אור אבנים אלו (אור יקר).

³⁶⁵ הנה המלת נשא גם כן הכרח שהם למטה ואהרן איש החסד נושאם למעלה ממחיצתם (אור יקר).

<p>לבו לפני יהו"ה תמיד ובנין כך כלא איהו ברוא דתריסר³⁶⁶ תריסר עלאין³⁶⁷ טמירין לעילא דאתנגניו ברוא עלאה³⁶⁸ קדישא ואינון רוא דאורייתא³⁶⁹ ונפקי מקול חד דקיין³⁷⁰ והא אוקמה תריסר אחרניין³⁷¹ טמירין לתתא כנוונא דלהון ונפקי גו קלא אחרא דאיהי אבן דכתיב (בראשית מט כד) משם רועה אבן ישראל</p>	<p>עשר עליונים טמירים למעלה שנגנזו בסוד עליון קדוש והם הסוד של התורה ויוצאים מקול דק אחד והרי פרשוה שנים עשר אחרים טמירים למטה כמו שהם ויוצאים תוך קול אחר שהיא אבן שכתוב משם רעה אבן ישראל.</p>
<p>ועל דא אוקמוה ברוא דקרא דכתיב (שם כט ג) ונאספו שמה כל העדרים וגללו את האבן דא שכינתא דאקרי אבן בחון³⁷² אבן ישראל דמגנדרין לה ואעלין לה בגלותא וכתיב והשיבו את האבן על פי הבאר למקומה ועל שמה אקרין כלהו אבנין</p>	<p>ולכן פרשוה בסוד הכתוב (שם כט) ונאספו שמה כל העדרים וגללו את האבן זו השכינה שנקראת אבן בחון אבן ישראל שגוללים אותה ומכניסים אותה לגלות וכתוב והשיבו את האבן על פי הבאר למקומה ועל שמה נקראים כל האבנים.</p>
<p>וכמה אבנין לאבנין אית אבנין ואית אבנין אית אבנין יסודי ביתא דכתיב (מ"א ה יז) ויצו המלך ויסיעו אבנים גדולות אבנים יקרות ליסד הבית אבני גזית ואית אבנין עלאין יקירין³⁷³ ואינון (אלין)³⁷⁴ תריסר ואינון ארבע סדרין תלתא תלתא לכל סדרא לארבע רוחי עלמא כנוונא דא אינון ארבע דגלים דהוון אזלי במדברא ואינון תריסר שבטין תלתא תלתא לכל סדרא לארבע רוחי עלמא וכלא רוא חדא והא אוקמוה</p>	<p>וכמה אבנים לאבנים יש אבנים ויש אבנים יש אבנים יסודי הבית שכתוב (מלכים א ה) ויצו המלך ויסעו אבנים גדולות אבנים יקרות ליסד הבית אבני גזית ויש אבנים עליונות נכבדות והן (אלו) שתים עשרה והן ארבע מערכות שלש שלש לכל מערכה לארבעה רוחות העולם כמו כן אותם ארבעה דגלים שהיו הולכים במדבר והם שנים עשר שבטים שלשה שלשה לכל צד לארבעה רוחות העולם והכל סוד אחד והרי פרשוה.</p>
<p>ותא הזי בשעתא דכהנא רבא הוה שוי אלין</p>	<p>ובא וראה בשעה שהכהן הגדול היה</p>

³⁶⁶ אפשר דהכי קאמר בגין כך שהם מתבחינים למטה בשנים עשר אבנים שהם שנים עשר הנהגות, הוא הטעם והסבה שהם שנים עשר למעלה, שלא היה ראוי שיתבחנו לשנים עשר אלא מלמטה הוחקקו למעלה שנים עשר אבנים שנים עשר גבולים והיינו "כולא איהו ברוא דתריסר", אלא שקשה לי להאי פירושא למה יהיה בסבה שנים עשר מחמת המסובב, ואפשר דהיינו מפני השתרשם שם ואינו מן הרחוק שהרי שם בן ארבע עולה במלואו עשר יר"ד ה"א וא"ו ה"א אמנם שם אדנ"י עולה שנים עשר אלף דלת נון יוד, מפני ששם בן ארבע מתבחן בעשר ספירות, אמנם מדת המלכות אינה עולה עשר אלא בארבעה בחינות שנים עשר הנהגות כדפירשנו, ומחמת מציאותה ימצאו למעלה בטמירו שנים עשר "תריסר עלאין" הם בסוד שם יהו"ה (אור יקר). מקץ קצט ע"א (הערת הזהר).

³⁶⁷ ר"ק דז"א (רח"ו). ור"ל שו"ק כל אחר כלול מחבירו הם י"ב. א"נ י"ב צירופי הו"ה שבו"ק דזעיר (מ"מ).

³⁶⁸ פי' בינה (מ"מ).

³⁶⁹ פי' זעיר הנק' תורה שבכתב (מ"מ).

³⁷⁰ בינה (רח"ו).

³⁷¹ דבריאה (רח"ו). ור"ל י"ב בקר (מ"מ).

³⁷² ושיעור הכתוב וירא והנה בשדה היא כיון וכמ"ש במדרש רבא בפ' ויצא ג' עבדי צאן הם כהנים לויים וישראלים שיונקים משם השפע וזהו כי מן הבאר היא ישקו העדרים שהם ישראל והאבן גדולה זו רוח הקודש שהיא ע"פ הבאר שהוא ציון כי שם צוה ה' את הברכה, ונאספו שמה כל העדרים הם ישראל שהיו מתקבצים שם בג' רגלים ומחמת עונם וגללו את האבן לגלות לת"ל וזהו מעל פי הבאר, ומ"ש והשקו את הצאן ר"ל ע"י התורה של ישראל, אזי והשיבו את האבן למקומה בימי המשיח ב"ב, א"כ ונאספו שמה וכו'. הם ר"ק דזעיר שנקראי' עדרים ואינם עדרים דרישא דקרא כמ"ש בזוהר ויצא וגללו וכו' ע"ד השליך משמים ארץ ומי השליכה ת"ת ישראל שהוא זעיר וכן כתיב בני אמי נחרו בי והם ר"ק דזעיר כמ"ש בפ' אחרי מות, ואם ישראל והשקו את הצאן אזי והשיבו העדרים הנזכרים את האבן למקומה בסוד ו' יקים לנו"ן כפופה, אית אבנין יסודי ביתא הם י"ב צירופי הו"ה שמייסדים המ' הנק' בית (מ"מ).

³⁷³ פי' י"ב בבקר (מ"מ).

³⁷⁴ נמחק במ"מ?

<p>תריסר אבנין ולביש לון בחושנא ואפודא כדין שריא עליה שכינתא ואינון תריסר אבנין גליפין בשמחן דכלהו שבטין וכל שבטא ושבתא אתגליף על אבנא חד משקען הוון אתוון על אבנין וכד נהירין אבנין אתוון הוון בלטיין לבר ונהירין על מה דאצטריכו</p>	<p>שם את שתיים עשרה האבנים הללו ולובש אותן בחושן ואפוד אז שרתה עליו שכינה ואותן שתיים עשרה אבנים חקוקות בשמות כל השבטים וכל שבט ושבת חקוק על אבן אחת שקועות היו האותיות על האבנים וכשהאירו האבנים היו האותיות בולטות החוצה ומאירות על מה שהצטרכו.</p>
<p>(ס"א ובאתוון דבשבטין) ובשבטין כלהו לא הוון תריין אתוון³⁷⁵ ח' ט' בגין דלא אשתכח חובה בכלהו אמר רבי חזקיה אי הכי ח' דשמא גרים יאות אבל ט' דאיהי את טב ותנינן מאן דחמי את ט' בחלמיה טב ליה בגין דביה פתחה אורייתא כי טוב דכתיב (בראשית א ד) וירא אלהים את האור כי טוב והואיל והיא את טב אמאי לא אכתוב באינון שבטין</p>	<p>(ובאותיות השבטים) ובכל השבטים לא היו שתי האותיות ח' ט' בשביל שלא נמצא חט"א בכלם אמר רבי חזקיה אם כך ח' שהשם גורם נאה אבל ט' שהיא אות טובה ושנינו מי שרואה ט' בחלומו טוב לו משום שבה פתחה תורה כי טוב שכתוב וירא אלהים את האור כי טוב והואיל והיא אות טובה למה לא נכתבה באותם שבטים.</p>
<p>אמר ליה בגין דסמיכיין תריין אתוון אהדדי³⁷⁷ ותו דהא את ט' ³⁷⁸ גניז וטמיר ואיהו נהיר נהירו דכלהו דהא את דא נהירו דכלהו הוי ולא נהירו אשתכח בר מאת דא דכתיב וירא אלהים את האור כי טוב והוא נהירו דההוא נהורא דגניז וטמיר ועל דא כתיב (תהלים פד יב) לא ימנע טוב להולכים בתמים ודא איהו נהורא דכלהו שבטין ובגין כך לא אתגליף בהו ותו דכלהו תריסר נפקי מגו אכסדרא דא³⁷⁹ טמירא דאיהי ברזא דאת ט' ובגין כך איהו טמיר וגניז ולא אתחזי בהו</p>	<p>אמר לו משום שסמוכות שתי האותיות זו לזו ועוד שהרי האות ט' גנוזה וטמירה והיא מאירה את האור של כולם שהרי אות זו היא האור של כולם ואין אור נמצא חוץ מהאות הזו שכתוב וירא אלהים את האור כי טוב והוא האור של אותו האור שגנוז וטמיר ועל זה כתוב לא ימנע טוב להולכים בתמים וזהו האור של כל השבטים ולכן לא נחקקה בהן ועוד שכל השתיים עשרה יוצאות מתוך האכסדרה הזו הטמירה שהיא בסוד האות ט' ולכן היא טמירה וגנוזה ואינה נראית בהן.</p>
<p>תא הוי כל הני אבנין קיימי בארעא את וניסא וכלהו כד הוון נהירין כדין כהנא רבא הוון נהירין אנפוי ואתוון נהירין ובלטיין לאשתמודעא לבר וכד הוון נהירין אנפוי דכהנא כדין הוון אשתמודעאן בליטו דאתוון דאיהו לטב וכדא אשתמודע כהנא אי זכאה הוא³⁸⁰ אי לאו ועל דא כלא איהו באת וניסא והא אוקמה</p>	<p>בא וראה כל אותן אבנים עומדות בדרך אות ונס וכולן כשהאירו אז פני הכהן הגדול היו מאירות והאותיות מאירות ובולטות להודיע לחוץ וכשהיו מאירים פני הכהן אז היו נודעות בליטות האותיות שהוא לטוב ובזה נודע הכהן אם צדיק האיש אם לא ועל כך הכל הוא באות ונס והרי פרשוה.</p>
<p>רבי אבא הוה שכיח קמיה דרבי שמעון אמר</p>	<p>רבי אבא היה מצוי לפני רבי שמעון אמר לו זה שכתוב ונתת אל חושן המשפט</p>

³⁷⁵ קנב ע"א (הערת הזהר).

³⁷⁶ פ"י באותיות השבטים כולם לא היה בהם ח"ט אבל באבני אפוד היו כתובים אברהם יצחק ויעקב שבטי ישרון כמר"זל (מ"מ).

³⁷⁷ פ"י החי"ת חופפת על ט' בסוד ערלה ע"ג ברית (רח"ו).

³⁷⁸ יסוד אימא לפעמים נקרא כן (רח"ו). ולפ"ז מ"ט ואיהו נהיר נהירו דכולהו היינו שהבינה מאירה להם (מ"מ).

³⁷⁹ יסוד הבינה (רח"ו). ולפ"ז החילוק שבין פ"י ב' לג' שלפ"י ב' הטעם שלא נכתבה ט' בשבטים מפני שהיא דומות לאימא שגנוזה וטמירא ומאירה לכולם, ולפ"י הג' מפני שיצאו ממנה, ונל"ע דמש"ל דהא את ט' גניז וטמיר הוא חסד שמאיר לכולם כנודע בסוד יומא דכליל כולהו, ובזה א"ש מה בין סי' ב' לג' (מ"מ).
³⁸⁰ פ"י כשמאירים פני הכהן אזי אנו יודעים שהכהן הוא צדיק ואם לאו בודאי שאינו הגון (מ"מ).

<p>ליה הא דכתיב (שמות כח ל) ונתת אל השן המשפט את האורים ואת התמים³⁸¹ ותנינן אורים דנהרין במלה דאצטריכו תומים דאשלימו במלייהו תו אנן צריכין למנדע (נ"א האי רזא)</p>	<p>את האורים ואת התמים ושינינו אורים שמאירים בדבר שהצטרכו תמים שהיו שלמים בדבריהם עוד אנו צריכים לדעת (הסוד הזה).</p>
<p>אמר ליה ודאי והכי איהו חושן ואפוד לקבל אורים ותומים ודא רזא דתפלין וקשרא דתפלין לקבל תרין אלין פתח ואמר (שם לג כג) וראית את אחורי לפני לא יראו וראית את אחורי הא תנינן דאחוי ליה קודשא בריך הוא למשה קשר של תפלין לפני אלין תפלין ממש לפני אינון תפלין דאינון רזא עלאה שמא קדישא</p>	<p>אמר לו ודאי וכך הוא חושן ואפוד כנגד אורים ותמים וזהו סוד התפלין וקשר התפלין כנגד שני אלה פתח ואמר (שם לג) וראית את אחורי לפני לא יראו וראית את אחורי הרי שינינו שהראה לו הקדוש ברוך הוא למשה קשר של תפלין לפני אלה תפלין ממש לפני הם תפלין שהן סוד עליון השם הקדוש</p>
<p>רל/ב</p>	
<p>אחורי איהו רזא³⁸² דקשרא דתפלין והא ידיעא לגבי חברייא³⁸³ בגין דדא אספקלריאה³⁸⁴ דנהרא ודא איהי אספקלריאה דלא נהרא³⁸⁵</p>	<p>אחרי הוא סוד קשר התפלין והרי ידוע לחברים משום שזו אספקלריה המאירה וזו אספקלריה שאינה מאירה.</p>
<p>לקבל דא אורים³⁸⁶ דנהרין במלייהו³⁸⁷ תומים דאשלימו³⁸⁸ במלייהו דא פנים ודא אחור³⁸⁹</p>	<p>כנגד זה אורים שמאירים בדבריהם תמים שמשלמים בדבריהם זה פנים וזה</p>

³⁸¹ בתוך החושן הוא האורים והתומים, והוא החו"ג דהדעת עלאה, מהתרין מזלין, אורא דכיא ואשא דכיא ע' שער מ"ן ומ"ד (דרוש י), והם מתגלים בלבו של ז"א מהיסוד דאימא המסתיים שם, ואותן החו"ג הם האורים והתומים אשר בחושן על לבו, כי החושן שהוא ז"א, הרי הוא מתחיל מלבו של אר"א בהיותן לפרצוף אחד עם ישסו"ת, וכן הם מתגלים ג"כ בלבו של ז"א מהיסוד דאימא, שהוא שורש לאה ורחל, שהם חושן ואפוד דז"א כנ"ל בסמוך. ועל"פ הוא כי סוד האורים והתומים הם החו"ג דהדעת עלאה, והם ג' היות דע"ב, שהוא גימ' חסד, ושלתן הם ר"ו, שהוא גימ' גבורה, וכמ"ש במ"ן ומ"ד (דרוש י), והם סוד אורים ותומים שהם שמות של ע"ב, וכמ"ש בעל הטורים בפר' תצוה (כח פסוק ל). וע' רש"י ורמב"ן שם ובזוה"ק (פקודי דף רל ע"א וע"ב). אמנם בלק"ת (פר' תצוה בטע"מ שם) אמר כי השמות של אורים ותומים היו שם של מ"ב (דפשוט ומלא ומלא דמלא) ושל ע"ב, והם ג"כ החו"ג הנז' (דע"ה ח"ב קג ע"ד).

³⁸² מודה עוד על העלם הסוד כדפירשנו (אור יקר).

³⁸³ סוד העלמם, ולדעת מה בין זה לזה נדע מהמדות התחתונות (אור יקר).

³⁸⁴ דהיינו למטה במקומם ומכאן נקיש לנעלמות (או ריקר).

³⁸⁵ מ"ש "וראית את אחורי" (שמות לג כג), ואמרו בזוה"ק (פקודי דף ר"ל רע"ב) כי כ"ז היה ג"כ רק ע"י אספקלריא דלא נהרא וכו' מעשה המשכן אשר הראה לו הקב"ה בהר הנה היה ג"כ רק ע"י אספקלריא דלא נהרא (כללים ח"ב ו ע"ד), ע"י זהר ח"ב מג ע"ב, התפילין של ראש הם מהמוחין עצמן, אבל הקשר של ראש הוא רק ע"י הארת הד' מוחין הנמשך בדרך אור חוזר מהפנים לאחור. וכן הוא עוד, כי הנה התפילין הרי הם ד' פרשיות וד' בתים, והפרשיות הם מהמוחין עצמן דז"א והבתים הם מלבושי המוחין שהם נה"י דאימא, והאור חוזר שהוא הארת הד' מוחין החוזר מהפנים לאחור, הנה הוא מתלבש בהמלכות דאימא אשר היא דבוקה עם הנה"י, ומקומה הוא בהדעת דז"א, והנה בה מתלבש האור חוזר הנז' ויוצא לחוץ במקום העורף. והנה באשר שהוא רק הארה לבד הנמשך מהד' פרשיות בדרך אור חוזר, והוא מתלבש בהמלכות שהוא בחי' עור (כי העור הוא מלכות המקפת את הכל, ע' פרקי הצלם רפ"ב), לכן הוא הקשר ג"כ רק בבחי' עור לבד, והוא הקשר של ד' משום שהוא מהארת הד' פרשיות כנז', והוא בסוד אספקלריא שאינה מאירה, כי הרי היא רק עור לבד וכו' (כללים ח"ב ז ע"ג), כל המראה הזה הנה היה ג"כ רק באספקלריא שאינה מאירה כמ"ש בזוה"ק (פ' פקודי ר"ל סע"א ורע"ב). אמנם משה רבע"ה הנה הבין את הדברים על אמיתתן, שאין בזה באמת שום מראה כלל, וזהו שהעיד עליו הקב"ה ואמר (במדבר יב ח) ותמונת ה' יביט, ולשון יביט הוא על התבוננות הדבר ועיון השכלי (כללים ח"ב ח ע"א).

³⁸⁶ לשון אספקלריא דנהרא (רח"ו).

³⁸⁷ סוד אורים ותומים שהם שמות של ע"ב (דע"ה ח"ב קד ע"א).

³⁸⁸ לשון יונתי תמתי (רח"ו במ"מ).

³⁸⁹ לא שהם ממש אספקלריא וכו' אלא "לקבל" דהיינו שהם למעלה מאירים בסוד אברי הראש, ותחלה מציאות שמם יורה על אורים, ומחמת שהם אור דק הם נעלמים, וגמר הפרי והאור שיתבשל "תמים" במלכות "דאשלימו" והיינו בסוד קשר של תפילין, "דא פנים ודא אחור" (אור יקר).

<p>ורזא דא קול ודבור³⁹⁰ קול אנהיר לדבור למלא דבור אשלים מלה ותדיר דא בדא סלקן³⁹¹ ולא אתפרשן³⁹² דא מן דא לעלמין³⁹³ ובגין כך חשן ואפוד דא פנים ודא אהור³⁹⁴ וכלא רוא חדא בלא פרישו כלל³⁹⁵</p>	<p>אחור וסוד זה קול ודבור הקול מאיר לדבור לדבר הדיבור משלים את הדבר ותמיד זה בזה עולים ולא נפרדים זה מזה לעולמים לכן חושן ואפוד זה פנים וזה אחור והכל סוד אחד בלי הבדל כלל.</p>
<p>אמר ליה אי הכי³⁹⁶ דלא מתפרשן לעלמין ומאן דאפריש לון הא תנינן דכתיב (משלי טז כח) מפריד אלוף מהו דכתיב (ש"א כג ו) ויהי כברוח אביתר בן אחימלך אל דוד קעילה אפוד ירד בידו ואלו חשן לא קאמר</p>	<p>אמר לו אם כך שאינם נפרדים לעולמים ומי שהפרידם הרי שנינו שכתוב (משלי טז) מפריד אלוף מה זה שכתוב (שמואלא כג) ויהי בברח אביתר בן אחימלך אל דוד קעילה אפוד ירד בידו ואלו חושן לא נאמר.</p>
<p>אמר ליה ודאי הכי הוא כל מה דהוא חשיב איהו טמיר וגניז ולא אדכר כל כך כגוונא דא (שם כב יח) נושאי אפוד בד מה דאיהו באתגליא יתיר איהו אדכר בגין דיתכסי מה דאיהו בגניזו וטמירו ועל דא אדכר מה דאיהו באתגליא יתיר</p>	<p>אמר לו ודאי כך הוא כל מה שהוא חשוב הוא טמיר וגנוז ולא נזכר כל כך כמו כן נושאי אפוד בד מה שהוא בגלוי יותר הוא נזכר בשביל שמתכסה מה שהוא בגניזות וטמירות ועל כן נזכר מה שהוא בגלוי יותר.</p>
<p>ובגין כך שמא עלאה³⁹⁷ איהו רזא בטמירו וגניזו ולא אדכר אלא בשמא דאיהו באתגליא דא אדכר ודא אנניז דא באתגליא ודא בסתירו וכל מה דאתגליא איהו אדכר לעלמין שמא דגניז איהו יהו"ה שמא דאיהו באתגליא איהו</p>	<p>ולכן השם העליון הוא סוד בטמירות וגניזות ולא נזכר אלא בשם שהוא בהתגלות זה נזכר וזה נגנז זה בגלוי וזה בנסתר וכל מה שהתגלה הוא נזכר לעולמים השם הגנוז הוא יהו"ה השם שהוא בהתגלות הוא אדנ"י ועל זה נכתב</p>

³⁹⁰ והענין כי קול ודברו עליון הם בבינה שהקול נובע מהגרון העליון, ועדין אינו גילוי אמתי מפני שהקול הוא כמו אור נהרין במלייהו, שאם לא היה קול לא היה דברו מאיר ונגמר אלא על ידי קול, וקול אין בו חתוך ופסוק קולות שהם אותיות אלא דבור גומר "ואשלים", וכמו שענין תפילין וקשר של תפילין היו כולם בתפארת שהוא סוד פה וגרון למעלה קול ודבור למעלה, היינו ונתת אל חשן המשפט דהיינו בתפארת את האורים והתומים שהכל בחינה בו כדפירשנו, ואל תתמה על הענין כי כל מקום שאלו השתי מדות באים שניהם מיוחדים (אור יקר).

³⁹¹ אם במציאות המלכות שניהם יחד אם במציאות התפארת שניהם יחד, שאפילו שאנו אומרים שנסר הקדוש ברוך הוא את חוה מאדם הראשון, כתיב ויסגור בשר תחתנה דהיינו מציאות אשר בו ממנה ומציאותו בה, והיינו בשר מבשרי מצד בחינת ה' אשר בו ועצם מעצמי מצד ו' שבו (אור יקר).
³⁹² הקדמה ז ע"ב (הערת הזהר).

³⁹³ בכל איזו בחינה שיהיה, ובגין כך חשן ואפוד הם מציאותם למטה גם כן דומה לתפילין וקשר של תפילין (אור יקר).

³⁹⁴ והם בגוף אחד, והיינו שזכר ונקבה שניהם גוף אחד אלא שזה פני הגוף וזה אחרי הגוף, והיינו שש קצוות הם פנים אחור, מדת יום מדת לילה ששה ימים ששה לילות (אור יקר).

³⁹⁵ שאינו דבר המתפרד לחלק, והמפריד נקרא נרגן מפריד אלוף לא שאינו מייחד אלא מפריד המיוחד נמי, שחס ושלוש מפריד אדם שלם חציו מחציו, והיינו זכר ונקבה בראם ויקרא את שמן אדם שניהם יחד, ולכך כל מקום ואיזו בחינה שהם באים נרמזים יחד, ולכך באורים ותומים שנים יחד, בחשן ואפוד שניהם יחד, ואין תימה (אור יקר). ולא יזח החשן מעל האפד (רח"ו).

³⁹⁶ אין ספק שאין ראוי לאדם שיהיה תופס במלכות בפירוד חס ושלוש שהרי כתיב ונרגן מפריד אלוף, אמנם קאמר אי הכי, אי אמרת בשלמא כדקא סלקא דעתין מעיקרא משום דהוה סלקא דעתין כי חשן ואפוד יהיו במלכות שניהם, ויקרא חשן המשפט המתייחד במשפט, ועם היות שכתוב ולא יזח החשן מעל האפוד היינו שהם שתי בחינות במלכות האחת נקראת חשן והשנית נקראת אפוד, ועם כל זה אין ראוי להפרידם, אמנם אם הם נפרדות מי שיתפוס באפוד אינו מפריד שהרי הוא תופס בחינה אחת מהמלכות, ומי שיתפוס שניהם תופס בשתי בחינות שבמלכות, ולכך אפוד ירד בידו שתפס בחינה אחת, אלא השתא דפרשת דחשן ואפוד תפארת ומלכות, והשתא ולא יזח החשן מעל האפוד טעמא משום דכתיב מפריד אלוף (אור יקר).

³⁹⁷ פי' זעיר הנק' הוי"ה (מ"מ).

<p>אדנ"י ועל דא אכתוב באתוון טמירין ואקרי באתוון אלין³⁹⁸ ואתכסי דא בדא למהוי יקרא עלאה טמיר וגניז לעלמין דכל³⁹⁹ ארחי דאורייתא⁴⁰⁰ הכי הוא אתגליא וסתימא וכל מלין דעלמא בין דעלמא דין ובין דעלמא דלעילא כלהו איהו טמיר וגליא</p>	<p>באותיות טמירות ונקרא באותיות הללו ונתכסה זה בזה להיות הכבוד העליון טמיר וגנוז לעולמים שכל דרכי התורה כך הם גלוי ונסתר וכל דברי העולם בין של העולם הזה ובין של העולם שלמעלה כולם טמירים וגלויים.</p>
<p>פתח ואמר (יונה א לח) ויאמרו אליו הגידה נא לנו באשר למי הרעה הזאת לנו וגו' האי קרא אית לאסתכלא ביה כלהו ברזא דחכמתא שאילו דכתיב הגידה נא לנו באשר למי "באשר" רזא דחכמתא שאילו הכא שאילו רזא דאיהו באתגליא למנדע⁴⁰¹ אי מזרעא דיוסף קאתי דימא כיון דחמא ארונא דיליה מיד אתבקע והוה יבשתא דכתיב (תהלים קיד ג) הים ראה ויגוס הים ראה ההוא דכתיב ביה (בראשית לט טו) וינס ויצא החוצה מיד הירדן יסוב לאחור</p>	<p>פתח ואמר (יונה א) ויאמרו אליו הגידה נא לנו באשר למי הרעה הזאת לנו וגו' בפסוק הזה יש להתבונן כולם שאלו בסוד החכמה שכתוב הגידה נא לנו באשר למי באשר שאלו בסוד החכמה כאן שאלו סוד שהוא בנגלה לדעת אם בא מזרעו של יוסף שכיון שראה הים את ארונו מיד נבקע והיה יבשה שכתוב הים ראה וינס הים ראה את אותו שכתוב בו (בראשית לט) וינס ויצא החוצה מיד הירדן יסוב לאחור.</p>
<p>ועל דא שאילו ליה "באשר" דכתיב ביה ביוסף (שם ט) "באשר" את אשתו אם מההוא זרעא קא אתית צלי דישתוק ימא מינן "למי" ואי מזרעא דיעקב קא אתית דכתיב ביה (שם לב יח) "למי" אתה ואנה תלך ואינון הוו מלאכין קדישין דשדר בשליחותיה ואשתויב מההוא עאקו צלי למרדך וישדר מלאכיה ונשתויב מההוא עאקו</p>	<p>ועל כן שאלו אותו באשר שכתוב בו ביוסף באשר את אשתו אם באת מאותו הזרע התפלל שישתק הים מאתנו למי ואם באת מזרעו של יעקב שכתוב בו (שם לב) למי אתה ואנה תלך והם היו מלאכים קדושים ששלח בשליחותו ונצל מאותה צרה התפלל לרבונך וישלח מלאכו וננצל מאותה צרה.</p>
<p>ואי לאו מה מלאכתך במה אשתדלותך בכל יומא ומאין תבא מאן אינון אבהתך מה ארצך אי היא ארעא דאתחזיא לאתענשא ואי מזה עם אתה אי הוא עמלק או חד משבעה עממין דאתחזון לאתענשא כלא שאילו ליה כדקא יאות</p>	<p>ואם לא מה מלאכתך במה אתה מתעסק בכל יום ומאין תבוא מי הם אבותיך מה ארצך אם היא ארץ שראויה להענש ואי מזה עם אתה אם הוא עמלק או אחד משבעה עממים שראויים להענש הכל שאלו אותו כראוי.</p>
<p>מה אתיב לון ויאמר אליהם עברי אנכי מההוא זרעא דאברהם העברי דאקדיש שמא דמאריה בכל יומא בעלמא ואת יהוה אלהי השמים אני ירא וגו' אינון לא שאילו ליה אלא מלה באתגליא ובאתכסיא למנדע ביה⁴⁰² ואיהו אתיב לון כלא באתגלייא</p>	<p>מה השיב להם ויאמר להם עברי אנכי מאותו זרע של אברהם העברי שקדש את שם רבונו בכל יום בעולם ואת ה' אלהי השמים אני ירא וגו' הם לא שאלו אותו אלא דבר בנגלה ובנסתר לדעת בו והוא השיב להם הכל בנגלה.</p>
<p>מה כתיב וייראו האנשים יראה גדולה כיון</p>	<p>מה כתוב וייראו האנשים יראה גדולה</p>

³⁹⁸ פ' ניכתב הו"ה ונקרא אדנ"י (מ"מ).

³⁹⁹ צט ע"א (הערת הזהר).

⁴⁰⁰ פ' גס בתורה יש בה סוד ופשט (מ"מ).

⁴⁰¹ פ' שאלו לו הדבר הנגלה אם הוא מזרע יוסף או יעקב כדי לידע אם הוא ירא שמים או לאו וכבסמוך, ומ"ש מיד הירדן יסוב לאחור, פ' שגם הירדן בזכות יוסף יסוב לאחור, ושיעור הכתוב הים ראה אותו דכתיב ביה ויגוס ובכת זה וינס גם הוא, וגם הירדן יסוב לאחור בזכות יוסף ג"כ וכמר"זל (מ"מ).

⁴⁰² פירוש הם שאלוהו דברים הנגלים אם הוא מזרע יוסף או מזרע יעקב ומה מלאכך וכו', לידע דברים המנוסים אם הוא ירא שמים אם לאו, ומ"ש ואיהו אתיב לון כלא דאיתגלייא, פירוש שאמר להם הכל בגלוי עברי אנכי מזרע אברהם אני ואת ה' אני ירא (מ"מ).

<p>דשמעו שמא דקודשא בריך הוא מיד דחילו בגין דכלהו הוו ידעין נסין וגבוראן דעבד קודשא בריך הוא בימא וכיון דאמר לון שמא דקודשא בריך הוא מיד דחילו קמיה דחילו סגיא</p>	<p>כיון ששמעו את שמו של הקדוש ברוך הוא מיד פחדו משום שכלם היו יודעים את הנסים והגבורות שעשה הקדוש ברוך הוא בים וכיון שאמר להם את שמו של הקדוש ברוך הוא מיד פחדו לפניו פחד רב.</p>
<p>תו אמר לון דאיהו ערק מקמי קודשא בריך הוא ועל דא אמרו ליה מה זאת עשית דאנת ערקת מקמיה ולא עבדת פקודוי ובגין כך מה זאת עשית דאנת עברת על פקודי דמארך</p>	<p>עוד אמר להם שהוא בורח מפני הקדוש ברוך הוא ועל כן אמרו לו מה זאת עשית שאתה ברכת מפניו ולא עשית מצוותיו ולכן מה זאת עשית שאתה עברת על מצוות רבוך.</p>
<p>ותא חזי כל אלין אתגניירו לבתר כד חמו נסין וגבורין דעבד ליה קודשא בריך הוא ליונה בימא וכלהו חמו ליה כד נפל בימא</p>	<p>ובא וראה כל אלו שהתגירו אחר כך כשראו את הנסים והגבורות שעשה לו הקדוש ברוך הוא ליונה בים וכולם ראו אותו כשנופל בים</p>
<p>רלא/א</p>	
<p>וההוא נונא דסליק ובלע ליה קמיהו וכד אתא ההוא נונא רבא לעיניהון דכלא ופלט ליה ליבשתא אתו לגביה ואתגניירו כלהו הדא הוא דכתיב (יונה ב ח) משמרים הבלי שוא חסדם יעזבו</p>	<p>ואותו דג שעולה ובולע אותו לפניו וכשבא אותו דג גדול לעיני הכל ופלט אותו ליבשה באו אליו והתגירו כולם זהו שכתוב משמרים הבלי שוא חסדם יעזבו.</p>
<p>ותא חזי כלהו אלין הוו גרי צדק ואתחכמו באורייתא והוו חכימין עלאין בגין דהא קודשא בריך הוא אתרעי בהו ובכל אינון דמקרבי לגביה ומקדשין שמיה באתגליא דכד אתקדש שמיה באתגליא שמיה דאתכסא⁴⁰³ אסתליק על כרסי יקריה⁴⁰⁴ דכתיב (ויקרא כב לב) ונקדשתי בתוך בני ישראל</p>	<p>ובא וראה כל אלה היו גרי צדק והתחכמו בתורה והיו חכמים עליונים משום שהרי הקדוש ברוך הוא התרצה בהם ובכל אלו שקרבו אליו ומקדשים את שמו בגלוי שכאשר מתקדש שמו בגלוי שמו הנסתר מתעלה על כסא כבודו שכתוב (ויקרא כב) ונקדשתי בתוך בני ישראל.</p>
<p>(תא חזי מה כתיב) (שמות כח כח) וירכסו את החשן מטבעותיו אל טבעת האפד בפתיל תכלת אמאי בפתיל תכלת אלא לאחזאה דהאי תכלא⁴⁰⁵ אתקשר בכלא⁴⁰⁶ ועל דא כלא איהו ברזא עלאה</p>	<p>(בא וראה מה כתוב) וירכסו את החושן מטבעותיו אל טבעת האפד בפתיל תכלת למה בפתיל תכלת אלא להראות שהתכלת הזו נקשרת בכל ועל זה הכל הוא בסוד עליון.</p>
<p>מה כתיב פעמון זהב ורמון⁴⁰⁷ ואוקימנא וכלא איהו ברזא עלאה⁴⁰⁸ כדקאמרן מה כתיב ונשמע קולו בבאו אל הקדש לפני יהוה בגין דאצטריך⁴⁰⁹ קלא דאשתמע⁴¹⁰ וברכאן ישרון על</p>	<p>מה כתוב (שם כח) פעמון זהב ורמון ובארנו שהכל בסוד עליון כפי שאמרנו מה כתוב ונשמע קולו בבאו אל הקדש לפני ה' משום שצריך קול שנשמע והברכות ישרו על העולם בשביל הכהן שהוא מברך את</p>

⁴⁰³ בינה (רח"ו).

⁴⁰⁴ פירוש זעיר שהוא כסא לבינה (מ"מ).

⁴⁰⁵ רלה ע"ב (הערת הזהר).

⁴⁰⁶ פי' שהתכלת שהיא מ' דמ' כמ"ש הר"ח בהגהותיו בפ' בעלותך היא מתקשרת אפוד וחשן שהם ז' מ"מ.

⁴⁰⁷ פעמון זהב מלכות ורמון ת"ת (רח"ו).

⁴⁰⁸ פי' חבור ז' מ"מ.

⁴⁰⁹ בראשית נ ע"ב (הערת הזהר).

⁴¹⁰ פי' ז' נקרא קלא דאשתמע כמ"ש בפ' תרומה, ברזא דחשן ואפוד נע"ג חשן הו"ה וע"ג אפוד אד"ני וז"ס שכתוב בהם לכבוד ולתפארת האפוד לכבוד והחשן לת"ת וכולא חד נ"ב ואהדו"נהי (מ"מ).

<p>עלמא בניניה דכהנא דאיהו מברך כלא ופלה כלא פעמון זהב הא אוקימנא רמון דאתמליא כרמונא דא דאיהו אתמליא מכלא וכלא אוקימנא</p>	<p>הכל ועובד הכל פעמון זהב הרי בארנו רמון שמתמלא כמו הרמון הזה שהוא מלא מהכל והכל בארנו.</p>
<p>ויעש את מעיל האפד מעשה ארג כליל תכלת הא אתמר ברזא דחשן ואפוד⁴¹¹ וכלא חד⁴¹² כליל תכלת דהכי אתחזי כמה דאוקימנא דתכלא איהו רזא דנהורא דכרסייא⁴¹³ תכלא דאיהו בקשורא⁴¹⁴ דנהירו חוורא⁴¹⁵ בלא כחדא ועל דא תכלא לאפודא איהו</p>	<p>ויעש את מעיל האפד מעשה ארג כליל תכלת הרי נתבאר בסוד החושן והאפוד והכל אחד כליל תכלת שכך ראוי כמו שבארנו שתכלת הוא סוד של אור הכסא תכלת שהוא בקשר של אור לבן הכל כאחד ועל זה התכלת הוא לאפוד.</p>
<p>אמר רבי שמעון הני מאני דלבושין דכהנא⁴¹⁶ כלהו ברזא עלאה איהו למהוי לבושין דלתתא כנונא דלעילא תא חזי כיון דמיכאל כהנא רבא⁴¹⁷ איהו ואתי מסטרא דימינא⁴¹⁸ אמאי כתיב בגבריאל (דניאל יב ו) האיש לבוש הבדים דהא לבושים לכהנא רבא⁴¹⁹ איהו ומיכאל איהו כהנא ואתי מסטרא דימינא אלא מהכא</p>	<p>אמר רבי שמעון הלבושים הללו של הכהן כולם הם בסוד עליון להיות לבושים שלמטה כדוגמא שלמעלה בא וראה כיון שמיכאל הוא כהן גדול ובא מצד הימין למה כתוב בגבריאל האיש לבוש הבדים שהרי הלבושים הם לכהן הגדול ומיכאל הוא הכהן ובא מצד הימין אלא מכאן ששמאל נכלל בימין תמיד והתלבש</p>

⁴¹¹ חשן הוי"ה ואפוד אדנ"י וז"ס שכתוב בהם לכבוד ולתפארת האפוד לכבוד והחשן לת"ת (רח"ו). כהן גדול הוא סוד ז"א המלוּבש בחושן ואפוד שהם לאה ורחל וכמ"ש בזוה"ק (פ' שמות טו סע"א) ע"ש בהגהות מהרח"ו ז"ל, ונקרא ז"א כה"ג בעת שמתפשטים בו המוחין דאבא, שהוא המוחין דגדלות שני, אשר על ידם הוא היחוד העיקרי דפ"פ דהזו"ן וכנ"ל, ונקרא אז ז"א כה"ג, והוא ע"י המוחין דמצד אבא, כי עיקר כה"ג הוא אבא, שהוא הנכנס לפני ולפנים לפני א"ס ית"ש, ובו משתמש א"ס ית"ש בכל גילוייו אשר באצילות כולו. וכמ"ש הרב בשער השמות (בסופו) כי אי אפשר להתלבש אור הא"ס בשום אחד מ' ספי' אם לא ע"י שיתלבש תחילה אור החכמה בהם, וזה סוד כולם בחכמה עשית (תהלים קד כד), וכן כתב עוד בשער סדר אב"ע (פרק ב) (דע"ה ח"ב קג ע"ד).

⁴¹² יאהדונה"י (רח"ו).

⁴¹³ מלכות (רח"ו).

⁴¹⁴ ואין ספק שהם ארבעה בחינות האחד הוא קצהו האחד נהורא חוורא שהוא לובן התפארת, השני ארבעה גוונים שמתחלק הלוּבן לארבעה גוונים, השלישי ארבעה גוונים שתחת ארבעה גוונים אילין, הרביעי התכלת שנתחלק לצד מעלה לארבעה גוונים, בענין שהכסא הזה תכלת הוא תכלת מצד התחתונים לכלות ולאכול כל מצות ומעשים טובים והיינו מעיל, ולצד מעלה הוא מסתעף לארבעה גוונים שהם תכלת וארגמן וכו' כדפירשנו, וכנגדו הלבן מתחלק לארבעה אלו שהם החשן תכלת וארגמן ותולעת שני וכו', ועל בחינה זו היא בחינת הלוּבן הגמור שהוא נהורא חוורא, נמצא שהמשכת לבחינת אפוד היא בחינת מעיל וזהו שאמר "ועל דא תכלא לאפודא איהו" (אור יקר).

⁴¹⁵ ת"ת (רח"ו). שם נא ע"א (הערת הזהר).

⁴¹⁶ ירצה מתוך הבגדים בעצמם יראה שאינם לבד להתלבש אלא ענין נוסף על לבוש, ולזה אמר "מאני דלבושין" ולא אמר לבושין שהרי מכנסים וכתונת ומגבעת ואבנט נראין לבושין, אמנם שאר הבגדים אינם אלא כלים ללבושים שהם אפוד ומעיל חשן וציץ הם כלים לא לבוש, והם מוכיחין על כולם שהכוונה לרמז עליון "כולהו רזא עילאה איהו", והענין שיש כהן המקריב למעלה הנשמות על גבי המזבח העליון שהיא מדת המלכות. ואף כאן כהן גשמי מקריב טוב כוונת מחשבת נשמתן של ישראל וקרבתם על גבי המזבח הגשמי להקשר ברוחני למעלה בסוד קרבן הגשמי הזה, ולזה צריך שיתלבש דוגמא בלבושי הכהן העליון, וזהו שאמר "למהוי לבושין דלתתא כנונא דלעילא" (אור יקר).

⁴¹⁷ ועתה יפול השאלה בכהן העליון עצמו מה צורך ללבושין לזה אמר "תא חזי כיון" וכו', וירצה נקשה שנית ומתוך זו יתורץ הראשונה, "כיון דמיכאל כהנא רבא" שהוא שר החסד בהיכל הרצון ואין ספק שיש תחת ידו כמה מחנות לאלפים ולרבבות וכולם כהנים הדיוטים, ואין לגבריאל שום שרות בכהונה מפני שמיכאל כהנא כהנים הדיוטים, ואין לגבריאל שום שרות בכהונה מפני שמיכאל כהנא רבא (אור יקר).

⁴¹⁸ ואין כהן אלא אותם הממונים תחתיו מצד הימין, אמנם גבריאל שר הגבורה והוא לוי אם כן אמאי כתיב בגבריאל האיש לבוש הבדים (אור יקר).

⁴¹⁹ אם לבושין אלו לבושי כהן גדול ואם הדיוט אין גבריאל הדיוט דהא שר הגבורה הוא (אור יקר).

<p>דשמאלא אתכליל בימינא תדיר ואתלבש גבריאל בלבושין אלין⁴²⁰</p>	<p>גבריאל בלבושים הללו.</p>
<p>תו דהא גבריאל איהו אתמנא שליחא בהאי עלמא⁴²¹ וכל שליחא דאתמנא בהאי עלמא אצטריך לאתלבשא בלבושין דהאי עלמא והא אוקימנא ברזא דנשמתא⁴²² כד סלקת לעילא אתלבשת בלבושא כגוונא דלעילא⁴²³ בנין למהוי תמן וכן כד נחתת לתתא מלעילא כלא איהו כגוונא דההוא אתר דאזלת תמן כגוונא דא כל אינון שליחין דאתמנן בשליחותא בהאי עלמא והא אוקימנא⁴²⁴</p>	<p>עוד שהרי גבריאל התמנה שליח בעולם הזה וכל שליח שהתמנה בעולם הזה צריך להתלבש בלבושי העולם הזה והרי בארנו בסוד הנשמה כשהיא עולה למעלה היא מתלבשת בלבוש כדוגמא שלמעלה כדי להיות שם וכן כשיורדת למטה מלמעלה הכל הוא כמו שאותו מקום שהולכת לשם כמו כן כל אותם שלוחים שהתמנו בשליחות בעולם הזה והרי בארנו.</p>
<p>ותא חזי האי מעילא דאפודא לחפיא עליה כד לביש ליה⁴²⁵ כתיב (תהלים קל"ד) אחר וקדם צרתני ותשת עלי כפכה האי קרא הא אוקמוה</p>	<p>ובא וראה המעיל הזה של האפוד לכסות עליו כשלוש אותו כתוב אחר וקדם צרתני ותשת עלי כפכה פסוק זה הרי פרשוהו.</p>
<p>אבל תא חזי בשעתא דברא קודשא בריך הוא לאדם הראשון דכר ונוקבא אתבריאו והו תרווייהו דא עם דא קשורא נוקבא לאחורא⁴²⁶ ודכורא לקמא עד דנסר לון קודשא בריך הוא ואתקין לה ואעיל לה לקמיה דאדם לאסתכלא אנפין באנפין וכיון דאסתכלו אנפין באנפין כדין אתסגי רחימותא בעלמא ואולידו תולדין בעלמא מה דלא הות מקדמת דנא והא אוקימנא</p>	<p>אבל בא וראה בשעה שברא הקדוש ברוך הוא את אדם הראשון זכר ונקבה נבראו והיו שניהם זה עם זה קשורים הנקבה לאחור והזכר לפניו עד שנסר אותם הקדוש ברוך הוא והתקין אותה והכניס אותה לפני אדם להסתכל פנים בפנים וכיון שהסתכלו פנים בפנים אז רבתה האהבה בעולם והולידו תולדות בעולם מה שלא היה מקדם לכן והרי בארנו.</p>
<p>ולבתי דחב אדם ואתתא ואתא נחש על חווה⁴²⁷ ואטיל בה זוהמא אולידת חווה לקין והוה דיוקניה דיוקנא דלעילא⁴²⁸ ותתא מרזא</p>	<p>ואחר שחטא אדם והאשה ובא נחש על חווה והטיל בה זוהמא הולידה חווה את קין והיה דיוקנו דמות שלמעלה ומטה מסוד</p>

⁴²⁰ רלג ע"א (הערת הזהר). פי' בלבוש מיכאל שהוא חסד והם לבוש הבדים (מ"מ).

⁴²¹ ולפ"ז לבוש הבדים אינם לבוש דמיכאל אלא לבוש שבו מתלבש בעו"הז נק' לבוש הבדים וכדמפרש (מ"מ).

⁴²² לעיל קמא ע"ב קנ ע"א רי ע"א וע"ב רכט ע"ב (לש"ו).

⁴²³ עי' לעיל רכט ע"ב הערה בשם הביאורים.

⁴²⁴ רכט ע"ב (הערת הזהר).

⁴²⁵ פי' האפוד מחפה על המעיל כמ"ש רש"י בחומש, ומקרא מלא הוא וילבש אותו את המעיל ויתן עליו את האפוד וכו' (מ"מ).

⁴²⁶ בראשית לה ע"א (לש"ו), נולד גם נשמת אדה"ר ג"כ רק בהיותם אב"א, ולכן היו אדם וחווה בתחילה ג"כ אב"א וכמ"ש בפ' בראשית (לה רע"א) ופ' פקודי (רלא ע"א), ומשום שהיה לידתם בלתי תיקון, שהוא רק בהיותם אב"א ע"י שליטת החיצונים שהיו שולטים אז עדיין למטה (כללים ח"א קג ע"ג), מה שיצאו אדם וחווה בתחילה ג"כ רק אב"א (כמ"ש בזוה"ק בראשית ל"ה רע"א ופ' פקודי רלא ע"א) הוא משום כי הנה היציאה והלידה דנשמתו הנה היה ג"כ רק אחר שירדו הז'ון למטה במקומם אשר היו שם רק אב"א וכנ"ל אות ו' ז', אבל המשכת נשמתו ממקורה, הנה היה מזווגי דפב"פ, והיה מתוקן נשמתו עצמו גם מהתיקוני דהמלכי יושר ומהאבא הכללי ג"כ. וזהו שכתוב (בראשית ב ז) ויפח באפיו נשמת חיים, כי היה נשמתו כלול מהאבא הכללי ג"כ שהוא המוחין דחיה וכמ"ש בדרושי מ"ן ומ"ד (סוף דרוש א) (כללים ח"א קה ע"ג ועיי"ש קז ע"ד).

⁴²⁷ עי' אד"ר קמג ע"א (דע"ה ח"ב קמו ע"ד).

⁴²⁸ קסז ע"א (הערת הזהר).

<p>דוזהמא⁴²⁹ דסטר אחרא ומסטר דלתתא ועל דא איהו הוה קדמאה דעבד מותא בעלמא בנין דסטר דיליה גרים חויה ארחיה הוא למהוי כמין לקטולא ההוא דאתי מניה ארחיה נקיט ואזיל ועל דא כתיב (בראשית ד ח) ויהי בהיותם בשדה ויקם קין אל הבל אחיו ויהרגהו⁴³⁰</p>	<p>הזוהמא של הצד האחר ומהצד שלמטה ועל כן הוא היה הראשון שעשה מות בעולם משום שהצד שלו גרם הנחש דרכו הוא לארב להרג אותו שבא ממנו בדרכו לקח והלך ועל זה כתוב (בראשית ד) ויהי בהיותם בשדה ויקם קין אל הבל אחיו ויהרגהו.</p>
<p>אשכחנא בספרין קדמאין דכד קטל ליה קין להבל הוה נשך ליה נשיכין</p>	<p>מצאנו בספרי הקדמונים שכשהרג קין את הבל היה נושך אותו נשיכות</p>
<p>רלא/ב</p>	
<p>כחויא עד דאפיק נשמתיה וקטיל ליה</p>	<p>כנחש עד שהוציא את נשמתו והרג אותו.</p>
<p>וכל מלין אהדרו⁴³¹ ליסודא קדמאה ואי לאו דהוה קין מההוא סטרא לא אשתכח הכי לגבי אחוה ועל דא כיון דחזא אדם דאתקטיל הבל⁴³² ואתתריך קין⁴³³ אמר מה אנא אוליד מכאן ולהלאה אתפרש מאתתיה מאה ותלתין שנין ורוחין נוקבי⁴³⁴ מסאבי הוו אתיין ומתחממן מניה והוה אוליד רוחין ושדין ואקרונ נגעי בני אדם ואוקימנא</p>	<p>וכל הדברים חזרו ליסוד הראשון ואם קין לא היה מן אותו הצד לא נמצא כך לאחיו ועל כן כיון שראה אדם שנהרג הבל וגרש קין אמר מה אני אוליד מכאן והלאה נפרד מאשתו מאה ושלשים שנה ורוחות נקבות טמאות היו באות ומתחממות ממנו והיה מוליד רוחות ושדים ונקראים נגעי בני אדם ובארנו.</p>
<p>לבתר קני ואתלבש בקנאה⁴³⁵ ואתחבר באתתיה ואוליד לשת⁴³⁶ דכתיב (בראשית ה ג) ויולד בדמותו כצלמו⁴³⁷ ויקרא את שמו שת⁴³⁸</p>	<p>אחר כך קנא והתלבש בקנאה והתחבר באשתו והוליד את שת שכתוב (בראשית ה) ויולד בדמותו כצלמו ויקרא את שמו שת זהו בדמותו כצלמו מה שלא היה כך</p>

⁴²⁹ כי המעיל אינו כלי לעצמו אלא כלי טפל לאפוד ולכן נקרא מעיל האפוד, וכבר נתבאר כי האפוד היא מדת המלכות שם אדני' לבוש לחשן שם יהו"ה, והמעיל למטה מבחינת אפוד הוא, ולכן האפוד זהב תכלת וארגמן ותולעת שני ושש, שהוא סוד זה"ב בינה שהיא רוכבת על תכלת וכו' שהם ארבעה בחינות וכו' שהם חסד עם גבורה תולעת [שני] ושש תפארת ארגמן מלכות תכלת, אמנם המעיל היא תחתונה למטה מאפוד ולכן אפוד על מעיל היה מתלבש, והמעיל כולה תכלת בחינה תחתונה למטה, וזהו שאמר "כליל תכלת דהכי אתחזי" (אור יקר). פי' מטיפת ס"מ, ומ"ש ומסטר דלתתא הם טיפות של אדם וחווה וז"ש לעיל והוה דיוקניה דיוקנא דלעילא ותתא (מ"מ).

⁴³⁰ בראשית נא ע"ב (הערת הזהר).

⁴³¹ קין נחש יסודו, ונשמת הבל ליסודה, וגופו ליסודו, והבל נהרג על ידו כיסודו כדפירשו בספרא דצניעותא בחלק שיעור קומה סימן (?), ומטעם זה קין גבר על הבל הכל מסודר מלמעלה, וקשיא ליה והרי כמה בני אדם רוצחין וכי מטעם זה נאמר בהם שהם באים מנחש שהטיל זוהמא באמם, לזה אמר "ואי לאו דהוה קין מההוא" וכו' (אוריקר).

⁴³² שהיה קדוש (אור יקר).

⁴³³ שהיה טמא הסיכמה דעתו לימנע, שאם יהיה קדוש יומת ואם יהיה רשע יתגרש אם כן העדרם יפה יפה מהוייתם, ועניין גירושי קין פירשו בזהר פרשת בראשית (אור יקר).

⁴³⁴ באונס על ידי חלום וקרי וכן פירשו בגמרא בפרק עושין פסין, ואם תאמר אותם רוחי נוקבי מסאבי מאין נמצאו ומהיכן היו, ואפשר דהיינו שדים שנבראו ערב שבת בין השמשות כדפירשו רז"ל אשר ברא אלהים לעשות והם רוח בלא גוף וכל כוונתם להכלל בגוף האדם, ולזה היו באות אליו ונזקקות לו בחלומו והיו מתעברות ממנו והיו מולידים בנים אמצעיים שאינם שדים ולא בני אדם אלא חציים כך וחציים כך, והיינו שנקראים נגעי בני אדם נג"ע הוא הפך ענ"ג, וממה שבני אדם מתענגים בחלומם מולידים אלו שהם נג"ע, והם להוכיח ולייסר בני אדם כדכתיב והוכחתיו בשבט אנשים ובנגעי בני אדם ובמקום אחר אבאר יותר, וענין הקרי בזמן הזה דרך אחר לו כאשר אבאר במקומו בעזרת האל (אור יקר).

⁴³⁵ שגם היא נתעברה משדים זכרים או כעניין עדה וצלה שפירשו רז"ל (אור יקר).

⁴³⁶ היינו נשמת הבל הקדושה שחזרה להתגלגל כדפירשו בתיקונים (אור יקר).

⁴³⁷ היינו שלא היה בו זוהמא כלל אלא בדמותו בגוף (אור יקר).

⁴³⁸ שראה שממנו יסוד עולם דהיינו מלשון ש"ת שתו השערה, כי השתות יהרסון (אור יקר).

<p>דא איהו בדמותו כצלמו מה דלא הוה הכי בקדמיתא באינון בנין קדמאי⁴³⁹ דהוו מקדמת דנא</p>	<p>בראשונה באותם בנים ראשונים שהיו מקדם לכן.</p>
<p>בגין דהא בקדמיתא⁴⁴⁰ אתחברותא אחרא⁴⁴¹ הות לגביה ואוקמוה עד דאתת הוה ואתקין לה⁴⁴² קודשא בריך הוא לגביה דאדם ואתחברו אנפין באנפין ועל דא כתיב (שם ב כג) לזאת יקרא אשה דא איהי אתתא אבל אחרא לא אקרי הכי והא אוקמוה ובגין (כך) דאדם וחיה כחדא אתבריאו כתיב (שם ה ב) זכר ונקבה בראם ויברך אותם תרווייהו כחדא הוו ועל דא כתיב אחור וקדם צרתני</p>	<p>משום שהרי בראשונה התחברות אחרת היתה אליו ופרשוה עד שבאה חוה והתקינה הקדוש ברוך הוא לאדם והתחברו פנים בפנים ועל זה כתוב לזאת יקרא אשה זוהי אשה אבל אחרת לא נקראת כך והרי פרשוה ומשום שאדם וחיה נבראו כאחד כתוב זכר ונקבה בראם ויברך אתם שניהם כאחד היו ועל זה כתוב אחור וקדם צרתני.</p>
<p>תא חזי אפוד וחשן אחור וקדם הוו וכד כהנא הוה אתלבש בהו הוה דמי בדיוקנא עלאה והא אתמר דכדין אנפוי נהירין ואתוון בלטין וסלקין לעילא מנהרין וכדין הוה ידע מלה</p>	<p>בא וראה אפוד וחשן אחור וקדם היו וכשהכהן התלבש בהם היה דומה בדמות עליון והרי נתבאר שאז פניו האירו והאותיות בלטו ועלו למעלה מאירות ואז היה יודע את הדבר.</p>
<p>ובגין כך תקונא דחושנא ותקונא דאפודא כחדא מתקשרין ואף על גב דתקונא דדא לאו איהו כתקונא דדא⁴⁴³ וכלא ברזא חדא קשורא דדא ברא לאתאחדא חושנא באפודא בארבע עוקן⁴⁴⁴ דאתקשרין בהאי אתר ובהאי אתר ואינון רזא דאינון רתיכין דמתקשרין בהאי סטרא דלתתא לאינון דלעילא וכלא איהו ברזא דאופנין וחיות⁴⁴⁵</p>	<p>ולכן תקון החושן ותקון האפוד כאחד נקשרו ואף על גב שתקון זה אינו כתקון זה והכל בסוד אחד קשר של זה בזה להתאחד חושן באפוד בארבע טבעות שנקשרו במקום הזה ובמקום הזה והם סוד אותן המרכבות שנקשרו בצד הזה שלמטה לאותם שלמעלה והכל הוא בסוד של אופנים וחיות.</p>
<p>כתיב בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ ואוקמוה דהא כלא כגוונא דא אתעביד משכנא כגוונא דעלמא תתאה עבד כגוונא</p>	<p>כתוב בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ ופרשוה שהרי הכל כמו כן נעשה המשכן כמו שהעולם התחתון עשה כמו העולם העליון וכל מעשהו שעשה</p>

⁴³⁹ אפשר דעל הבל וקין קאמר (אור יקר).

⁴⁴⁰ פ' חוזר לענין ראשון שאמר שהיו אדם וחיה אח"כ בא עד שנסרס הקב"ה והחזירם פנים בפנים ונותן טעם למה הוצרך הקב"ה לגמור אותם ולהחזירה פ"ב ואמר בגין דהא בקדמיתא וכו' דהיינו שתחלה היתה לו חוה ראשונה ולא היה בה ממש, לכך עשה הקב"ה חוה שנייה כ"מש האר"י ז"ל (מ"מ).

⁴⁴¹ היינו זוהמת הנחש שהיא לילית הרשעה המלובשת בחוה ומולידה בנים בשותפות הזוהמא, וכן פירשו בתיקונים שזוהמת הנחש היינו לילית הרשעה ואם כדבריו אתי להו הדברים כפשוטן, אמנם קשה אומרם ואוקמוה שמורה על ענין שדרש בזוהר פרשת בראשית וגם במדרשים שכאשר היתה חוב בסטרוי מאחורא היה מתחבר עם לילית ממש עד שקראוה חוה ראשונה (אור יקר).

⁴⁴² וענין זה בלי ספק יורה על חוה ראשונה, והשתא קשה כמה דוחקים ראשונה מה היה כוונת הקדוש ברוך הוא להביא לו חוה זו שיתחבר עמו ויוליד טמאים, שנית כוונת בריאת לילית זו מה היה כי ודאי כבר היתה חוה באחוריו ועיקר הבריאה היה בנסירת חוה כמו שאמר לזאת יקרא אשה אם כן מה טעם לחוה זו, ולפרש שנתחברה הטמאה הזו מעצמה אליו והרי עדיין לא חטא אדם הראשון והיאך מבלעדי ה' נזדווג לנקבה הזו ויש לך עון גדול מזה וכו' (אור יקר).

⁴⁴³ פירוש שהתיקונים של המ' הנקראי' אפוד אינם כתיקוני הזעיר שהוא החשן (מ"מ).

⁴⁴⁴ פ' ארג"מן שמקשרים זעיר עם המ' וז"ש ואינון רזא דאינון דתיכון דמתקשרין בהאי סטרא דלתתא שהיא המ', לאינון דלעילא שהם הארות הזעיר (מ"מ).

⁴⁴⁵ פ' שהאופנים בעשייה והם בחינת המלכות, כי מ' תקנא בעשייה וחיות ביצירה וזעיר מקנן ביצירה והם תמיד מחוברים כמשה בלכתם ובהנשאם וכו', כגוונת דא אתעביד וכו', פירוש המשכן כמו העולם, ה"ג כגוונא דעלמא תתאה עבד כגוונא דעלמא עילאה, ור"ל שהמלכות היא כמו הבינה (מ"מ).

<p>דעלמא עלאה וכל עובדוי דעבד כגוונא דלעילא⁴⁴⁶ הכי נמי משכנא כל עובדוי אינון כעובדא וכגוונא דעלמא⁴⁴⁷ (עלאה) (ס"א) ואוקמוה כגוונא דא אתעביד משכנא וכל עובדוי דעבד בהאי עלמא כגוונא דלעילא עבד והכי נמי משכנא כל עובדוי אינון כגוונא דלעילא כגוונא דעלמא תתאה וכגוונא דעלמא עלאה)</p>	<p>כדוגמא שלמעלה כך גם המשכן כל מעשיו הם כמעשה וכמו של העולם (העליון) (ובארוה כדוגמא זו נעשה המשכן וכל מעשיו שעשה בעולם הזה כדוגמא שלמעלה עשה וכך גם כן המשכן כל מעשיו הם כדוגמת מעלה כדוגמת העולם התחתון וכדוגמת העולם העליון).</p>
<p>ורוא דא כל עובדין דמשכנא כלהו עובדין ותקונין דלעילא ותתא⁴⁴⁸ בנין לאשראה שכינתא בעלמא בדיוורין עלאין ובדיוורין תתאין כגוונא דא גן עדן לתתא איהו כגוונא עלאה וכגוונא תתאה כל ציורין וכל דיוקנין דעלמא כלהו תמן ועל דא עבידת משכנא ועבידת⁴⁴⁹ שמים וארץ כלהו ברוא חדא</p>	<p>וסוד זה כל מעשי המשכן כולם מעשים ותקונים שלמעלה ולמטה כדי להשרות שכינה בעולם בדיוורים העליונים ובדיוורים התחתונים כמו כן גן עדן למטה הוא כמו העליון וכמו התחתון כל הציורים וכל הדיוקנאות של העולם כולם שם ועל כן עבודת המשכן ועבודת שמים וארץ כולם בסוד אחד.</p>
<p>כתיב (ישעיה מ כו) שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה וגו' האי קרא אוקמוה אבל תא הזי וכי בנין דיסתכל בר נש עינוי לעילא וזקיף לון לעילא יכיל למנדע ולאסתכלא במה דלא אתרשו למנדע ולמיחמי</p>	<p>כתוב שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה וגו' פסוק זה פרשוהו אבל בא וראה וכי בשביל שיסתכל אדם בעינוי למעלה ומעלה אותם למעלה יכול להסתכל במה שלא הרשה לדעת ולראות.</p>
<p>אלא שאו מרום עיניכם מאן דבעי לאסתכלא ולמנדע בעובדוי דקודשא בריך הוא יזקיף עינוי לעילא ויחמי כמה חיילין וכמה משריין עובדין משניין דא מן דא רברבין אלין מאלין וכדין תחמון ותשאלון ותימרון מאן ברא אלין מי ברא אלה הא אוקימנא רוא דמי ברא אלה⁴⁵⁰ דהוא אתר דקיימא מרום⁴⁵¹ וגניז⁴⁵² וסתים ולא ידיע⁴⁵³ וקיימא תדיר לשאלא בנין דלא אתגליא ההוא אתר⁴⁵⁴</p>	<p>אלא שאו מרום עיניכם מי שרוצה להסתכל במעשי הקדוש ברוך הוא יזקיף עינוי למעלה ויראה כמה חיילות וכמה מחנות מעשים משנים זה מזה גדולים אלה מאלה ואז תראו ותשאלו ותאמרו מי ברא אלה מי ברא אלה הרי בארנו סוד של מי ברא אלה שהוא מקום שעומד מרום וגנוז ונסתר ולא ידוע ועומד תמיד לשאלה משום שלא התגלה לאותו מקום.</p>
<p>המוציא במספר צבאם מאי המוציא אלא בנין דההוא אתר דאיהו טמיר⁴⁵⁵ וגניז איהו אפיק כלא ברוא דקול דנפיק משופר⁴⁵⁶ וההוא</p>	<p>המוציא במספר צבאם מה זה המוציא אלא משום שאותו מקום טמיר וגנוז הוא מוציא הכל בסוד הקול שיוצא מהשופר</p>

⁴⁴⁶ פ"ל כל מעשה שעשתה המלכות בב"ע הוא כמעשה הבינה באצילות (מ"מ).

⁴⁴⁷ ור"ל שהמשכן כמו העולם (מ"מ).

⁴⁴⁸ פ"ל המשכן רמוזים בו פרצופים עליונים ותחתונים, כגוונא עילאה, פירוש שג"ע שלמטה הוא כמו ג"ע שלמעלה וכגוונא התאה, פירוש עו"הז, זקיף עינוי לעילא ויחמי כמה חיילין ושיעור הכתוב שאו מרום עינכם ותראו כמה חיילין ומשריין ואזי תשאלו מי ברא אלה (מ"מ).

⁴⁴⁹ רכ ע"ב (הערת הזהר).

⁴⁵⁰ פ"ל השאלה והתשובה רמוזה במי ברא אלה שהשאלה היא מאן ברא אלה והתשובה מ' שהיא בינה ברא אלה (מ"מ).

⁴⁵¹ מקום (מ"מ).

⁴⁵² פ"ל בינה (מ"מ).

⁴⁵³ צב ע"א קסח ע"ב (הערת הזהר).

⁴⁵⁴ בראשית ב ע"א (הערת הזהר).

⁴⁵⁵ פ"ל בינה (מ"מ).

⁴⁵⁶ פ"ל זעיר שיצא מבינה הנקרא שופר ולפ"ז מ"ש הכתוב המוציא במספר הוא זעיר הנקרא מספר וכן כתב הרב שדעת זעיר נקרא מספר (מ"מ).

<p>קול איהו מספר דכל הילין עלאין והושבנא דכלא ומתמן אשתכח רזא דמהימנותא עלאה⁴⁵⁷ בכל אינון סטריין עלאין⁴⁵⁸ עד דנגדין דרגין ואתמשכאן לתתא⁴⁵⁹ ואתפרשאן כמה⁴⁶⁰ הילין לזנייהו וכלהו קיימן בחושבנא ואקרון בשמא מרוב אונים דא סטרא דימינא ואמיץ כח דא סטרא דשמאלא איש לא נעדר סטריין דנגדין מתריין עבריין⁴⁶¹</p>	<p>ואותו קול הוא מספר של כל החילות העליונים וחשבון של הכל ומשם נמצא סוד האמונה העליונה בכל אותם צדדים עליונים עד ששופעות הדרגות ונמשכות למטה ונפרדים כמה חיילות למיניהם וכולם עומדים בחשבון ונקראים בשם מרב אונים זה צד הימין אמיץ כח זה צד השמאל איש לא נעדר הצדדים ששופעים משני עברים.</p>
<p>רלב/א</p>	
<p>דבר אחר שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה האי קרא כד אתקם משכנא⁴⁶² והוה אתתקן כל מאן דחמי ליה למשכנא אסתכל ביה לעילא ותתא⁴⁶³ וכלא חמי ביה במשכנא בנין דכל עובדין דעלמא עלאה ותתאה כלהו אתתקנו ביה במשכנא⁴⁶⁴ והא אוקימנא כל מאן דחמי אינון קרסים במשכנא ואסתכל בהו הוה מסתכל בנהירו דלהון בנהירו דככביא⁴⁶⁵ בנין דהכי קיימן ככביא ברקיעא⁴⁶⁶</p>	<p>דבר אחר שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה הפסוק הזה כשהוקם המשכן והיה מתתקן כל מי שראה את המשכן הסתכל בו למעלה ומטה ואת הכל ראה במשכן משום שכל מעשי העולם העליון והתחתון כולם נתקנו במשכן והרי בארנו כל מי שרואה אותם הקרסים במשכן והסתכל בהם היה מסתכל באור שלהם באור הכוכבים משום שכך עומדים הכוכבים ברקיע.</p>
<p>פתח ואמר (תהלים קמח א) הללויה הללו את יהויה מן השמים⁴⁶⁷ וגו' תא הזי תושבחתא דא אמר דוד לקבל רזא דשמא קדישא⁴⁶⁸ דאיהו כללא דתושבחתא דכלא תריין תושבחן אינון כנוונא דרזא דשמא קדישא⁴⁶⁹ עלאה דאיהו כללא דתושבחתא דכלא ואינון דא ותושבחתא בתראה דאיהי כללא דתושבחתא דכלא דכתיב</p>	<p>פתח ואמר (תהלים קמח) הללויה הללו את ה' מן השמים וגו' בא וראה התשבחת הזו אמר דוד כנגד סוד השם הקדוש שהוא כלל של תשבחת הכל שתי תשבחות הן כמו סוד השם הקדוש העליון שהוא הכלל של תשבחת הכל ואלו זה והשבח האחרון שהוא כללות השבחים של הכל שכתוב (שם קנ) הללויה הללו אל בקדשו וגו' אבל</p>

⁴⁵⁷ פי' מהזעיר נראים הארות הבינ' הנקראים מהימנותא עילאה (מ"מ).

⁴⁵⁸ פירוש ג' קוי הזעיר ימין ושמאל ואמצע (מ"מ).

⁴⁵⁹ למלכות (מ"מ).

⁴⁶⁰ קמ (הערת הזהר).

⁴⁶¹ ת"ת (רח"ו). ואם כן חג"ת מנה הזוהר כאן (מ"מ).

⁴⁶² דהיינו בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ, והנה "אתתקן" היינו הדרים בתוכם דהיינו כלים כדפירשנו לעיל (אור יקר).

⁴⁶³ דהיינו במעשה עולם גשמי ועולם רוחני הכל היה רואה שנכלל במעשה במשכן (אור יקר). ופי' שאו מרום עיניכם ר"ל שאו לשמים עיניכם וראו ג"כ במשכן ותמצאו שזה כזה ואז תשאלו מי ברא אלה (מ"מ).

⁴⁶⁴ שהמשכן בא לתקן מעשה שמים וארץ שלא ימוט כענין על שלשה דברים העולם עומד וכו' על העבודה (מ"מ).

⁴⁶⁵ הן אמת כשישער המשכיל ענין היריעות שהם חמש אל חמש בסוד עשר ספירות חמש כנגד חמש, והקרסים חמשים הם מתחברים חמש עם חמש [נמעט] [ימעט] בעיני דמיון דככבים אל הקרסים, לזה אמר כי ידמה המעשה הגשמי (אור יקר). רכט ע"א (הערת הזהר).

⁴⁶⁶ אין ספק שהרמז גבוה מעל גבוה וכדומה גם לככבים כאשר יבאר אמנם בגשמיותם ידמה לרקיעים וככביהם (אור יקר).

⁴⁶⁷ נראה ששם יהו"ה אינו ממש בתפארת עצמו אלא ענין נעלם ומשבחין אותו מן השמים דהיינו תפארת (אור יקר).

⁴⁶⁸ סודו נעלם יותר ולכן בשבח הזה נכלל "תושבחתא דכולא" ירצה כל המשבחים כאומרו מרומים, מלאכיו, צבאיו, שמש, ירח, כוכבי אור, שמי השמים המים אשר מעל השמים וכו'. או ירצה כי יש משבחים שיוכלל שבחם בשם יהוה ויש בשם אל ויש בשאר שמות, אמנם בשבח יהו"ה כולל כל השבחים כמו שכולל כל השמות (אור יקר), פי' זעיר (מ"מ).

⁴⁶⁹ פי' זעיר (מ"מ).

<p>(שם קנ א) הללויה הללו אל בקדשו וגו' אבל דא הוה על עשר מינים⁴⁷⁰ ודא הוה על שבע⁴⁷¹ וכלא רוא חדא בשמא קדישא⁴⁷²</p>	<p>זה היה על עשרה מינים וזהו על שבעה והכל סוד אחד בשם הקדוש.</p>
<p>הללויה הללו את יהו"ה מן השמים איהו שירותא⁴⁷³ דשית סטרין לאתפשטא לתתא⁴⁷⁴ דדא איהו רוא דקיימא לשאלה⁴⁷⁵ כמה דאת אמר (דברים ד לב) כי שאל נא לימים ראשונים אשר היו לפניך⁴⁷⁶ וגו' עד הכא אית רשו לשאלה מן היום אשר ברא וגו' ועד קצה השמים מכאן והלאה לא עומד לשאלה משום שהוא מקום טמיר וגנוז.</p>	<p>הללויה הללו את ה' מן השמים זוהי ראשית של ששה צדדים להתפשט למטה שזהו סוד שקים לשאלה כמו שנאמר כי שאל נא לימים ראשונים אשר היו לפניך וגו' עד כאן יש רשות לשאלה מן היום אשר ברא וגו' ועד קצה השמים מכאן והלאה לא עומד לשאלה משום שהוא מקום טמיר וגנוז.</p>
<p>ועל דא הללו את יהו"ה מן השמים הללוהו במרומים אלין תרין סטרין⁴⁷⁹ (דאינון רומא דשירותא) ימינא ושמאלא ומהכא אתפשטאן בלהו אחרנין לתתא ברוא דדרגין לאתתקנא כדקא יאות הללוהו⁴⁸⁰ כל מלאכיו אלין תרין קיימי⁴⁸¹ דקיימי תחות גופא למשען גופא עליהו</p>	<p>ועל זה הללו את ה' מן השמים הללוהו במרומים אלו שני צדדים (שהם רום ההתחלה) ימין ושמאל ומכאן מתפשטים כל האחרים למטה בסוד הדרגות להתתקן כראוי הללוהו כל מלאכיו אלו הם שני עמודים שעומדים תחת הגוף להשעין את הגוף עליהם.</p>
<p>תא חזי אינון קיימי דגופא אשתען עלייהו קיימי הכא ברוא דמלאכין בגין דירכין אינון שליחן למיזל מאתר לאתר ומרוא דא נפקין אינון דאקרון מלאכין דאינון שליחן למהך בשליחותא דמאריהון מאתר לאתר</p>	<p>בא וראה אותם העמודים שהגוף נשען עליהם עומדים כאן בסוד המלאכים משום שהירכים הן שליחים ללכת ממקום למקום ומסוד זה יוצאים אותם שנקראים מלאכים שהם שליחים ללכת בשליחות אדונם ממקום למקום.</p>

⁴⁷⁰ והם עשר ספירות הנרמזים בהללו אל בקדשו (מ"מ).

⁴⁷¹ פי' ז"ק הנרמזים בהללו את ה' מן השמים (מ"מ).

⁴⁷² ז"א (מ"מ).

⁴⁷³ פי' ת"ת בסוד היכל הרצון שהוא ראשון לששה היכלות (מ"מ).

⁴⁷⁴ פי' להאיר למ' ולב"יע (מ"מ).

⁴⁷⁵ פי' שאלה ותשובה שבזעיר יש שאלה ותשובה אבל בנין שאלה בלא תשובה כנודע (מ"מ).

⁴⁷⁶ פ' ויצא (דף קנח ע"א) ובריש פ' וארא (דף כב ע"א) ובפ' יתרו (דף צג ע"א) ופ' פקודי (דף רלב ע"א), ומבואר שם ושם כי השאלה הוא רק מחדש ולמטה, אבל הבינה איהו עלמא דאתכסיא ולא אתגלייא כלל, ולית רשו לבר נש לאסתכלא ביה, ועל זה נאמר (דברים כב ז) שלח תשלח את האם ואת הבנים תקח לך, כי למעלה מן הר"ק לית מאן דיכיל למיקם עליה. וכן בתיקונים (בריש תיקון כב דף עא ע"א) ובתפילת אליהו (תיקון ז דף יט ע"א), כי על החכמה ובינה נאמר (דברים כט כח) הנסתרות לה' אלהינו, ובפרט על הכתר הנה אמרו בסוף תיקון כ"ב (דף עו ע"ב) וכן בתז"ח (דף ה ע"ד), כי עליו אמרו רז"ל במופלא ממך אל תדרוש ובמכוסה ממך אל תחקור אין לך עסק בנסתרות (ביאורים ח"א כ ע"ד), יראה בעליל שכוונת הזוה"ק באיסור השאלה בהג"ר הוא על הג"ר דאצילות ממש. ועוד, כי לפי דברי הרב ז"ל, מה נעשה בכל עומק הדרושים אשר בכל שער העקודים ובמטי ולא מטי ובדרושי נקודות (פרק ב) ובשבירת הכלים (ריש פרק ו) ובשער התיקון (ריש פרק ב) וכן בטנת"א (פ"א בהמ"ב), אשר בכל אלו המקומות הרי מעמיק הרב הרבה ומדבר גם בפנימיות הא"ק, וגם ברישין שבו, וכאן אמר שגם בהמלכות דא"ק אסור החקירה (ביאורים ח"א כא ע"א).

⁴⁷⁷ פי' שאלה ותשובה, ובזה יתורץ מש"ל בדף רכ"ז ע"א דבינה קיימא בשאלתא (מ"מ).

⁴⁷⁸ פי' בינה (מ"מ).

⁴⁷⁹ פי' חו"ג (מ"מ).

⁴⁸⁰ קסו ע"א (הערת הזהר).

⁴⁸¹ פי' נו"ה (מ"מ).

<p>הללוהו כל צבאיו דא איהו אתר דנפקי⁴⁸² מניה כל חילין קדישין עלאין רוא דאת קיימא קדישא ואיהו רשים בכל שאר רבוון כדקא אמרן דכתיב (ישעיה מח ב) יהו"ה צבאות שמו אות איהו בכל שאר חילין ורבוון</p>	<p>הללוהו כל צבאיו זהו מקום שיוצאים ממנו כל החילות הקדושים העליונים סוד אות הברית הקדושה והוא רשום בכל שאר הרבבות כמו שאמרנו שכתוב ה' צבאות שמו אות הוא בכל שאר החילות והרבבות.</p>
<p>הללוהו שמש וירח ביה קיימא רוא דא⁴⁸³ ואיהו שמשא לאנהרא⁴⁸⁴ וביה קיימין ככביא עלאין דנהרין ומזלי⁴⁸⁵ והא אוקימנא לבתר אהדר לעילא⁴⁸⁶ לההוא אתר דקאים ברומא דמרומים ותמן תקיעו דכלא הללוהו שמי השמים⁴⁸⁷ לבתר הללו את יהו"ה מן הארץ לקבל אלין אש וברד וגו'</p>	<p>הללוהו שמש וירח בו עומד הסוד הזה והוא השמש להאיר ובו עומדים כוכבים עליונים שמאירים ומזלות והרי בארנו אחר כך חוזר למעלה לאותו מקום שעומד ברום המרומים ושם נתקעים הכל הללוהו שמי השמים אחר כך הללו את ה' מן הארץ כנגד אלה אש וברד וגו'.</p>
<p>תא חזי אינון ככבים לתתא קיימין במשיכו דאתמשכאן מרוא עלאה⁴⁸⁸ בגין דכלא קיימא בדיוקנא עלאה והא⁴⁸⁹ אוקימנא ובגין כך כל אינון ככביא ומזלי מרום רקיעא כלהו קיימי לאנהגא ביה עלמא דלתתא מניה⁴⁹⁰ ומתמן אתפשטאן דרגין עד דקיימין דרגין לאינון ככביא דלתתא⁴⁹¹ דכלהו לא קיימי ברשותיהו כלום והא אוקימנא וכלהו קיימאן ברשותא דלעילא ועל דא כתיב (ישעיה מז יב) יעמדו נא ויושיעך הוברי שמים החוזים בככבים וכלא איהו ברשותא ואתמר</p>	<p>בא וראה אותם כוכבים למטה עומדים במשיכה שנמשכים מסוד העליון משום שהכל עומד בדמות עליון והרי בארנו ולכן כל אותם כוכבים ומזלות מרום הרקיע כולם עומדים להנהיג בו את העולם שלמטה ממנו ומשם מתפשטות דרגות עד שעומדות הדרגות לאותם כוכבים שלמטה שכלם אין עומדים ברשותם כלום והרי בארנו וכולם עומדים ברשות שלמעלה ועל זה כתוב (ישעיה מז) יעמדו נא ויושיעך הוברי שמים החוזים בכוכבים והכל הוא ברשות ונתבאר.</p>
<p>ויעשו את הכתנות שיש וגו' ואת המצנפת שיש וגו' רבי יוסי פתח (שם ב ב) והיה באחרית הימים נכון יהיה הר בית יהו"ה בראש ההרים וגו' והיה באחרית הימים כד יפקוד לה קודשא בריך הוא לברתא דיעקב⁴⁹² ויוקים לה מעפרא⁴⁹³ ויתחבר שמשא בסיהרא כדין נכון יהיה הר בית יהו"ה דא ירושלם לעילא⁴⁹⁴ דתהא</p>	<p>ויעשו את הכתנת שיש וגו' ואת המצנפת שיש וגו' רבי יוסי פתח והיה באחרית הימים נכון יהיה הר בית ה' בראש ההרים וגו' והיה באחרית הימים כשיפקד הקדוש ברוך הוא את בת יעקב ויקים אותה מן העפר ותתחבר השמש בלבנה אז נכון יהיה הר בית ה' זו ירושלים למעלה שתהיה מתקנת בתקוניה להיות</p>

⁴⁸² פי' יסוד (מ"מ).

⁴⁸³ פי' ע"י היסוד מתחברים ומזדווגים שמש וירח (מ"מ).

⁴⁸⁴ פי' יסוד נקרא שמש וכמ"ש בזהר בפ' שמות ג' מה שמש זרח ואנהיר כל עלמא אוף הכי ברית קדישא וכו' (מ"מ).

⁴⁸⁵ פי' ביסוד יש חו"ג הנקראים כוכבים ומזלות (מ"מ).

⁴⁸⁶ פי' לבניה (מ"מ).

⁴⁸⁷ והיינו בינה (מ"מ).

⁴⁸⁸ פירוש כוכבים שלמטה נמשכו מכוכבים שלמעלה שהם החסדים (מ"מ).

⁴⁸⁹ בראשית לד ע"א (הערת זהר).

⁴⁹⁰ פי' כל עולם ועולם מתנהגת ע"י הככבים שברקיע שלה (מ"מ).

⁴⁹¹ פי' שבעו"הז (מ"מ).

⁴⁹² פי' מלכות (מ"מ).

⁴⁹³ פי' מבר' בסוד העפר אשר יהיה בקרקע המשכן (מ"מ).

⁴⁹⁴ פי' מלכות (מ"מ).

<p>מתקנא בתקונהא לאתנהרא בנהורא דלעילא⁴⁹⁵ דכל נהורא לאו איהו מתקנא אלא בנהורא דלעילא ובההוא זמנא יתנהיר עלה נהורא עלאה על חד שבעה ממה דהוה מקדמת דנא כמה דכתיב (שם ל כו) והיה אור הלבנה כאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים⁴⁹⁶ וגו'</p>	<p>נאורה באור שלמעלה שכל אורה אינו מתקן אלא באור שלמעלה ובאותו זמן יאור עליה אור עליון על אחד פי שבעה ממה שהיתה מקדם לכן ככתוב (שם ל) והיה אור הלבנה כאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים וגו'.</p>
<p>בראש ההרים בראשי ההרים מבעי ליה מאי בראש אלא נהורא דא דיהא לה</p>	<p>בראש ההרים בראשי ההרים היה צריך להיות מה זה בראש אלא האור הזה שיהיה לה</p>
<p>רלב/ב</p>	
<p>בראש ההרים איהו ומאן איהו ראש ההרים דא כהנא רבא דאיהו ראש ההרים רישא דכלא סטר ימינא ודא איהו דמתקן לביתא תדיר ומברך לה לאנהרא אנפאה ועל דא יהיה נכון</p>	<p>בראש ההרים הוא ומיהו ראש ההרים זה הכהן הגדול שהוא ראש ההרים הראש של כל צד הימין וזהו שמתקן את הבית תמיד ומברך אותה להאיר פניה ועל זה יהיה נכון.</p>
<p>ובמה יתקן לה⁴⁹⁷ באינון לבושין דאינון כנוונא דלעילא כמה דאוקמוה ואינון לבושין כלהו קיימן ברזא דשית והאי ביתא כד יהא מתקן בהאי ראש ההרים דאיהו כהנא רבא כדן אתקשר ואסתלק לעילא בקיומא עלאה ויתנהיר עלמא⁴⁹⁸ מההוא נהירו עלאה (כדין) ודא הוא ונשא מגבעות מכל שאר חילין ומשריין עלאין וכדין ונהרו אליו כל הגוים</p>	<p>ובמה יתקן אותה באותם לבושים שהם כדוגמא שלמעלה כמו שבארוה ואותם לבושים כולם עומדים בסוד של שש והבית הזה כשיהיה מתקן בראש ההרים הזה שהוא הכהן הגדול אז נקשר ומתעלה למעלה בקיום עליון ויאור העולם מאותו האור העליון (אז) וזהו ונשא מגבעות מכל שאר החילות והמחנות העליונים ואז ונהרו אליו כל הגוים.</p>
<p>תא חזי בשעתא דכהנא דלתתא פריש ידוי⁴⁹⁹ כדין רוחא עלאה⁵⁰⁰ אנהיר⁵⁰¹ ונפיק וכל בוצינין נהריין⁵⁰² ונהורין אתמשכאן⁵⁰³ ואתנהרין ואתקשראן אלין באלין⁵⁰⁴ עד דיתנהירו אנפאה</p>	<p>בא וראה בשעה שהכהן שלמטה פורש ידיו אז רוח עליונה מאירה ויוצאת וכל המאורות מאירים והאורות נמשכים ונאורים ונקשרים אלה באלה עד שיאירו</p>

⁴⁹⁵ פירוש חסד (מ"מ).

⁴⁹⁶ פי' כאור ז' הימים היינו סוד, ז"ת דעתיק המתלבשים בז' תקוני רישא דאריך דהיינו שיתגלה אורם שהיה סתום עד הנה (אור יקר).

⁴⁹⁷ פי' חסד העליון במה תתקן המלכות ואמר באינון לבושין דהיינו ע"י הלבושים שלובש בהן שלמטה שכל חוט שבהם כולל משם שהם בחינת ו"ק וז"ש באינון לבושים וכו' (מ"מ).

⁴⁹⁸ פי' מלכות (מ"מ).

⁴⁹⁹ שאז מתכוננת השכינה ומברכת כאומרו כ"ה תברכו וכו' (אור יקר).

⁵⁰⁰ היינו התפשטות שמתפשט מאריך אנפין, ולהיות שצריך להתפשט חכמה ובינה ועדין אינו מתגלה וגילוי אחר שיצא מהבינה לחוץ (אור יקר). פי' בינה (מ"מ).

⁵⁰¹ החכמה והבינה, ואחר כך נפק ומתדלה וכל בוצינין שהם הספירות נהרין, ועם היות שהם בוצינין הנדלקים מאש ודין הנובע מהבינה עם כל זה הם מאירים מן הימין (אור יקר).

⁵⁰² והיינו אור מהחכמה על ידי התפשטות רוחא, בענין שבצאתו מהכתר הוא רוח חיוני דק בהתפשטו **"נהפך לאור ואנהיר"** מחכמה **"ונפק"** מבינה כדפירשנו (אור יקר). פי' י"ס דזעיר (מ"מ).

⁵⁰³ שלא יהיה שיאירו החסד בגבורה והגבורה בתפארת וכן זה בזה עד הגיע למלכות, אלא אתמשכן כולם, ולא תאמר שיתמשכו כולם כל אחד ואחד לעצמו כיון שכולם נמשכים (אור יקר).

⁵⁰⁴ בענין שכולם נקשרים יחד מאירים ונמשכים למטה, ועוד אמר **"אילין באילין"** ולא אמר דא בדא שלא יהיה קשרם חסד בגבורה וגבורה בתפארת כדרך אצילות, אלא נקשרים כל שבעתם כל אחד בכל השבעה (אור יקר).

<p>דכנסת ישראל⁵⁰⁵ וכלא על ידא דנהורא קדמאה דאיהו כהנא וכד כהנא אתער לתתא כהנא אתער לעילא ובעובדין דלתתא אתער אתערותא דלעילא</p>	<p>את פניה של כנסת ישראל והכל על ידי האור הראשון שהוא הכהן וכשהכהן מתעורר למטה כהן מתעורר למעלה ובמעשים שלמטה מתעוררת ההתעוררות שלמעלה.</p>
<p>ועל דא נכון יהיה הר בית יהו"ה בראש ההרים וגו' ונהרו אליו כל הגים משום כל שאר עמין עכו"ם אית לון ממנן ברקיעא עליהו ובההוא זמנא יבער לון ויפיל לון קודשא בריך הוא משולמניהון דכתיב יפקוד ה' על צבא המרום במרום וכיון דכלהו יתעברון משולטניהון כדין קודשא בריך הוא יתתקף בלחודיה כמה דאת אמר (שם ב יא) ונשגב יהו"ה לבדו ביום ההוא וכדין ונהרו אליו כל הגים והדא הוא דכתיב והלכו עמים רבים ואמרו לכו ונעלה אל הר יהו"ה אל בית אלהי יעקב וגו'</p>	<p>ועל זה נכון יהיה הר בית ה' בראש ההרים וגו' ונהרו אליו כל הגים משום שעכשיו כל שאר העמים יש להם ממונים ברקיע עליהם ובאותו זמן יבער אותם ויפיל אותם הקדוש ברוך הוא משלטונם שכתוב יפקד ה' על צבא המרום במרום וכיון שכלם יעברו משלטונם אז הקדוש ברוך הוא יתחזק לבדו כמו שנאמר ונשגב ה' לבדו ביום ההוא ואז ונהרו אליו כל הגים וזהו שכתוב והלכו עמים רבים ואמרו לכו ונעלה אל הר ה' אל בית אלהי יעקב וגו'.</p>
<p>וכלא איהו בשעתא דכהנא דאיהו ראש ההרים ינהיר לה וכלא איהו ברזא דשש שית אינון בכל סטרין⁵⁰⁶ דינהיר לה דהא ברזא דשית ינהיר לה</p>	<p>והכל הוא בשעה שהכהן שהוא ראש ההרים יאיר לה והכל הוא בסוד של שש שש הם בכל הצדדים שיאיר לה שהרי בסוד של שש יאיר לה.</p>
<p>רבי אלעזר ורבי יצחק ורבי יהודה הוו אזולי בארעה אמר רבי אלעזר עידן איהו למהך בשכינתא⁵⁰⁷ בגין דשכינתא לא תשרי עלן⁵⁰⁸ אלא מגו מלי דאורייתא⁵⁰⁹ אמר רבי יהודה מאן דאיהו רישא ליפתח ברישא</p>	<p>רבי אלעזר ורבי יצחק ורבי יהודה היו הולכים בדרך אמר רבי אלעזר זמן הוא ללכת עם השכינה משום ששכינה לא תשרה עלינו אלא מתוך דברי תורה אמר רבי יהודה מי שהוא הראש יפתח ברישא.</p>
<p>פתח רבי אלעזר ואמר (תהלים קיט קמא) צעיר אנכי ונבזה פקודיך לא שכחתי צעיר אנכי ונבזה דוד מלכא לזמנין איהו קא משבח גרמיה דכתיב (שם יח נא) ועושה חסד למשיחו לדוד ולזרעו עד עולם וכתוב (ש"ב כג א) נאם דוד בן ישי ונאם הגבר הוקם על משיח אלהי יעקב ולזמנין עבד גרמיה מסכנא דכתיב (תהלים פו</p>	<p>פתח רבי אלעזר ואמר (תהלים קיט) צעיר אנכי ונבזה פקדיך לא שכחתי צעיר אנכי ונבזה דוד המלך לפעמים משבח את עצמו שכתוב (שם יח) ועשה חסד למשיחו לדוד ולזרעו עד עולם וכתוב (שמואלב כג) נאם דוד בן ישי ונאם הגבר הוקם על משיח אלהי יעקב ולפעמים עושה את עצמו עני שכתוב כי עני ואביון אני וכתוב</p>

⁵⁰⁵ היינו סוד אור הלבנה כאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים שפירשנו לעיל, ולא אמר ויתנהירו אנפאה אלא עד דיתנהירו אנפאה, שהענין הוא כך חסד מאיר בגבורה וגבורה מאיר בחסד, ומושך קשר שניהם ומאיר בתפארת ותפארת בשנים ונקשרים אלו באלו ויורד האור ומושך לנצח, וקושר נצח בשלשתם ושלשתם בנצח, ומאירה ומושכת לההוד וקושר היסוד בחמשתם וחמשתם ביסוד, ואחר כך יורד עד המלכות וקושר מלכות בששה וששה במלכות (אור יקר).

⁵⁰⁶ פי' למעלה יש ו"ק דזעיר ולמטה כהן לובש בגדים שיש בהם שש כמש"ל, צעיר אנכי ונבזה לפי שאמר לעיל רבי יהודה מאן דאיהו ורישא וכו' לכך ר"א הקטין עצמו ואמר צעיר אנכי ונבזה וז"ש לקמן השתא אנא אפתא ברישא שר"ל אחר שהקטנתי את עצמי אנא אפתא ברישא (מ"מ).

⁵⁰⁷ שהיא שמירת הדרך שהיא נקראת שמירה, והדרך הוא מבוא מהמלכות לצדיר והשכינה שומרת אותו הדרך שלא יושפע אלא בה, והצדיקים ההולכים בדרך שיחו תורה עמהם ומיד שכינה מתלוות אליהם להיותה שמירת הדרך, אם כן "עידן הוא למהך בשכינתא" שיהיה לדרך שמירה, ואי אפשר אם לא על ידי דברי תורה (אור יקר).

⁵⁰⁸ להיות שמירת הדרך (אור יקר).

⁵⁰⁹ שהיא רודפת אחר התורה דהיינו דרך כוכב מיעקב (אור יקר).

<p>(א) כי עני ואביון אני וכתיב צעיר אנכי ונבזה ואיהו אמר⁵¹⁰ (שם ק"ח כב) אבן מאסו הבונים היתה לראש פנה</p>	<p>צעיר אנכי ונבזה והוא אומר (שם ק"ח) אבן מאסו הבונים היתה לראש פנה.</p>
<p>אלא בזמנא דהוה סליק בדרגא דשלמא⁵¹¹ ואסתלק בדינא קשוט⁵¹² והוה שליט על שנאוי הוה קא משבח גרמיה⁵¹³ ובזמנא דחמא גרמיה בעק⁵¹⁴ ושנאוי קא דחקין ליה⁵¹⁵ כדין מאיך גרמיה⁵¹⁶ והוה קרי גרמיה מסכנא זעירא לכלא מאי טעמא בנין⁵¹⁷ דהא לזמנין הוה שליט ולזמנין הוה בעאקו דשנאוי⁵¹⁸</p>	<p>אלא בזמן שהיה עולה בדרגת השלום והתעלה בדין של אמת והיה שולט על שונאיו היה משבח את עצמו ובזמן שראה את עצמו בצרה ושונאיו דוחקים אותו אז הנמיך את עצמו והיה קורא לעצמו עני קטן לכלם למה משום שלפעמים היה שולט ולפעמים היה בצרה של שונאיו.</p>
<p>ועם כל דא איהו שליט עליהו תדיר ולא יכילו ליה ודוד מלכא תדיר איהו הוה שפיל גרמיה לגבי קודשא בריך הוא דכל מאן דמאיך גרמיה קמי קודשא בריך הוא איהו זקיף ליה על כלא ובנין כך אתרעי ביה קודשא בריך הוא בהאי עלמא ובעלמא דאתי בעלמא דין דכתיב (ישעיה לז לה) וגנותי על העיר הזאת להושיעה למעני ולמען דוד עבדי בעלמא דאתי דכתיב (הושע ג ה) ובקשו את יהוה אלהיהם ואת דוד מלכם ופחדו אל יהוה ואל טובו באחרית הימים דוד איהו הוה מלכא בהאי עלמא ודוד יהא מלכא לזמנא דאתי ועל דא אמר אבן מאסו הבונים היתה לראש פנה</p>	<p>ועם כל זה הוא שלט עליהם תמיד ולא יכלו לו ודוד המלך תמיד היה משפיל עצמו לקדוש ברוך הוא שכל מי שמנמיך עצמו לפני הקדוש ברוך הוא הוא מזקיף אותו על הכל ולכן התרצה בו הקדוש ברוך הוא בעולם הזה ובעולם הבא בעולם הזה שכתוב (ישעיה לז) וגנותי על העיר הזאת להושיעה למעני ולמען דוד עבדי ובעולם הבא שכתוב (הושע ג) ובקשו את ה' אלהיהם ואת דוד מלכם ופחדו אל ה' ואל טובו באחרית הימים דוד הוא היה מלך בעולם הזה ודוד יהיה מלך לעתיד לבא ועל זה אמר אבן מאסו הבונים היתה לראש פנה.</p>
<p>תא חזי בשעתא דשמשא מהדר אנפוי ולא נהיר לסיהרא אתער נהורהא (לסיהרא) ולא נהירת כדין איהו במסכנותא בכל סטרין ואתקדרת ולית לה נהורא כלל וכד שמשא אהדר לקבלה ואנהיר לה כדין אתנהירת</p>	<p>בא וראה בשעה שהשמש מחזיר פניו ולא מאיר ללבנה מעבר אורה (ללבנה) ולא מאירה ואז היא בעני בכל הצדדים ונתקדרת ואין לה אור כלל וכשהשמש חוזר נגדה ומאיר לה אז פניה מאירות</p>

⁵¹⁰ אפשר דמשום דפירשו רז"ל כי פסוק זה אמרוהו אחיו כשנמשך למלך, לזה אמר ואיהו אמר, סוף סוף הוא כלל אותו בשבחיו ועל שמו יתייחס, והנה פסוק זה יש בו שבח ויש בו עוני, בבחינת אומרו אבן מאסו הבונים דהיינו שפלות, ובבחינת אומרו היתה לראש פנה היינו שבח ונדון לשתי הפנים (אור יקר).

⁵¹¹ במאי דמסיק לקמיה דהיינו דומיא דשכינתא ניחא "דסליא בדרגא דשלמא" היינו יסוד הנקרא שלום, ועלייתו במדרגת השלום הוא ייחוד השכינה ביסוד (אור יקר).

⁵¹² היינו אמת תפארת, ודין אמת היינו השכינה נקשרת לשמאל התפארת, והיינו מקומה הנכון זולתי בימין שהוא משובח יותר כאשר ביארו בפרשת בראשית (אור יקר).

⁵¹³ שהיה מורה על טוב מדרגת המלכות, ולא אהדר לגרמיה אלא אהדר למדתו שהיא היא המשבוחת העולה מקושטת לגבי מעלה (אור יקר).

⁵¹⁴ היינו מדתו שהקליפות אוחזות בה (אור יקר).

⁵¹⁵ שאז היו הקליפות אוחזות במדה זו לינק ממנה, ואז ישראל הם במאיכו (אור יקר).

⁵¹⁶ כדי שישמע למעלה צערו בצער השכינה וירחמו עליו מלמעלה, ולזה היה קורא עצמו "מסכנא" דהיינו בעוני מהשפע והאור העליון, "זעירא" היינו מיעוט הירח לכלא, שכל הכחות גוברים ונשפעים ממנה (אור יקר).

⁵¹⁷ ירצה מאיזה טעם ידע דוד בחינת השכינה באיזה זמן היא בעוני או בעושר שהרי אין באותו זמן גלות שכינה (אור יקר).

⁵¹⁸ ומהיכן נמשך לו זה ודאי שמצד מדתו שהיתה עולה ויורדת נמשך לו היותו גובר על שונאיו או להפך, ולזה היה מתנהג במדתו למעלה כפי צורך השעה, ולא שיהיה אז גלות השכינה וכיוצא כמו שהיה בימי עלי שנגלה ארון ה' וכיוצא, אלא לעולם היה שולט מפני שהיה מתקנה בכל הצורך, אלא מצד מה שהיה פעמים בדוחק פעמים בריוח היה אומר כך (אור יקר).

<p>אנפּהא ואתקשטת לנביה כנוקבא דאתקשטת לנבי דכורא וכדין איהי שלמא</p>	<p>והיא מתקשטת אליו כנקבה שמתקשטת אל הזכר ואז היא שולטת</p>
<p>רלג/א</p>	
<p>בשולטנו בעלמא</p>	<p>בשלטון העולם.</p>
<p>ועל דא דוד הוה מעטר גרמיה בהווא גוונא ממש לזמנין איהו מסכנא ולזמנין איהו בעותרא בעתירו דכלא ובגין כך הוה אמר צעיר אנכי ונבזה ועם כל דא פקודיך לא שכחתי כגוונא דא אית ליה לבר נש למהוי נבזה בעיניו (ס"א ונבזה ומה אי דוד מלכא כך כל שכנ בר נש אחרא דאית ליה) לאשפלא גרמיה בכלא למהוי איהו מאנא דקודשא בריך הוא אתרעי ביה והא אוקמוה דכתיב (ישעיה נז טו) ואת דכא ושפל רוח השתא אנא אפתח ברישא</p>	<p>ועל זה דוד היה מעטר עצמו באותו צבע ממש לפעמים הוא עני ולפעמים הוא בעשר ובעשירות הכל ולכן היה אומר צעיר אנכי ונבזה ועם כל זה פקדיך לא שכחתי כמו כן יש לאדם להיות נבזה בעיניו (ונבזה ומה אם דוד המלך כך כל שכן אדם אחר שיש לו) להשפיל את עצמו בכל להיותו כלי שהקדוש ברוך הוא מתרצה בו והרי פרשוה שכתוב ואת דכא ושפל רוח עכשיו אני אפתח בראש.</p>
<p>פתח ואמר (יחזקאל מ א) ויבא אותי שמה והנה איש מראהו כמראה נחשת ופתיל פשתים בידו וקנה המדה והוא עומד בשער האי תמא ליה יחזקאל בהווא חיוו דנבואה והאי איהו איש דאיהו שליחא באינון לבושין</p>	<p>פתח ואמר ויבא אותי שמה והנה איש מראהו כמראה נחשת ופתיל פשתים בידו וקנה המדה והוא עמד בשער את זה ראה יחזקאל באותו מראה הנבואה וזהו איש שהוא שליח באותם לבושים.</p>
<p>והכא לא אמר אלא איש ולא אמר איש לבוש הבדים אלא בשעתא דעביד שליחותא למעבד דינא או לאחזאה דינא אקרי לבוש הבדים⁵¹⁹ ובשעתא דלא אתי להכי אשתני לגוונא אחרא כפום שליחותא הכי שני חיוו דיליה באינון לבושין ואשתני מלבושין ללבושין בגין דאיהו תדיר בסטר שמאלא וכמה גוונין אינון דאתלבש בהו וכל אינון דאתיין מסטריה</p>	<p>וכאן לא אמר אלא רק איש ולא אמר איש לבוש הבדים אלא בשעה שעשה שליחות לעשות דין או להראות דין נקרא לבוש הבדים ובשעה שלא בא לכך השתנה לגון אחר כפי שליחותו כך שונה המראה שלו באותם לבושים והשתנה מלבושים ללבושים משום שהוא תמיד בצד שמאל וכמה צבעים הם שמתלבש בהם וכל אותם שבאים מן הצד שלו.</p>
<p>מראהו כמראה נחשת הכא אתלבש בהיחא לבושא דאינון⁵²⁰ טורי נחשת דאקרון (זכריה ו א) הרי נחשת⁵²¹ ודא אייתי מדירו למעבד משחתא האי (ס"א קנה המדה) לאו איהו בוצינא דקרדינותא⁵²² דטמיר וגניז⁵²³ אלא מתמן נפקת האי קנה לתתא⁵²⁴ דאתגליד מגו נהירו⁵²⁵</p>	<p>מראהו כמראה נחשת כאן מתלבש באותו לבוש שהם טורי נחשת שנקראים הרי נחשת וזה הביא מדה לעשות מדידה זה (קנה המדה) אינו הניצוץ הקשה הנעלם והגנוז אלא משם יוצא הקנה הזה למטה שנגשם מתוך אור שנשאר מהניצוץ הקשה</p>

⁵¹⁹ זה הפך מש"ל דף רל"ח שלבוש הבדים הם לבוש החסד וכו' (מ"מ).

⁵²⁰ רס ע"א קלט ע"א רכט ע"א (הערת הזהר).

⁵²¹ נוגה נקרא כן (רח"ו). והיינו ז'ין דנוגה דאצילות כמ"ש וגבריאל מתלבש בלבוש הנוגה ולכ"א מראהו
כמרא' נחשת (מ"מ).

⁵²² בינה דאצילות (רח"ו).

⁵²³ סוד גבורה דעתיק שבתוך חכמה סתימאה וממנה כל הגבולים והשיעורים עיין בשער א"א. ואמנם
בספר אדם ישר אמר שגולגלתא דא"א היא סוד בוצינא דקרדינותא מפני שהיא נעשית מבינה דכתר
דחכמה דמ"ה מעורבת עם חלקי כתר דב"ן, ועיין שם עניינים נפלאים. ואינו חולק עם הנ"ל משער אריך כי
הלא גולגלתא דהיינו כתרא וחכמה סתימאה דהיינו רישא ג' הם מזדווגים, ובינה הנזכר בחינת זכר לנגד
החכמה ובחיבורם יחד נעשית המדה (נ"א הארה) שהוא סוד כח הבוצינא, ועיין באדם ישר והבן לקמן רנד
ע"ב (רמ"ז).

⁵²⁴ מלכות דבינה מתלבשת בבריא הבהיכל ק"ק (רח"ו).

<p>דאשתביק מבוצינא דקרדינותא כד אסתלקת לעילא ואתגלפת גו⁵²⁶ ספירו דנציץ ולא אתידע ועל דא ההוא קנה המדה איהו קיימא במדידו דמשחתא דקיימא לתתא⁵²⁷</p>	<p>כשמסתלק למעלה ונחקק תוך הספיר שנוצץ ולא נודע ועל כן אותו קנה המדה עומד במדידת המדה שעומדת למטה.</p>
<p>ולזמנין קנה המדה ולזמנין⁵²⁸ קו המדה ועל דא פתיל וקנה וכלא משחתא למעבד מדידו (התם) כל מדידו דיהוקאל איהו הוה בההוא קנה המדה⁵²⁹ ובעובדא דמשכנא כלא הוה בקו המדה⁵³⁰</p>	<p>ולפעמם קנה המדה ולפעמים קו המדה ועל זה פתיל וקנה והכל מדה לעשות מדידה כל המדידות של יחזקאל היו באותו קנה המדה ובמעשה המשכן הכל היה בקו המדה.</p>
<p>במשכנא בההוא מדידו דלתתא דאיהו קו המדה כגוונא דההוא פתיל⁵³¹ דכד שרי לאתפשטא בכל אמה חד קשרא⁵³² ובההוא משחתא מדיד ואקרי אמה⁵³³ ובגין כך שמנה ועשרים באמה⁵³⁴ דדא הוא ארכא ופותיא ארבע באמה⁵³⁵ ולא כתיב ארבע אמות בגין דאמה מדוד לכל סטר</p>	<p>במשכן באותה מדידה שלמטה שהיא קו המדה כמו שאותו הפתיל שכשמתחיל להתפשט בכל אמה קשר אחד ובאותה מדה מודד ונקרא אמה ולכן שמנה ועשרים באמה שזה ארך ורחב ארבע באמה ולא כתוב ארבע אמות משום שאמה היה מודד לכל צד.</p>
<p>והאי נפקא מרזא דבוצינא⁵³⁶ דלעילא דמדידו⁵³⁷ דהאי לתתא מהאי מדידו דלעילא⁵³⁸ אשתכח מדידו דלתתא זעיר אלף וחמש מאה סטריין⁵³⁹ וכל סטרא וסטרא תריסר אלפי אמין ועל דא אמה חד⁵⁴⁰ אזיל בכלהו וההוא אמה</p>	<p>וזה יוצא מסוד המאור העליון שהמדידה של זה למטה מהמדידה הזו שלמעלה נמצאת המדידה שלמטה קטנה אלף וחמש מאות צדדים וכל צד וצד שנים עשר אלף אמות ועל כן אמה אחת הולכת בכלן ואותה אמה שזה מודד מתפשט קו</p>

⁵²⁵ פי' מלכות שהיא קנה הנזכר נעשית מהארה שהניח' הבינ' כשעלתה למעלה לתתחבר בגו אבא וז"ש כד אסתלקת לעילא ואת גלפת גו ספירו דנציץ ולא אתידע א"נ ספירו דנציץ הוא אריך (מ"מ).

⁵²⁶ רמה ע"ב (הערת הזהר).

⁵²⁷ בבריאה (רח"ו). ור"ל שהמקדש שהי' מודד יחזקאל בקנה הוא רומז לבריאה ולכן היה מודד בקנה שהיא מ' דבינה המתלבשת שם, ולזמנין קנה המדה נ"ב בבריאה ולזמנין קו המדה, פירוש במשכן שהוא רומז למ' המודדת הוא קו המדה שהיא מ', וע"ד פתיל וקנה, פי' תפיל היא המ' כמו שנפרש לקמן וקנה היא מ' דבינה שגם במקדש הית' מ' אלא שהקנה גובר וכן במשכן היו שניהם אלא שהבן גובר כמ"ש הר"ח ו לקמן (מ"מ).

⁵²⁸ רנח ע"א (הערת הזהר).

⁵²⁹ דהיינו בינה דאה"ה מתחלף בשם בוכ"ו שהוא יד"ך וכל קנה בן ששה אמות כי האה"ה הוא צורת ווי"ן (רח"ו).

⁵³⁰ דהיינו מלכות שם ב"ן בחי' אמה בלבד (רח"ו).

⁵³¹ מלכות נקרא כן כי י"פ ב"ן גימ' פתיל ועם ה' שבה הרי פתילה (רח"ו). ולפ"ז בחינות בחינות יש במלכות ולכ"א קו המדה כגונא דההוא פתילה (מ"מ).

⁵³² פי' כשמודדים כל אמה ואמה עושים קשר א' לסימן (מ"מ).

⁵³³ פי' שם ב"ן נקרא אמה והוא המודד (מ"מ).

⁵³⁴ פי' כי יר"ד ה' ו' שהוא מילוי שם ב"ן עם יר"ד וא"ו דל"ת ה"ה ה"ה וא"ו וא"ו ה"ה ה"ה כ"א אותיות (מ"מ).

⁵³⁵ היינו ד' אותיות שם ב"ן (רח"ו).

⁵³⁶ פי' מ' יצאה מבינה (מ"מ).

⁵³⁷ בוכ"ו (רח"ו). ור"ל שכתב הרב שאה"ה הוא בבניה וחילופו הוא במ' והוא בוכ"ו (מ"מ).

⁵³⁸ אה"ה (רח"ו).

⁵³⁹ אין לי לומר כי אם מאחר ששם ב"ן היה במשכן הוא הנק' קו המדה אך עכ"ז המדה היתה על ידי שם קנ"א רק שבמקדש גבר קנ"א על ב"ן כי המקד שבבינה אך המשכן מלכות ולכן גבר ב"ן ונמצא כי שם ק"נ היו במשכן כי המשכן היה ק"נ אמה מאה אורך נ' רוחב והנה שם ב"ן היה המאיר בו ולכן היה החשבון כאן אלף ות"ק שהם ק"נ בכללות גדול ולפי שהמלכות נקרא אדנ"י ויש בו י"ב אתון כל סטרא י"ב אלף ואלף זו מצד אלף דקנ"א הנותרות (רח"ו).

⁵⁴⁰ שם ב"ן (רח"ו).

<p>דמדיד דא אתפשט קו משחתא ואתגליא אמה ומדיד וכן בכל אינון משחתי (ס"א תריסר אלפין אמין אתפשט קו משחתא ואתגליא אמה ומדיד וכן בכל אינון משחתי ועל דא אמה חד אזיל בכלהו וההוא אמה דמדיד דא מדיד דא)</p>	<p>המדה ונתגלית עוד אמה ומודד וכן בכל אותן מדידות (שנים עשר אלף אמות מתפשט קו המדה ונתגלית אמה ומודד וכן בכל אותן מדידות ועל זה אמה אחת הולכת בכלם והיא אמה שמודדת זה מודדת זה).</p>
<p>שמנה ועשרים באמה⁵⁴¹ איהו ארכא דחד אמה⁵⁴² ופותיה ארבע⁵⁴³ בההוא אמה אשתכה אמה חד⁵⁴⁴ דאיהו תלתין ותריין שלישים⁵⁴⁵ כמה דאת אמר (ישעיה מ"ב) וכל בשליש עפר הארץ ואינון ל"ב⁵⁴⁶ לקבל ל"ב שבילין דנפקין מלעילא</p>	<p>שמנה ועשרים באמה הוא ארך של אמה אחת והרחב ארבע באותה אמה נמצא אמה אחת שהיא שלשים ושנים שלישים כמו שנאמר וכל בשלש עפר הארץ והם שלשים ושנים כנגד שלשים ושנים שבילים שיוצאים מלמעלה.</p>
<p>וכד אתעביד משחתא דארכא בהאי מדידו איהו ארבע סטריין⁵⁴⁷ ההוא ארכא וכל סטרא⁵⁴⁸ שבעה אמין⁵⁴⁹ דלהכי סלקן אינון שבעה אמין לארבע סטריין ברזא דשבע (ס"א מתחומין) דאינון תמניא ועשרים דאינון בארכא בגין דשבע איהו רזא עלאה⁵⁵⁰ בכלא וכל אינון תלתין ותריין שבילין כלילין בשבע ברזא דשמא קדישא⁵⁵¹</p>	<p>וכאשר נעשית מדת הארך במדידה הזו היא ארבעה צדדים אותו הארך וכל צד שבע אמות שלכך עולות אותן שבע אמות לארבעה צדדים בסוד של שבע (ומתחומים) שהם עשרים ושמונה שהם בארך משום ששבע הוא סוד עליון בכל וכל אותם שלשים ושנים שבילים כלולים בשבע בסוד השם הקדוש.</p>
<p>ואי תימא הא כתיב מדה אחת⁵⁵² לכל היריעות ודאי מדה אחת איהו אף על גב דאתפשט אמה בתר אמה ודא בתר דא וכלא ברזא (ס"א מרזא) דבוצינא⁵⁵³ דלעילא קא אתיא למהוי עילא ותתא משחתא דרא</p>	<p>ואם תאמר הרי כתוב מדה אחת לכל היריעות ודאי שזו מדה אחת אף על גב שהתפשטה אמה אחר אמה וזה אחר זה והכל בסוד (מסוד) המאור העליון זה בא להיות מעלה ומטה מדה אחת.</p>
<p>ודא איהו משחתא דאיהו בקדושה יתיר בגין דאית משחתא אחרא דאיהו לחפיא על דא</p>	<p>וזוהי המדה שהיא בקדשה יתרה משום שיש מדה אחרת שהיא לכסות על זו שהיא בפנים שהרי במדה אחרת שמכסה</p>

⁵⁴¹ מילוי ומילוי המילוי דב"ן (מ"מ).

⁵⁴² פי' שהמדידה היא ע"י שם ב"ן הנקרא אמה (מ"מ).

⁵⁴³ הוי"ה (רח"ו).

⁵⁴⁴ ב"ן (מ"מ).

⁵⁴⁵ כי הנקבה נקרא שלישי (רח"ו). ונל"ע טעם שנקרא שלישי לפי שהיא יוצאה מאחורי שלישי ת"ת דזעיר ששם נגמר יסוד דאימא כמ"ש הרב ולכך נק' שלישי ומ"ש וכל בשליש עפר הארץ, פי' כל בשליש העליון דת"ת דזעיר עפר הארץ שהיא המ' שכל הארותיה מקבלת מיסוד דאימא שנשלם שם, א"נ נקר' המלכות שלשי לפי שהיא בחינת עטרת יסוד דזעיר כנודע וכתב הרב בפ' וכל בשליש עפר הארץ ר"ל וכל שהוא יסוד, בשליש שלו שהוא העפרה עפר הארץ שהיא מ' (מ"מ).

⁵⁴⁶ פי' כ"ח של אורך וד' ברוחב הם ל"ב (מ"מ).

⁵⁴⁷ פי' כשתחלק הכ"א באורך על ד' חלקים יהיו בכל צד ז' אמות, וז"ש וכד אתעביד משתתא דאורכא בהאי מדידו איהו ד' סטריין ההוא אורכא ונ"ב נגד ד' אותיות הוי"ה הפשוטים עכ"ל, ומ"ש וכל סטרא ז' אמין נ"ב כי הנקבה נקרא בת שבע (מ"מ).

⁵⁴⁸ נגד ד' אותיות הוי"ה הפשוטים (רח"ו).

⁵⁴⁹ כי הנקבה נקרא בת שבע (רח"ו).

⁵⁵⁰ פי' שמקבלת מז"ק דזעיר (מ"מ).

⁵⁵¹ פי' זעיר א"כ ברזא דשמא קדישא הוא הוי"ה שבו רמוז ל"ב פשוט ומילוי המילוי וכמ"ש בדף זה ע"ב (מ"מ).

⁵⁵² פי' דמשמע אין שם אלא מדה א' והיכי אמרינן שהם ד"פ שבעה ותירץ ודאי מדה א' וכו', ר"ל לעולם המודד הוא שם ב"ן שהוא מדה א' ואף על פי שנתפשטו ממנו כמה אמות (מ"מ).

⁵⁵³ פי' מלכות מודדת בכח הבינה (מ"מ).

<p>דאיהי לנו דהא במשחתא אחרא דחפאי על דא סלקא בחושבנא בחושבן ד"ל⁵⁵⁴ ולנאו בחושבן ל"ב (ס"א דאיהי לחפאי על דא דאיהי לנו וסלקא בחושבנא בחושבן ד"ל ולנו בחושבן ל"ב) ודא איהו רזא</p>	<p>על זה עולה בחשבון לחשבון שלשים וארבע ובפנים לחשבון שלשים ושתיים (שהיא לכסות על זה שהיא לבפנים ועולה בחשבון בחשבון שלשים וארבע ולבחון לחשבון שלשים ושתיים) וזהו סוד</p>
<p>רלג/ב</p>	
<p>דחפאי דא על דא ל"ב לנו ד"ל⁵⁵⁵ (ל"ב איהו קיימא לנו ד"ל איהו קיימא) לבר⁵⁵⁶</p>	<p>שמכסה זה על זה שלשים ושתיים לבפנים שלשים וארבע (שלשים ושתיים) הוא עומד בפנים שלשים וארבע הוא עומד בחוץ.</p>
<p>בגין דהא משחתא קדמאה דאיהו קדישא⁵⁵⁷ בגוונין קדישין⁵⁵⁸ דאינון שש משזר⁵⁵⁹ ותכלת וארגמן ותולעת שני⁵⁶⁰ אלין גוונין קדישין וכל חושבן דיליה סלקא לחשבן ל"ב ומשחתא תניינא דאיהו לבר לחפייא על דא⁵⁶¹ איהי סלקא לחשבן ד"ל ודא איהו רזא דכתיב (תהלים מא ב) אשרי משכיל אל דל⁵⁶² ביום רעה ימלטהו יהו"ה ביום רעה ממש ימלטהו יהו"ה</p>	<p>משום שהרי מדה ראשונה שהיא קדושה בגונים קדושים שהם שש משזר ותכלת וארגמן ותולעת שני אלו צבעים קדושים וכל חשבוננו עולה לחשבון שלשים ושתיים ומדה שניה שהיא לחוץ לכסות על זה עולה לחשבון שלשים וארבע וזהו סוד הכתוב אשרי משכיל אל דל ביום רעה ימלטהו ה' ביום רעה ממש ימלטהו ה'.</p>
<p>רזא דחושבנא לנו דאיהו רזא ל"ב ובהוא חושבנא לבר מה כתיב ועשית יריעות עזים⁵⁶³ יריעות עזים אמאי עזים אלא רזא דגוונא דיליה⁵⁶⁴ למיהב דוכתא ברזא דקודשא ובגין כך יריעות עזים ודאי כתיב (שיר ו יא) אל גנת אנוז</p>	<p>סוד החשבון לפנים שהוא סוד שלשים ושתיים ובאותו חשבון של בחוץ מה כתוב ועשית יריעות עזים יריעות עזים למה עזים אלא הסוד הגון שלו לתת מקום בסוד הקדש ולכן יריעות עזים ודאי כתוב אל גנת</p>

⁵⁵⁴ נתבאר זה בדרוש הנדרים והשבועות מה ענינם ושם תבין איך קומת המלכות מדתה דל אמות (שער מאמרי רשב"י). פירוש יריעות עזים שיש בהם שלשים באורך וד' ברוחב הכל ד"ל (מ"מ).

⁵⁵⁵ והיינו בסוד יאהדונה"י ששם יהו"ה מתלבש בשם אדנ"י, וכך שם יהו"ה עולה אותיותיו ל"ב כמבואר, ושם אדנ"י עולה מילוי מלאו שלשים עם ארבעה אותיות הם ד"ל ממש, דהיינו אורך שלשים ורוחב ארבע כזה ח אל"ף למ"ד פ"ה, דל"ת למ"ד תי"ו, נו"ן וא"ו נו"ן, יר"ד וא"ו דלת, היינו ד"ל אותיות כי הארבעה הם יסוד שם אדנ"י הוא סוד הרוחב, וכאן מדת נגלת לכך הוקבע כל הסדר יחד, ובתוך אלו מתלבש ל"ב, ואמה מכאן מזה ומזה לכסותו כזה שכדי שיכסה לא יתחיל צירוף השם באותיותיו יהו"ה אלא באותיות אדנ"י, ויהיה עודף אות מכאן ואות מכאן ונמצא השם מתלבש כולו יחד זה בתוך זה כזה אילופ"ד להמא"דו פאה"ו דללת"ת להמא"ד אתל"ף אווהו ואצלופי וכו', בענין שנמצא מתחיל שם אדנ"י ומסיים שם אדנ"י ונמצא כל השם מכוסה ל"ב בתוך ד"ל (אור יקר).

⁵⁵⁶ וכן ממש רומז עניין מציאות היריעות במעשיהם (אור יקר).

⁵⁵⁷ כלומר מהאצילות העליון (אור יקר).

⁵⁵⁸ בסוד שם יהו"ה (אור יקר).

⁵⁵⁹ בסוד הלוּבן שהמחכה והחסד והנצח דהיינו י' אל הימין (אור יקר).

⁵⁶⁰ בסוד האודם מהבינה והגבורה וההוד דהיינו ה' אל השמאל, וארגמן הוא בתפארת ששם תערובת כל הכחות וכולל בימין ושמאל והוא בסוד הכתר והדעת והתפארת והיסוד כל קו האמצעי כפי מה שפירשנו בספ"ר בשער מהות והנהגה, ותכלת היא המלכות גוון תכלת למטה כסא לכל הגוונין כדפירשנו לעיל סימן (?), ולזה היא ה' המשמשת לכל הקצוות ולכל ההנהגות לחסד דין ולרחמים, ויריעות אלו שהם בסוד הגוונין האלו היו בסוד ל"ב כדפירשנו (אור יקר).

⁵⁶¹ פ"י שיריעות עזים הם ז' דנוגה דב"יע כמ"ת ב' תרומה ד' קמ"ז ע"ב (מ"מ).

⁵⁶² פ"י שמתקן בחינת נוגה הנק' דל, ימלטהו ה' שהוא ל"ב שם ב"ן פשוט ומילוי ומילוי המלוי (מ"מ).

⁵⁶³ השעיר עצמו הנה הוא מסטרא דדינא, והגם שהוא מהמינים טהורים, אך הוא מצד הגבורות והדינים שהם שורש הקליפות, ומשם הוא יניקתם, וכמ"ש בזוה"ק (פ' תרומה קלט ע"א) ועזים גבורין תתאי דלבר לחפאי כו', [וכן הוא שם (קמז ע"ב וקס ע"א ורלג ע"ב רסט ע"א וקפה סע"א) ובדברי הרב שער קליפת נוגה (פרק ט) דע"ה ח"ב קנו ע"א].

⁵⁶⁴ פ"י כמ"ש הרב שהם ז' דנוגה דב"יע שהיא קליפה ואנו נותנים לה חלק בקדושה וז"ש למיהב דוכתא ברזא דקדושה (מ"מ).

<p>ירדתי וגו' הא אוקמוה אבל מה אגוז אית ליה קליפה דסחרא וחפיא על מוחא ומוחא לגו אוף הכי בכל מלה דקדשא קדושה לגו וסמרא אחרא לבר ורזא דא (חבקוק א ד) רשע מכתיר את הצדיק⁵⁶⁵ ועל דא אקרי אגוז והא אוקמוה</p>	<p>אגוז ירדתי וגו' הרי פרשוה אבל מה אגוז יש לו קלפה שמקיפה ומכסה את המח והמח מבפנים אף כך בכל דבר של קדש הקדשה בפנים והצד האחר בחוץ וסוד זה (חבקוק א) רשע מכתיר את הצדיק ועל כן נקרא אגוז והרי פרשוה.</p>
<p>תא חזי בההוא דלבר כל מה דאוסוף גרע וסימנך פרי החג דמתמעטין ואזלין אוף הכא נמי במה דלגא⁵⁶⁶ כתיב ואת המשכן תעשה עשר יריעות⁵⁶⁷ במה דלבר כתיב עשתי עשרה יריעות אוסף אתוון וגרע מחושבנא אוסף חושבנא וגרע (אתוון) אוסף חושבנא דכתיב (שמות כו ח) ארך היריעה האחת שלשים באמה ורחב ארבע באמה היריעה וכד סליק לחושבנא סליק לחושבן ד"ל דלית בכל אינון זיני מסכנותא כההוא דאקרי ד"ל ובגין כך כד סליק לחושבנא יתיר סליק בגריעו</p>	<p>בא וראה באותו שבחוץ כל מה שמוסף גורע וסימנך פרי החג שמתמעטים והולכים אף כאן גם במה שבפנים כתוב ואת המשכן תעשה עשר יריעות ובמה שבחוץ כתוב עשתי עשרה יריעות הוסף אותיות וגרע מהחשבון הוסף חשבון וגרע (אותיות) הוסף חשבון שכתוב ארך היריעה האחת שלשים באמה ורחב ארבע באמה היריעה וכשעולה לחשבון עולה לחשבון שלשים וארבע שאין בכל אותם מיני העני כמו אותו שנקרא ד"ל ולכן כשעולה לחשבון יותר עולה בחסרון.</p>
<p>וכד איהו גרע בחשבנא (גרע) סליק בסליק⁵⁶⁸ דסליק לרזא דל"ב דאיהו רזא דכל מהימנותא ואיהו רזא דשמא קדישא ועל דא דא סליק ודא גרע דא סליק וגרע⁵⁶⁹ ודא גרע וסליק⁵⁷⁰ דא לגו ודא לבר</p>	<p>וכשהוא גורע בחשבון (גורע) עולה בעליה שעולה לסוד של שלשים ושתיים שהם סוד כל האמונה והוא סוד השם הקדוש ולכן זה עולה וזה גורע זה עולה וגורע וזה גורע ועולה זה לפנים וזה לחוץ.</p>
<p>האי קו המדה שרי לאתפשטא ומדיד משחתא לקרשים דכתיב ויעש את הקרשים למשכן עצי שטים עומדים ואלין אינון רזא דשרפים והא אוקמוה דכתיב עצי שטים עומדים וכתיב (ישעיהו ב) שרפים עומדים</p>	<p>קו המדה הזה מתחיל להתפשט ומודד המדה לקרשים שכתוב ויעש את הקרשים למשכן עצי שטים עומדים ואלו הם סוד השרפים והרי פרשוה שכתוב עצי שטים עומדים וכתוב שרפים עומדים.</p>
<p>מדידו דמשחתא דא עשר אמות ארך הקרש ואמה וחצי אמה הכא כתיב עשר אמות ולא כתיב עשר באמה אלין תלת תלת⁵⁷¹</p>	<p>מדידת המדה הזו עשר אמות ארך הקרש ואמה וחצי האמה כאן כתוב עשר אמות ולא כתוב עשר באמה אלו שלש</p>

⁵⁶⁵ נבלעו כולם [המלכין קדמאין] בעמקי התוהו, ובסוד הנאמר חבקוק (א ד) רשע מכתיר את הצדיק, וכ"ז הנה היה מסוד המחשבה העליונה המחשבה הנעלמה אשר עלה בתחילה לבראתו במדת הדין (דע"ה ח"א ג ע"א).

⁵⁶⁶ קסד ע"ב (הערת הזהר).

⁵⁶⁷ פ' ולא כתיב עשרה ואפ' הכי אין שם גירעון ח"ו (מ"מ).

⁵⁶⁸ פ' באותו גריעו יש בו סליקו וז"ש דסליק לרזא דל"ב (מ"מ).

⁵⁶⁹ פ' דלסליק בחשבון אבל גרע שהוא לשון דלות (מ"מ).

⁵⁷⁰ פ' לב גרע בחשבון אבל סליק שהוא לקבול ל"ב נתיבות חכמה (מ"מ).

⁵⁷¹ כי השני קרשים משולבים זו בזו ותחת שני אדנים עם חבירו נמצא כל ג' אמות שני אדני סוהם כל קשר תלת תלת וחד דשריא הוא הנשאר מהם והם כנגד הספ' ג' קוים וכתר עליהם נמצא כי בכל ג' מהם היו ט' אמות (רח"ו). ודבריו סתומים ונל"עד כוונתו לומר שכל שני קרשים משולבים זו בזו כמ"ש רז"ל שהטבעת היתה אומות בשני קרשים מלמעלה כמ"שת ויחדיו יהו תמים אל ראשו אל הטבעת הא' וכיון שהם משולבים זו בזו יחשבו לקרש אחד ואע"פ שיש לכל קרש שני אדנים עכ"ש כיון שמשולחים זה בזה ותחת כל קרש שני אדנים עם חבירו נמצא כל ג' אמות ב' אדנים כי רוחב כל קרש אמה וחצי וג' אמות הם שני קרשים שנחשבים לקרש אחד ובאלו אין בהם אלא שני אדנים, ומ"ש והם תלת תלת וחד דשרייא הוא הנשאר מהם, פ' כיון שכל שני קרשים יחשבו לאחד א"כ כל ג' קרשים הם ששה והם ט' אמות כמ"ש בסוף הג"ה נמצא בכל ג' מהם היו ט' אמות, וא"כ עשרים קרשים של צפון או של דרום הם כך תלת תלת שכל ג' קרשים הם ששה כיון שמשולחים הם ח"ח קרשים ושני קרשים הנשארים לאחד יחשבו וז"ש וחד

<p>דאינון תשע וחד דשריא עלייהו⁵⁷² ודא איהו רוחא הדא דשריא עלייהו</p>	<p>שלש שלש שהן תשע ואחד ששורה עליהם וזהו רוח אחת ששורה עליהם.</p>
<p>והא אמרן כמה איהו שיעורא דאמה ודא איהו רוא דשיעורא הדסרי ופלגא⁵⁷³ דסלקין ולא סלקין⁵⁷⁴ בגין דגרעין מאינון אופנים⁵⁷⁵ ואוקמוה ברוא דרתיכא קדישא ואינון עשרים להאי סטרא עשר ולהאי סטרא עשר⁵⁷⁶ עד דסלקין לרוא דשרפים עלאין ולבתר סליק רוא דקדשא עד דאתערו (ס"א דאתעתדו) בלהו ברוא דההוא בריח התיכון כמה דאוקמוה ועל דא פלג אית ביה בלא שלימו</p>	<p>והרי אמרנו כמה הוא שיעור האמה וזהו סוד השעור אחת עשרה וחצי שעולים ולא עולים משום שגורעים מאותם האופנים ופרשוה בסוד המרכבה הקדושה והם עשרים עשר לצד זה ועשר לצד זה עד שעולים לסוד השרפים העליונים ואחר כך עולה סוד הקדש עד שכלם מתעוררים (נפגשים) בסוד אותו הבריח התיכון כמו שבארוה ולכן חצי יש בו בלא שלמות.</p>
<p>רוא דהאי משחתא לעשרין דפיין אינון מאתן ותלתין⁵⁷⁷ וכל האי קיימא במדידו בחושבנא והכי סליק כל חשבן דנפקא מהאי מדידו ברוא דאינון שרפים</p>	<p>סוד המדה הזו לעשרים קרשים הם מאתים ושלשים וכל זה עומד במדידה בחשבון וכך עולה כל חשבון שיוצא מהמדידה הזו בסוד אותם השרפים.</p>
<p>יריעות דמשכנא דאמרן דאינון ריזין עלאין רוא דשמיא והא אוקמוה (תהלים קד ב) נוטה שמים כיריעה ורוא דהאי בההוא חושבן דקאמרן ואית יריעין דקאמרן ברוא הדא ואית יריעין ברוא אחרא וכלא איהו ברוא דלעילא ועל דא כלא איהו למנדע חכמתא דכל סטרא וסטרא וכל מלה ומלה ועל דא אבחיין בר נש בין טב לבייש בין רוא דחכמתא ובין מלה דלא קיימא בחכמתא וברוא דמדידו קדמאה הא אתמר בכמה סטריין איהו</p>	<p>יריעות המשכן שאמרנו שהם סודות עליונים סוד השמים והרי פרשוה נוטה שמים כיריעה והסוד של זה באותו חשבון שאמרנו ויש יריעות שאמרנו בסוד אחד ויש יריעות בסוד אחר והכל הוא בסוד שלמעלה ועל כן הכל הוא כדי לדעת חכמה של כל צד וצד וכל דבר ודבר ועל כן מבחין אדם בין טוב לרע בין סוד החכמה ובין דבר שאינו עומד בחכמה ובסוד המדידה הראשונה הרי נתבאר בכמה צדדים הוא.</p>
<p>רוא דא רוא דארונא⁵⁷⁸ דקאים בחושבנא ממה דאיהו נטיל⁵⁷⁹ וממה דאיהו קביל⁵⁸⁰ וממה דאית ביה⁵⁸¹ וממה דאיהו מקבל דאיהו תריין סטריין ונטיל מאינון</p>	<p>הסוד הזה סוד הארון שעומד בחשבון ממה שהוא נוטל וממה שהוא מקבל וממה שיש בו וממה הוא מקבל שהוא שני צדדים ולוקח מאותם</p>

דשריאה, ונל"עד לפרש פי' אחר כמ"ש הזוהר אלן תלת וכו' קא, לעשר אמות אורך הקרש, ומבאר הזוהר סוד אלו העשר אמות ואמר ג' ג' שהם כנגד ג' קוי הספירות או נגד חב"ד חג"ת נה"י (מ"מ).
⁵⁷² הוא הכתר ואלו הם י' אמות של הקרש (מ"מ).

⁵⁷³ פי' עשר אמות של אורך ואמה וחצי של רוחב הם י"ט ופלגא (מ"מ).

⁵⁷⁴ פי' אלו היו י"א הם גרועים מאד כי י"א הם נגד י"א אחרים דכי תבוא י"א סימני הקטרת, וכיון שיש י"א ופלגא סלקין, אבל לא סלקין הרבה כיון שלא השלמנו עד י"ב שהם נגד י"ב צירופי הו"ה (מ"מ).

⁵⁷⁵ קרי אופנים לקרשי המערב (רח"ו). ולפ"ז כוונ' הזוהר לומר למה לא סלקין ויש בהם גירעון קצת, ואמר שהגירעון בא להם מסיבת קרשי המערב שהם בחינת אופנים, ששאר הקרשים הם בחינת שרפים שהם מעולים וקרשי המערב שהם אופנים מסיבתם לא סלקין עד י"ב (מ"מ).

⁵⁷⁶ פירוש עשרים שבצד צפון מחלק אותם כך עשרה לצד מזרח ועשרה לצד מערב (מ"מ).

⁵⁷⁷ הנה כל קרש עשרה אמות עשר קרשים מאה אמה נמצא שבעשרים קרשים הם מאתים וברוחב של עשרה הם ט"ו ב"פ ט"ו הם ל' הרי ר"ל לעשרים קרשים והם כנגד רל,ב דע"ב ס"ג מ"ה ב"ן הסר חשבון קומה ורוחב ב' הרי ר"ל (רח"ו).
⁵⁷⁸ יסוד דנוק' (רח"ו).

⁵⁷⁹ נראה שהוא יסוד דד"א (רח"ו).

⁵⁸⁰ נצח והוד (רח"ו).

⁵⁸¹ יסוד (רח"ו). ונלע"ד שר"ל יסוד דידה שכולל יסוד ועטרה דידה וכן מוכח לקמן, ומפרשם הזוהר ואמר ממה דאיהו מקבל דאיהו סטריין וכו' וגרסינן ממה בלא ו' דהיינו נ"ה דזעיר שהמלכות מקבלת מהם (מ"מ).

רלד/11000א	
<p>תריין סטריין ועל דא אמה איהו בסטרא דא ואמה בסטרא דא ופלגא דיליה⁵⁸² ובגין כך אמתים וחצי ארכו אמתים מתריין סטריין ופלגא דיליה האי בארכא בפותיא ורומא אמה וחצי חד מההוא סטרא יתיר דקא נטיל כגוונא דימינא ושמאלא⁵⁸³ ופלגא דיליה⁵⁸⁴ דהא לא שריא מלה אלא על מלה⁵⁸⁵ ובגין כך פלגא⁵⁸⁶ בכל חושבן וחושבן ובגין כך ארונא מקבלא מכלא וקיימא ברזא דחושבנא דכלא</p>	<p>שני צדדים ועל כך אמה היא בצד זה ואמה בצד זה וחצי ממנו ולכן אמתים וחצי ארכו אמתים משני צדדים וחצי שלו הרי זה בארך ברחב ובגבה אמה וחצי אחד מאותו צד יותר שנוטל כמו שימין ושמאל וחצי שלו שהרי אין שורה הדבר אלא על דבר ולכן חצי בכל חשבון וחשבון ולכן הארון מקבל מהכל ועומד בסוד החשבון של הכל.</p>
<p>והא אוקמוה על מה איהו מחפיא⁵⁸⁷ בדהבא לנו ולבר והאי איהו שיעורא למיקם במדידו קדמאה וכלא קאים ברזא חדא פתורא כהאי גוונא דמדיד בההוא שיעורא קדמאה</p>	<p>והרי פרשוה על מה הוא מצפה בזהב בפנים ובחוץ והרי הוא שיעור לעמד במדידה ראשונה והכל עומד בסוד אחד השלחן כמו כן שמודד באותו השיעור הראשון.</p>
<p>אבל האי מדידו דארונא דקיימא ברזא דאורייתא ובההוא משחתא קדמאה דקאמר אבא לית בה למעבד שיעורא יתיר כמה דאיהו גלי ברזא לחכימי עליונין למנדע בה רזא דחכמתא לאבחנא בין טב לביש בין חכמתא עלאה לחכמתא אחרא כלהו עובדין אחרנין כלהו במדידו דאמה בההוא משחתא בר משחתא דחשן דאיהו⁵⁸⁸ זרת והא אוקמוה</p>	<p>אבל מדידת הארון הזו שעומדת בסוד התורה ובאותה מדה ראשונה שאמר אבא אין בה לעשות שיעור יותר כמו שהוא גילה בסוד לחכמים העליונים לדעת בה את סוד החכמה להבחין בין טוב לרע בין חכמה עליונה לחכמה אחרת כולם מעשים אחרים כולם במדידת האמה באותה המדה פרט למדת החושן שהיא זרת והרי פרשוה.</p>
<p>תא חזי כתנת⁵⁸⁹ (אף על גב) דכלהו אתעבידו ברזא דקדשא כלא איהו ברזא דשש ובעובדא דשש וקיימא בשש וכלהו תקונין לאתלבשא ולא תקנא בהו שש וברזא דשש</p>	<p>בא וראה הכתנת (אף על גב) של כולם נעשו בסוד הקדש הכל הוא בסוד של שש ובמעשה של שש ועומד בשש וכולם תקונים להתלבש ולהתקין בהם שש ובסוד של שש.</p>
<p>וכלא ברזא דקו המדה וקנה המדה⁵⁹⁰ בההוא מדידו דיחזקאל⁵⁹¹ בגין דאיהו ביתא לאתקיימא</p>	<p>והכל בסוד של קו המדה וקנה המדה באותה מדידת יחזקאל משום שהוא בית</p>

⁵⁸² נגד היסוד דידה (רח"ו).

⁵⁸³ וזהו אמה שהוא יסוד אמה כנגד ח"ג ב' חצאים (רח"ו).

⁵⁸⁴ עטרה (רח"ו)

⁵⁸⁵ יסוד הזכר (רח"ו).

⁵⁸⁶ יסוד דנוק' (רח"ו).

⁵⁸⁷ נגד גבורה שבה (רח"ו).

⁵⁸⁸ יסוד הבינה הנקרא ג"כ חצי האמה (רח"ו).

⁵⁸⁹ נלע"ד שמובן במ"ש האר"י זלה"ה שסוד קו המדה הוא ביסוד התבונה, שהוא הנותן שיעור לז"א, והוא הקצה הששי, ולכן הכל היה בסוד ששה, שגם האמה ששה טפחים. והעיקר שקו המדה הוא שם ב"ן שביסוד התבונה ובו י"ז ויין, כשתחלק כל ה' וה' לג' ויין והד' לב' ויין יהיו בין כולם י"ז העולים ק"ב, ועם ד' אותיות השרש הרי ק"ו, כן כתב הרב ז"ל, והרי שכל סוד קו המדה הוא בסוד ויין, ולכן הכל היה במספר ו' דהיינו שש. ולפי שמדה זו בסוד התבונה לכן קראה לעיל רלג ע"א מדידו דלתתא, אבל לעתיד יהיה בקנה המדה שהיא אימא עילאה (רמ"ז).

⁵⁹⁰ דע כי הא"ס בא מלובש תוך החכמה העליונה דא"ק וחכמה זו מתלבשת באצילות וז"ס (תהילים קד כד) כולם בחכמה עשית ולכן האצ"י נרמז ב' דהויה הרמוז בספי' חכמה להודיע ולהורות כי בא אור הא"ס באצ"י אחר התלבשו בחכמה עליונה הנק' י' ואין אנו עתה בכלים ועצמות דאצ"י מאיזה בחי' הם. והנה בהסתיים האצ"י שהוא רגלין דעתיק נסתיים הא"ס בבחי' אור פנימי של עצמות והנה נעשה מסך שם שלא יצא האור לבריאה והמסך ההוא הוא לבוש החיצון דבינה דאצילות החופפת על גזליה ז"ון דאצ"י ואז

<p>(נ"א בנין דא ההוא ביתא לא אתקיימא) באתריה⁵⁹² באינן כותלין באינן שורין באינן פתחין באינן דלתין בנין למהוי כלא במדידו</p>	<p>להתקיים (משום זה הבית לא התקים) במקומו באותם כתלים באותן חומות באותם פתחים ובאותן דלתות כדי להיות הכל במדידה.</p>
<p>אבל לזמנא דאתי משחתא ההוא מה כתיב בה (יחזקאל מא ז) ורחבה ונסבה למעלה למעלה בשעתא דישרי למבני ביה האי קנה המדה סלקא לעילא לעילא לארכא ולפותיא למהוי אתפשטותא דביתא בכל סמרין ולא ישגחון עליה לביש כמה דאוקמוה דכתיב (זכריה ט א) ודמשק מנוחתו דהא בההוא זמנא דינא לא ישתכח בעלמא בנין כך כלא אתקיים על קיומיה בקיומא שלים כמה דאת אמר (ש"ב ז י) לא ירגז</p>	<p>אבל לעתיד לבא מה כתוב באותה המדה ורחבה ונסבה למעלה למעלה בשעה שיתחילו לבנותה קנה המדה הזה עולה למעלה למעלה לארך ולרחב שתהיה התפשטות הבית לכל הצדדים ולא יסתכלו עליה לרע כמו שבארוה שכתוב ודמשק מנוחתו שהרי באותו זמן לא ימצא דין בעולם לכן הכל מתקיים על מקומו בקיום שלם כמו שנאמר לא ירגז עוד ולא יסיפו בני עולה לענותו וגו'.</p>

האורות של "ס דאצי" בחי' כלים מכסים במסך ההוא ונכנסין בבריאה והבריאה עצמה הם ההיכלות הנק' גופא. וכבר ידעת כי בכל עולם מאב"ע יש בו ה' פרצופין וכל פרצוף הוא גוף כולל שבע היכלין שבו והז' היכלין דפ' פקודי הם היכלין גוף נוק' דבריאה והנה היכלי גוף א"ו דבריאה הם הנק' כסא הכבוד עצמו ושית דרגין דילה הוא גוף ז"א דבריאה וזה הכסא שהוא ג"ר דבריאה בבחי' גוף והיכל נקר' אכתריא"ל י"ה ה' צבאות' וגוף ז"א דבריאה נק' מטטר"ן וגוף נוק' דבריאה נק' סנדלפ"ן והרי ז' היכלין גופא דנוקבא הם היכלות דפ' פקודי והרי זה גופא וכלים דבריאה. והנה העצמות שבו הוא זה כי הנוק' דאצילות שרשה נקודה א' לבד והוא הכתר שבה ואח"כ בסוד תוספות ניתוספו לה שאר הטי' ונעשין י' ובזמן מיעוט הלבנה חזרה הטי' לעלות בז"א אך בימי הגלות הטי' התחתונים הנוספות יורדים ומתלבשי' בקליפה והנקודה עילאה יורדת להיות ראש לשועלים והיא עצמו עתיק דבריאה ובוקעת מסך הבריאה הכלי ועצמות שלה ועי"ז מתקשר אצי' בבריאה והבן זה. והוא ע"ד הנזכר כי א"ס נתלבש בחכמה דא"ק והחכמה נתלבשת תוך האצילות והענין כי אותו החכמה נתלבשה תוך המלכות שלו של א"ק ואותו המלכו' הוא סוד עתיק דאצי' והבן זה היטב ונקוד' זו נקר' רישא דא"א דהוא עתיק הנזכר וא"א דבריאה אין בו רק ו"ק חג"ת שלו מגולים ונה"י מתלבשים תוך אבא ואימא כמבו' במקומו. והנה לבוש ומסך תבונה דאצי' הוא מתלבש תוך ז"ן דאצי' ונוק' דאצי' הוא רישא דעת' והרי כי ג"ר דתבונה מאירים באמצעים כל הנז' בבריאה אך החכמה דאצי' אינה מאיר' כלל כי התבונה נעשה מסך ממש ואינו עובר כלל וזהו ענין אימא מקננא בכורסייא שהיא הבריאה. ודע כי כל הנזכר מענין מיעוט המלכו' בלבושה ולא בה ויש לה ג' לבושים וכן יש לז"א ולא"ו כל בחי' הנז' ואז מהכאות לבושים הפנימים של כל אלו הבחי' דאצי' המכים במסך הבריאה נעשה מהם בחי' נשמה דבריאה. נמצא כי גם בינה דאצילות לבוש פנימי שלה מהכאתו במסך ההוא נעשה נשמה דבריאה. נמצא כי היא נתלבשה בלבוש פנימי דז"א וז"א בנוק' ונמצא כי כל נשמת הבריאה מאיר בהם בינה דאצי' ונשמה זו נק' אלהות ממש ובתוכם מתלבש לבוש (נ"א: נקודת) עתיק. ורוח דבריאה הזה אינה נק' אלהות אלא בחי' נבראים וזהו בחי' הכאת חיצונית במסך הבריאה ונעשין רוחין דבריאה אחרי התעבותם במסך בלתי הכאה ממש ואותן הרוחין דפ' פקודי הם רוח נוק' דבריאה וז' היכלות וזה הרוח מתלבש תוך הנפש דבריאה שהם החיות של ההיכלות שבכל ההיכל הנז' בפ' פקודי ונפשות אלו שהם החיות מתלבשים תוך ההיכלות שהם גופא וזה הגוף כולל מרמ"ח איברים ושס"ה גידין בחי' שרפים ואופנים וי' כתות מלאכי הבריאה כי הבריאה וההיכלות עצמו הם לבושין ויש לבושין חיצונים והם היתדות והמיתרים הנז' בפ' זו וכולם הם בחי' מלכו' חיצונים יותר וחוצה להם קליפין דבריאה. ונחזור אל הענין כי היכל לבנת הספיר הוא גופא דמלכות אשר בנוק' דבריאה והלבוש דבמל' דאצי' הוא אדנ"י במילוי כנודע ושם זה הוא נשמת היכל זה והרוח נחלק לב' נקרא הרי נחשת לבנת הספיר הנזכר בפ' זו והנפש הוא ההוא חיותא הנקרא בז"ק והגוף שלה סנדלפ"ן כנזכר ונחלק לאיברים שהם האופנים ונחלקו לד' חלקי' ד' דגלים כמו חיות הקודש ונמשכין מד' אות' אדנ"י הנז' שהוא הנשמה וכן סנדלפ"ן משמש בהאי שמא והם ד' אופנים נגד ד' אות' הפשוט ויתבין על ד' סמכין נגד י"ב מילוי וסנדלפ"ן בראש כולם כיון שפה בחי' המלכות אע"פ שהיא בבריאה נק' סנד"ל ראש על ראשו בלבד וגם כל איבריו נקר' אופנים דוגמת עשיה ושם זה של אדנ"י נחלק ביסוד הנק' הויה ונעשה שם של ח' אותיות כזה יאהדונה"י. ונחזור אל הענין כי קנה המדה הוא שם אה"ה שבבינה ובאצילות נקר' אה"ה ובבריאה מתחלף בהיכל הז' שהוא כנגד בינה ונעשה שם בוכ"ו והנה אה"ה דההין הוא מלכות דאימא והוא הנותן קצבה ומדה כי כל ההי"ן צורת ווי"ן ואה"ה דההין עם ד' אותיות בגימ' קנ"ה ומתחלף בשם בוכ"ו לעשות מדה ושם זה גימ' ידך שהוא י"ד דבינה ה' אצבעות הה"ג המודדת בזרת היד ובטפחו ובגימ' ד"ל שהם יריעות עזים כי בשם זה נמדדו ולא בעליון אה"ה אך קן המדה הוא הויה דההין במלכות כשתעשה כולם בצורת ווי"ן עכ"מ (זהר הרקיע).

⁵⁹¹ חוזר לענין ראשון למה היה ביחזקאל קנה המדה (רח"ו).
⁵⁹² נגד הבינה (רח"ו).

<p>עוד ולא יוסיפו בני עולה לענותו וגו' ותא חזי כל משחתין וכל מדידין כלהו קיימין בהאי עלמא (ס"א וכל מדידין דהאי משכנא והאי ביתא כלהו) בגין לאתקיימא האי עלמא ברזא דגוונא דלעילא לאתקשרא האי עלמא בעלמא דלעילא למהוי כלא חד ברזא חדא ובההוא זמנא דקודשא בריך הוא אתער לחדתותי עלמא כדין ישתכחון כלהו עלמין ברזא חדא ויקרא דקודשא בריך הוא בכלא וכדין כתיב (זכריה יד ט) ביום ההוא יהיה יהו"ה אחד ושמו אחד</p>	<p>ובא וראה כל המדות וכל המדידות כולן עומדות בעולם הזה (וכל המדידות של המשכן הזה והבית הזה כלם) כדי לקיים את העולם הזה בסוד כדוגמא שלמעלה לקשר את העולם הזה בעולם שלמעלה להיות הכל אחד בסוד אחד ובאות זמן שהקדוש ברוך הוא יתעורר לחדש את העולם אז ימצאו כל העולמות בסוד אחד וכבודו של הקדוש ברוך הוא בכל ואז כתוב ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד.</p>
<p>פתח רבי יהודה אבתריה ואמר (תהלים כה יד) סוד יהו"ה ליראיו ובריתו להודיעם האי קרא הא אוקמוה אבל סוד יהו"ה ליראיו ההוא רזא עלאה דקיימא בגניזו (דאיהו סתים וגניזו) לא קיימא אלא ליראיו דאינון דחלין לקודשא בריך הוא תדיר ואינון אתחון לאינון רזין עלאין ולמהוי אינון רזין עלאין בגניזו ובסתיומו כדקא יאות בגין דאינון רזין עלאין אבל ובריתו להודיעם רזא דאיהו קיימא⁵⁹³ בברית קיימא להודיעם בגין דאיהו אתר דקיימא לגלאה למנדע</p>	<p>פתח רבי יהודה אחריו ואמר סוד ה' ליראיו ובריתו להודיעם פסוק זה הרי פרשוהו אבל סוד ה' ליראיו אותו סוד עליון שעומד בגניזות (שהוא סתום וגנוז) לא עומד אלא ליראיו שהם יראים מהקדוש ברוך הוא תמיד והם ראויים לאותם סודות עליונים ושיהיו אותם סודות עליונים בגניזות ובנסתר כראוי משום שהם סודות עליונים אבל ובריתו להודיעם הסוד שהוא עומד בברית הקדש להודיעם משום שהוא מקום שעומד להגלות ולדעת.</p>
<p>תו סוד יהו"ה ליראיו דאינון רזין דקיימן בדחילו ואינון דחלי הטאה דחלין בהו באינון רזין עלאין אבל ובריתו להודיעם למנדע ולפרשא מלין בגין דאינון מלין דקיימא לפרשא</p>	<p>ועוד סוד ה' ליראיו שהם סודות העומדים ביראה ואותם יראי חטא יראים בהם באותם סודות עליונים אבל ובריתו להודיעם לדעת ולפרש דברים משום שאותם הדברים עומדים לפרוש.</p>
<p>תא חזי בארבעין ותריין אתוון אתגליף עלמא⁵⁹⁴ ואתקיים וכלהו עטרא דשמא קדישא</p>	<p>בא וראה בארבעים ושתיים אותיות נחקק העולם והתקים וכולם עטרה של</p>

⁵⁹³ יסוד דנוק' (רח"ו).

⁵⁹⁴ ע' בפ' תרומה (דף קלב ע"ב) בענין הא"ת ב"ש ו"א"ל ב"מ, כי האתב"ש הוא בבחי' השם ע"ב, והאלב"מ הוא בבחי' השם מ"ב שבו נברא העולם כמ"ש בפ' פקודי (דף רלד ע"ב) (הקדו"ש סז ע"א), הל"ב אלה"ם דמעשה בראשית אשר בהם נברא הכל ע"י המלכות, אך עם שרשם דהי' מאמרות אשר בז"א עצמו הם מ"ב, וכמ"ש בתיקונים (תיקון ד כ ע"א) ע"ש, וכן הוא בהקדמת תיקו"ז (דף יד ע"א), והוא סוד שם מ"ב שבו נברא העולם, כמ"ש בזוה"ק פקודי (רלד ע"א) (כללים ח"א מט ע"ג), העשר מאמרות אשר סודן הוא הצמצום הנה עיקרן הוא מהרשימו הנשאר בהצמצום וכמו שכתבנו בעגולים ויושר ענף ב' אות י"ג, ואלו העשר עם הל"ב אשר נתגלו ע"י הצמצום והקו הנה הם מ"ב, והוא סוד שם מ"ב שבו נברא העולם, וכמ"ש בזוה"ק (פקודי דף רלד ע"א), והם הששת ימי בראשית שהם הו"ק, כלול כל א' מז', עם המלכות המשלמת לון, כי היא שורשם לעילא וסופם לתתא, בסוד אנ"י ואי"ן, וו' פעמים ז' הרי מ"ב. וכן אמר ר' שמעון בהקדמת תיקונים (דף יד ע"א) כי הו"ק שהם הששת ימי בראשית הם כלילן מעשר אמירן ול"ב שבילין, דאינון ל"ב זמנין אלה"ם בעובדא דבראשית, וכן אמר עוד בתיקונים (בתיקון ד דף כ ע"א) ע"ש ושם. וזה סוד שם מ"ב והוא יוצא מבראשית ברא כו' עד ב' דובהו, כי הן מ"ב אותיות וכמ"ש בפרדס (שער פרטי השמות פרק יב). והנה יש שם מ"ב בכל עולם ועולם לבד בעשיה, כמ"ש הרב בסוף שער כסא הכבוד, והשם מ"ב אשר בעולם אצילות הנה הוא הו"ה פשוט ומלא ומלא דמלא, שהוא מ"ב אותיות. ובעולם הבריאה הוא הב' שמות אה"ה, דאה"ה אשר אה"ה (שמות ג יד), וכן אה"ה יה"ו. ובעולם היצירה הוא השם אבגית"ץ כו', וכמ"ש כ"ז בתיקונים (תיקון סט דף קיט ע"ב). ושורשו דכל שם מ"ב הוא בגבורה, כי הוא מסוד הצמצום, והוא סליק ולא נחית וכמ"ש בפ' תרומה (דף קלב ע"ב), וע' עוד בתיקונים (דף קכ ע"א) כל הענין שם. (ביאורים ח"א נט ע"א, וע"י עוד ע"ד).

<p>כד מצטרפין⁵⁹⁵ סלקין באתווי לעילא ונחתין לתתא מתעטרין עטרין בארבע סטרי עלמא ויכיל לאתקיימא</p>	<p>השם הקדוש כשמצטרפות עולות באותיות שלמעלה ויורדות למטה מתעטרות בעטרות בארבעת צדדי העולם ויכול להתקיים.</p>
<p>ולבתר נפקו אתוון וברו עלמא לעילא ותתא בעלמא דיהודא ובעלמא דפרודא ואתקרון הרי בתר טורי⁵⁹⁶ דפרודא דמשתקייין כד סטרא דדרום שארי לקרבא</p>	<p>אחר כך יצאו האותיות ובראו את העולם למעלה ומטה בעולם היחוד ובעולם הפרוד ונקראים "הרי בתר" הרי הפרוד שנשקים כשצד הדרום מתחיל לקרב</p>
<p>רלד/ב</p>	
<p>בהדיה וכדין מיא נגדין⁵⁹⁷ ובחילא דא דלעילא נגיד כלא הוא בחידו</p>	<p>אליו ואז המים שופעים ובכח הזה שלמעלה שופע והכל הוא בשמחה.</p>
<p>כד מחשבה⁵⁹⁸ סליק ברעו דחדוה מטמירא⁵⁹⁹ דכל טמירין מטי ונגיד מגויה חד זיהרא⁶⁰⁰ מתקרביין דא בדא והא אוקמוה</p>	<p>כשהמחשבה עולה ברצון של השמחה מטמיר כל הטמירים מגיע ושופע מתוכה זהר אחד ומתקרבים זה בזה והרי פרשוה.</p>
<p>ואינון ארבעין ותריין אתוון⁶⁰¹ אינון רזא עלאה ובאינון אתברי עלמא עלאה ועלמא תתאה⁶⁰² ואינון קיומא ורזא דכל עלמין ועל דאיהו רזא דעלמין כתיב סוד יהו"ה ליראיו ובריתו להודיעם דא רזא דאתוון⁶⁰³ גליפין טטקוטאי מסינמן בגלפוי באתגליא</p>	<p>ואותן ארבעים ושתיים אותיות הן סוד עליון ובהן נברא העולם העליון והעולם התחתון והן הקיום וסוד כל העולמות ועל שהן סוד העולמות כתוב סוד ה' ליראיו ובריתו להודיעם זה סוד האותיות החקוקות בהצנע מפרשות בחקיקותיו בגלוי.</p>
<p>כתיב ונתת אל השן המשפט את האורים ואת התומים והא אוקמוה את האורים דנהרין רזא דאספקלריאה דנהרא ודא איהו גליפו דאתוון דשמא קדישא ברזא דארבעין ותריין דבהו אתברון עלמין והוו משקעין ביה ואת התומים רזא דאינון אתוון דכלילן באתר דאספקלריאה דלא נהרא ואיה⁶⁰⁴ אתנהנא (ד"א אתנהרא) בע"ב אתוון גליפין דאינון רזא דשמא קדישא⁶⁰⁵ וכלהו אקרון אורים ותומים</p>	<p>כתוב ונתת אל חושן המשפט את האורים ואת התמים והרי פרשוה את האורים שמאירים סוד האספקלריה המאירה וזוהי חקיקת השם הקדוש בסוד של ארבעים ושתיים שבהן נבראו העולמות והיו משקעות בו ואת התמים סוד אותן האותיות שכלולות במקום האספקלריה שאינה מאירה והיא מתנהגת (נאורה) בע"ב אותיות חקוקות שהן סוד השם הקדוש וכולן נקראות אורים ותמים.</p>

⁵⁹⁵ בראשית ל ע"ב (הערת הזהר).

⁵⁹⁶ רמ ע"ב (הערת הזהר).

⁵⁹⁷ טיפת החסדים (רח"ו במ"מ).

⁵⁹⁸ מוחא סתימא (רח"ו).

⁵⁹⁹ יסוד דכתר ועי' בפ' זו דף רכ (רח"ו).

⁶⁰⁰ יובן במ"ש הרב בענין מ"ב סוגין דירדה טיפה משם יה"ו דע"ב דמ"ש וירדה דרך ס"ג מעבר בעלמא, ומשם ל"הו דמ"ה דמ"ס ומשם ל"הו דב"ן דמ"ס שהוא גי' מ"ב ושורש זר"ן הם ממ"ה וב"ן דמ"ס ובזה נבין מ"ש מטי ונגיד מגויה חד זיהרא ר"ל שממ"ז נגיד הארה זו דהיינו מן יה"ו דע"ב דמ"ס וכו', וז"ש מתקרביין דא בדא דהיינו יה"ו דע"ב ב"הו דס"ג וביה"ו דמ"ה ובי"הו דב"ן דמ"ס כמ"ד הרב ואינון מ"ב אתוון פ"י יה"ו דב"ן דמ"ס גי' מ"ב כמ"ד הרב (מ"מ).

⁶⁰¹ עי' עמוד הקודם בהערה בשם הלש"ו.

⁶⁰² פ"י מהארות אלו נבראו זר"ן זעיר נקרא עלמא עילאה ומלכות עלמא תתאה (מ"מ).

⁶⁰³ פירוש אותיות שבמלכות וז"ש בגלופוי באתגלייא, רזא דאספקלריא דנהרא פירוש זעיר שיש בו שם מ"ב כנודע דשם מ"ב ברישא דמלכא (מ"מ).

⁶⁰⁴ קלב ע"א (הערת הזהר).

⁶⁰⁵ פ"י שבמלכות נעשו האותיות ע"ב שמות (מ"מ).

<p>תא חזי כד אינון אתוון⁶⁰⁶ משקעאן תמן⁶⁰⁷ בההוא חילא נהרין אתוון⁶⁰⁸ אחרנין בגליפו דאינון שמהן דשבטין ונהרין או אתחשכאן וכלא בההוא רזא דאינון אתוון דשמהן קדישין כדקאמרן ואינון אתוון דשמהן קדישין אינון אתיין על רזא דאורייתא וכלהו עלמין אתיין (ס"א אתברון) ברזא דאלין אתוון אלין שמהן הו גניזין משקעין תמן ושמהן דשבטין הו בלטיין אתוון דילהון לעילא ועל דא כלא מרזא דאינון אתוון וכלא אוקימנא</p>	<p>בא וראה כשאותן אותיות משקעות שם באותו כח מאירות אותיות אחרות בחקיקת אותם שמות השבטים ומאירים או נחשכים והכל הוא בסוד אותן האותיות של השמות הקדושים כמו שאמרנו ואותן האותיות של השמות הקדושים באות על סוד התורה וכל העולמות באים (נבראו) בסוד של אלו האותיות השמות הללו היו גנוזים משקעים שם ובשמות השבטים היו האותיות שלהם בולטות למעלה ועל כן הכל מסוד אותן האותיות והכל בארנו.</p>
<p>והא אתמר ברזא דאתוון דאורייתא ב' דאורייתא שראת בה והא אוקמוה ב' ברא ודאי⁶⁰⁹ בחילא עלאה בתקיפו דרזא דאינון אתוון ב' נוקבא⁶¹⁰ א' דכורא⁶¹¹ כמה דב' ברא הכי נמי א' אפיק אתוון⁶¹² כללא דעשרין ותרין אתוון</p>	<p>והרי נאמר בסוד האותיות של התורה ב' שהתורה התחילה בה והרי פרשוה ב' ברא ודאי בכח עליון בתקף של סוד אותן האותיות ב' נקבה א' זכר כמו שב' ברא גם כן א' הוציא אותיות כלל כל עשרים ושתים האותיות.</p>
<p>ה' זווגא חדא⁶¹³ בשמים למיהב ליה חיין ולאשראה ליה⁶¹⁴ ו' הארץ למיהב לה מזונא ולא תקנא לה ספוקא דאתחזי לה ורזא דא בראשית וגו' עד השמים ואת הארץ ו' ואת כללא דעשרין ותרין אתוון ומתון ארעא וארעא כליל לון לגווה כמה דאת אמר (קהלת א ז) כל הנחלים הולכים אל הים והיינו רזא ואת הארץ דכניש לכלא בגווה וקבילת לון הארץ נטלת ו' וקבילת לון לאתונא</p>	<p>ה' זווג אחד עם שמים לתת לה חיים ולהשרות לה ו' הארץ לתת לה מזון ולתקן לה ספוקה הראוי לה וסוד זה בראשית וגו' עד השמים ואת הארץ ו' ואת כלל של עשרים ושתים אותיות ונזונית הארץ והארץ כוללת אותן לתוכה כמו שנאמר "כל הנחלים הלכים אל הים והיינו סוד ואת הארץ שכונסת הכל לתוכה ומקבלת אותם הארץ נוטלת ו' ומקבלת אותה להזון.</p>

⁶⁰⁶ פירוש מ"ב וע"ב הנזכר (מ"מ).

⁶⁰⁷ פי' אותיות שם מ"ב וע"ב הנזכרים שהיו משוקעים בין כפלי החשן (מ"מ).

⁶⁰⁸ פי' בכח שמות אלו מאירים האותיות שהיו באבני החשן שהם שמות השבטים, וזה סיוע למה שפירש הרמב"ן ז"ל שאורים ותומים הם שמות שירדו מן השמים והיו בין כפלי החשן ובכחם היו בולטים האותיות, וכתב עוד משר"ז שבבית שני חסרו אורים ותומים היינו השמות הנזכרו' שנגנזו אבל הח' בגדים אי אפשר לכ"ג שיהיה חסר מאחד מהם אפי' בבית שני, ואינון אתוון דשמהן קדישין, פירוש מ"ב וע"ב הנזכרים, אינון אתיין על רזא דאורייתא, פירוש מ"ב ברישא דזעיר הנקרא תורה שבכתב, וע"ב במלכות הנקרא תורה שבע"פ (מ"מ).

⁶⁰⁹ פירוש בית שהיא בינה ברא לזו"ן בכח אבא שבתוכה וז"ש בחילא עילאה בתקיפו דרזא דאינון אתוון השם האותיות שמהם נבראו זו"ן (מ"מ).

⁶¹⁰ פירוש בינה (מ"מ).

⁶¹¹ פי' אבא (מ"מ).

⁶¹² פי' אבא הוציא כ"ב אתוון לתקן זו"ן ודרשי בראשית ברא אלהים פי' ב' של בראשית שהיא בינה ברא, ובכח מי בכח א' של אלהים שהוא אבא שהוציא את שהם הכ"ב אתוון, ה' זווגא חדא בשמים גרסינן ופי' אחר שדרש ד' תיבות ראשונים של פ' בראשית עכשו דרשי השמים דהיינו ה' שהיא בינה נותנת מוחין לשמים שהוא זעיר, ו' והארץ, פי' ו' שהוא זעיר נותן כ"ב אתוון להארץ שהיא מ' ודרשי ואת הארץ וז"ש בסמוך ו' ואת כללא דכ"ב אתוון וכו' בגין דמההוא סטרא, פי' של מר"עה (מ"מ).

⁶¹³ יהיה ענין ה' שמים בינה ה' עילאה, שהחכמה מזדווגת ונעשת זכר אל הבינה ונעשו זווגא חדא, והבינה נקשרת עם שמים ת"ת "למיהב ליה חיין" דהיינו התפשטות החכמה שממנ התוצאות חיים על ידי הבינה כאומרו והחכמה תחיה בעליה, והבינה ארץ החיים ודאי לעץ החיים ת"ת, והיינו אומרו "למיהב ליה חיים" ושמשו וזווג החכמה עם הבינה שמשם ענין משך אלו לת"ת (אור יקר).

⁶¹⁴ שיתפשט הת"ת אל מקומו הראוי לו שהיא בתוך הבינה נעלם, באה החכמה ונתן כח בבינה להתפשט הת"ת על מכונתו כאומרו כונן שמים בתבונה (אור יקר).

<p>ורוא דא משכנא לא אתקם אלא על ידא דמשה בגין דמההוא סטרא אתער דרגא אחרא עלאה⁶¹⁵ לקיימא ליה למהוי קיומא דכלא ורוא דא ויקם משה את המשכן קיימא דיליה הוה באינן אתוון דאתבריאוו בהו שמיא וארעא</p>	<p>וסוד זה שאין המשכן נתקן אלא על ידי משה משום שמאותו צד מתעוררת דרגה אחרת עליונה להעמידו ולהיות קיום של הכל וסוד זה ויקם משה את המשכן קיומו היה באותן אותיות שנבראו בהן שמים וארץ.</p>
<p>ובגין כך כל עבידאן דמשכנא הוה בצלאל עביד לון ברוא דגלופא⁶¹⁶ (נ"א דצרופא) דאתוון דאתבריאוו בהון שמיא וארעא ועל דא אקרי בצלאל בגין דהוה ידע בצלאל גלופא (נ"א צרופא) דאתוון דאתבריאוו בהו שמיא וארעא ואי לא דהוה ידע להו בצלאל לא הוה יכיל למעבד איהו אינון עבידאן דמשכנא מאי טעמא אלא כמה דמשכנא עלאה⁶¹⁷ לא הוה ולא אתקינו כל עובדוי אלא בההוא רוא דאינון אתוון אוף הכא משכנא דלתתא לא הוה ולא אתתקן אלא ברזין דאינון אתוון</p>	<p>ולכן את כל מעשי המשכן היה בצלאל עושה אותם בסוד חקיקת (צרוף) האותיות שנבראו בהן שמים וארץ ולכן נקרא בצלאל משום שבצלאל היה יודע חקיקת (צרוף) האותיות שבהן נבראו שמים וארץ ואם בצלאל לא היה יודע אותן לא היה יכול לעשות את אותן עבודות המשכן למה אלא כמו שהמשכן העליון לא היה ולא היו מתקנים כל מעשיו אלא באותו סוד של אותן אותיות אף כאן במשכן שלמטה לא היה ולא נתקן אלא בסודות אותן האותיות.</p>
<p>בצלאל הוה מצרף אינון אתוון וברוא דכל צרופא וצרופא הוה עביד אומנותא וכל עבידא ועבידא דמשכנא בכל צרופא הוה עביד חד אומנו וכל מה דאתחזי ליה וכן בכל עבידאן דמשכנא וכל אינון שייפין ותקונין דמשכנא כלא הוה בצרופא דאתוון דשמא קדישא</p>	<p>בצלאל היה מצרף אותן אותיות ובסוד כל צרוף וצרוף היה עושה אמנות וכל מעשה ומעשה של המשכן בכל צרוף היה עושה אמנות אחת וכל מה שראוי לה וכן בכל מעשי המשכן וכל אותם הפרקים והתקונים של המשכן הכל היה בצרוף אותיות השם הקדוש.</p>
<p>וכד אתא לאקמא ליה לא הוה יכיל למיקם ליה מאי טעמא בגין דרעותא דסליק על אינון אתוון לא אתמסר⁶¹⁸ אלא למשה בלהודוי ואיהו הוה ידע ההוא רעותא דסליק לאינון אתוון ועל דא</p>	<p>וכשבא להקימו לא יכול היה להקימו למה משום שהרצון שעולה על אותן האותיות לא נמסר אלא למשה לבדו והוא היה יודע אותו הרצון שעולה לאותן אותיות ועל כן</p>
<p>רלה/א</p>	

⁶¹⁵ פ' שיעיר שהוא בחינת מר"עה (מ"מ).

⁶¹⁶ הם יכוונו בעשייתן היטיב ע"פ דוגמתן בתבניתם של מעלה שהראה הקב"ה למשה בהר, כי בתבנית הזה דוקא הנה הוא נרשם בזה הצרופי אותיות אשר בהם נבראו שמים וארץ, והם תלויים במעשה המשכן. והרי תלוי קיום כל העולם כולו ע"י אורו וקדושתו ית"ש הנמשך ושורה בהם ע"י הכוונה הזה דוקא. [וכמ"ש בזוה"ק פ' תרומה (קנב ע"א) ופ' פקודי (רלה ע"ב), וע' עוד פ' פקודי (ר"כ ע"ב ורכא ע"א ובדף רל"ד ע"ב)]. ונעשה כ"ז ע"י בצלאל ואהליאב, כי הם היה אפשר להם לכוין היטיב על כל תבניתם אשר מראה בהר, אבל משה רבינו ע"ה היה קשה לו לכוין על כ"ז, משום השגתו הגדולה ביחודם אשר באספקלריא המאירה אשר שם משולל הוא מכל תואר ותבנית. והרי היה קשה לו לכוין על דוגמתן ותבניתם אשר למעלה, אחר שלפי השגתו אין למעלה תבנית ודוגמא כלל, ולכן הסתלק הוא את עצמו מעשייתן (כללים ח"ב ז ע"א).

⁶¹⁷ פ' מ' דאצילות (מ"מ).

⁶¹⁸ תשלום ותיקון כל הכוונות אשר כוון בצלאל במלאכת כל המשכן, הנה הוא נשלם ונתקן רק ע"י משרבע"ה בהקמתו וכו' אבל לייחד את הכל במקורן הנעלם ולהמשיך משם את אור קדושתו ית"ש בכל מעשה המשכן וכליו, הנה זה היה תלוי במשה דוקא, ולכן לא שרתה שכינה במעשה ידיהם אלא רק ע"י משה דוקא, כי על ידו נשלם ג"כ את כל סוד הכוונות אשר כוון בהם בצלאל בעשייתן (כללים ח"ב ז ע"ב).

<p>אתקם משכנא על ידיה⁶¹⁹ דכתיב ויקם משה ויתן משה וישם משה ובצלאל לא הוה ידע⁶²⁰ ולא הוה יכיל למיקם ליה</p>	<p>הוקם המשכן על ידו שכתוב ויקם משה ויתן משה וישם משה ובצלאל לא היה יודע ולא יכול היה להעמידו.</p>
<p>פתח רבי יצחק אבתריה ואמר (תהלים כא ב) יהו"ה בעוזך ישמח מלך ובישועתך מה יגיל מאד תאות לבו וגו' חיים שאל ממך וגו' שירתא דא לא אמר לה דוד⁶²¹ אלא על תושבתתא דכנסת ישראל⁶²² דקודשא בריך הוא⁶²³ חדי לה⁶²⁴ בחידו דאורייתא⁶²⁵ דאקרי עז דכתיב (שם כט יא) יהו"ה עז לעמו יתן וגו' ישמח מלך דא קודשא בריך הוא (ד"א דא כנסת ישראל) דאתקרי מלך⁶²⁶ דכתיב (דברים לג ה) ויהי בישרון מלך</p>	<p>פתח רבי יצחק אחריו ואמר ה' בעוזך ישמח מלך ובישועתך מה יגיל מאד תאות לבו וגו' חיים שאל ממך וגו' את השירה הזו לא אמר דוד אלא על תשבחתה של כנסת ישראל שהקדוש ברוך הוא משמח אותה בשמחת התורה שנקראת עז שכתוב (שם כט) ה' עז לעמו יתן וגו' ישמח מלך זה הקדוש ברוך הוא (זו כנסת ישראל) שנקרא מלך שכתוב ויהי בישרון מלך.</p>
<p>ובישועתך מה יגיל מאד דא⁶²⁷ ישועה דימינא⁶²⁸ כמה דאת אמר (תהלים ס ז) הושיעה ימינך וענני ותושע לו ימינו (דבר אחר) מה יגיל מאד י' יתירה⁶²⁹ ודא איהו רזא דברית קיימא קדישא דאיהו חדוה דכלא (נ"א דילה) וכלא על האי מלך אתמר</p>	<p>ובישועתך מה יגיל מאד זו ישועת הימין כמו שנאמר הושיעה ימינך וענני ותושע לו ימינו (דבר אחר) מה יגיל מאד י' יתרה וזהו סוד ברית הקדש שהוא שמחת הכל (שלה) והכל נאמר על המלך הזה.</p>
<p>חיים שאל ממך נתת לו ארך ימים ועד (תהלים כא ה) מהכא אוליפנא⁶³⁰ דדוד מלכא</p>	<p>חיים שאל ממך נתתה לו ארך ימים עולם ועד מכאן למדנו שלדוד המלך לא</p>

⁶¹⁹ כדפירשנו לעיל שאין יכולת ביסוד לתת כדי קיום לשכינה אלא מעשה העולם ממנו דכל יומא ויומא עבד שמושא בהאי אפריון על ידא דהאי יסודא כדפירשנו לעיל בפרשת תרומה סימן (?), אמנם קיום ההויות מזונם ושלמותם על ידי התפארת בסוד הדעת מהבינה כדפירשנו לעיל והיינו קיומו והקמתו על ידי משה (אור יקר).

⁶²⁰ כי יחוד הכל במקורן הנה זה היה נעשה רק ע"י משה דוקא, משום שהוא השיג איך שכולם תלויים בסוד אור אספקלריא המאירה, אשר שם הם כולם אחד בלי תואר וצייר כלל (כללים ח"ב ז ע"ב).

⁶²¹ עם היות דקיימא לן שכל מה שאמר דוד לא אמר אלא כנגד השכינה וכנגד ישראל וכנגד עצמו, שיר זה לא יצדק נגדו ולא נגד ישראל אלא כנגד השכינה דווקא, מפני שפרטי המזמור לא יצדקו בבני אדם אלא בשכינה דווקא (אור יקר).

⁶²² פירוש מלכות דאצילות (מ"מ).

⁶²³ בינה היינו שם הו"ה "בעוזך" ת"ת (אור יקר).

⁶²⁴ פי' זעיר נותן לה הגבורות שנקרא עוז ושיעור הכתוב ה' שהוא זעיר בעוזך שהם הגבורות שלך בהם ישמח מלך שהיא מלכות ובישועתך מה יגל הם החסדים וז"ש הזוהר דא ישועה דימינא (מ"מ).

⁶²⁵ ירצה הבינה בעלת השמחה משמחה בתפארת שהוא התורה שהתפארת בבחינת התורה נקרא עז, ועם היות שע"ז הוא מצד הדין אין חשש שהתפארת עתה הוא תורה מצד השמאל ולכך הבינה פועלת בה (אור יקר).

⁶²⁶ היינו השכינה בעצמה ונקראת מלך מפני שהוא מולכת בתחתונים, כי בערך העליונים היא המלכות והתפארת מלך בה אמנם על ישראל היא עצמה המלך (אור יקר).

⁶²⁷ רכג ע"א (הערת הזהר).

⁶²⁸ אין ענין ישועתך שאתה מושיעה אלא ישועה שאתה מושיע ימנך, ובישועתך שלך שהושעת ימנך יגיל מאד, דבר אחר כדי שנפרש ישועתך ממש שאתה מושיעה (אור יקר).

⁶²⁹ דהיינו גילה שבאה לה מצד היסוד, והיינו בעוזך תפארת יגיל ביסוד, והטעם שבעז היא שמחתה כאשה ששמחה עם בעלה וביסוד היא מתשמחת ושמחת הזכר, ולזה יגל מאד יותר מפני שכל האברים העליונים שמחים בו וזהו שאמר "דאיהו חדוה דכולא, והשתא להאי פירושא ניחא שכל הפסוק נאמר על השכינה וזהו שאמר "וכולא על האי מלך אתמר" (אור יקר). פירוש יסוד דזעיר שהוא חדוה דכולא, בר דאדם קדמאה יהיב ליה מדיליה עיין מ"ש בפרשת וישלח דף קס"ח, ועכ"ד איקרי גדול, פי' שאפילו אחר שנתמעטה הלבנה שהיא מ' עכ"ז עדין נק' גדול (מ"מ).

⁶³⁰ והא פירשנו שלא נאמר אלא על השכינה, אלא דוד מלכא היא השכינה ולא הוה ליה חיים מצד שהיא בתחתונים ואין בה סוד החיים שהוא התפשטות אור עליון אור פנים העליונים מהכתר שהם החיים

<p>לא הוּו ליה חיים כלל בר דאדם קדמא יהב ליה מדיליה והא אוקמוה דדוד מלכא אתקיים שבעין שנין ואינון שבעין שנין יהיב ליה קודשא בריך הוא מאינון שנין דאדם קדמא ובהו אתקיים ואתייהיב ליה אוריכו דיומין בהאי עלמא ובעלמא דאתי ועל דא חיים שאל ממך נתתה לו</p>	<p>היו חיים כלל פרט לזה שאדם הראשון נתן לו משלו והרי בארוה שדוד המלך התקיים שבעים שנה ואותן שבעים שנים נתן לו הקדוש ברוך הוא מאותן שנים של אדם הראשון ובהן הוא התקיים ונתנה לו אריכות ימים בעולם הזה ובעולם הבא ועל זה חיים שאל ממך נתתה לו.</p>
<p>גדול כבודו בנין דאיהו גדול דכתיב (שם קמז ה) גדול אדונינו⁶³¹ ורב כח⁶³² ודאי אקרי גדול ורזא דא (בראשית א טז) ויעש אלהים את שני המארת הגדולים גדולים הוּו ודאי ועם כל דא איהו אקרי גדול כמה דאתמר גדול אדונינו ורב כח וקודשא בריך הוא לא אקרי גדול אלא בהאי דכתיב (תהלים מח ב) גדול יהוה ומהלל מאד בעיר אלהינו הר קדשו במה איהו גדול⁶³³ בעיר אלהינו הר קדשו</p>	<p>גדול כבודו משום שהוא גדול שכתוב (שם קמז) גדול אדונינו ורב כח ודאי נקרא גדול וסוד זה ויעש אלהים את שני המארת הגדולים גדולים היו ודאי ועם כל זה הוא נקרא גדול כמו שנאמר גדול אדונינו ורב כח והקדוש ברוך הוא לא נקרא גדול אלא בזה שכתוב גדול ה' ומהלל מאד בעיר אלהינו הר קדשו במה הוא גדול בעיר אלהינו הר קדשו.</p>
<p>כי תשיתהו ברכות לעד כי תשיתהו ברכות בנין דהאי איהו ברכתא דכל עלמא וכל ברכאן דכל עלמא מהכא נפקי ודא איהו ברכה ורזא דא (בראשית יב ב) והיה ברכה דהא הכא שריאן כל ברכאן דלעילא ומהכא נפקי לכל עלמא ועל דא אקרי ברכה</p>	<p>כי תשיתהו ברכות לעד כי תשיתהו ברכות משום שזוהי ברכת כל העולם וכל הברכות של כל העולם מכאן יוצאות וזוהי ברכה וסוד זה והיה ברכה שהרי כאן שורות כל הברכות שלמעלה ומכאן יוצאות לכל העולם ולכן נקראת ברכה.</p>
<p>תחדהו בשמחה כתיב הכא תחדהו בשמחה וכתביב התם (שמות יח ט) ויחד יתרו⁶³⁴ בנין</p>	<p>תחדהו בשמחה כתוב כאן תחדהו בשמחה וכתוב שם ויחד יתרו משום שעתיד הקדוש ברוך הוא להקים את כנסת</p>

המקומים כל הנמצאים, ומעבירים כל מיתה וקליפה, והשכינה רגליה יורדות מות ולכך אין בה חיים שהוא האור העליון, אלא אדם הראשון חכמה משפיע בה החיים, והיינו שבעים שנה שהחכמה אלף שנה דהיינו עשר כלולה מעשר ועשר מעשר דהיינו סוד יוד במלואה דהיינו אלף ודאי כזה א ומושכת אליה שבעים שנה שהיא בת שבע כל אחת כלולה מעשר שבעים, ובגשמי ממש אדם הראשון מרכבה לחכמה, וכנגדה ממש נברא אד"ם מ"ה חכמה ודאי, וכאשר חטא הוצרך להתגלגל וגלגולו נעתק מלמעלה אדם העליון אל אדם התחתון שהיא מ"ה במלכות ודאי, ולכפרת עונו היה גזרתו שיתגלגל שם ויצא מרחם אמו וימית ויקבל הנפש ההיא עונשה, וכשראתה אדם סוד גלגולו שם ועונשו רצה שיתקיים הגוף ההוא ונטל משנותיו ואמר שיחיה שם שבעים שנה כדי שיהיה הגוף ההוא עוסק בתורה ושומר מצות והוא משתלם בו, כמו שמשתלם העונש תשתלם שם גם כן במעשה התורה והמצוה, ונמצא אדם משתלם והגוף הזה גוף דוד זוכה שלא יהיה נפל אלא גם כן תשתלם במעשה המצות ותזכה לתחיה בזכות שאר הצדיקים הזוכים לחיי העולם הבא, והטעם לאד ודוד היה ממש ענין המדות, שאלמלא שראה אדם סוד מדתו העליונה בגלגול ראשון והעתקתו משם ויורד בגלגול שני במדה אחרונה וראה עצמו נופל בנפילת השכינה תקן המדה הזו והמשיכה שבעים שנה מחכמה העליונה, ועל ידי תיקון המדה תקן עצמו שהמשיך לעצמו החיים, והתפלל שינכה מחייו בגוף זה לחיות אותם השנים בגוף השני וכוון למעלה ולמטה, והיינו סוד אד"ם דר"ד משי"ח שפירשו בסוד הגלגול, וגלגולו השלישי הוא סוד משיח דהיינו בסוד מדת המלכות עולה ונקשרת בשמן משחת קדש דהיינו משח רבות קודשא שמשם נעשה משיח ודאי, ולזה ח"י ש"ם, והוא מלך לכל הנשמות באדם, ומלך לכל ישראל בדוד ומלך לנשמות ולגופים במשיח ולעולם אדם מתנוצץ בנשמתו בכלום וענין דר"ד משי"ח הארכתי (אור יקר).

⁶³¹ מדת אדני"י כאומרו ועתה יגדל נא כח אדני (אור יקר).

⁶³² הם שני גדולים האחד גדול השני רב כח, גדול הוא סוד אלף דלת נון יוד והיא נקראת בשם יהוה יוד הא ואו הא אד"ם ודאי ואחר כך נעשה רב כח דהיינו כח אותיות שבה ועל זה נאמר יגדל נא כח אדני, והנה חידוש הוא שתהיה היא גדול (אור יקר).

⁶³³ ויקרא ה' ע"א (הערת הזהר).

⁶³⁴ פי' דריש תחדיהו לשון חדוה ור"ל זעיר מכמה המ' ע"י החסדים הנקרא שמחה (מ"מ).

<p>דימין קודשא בריך הוא לאקמא לה לכנסת ישראל מעפרא ולא תקפא בה ברוא דימינא ולחדתותי לה חדתותא דסיהרא בשמשא⁶³⁵</p>	<p>ישראל מן העפר ולהחזיק בה בסוד הימין ולחדש אותה חדוש הלבנה בשמש.</p>
<p>כתיב תחדהו בשמחה את פניך את פניך למהוי קמך⁶³⁶ ולמהוי בחרו לקבל אנפך בהווא שלימו דתשתלים בהווא זמנא דהא בזמנא דאתחרב בי מקדשא אתרקינת מכל מה דאתמליא כמה דאת אמר (ירמיה טו ט) אמללה יולדת השבעה וכתוב (יחזקאל כו ב) אמלאה החרבה (כאן חסר)</p>	<p>כתוב תחדהו בשמחה את פניך את פניך להיות לפניך ולהיות בשמחה כנגד פניך באותה שלמות שתשתלם באותו הזמן שהרי בזמן שנחרב בית המקדש התרוקנה מכל מה שהתמלאה כמו שנאמר (ירמיה טו) אמללה ילדת השבעה וכתוב אמלאה החרבה.</p>
<p>תא חזי בהווא זמנא דאוקים משה ית משכנא אסתכל בכל אינון עבידאן דהוו כדקא יאות וכדין אוקים ליה וכל אינון עבידאן דהוו ביה במשכנא כל חד וחד אייתיאו ליה למשה ורזא דא (תהלים מה טו) בתולות אחריה⁶³⁷ רעותיה מובאות לך מובאות לך דכתיב⁶³⁸</p>	<p>בא וראה באותו זמן שהקים משה את המשכן הסתכל בכל אותן העבודות שהיו כראוי ואז הקים אותו וכל אותן העבודות שיהיו בו במשכן את כל אחת ואחת הביאו למשה וסוד זה בתולות אחריה רעותיה מובאות לך מובאות לך שכתוב.</p>
<p>ויביאו את המשכן אל משה אמאי ויביאו את המשכן בגין דהא בההיא שעתא הוה זוונא דמשה לאזדוונא ועל דא ויביאו את המשכן אל משה כמה דאייתי כלה לבי חתן בגין דהא בקדמיא אצטריך לאעלא לכלה לגבי חתן כמה דאת אמר (דברים כב טז) את בתי נתתי לאיש הזה לאשה ולבתר איהו ייתי⁶³⁹ לגבה דכתיב ויבא אליה וכתוב (במדבר יז כג) ויבא משה אל אהל העדות</p>	<p>ויביאו את המשכן אל משה למה ויביאו אל המשכן משום שהרי באותה שעה היה הזווג של משה להזדווג ועל זה ויביאו את המשכן אל משה כמו שמביאים כלה לבית החתן משום שבראשונה צריך להכניס את הכלה לחתן כמו שנאמר את בתי נתתי לאיש הזה לאשה ואחר כך הוא יבא אליה שכתוב (בראשית ל) ויבא אליה וכתוב (במדבר יז) ויבא משה אל אהל העדות.</p>
<p>והכא מה כתיב ולא יכל משה לבא אל אהל מועד כי שכן עליו הענן וגו' מאי טעמא בגין דהות איהי מתתקנא כהאי אתתא דאתתקנת ואתקשטת לגבי בעלה ובההיא שעתא דאיהי קא מתקשטת לא אתחזי לבעלה לאעלא לגבה ועל דא ולא יכל משה לבא אל אהל מועד כי שכן עליו הענן בגין כך ויביאו את המשכן אל משה עוד מה כתיב וירא משה את כל המלאכה וגו'</p>	<p>וכאן מה כתוב ולא יכל משה לבא אל אהל מועד כי שכן עליו הענן וגו' למה משום שהיא היתה מתתקנת כאשה הזו שמתתקנת ומתקשטת לבעלה ובאותה שעה שהיא מתקשטת לא ראוי לבעלה להיכנס אליה ועל כן ולא יכל משה לבא אל אהל מועד כי שכן עליו הענן לכן ויביאו את המשכן אל משה עוד מה כתוב וירא משה את כל המלאכה וגו'.</p>
<p>רלה/ב</p>	
<p>זהר</p>	

⁶³⁵ פירוש כמו ד"א שמפרש תחדהו לשון חידוש כמו הלבנה המתחדשת וזעיר מחדש המלכות ע"י החסדים הנקראי' שמחה (מ"מ).

⁶³⁶ פירוש אחר שנתקנה ונתחדשה הגזרת פ"בפ עם זעיר ושיעור הכתוב תחדהו בשמחה ואזי היא את פניך (מ"מ).

⁶³⁷ פי' ב"ב בקר שמעלים המ' למשה שהיא זעיר (מ"מ).

⁶³⁸ כאן שייך מה שבסוף הספר תוספתא סימן ה' (הערת הזהר).

⁶³⁹ רלח ע"א (הערת הזהר).

<p>תא הזי⁶⁴⁰ בכל עיבידן דמשכנא בכלהו הוא גוונא דתכלא בגין דתכלא איהו גוונא לאתעטרא ברזא דכל גוונין מה כתיב ויעשו את ציץ נזר הקדש וגו' ויתנו עליו פתיל תכלת וגו' והא אוקמוה ברזא דכתיב (שמות כח לד) ועשית ציץ זהב טהור ופתחת עליו פתוחי חותם קדש לה' ויכתבו עליו מכתב פתוחי חותם קדש לה'</p>	<p>בא וראה בכל המעשים של המשכן בכלם היה צבע של תכלת משום שתכלת הוא צבע להתעטר בסוד כל הצבעים מה כתוב ויעשו את ציץ נזר הקדש וגו' ויתנו עליו פתיל תכלת וגו' והרי פרשוה בסוד הכתוב ועשית ציץ זהב טהור ופתחת עליו פתוחי חותם קדש לה' ויכתבו עליו מכתב פתוחי חותם קדש לה'.</p>
<p>תוספתא</p>	
<p>ברזין עלאין מסקורי קמיטין שכיחין⁶⁴¹ אלין סלקין ונחתין ואלין קיימין בקיומייהו גלגלין דסחראן הוו קיימין מההוא זמנא דעפרא אתכניש אינון גלגלין סחרין עלמא בסחרנותא</p>	<p>בסודות העליונים צורות קמוטות נמצאות אלו עולות ויורדות ואלו עומדות על קיומן גלגלים הסובבים היו קיימים מאותו זמן שהעפר התכנס אלו הגלגלים סובבים העולם בסובב.</p>
<p>סחרנותא דסחרין מדברין טופסרא דקולטא בגווייהו חד גלגלא אית בגווייהו האי גלגלא סחרא ולא סחרא קיימא בתריסר אלפי עלמין בינייהו שכיח סליק ונמיל בגווייהו</p>	<p>בסובב שסובבים המדבריות שליטת הקליטה בתוכם גלגל אחד יש בתוכם הגלגל הזה סובב ולא סובב עומד בשנים עשר אלף עולמות ונמצא ביניהם עולה ויורד בתוכם.</p>
<p>תחות ההוא גלגלא קיימא חד עמודא דנעיין עד תהומא רבא ביה מתגלגלאן אבנין גו תהומי</p>	<p>תחת אותו גלגל עומד עמוד אחד שנעוץ עד לתהום הגדולה ובו מתגלגלים</p>

⁶⁴⁰ רלא ע"א (הערת הזהר).

⁶⁴¹ בסודות העליונים יש רשימין נקודין וקמטים, והיינו במצח הרצון ששם גנוז רצון העליון, משתכחין שם נקודין רשימין, [טסקורי], מלשון כולם נסקרים בסקירה אחת, וקמטים, והיינו שיש שם ב' בחי', א' מה שיש בו בטבעיו אשר רצונו בזה ע"פ מזגי טבעיו, ונכללין בסמני הקמיטין שהם מורין במה שטבעיו חפצין, והרשימין הן במה שבוחר בעת ההיא להיות לרצון לפניו, זה הרצון עושה רושם בעת זו במצחא, וזהו אילין סלקין ונחתין, כלומר הן לפי שעה, ואילין כו' הן הקמיטין, הן קיימין בקיומייהו, שהטבעיים אינם נשתנים רק עושה בהם לפי רצונו בין לטוב בין להיפך, ואמר סלקין ונחתין לרמוז לטוב או להפוך, בטוב סלקין, וברע נחתין. והענין לפי מה שמדבר בזהוהר כאן, שסוד התכלת היה בכל עניני המשכן, ואפי' בציץ שהיה על המצח לרצון היה עליו פתיל תכלת [עי' שמות כח], וידוע שתכלת הוא סוד היראה, ומפרש כאן איך שרשה שם, והיינו שבמצח גנוז הרצון והבחירה הראשונה, ושם נתון הציץ להסתכל בעין השכל, ולהיות מציץ מן החרכ"ם, שהן ח'מה ר'קיע וכ'וכבים, שאדון כל מציץ ומשגיח מן החרכים אלו על כל הבריות אשר ברא, מקרני ראמים עד ביצי כנים, והוא שורש האמונה, ועי"ז יבטל רצונו הטבעי מפני רצון קונו, וידבק רצונו ברצונו ית', שלא יהיה רצונו רק במה שרצון הבורא ית', עד שלא יהיה הפרש והבדל ביניהם כלל. וכמו שהוא באדם כן בעולם, סוד ציון שם גנוז רצון העליון, ארון הברית אדון כל הארץ [יהושע ג], וזה הברית הוא יסוד ועיקר הכל, והארון הוא סוד נז"ר הקודש, ובו סוד הציץ והסתכלות ברצונו ית', שהן התורה והמצות הגנוזים בארון נזר הקודש, ושם כל שמותיו וכנויו כולם גנוזים שם, שכולם שמות וכנויים לרצונו והשגחתו, אשר יוצא משם בסוד לשכן שמו שם [דברים יב], שמ"ו גי' רצו"ן, ועינו ולבו שם כמ"ש והיו עיני ולבי שם כל הימים [מ"א ט], כן האדם צריך להתדמות לקונו שיהא עיניו ולבו דבוקים לרצונו, וכולם דבוקים לרצון הבורא ית' שהן תורותיו ומצותיו, וזהו צדיקים לבן ברשותן [ב"ר פל"ד יא], ונמצא ציון הוא סוד שלומי אמוני ישראל, וכמו כן במדבר וכל מקום אשר המשכן חונה שם, היה כבית קדשי הקדשים אשר שם הארון, גנוז רצונו ית' שורש האמונה וכלל כל התורה והמצות, ומשם תצא תורה לכל ישראל בסוד ודברתי אתך וכו' [שמות כה]. וכבר כתבתי כמה פעמים שמצד הטבע החוצפא והעזות שרשה ג"כ במצח, בסוד עזות מצח, ומצח היה לך מאנת הכלם [ירמיה ג], ושם שורש כל הדינים וכל הד' מיתות כמו שכתוב באדר"ז [רצג. ע"ב], היפוך כלל כל הרצון, אך כולם נתמתקין בשורשן, כלל כל המדות, שהיא התורה והיראה, שהם משברים וממתקים את העזות, שהיראה הוא היפוך העזות, כמ"ש לבעבור תהיה יראתו על פניכם [שמות כ] ואמרו זה הבושה [נדרים כ.], וזה סוד בראשית יר"א בש"ת. ושוברת היראה את העזות והחוצפא שאינן נצרכות לעבודת ה' לקיום רצון הבורא, ומה שנצרך לעבודת ה' לקח דוד מבני עמון, אשר עז גבול בני עמון [במדבר כא], עטרת מלכים [עי' שמ"ב יב], סוד עלמא דאתכסיא, ותהי על ראש דוד [עיי"ש] לנזר ולעדות אשר הוא ראוי למלכות בית דוד [עי' ע"ז מד.], כי ישמרו בניו בריתו ועדותו, כי בו היפוך בני עמו"ן, סוד הנוע"ם העליון, מתיקו דאורייתא, אשר מעז יוצא מתוק ע"י שומ"ר הבר"ית והחסד וכו' (הגרמ"מ).

<p>אינון סלקין ונחתין ההוא עמודא קאים עלייהו נמיל ולא נמיל נעיץ מעילא לתתא סחראן מאתן ועשרין גלגלין אחרנין סחרניה דההוא עמודא</p>	<p>אבנים בתוך התהומות הם עולים ויורדים ואותו עמוד עומד עליהם נוסע ולא נוסע נעוץ מלמעלה למטה סובבים מאתים ועשרים גלגלים אחרים סביב אותו העמוד.</p>
<p>ההוא גלגלא אחרא דעליה דקאים בתריסר אלפי עלמא איהו סחרא גו משכנא סחרא ולא סחרא ההוא משכנא קאים על תריסר אלפי עלמין ביה קיימא ההוא כרוזא דקרי אסתמרו⁶⁴² מנגללא דסחרא</p>	<p>אותו גלגל אחר שעליו שעומד בשנים עשר אלף עולמות הוא סובב לתוך המשכן סובב ולא סובב אותו משכן עומד על שנים עשר אלף עולמות ובו עומד אותו כרוז שקורא השמרו מהגלגל שסובב.</p>
<p>מאן דאיהו מארי דעיינין בסכלתנו ינדע ויסתכל בחכמתא דמאריה וינדע דאינון מלין עלאין דמפתחן דמאריה קיימן תמן די אינון טמיראן גו משכנא קדישא זכאין אינון בהאי עלמא וזכאין אינון בעלמא דאתי עלייהו כתיב (תהלים פד ו) אשרי אדם עוז לו בכ מסלות בלבבם (שם סה ה) אשרי תבחר ותקרב ישכון חצריך נשבעה בטוב ביתך קדוש היכלך (ע"כ)</p>	<p>מי שהוא בעל עיניים בהשכל ידע ויתבונן בחכמת רבונו וידע שאותם דברים עליונים שמפתחות רבונו עומדים שם שהם טמונים בתוך המשכן הקדוש אשריהם בעולם הזה ואשריהם בעולם הבא עליהם כתוב אשרי אדם עוז לו בכ מסלות בלבבם (שם סה) אשרי תבחר ותקרב ישכון חצריך נשבעה בטוב ביתך קדש היכלך (ע"כ תוספתא).</p>
<p>זהר</p>	
<p>ברזא דמשכנא קיימין רוזין עלאין ברזא דשמא קדישא (עלאה) אדנ"י⁶⁴³ האי איהו רזא דמשכנא⁶⁴⁴ גוונא דרזא עלאה רזא דארונא כמה דכתיב (יהושע ג יא) הנה ארון הברית אדון כל הארץ אדון כל הארץ דא הוא רזא קדישא דשמא דאל"ף דל"ת נו"ן יו"ד ודא הוא כגוונא דרזא דשמא קדישא עלאה יהו"ה ואתוון אלן כגוונא דאלין⁶⁴⁵</p>	<p>בסוד המשכן עומדים סודות עליונים בסוד השם הקדוש (העליון) אדנ"י זהו סוד המשכן כמו הסוד העליון סוד הארון ככתוב (יהושע ג) הנה ארון הברית אדון כל הארץ אדון כל הארץ זהו הסוד הקדוש של השם של אל"ף דל"ת נו"ן יו"ד וזהו כמו שהסוד של השם הקדוש העליון ידו"ד והאותיות הללו כמו הללו.</p>
<p>א איהי י רזא דיו"ד (נ"א דא) כגוונא דא א והא אוקמוה ד איהו רזא⁶⁴⁶ ודא כגוונא דדא וכלא כגוונא ורזא דדא⁶⁴⁷ איהי רזא דאת⁶⁴⁸ ואף על גב דדא דכר ודא⁶⁴⁹ נוקבא אבל דא אתכליל בדא והא אוקמוה ין⁶⁵⁰ איהו</p>	<p>א' היא י' סוד של יו"ד (זה) כמו זה א' והרי פרשוה ד' היא סוד ה' וזה כמו זה והכל כצורה וסוד של אחד נ' היא סוד האות ו' ואף על גב שזה זכר וזו נקבה אבל זו נכללת בזו והרי פרשוה ו' היא</p>

⁶⁴² רכ ע"ב (הערת הזהר).

⁶⁴³ יש באותיות אדנ"י כמה רמזים המרמזים שהיא כולל את כל האצילות כולו, כמ"ש בשער תיקון נוק' (פרק ב' כלל י"א) וע' זוה"ק (פקודי רלה ע"ב) (הקדו"ש מד ע"ג).

⁶⁴⁴ פי' כי הנה שם אדנ"י הוא אדון לשם הויה (זהר הרקיע).

⁶⁴⁵ א' דאדנ"י הוא י' דהויה שכמו שיש בשם ס"ג א' במלוי הוא"ו שהוא במקום הי' שהוא במלוי הו"ו דשם ע"ב וכן בז"א שהוא יותר למטה כל מלוי השם באלפין בשם מ"ה וכן בנוק' דז"א באה הא' במקום הי'. והענין שיו"ד היא צורת א ממש י' למעלה ו' באמצע ד' למטה הרי הוא יו"ד ויש שהיא עליונה והיא צורת יו"ש א שהיא בציור יו"ד וזו הוא' דאדנ"י הוא נגד י' שבשם הו"ה (זהר הרקיע).

⁶⁴⁶ כי הנוק' מעיקרא כשיצאה מאחוריו היא ד' בנוק' וכשחזרת פ"ב נעשית ה' (זהר הרקיע).

⁶⁴⁷ ויקרא קנה ע"א (הערת הזהר).

⁶⁴⁸ שהוא ו' ו' דהו"ה שהוא הת"ת שבה ולכן היא כפופה דאורחא דאיתתא לישיב בישיבה ודכורא דרכו בעמידה לכן הו' זקופה והנ' כפופה נוקב' וכשהיא פשוטה היא ו' וכן נקרא נו"ן במילוי ו' באמצע וכל זה יורה שהיא במקום ו' (זהר הרקיע).

⁶⁴⁹ קפ ע"ב (הערת הזהר).

⁶⁵⁰ קפג ע"א (הערת הזהר).

<p>באמצעות משום שהוא כלל אחד ה' היא סוד האות י' (י' היא סוד האות ה') משום שכאן (של ה') זוהי חכמה קטנה שנקראת חכמת שלמה.</p>	<p>באמצעות משום שהוא כלל אחד ה' היא סוד האות י' (י' היא סוד האות ה') משום שכאן (של ה') זוהי חכמה קטנה שנקראת חכמת שלמה.</p>
<p>והאותיות נכללו אלה באלה והכל הוא סוד אחד כלולים אלה באלה והכל אחד והכל הוא סוד אחד באותיות קדושות ולכן המשכן שלמטה בארץ עומד בסוד המשכן העליון ואותו משכן עליון עומד בסוד של משכן אחר עליון על הכל והכל כלול זה בזה להיות אחד ולכן כתוב והיה המשכן אחד.</p>	<p>והאותיות נכללו אלה באלה והכל הוא סוד אחד כלולים אלה באלה והכל אחד והכל הוא סוד אחד באותיות קדושות ולכן המשכן שלמטה בארץ עומד בסוד המשכן העליון ואותו משכן עליון עומד בסוד של משכן אחר עליון על הכל והכל כלול זה בזה להיות אחד ולכן כתוב והיה המשכן אחד.</p>
<p>כתוב ראשית גוים עמלק ואחריתו עדי אובד בא וראה ביום שהוקם המשכן שהקים אותו משה כמו שנאמר שכתוב ויקם משה את המשכן שלא היה יכול לקום עד שהוא הקים אותו למלכה שאין רשות לאיש אחר להקימה אלא בעלה אף כאן כל אותם האמנים כולם באו להקים את המשכן ולא יכל לעמד על ידיהם עד שבא משה והקים אותו משום שהוא היה בעל הבית.</p>	<p>כתוב ראשית גוים עמלק ואחריתו עדי אובד בא וראה ביום שהוקם המשכן שהקים אותו משה כמו שנאמר שכתוב ויקם משה את המשכן שלא היה יכול לקום עד שהוא הקים אותו למלכה שאין רשות לאיש אחר להקימה אלא בעלה אף כאן כל אותם האמנים כולם באו להקים את המשכן ולא יכל לעמד על ידיהם עד שבא משה והקים אותו משום שהוא היה בעל הבית.</p>
<p>כיון דאקים משה ית משכנא לתתא אתקם משכנא אחר לעילא כמה דאוקמוה דכתיב הוקם ולא פריש על ידא דמאן (אלא) דלא אתקם אלא מרזא דעלמא עלאה⁶⁵⁴ דאיהו סתים וגניז על ידא דרזא דמשה בגין לאתתקנא בהדיה</p>	<p>כיון דאקים משה ית משכנא לתתא אתקם משכנא אחר לעילא כמה דאוקמוה דכתיב הוקם ולא פריש על ידא דמאן (אלא) דלא אתקם אלא מרזא דעלמא עלאה⁶⁵⁴ דאיהו סתים וגניז על ידא דרזא דמשה בגין לאתתקנא בהדיה</p>
<p>מה כתיב לעילא ויבאו כל החכמים העושים</p>	<p>מה כתוב למעלה ויבאו כל החכמים העשים</p>
<p>רל/א</p>	
<p>את כל מלאכת הקדש וגו' מאן אינון חכמים העושים אליו אינון ימינא ושמאלא⁶⁵⁵ וכל שאר סטריין⁶⁵⁶ דאינון ארחין ושבילין⁶⁵⁷ לאעלא גו</p>	<p>את כל מלאכת הקדש וגו' מי הם החכמים העשים אלו הם ימין ושמאל וכל שאר הצדדים שהם דרכים ושבילים</p>

⁶⁵¹ כי מילוי ה' היא ה' אחרת כזה ה"ה והיא י' כי הי' כשהיא למעלה מורה העלם וריבוי וכשהיא למטה בנוק' שהיא עלמא דאתגלי' מורה קטנות ומיעוט וז"ש חכמה זעירא (מלכים א' ה' י) חכמת שלמה ואתכלילו אתוון אליון באליון וכולהו רזא חדא וכו' (זהר הרקיע).

⁶⁵² סוד (ישעיה נז א) הצדיק אבד, דתיקוני ז"א הוא תלוי בנוק', וכמ"ש ב'פ' בראשית (נה ע"א) וב'פ' שמות (ט' ב' יא ע"א) ובכ"מ. ובאמת כי ז"א ונוק' הם כלילין דא בדא והם כולן חד וכמ"ש ב'פ' פקודי (רלה ע"ב), אלא כי המעשים טובים של צדיקים הנה מקבל הוא על ידה, ותיקוני א"א הנה מקבל היא על ידו, אבל הן כלילין דא בדא והם אחד (כללים ח"ב כב ע"ב).

⁶⁵³ בראשית נא ע"ב (הערת הזהר)
⁶⁵⁴ תלוי קיום כל העולם כולו ע"י אורו וקדושתו ית"ש הנמשך ושורה בהם ע"י הכוונה הזה דוקא. [וכמ"ש בזוה"ק פ' תרומה (קנב ע"א) ופ' פקודי (רלה ע"ב), וע' עוד פ' פקודי (ר"כ ע"ב ורכא ע"א ובדף רל"ד ע"ב). [כללים ח"ב ז ע"א].

⁶⁵⁵ דהיינו בצלאל ימינא למטה יהודה שהוא אל הימין ודאי כדפיר' בפרשת ויחי ואהליהב לשמאל דהיינו למטה דין ודאי ואליהם ילוו (אור יקר).

⁶⁵⁶ דהיינו חכמי המלאכה שהיו מכל שאר קצוות שכולם נכללים בחסד ודין והם היה להם כח לעשות כמו שהוא כחם להשפיע לשכינה (אור יקר). פ' ר"ק דזעיר (מ"מ).

<p>ימא⁶⁵⁸ ולמליא ליה⁶⁵⁹ ואינון עבדו משכנא⁶⁶⁰ לעילא⁶⁶¹ ואתקיננו ליה</p>	<p>להיכנס לתוך הים ולמלא אותו והם עשו את המשכן למעלה והתקיננו אותו.</p>
<p>כנוונא דא לתתא ועשה בצלאל ואהליאב דא בסטר ימינא ודא בסטר⁶⁶² שמאלא בצלאל לימינא ואהליאב לשמאלא דא מיהודה ודא מרן ולבתר וכל איש חכם לב ויבאו כל החכמים העושים והא אוקימנא וכלא כנוונא דלעילא</p>	<p>כמו כן למטה ועשה בצלאל ואהליאב זה בצד ימין וזה בצד שמאל בצלאל לימין ואהליאב לשמאל זה מיהודה וזה מרן ואחר כך וכל איש חכם לב ויבאו כל החכמים העושים והרי בארנו והכל כדוגמא שלמעלה.</p>
<p>בההוא יומא דאתקם משכנא אתבטל מותא מעלמא⁶⁶³ אתבטל לא תימא⁶⁶⁴ אלא אסתלק מעלמא דלא יכיל לשלטאה כמה דאוקימנא בנין דלא יתבטל יצר הרע מעלמא עד דייתי מלכא משיחא וקודשא בריך הוא יחדי בעובדוי וכדין (ישעיה כה ח) בלע המות לנצח כד אתקם משכנא על ידא דמשה כדין אתפרשת חילא דיצר הרע ואתכפיא ולא הוה יכיל לשלטאה בההיא שעתא אתפרש סמא⁶⁶⁵ תקיפא רגוזא דשמאלא מעל תוקפא דהויא בישא⁶⁶⁶ ולא יכיל</p>	<p>באותו יום שהוקם המשכן התבטל המות מהעולם אל תאמר התבטל אלא הסתלק מן העולם שלא יכל לשלט כמו שבארנו משום שלא יתבטל יצר הרע מהעולם עד שיבא מלך המשיח והקדוש ברוך הוא ישמח במעשיו ואז בלע המות לנצח כשהוקם המשכן על ידי משה אז נפרד כח היצר הרע ונכנע ולא יכל לשלט באותה שעה נפרד סמא⁶⁶⁵ ל כח הרגז של השמאל מעל תקף הנחש הרע ולא יכל לשלט על העולם ולא יכל להתחבר באדם</p>

⁶⁵⁷ מן התחונות הנגלות הם "אורחות נגלות", ומן העליונות הנעלמות יותר הם "שבילין נעלמין" (אור יקר). פי' שהם נקראים נחלים כדכתיב כל הנחלים הולכים אל הים שהיא מ' (מ"מ).

⁶⁵⁸ כאומרו הנותן בים דרך דהיינו נגלה, ובמים עזים נתיבה דהיינו נעלם (אור יקר).

⁶⁵⁹ שפע ואור להוציא כליה למטה, ומאלו נתפשטו העולמות למטה ממנה (אור יקר).

⁶⁶⁰ דהיינו פעולת הכלים ומעשיהם וכן מציאותה עם כליה התפשטות ענפיה, אחר כך להאיר בהם והיינו "ואתקיננו לה", אמנם הקמת המשכן הוא להקים אותה להציבה על מעמדה לקשר העולמות כולם שיהיו מוכנים להאיר המשכן העליון דאצילות בתחתון דבריאה יצירה ועשיה ענין זה תלוי בבעלה דמטרוניתא ממש דהיינו בסוד מרע"ה ולכן לא הוקם אלא על ידו (אור יקר).

⁶⁶¹ פי' מ' (מ,מ).

⁶⁶² רכ ע"ב (הערת הזהר).

⁶⁶³ כבר פירשנו שאין דבר בעולם שיהיה חוץ מאלוהותו יתברך חס ושלום, והנותן דעתו לומר דבר זה חוץ מהאלוה הוא עושה שניות וזהו סוד שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד שהוא מושך ומאחד הכל, והכל בסוד האין סוף ואין חוץ ממנו, אמנם יש אל אחר שהם חוץ מאלהותו המיוחדת באהלות קוצץ בנטיעות, ולזה ד' של אחד גדולה ור' של אחר גדולה לומר אין בכלל ד' של אחד אל אחר וצריך לעשות הבדלה ודאי, והנה אלו מצרים צד הקדושה שכאשר הם שורים בעולם אין אלהותו מתפשט בעולם מפני שהם סרוחן וריח רע וטומאה, ואין המלך מולך על האשפות והסריות והם חוץ ממנו, ולזה המתדבק בהם מורד בקונו, ולזה נאמר מכיר את בראו ומתכוון למרוד בו, וכן פשע הוא מרד ממש המתדבק בהם פושע מורד ויוצא מתחת רשות הקדושה, ולזה כיון שהקמת המשכן מורה התפשטות האין סוף עד למטה כדפירשנו אם חס ושלום מיתה היה שולט היה פירוד, שאותו חלק שהמיתה בו לא יתפשט בו, הקליפה החצונית לא יתפשט בו סוד הרוח הקדוש העליון שהוא באחד ואלו באחר, ולזה "בההוא יומא" וכו', ועם היות שעתה יש מיתה ועם כל זה שולט אין ההשגחה שלימה עתה עד יתקיים כתוב בלע המות לנצח אלא שאז כל סבה יספיק למנוע התפשטות האחדות המתחדש אז, ולזה כשנתחדש אותו אחדות נתבטל קצת כח המות כדמפרש ואזיל, בענין שהם שלשה בחינות האחת בעת הקמת המשכן שכיון שהענין חדש אפילו ייחוד מועט והתפשטות מועט לא היה אפשר אם לא שיסתלק קצת המיתה, השנית לעתיד שאז יהיה התפשטות ההנהגה העליונה מאד רבה ומושגת, וזה סוד ישמח ה' במעשיו מכלל שעדין לא שמח ולא נתפשט מלכות הבורא בבריותיו כראוי ולזה בלע המות מכל וכל, השלישית היא אחר שהוקם המשכן והוקבעה חבת ההנהגה העליונה עם ישראל שלא יספיק שליטת המות לבטלה, ויש בה כמה מדרגות בין גלות לגאולה וכיוצא ואין זה מקומו (אור יקר).

⁶⁶⁴ פי' שהרי כבר עשו את העגל (מ"מ).

⁶⁶⁵ הוא שפירות רוחניות עשר תמורות שהאמצעיית קרויה סמאל כדפירשנו בספ"ר (אור יקר).

⁶⁶⁶ ההיכלות שבאמצעייתם פועלות הספירות הטמאות הדקות (אור יקר). בסוד יתפרדו כל פועלי און (רח"ו). פירוש נפרד ס"מ מעל נוקביה הנק' חיויא בישא (מ"מ).

<p>לשלטא⁶⁶⁷ על עלמא ולא יכיל לאתחברא ביה בבר נש ולמסטי ליה</p>	<p>ולהסטות אותו.</p>
<p>רבי יהודה אמר⁶⁶⁸ כד עבדו ישראל ית עגלא מה כתיב (שמות לג ז) ומשה⁶⁶⁹ יקח את האהל ונטה לו מהויץ למחנה מאי טעמא בנין דחמא יצר הרע דהוה אזיל בנייהו אמר משה סטרא דקדושה לא תשרי בנו סטרא דמסאבא רבי אלעזר⁶⁷⁰ אמר כל זמנא דסטרא דקדושה שלטא סטרא מסאבא לא יכיל לשלטאה ואתכפיא קמיה ועל דא תנינן כל זמנא דירושלם תהיה מלאה צור הייבא יהא חרבה</p>	<p>רבי יהודה אמר כשעשו ישראל את העגל מה כתוב ומשה יקח את האהל ונטה לו מחוץ למחנה למה משום שראה יצר הרע שהיה הולך ביניהם אמר משה צד הקדושה לא ישרה בתוך צד הטמאה רבי אלעזר אומר כל זמן שצד הקדושה שולט צד הטמאה לא יכול לשלט ונכנע לפניו ועל כן שנינו כל זמן שירושלים תהיה מלאה צור הרשעה תהיה חרבה.</p>
<p>פתח ואמר (בראשית כד סה) ותאמר אל העבד מי האיש הלזה ההולך בשדה לקראתנו ויאמר העבד וגו' מה כתיב לעילא ותשא רבקה את עיניה ותרא את יצחק ותפל מעל הגמל האי קרא אמאי אצטריך למכתב באורייתא⁶⁷¹ ותו וכי בנין דחמאת⁶⁷² שפירו דיצחק (מאי טעמא) אתרכינת מגמלא</p>	<p>פתח ואמר ותאמר אל העבד מי האיש הלזה ההלך בשדה לקראתנו ויאמר העבד וגו' מה כתוב למעלה ותשא רבקה את עיניה ותרא את יצחק ותפל מעל הגמל מדוע הצרך לכתב את הפסוק הזה בתורה ועוד וכי משום שראתה את יפיו של יצחק (למה) נשמטה מן הגמל.</p>
<p>אלא האי קרא רזא איהו תא חזי (ותרא את יצחק מנא ידעת⁶⁷³ דאיהו יצחק אלא ותרא את יצחק חמאת בההיא שעתא⁶⁷⁴ מה דלא ידעת) (ס"א תא חזי בשעתא דמטאת רבקה לגבי דיצחק שעתא דצלותא דמנחה הות ובההוא זמנא דינא אתער בעלמא) וחמאת ליה ברוגזא דינא קשיא⁶⁷⁵ וחמאת דהא סיום דרוגזא קשיא איהו גמל לתתא⁶⁷⁶ ודא איהו רזא דמותא ובנין כך אתרכינת ואשמיטת גרמה מההוא גמל דהא כד אסתכל דינא קשיא⁶⁷⁷ ההוא גמל אתתקף ובנין כך אשמיטת גרמה מינה⁶⁷⁸ (ס"א רזא</p>	<p>אלא פסוק זה הוא סוד בא וראה (ותרא את יצחק מנין ידעה שהוא יצחק אלא ותרא את יצחק ראתה באותה שעה מה שלא ידעה) (בא וראה בשעה שהגיעה רבקה אל יצחק שעת תפלת המנחה היתה ובאותו זמן מתעורר דין בעולם) וראתה אותו ברגז הדין הקשה וראתה שהרי סיום הרגז הקשה הוא גמל למטה וזהו סוד המות ולכן נרכנה והשמיטה עצמה מאותו הגמל שהרי כשמסתכל הדין הקשה אותו גמל מתחזק ולכן השמיטה את עצמה ממנו (סוד של המות וכאשר הדין הקשה</p>

⁶⁶⁷ שאין להיכלות כח אלא מסמאל ואין סמאל פועל אלא על ידי הנחש ובהפרדם נתבטל כחם (אור יקר).
⁶⁶⁸ ר' יהודה פליג שאין צריך לומר משכן אלא אפילו אהל מדרשו של משה לא היה בתוך בני ישראל אם
היה יצר הרע בנייהם, דלאו דוקא קדושה ממש אלא אפילו "סטרא דקדושה לא תשרי בגו סטרא מסאבא",
ועוד פליג דלאו דווקא מותא כדקאמר תנא קמא אלא יצר הרע ושטן המשחית להחטיא (אור יקר).

⁶⁶⁹ בראשית נב ע"ב (הערת הזהר).
⁶⁷⁰ ר' אלעזר פליג אכולהו שטעם משה הוא מפני נזיפת ישראל, כי מפני צד הטומאה אין קדושה
מסתלקת אלא אתכפיא כענין הגלות (אור יקר).

⁶⁷¹ פי' שאין ממנו נפקותא (מ"מ).
⁶⁷² היא קושיא אחרת (מ"מ).

⁶⁷³ אלא ודאי אינה ראייה גשמית אלא בסוד הנבואה, ואם בסוד הנבואה יקשה "ותפול" שהיא פעולה
גשמית, נצטרך לפרש הענין ברוחני (אוריקר).

⁶⁷⁴ כלומר אם הראייה גשמית יקשה (אור יקר).
⁶⁷⁵ בתוקף מדת הגבורה, שהדינים הקשים עם היותם קדושים משתלשלים מעצמם ויורדים דרך אצילות

בריאיה יצירה ועשייה עד מקום החצונים וכולם אחוזים אלו באלו ומשולשים אלו באלו עד בואם (אור
יקר).

⁶⁷⁶ פי' נקבה דס"א נקרא גמל (מ"מ).
⁶⁷⁷ פי' גבורה שהיא מדת יצחק אבינו (מ"מ).

⁶⁷⁸ פי' שלא יינק ממנה (מ,מ).

<p>דמותא וכד האי דינא קשיא אתער ההוא גמל אתתקף ובגין כך אתרכינת ואשמיטת גרמה מההוא גמל) ולא יתבת תמן</p>	<p>הזה התעורר אותו גמל התחזק ולכן הרכינה והשמיטה עצמה מאותו גמל) ולא ישבה שם.</p>
<p>תא הוי האי גמל היינו רזא דכתיב (משלי יט יז) וגמולו ישלם לו דא גמול דאינון חייביא דכתיב (ישעיה ג יא) אוי לרשע רע כי גמול ידיו יעשה לו והאי איהו גמל דקיימא לאכלא כלא ולשיצאה כלא והאי איהו זמין תדיר לקבל (נ"א לקטלא נ"א לחבלא) בני נשא ובגין כך⁶⁷⁹ האי מאן דחמי בחלמיה גמל אחמיו ליה מותא דאתגזרת עליה ואשתזיב מינה</p>	<p>בא וראה הגמל הזה היינו סוד הכתוב (משלי יט) וגמלו ישלם לו זהו גמול אותם הרשעים שכתוב (ישעיה ג) אוי לרשע רע כי גמול ידיו יעשה לו וזהו הגמל שעומד לאכול הכל ולהשמיד הכל וזהו שמזמן תמיד כנגד (להרג נ"א להזיק) בני האדם ולכן מי שרואה בחלומו גמל הראו לו מות שגזר עליו ונצל ממנו.</p>
<p>תא הוי האי סטרא דמסאבא אקרי הכי דגרים מיתא לכל עלמא והאי הוה דאסמי לאדם ולאנתתיה וההוא דרכיב עליה איהו סמא"ל ואיהו אתא למטעי עלמא וגרם מותא לכלא ובגין כך אתא ושליט על כלא אדם איהו אמשיך ליה לגביה וכיון דאיהו אמשיך ליה לגביה כדן איהו אתמשך אבתריהו עד דאסטי לון ובגין כך אמר שלמה (שם ה ח) ואל תקרב אל פתח ביתה דכל מאן דאתקריב לביתה כדן איהו נפקת ומתקשרת ואתמשכת אבתריה</p>	<p>בא וראה צד הטמאה הזה נקרא כך שגרם מות לכל העולם וזה היה שהסטה את אדם ואת אשתו ואותו שרכב עליו הוא סמא"ל והוא בא להטעות את העולם וגרם מות לכל ולכן בא ושולט על הכל אדם הוא שהמשיך אותו אליו וכיון שהמשיך אותו אליו אז הוא נמשך אחריהם עד שהסטה אותם ולכן אמר שלימה (משלי ה) ואל תקרב אל פתח ביתה שכל מי שמתקרב לביתה אז היא יוצאת ונקשרת ונמשכת אחריו.</p>
<p>ועל דא רבקה כד המאת דהוה ליה לאתדבבא בסטרא דדינא קשיא כיון דהמאת ליה ליצחק ברזא דדינא קשיא וחמאת דמההוא סטרא נפק דינא אחרא תקיפא מזוהמא דדהבא כד המאת האי מיד ותפול מעל הגמל בגין לאתרפויי מן דינא מההוא זוהמא כתיב (ישעיה סו ז) קול ה' משלם גמול לאויביו מההוא זוהמא⁶⁸⁰</p>	<p>ועל זה רבקה כשראתה שהיה לו לדבק בצד הדין הקשה כיון שראתה את יצחק בסוד הדין הקשה וראתה שמאותו צד יוצא דין אחר תקיף מזהמת הזהב כשראתה את זה מיד ותפל מעל הגמל כדי להתרפות מן הדין מאותה זוהמא כתוב קול ה' משלם גמול לאיביו מאותה זוהמא.</p>
<p>תא הוי</p>	<p>בא וראה</p>
<p>רלו/ב</p>	
<p>כד עבדו ישראל ההוא עובדא⁶⁸¹ וגרמו לההוא חובא מאי טעמא עגל ולא סטרא אחרא ואי תימא דאינון ברירו עגלא לאו הכי אלא אינון אמרו (שמות לב א) קום עשה לנו אלהים אשר ילכו לפנינו ואהרן רעותיה הוה לאעכבא לון⁶⁸²</p>	<p>כשעשו ישראל אותו מעשה וגרמו את אותו החטא למה עגל ולא צד אחר ואם תאמרו שהם בחרו עגל לא כך אלא הם אמרו קום עשה לנו אלהים אשר ילכו לפנינו ורצונו של אהרן היה לעכב אותם.</p>

⁶⁷⁹ רמח ע"ב אמור ק ע"ב (הערת הזהר).

⁶⁸⁰ פירוש דריש גמול לשון גמל ור"ל מההיא זוהמא דפלוגנית משלם פורענות לאויביו (מ"מ).

⁶⁸¹ דקדק שלא אמר כד עבדו ישראל ית עגלא מפני שדעת ר' שמעון הוא זבוהר בפרשת בלק בההוא עובדי דינוקי שלא עשו ישראל העגל, לכך אמר "ההוא עובדא" איזה חטא המתייחס אליהם יהיה מה שיהיה ולזה דקדק עוד ואמר "וגרמו לההוא חובא" כלומר גרמת היתה שם או מפני שלא מחו או מפני שראו ושמחו (אור יקר).

⁶⁸² ולא הסכים לשום מעשה אלא להשליך הזהב אל הכור לעשותו גולם אחד ואחר כך יכה בקורנס מעט מעט כאשר יוכל שאת עד שיבא משה בין כך ובין כך אלא שמאליו נעשה מעשה (אור יקר).

<p>אלא ודאי עבידתא אתעביד כדקא חזי⁶⁸³ דהא מסטרא דדהבא⁶⁸⁴ נפקא סוספיתא⁶⁸⁵ כד אתבריר דהבא ומתמן מתפשטי⁶⁸⁶ כל אינון סטרי שמאלא⁶⁸⁷ דאינון התוכא דההוא⁶⁸⁸ סוספיתא דדהבא ומתפרשא⁶⁸⁹ לכמה סטריין וכל אינון דאית לון חיזו סומקא⁶⁹⁰ גוון דדהבא קיימא בטורי כד שמשא בתוקפיה בגין דתוקפא דשמשא אחזי דהבא ואוליד ליה בארעא וההוא דממנא בההוא תוקפא דשמשא חיזו דיליה כעגלא⁶⁹¹ ואקרי (תהלים צא ו) קטב⁶⁹² ישוד צהרים⁶⁹³ ודא נפקא מגו עגלא התוכא סומקא דדהבא⁶⁹⁴ וכל הני אתיין מההוא סטרא סומקא רוח מסאבא דכל אינון דמתפרשי מרוח מסאבא מתפשטי בעלמא</p>	<p>אלא ודאי המעשה נעשה כראוי שהרי מצד הזהב יוצאת פסלת כשנברר הזהב ומשם מתפשטים כל אותם צדדי השמאל שהם התוכו של אותה פסלת של הזהב ונפרדים לכמה צדדים וכל אותם שיש להם מראה אדם צבע של זהב עומד בהרים כשהשמש בתקפו משום שתקף השמש מראה זהב ומוליד אותו בארץ ואותו שממנה באותו התקף של השמש המראה שלו כעגל ונקרא קטב ישוד צהרים וזה יוצא מתוך עגל התוך האדם של הזהב וכל אלה באים מאותו הצד האדם רוח הטמאה שכל אותם שנפרדים מרוח הטמאה מתפשטים בעולם.</p>
<p>והאי רוח מסאבא⁶⁹⁵ איהו חויה בישא⁶⁹⁶ ואית מאן דרכיב עליה ואינון דכר ונוקבא⁶⁹⁷ ואקרון אלה⁶⁹⁸ דאינון מזדמנין בעלמא בכל אינון סטריין דלהון ורוח קודשא⁶⁹⁹ אקרי זאת⁷⁰⁰</p>	<p>ורוח הטמאה הזו היא הנחש הרע ויש מי שרוכב עליו והם זכר ונקבה ונקראים אלה שהם מזדמנים בעולם בכל אותם הצדדים שלהם ורוח הקודש נקראת זאת</p>

⁶⁸³ כלומר אלו עשאו אהרן היה עושה איזו צורה אחרת שהם לא אמרו לו עגל או חמור אלא אמרו לו קום עשה לנו אלהים מה שלבך חפץ, ועבידתא אתעביד כדקא חזי מצד משך הזהב כדמפרש ואזיל (אור יקר).

⁶⁸⁴ צד הגבורה, מפני שיש צד הכסף שמשם יוצא חמור כדפירשו בתיקונים ושם נאחז ישמעאל (אור יקר).
⁶⁸⁵ והסוד הכל היה מן העפר שהיא הבינה אימא עילאה ואין שם שמרים אלא עפר טהור, וכאשר יצטרף העפר ויתפשט לצאת ממנו זהב הגבורה שהוא נקיו דדינא נעשה שם שמרים (אור יקר), פירוש מסיגי הגבורות יצאו הקליפות (מ"מ).

⁶⁸⁶ לא מהגבורה עצמה חס ושלוש שאין חצונים למעלה ואפילו בהיכלות אלא הכוונה שהזהב הוא הדין שמתפשטין כמה מיני זהב והם דינים קדושים נאצלים נבראים נוצרים, ושם מהיצירה אתבריר שמרי הזהב (אור יקר).

⁶⁸⁷ דהיינו התפשטות הכחות השמאלים הטמאים למטה מהיכל לבנת הספיר לצד צפון וזהו שאמר "דאינון התוכא דההוא סוספיתא" (אור יקר).

⁶⁸⁸ כד ע"ב (הערת הזהר).

⁶⁸⁹ מפני שיש בהם כח עשר מדרגות ולמטה מהם שבעה היכלות, וכל כח וכח מאלו יש בו כמה כחות והיינו "דמתפרשין לכמה סטריין" וצד השמאל שהוא אודם החצונים, מפני שיש בהם רוח עצלות לבן הארמי חמור מצד הימין, ויש רוח זריזות וחום העבירה עשו הוא אדום (אור יקר).

⁶⁹⁰ הם כחות השולטים בשרב השמש להזיק, וכך "קיימי בטורי" והם שידים הנמצאים בהרים ומזיקים בחצי היום, מתגשמיין בתוקף השמש וטבע החמה אז להשליטם בהנהגה עליונה שכך הוא מוליך הזהב (אור יקר).

⁶⁹¹ מפני שהם מהשמאל, והקדושים נאמר בהם ופני שור מהשמאל לארבעתם, והחצוני דומה אל הקדושה כקוף לפני בני אדם (אור יקר).

⁶⁹² שהוא קוטב והורג (אור יקר).

⁶⁹³ שכחו לשדוד ולקטוב בצהרים בחצי היום כדפירשנו, ואלו הם כחות תחתונים שיש כוחות רוחניים עליהם כדפירשנו לעיל (אור יקר).

⁶⁹⁴ שהם בסוד כחות ההיכלות שהם מתגלמין לשלוט בעולם הגשמי וזהו שאמר "וכל הני אתיין" וכו' (אור יקר).

⁶⁹⁵ מתפשט בעולם שיש בו כחל הגלם בין להעניש בין להטעות בני אדם (אור יקר).

⁶⁹⁶ (ואיהי) [ואית] רוחניות דק שהוא אין לו תפיסה בגשמות "דרכיב עליה" והוא כמו נפש לגוף (אור יקר).
 ויחי רכח ע"א (הערת הזהר).

⁶⁹⁷ הזכר עשר תמורות הנקבה שבע היכלות (או ריקר).

⁶⁹⁸ מפני שעם היות שהזכר אינו גשמי על ידי הנקבה הוא מזדמן, ולזה שניהם יחד "מזדמנין בעלמא"

לכמה אלף מיני פעולות כאשר נפרש לקמן, וזהו שאמר "בכל אינון סטריין" וכו' (או ריקר).
⁶⁹⁹ שהיא גם כן מזדמנת לאדם הבא ליטהר מסייעין אותו בסוד אח"ד (או ריקר).

<p>דאיהי רזא דברית⁷⁰¹ רשימא קדישא⁷⁰² דאשתכח תדיר עמיה דבר נש וכן (ישעיה כה ט) זה יהו"ה⁷⁰³ (שמות טו ב) זה אלי אבל אלין אקרונ אלה ועל דא כתיב אלה אלהיך ישראל⁷⁰⁴ ובגין כך כתיב (ישעיה מט טו) גם אלה תשכחנה⁷⁰⁵ "ואנכי" רזא דזאת לא אשכחך וכתיב (איכה א מז) על אלה⁷⁰⁶ אני בוכיה דההוא חובא גרים למבכי לון כמה בכין</p>	<p>שהיא סוד הברית הרושם הקדוש שנמצא תמיד עם האדם וכן זה ה' זה אלי אבל אלו נקראים אלה ועל זה כתוב אלה אלהיך ישראל ולכן כתוב גם אלה תשכחנה ואנכי סוד של זאת לא אשכחך וכתוב (איכה א) על אלה אני בוכיה שאותו חטא גרם להם לבכות כמה בכיות.</p>
<p>דבר אחר על אלה אני בוכיה מאי טעמא בגין דאתיהיב רשו לאתר דא לשלטאה על ישראל ולחרבא בי מקדשא ובגין דאתיהיב לון רשו לשלטאה כתיב על אלה אני בוכיה רזא דמלה על אלה דא סטרא דמסאבא דאתיהיב לון רשו לשלטאה אני בוכיה דא רוח קדשא⁷⁰⁷ דאקרי אני</p>	<p>דבר אחר על אלה אני בוכיה למה משום שנתנה רשות למקום הזה לשלט על ישראל ולהחריב את בית המקדש ומשום שנתנה להם רשות לשלט כתוב על אלה אני בוכיה סוד הדבר על אלה זהו צד הטמאה שנתנה להם רשות לשלט אני בוכיה זו רוח הקודש שנקראת אני.</p>
<p>ואי תימא⁷⁰⁸ הא כתיב (דברים כה מט) אלה דברי הברית הכי הוא ודאי דכל אינון לא מתקיימין אלא מגו אלה דתמן כל לוטין כמה דאוקימנא דאיהו ארור דכתיב (בראשית ג יג) ארור אתה מכל הבהמה ובגין כך אקדים ואמר</p>	<p>ואם תאמר הרי כתוב אלה דברי הברית כך הוא ודאי שכל אותם שלא מתקיימים אלא מתוך אלה ששם כל הקללות כמו שבארנו שהוא ארור שכתוב (בראשית ג) ארור אתה מכל הבהמה ולכן הקדים ואמר אלה שעומד למי שעבר דברי הברית</p>

⁷⁰⁰ ירצה זאת מזומנת לאדם, ולא נקראת אלה לשון רבים אלא זאת, אמנם החצונים הם בקשרם הם כח הפירוד כל שכן שיהיה ביניהם יחוד אלא נקראים אלה הרבים הנפרדים וגורמין פירוד (אור יקר)..

⁷⁰¹ היינו א"ת מדת המלכות, ז"ן הוא יסוד אות ואו זעירא, והמלכות עטרה דברית, שניהם יחד זאת זית עם את, ובהיותה מתייחדת בבחינה אחרת יקרא ז"ה דהיינו דין יסוד כדפירשנו ה' מדת המלכות (אור יקר).

⁷⁰² עטרה (רח"ו). ור"ל שהמ' בחינת עטרת יסוד דזעיר (מ"מ).

⁷⁰³ יסוד (רח"ו).

⁷⁰⁴ ויש בחינות שונות "זה אלי או זה ה'" ולעולם מורה על האחדות אבל החצונים איקרון אלה מורה על הריבוי, "ועל דא כתיב אלה אלהיך" אלהות רבים שהם נפרדים כדפירשנו, וכן כתיב תשכחנה על כפרת העון מורה מלת תשכחנה על הרבים כדפירשנו, ובקדושה כתיב ואנכי לא אמר אנו חס ושלוש שאין שם אלא יחידו של עולם אנכי דהיינו זאת [לא] "אשכחך" כתיב לא אמר נשכחך מפני שהכל אחד מיוחד כדפירשנו (אור יקר).

⁷⁰⁵ פירוש אע"פ שאלה שהם ז"ן דקליפה תשכחנה, אנכי שהיא המ' לא אשכח אותה, ולשון זה הובא בפ' ויחי ג"כ (מ"מ), רכא ע"א (הערת הזהר).

⁷⁰⁶ עון אלהות רבים, אני יחידה בוכיה, או על אלה על הקליפות (אור יקר).

⁷⁰⁷ שמורה ייחוד כדפירשנו (אור יקר).

⁷⁰⁸ מורה שמלת אלה בקדושה דכתיב דברי הברית וכו'. תירץ שהם החצונים שהם ודאי ארור האיש אשר לא יקים וכו', וכל מלת ארור יוצא משם כאומר ארור טנאך וכו', וירצה אלו הם ארורים להעניש על העובר על דברי התורה, וכן "אלה המצות" כל מה שצוה הקדוש ברוך הוא ליזהר שלא ידבק בחצונים שהם אלה, והיינו "לא תדכא ברוש ולא יסטי" וכו', ויש להקשות דהא כתיב אלהים ודרשינן מ"י אל"ה בכמה דוכתי, וכתיב אלה פקודי המשכן וכמה אחרוני אלה שמות בני ישראל שאי אפשר לתקן כלל על דרך זה, ויש לומר כי הם אלהים בארבעה מקומות בבינה ובגבורה ובמלכות והם באצילות, וביצירה והוא במלאכים, ובחצונים והיינו אלהים אחרים, וכל אלה בשלשה אבות, ובגבורה הוא מי אלה נצח הוד יסוד, ובמלכות מי אלה הם הכחות שבה, ביצירה מי ודאי הכחות הטהורים, בחצונים מי אלה היינו אלה אלות הברית, ואין שם (מי עולה) מי חס ושלוש אלא ים כאומר והרשעים כים נגרש, וכן אלהים שבמלכות ים אלה על דרך מי אלה כעב תעופנה וכיונים אל ארובותיהם, ולפעמים מצולות ים תחתיה והם אלה אלות הברית ואז אלה גם כן שביצירה הם החצונים שהם תחת הים, ואז הם אלה אלות הברית, והנה יש אלה ויש ואלה, אלה פסל את הראשונים דהיינו אלה דמדת המלכות שהתחוננים אלה למטה הימנה פסולים, אמנם ואלה מוסיף על הראשונים דהיינו ואו שהוא התפארת מוסיף אלה שבשלושה אבות חסד גבורה תפארת אלה שבנצח הוד יסוד על אלה שבמלכות שהם קדושים בסוד אברי הנקבה, והנה אותם שבמלכות (אור יקר).

<p>אלה דקיימא למאן דעבר דברי הברית אלה המצות אשר צוה ה' את משה (ויקרא כו לד) בנין דפקודיא דאורייתא לאתדכאה בר נש ולא יסמי לארחא דא ויסתמר מתמן ויתפרש מנייהו</p>	<p>(ויקרא כז) אלה המצות אשר צוה ה' את משה משום שמצוות התורה לטהר את האדם ולא יסטה מהדרך הזו וישמר משם ויפרד מהם.</p>
<p>ואי תימא (בראשית ו ט) אלה תולדות נח נח הכי הוא ודאי דהא נפק חם דאיהו אבי כנען ובתיב ארור כנען ואיהו רזא דא דאלה ועל דא כל הני התוכא סוספיתא דדהבא ואהרן קריב דהבא דאיהו סטרא (אחרא)⁷⁰⁹ דיליה⁷¹⁰ דכליל איהו בתוקפא דאשא וכלא חד וסטרא דא דהבא ואשא</p>	<p>ואם תאמר אלה תולדות נח נח כך הוא ודאי שהרי יצא חם שהוא אבי כנען וכתוב (שם ט) ארור כנען והוא סוד זה של אלה ועל זה כל אלה התוך פסלת הזהב ואהרן הקריב זהב שהוא הצד (האחר) שלו שהוא כלול בתקף האש והכל אחד וצד זה זהב ואש.</p>
<p>ורוח מסאבא דאשתכח תדיר במדברא אשכח אתר בההוא זמנא לאתתקפא ביה ומה דהווי ישראל דכיינ מההוא זוהמא קדמא דאטיל בעלמא וגרים מותא לכלא כד קיימו על טורא דסיני גרם לון כמלקדמין לסאבא לון ולאשתתקפא עלייהו וגרים לון מותא ולכל עלמא ולדריהן בתריהון הדא הוא דכתיב (תהלים פב ז) אני אמרתי אלהים אתם וגו' אכן כאדם תמותון וגו' (ע"כ) ובגין כך אהרן אהדר לבתר לאתדכאה ברזא דמהימנותא עלאה באינון שבעה יומין קדישין⁷¹¹ ולבתר לאתדכאה בעגלא</p>	<p>ורוח הטמאה שתמיד נמצאת במדבר מצאה מקום באותו זמן להתחזק בו ומה שהיו ישראל טהורים מאותה זוהמא ראשונה שהטיל בעולם וגרם מות לכל כשעמדו על הר סיני גרם להם כמו מקדם לטמא אותם ולהתגבר עליהם וגרם מות להם ולכל העולם ולדורותיהם אחריהם זהו שכתוב אני אמרתי אלהים אתם וגו' אכן כאדם תמותון וגו' ולכן אהרן חזר אחר כך להטהר בסוד האמונה העליונה באותם שבעה ימים קדושים ואחר כך להטהר בעגל.</p>
<p>ותא חזי בכלא בעא אהרן לאתדכאה דאילו איהו⁷¹² לא הוה לא נפק עגלא מאי טעמא בגין דאהרן איהו ימינא ואיהו תוקפא דשמשא ודהבא משמשא⁷¹³ רוחא מסאבא נחת ואתכליל תמן ואסתאבו ישראל ואסתאב איהו עד דאתדכו</p>	<p>ובא וראה בכל רצה אהרן להטהר שאלו הוא לא היה לא היה יוצא עגל למה משום שאהרן הוא ימין והוא חזק השמש והזהב מהשמש רוח הטומאה ירדה ונכללה שם וישראל נטמאו והוא נטמא עד שנטהרו.</p>
<p>מאי טעמא אסתאב בגין דנפק עגל דאיהו מסטרא דשמאלא דאיהו שור ומימיניה עגל איהו שמאלא כמה דאתמר דכתיב (&)</p>	<p>למה נטמא משום שיצא עגל שהוא מצד השמאל שהוא שור ומימינו עגל והוא שמאל כמו שנאמר שכתוב</p>
<p>רלז/א</p>	
<p>ופני שור מהשמאל לארבעתן ואהרן דאיהו ימינא אתכליל ביה שמאלא ונפק על ידיה ועל דא אתיהיב ליה עגל כמה דאיהו גרים</p>	<p>ופני שור מהשמאל לארבעתן ואהרן שהוא ימין נכלל בו שמאל ויצא על ידו ועל כן נתן לו עגל כמו שהוא גרם.</p>

⁷⁰⁹ מ"מ גורס את המוסגר

⁷¹⁰ פירוש שהזהב הם גבורות שמסיגייהם הם הקליפות נמצא שהקליפות מלסד שיש להם אש לינק ממנו, ג"כ יש להם צד אחר שהוא הזהב וז"ש דאיהו סטרא אחרא דיליה דכליל איהו בתיקפא דאשא (מ"מ).

⁷¹¹ פירוש ז"ק דזעיר (מ"מ).

⁷¹² רפא ע"א (הערת הזהר).

⁷¹³ ור"ל שאהרן שהוא איש החסד הוא תוקף זעיר שמהם נבנה זעיר וכן הגבורות הנקרא דהבא הם משמשא שהוא זעיר (מ"מ).

<p>ובגין כך⁷¹⁴ כד⁷¹⁵ האי רוחא מסאבא אתתקף⁷¹⁶ ושליט כמלקדמין על עלמא דהא בזמנא דהאבו ישראל⁷¹⁷ אמישו עליהו ההוא יצר הרע כמלקדמין כד אתדכו ישראל ובעו לאתדכאה אצטריכו לקרבא שעיר בגין דשעיר איהו חולקא דההוא יצר הרע ההוא רוח מסאבא כדקאמרן</p>	<p>ולכן כשרוח הטמאה הזו מתגברת ושולטת כמקדם על העולם שהרי בזמן שחטאו ישראל המשיכו עליהם אותו יצר הרע כמקדם כשנטהרו ישראל ורצו להטהר הצטרכו להקריב שעיר משום ששעיר הוא חלקו של אותו יצר הרע אותו רוח הטומאה שאמרנו.</p>
<p>כתיב (תהלים קו כ) וימירו את כבודם בתבנית שור אוכל עשב מאי תבנית שור⁷¹⁸ דא עגל שור מסטרא דשמאלא אהרן ימינא אתכליל שמאלא ביה⁷¹⁹ ואתתקף ביה ונפק על ידיה⁷²⁰ תא חזי וימירו את כבודם⁷²¹ דא שכינתא דאזלת קמייהו⁷²² ואחלפו לה בדוכתא מסאבא⁷²³ אל אחרא ובגין כך לא אתעבר⁷²⁴ זוהמא דא מעלמא עד ההוא⁷²⁵ זמנא דיעבר ליה קודשא</p>	<p>כתוב וימירו את כבודם בתבנית שור אכל עשב מה זה תבנית שור זה עגל שור מצד השמאל אהרן ימין ונכלל בו שמאל והתגבר בו ויצא על ידו בא וראה וימירו את כבודם זו שכינה שהלכה לפנייהם והחליפו אותה במקום טמא אל אחר ולכן לא עברה הזוהמא הזו מהעולם עד אותו זמן שיעבירנה הקדוש ברוך הוא מהעולם כמו שנאמר ואת רוח הטמאה אעביר מן</p>

⁷¹⁴ מהדר לתרץ כדפירשנו מן הטעמים האלו כשנתחזק חזר אל מציאותו הקודם עם היות שלא נשתנה עון ישראל אל עון אדם הראשון כדפירשנו (אור יקר).

⁷¹⁵ נמחק במ"מ.

⁷¹⁶ בחוזק מועט חזר אל קדמותו כשהיה (אור יקר).

⁷¹⁷ קשה לו למה ישראל לא הקריבו עגל כמו שהקריב אהרן כיון שחטאם היה בעגל, לזה אמר אהרן מצד המעשה שגרם להמצא בעולם עגל צריך ליטהר בו בביתולו, ישראל גרמו יצר הרע שהמשיכו שעיר הוא יצר הרע לכך הקריבו שעיר כדמפרש ואזיל, והענין שהחטא שגרם לשעיר שיבא היה עגל, מפני שבהתחלה צריך להמשיך קליפה קשה כדי שיהיה אחר כך שליטתה בעולם, אם כן להחטיאם היה עגל תחלת התפשטות הטומאה מהקליפה דהיינו כדמסיק תבנית שור דהיינו שור הוא שמאלי מהגבורה, ותבנית אותו הדין ודומה אליו הוא עגל מבחוץ והיינו תחלת הקליפה (אור יקר).

⁷¹⁸ ולכך אהרן חטא בראש הקליפה שהמשיכו למטה (אור יקר).

⁷¹⁹ דהיינו מפני שור הכלולים בפני אריה (אור יקר).

⁷²⁰ אמנם ישראל חטאם היה שהגבירו עליהם שעיר המחטיאם בכחו דהיינו יצר הרע מדרגה המתפשטת מכח שור כענין סמאל ונחש שפירש לעיל (אור יקר).

⁷²¹ כלומר כמעט בצד מה היה דומה לעון אדם הראשון, כי מה היה עון אדם הראשון דרך כלל שהחליף עץ החיים בעץ הדעת טוב ורע דהיינו רע דא סמאל (אור יקר).

⁷²² כך אלו החליפו והמירו את כבודם דהיינו "שכינה דאזלת קמייהו" דהיינו שהיא נקשרת בעץ החיים (אור יקר).

⁷²³ שהוא רע מעץ הדעת (אור יקר).

⁷²⁴ הענין וביום פוקדי ופקדתי כל זמן שיש פקידה, ומה נשתנה עון זה ויהיו אובקו מעורב בכל פקידת עון, אלא מפני שהוא שאור עיסת כל יצר הרע המחטיא שאלמלא הוא היה העולם נטהר מזוהמתו כדפירשנו, וזהו שאמר "ובגין כך לא אתעבר" פגם עון זה וזוהמתו (אור יקר).

⁷²⁵ שאז הוא תיקון עון אדם הראשון ותיקון עון זה דדא בדא אחידן ושניהם כאחד יטהרו, ואם תאמר מה טעם יעביר רוח הטומאה ולא יעבירנו קודם לזה, ויש לומר כי ענין זה תלוי בזכו אחישנה לא זכו בעתה, והענין כי אין בן דוד בא אלא עד שיכלו כל הנשמות שבגוף, ודקדקו באומרם ג' כי הנשמות בחטא אדם נפגמו ונתלבשו בגוף שהוא הגוף הזה המזוהם החייב מיתה, וכל הנפשות היו כלולות בו וכלם הם חייבי מיתה, שכמו שפגם אדם הראשון פגמו כולם עמו ולזה כולם מתים, ואפילו מי שלא חטא מעולם ימות בעטיו של נחש שהטיל זוהמא בו, וכשיכלו נשמות שבגוף שהם אותם המזוהמות בסוד גוף וחייבות מיתה ואין תיקון לזוהמתם אלא בעונש המות ורקב הגוף, מיד העולם מתתקן מזוהמתו, וסוד יכלו נשמות שבגוף היינו שיתגלגלו כל הנשמות וסוג גלגולם וינוחו לקץ הימין כמו שנתבשר דניאל ואתה לך לקץ ותנוח ותעמוד לגורלך לקץ הימין ואין לו עוד גוף כל ינוחו אותם הנשמות לקץ הימין ומיד העולם מתחדש ונתכפר אותו עון, ועתה אם ימירו יחישו תשובתם ויתקנו יכלו נשמות שבגוף ויזכו לחידוש העולם, ואם לאו וכי יאבד עולמו, יתגלגלו עד זמן הנועד שיהיה הדור כולו חייב והם כלים בעונש, ויתחדש העולם באותם שזכו ונתקנו, ועם כל זה הקדוש ברוך הוא חשב מחשבות לבלתי ידח ממנו נדח והולך ושב פעם אחר פעם עד יתוקן עד הזמן הנועד שאז יכלו נשמות שבגוף, אבל אם זכו היה זמן אחישה לא זכו בעתה שיתגלגלו כולם (אור יקר).

<p>ברוך הוא מעלמא כמה דאת אמר (זכריה יג יב) ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ והא אוקימנא</p>	<p>הארץ והרי בארנו.</p>
<p>כתיב ויעשהו עגל מסכה וכתיב ואשליכהו באש ויצא העגל הזה משמע דלא עבד ליה אי הכי מאי ויעשהו אלא ודאי כמה דאוקימנא דאלמלא אהרן⁷²⁶ לא אתתקף רוחא מסאבא לאתכללא בדהבא אבל כל תקונא דאצטריך אשכח לאתבנאה (ס"א לאתרואה)</p>	<p>כתוב ויעשהו עגל מסכה וכתוב ואשליכהו באש ויצא העגל הזה משמע שלא עשה אותו אם כך מה זה ויעשהו אלא ודאי כמו שבארנו שאלמלא אהרן לא התגברה רוח הטמאה להכלל בזהב אבל כל תקון שצריך יש לבנות אותו (להתרוות).</p>
<p>תא חזי אית מאן דעביד חרשין ואצלה בידוי ואית מאן דעביד לון כההוא גוונא ממש ולא אצלה בידוי דהא לעובדין אלן גברא מתקנא אצטריך</p>	<p>בא וראה יש מי שעושה כשפים ומצליח בידו ויש מי שעושה אותם באותו צבע ממש ולא מצליח בידו שהרי למעשים הללו צריך אדם מכשר.</p>
<p>תא חזי מבלעם דאיהו הוה מתקנא לאינון חרשין דיליה לאצלהא בידוי בגין דכתיב (במדבר כד ב) ונאם הגבר שתם העין שתום העין סתום הלא חד⁷²⁷ דחד עינא סתים תדיר וחזיו דעינוי לא הוה באר⁷²⁸ מישר מומא הוה ביה בעינוי כתיב (ויקרא טז כא) ושלה ביד איש עתי זמין בכלא חזו דעינוי דלא יתכשר אבל רוח קדשא מאן דישתמש בהדיה מה כתיב (שם כא יח) כל איש אשר בו מום לא יקרב איש עור או פסה</p>	<p>בא וראה מבלעם שהוא היה מכשר לאותם הכשפים שלו להצלחה בידו משום שכתוב ונאם הגבר שתם העין שתם העין וסתום העין הכל אחד שעין אחת סתומה תמיד ומראה עיניו לא היה בדרך ישרה מום היה לו בעינו כתוב ושלה ביד איש עתי מזמן בכל המראה של עינוי שלא כשורה אבל רוח הקודש מי שישתמש עמה מה כתוב (שם כא) כל איש אשר בו מום לא יקרב איש עור או פסה.</p>
<p>והכא כלא אתקן לרוחא מסאבא למיהב ליה דוכתא לשלטהא אשכח מדברא דאיהו חרוב מכלא כמה דכתיב (דברים ח טו) נחש שרף ועקרב וגו' דתמן איהו שלטנותא דיליה אשכח דהבא ספוקא כדקא יאות אשכח אהרן לאתתקפא בימינא ולאתכללא ביה כדין אשלים דוכתיה כדקא יאות ונפיק ואשתלים עובדא</p>	<p>וכאן הכל התקן לרוח הטמאה לתת לה מקום לשלט מצא מדבר שהוא חרב מהכל ככתוב (דברים ח) נחש שרף ועקרב וגו' שמשם הוא השלטון שלו מצא זהב מספיק כראוי מצא אהרן כדי להתחזק בימין ולהכלל בו אז השלים את מקומו כראוי ויצא ונשלם המעשה.</p>
<p>ומנלן דרוח מסאבא הוה דכתיב (שמות לב לא) אנא הטא העם הזה חטאה גדולה דא רוח מסאבא נחש קדמאה כדקאמרן בכמה דוכתי ובזמנא דבעא אהרן לאתדכאה אקריב עגל מההוא ספרא⁷²⁹ למעבד ביה דינא בקדמיתא</p>	<p>ומנין לנו שרוח הטומאה היתה שכתוב אנא חטא העם הזה חטאה גדלה זו רוח הטמאה נחש הקדמוני כפי שאמרנו בכמה מקומות ובזמן שרצה אהרן להטהר הקריב עגל מאותו הצד לעשות בו דין בראשונה עשה אותו לשלט ועכשיו שעשה בו דין</p>

⁷²⁶ פ' זה תירוץ אחר למ"ש הכתוב ויעשהו עגל מסכה דמשמע שאהרן עשה העגל לפי שהוא ימינא וכו' לבד מה שתירץ בפרשת כי תשא שמפני ב' דברים שעשה ויקח אותו מידם ויצר אותו בחרט העלה עליו הכתוב כאלו עשאו ח"ו (מ"מ).

⁷²⁷ פ' כמ"ש רש"י עינו נקורה וחור שלה פתוח כלשון משנה כדי שיסתום ויסתום ויגוב (מ"מ).

⁷²⁸ ויקרא סג ע"ב (הערת הזהר).

⁷²⁹ ז"ל הרב בק"י דע כי זעיר דנוגה הוא עגל שעשה אהרן דכתיב קח לך עגל וכו', ונוקבא דנוגה היא פרה אדומה בסוד מנצ"פך ה' דמים טהורים וה' דמים טמאים גי' פר"ה, וכשנשרפת מתבררת ונעשי' "אפר עפר שריפ' החטא" שעליו נאמ' הכל היה מן העפר ולכן היה מחוץ למחנ' כי שם מקומה וכוונת משה ושלמה היה זה להביא זכר דנוגה ערב רב וזה להביא הנשים ולא יכלו לעמוד עליה לקתנה עד יבוא משיח, ואז הרע יקודן ליה בנורא ועיין בפרשת פקודי עכ"ל (מ"מ).

<p>עבד ליה לשלמא והשתא דיעבד ביה דינא לאכפיא ליה⁷³⁰ דהא כד אתעביד דינא בסטרא דא אתכפיין כל אינון דשלטין מסטריה</p>	<p>להכניעו שהרי כשנעשה דין בצד הזה נכנעים כל אותם ששולטים מצדו.</p>
<p>תא חזי במצרים בההוא סטרא דלהון כתיב (שם יב ט) אל תאכלו ממנו נא וגו' צלי אש בנין דיסלק ריהו נודף⁷³¹ ראשו על כרעיו לתברא ליה ולאכפיא ליה וכדין כל אינון דאתיין מסטריה לא שלטי כגוונא דא (במדבר יט ב) פרה אדומה תמימה וגו' בנין לאכפיא כל אינון סטרי מסאבא דלא ישלטון</p>	<p>בא וראה במצרים באותו הצד שלהם כתוב (שם יב) אל תאכלו ממנו נא וגו' צלי אש כדי שיעלה ריחו נודף ראשו על כרעיו לשבר אותו ולהכניעו ואז כל אלו שבאים מצדו לא שולטים כמו כן פרה אדמה תמימה וגו' כדי להכניע כל אותם הצדדים הטמאים שלא ישלטו.</p>
<p>אמר ליה רבי אבא והא פרה קדישא איהי דכיא איהי ואמאי אמר ליה הכי הוא והא אוקמה כללא דארבע מלכוון הות פרה כמה דאת אמר (הושע ד טז) כי כפרה סוררה סרר ישראל אדומה דא מלכות בבל דכתיב (דניאל ב לח) אנת הוא רישא די דהבא תמימה דא מלכות מד⁷³² אשר אין בה מום דא מלכות יון⁷³³ (דאינון קריבין לארחי מהימנותא) אשר לא עלה עליה עול דא מלכות אדום דלא סליק עליה עול⁷³⁴ ורוא דמלה דא אף על גב דכמה מלין אתייהיבו למדרש בקראי כלהו חד</p>	<p>אמר לו רבי אבא והרי הפרה היא קדושה היא טהורה ולמה אמר לו כך הוא והרי פרשוה כלל של ארבע מלכות היתה פרה כמו שנאמר (הושע ד) כי כפרה סוררה סרר ישראל אדמה זו מלכות בבל שכתוב אתה הוא ראש הזהב תמימה זו מלכות מדי אשר אין בה מום זו מלכות יון (שהם קרובים לדרכי האמונה) אשר לא עלה עליה על זו מלכות אדום שלא עלה עליה על והסוד של הדבר הזה אף על גב שכמה דברים נתנו לדרש בכתובים כולם אחד.</p>
<p>הא אתמר דכתיב (איוב יד יד) מי יתן טהור מטמא לא אחד מי יתן טהור</p>	<p>הרי נאמר שכתוב מי יתן טהור מטמא לא אחד מי יתן טהור</p>
<p>רלז/ב</p>	
<p>מטמא רוא דא הכי הוא דדא איהו טהור דנפיק מטמא⁷³⁵ דהא בקדמיתא טמא והשתא</p>	<p>מטמא סוד זה כך הוא שזהו טהור שיוצא מטמא שהרי בהתחלה טמא</p>

⁷³⁰ ע"י שמקריבים אותו להקב"ה, הנה אתכפייא ע"י הסטרא אחרא ונחלש כחו, כי נלקח בזה בלעו מפיו (דע"ה ח"ב קנו ע"א). זהו מה שגורם הקרבן תיקון ואור וברכה בהעולמות ב"ע, וכן בעוד יותר הרבה הנה גורם האדם המקריב את הקרבן אור ברכה ויחוד למעלה למעלה שהוא באצילות ג"כ, כי ע"י שמקריב את הקרבן לה' והרי מייחד ע"י את כל הכחות דהב"ע אליו ית"ש, שיהיו כולם קודש לה'. וכל הכחות דהב"ע הנה כולם הם מהמלכות דאצילות, וע"י הנה מעלה היא מ"ן למעלה מהבירורין שעלו בה וכו' ונוסף ומתחדש ע"י אור באצילות לאין קץ, כי כל מה שמתגדל היחוד מתגדל הגילוי דא"ס ית"ש בכל אצילות כולו. והרי נעשה ע"י כל קרבן תוספות אור וקדושה למעלה למעלה, ומתכפייא ומתדחייא הסטרא אחרא ע"י הרבה מאד, וכמ"ש פ' צו (דף כז ע"ב) ובפ' פנחס (רכד סע"א ברע"מ) ופ' פקודי (רלז ע"א ושם רלט ע"א) (דע"ה ח"ב קנו ע"ד).

⁷³¹ עי' ח"ג רנא ע"א ע"ב בארוכה (לש"ו).

⁷³² כמ"ש רז"ל שמלכי מדי תמימים היו (מ"מ).

⁷³³ כמ"ש רז"ל שאלכסנדרוס מוקדון כשראה שמעון הצדיק קם מפניו (מ"מ).

⁷³⁴ פ' עולו של הקב"ה ובזה נתרצה קושית רבי אבא שאף על פי דפרה היא קליפת נוגה עכ"ז רמוזים בה' ד' מלכות (מ"מ).

⁷³⁵ כדפירשנו שיש סוד ניצוץ טהרה מתפשט על החצונים ומקיימם והיינו שורשם, וכל זמן שהוא בתוכם אותו השורש מר נתפשט מהם ונזדכך ונטהר השורש ונמתק והיינו טהור מטמא, פ"ה היא חצונית טהורה מתלבשת בקליפות, והיינו נשמת הרשעים הנעשים שורים מועדים מזיקים מנגחים ונכנסים אל תוך החצונים, והנה המתקדש ונטהר למעלה למעלה נקרא עפר דהיינו ועפר אחר יקח וכדפירשו בסבא סוד אדמת עפר, וכאשר אינם זוכים במעלת עפר שהוא בסוד הטהרה גמורה נעשים אפר דהיינו שאינו עושה פירות אמנם נטהר, ולכן הם אילני סרק שאינם עושים פירות, על סוד אלו נאמר ועסותם רשעים כי יהיו אפר דהיינו שורש החצונים, ולכן בעלותם הרשעים מגיהנם הם אפר, והיינו בבא הדין העליון ושורף ובטל כחם נעשו אפר מצד האש הגבורה המבער את החמץ שביעור חמץ שריפה, ואם תאמר והא מהאש יצאו כך

<p>דאתעביד ביה דינא ואתיהיב ליקידת אשא בנורא דדליק ואתעביד עפר השתא איהו טהור מטמא⁷³⁶ טהור דנפיק מטמא</p>	<p>ועכשיו שנעשה בו דין ונתן לשרפת אש באש בוערת ונעשה עפר עכשיו הוא טהור מטמא טהור שיצא מטמא.</p>
<p>ובגין כך כל אינון דמשתדלי בה כלהו מסתאבי דהא הכי הוא ודאי וכיון דאתעביד אפר כדין עד דיתכניש ויסתליק מתמן מסאיב לכלהו כמה דאת אמר וכבס האוסף וגו' וטמא אפר מאי טעמא כמה דאת אמר (מלאכי ג כא) ועסותם רשעים כי יהיו אפר תחת כפות רגליכם וכיון דאתיהיב על ההוא אפר מים⁷³⁷ כדין איהו טהור מטמא</p>	<p>ולכן כל אלו שמתעסקים בה כולם נטמאים שהרי כך הוא ודאי וכיון שנעשית אפר אז עד שיתכנס ויסתלק משם מטמא את כולם כמו שנאמר וכבס האוסף וגו' וטמא אפר למה כמו שנאמר ועסותם רשעים כי יהיו אפר תחת כפות רגליכם וכיון שנתן על אותו אפר מים אז הוא טהור מטמא.</p>
<p>ורוא דמלה דכתיב (במדבר ח ז) מי הטאת⁷³⁸ כמה דאת אמר (בראשית ד ז) לפתח הטאת⁷³⁹ רובץ ובגין דאיהי פתח הטאת רובץ ודאי בקדמיתא כתיב והוציא אותה אל מחוץ למחנה ובגין כך אתיהיבת לסגן ולא לכהנא רבא ודא הוא טהור מטמא בקדמיתא טמא והשתא טהור וכל סטר רוח מסאבא⁷⁴⁰ כיון דחמא דא ערק ולא יתיב בההוא דוכתא</p>	<p>וסוד הדבר שכתוב (במדבר ח) מי חטאת כמו שנאמר (בראשית ד) לפתח חטאת רבץ ומשום שהיא פתח חטאת רבץ ודאי בהתחלה כתוב והוציא אותה אל מחוץ למחנה ולכן נתנה לסגן ולא לכהן גדול וזהו טהור מטמא בהתחלה טמא ועכשיו טהור וכל צד רוח הטמאה כיון שרואה את זה בורח ולא יושב באותו מקום.</p>
<p>מי הטאת ודאי מי נדה כלא מסאבא⁷⁴¹ ועל דא שלטא רוח קדשא⁷⁴² ורוח מסאבא אתכפיא</p>	<p>מי חטאת ודאי מי נדה הכל טמא ועל כן שולטת רוח הקודש ורוח הטמאה</p>

הוא יבושו ויחתו מגבורתם ממש האש תאכלם ויחזרו אל שורשם ויתבטל כחם, ולכן הם נכנסים לגן עדן תחת כפות רגלי הצדיקים, "כדין איהו טהור מטמא" דהיינו טהור וקדושה העולה מהטומאה מקום התפשטותה, סוד ישראל מתפשטים בגלותם בקליפות ונטהרים ועולים, והיינו הרשעים גם כן שהם עולים אפר טהור מעמקי הקליפות ומבמבצים ועולים, והיינו נמי סוד פרה אדומה דהיינו ניצוץ הקדושה המתפשטת לחצונים ואחר כך שהחצונים מתבטלים ונעשה בהם הדין היא נעשת אפר ומסתלקת ולכן קודם שריפתה וביטול דיניה היא מטמאת, ואפילו אחרי שנעשת אפר עד אחר כניסתה היא עדין בעמקי הקליפות ומטמאה הטהורים, אמנם אחר כך היא מטהרת מפני שדומה אל סוד הניצוץ העתידי להיות אחר ביטול הקליפות ודבקותה בימין דהיינו מים, וכראות הטומאה ענין זה מיד בורחת שרואה ביטולה והעברתה מן העולם וזה טעם מטהרת את הטמאים והיינו סוד טהור מטמא {אולי במקום הערה הבאה??} (אור יקר). פירוש כמ"ש בשם הרב ז"ל שאחר שנשרפת ונותנים עליה מים מתבררת והיא טהור דנפיק מטמא שקודם שנתבררה נקרא טמא (מ"מ).

⁷³⁶ אחר שנתהפך כל חטא ועון ופשע לעונש, ועי"ז הנה כלה ומתבטל הטומאה והרע, ומתגלה אח"כ התיקון והטוב שבה גם למטה, ונעשה גם למטה מפשע שפע, וכמו שיהיה לעתיד, והרי מתתקן ונעשה טהור מטמא וכו' והנה נעשה כ"ז הן למעלה והן למטה הכל ע"י האדם, כי מציאות הרע שהוא תולדות תכלית הגבורות היותר קשים, הרי יוצא הוא מן הכח אל הפועל רק ע"י האדם (הקדו"ש כז ע"ג)⁷³⁷ פי' מים שהם החסדים מתקנים הנוגה שהוא אפר (מ"מ).

⁷³⁸ פי' המים מתקנים חטאת שהיא קליפת נוגה, ובגין דאיהי פתח חטאת רובץ ודאי ר"ל כיון שהמלכות נקרא עתא לכך חטאת שהיא קליפת נוגה רובץ כדי לינק ממנה מי נדה מים שהם ה' חסדים מטהרים נדה שהיה בה תחלה (מ"מ).

⁷³⁹ דהיינו ניצוץ קדושה שהחטאת אחוז בה והיא משפעת אותם לכך אינה נעשת במקדש אלא מחוץ למחנה עד שיטהר, ולכך אין קדושת כהן גדול שהוא פנימי גבוה למעלה נוגע בה, אלא סגן קדוש ולא קדוש ביותר בקדושת גבוה אלא קדוש שיוכל להעביר הקליפות ולא ביותר שאין קדושה רבה מתפשטת שם ומתעסקת בה (אור יקר).

⁷⁴⁰ היינו כדפירשנו כי זה טעם היותה מטהרת הטמאים מפני שמתפחדת מביטולה כענין ערבוב השטן בשופר דראש השנה (אור יקר).

⁷⁴¹ ועם היות שכשנתן בו המים אין שם נדה ולא חטאת, אפשר דהכי קאמר מים המבריאים הנדה או החטאת, או ירצה מים שקודם היה שם אפר זה נדה או חטאת קודם טהרתו והעשות הדין בו כדפירשנו (אור יקר).

<p>דלא שלטא כלל ודא הוא דינא דרוח מסאבא מחוץ למחנה בגין דאיהי רוח מסאבא דכתיב (דברים כג טו) והיה מחניך קדוש אתא רבי אבא ונשקיה</p>	<p>נכנעת שלא שולטת כלל וזהו דין של רוח הטמאה מחוץ למחנה משום שהיא רוח הטומאה שכתוב והיה מחניך קדוש בא רבי אבא ונשקו.</p>
<p>אמר רבי שמעון אף על גב דכל הני מלין כדקאמרן קודשא בריך הוא יהיב ליה שלטנו ורוח מסאבא בעי לאכפייא ליה בכל סמרין תא ואימא לך רזא חדא ולא אתייהיב לגלאה בר לאינון קדישי עליונין</p>	<p>אמר רבי שמעון אף על גב שכל הדברים כפי שאמרנו הקדוש ברוך הוא נתן לו שלטון ורוח הטמאה צריך להכניעה בכל הצדדים בא ואמר לך סוד אחד ושלא נתן לגלות פרט לאותם קדושים עליונים.</p>
<p>תא חזי להאי אתר דאיהו רוח מסאבא קודשא בריך הוא יהיב ליה שלטנו למשלט בעלמא בכמה סמרין ויכיל לנזקא ולית (ליה) (נ"א לן)⁷⁴³ רשו לאנהגא ביה קלנא דבעינא לאסתמרא מניה דלא יקטרג עלן בגו קדושה דילן ועל דא רזא חדא אית לן דבעינן למיהב ליה דוכתא זעיר בגו קדושה דילן (דלא ישתכח מקטרגא בגו קדושה דילן) דהא מגו קדושה נפיק שלטנו דיליה⁷⁴⁴</p>	<p>בא וראה למקום הזה שהוא רוח הטומאה נתן לו הקדוש ברוך הוא שלטון לשלט בעולם בכמה צדדים ויכול להזיק ואין לו (לנו) רשות לנהג בו קלון שצריכים להשמר ממנו שלא יקטרג עלינו בתוך הקדשה שלנו ועל כן סוד אחד יש לנו שצריכים לתת לו מקום קטן בתוך הקדשה שלנו (שלא ימצא מקטרג בתוך הקדשה שלנו) שהרי מתוך הקדשה יוצאת שליטתו.</p>
<p>דבעינן גו רזא דתפלין לאצנעא חד⁷⁴⁵ שער⁷⁴⁶ דעגלא דיפוק לבר ויתחזי דהא חוטא דשערא דא לא מסאיב בר דאי אתחבר האי שערא ואתעביד כשעורה אבל פחות מן דא לא מסאיב וההוא שערא בעי לאעלא ליה בגו קדושה עלאה דילן ולמיהב ליה דוכתא בגין דלא יקטרג לן בקדושן</p>	<p>שצריכים תוך סוד התפלין להצניע (סוד שער שבתפלין) שערה אחת של עגל שתצא החוצה ותראה שהרי חוט שער זה אינו מטמא פרט לאם מתחברת שערה זו ונעשית כשעורה אבל פחות מזה לא מטמא ואת אותה שערה צריך להכניס אותה בתוך הקדשה העליונה שלנו ולתת לה מקום כדי שלא תקטרג עלינו בקדשות שלנו.</p>
<p>ויפוק מן ההוא שערא לבר דיתחזי דכד חמי לההוא בר נש בקדושה עלאה והולקא דיליה</p>	<p>ויצא מאותה שערה החוצה שתראה שכשרואה את אותו אדם בקדשה עליונה</p>

⁷⁴² מפני שאש הקדושה הוא הנמשך במאמר הימין דהיינו סגן ועושה הדין בביטול קליפות אלו, והקדושה היא מתגברת ועולה ורוח מסאבא אתכפיא מפני שמתבטלת, והיינו ביטול ארבע מלכיות כאומרו עד דאתגזרת אבן די לא בידין ומחת לצלצא על רגלוהי דהיינו מקום שמתלבש אותה הפרה כדפי', ואבנא די מחת לצלצא הות לטור רב ומלאת כל ארעא והיינו התגברות הקדושה (אור יקר).

⁷⁴³ ז' המוסקרים נמחקים במ"מ.

⁷⁴⁴ עי' ח"ב סט סע"א, שיש אור וקדושה במחצב הקלי' (דע"ה ח"ב יא ע"ג), עי' ח"ב רכז סע"א אך כל אותו הארת הקדושה אשר עליו הוא תלוי ובו הוא מתקיים הנה אינו ניכר בו כלל, והוא עומד עליו רק מלמעלה ומסביב ובסוד (יחזקאל א ד) ונוגה לו סביב, כמ"ש בפ' יתרו (סט ע"א) ועי' פ' תרומה (קסד ע"ב) ובע"ח (שער המלכים פ"י). ולא ניכר בהטומאה והרע רק כחות הטומאה והרע עצמו, ונקרא אלו הכחות אלהים אחרים. וכ"ז הוא משום שאחר שנפרדו העולמות ב"ע מאצילות ע"י החטא ונתעלם היחוד דהויה אלהים, הנה אתפשט השם אלהים ואתפלג לכמה ארחין ושבילין, וכמ"ש בסבא (משפטים צו ע"א) ע"ש (דע"ה ח"ב מט ע"ג), כל אותו השורש אשר להם, הנה הוא בהאחוריים דהגבורות דהזו"ן. והגם שהם בעצמן כולם קודש, עכ"ז הנה הוה אותן הגבורות דהאחוריים בבחי' השורש דעץ הדעת טוב ורע, משום שמשם הם מתהווים ויונקים (דע"ה ח"ב קמח ע"ד ד"ה).

⁷⁴⁵ סוד שער שבתפלין (הערת הזהר).

⁷⁴⁶ כי כל מציאותם [של הקלי'] הגם שנראים גדולים ונוראים הרבה מאד, הנה הם תלויים רק על חוט השערה הנמשך ועומד במאמרו של הקב"ה, וכל מציאותם וקיומם הוא רק לפי שעה ובגזרה ממנו ית"ש. והחוט השערה שאמרנו הוא סוד שער של תפילין האמור בזוה"ק (פקודי רלו ע"ב). ופשוט הוא כי כן הוא ג"כ בתפילין דמארי עלמא ועי' זוה"ק (יתרו סט ע"א⁷⁴⁶ ופקודי רכז סע"א) (דע"ה ח"ב פג ע"ג).

<p>משתתף לתמן כדין לא יקטרג ליה ולא יכיל לאבאשא ליה לעילא ותתא דהא דוכתא יהיב ליה ואי ההוא חולקא לא יהבין ליה (דוכתא) בהאי קדושה יכיל לאבאשא ליה לתתא וסליק מקטרנא ליה לעילא ואמר פלוני דקא מקדש השתא כך וכך עבר יומא פלוני וכך אינון חובוי עד דימטי דינא על ההוא בר נש ויתענש על ידוי (וכן שעיר המשתלח)</p>	<p>וחלקו משתתף לשם אז לא יקטרג לו ולא יוכל להזיק לו למעלה ולמטה שהרי נתן לו מקום ואם לא נותנים לו אותו חלק (מקום) בקדשה הזו יכול להזיק לו למטה ועולה לקטרג עליו למעלה ואומר פלוני שעכשיו מקדש כך וכך עשה ביום פלוני וכך הם חטאיו עד שיגיע דין על אותו אדם ויענש על ידו (וכן שעיר המשתלח).</p>
<p>וכך הווי ישראל עבדי דהווי ידעי רזא דא כד שראן לאתקדשא בקדושה עלאה ביומא דכפורי הווי מסתכלי מיד למיהב חולקיה להאי אתר ולמיהב ליה חולקא בינייהו בגין דלא ישתכח מקטרנא עלייהו ולא ייתון לאדכרא חוביהון דישראל דכמה חבילין וכמה משריין אינון דאודמנן לנטלא מלה מניה כד אתי לקטרנא זכאה חולקיה מאן דיכיל לאסתמרא דלא ירכרון חובוי לעילא ולא ישגיחון עליה לביש</p>	<p>וכשהיו ישראל עושים שהיו יודעים סוד זה כשמתחילים להתקדש בקדשה עליונה ביום הכפורים היו מסתכלים מיד לתת את חלקו לאותו מקום ולתת לו חלק ביניהם כדי שלא ימצא מקטרג עליהם ולא יבואו להזכיר חטאי ישראל שכמה קבוצות וכמה מחנות הם שמזדמנים ליטול דבר ממנו כשבא לקטרג אשרי חלקו של מי שיכול להשמר שלא יזכרו חטאיו למעלה ולא ישגיחו בו לרע.</p>
<p>אדהכי הווי זלגין עינוי דרבי אבא אמר ליה אבא אבא זיל טנפיר קטורך ואקפיד בקולמך דהא רזין דאורייתא לזכאי אתייהבו דכתיב (תהלים כה יד) סוד יהוה ליראיו</p>	<p>בין כך זלגו עינוי של רבי אבא אמר לו אבא אבא לך והתר קשרי צערך ותקפיד בהשגתך שהרי סודות התורה נתנו לצדיקים שכתוב סוד ה' ליראיו.</p>
<p>תא הוי ביומא דראש השנה עלמא אתדן ובי דינא קדישא (קודשא בריך הוא) 747 יתיב ודן כל עלמא 748 וההוא סטרא אחרא 749 קאים מסטרא דא וכל אינון דאתדנו למותא אשגח עלייהו ואתרשימו קמיה ובשעתא</p>	<p>בא וראה ביום של ראש השנה העולם נדון ובית הדין הקדוש (הקדוש ברוך הוא) יושב ודן את כל העולם ואותו הצד האחר עומד מצד זה וכל אותם שנדונו למות הוא משגיח עליהם ונרשמים לפניו ובשעה</p>
<p>רלה/א</p>	
<p>דישראל מתערי רחמי 750 בההוא קול שופר כדין אתערבבא ליה כלא 751 דלא ידע ולא משגח באינון דאתדנו עד דלבתר כל אינון דלא מהדרי בתויבתא ואיגזר עלייהו מותא 752 ודאי נפקין פתקין מבי מלכא ואתמסרו ליה כיון דאתמסרו ליה לא אהדרו פתקין עד דאתעביד דינא</p>	<p>שישראל מעוררים רחמים באותו קול שופר אז מתערבב לו הכל שלא יודע ולא משגיח באותם שנדונו עד שאחר כך כל אלו שלא חזרו בתשובה ונגזר עליהם מות ודאי יוצאים עם פתקים מבית המלך ונמסרים לו כיון שנמסרו לו לא חוזרים הפתקים עד שנעשה הדין.</p>

⁷⁴⁷ נמקח צמ"מ.

⁷⁴⁸ וכן הוא בפרשת אחרי מות סז ע"א (לש"ו).

⁷⁴⁹ והיינו מלכות שדנה את העולם (מ"מ).

⁷⁵⁰ בסוד השופר הם מבטלים כח הגבורה ומבלבלין הדין שאין כח לגמור הדין מפני רפיון הדין ממקורו, והוא אינו נכנס אלא מכח הדין, וכיון שמקום אחיזתו נהפך לרחמים אין מקום לשבת אלא הוא בורח ונדחה בבהילו (אור יקר).

⁷⁵¹ שאינו מבחין מה שנגמר הדין למיתה עד שימסר למטה התפקין בידו בליל יום שמיני חג עצרת **כדפי' בפרשת אמור (אור יקר)**.

⁷⁵² אפילו מצד יום הכפורים סוד התשובה העליונה אז נחתמין למיתה ונמסרים, לא שהוא יכנס למעלה שוב אלא **"נפקי מבי מלכא"**, ועל ידי שרים קדושים נמסרים מאלו לאלו, ואפילו אחר שהם תתומין משעת הנעילה מתעכבין בידי השרים עד ליל החתום שהוא ליל הושענא, ואפילו הכי אינם יוצאים ולא נמסרים לו עד ליל שמיני עצרת, וכל זה מצד הקדושים שיש להם מיתון לתשובה או כיוצא (אור יקר).

<p>וישראל כלהו בעיין⁷⁵³ לאסתמרא מניה כל שכן בר נש בלחודוי⁷⁵⁴ (וכל שכן וכל שכן⁷⁵⁵) דהא ברזא עלאה דלעילא⁷⁵⁶ בעינן לאסתמרא⁷⁵⁷ ולמיהב ליה בכל ירחא וירחא⁷⁵⁸ כד סיהרא בעי לאתחדתא חד שעיר בנין דלא יקטרג חדתותא (נ"א חדוותא)⁷⁵⁹ ויטול חולקיה כדקא חזי ליה⁷⁶⁰ וסיהרא קדישא⁷⁶¹ לינקא בקדושה לחדתותי כדקא יאות</p>	<p>וכל ישראל צריכים להשמר ממנו כל שכן אדם לבדו (וכל שכן וכל שכן) שהרי בסוד עליון שלמעלה צריכים להשמר ולתת לו בכל חדש וחדש כשהלבנה רוצה להתחדש שעיר אחד כדי שלא יקטרג על ההתחדשות (השמחה) ויטל את חלקו כראוי והלבנה הקדושה תינק בקדושה להתחדש כראוי.</p>
<p>וכד מתחדשא בכל ירחא וירחא בנין כך⁷⁶² אקרי נער והא אוקימנא והאי אחרא דא דאיהו תדיר במסאבו ולא נפיק מניה אקרי (קהלת ד יג) מלך זקן וכסיל ובגין כך ישראל קדישין דאינון עמא חד ביחודא קדישא קודשא בריך הוא יהיב לון עיטא לאשתזבא מכלא זכאין אינון בעלמא דין ובעלמא דאתי דכתיב (ישעיה ס כא) ועמך כלם צדיקים לעולם ירשו ארץ נצר מטעי מעשה ידי להתפאר⁷⁶³</p>	<p>וכשמתחדשת בכל חדש וחדש לכן נקראת נער והרי בארנו והאחר הזה שהוא תמיד בטמאה ולא יוצא ממנה נקרא מלך זקן וכסיל ולכן ישראל הקדושים שהם עם אחד ביחוד קדוש הקדוש ברוך הוא נתן להם עצה להינצל מן הכל אשריהם בעולם הזה ובעולם הבא שכתוב ועמך כולם צדיקים לעולם ירשו ארץ נצר מטעי מעשה ידי להתפאר.</p>
<p>ויביאו את המשכן אל משה וגו' כתיב</p>	<p>ויביאו את המשכן אל משה וגו' כתוב וממעל לרקיע זהו הרקיע שעומד על</p>

⁷⁵³ דהיינו הכללות דזכותא דרבים עדיפי, ואפילו הכי הזהירה תורה שמירות הנזכרות (אור יקר).
⁷⁵⁴ שלא יגרה עליו השטן כגון שלא להוציא דבר מענה כנגדו מפיו כגון גירא בעינא דשטנא דפלימו וכיוצא, כעין חזקיהו שהיה חולה ולא הושיבו ישיבה על פתחו, ומכאן יזהר אדם שלא יראה בעצמו קדושה מיותרת או חסידות יתירה וכיוצא, או לא יאמר מפיו אעשה כך וכך בענין עבודה עליונה שמיד מתחזק לבטלה ומעורר עליו למעלה. אלא יעשה ויבלום פיו ולא יצא חוץ ממחיצתו יותר מדאי (אור יקר).
⁷⁵⁵ ירצה כל שכן שראוי שנלמוד לרבים וליחיד מסוד הענין, שלא דברה תורה אלא ממש כנגד גבוה, שהרי אפילו בייחוד העליון אנו צריכים לישנר וליזהר שלא יערער ולא יעורר איזה פירוד ופגם ויבטל החידוש העליון, ומה אם במקום גבוה כך למטה בתחתונים על אחת כמה וכמה (אור יקר).
⁷⁵⁶ דהיינו חידוש הלבנה העליונה (או ריקר).

⁷⁵⁷ שלא יקטרג (אור יקר).
⁷⁵⁸ דורון כעין המשכה שאנו מושכים לו חלק כדי שיתעסק בחלק המושפע לו ויפרד מן הקדש ולא יערבב השמחה העליונה (אור יקר). עי' פרשת נח סד ע"א אחרי מות עט ע"ב ולקמן רעא ע"ב בסימן ה' ופרשת פנחס רמח ע"ב ע"ש, ועוד שם ע"א רמ"ז ע"ב רכז סע"א ועי' עוד לעיל פרשת תצוה קפה ע"א ופרשת אמור צה ע"ב (לש"ו).

⁷⁵⁹ והנה השעיר הוא שורשו הפנימי הנקרב על גבי המזבח לחטאת ואז נטהר מקליפתו ונקרב ומתייחד בכלל הקדושים, וכשהוא רואה ראשו עלה אל הקדש מיד הבחינות נשפעות למטה ומתרחקות משם (אור יקר).

⁷⁶⁰ הפנימי בפנימי החצוני בחצוני (אור יקר). מבואר בכמה וכמה מקומות בזוה"ק, כי מהקרבות היו נהנים החיצונים ג"כ [ע' ח"א סד ע"א פט ע"ב וח"ב לד ע"א קפא ע"ב רלח ע"א ושם סע"ב בהגהות מהרח"ו רלט ע"ב רסח ע"ב רסט ע"א ובח"ג דף כו רע"ב כז ע"א כח ע"א רמ ע"ב רמב ע"א רמח ע"ב] (דע"ה ח"ב קנו ע"ב), כאשר הם נקרבים להשם הויה ב"ה, הנה נתעורר עי"ז שיתגלה אורו ושפעו ית"ש על הד' חיות שבמרכבה, ומקבלים משם כל צבא השמים כולן כל א' מיסודו, וכן ניתן להסטרא אחרא חלקה ג"כ ומסתפקי כלא כחדא לעילא ותתא, וכמ"ש בפ' פקודי (רלח ורלט וכן שם רסח ורסט) (דע"ה ח"ב קנו ע"ב).

⁷⁶¹ שהיא המלכות שהיתה עד עתה חצונית משפעת בפגומין נבדלת מהם ונטהרת לבעלה ומתייחדת עמו ויונקת מן הקדושה, ירצה שעד עתה בחסרונה היתה יונקת מן השמאל דין להשפיע לחצונים בעלי הדין ופועלי רע ועונוש, ועתה ינק מן הייחוד העליון שפע הראוי לכל הקדושים, והיינו היותה יונקת קדושה דקאמר, וכבר אפשר שיתחדש ויהיה חידוש מן השמאל או בדין לזה אמר לחדתותי כדקא יאות חידוש נאות ויפה (או ריקר).

⁷⁶² בראשית קמט ע"ב (הערת הזהר).

⁷⁶³ כאן שייך מה שבסוף הספר סימן ה' (הערת הזהר).

<p>(יהוקאל א כו) וממעל לרקיע דא איהו רקיע דקיימא עלייהו⁷⁶⁴ דארבע חיוון דכד מסתלקי בנו חר אוירא דבטש בהו⁷⁶⁵ לא זקפין רישא לאסתכלא לעילא</p>	<p>ארבע חיות שכשמתעלות בתוך אויר אחד שמכה בהן אינן זוקפות ראש להסתכל למעלה.</p>
<p>בגין דההוא רוח החיה⁷⁶⁶ בטש בכלהו ובההוא רוח מסתלקי כלהו דכתיב (שם יט) ובהנשא החיות⁷⁶⁷ מעל הארץ ינשאו האופנים לעומתם וכתיב (שם כ) כי רוח החיה באופנים</p>	<p>משום שאותה רוח חיה מכה בכלן ובאותה רוח כולן מתעלות שכתוב ובהנשא החיות מעל הארץ ינשאו האופנים לעמתם וכתוב כי רוח החיה באופנים.</p>
<p>אמאי מסתלקי אלא כד בטש ההוא אוירא⁷⁶⁸ עלייהו סליק לאלין ארבע⁷⁶⁹ דתחות האי חיה ואינן סלקי לה לעילא עד דמתיין לה לגבי זהרא עלאה⁷⁷⁰ והיינו רזא דכתיב (תהלים מה טו) בתולות אחריה רעותיה מובאות לך בגין דהני ארבע אקרונ הכי ולא זוו מן חיה דא דאיהי כרסייא לעלמין וסלקין לה מתתא לעילא לאתקנא כרסייא לגבי עילא ורזא דא (בראשית ז יז) וישאו את התיבה ותרם מעל הארץ וכד אסתלקת לעילא ואלין סלקין לה כדין כתיב ויביאו את המשכן אל משה</p>	<p>למה מתעלות אלא כשמכה אותו אויר עליהן הוא מעלה את אותן ארבע שתחת החיה הזו והן מעלות אותה למעלה עד שמביאות אותה לזהר העליון והיינו סוד הכתוב בתולות אחריה רעותיה מובאות לך משום שארבע הללו נקראות כך ולא זוו מהחיה הזו שהיא כסא לעולמים ומעלות אותה ממטה למעלה להתקין כסא כלפי מעלה וסוד זה (בראשית ז) וישאו את התבה ותרם מעל הארץ וכשמתעלה למעלה ואלה מעלות אותה אז כתוב ויביאו את המשכן אל משה.</p>
<p>ויביאו את המשכן כמה דאת אמר מובאות לך וכתיב וישאו את התיבה אל משה כמה דאת אמר (יהוקאל א כו) דמות כמראה אדם עליו מלמעלה והיינו רזא דאדם ומנלן דאקרי אדם דכתיב (בראשית ו ג) לא ידון רוחי באדם לעולם בשגם הוא בשר⁷⁷¹ והיינו משה ובגין כך על האי כרסייא דיוקנא דאדם קיימא עליה והיינו משה ויביאו את המשכן אלין ארבע חיוון כד סלקין כדקאמרן</p>	<p>ויביאו את המשכן כמו שנאמר מובאות לך וכתוב וישאו את התבה אל משה כמו שנאמר דמות כמראה אדם עליו מלמעלה והיינו סוד של אדם ומנין לנו שנקרא אדם שכתוב לא ידון רוחי באדם לעלם בשגם הוא בשר והיינו משה ולכן על הכסא הזה דמות של אדם עומדת עליו והיינו משה ויביאו את המשכן אלו ארבע החיות כשעולות כפי שאמרנו.</p>
<p>ויביאו את המשכן אלין כל שייפין דגופא⁷⁷² דכלהו בתיאובתא קדישא (אמר רבי אבהו) כלהו אחדין ביה לאתדבקא דכר ונוקבא כחדא ויביאו את המשכן למיעל כלה לחופה בקדמיתא</p>	<p>ויביאו את המשכן אלו כל אברי הגוף שכלם בתשווקה קדושה (אמר רבי אבהו) כולם אוחזים בו להדביק זכר ונקבה כאחד ויביאו את המשכן להכניס כלה לחפה בראשונה הם צריכים להעלותה ולהביאה</p>

⁷⁶⁴ פי' הוא הרקיע שבין אצילות לבי"ע, א"נ רקיע שבין בריאה ליצירה כי החיות הם ביצירה והרקיע על ראשם (מ"מ).

⁷⁶⁵ פירוש יסוד דנוקבא, וכן מוכח לקמן (מ"מ).

⁷⁶⁶ פי' הארת המ' הנק' חיה (מ"מ)

⁷⁶⁷ פי' שהמלכות מאירה בחיות, וחיות באופנים ולכך כתיב כי רוח החיה באופנים, כאלו הארת המ' גם באופנים (מ"מ).

⁷⁶⁸ פי' יסוד דנוקבא כמ"ש הרב דביסוד נק' אוירא (מ"מ).

⁷⁶⁹ פי' ארג"מן שתחת המ' (מ"מ).

⁷⁷⁰ פי' זעיר (מ"מ).

⁷⁷¹ בשגם גי' מש"ה ור"ל באדם הוא כשגם ושיעור הכתוב כמ"ש בפ' בראשית לא ידון וכו' בינה אומרת לא ידון רוחי שהם המוחין הבאים לזעיר שהוא באדם בשגם כדי להמשיך לעולם שהיא מלכות לפי שהם בשר וכו' (מ"מ).

⁷⁷² פי' ארג"מן (מ"מ).

<p>אינון צריכין לסלקא לה ולאיתאה לה לגביה ולבתר איהו ייתי לגבה תדיר והא אוקימנא⁷⁷³</p>	<p>אליו ואחר כך הוא יבא אליה תמיד והרי בארנו.</p>
<p>ויביאו את המשכן רוא דכל אינון דקשרי קשרין דיחודא⁷⁷⁴ ויחדי יהודא דרוזי דמהימנותא כל יומא⁷⁷⁵ (אלין ארבע חיוון) אינון סלקין לה לכורסייא דא עד דאתיין לה לגבי משה⁷⁷⁶ וכיון דדבקי לה לגבי משה כדין אינון הוו דרווחי ברכאן ממקורא דחיי⁷⁷⁷ על רוא דא בקשורא דיחודא דאינון קשרין ורוא דא כד מתקשרין יחודא דכלא כדקא יאות ורוא דא כתיב וירא משה את כל המלאכה וגו' ויברך אותם משה⁷⁷⁸ רווחי ברכאן מאתר דדרגא דמשה שריא ביה⁷⁷⁹ ודא איהו החכמים העושים את כל מלאכת הקדש בגין דאינון ידעי לסדרא עבידתא דקדשא כדקא חזי</p>	<p>ויביאו את המשכן סוד כל אותם הקשרים קשרי היחוד ומיחדים יחוד של סודות האמונה בכל יום (אלו ארבע החיות) הם מעלים אותה לכסא הזה עד שמביאים אותה למשה וכיון שמדביקים אותה למשה אז הם היו שמרויחים ברכות ממקור החיים על סוד זה בקשר של היחוד של אותם הקשרים וסוד זה כשמקשרים היחוד של הכל כראוי וסוד זה כתוב וירא משה את כל המלאכה וגו' ויברך אתם משה הרויחו ברכות ממקום הדרגה שמשה שרוי בה וזהו החכמים העושים את כל מלאכת הקדש משום שהם יודעים לסדר את עבודת הקדש כראוי.</p>
<p>ועל דא כל מאן דצלי צלותא (וקשורא) וקשיר יהודא מסתכלין ביה אי איהי צלותא וקשורא כדקא יאות ואי היא צלותא</p>	<p>ועל כן כל מי שמתפלל תפלה (וקשור) וקושר יחוד מסתכלים בו אם היא תפלה וקשר כראוי ואם אותה תפלה</p>
<p>רלח/ב</p>	
<p>וההוא קשורא⁷⁸⁰ כדקא יאות כדין אתברך⁷⁸¹ איהו בקדמיתא מאתר דכל ברכאן נפקין⁷⁸² דא הוא דכתיב והנה עשו אותה וגו' מיד ויברך אותם משה⁷⁸³</p>	<p>ואותו הקשר הם כראוי אזי הוא מתברך בראשונה מהמקום שכל הברכות יוצאות זהו שכתוב והנה עשו אתה וגו' מיד ויברך אתם משה.</p>
<p>ובגין כך ויביאו את המשכן⁷⁸⁴ אל משה דאיהו מארי דביתא⁷⁸⁵ לאחזאה בתקונא דביתיה וליה אצטריך למחזי תקונהא ורוזין דילה</p>	<p>ולכן ויביאו את המשכן אל משה שהוא בעל הבית להראות בתקון של הבית שלו ולו צריך להראות את תקוניה וסודותיה שלא נתנו לאחר להתבונן ולראות אותה</p>

⁷⁷³ רלה ע"א (הערת הזהר).

⁷⁷⁴ פי' הצדיקים שעושים כוונות ויחושים על ידם עולה המלכות להתייחד עם זעיר (מ"מ)

⁷⁷⁵ הוא בתפלת מעומד מייחדין אתתא בבעלה וכו' וז"ס שיר הלויים על הקרבן המשמח אלקים ואנשים, דקשיר קשרין וסלקא לה לעילא, שאז חודה דכלא כנ"ל (יהל אור ח"א כה ע"ד).

⁷⁷⁶ פי' ז"א (מ"מ).

⁷⁷⁷ פי' יסוד הבינה (מ"מ).

⁷⁷⁸ על ידו [של משה] נשלם ג"כ את כל סוד הכוונות אשר כוון בהם בצלאל בעשייתן, והיה גמר תיקונם ג"כ רק ע"י משה דוקא (כללים ח"ב ז ע"ב).

⁷⁷⁹ פי' מבינה המשפעת למשה שהוא בחינת הזעיר ושיעור הכתוב ויברך אותם משה מהבינה שמשם הוא יונק (מ"מ).

⁷⁸⁰ בסוד הכוונה שלא להפסיק הענין והשלשלת הנקשר זה בזה (אור יקר).

⁷⁸¹ שהרי נעשה מצד בחינת דיוקן נשמתו הייחוד וראוי שיהיה נוטל חלק ברכה בראש "מאתר דכל ברכאן" וכו', רמז שלא נאמר ששאר בני אדם לא יטלו ברכות חס ושלוש שאחד המרבה ואחד הממעט, אלא שהגורם הייחוד נוטל ממקור הברכות והשאר מקבלים מהמלכות המשפעת למטה, וזהו שאמר "מאתר דכל ברכאן נפקין" דהיינו אתר דמשה כדפירשנו לעיל (או ריקר).

⁷⁸² פי' בינה (מ"מ).

⁷⁸³ מפני שעשו אותם כאשר צוה ה' מתוקנת ומיושבת על תיקון הייחוד השלם כדפירשנו (אור יקר).

⁷⁸⁴ החכמים המתקנים את המשכן היינו קשר הייחוד מלאכת הקדש כדפירשנו (אור יקר).

⁷⁸⁵ בעלה דמטרוניתא, והוא הצופה ומביט בתיקוני השכינה, ומי הוא יערב לבו לגשת לראות אם הכלה מקושטת לבעלה למצוא חן בעיניו אלא בעלה ממש שהוא הרואה בסתרי הנקבה ואינו מגונה אמנם זולתו אינו בודקה (אור יקר). בראשית נא ע"ב (הערת הזהר).

<p>דלא אתייהיבו לאהרא לאסתכלא ולמחזי בה באינן סתרינ ובאינן רזין דילה⁷⁸⁶ בר משה בלהודי</p>	<p>באותם סתרים ובאותם הסודות שלה פרט למשה לבדו.</p>
<p>ועל דא ויביאו את המשכן אל משה את האהל ואת כל כליו וכד אייתיאו ליה למשה⁷⁸⁷ כלא אייתיאו ליה⁷⁸⁸ בשייפין ידיעאן כל חד וחד לאתקנא שייפא בשייפא לאעלא דא בדא וכד הוו בעאן לתקנא דא בדא ולאעלאה דא בדא לא הוה סליק בידיהון כיון דאייתיאו ליה למשה מיד כלא אסתליק בידיה וכל שייפא ושייפא הוה אסתליק ועאל בדוכתיה הדא הוא דכתיב ויקם משה את המשכן וכתיב הוקם המשכן והא אוקימנא</p>	<p>ועל כן ויביאו את המשכן אל משה את האהל ואת כל כליו וכשהביאו אותו למשה את הכל הביאו לו באיברים ידועים לתקן את כל אחד ואחד איבר באיבר להכניס זה בזה וכשהיו רוצים לתקן זה בזה ולהכניס זה בזה לא היה עולה בידיהם כיון שהביאו אותו למשה מיד הכל עלה בידו וכל איבר ואיבר היה עולה ונכנס למקומו זהו שכתוב ויקם משה את המשכן וכתוב הוקם המשכן והרי בארנו.</p>
<p>תא חזי בההיא שעתא כד שארי משה לאקמא משכנא ושארין לאתקנא תקונא דשייפין לאעלא דא בדא כדן אתרפיו כל שייפין וכל תקונין דסטרא אהרא מסאבא כד שרי לאתקפא האי סטרא דאיהי קדישא אתרפי סטרא אהרא מסאבא אתקפ דא ואתרפי דא והא אוקימנא דכל זמנא דהיא בתקיפו סטרא אהרא אתרפן כל שייפוי דא מליא ודא חרוב ורזא דא ירושלם וצור חיבא כד מליא דא חרוב דא ועל דא כד אתקפ דא אתרפי דא</p>	<p>בא וראה באותה שעה כשהתחיל משה להקים את המשכן והתחיל לתקן את תקונם של האיברים להכניסם זה בזה אז רפו כל האיברים וכל התקונים של הצד האחר הטמא כשהתחיל להתחזק צד הקדושה הזה מתרפה הצד האחר הטמא זה מתחזק וזה מתרפה והרי בארנו שכל זמן שהיא בחזק מתרפים כל אברי הצד האחר זה מתמלא וזה נחרב וסוד זה ירושלים וצור הרשעה כשזו מלאה זו חרבה ועל כן כשזה מתחזק זה נרפה.</p>
<p>ובנין כך ויקם משה את המשכן לאתקפא מרזא דלעילא⁷⁸⁹ ולא יתקפ מרזא דלתתא ועל דא משה דהוה מרזא מגו אספקלריאה דנהרא אצטריך איהו לאקמא⁷⁹⁰ משכנא לאנהרא מניה ולא מאהרא (ועל דא) סיהרא אצטריך לאנהרא מן שמשא ולא מאהרא תא חזי כנסת ישראל אצטריכת לאסתלקא לעילא ולאנתדבא גו שמשא⁷⁹¹</p>	<p>ולכן ויקם משה את המשכן להתחזק מסוד של מעלה ולא יתחזק מסוד שלמטה ועל כן משה שהיה מסוד של תוך האספקלריה המאירה צריך הוא להקים את המשכן להאיר ממנו ולא מאחר (ועל זה) הלבנה צריכה להאיר מן השמש ולא מאחר בא וראה כנסת ישראל צריכה להתעלות למעלה ולהתדבק בתוך השמש.</p>
<p>פתח⁷⁹² ואמר (ויקרא ו ב) זאת תורת העולה היא העולה אמר רבי שמעון כתיב (תהלים לו ז)</p>	<p>פתח ואמר זאת תורת העלה היא העלה אמר רבי שמעון כתוב אדם ובהמה תושיע</p>

⁷⁸⁶ הם פרקיה וכליה ופרטיה ואבריה דהיינו האהל כולו יחד ואת כל כליו לבדוק בסתריה פרטי וכולל (אור יקר).

⁷⁸⁷ היינו שקשה לו שאין הדרש דומה לנדרש, דאלו התם מייחדים הכל יחד מקשרים ומייחדים, ואלו הכא ויביאו המשכן אל משה לא הוקם המשכן ולא יחדו הכל יחד, אלא (מ)משה ממש הקימו (אור יקר).

⁷⁸⁸ לא חסר מהייחוד דבר ולא שום כלי ולא חלקי כלי אלא שהביאוהו "בשייפין ידיעאן" אברים פרטיים, והכלים מוכנים להכלל אחד בחבירו די כל הצורך (אור יקר).

⁷⁸⁹ פי' מזעיר (או ריקר).

⁷⁹⁰ חיהו ל'הקמא' נמחק כמ"מ, ובמקומו חיתא' הווא

⁷⁹¹ פי' זעיר (מ"מ).

⁷⁹² לשון זה בפ' צו דף כ"ו ושם פי' אותו הרמ"ז וככתוב בכאן מ"ש עליו הר"ח ז"ל (מ"מ).

<p>ארם ובהמה תושיע ה' 793 עולה סליקו וקשירו 794 דכנסת ישראל לעילא 795 ודבוקא דילה בגו עלמא דאתי למהוי כלא חד 796 ואקרי עולה קדש קדשים 797 ובגין כך אקרי עולה דסלקא ואתעמרא למהוי כלא חד בקשורא חדא בחד 798</p>	<p>ה' עולה עליה וקשר של כנסת למעלה ודבוק שלה בתוך העולם הבא להיות הכל אחד נקראת עולה קדש קדשים ולכן נקרא עולה שעולה ומתעטרת להיות הכל אחד בקשר אחד בשמחה.</p>
<p>ובגין דסלקא 799 לעילא 800 לעילא 801 כתיב זאת תורת העולה רזא דכר ונוקבא 802 כחדא תורה שבכתב ותורה שבעל פה 803 העולה דסלקא גו עלמא דאת 804 לאתקשרא בגויה דאקרי קדש הקדשים ודאי ועולה נמי קדש הקדשים הוא</p>	<p>ומשום שעולה למעלה למעלה כתוב זאת תורת העלה סוד של זכר ונקבה כאחד תורה שבכתב ותורה שבעל פה העלה שעולה לתוך העולם הבא להתקשר בתוכו שנקרא ודאי קדש הקדשים וגם העולה היא קדש הקדשים.</p>
<p>ובגין כך סדורא דנכיסו דילה לסמר צפון דאיהו סמר שמאלא 805 דהאי תורה שבעל פה לא סלקא בחביבותא 806 אלא כד אתער סמרא דצפון 807 דכתיב (שיר ב ו) שמאלו תחת לראשי וימינו תחבנני וכדין איהי סלקא בחביבותא ואתעמרת בימינא 808 ואתחברת באמצעיתא 809 ואתנהיר כלא מרזא דקדש הקדשים 810 ודא מגו רזא דאדם 811 ברעו דכהנא 812 ובשירתא דליואי 813 ובצלוחתא דישראל 814</p>	<p>ולכן הסדור של שחיטתה לצד צפון שהוא צד שמאל שהרי תורה שבעל פה לא עולה בחביבות אלא רק כשמתעורר צד הצפון שכתוב שמאלו תחת לראשי וימינו תחבנני ואז היא עולה בחביבות ומתעטרת בימין ומתחברת באמצע והכל מאיר מהסוד של קדש הקדשים וזה מתוך סוד האדם ברצון הכהן ובשירת הלויים ובתפלת ישראל.</p>

793 ופי' כמ"ש לקמן שהפרצופים הנקראי' אדם נתקנים ע"י כוונת האדם שהם כהן לוי וישראל, והניצוצים של הקליפות הנק' בהמה, מתבררים ע"י הקרבת הבהמה (מ"מ).
 794 שעולים ט' נקודותיה מן הבריאה (רח"ו).
 795 שמתקשרת פב"פ בז"א ואח"כ עולים שינסה ליסוד הבינה בסוד מ"ן כדי לקבל מוחין חדשים וז"ש הזהר ודבוקא דילה בגו עלמא דאתי (רח"ו).
 796 כל ה' פרצופים א"ו א' ז' ו' ר' ח' ו'. עי' לקמן רסח ע"ב ובח"ג רמ ע"ב בוכן שם כו רע"ב ועי' פרשת תרומה קמא ע"א (לש"ו). מבואר בכמה וכמה מקומות בזוה"ק, כי מהקרבתו היו נהנים החיצונים ג"כ [ע' ח"א סד ע"א פט ע"ב וח"ב לד ע"א קפא ע"ב רלח ע"א ושם סע"ב בהגהות מהרח"ו רלט ע"ב רסח ע"ב רסט ע"א ובח"ג דף כו רע"ב כז ע"א כח ע"א רמ ע"ב רמב ע"א רמח ע"ב] (דע"ה ח"ב קנו ע"ב).
 797 פי' כמו שהבינה נקרא ק"ק גם המלכות נקרא כן (מ"מ).
 798 כל ה' פרצופים א"ו א' ז' ו' ר' ח' ו' במ"מ).
 799 מלכות (רח"ו).
 800 ז"א (רח"ו).
 801 אימא (רח"ו).
 802 ת"ת ומלכות (רח"ו). ור"ל זאת מ' תורת זעיר העולה שעולים לבינה (מ"מ).
 803 שניהם למ"ן (רח"ו).
 804 פי' שעולים ז' בסוד מ"ן ליסוד דאימא, ושיעור הכתוב זאת שהיא מ', תורת שהוא זעיר הנק' תורה שבכתב העולה שעולים שניהם בסוד מ"ן לבינה (מ"מ).
 805 ור"ל שהבינה היא קו הגבורה (מ"מ).
 806 שניהם למ"ן (רח"ו במ"מ).
 807 זרוע שמאל גבורה דז"א (רח"ו).
 808 חסד דז"א (רח"ו).
 809 ת"ת דז"א (רח"ו).
 810 יסוד דאימא נק' קדש הקדשים כדאיתא בפרשת אחרי מות (רח"ו).
 811 פי' זה הענין נעשה בסוד אדם התחתון (רח"ו).
 812 חסד כהן (רח"ו).
 813 לוי גבורה (רח"ו).
 814 ישראל ת"ת (רח"ו).

<p>והא אוקימנא דעולה קדש הקדשים⁸¹⁵ ברזא דרוח עלאה⁸¹⁶ בגין דתלת רוחין⁸¹⁷ קשירין כחדא רוח תתאה⁸¹⁸ דאקרי⁸¹⁹ רוח הקדש רוח דלגו⁸²⁰ באמצעיתא דאקרי רוח חכמה ובינה⁸²¹ וכן אקרי רוח תתאה⁸²² אבל האי אקרי רוח דנפיק מגו שופר כליל באשא ובמיא רוח עלאה⁸²³ דאיהו סתים בחשאי דביה קיימין כל רוחין קדישין⁸²⁴ וכל אנפין נהירין ובגין כך אהדרת עולה רוח ממש⁸²⁵</p>	<p>והרי בארנו שעולה קדש הקדשים בסוד הרוח העליונה משום ששלוש רוחות קשורות כאחת רוח תחתונה שנקראת רוח הקודש רוח שלפנים באמצע שנקראת רוח חכמה ובינה וכן נקראת הרוח התחתונה אבל זו נקראת רוח שיוצאת מתוך השופר כלולה באש ובמים הרוח העליונה שהיא נסתרת בחשאי שבה עומדות כל הרוחות הקדושות וכל הפנים מאירות ולכן חוזרת העולה לרוח ממש.</p>
<p>ולבית מרזא דבהמה מסתפקי⁸²⁶ ואתזנו לאתקשרא רוח אחר⁸²⁷ דאיהו גו מסאבו מאינון תרבין ושמונין⁸²⁸ כמה דאתמר בגין כך עולה קדש הקדשים שאר קרבנין למעבד שלמא בעלמא כלהו מכמה סטרין ומארי דינין (נ"א לאתעברא) לאתעברא⁸²⁹ (נ"א לאתעטרא) ולאנתהרא מגו רעותא⁸³⁰ לאתבסמא אקרין קדשים קלים בגין דלא מתעטרא⁸³¹ לעילא⁸³²</p>	<p>ואחר כך מסוד הבהמה מקבלים ונזונים לקשר רוח אחרת שהיא תוך הטמאה מאותם חלבים ושמונים כמו שנתבאר לכן עולה קדש הקדשים שאר הקרבנות לעשות שלום בעולם כולם מכמה צדדים ובעלי הדינים (להתעבר) להתערב (להתעטר) ולהיות נאורים מתוך רצון להתבשם נקראים קדשים קלים משום שלא מתעטרים למעלה</p>
<p>רלמ"א</p>	
<p>לעילא⁸³³ בקדש הקדשים⁸³⁴ ועל דא אינון קדשים קלים ונכיסו דלהון בכל אתר כמה</p>	<p>למעלה בקדש הקדשים ולכן הם קדשים קלים ושחיתתם בכל מקום כמו שאמרנו אבל עולה שהיא סוד של קדש</p>

⁸¹⁵ שמתקשרת באימא (רח"ו).

⁸¹⁶ פי' בינה הנקרא רוח עילאה (מ"מ).

⁸¹⁷ פי' מלכות וזעיר ובינה וכדמפרש (מ"מ).

⁸¹⁸ מלכות (רח"ו).

⁸¹⁹ ויקרא סא ע"א (הערת הזהר).

⁸²⁰ ת"ת (רח"ו).

⁸²¹ שהת"ת נמשך מחכמה ובינה (רח"ו).

⁸²² ג"כ רוח חכמה ובינה לפי שגם היא נמשכת מאו"א (רח"ו). אבל הטעם שהת"ת נקר' רזא כי הוא רוח האמת כלול מאש ומים חסד וגבורה והוא כוללם וז"ש שהזהר אבל האי אקרי רוח דנפיק מגו שופר שהיא הבינה הנק' שופר כליל באשא ובמיא (מ"מ).

⁸²³ בינה (רח"ו).

⁸²⁴ שעל ידו חיים (רח"ו).

⁸²⁵ כי עי"כ מלכות עולה עד בינה הנקרא רוח (רח"ו), וזהו פי' והעולם על רוחכם כי המ' עולה עד רוח העליון אימא עי"כ, וז"ש מי זאת עולה פי' פעולת העולה היא לקשר מי זאת (מ,מ).

⁸²⁶ פי' אבל אח"כ בסוד רזא דבהמה היינו ע"י הקרבת הבהמה היא פעולה אחרת שע"כ היו לוקחים החיצונים חלקם ועי"כ היו מוציאים הרוחניות שגזלה הקליפה ומשיבי אותו ע"י עולה למקומו (רח"ו), כנזכר בשער פנימי וחיצון, בסוד ההיכלות, ואע"פי שבעולה אין ניצוץ לחיצונים בהכמ"ש לקמן, עכ"ז ע"י הקרבת הבהמה היו נבררים הניצוצות (מ"מ).

⁸²⁷ ניצוץ הקדושה שבעלה הקליפה זה היה עולה על ידי הקרבת החלביכן ובעילה היה כולה כליל ולא היה בה ניצוץ לחיצונים (רח"ו).

⁸²⁸ עי' לעיל לד ע"א קפא ע"ב ועי' זו"ח פרשת צו ועי' פרשת פנחס רמב ע"א ושם רמ ע"ב ועי"ש רכד סע"א עש"מ (לש,ו).

⁸²⁹

⁸³⁰ כל שאר הקרבנות היו נהנים מהם החיצונים קצת ולכן נקרא קדשים קלים (רח"ו).

⁸³¹ פי' מלכות (מ"מ).

⁸³² פירוש לזעיר (מ"מ).

⁸³³

⁸³⁴ פירוש לבינה, ורוצה לומר שבשאר הקרבנות אין זו"ן עולים בסוד מ"ן ליסוד דאימא (מ"מ).

<p>דאוקימנא אבל עולה דאיהי רוא דקדש הקדשים לאו איהו כשאר קרבנין דכל עובדהא קדש⁸³⁵</p>	<p>הקדשים אינה כשאר הקרבנות שכל מעשיה קדש.</p>
<p>תא חזי מה כתיב (ויקרא ו ג) ולבש הכהן מדו בד אליו לבושין מיוחדין לקדושה בר יחידאי מיחדא לקדושה וכתיב בגדי קדש הם ורחץ במים את בשרו ולבשם מאי טעמא (דא קדש) אלא רוא דמלה כדקאמרן דאיהי קדש הקדשים דסלקא כלא ואתעטרא בקדש הקדשים בקשורא חדא ולבתר מפני ואעבר רוח מסאכא דסאיב כלא דלא שלטא ולא יתקריב גו מקדשא ואתעבר מכל סמרי קדשא ואשתאר כלא קדש בקדושא יחידאי</p>	<p>בא וראה מה כתוב (ויקרא ו) ולבש הכהן מדו בד אלו לבושים מיוחדים לקדשה בד יחידי מיחד לקדשה וכתוב (שם טז) בגדי קדש הם ורחץ במים את בשרו ולבשם למה (זה קדש) אלא סוד הדבר כמו שאמרנו שהיא קדש הקדשים שכלה עולה ומתעטרת בקדש הקדשים בקשר אחד ואחר כך מפנה ומעבירה רוח הטמאה שמטמאת הכל שלא תשלט ולא תתקרב לתוך המקדש ותעבר מכל צדדי הקדשה והכל ישאר קדש בקדשה יחידה.</p>
<p>ואמר רבי שמעון הא אתמר⁸³⁶ דכתיב (תהלים לו ז) אדם ובהמה תושיע יהו"ה והכי סלקא רוא דאדם⁸³⁷ מסטרא דאדם ודאי בהמה מסטרא דבהמה⁸³⁸ ובנין כך כתיב (ויקרא א ב) אדם כי יקריב מכם אדם ודאי⁸³⁹ דדא קרבניה לעילא לקשרא קשרא ברוא דאדם⁸⁴⁰ ולבתר מן הבהמה⁸⁴¹ וכלא איהו ברוא דאדם ובהמה ודא הוא רוא דאצטריך לקרבנא אדם ובהמה כדקאמרן תא חזי כד ברא קודשא בריך הוא עלמא הכי עבד אדם ובהמה⁸⁴²</p>	<p>ואמר רבי שמעון הרי נאמר שכתוב אדם ובהמה תושיע ה' וכך עולה סוד האדם מצד של אדם ודאי בהמה מצד הבהמה ולכן כתוב אדם כי יקריב מכם אדם ודאי שזה קרבנו למעלה לקשר קשר בסוד של אדם ואחר כך מן הבהמה והכל הוא בסוד של אדם ובהמה וזהו הסוד שצריך לקרבן אדם ובהמה כמו שאמרנו בא וראה כשברא הקדוש ברוך הוא את העולם כך עשה אדם ובהמה.</p>
<p>ואי תימא והא כתיב (בראשית א כ) ועוף יעופף על הארץ⁸⁴³ דהא מנייהו מקרבין קרבנין ואפילו עולה כמה דכתיב (ויקרא א יד) ואם מן העוף עולה קרבנו תא חזי מכל אינון עופי לא מקרבין אלא תורים ובני יונה (אלא רוא דא) מה דאתכשר בדא פסיל בדא דא ימינא⁸⁴⁴ ודא שמאלא</p>	<p>ואם תאמר והרי כתוב ועוף יעופף על הארץ שהרי מהם מקריבים קרבנות ואפילו עולה כמו שכתוב ואם מן העוף עלה קרבנו בא וראה מכל אותם העופות לא מקריב אלא תורים ובני יונה (אלא סוד זה) מה שהכשר בזה נפסל בזה זה ימין וזה שמאל.</p>
<p>אבל רוא דא אוקימנא כתיב ועוף יעופף על הארץ דאינון רוא דרתיכא ובהו אסתלק רוח הקדש⁸⁴⁵ לסלקא לעילא דאינון תרי חד לימינא</p>	<p>אבל הסוד הזה הרי בארנו כתוב ועוף יעופף על הארץ שהוא סוד המרכבה ובהם מתעלה רוח הקודש לעלות למעלה שהם שנים אחד לימין ואחד לשמאל עוף לימין</p>

⁸³⁵ עיי' לעיל רלז ע"א הערה בשם ספר הדע"ה, ועיי' לעיל רכו ע"א.

⁸³⁶ בראשית מו ע"א (הערת הזהר).

⁸³⁷ פי' פרצופים הנקראי' אדם מתעלים ע"י אדם התחתון (מ"מ).

⁸³⁸ פי' הניצוצות שבקליפות הנק' בהמה מתבררים ע"י הקרבת הבהמה (מ,מ).

⁸³⁹ פי' אדם שלמטה מקשר אדם שלמעלה (מ"מ).

⁸⁴⁰ לעיל רכו ע"א (לש"ו)

⁸⁴¹ פי' ע"י הקרבת הבהמה מבררים הניצוצות (מ,מ).

⁸⁴² פירוש פרצופים הנקראי' אדם והקליפות הנק' בהמה (מ"מ).

⁸⁴³ פירוש ומה תיקון נעשה ע"י העופות (מ"מ).

⁸⁴⁴ פי' תורים מצד הימין ובני יונה הם מצד השמאל מלשון ולא תונו וכו' לפי שהגבורות דנים האדם

(מ"מ).

⁸⁴⁵ מלכות שבבריא (רח"ו).

<p>וחד לשמאלא עוף לימינא ודא מיכאל יעופף לשמאלא ודא⁸⁴⁶ גבריאל דא ימינא ודא לשמאלא ובנין כך מקרבין תרין אלין לסלקא רוח קדשא ושמאלא מעטר וזיין לתתא⁸⁴⁷ לההוא סטר שמאלא וימינא לימינא ואתקשרא אתתא בבעלה למהוי חד וכלא אסתלק ואתקשר כחדא לעילא ותתא וקודשא בריך הוא אסתלק בלחודוי ואתקף</p>	<p>וזה מיכאל יעופף לשמאל וזה גבריאל זה לימין וזה לשמאל ולכן מקריבים שני אלה להעלות את רוח הקודש והשמאל מעטר וזן למטה לאותו צד שמאל וימין לימין ונקשרת אשה עם בעלה להיות אחד והכל מתעלה ונקשר כאחד למעלה ולמטה והקדוש ברוך הוא מתעלה לבדו ומתגבר.</p>
<p>ובספרי קדמאי מסכנא לא יהיב חולקא⁸⁴⁸ לאתונא אלא לעילא לאתקשרא אבל כלא לעילא ותתא מתקשר כל חד וחד לסטריה כדקא יאות והא אוקימנא</p>	<p>ובספרי הקדמונים העני לא נותן חלק להזין אלא למעלה להתקשר אבל הכל נקשר למעלה ולמטה וכל אחד ואחד לצדו כראוי והרי בארנו.</p>
<p>רבי⁸⁴⁹ אלעזר שאיל לרבי שמעון אמר הא קשורא דכלא (נ"א דעולה) אתקשר בקדש הקדשים⁸⁵⁰ לאתנהרא אתדבקותא דרעותא דכהנא וליואי וישראל לעילא עד היכן איהו סלקא⁸⁵¹</p>	<p>רבי אלעזר שאל את רבי שמעון אמר הרי קשר של הכל (העולה) נקשר בקדש הקדשים להאיר ההתדבקות של רצון הכהן והלויים וישראל למעלה עד היכן היא עולה.</p>
<p>אמר ליה הא אוקימנא עד אין סוף⁸⁵² דכל קשורא ויהודא ושליומו לאצנעא בההוא צניעו⁸⁵³ דלא אתדבק ולא אתידע דרעוא דכל רעוין ביה אין סוף לא קיימא לאודעא ולא למעבד סוף⁸⁵⁴ ולא למעבד ראש⁸⁵⁵ כמה דאין קדמאה⁸⁵⁶ אפיק ראש וסוף מאן ראש דא נקודה עלאה⁸⁵⁷ דאיהו רישא דכלא סתימאה דקיימא נו מחשבה⁸⁵⁸ ועביד סוף דאקרי סוף דבר⁸⁵⁹ אבל להתם אין סוף לאו רעותין⁸⁶⁰ לאו נהורין⁸⁶¹ לאו בוצינין⁸⁶²</p>	<p>אמר לו הרי בארנו עד אין סוף שכל הקשר והיחוד והשלמות להצניע באותה צניעות שלא משגת ולא ידועה שבה רצון כל הרצונות האין סוף אינו עומד להודע ולא לעשות סוף ולא לעשות ראש כמו שהא"י הראשון מוציא ראש וסוף מי הראש זו הנקדה העליונה שהיא ראש כל הנסתר שעומדת בתוך המחשבה ועושה סוף שנקרא (קהלת יב) סוף דבר אבל לשם אין סוף אין רצונות אין אורות אין מאורות באותו האין סוף כל המאורות</p>

⁸⁴⁶ בראשית מו ע"א (הערת הזהר).

⁸⁴⁷ פי' גבריאל שהוא שמאל מעטר לחיילות שתחתיו מצד שמאל וכן מיכאל לצד ימין (מ"מ).

⁸⁴⁸ פי' ספרי קדמאי ס"ל שקרבן עני שהם תורים ובני יונים אינם נהנים ממנו התחתונים ולכן אר"ש אבל כולא לעילא ותתא וכו' שר"ל שהאמת הוא שניזונים בין העליונים בין התחתונים (מ"מ).

⁸⁴⁹ ויקרא כו ע"ב (הערת הזהר).

⁸⁵⁰ פי' שעולים זו"ן בסוד מ"ן לאימא הנק' ק"ק (מ"מ).

⁸⁵¹ פי' כוונת הקרבן והתדבקות כהן ולוי וישראל עד איזה פרצוף מגעת (מ"מ). רמד ע"ב ריג ע"ב (הערת הזהר).

⁸⁵² הרמ"ל כתב דהא"ס נקרא לפעמים עולם הנאצלים שע"ג האצילות (רח"ו). בראשית טז ע"ב כד סליק (לש"ו)

⁸⁵³ פי' א"ק שהוא נק' א"ס בעצם כמ"ש הרב ז"ל (מ"מ)

⁸⁵⁴ פי' מלכות (מ"מ).

⁸⁵⁵ פי' אבא הנקרא ראש (מ"מ).

⁸⁵⁶ פי' שאריך הוציא אבא וברתא הנק' ראש וסוף אבל א"ק לא שייך בו זה מפני התעלמותו (מ"מ).

⁸⁵⁷ פירוש אבא (מ"מ).

⁸⁵⁸ פי' שאבא יונק ממ"ס הנקרא מחשבה כמ"ש הרב (מ"מ).

⁸⁵⁹ בסוד ד' של יר"ד (רח"ו).

⁸⁶⁰ פי' בא"ק הנק' א"ס לא שייך בו שום רעותא מפני רוב התעלמותו (מ"מ).

⁸⁶¹ חסדים (רח"ו).

⁸⁶² גבורות (רח"ו). ור"ל לא שייך בו לא חסדים ולא גבורות כי הכל נעלם בדקות גדול (מ"מ).

<p>בהוא אין סוף כל אלין בוצינין ונהורין תליין לאתקיימא בהו⁸⁶³ ולא קיימא לאתדבקא מאן דידיע ולא ידע⁸⁶⁴ לאו איהו אלא רעו עלאה סתימא דכל סתימין איי⁸⁶⁵</p>	<p>והאורות הללו תלויים להתקיים בהם ולא נתן להשגה מי שידוע ולא ידוע אינו אלא רצון עליון נסתר כל הנסתרים אין.</p>
<p>וכד⁸⁶⁶ נקודה עלאה ועלמא דאתי⁸⁶⁷ אסתלקו לא ידעי בר ריחא⁸⁶⁸ כמאן דארה בריחא ואתבסם ולאן דא נייחא⁸⁶⁹ ניהוח דהא כתיב (שם כו לא) ולא אריח בריח ניהחכם דהא ריח ניהח ריחא דרעותא דכל הני⁸⁷⁰ רעותא דצלותא ורעותא דשירתא ורעותא דכהנא דכלהו רזא דאדם כדין כלהו אתעבידו רעותא חדא וההוא אקרי ניהח רעוא כתרנומו כדין כלא אתקשר ואתנהיר כחדא כדקא יאות כמה דאתמר</p>	<p>וכשהנקדה העליונה והעולם הבא מתעלים אין יודעים פרט לריח כמי שמריח את הריח ומתבשם ואין זו נחת הניחח שהרי כתוב ולא אריח בריח ניהחכם שהרי ריח ניהח הריח של הרצון שכל הרצונות הללו של תפלה והרצון של שירה ורצונו של הכהן שכלם סוד של אדם ואז כולם נעשים רצון אחד ואותו נקרא ניהח רצון כתרנומו ואז הכל נקשר ומאיר כאחד כראוי כמו שנתבאר.</p>
<p>ועל דא אתיהיבת האי סטרא אחרא בידא דכהנא⁸⁷¹ דכתיב (שם ו ב) צו את אהרן</p>	<p>ועל זה נתן הצד האחר הזה ביד הכהן שכתוב צו את אהרן</p>
<p>רלמ/ב</p>	
<p>ואת בניו לאמר רזא הכא דהא אוקימנא לית צו אלא עכו"ם⁸⁷² והכא אתיהיבת ליה לאתוקדא</p>	<p>ואת בניו לאמר הסוד כאן שהרי בארנו אין צו אלא עבודה זרה וכאן נתנה לו</p>

⁸⁶³ פי' החסדים והגבורות שבפרצופים שתחת הא"ס הם תליין לאתקיימא בהו בא"ש ובפרצופים הנעלמים שע"ג האצילות, אבל יהיו מתדבקים כדי לידע מהותם אינם יכולים וז"ש ולא קיימין לאתדבקא (מ"מ).

⁸⁶⁴ פי' בין הצדיקים היודעים סודות התורה על אמתתם בין אותם שאינם יודעים אלא קצת (מ"מ).

⁸⁶⁵ פי' שאין לשום אדם בו השגה אלא נקרא אין כי אין מי שיביניהו (מ"מ).

⁸⁶⁶ עי' זהר פרשת צו כו ע"ב (הערת הזהר).

⁸⁶⁷ פי' א"ו א"מ.

⁸⁶⁸ פי' שאינם משיגים רק ריח טוב לבד, ובספר ערוגת הבושם דף ח' על פ' לריח שמניך טובים כתב וז"ל אמרו בזהר שיר השירים לריח דא איהי נקודה עילאה דקיימא בסתימו מגו ההוא סתים דכל סתימין דלא אתיידע כלל. והאי נקודה איהו ריח מהאי דתימא דכולא, ופירוש הדבר שנקודה עילאה הוא חכמה ושורשו הוא כחדא דאריך, ושם הוא חסד דר"ל לא ומשם הוא מקבל דרך הדיקנא ממזל הח' ונמצא הקיום שלו הוא בסתימו שהוא המזל הח', והמזל הח' מקבל מחסד דרד"ל לא שהוא סתים דכל סתימין כי הוא בכתר דאריך, כי הכתר בעצמו הוא פנימיות דכל האצילות ונמצא שחכמה הוא סתום מאד והיאך הוא מגלה את אורותיו באצילות הוא ע"י יסודו שנקרא נקודה בכל מקום ועל ידי בינה שמרוב זיווגו עמה מגלה אורותיו על ידה וז"ש והאי נקודה איהו ריח מהאי סתימא דכולא, ועל דרך שכתוב בזהר בפ' צו וכד נקודה עילאה ועלמא דאתי אסתלקו לא ידעין בר ריחא וכו', עוד שסובבין האי ריח כל אינון שמנין ובוסמין כולהו נהירין ואיקרון טובים, ואי לאו לא איקרון טובים בגין דכד האי ריח עילאה עאל בסתימו לגו נחלי עמיקא ואמלי ליה כדקא יאות כולהו דרגין איקרון טובים, והוא כמ"ש כי האורות דחכמה עילאה מתגלית הארתם כמו הריח על ידי הבינה שבה האפרסמון והבשמים כנז"ל ונעשים בשמים ראש כשנכנסים בראש זעיר וז"ש הזהר ואיקרון טובים שהם מוחין דזעיר, וכו' ע"ש שהאריך ולקצר אני צריך, ותחלה כתב שם פי' אמר וז"ל כתב הרב זל"ה שהמלכות תמיד בקו האמצעי לפי ששם הארת מוח הדעת מגולה בכלות יסוד אימא בחזה ונתגלת הארת יסוד אבא והארת חו"ג דבינה, משא"כ ב' קיימין ושמאל הם סתומים וכו' ושיעור הכתוב לריח שמניך שהוא קו ימין דזעיר שהוא קו החכמה הנק' שמן וקו הבינה נקרא ג"כ שמ"ן כי שמן בא"ת ב"ש ב"ט גי' אה"יה שבבינה ומב' קוים הללו שהם השמנים אינה מקבלת מהם רק כמו ריח כמ"ש בזהר בפ' צו מי הנק' שמך הגדול שהוא נעלם הוא כמאן דארה ריחא מפני סתימתם בקוים ואע"פכ הם טובים וכו' שמן דאבא תורך בשמך שהיא אימא וממנה תורק ג"כ בשמך שהיא מ' ע"י זעיר ונמשך לעלמות ז' נערותיה (מ"מ).

⁸⁶⁹ פי' דלא שייך שם נייחא (מ"מ).

⁸⁷⁰ פירוש בחג"ת שהם סוד כהן לוי וישראל שם שייך ניהוח ורעותא (מ"מ).

⁸⁷¹ ע"י הקרבנות מתכפייא ואתדחיא הס"א ועי' ח"ג כז ע"ב ולעיל רלז ע"א (דע"ה ח"ב קנו ע"ב).

⁸⁷² אפשר כי מלת צו הוא לשון זירוז ואין לך עבירה שצריכה זירוז כעבודה זרה כדפירשו מפסוק סרו מהר מן הדרך אשר צויתם, ומלת צו הוא לשון ייחוד בכל מקום מפני שהעבודה זרה מפריד הייחוד והמייחד נזהר מעבודה זרה, לכך הזהרת השמירה מעבודה זרה באה במלת צ"ו, כלומר יחד התפארת והמלכות והזהר שלא תפריד בעבודה זרה, והיינו כדמסיק ואזיל כי מחשבה הפוסלת היא דווקא דעבודה זרה, והעולה

<p>ההיא מחשבה רעה⁸⁷³ ולאעברא לה מנו קדשא⁸⁷⁴ בהאי רעותא דסלקא לעילא ובהאי תננא ותרבינ דאתוקדן בנינ לאתעברא מן קדשא והאי צו ברשותיהו קיימא לאפרשא לה מן קדשא מנו האי קרבנא ואי תימא (במדבר כח ב) צו את בני ישראל⁸⁷⁵ הכי נמי דהא ברשותיהו קיימא (ד"א לאפרשא לה מן קדשא) כל זמנא דעבדי רעותא דמאריהון⁸⁷⁶ דלא יכלא לשלמאה עלייהו</p>	<p>לשרף המחשבה הרעה ולהעבירה מתוך הקדש ברצון הזה שעולה למעלה בעשן הזה ובחלבים שנשרפים כדי שיעברו מן הקדש והצו הזה עומד ברשותם להפרידה מן הקדש מתוך הקרבן הזה ואם תאמר (במדבר כח) צו את בני ישראל גם כך שהרי ברשותם עומד (להפריד אותה מן הקדשה) כל זמן שעושים רצונו של רבונום שלא יוכל לשלט עליהם.</p>
<p>והאי קרא כלא אתיא לאחזאה רוא דמלה לאעטרא⁸⁷⁷ לההוא רוח קדשא⁸⁷⁸ לעילא⁸⁷⁹ לעילא ולאפרשא לה לדא⁸⁸⁰ רוח טמאה לנחתא לה לתתא לתתא⁸⁸¹ דא ברעותא ובצלוחתא⁸⁸² כדקאמרן ודא בעובדא⁸⁸³ כלא כדקחוי ליה</p>	<p>והמקרא הזה כלו בא להראות את סוד הדבר לעטר את אותה רוח הקודש למעלה למעלה ולהפריד את רוח הטמאה הזו להורידה למטה למטה וזה ברצון ובתפלה כמו שאמרנו וזה במעשה הכל כראוי לו.</p>
<p>והאי קרא מוכח עלייהו דכתיב צו את אהרן ואת בניו לאמר צו דא עכו"ם רוח מסאבא⁸⁸⁴ לאמר דא אתתא⁸⁸⁵ דאקרי יראת יהו"ה⁸⁸⁶ כתיב</p>	<p>ופסוק זה מוכיח עליהם שכתוב צו את אהרן ואת בניו לאמר צו זו עבודה זרה רוח הטמאה לאמר זו אשה שנקראת יראת</p>

מטהר פגם המחשבה, ואין המחשבה פוסלת כלל אלא דווקא מחשבת עבודה זרה (אור יקר). פי' צו שהיא הס"א מבערים אותה מן העולם ע"י הקרבן (מ"מ).
⁸⁷³ דעבודה זרה (אור יקר).

⁸⁷⁴ והענין כי צריך שני עניינים האחד להעביר העבודה זרה והפגם והשנית לייחד, ולכך היה בענין הקרבן שני עניינים, האחד "רעותא דסלקא לעילא" שהיא המייחדת עד למעלה כדפירשנו, השנית "תננא ותרבינ" שהם הגשמות שבקרבן ודקותו שזה בסוד בהמה לטהר המשכן מקום הפגם, שהפגם אינו עולה אל מקום הרצון אלא מקום בהמה לבד, והטעם שהעבודה זרה פוגם אפילו במחשבה הוא מפני שהחצונים יש בהם דקות התלוי במחשבה ומדרגה עבה התלוי במעשה, והיינו בסוד עשר תמורות כדפירשנו בספ"ר, ומקום העבודה זרה הוא בתמורת המחשבה הדקה ולכך פוגמת במחשבה כאומרו למען תפוס וכו' (אור יקר). עי' דע"ה ח"ב קנו ע"ב.

⁸⁷⁵ מה ענין עבודה זרה שם, בשלמא כהן מטהר אלא ישראל במה, ואם תאמר במה שפירשנו שהצואה ייחוד ניחא ומאי קשיא ליה, יש לומר דמשמע ליה ייחוד המבטל עבודה זרה (אור יקר).

⁸⁷⁶ שאין יצר הרע שולט באדם אלא מתוך בטלה (אור יקר).

⁸⁷⁷ סוד המלכות מתקשטת וכבר פירשנו ענין עיטור בפרשת נח (אור יקר).

⁸⁷⁸ סוד המלכות המזדככת בסוד העולה (אור יקר).

⁸⁷⁹ בסוד התפארת רוח שני, לעילא בסוד הדעת רוח שלישי כדפירשנו לעיל, והיינו בסוד הייחוד העליון דקות כוונת הכהנים לויים וישראלים כדפירשנו לעיל, אמנם בסוד עביות הקרבן ומעשהו תננא ושמנונין (אור יקר).

⁸⁸⁰ דהיינו לטהר המשכן, כי ברדת השכינה ממעלה למטה מאירה כל כחות חצונים מתבערים והם יורדים למטה אל מקומם, ולהם שלשה בחינות האחת אמצעית והיא מקום מעמדם בימות החול והיינו פתח היכל לבנת הספיר, ולא בפתח ממש אלא למטה מהיכלות והיינו לפתח חטאת רובץ, השנית למעלה בזמן שהם מפגלין הקדשים ועולין דרך מדורי ההיכלות לפי שיעור הפגם ותובעין שם תביעתם כדפירשנו בכמה דוכתי, השלישית היא מקומם בשבתות וימים טובים והיינו בנוקבא דתהומא רבא, והיינו עת ביאת השכינה בסוד הייחוד החצונים מתבערים ויורדים (ב)למטה למטה דהיינו בנוקבא דתהומא רבא, ובפגם המחשבה רעה היו פנימה בקדש ועתה ירדו למטה למטה (אור יקר).

⁸⁸¹ והיינו בשני בחינות העליה למעלה שאין קרבן משיג שם סאור יקר).

⁸⁸² שאין חלק מזה לבהמה (אור יקר).

⁸⁸³ מעשה הקרבן כדפירשנו, וכבר פירשנו לעיל ענין את קרבני לחמי לאשי דאפילו מדרגות האשים נטהרים ונקרבים (אור יקר).

⁸⁸⁴ שהיא המעברת הייחוד, צו וייחד להזדרזו כדי להעבירה מן הקדש, והנה דקדק דקאמר "רוח מסאבא" בחצונית ובקדושה (אור יקר).

⁸⁸⁵ פי' צו שהיא ע"ז הכניעו אות ה' לאמר שהיא המלכות סלקו לה לעילא (מ"מ). נח ס ע"א (הערת הזהר).

⁸⁸⁶ והיה לומר או רוח מסאבא ורוח קדשא או אשה זונה ואשה יראת ה', אלא כוון לומר לטהר המקדש אפילו מן הטמאה הדקה שהיא רוח, ולסלק השכינה אפילו הבחינה המתגלת למטה דהיינו אשה יראת ה'

<p>הכא לאמר וכתוב התם (ירמיה ג א) לאמר הן ישלח איש את אשתו והא אוקמוה ובגין כך כלא אתמר וכהנא קיימא לאתקנא כלא ברזא דאדם ובהמה⁸⁸⁷ זכאה חולקיהון דצדיקיא בעלמא דין ובעלמא דאתי דאינון ידעי ארחי דאורייתא ואזלי בה בארעא קשוט עלייהו כתיב (ישעיה לח יז) יהו"ה עליהם יחיו מאי עליהם אלין ארחי דאורייתא⁸⁸⁸ יחיו יתקיימו בהאי עלמא ובעלמא דאתי</p>	<p>ה' כתוב כאן לאמר וכתוב שם (ירמיה ג) לאמר הן ישלח איש את אשתו והרי פרשוה ולכן הכל נאמר והכהן עומד להתקין את הכל בסוד של אדם ובהמה אשרי חלקם של הצדיקים בעולם הזה ובעולם הבא לאותם היודעים את דרכי התורה והולכים בה בדרך אמת עליהם כתוב (ישעיה לח) ה' עליהם יחיו מה זה עליהם אלו דרכי התורה יחיו יתקיימו בעולם הזה ובעולם הבא.</p>
<p>תא חזי כתיב זאת תורת העולה אמר רבי חייא האי קרא אוקימנא ליה בהאי גוונא זאת תורת דא כנסת ישראל⁸⁸⁹ העולה דאיהי סלקת ואתעטרת לעילא לעילא לאתקשרא כדקא יאות עד אתר דאקרי קדש הקדשים</p>	<p>בא וראה כתוב זאת תורת העלה אמר רבי חייא פסוק זה בארנו אותו בגון הזה זאת תורת זו כנסת ישראל העלה שהיא עולה ומתעטרת למעלה למעלה להתקשר כראוי עד המקום שנקרא קדש הקדשים.</p>
<p>דבר אחר זאת תורת דא כנסת ישראל⁸⁹⁰ העולה דא מחשבה רעה דאיהי סלקא על רעותא דבר נש לאסמאה ליה מארחא דקשוט היא העולה היא היא דסלקא ואסטיאת ליה לבר נש בעי לאוקדא לה בנורא בגין דלא אתיהיב לה דוכתא לאסגאה (נ"א לאסמאה)</p>	<p>דבר אחר זאת תורת זו כנסת ישראל העלה זו מחשבה רעה שעולה על רצון האדם להסתותו מדרך האמת היא העלה היא היא שעולה ומסטה את האדם וצריך לשרפה באש כדי לא לתת לה מקום (להסטות) לרבות.</p>
<p>ובגין כך על מוקדה על המזבח כל הלילה מאן לילה דא כנסת ישראל⁸⁹¹ (ס"א דאיהי זאת בגין) דאתיא לדכאה ליה לבר נש מההוא רעותא על מוקדה בגין די נהר דינור איהו אתר לאוקדא לכל אינון דלא קיימי בקיומיהו⁸⁹² דהא עאלין לון בההוא נורא דדליק ומעברי שלטנהון מעלמא ובגין דלא ישלוט אצטריך על מוקדה על המזבח כל הלילה ואתכפיא ולא שלטא</p>	<p>ולכן על מוקדה על המזבח כל הלילה מי הוא הלילה זו כנסת ישראל (שהיא זאת משום) שבאה לטהר את האדם מאותו הרצון על מוקדה משום שנהר דינור הוא מקום לשרף כל אותם שלא עומדים על מקומם שהרי מכניסים אותם באותה אש שדולקת ומעבירים את שלטונם מן העולם ובכדי שלא ישלט צריך על מוקדה על המזבח כל הלילה ונכנעת ולא שולטת.</p>
<p>ועל דא כד אתכפיא האי סלקא כנסת ישראל דאיהי רוח קדשא דסלקא ואתעטרא לעילא דהא סליקן דילה כד אתכפיא האי⁸⁹³</p>	<p>ועל כך כשזה נכנע עולה כנסת ישראל שהיא רוח הקודש שעולה ומתעטרת למעלה שהרי עלייתה כשנכנע הכח האחר</p>

שהיא ממקום היראה שהיא עולה למעלה על ידי סילוק מיכאל וגבריאל כדפירשנו לעיל, ולזה לא אמר אשת חיל עטרת בעלה שזו בחינה דקה יותר אלא אשה יראת ה' והיינו בחינת השכינה מצד הדין שהיא הגולה עם ישראל בגלותו כאומרו הן ישלח איש את אשתו, והיא מסתקלת למעלה להיותה בראש אמיר והיינו לשון "אמירה כנודע" (אור יקר).

⁸⁸⁷ פי' שע"י כוונת האדם התחתון מעלם המלכות למעלה וע"י הקרבת הבהמה מבררים הניצוצות מן הקליפה ואז נכנעת (מ"מ). רמד ע"ב (הערת זהר).

⁸⁸⁸ פי' המצות שהם על האדם כתפלין וציצית וכדומה, ושיעור הכתוב אם ה' עליהם שהם המצות עליהם דישאל יחיו בעו"ה ובעו"הב (מ"מ).

⁸⁸⁹ פי' מלכות הנק' זאת תורת, עולה עד אימא הנק' ק"ק (מ"מ).

⁸⁹⁰ פירוש כנסת ישראל שהיא מלכות העלו אותה למעלה למעלה ומחשבה רעה שהיא הקליפה לאוקדה ליה בנורא כמ"ש הזוהר (מ"מ).

⁸⁹¹ פי' שהמ' נקרא לילה ונק' ג"כ מזבח כי בחינות בחינות יש במ' ובהם הס"א נשרפת וזש"ה על מוקדה על וכו' (מ"מ)

⁸⁹² לכל אותן המתחלפין בכל עת, והוא אותה השפע הנז' שהיא הארה מהקדושה שנתלככה בזוהמת הרע ע"י שירדה ונתלבשה בהם כרגע (דע"ה ח"ב סח ע"ג).

⁸⁹³ והיינו כמ"ש שמצוה משה לישראל להעלות השכינה ולהשפיל הס"א (מ"מ).

<p>הילא אהרא ואתפרשא מינה ובגין כך בעינן ברזא דקרנא לאפרשא להאי סטרא מרוח קדשא ולמיהב לה חולקא⁸⁹⁴ בגין דרוח קדשא תסתלק לעילא</p>	<p>הזה ונפרד ממנה ולכן צריכים בסוד הקרבן להפריד את הצד הזה מרוח הקודש ולתת לו חלק כדי שרוח הקודש תתעלה למעלה.</p>
<p>ותא הוי בזמנא דאתבני בי מקדשא ואתעביד אתכפיא סטרא אהרא ואסתלק מעלמא וכד אסתלק מעלמא ואתקם משכנא על ידא דמשה כדין אתקם לעילא ותתא הדא הוא דכתיב ויקם משה את המשכן מאי ויקם אלא דאוקים לה לאסתלקא לעילא ועל דא ויקם משה מאן דהוה מאיך אוקמיה כמאן דאוקים למאן דנפיל כגוונא דא לזמנא דאתי כתיב (עמוס ט יא) אקים את סוכת דוד הנופלת</p>	<p>ובא וראה בזמן שנבנה בית המקדש ונעשה נכנע הצד האחר והסתלק מהעולם וכשהסתלק מהעולם והוקם המשכן על ידי משה אז הוקם למעלה ולמטה זהו שכתוב ויקם משה את המשכן מה זה ויקם אלא שהקים אותה להתעלות למעלה למעלה ולכן ויקם משה מה שהיה נמוך הוא הקימו כמי שמקים את מי שנפל כמו כן לעתיד לבא כתוב (עמוס ט) אקים את סכת דויד הנופלת.</p>
<p>כתיב (שם ה ב) נפלה ולא תוסיף קום בתולת ישראל מאי ולא תוסיף קום (משמע דהא זמנא אהרא קמת) אלא בזמנא אהרא קמת היא קמת מגרמיה⁸⁹⁵ ולא אוקים לה קודשא בריך הוא דהא בגלותא דמצרים קודשא בריך הוא אוקים לה ועבד כמה נסין בגין לאקמא לה ובגלותא דבבל הוא לא אוקים לה בגין דלא עביד לון נסין דגרים חובה אלא היא קמת וסליקו בני גולה כאינון דלא הוה לון פרוקא ולא הוה תיאובתא דקודשא בריך הוא עלייהו בגין דגרם ההוא חובה</p>	<p>כתוב נפלה לא תוסיף קום בתולת ישראל מה זה לא תוסיף קום (משמע שבזמן אחר קמה) אלא שבזמן אחר היא קמה היא קמה מעצמה ולא הקימה הקדוש ברוך הוא שהרי בגלות מצרים הקדוש ברוך הוא הקים אותה ועשה כמה נסים כדי להקימה ובגלות בבל הוא לא הקים אותה משום שלא עשה להם נסים שגרם החטא אלא היא קמה ועלו בני הגולה כאותם שלא היה להם פדות ולא היתה תשוקתו של הקדוש ברוך הוא עליהם משום שגרם אותו החטא</p>
<p>רמ"א</p>	
<p>דאינון נשים נכריות⁸⁹⁶</p>	<p>שהם נשים נכריות.</p>
<p>ועל דא קודשא בריך הוא⁸⁹⁷ לא אוקים⁸⁹⁸ לה לכנסת ישראל ולא עבד לה נסין וגבוראן</p>	<p>ולכן לא הקים הקדוש ברוך הוא את כנסת ישראל ולא עשה להם נסים וגבורות באותו זמן כראוי אבל לעתיד לבא לא</p>

⁸⁹⁴ מבואר בכמה וכמה מקומות בזוה"ק, כי מהקרבנות היו נהנים החיצונים ג"כ [ע' ח"א סד ע"א פט ע"ב וח"ב לד ע"א קפא ע"ב רלח ע"א ושם סע"ב בהגהות מהרח"ו רלט ע"ב רסח ע"ב רסט ע"א ובח"ג דף כו רע"ב כז ע"א כח ע"א רמ ע"ב רמב ע"א רמח ע"ב] וכו' כל הקרבנות כולם הנה הם באמת רק להשם הויה ב"ה לו לבד, אלא שהוא ית"ש נותן חלק מכל קרבן לכל צבא השמים כולם, כי כולם הם יסודן מהד' חיות שבמרכבה המושפעים מהד' אותיות דהשם הויה ב"ה. וכל בהמה ועוף שרשם הוא השור והנשר שבמרכבה, וכאשר הם נקרבים להשם הויה ב"ה, הנה נתעורר עי"ז שיתגלה אורו ושפעו ית"ש על הד' חיות שבמרכבה, ומקבלים משם כל צבא השמים כולן כל א' מיסודו, וכן ניתן להסטרא אחרא חלקה ג"כ ומסתפקי כלא כחדא לעילא ותתא, וכמ"ש בפ' פקודי (רלח ורלט וכן שם רסח ורסט) (דע"ה ח"ב קנו ע"ב) הקב"ה נותן חלק להחיצונים ג"כ וכו', כי ע"י שמתתקן ע"י כל קרבן תיקונים רבים וגדולים למעלה ולמטה ומתכפייא ומתדחייא הסטרא אחרא הרבה מאד וכנז', הנה כדי שלא יסובב עי"ז קטרוג וצעקה מהחיצונים (דע"ה ח"ב קנו ע"ד).

⁸⁹⁵ ויקרא ו ע"א וע"ב (לש"ו).

⁸⁹⁶ כדכתיב בספר עזרא על מעל הגולה וכו' (אור יקר).

⁸⁹⁷ ת"ת (אור יקר).

⁸⁹⁸ לה לא ירד אורו אליה להקימה, ולזה סוד נסין וגבורן שהם מאת יהו"ה כדפירשו וכו' לא נעשו להם שהיא קמה מעצמה וכל דבריה על צד הטבע דהיינו שם אלהים לא על ידי נס וגבורה, אל פגם העון הגורע הייחוד, בפרשת בלק בההוא עובדי דינוקי האריכו דרוש זה (אור יקר).

<p>בהוא זמנא כדקא יאות אבל לזמנא דאתי ולא תוסיף קום כתיב לא תוסיף⁸⁹⁹ קום מגרמה אלא קודשא בריך הוא יוקים לה⁹⁰⁰ דכתיב אקים את סכת דוד הנופלת וכתיב (ירמיה ל ט) ואת דוד מלכם אשר אקים להם ובגין כך כתיב הכא ויקם משה את המשכן⁹⁰¹ ויקם משה וגו'</p>	<p>תוסיף קום כתוב לא תוסיף קום מעצמה אלא הקדוש ברוך הוא יקים אותה שכתוב אקים את סכת דוד הנופלת וכתוב (ירמיה ל) ואת דוד מלכם אשר אקים להם ולכן כתוב כאן ויקם משה את המשכן ויקם משה וגו'.</p>
<p>תא חזי כד אוקים ליה משה למשכנא אתקם משכנא אחרא⁹⁰² עמיה ומשכנא עלאה⁹⁰³ אוקים (נ"א אוקיר) וסעיד כלא בגין דמשכנא עלאה⁹⁰⁴ סתים וגניז איהו⁹⁰⁵ לעילא⁹⁰⁶ לעילא⁹⁰⁷ ומשכנא אחרא⁹⁰⁸ אתקם על משכנא דלתתא⁹⁰⁹ וקיימא עליה (ס"א עמיה ומשכנא עלאה ההוא דסתים וגניז לעילא לעילא אוקים וסעיד כלא⁹¹⁰ ומשכנא אחרא ההוא אתקם על ידא דמשכנא דלתתא קיימא עליה) בחילא דההוא משכנא עלאה על כלא וכמה דאתקם משכנא דלתתא על ידא דמשה אופ הכי לעילא על ידא דההוא (נ"א דרגא דמשה) דבנה משה מנלן דכתיב ויקם משה את המשכן את דייקא לאתחזאה דתרי משכנין בריא דמשה אתקנו (נ"א אתקמו)</p>	<p>בא וראה כשמשה הקים את המשכן הוקם משכן אחר עמו והמשכן העליון הקים (כבד) וסעד הכל משום שהמשכן העליון נסתר וגנוז הוא למעלה למעלה ומשכן אחר הוקם על המשכן למטה ועומד עליו (עמו והמשכן העליון ההוא שנסתר וגנוז למעלה למעלה הקים וסעד הכל והמשכן האחר ההוא הוקם על ידי המשכן שלמטה עומד עליו) בכחו של אותו משכן העליון על הכל וכמו שהוקם המשכן שלמטה על יד משה אף כך למעלה על ידי אותו שבנה משה (דרגה של משה) מנין לנו שכתוב ויקם משה את המשכן את דווקא להראות ששני המשכנות נתקנו (הוקמו) בסוד של משה.</p>

⁸⁹⁹ דהוא ליה למימר לא יוסיף דהא קודש אברך הוא אוקים לה בגלות מצרים מאי לא תוסיף בת' של נקבה ודאי (או ריקר).

⁹⁰⁰ כדי שתהיה גאולתם שלימה, ולא עוד אלא שהיא לא תרצה לקום דכתיב קומי אורי כי בא אורף ואינה רוצה עד שהוא נשבע לה שלא להגלותה עוד, אלא יתבטל פגם אדם הראשון ושוב לא יוסיפו לחטא ולא יגלו עוד בנים, והיינו כימי צאתך מארץ מצרים אראהו נפלאות דהיינו על ידי גואל לא מעצמן, והיינו "אקים" דברי התפארת ולא אמר תקום סוכת דוד הנופלת, או דוד מלכם אשר יקום להם אלא "אקים" שאז היא קימה כראוי למעלה שהיא מבטלת החצונים, וכשהיא קמה מלמטה מעצמה אין חצונים מתבטלים, והיינו סוד הצלם שהתחיל נבוכד נאצר כאומרו אנת הוא רישא די דהב, ונכנס במדי ופרד חדוהי ודעוהי די כסף, ואלו זכו היה ראוי שהצלם ינע כענין יציאת מצרים שעשה בהם שפטים ולא זכו אלא קמה מאליהם והצלם על תוקפו עומד והוא מתנהג עד היום הזה שאנו באצבעותינו, מנהון די פרזל ומנהון די פחר עד דאתגזרת אבן די לא בידין ומחת לצלמא מפני שיהיה גאולתה על ידי התפארת שהוא המבטל כח החצונים (אור יקר).

⁹⁰¹ דהיינו משה למטה ולמעלה כדמפרש ואזיל (אור יקר).

⁹⁰² היא השכינה ומדרגותיה שהכל נכלל במשכן (אור יקר). פי' מלכות (מ"מ).

⁹⁰³ שהוא התפארת כלל שש קצוות שהבינה משכן שוכנת בהם, שהם שני משכנות משכן תתאה מלכות ומתפשטת בכל המדרגות, משכן עילאה בינה ומתפשטת בכל המדרגות עד המלכות (אור יקר). פי' בינה (מ"מ).

⁹⁰⁴ שהם שש קצוות (או ריקר).

⁹⁰⁵ שהוא סוד שם יהו"ה הנעלם וגניז לעילא שמתעלם בסוד הדעת בבינה וחכמה עד הכתר דהיינו גניז בבינה (אור יקר).

⁹⁰⁶ בחכמה (אור יקר).

⁹⁰⁷ בכתר, ולכן מיסוד ולמעלה עד הנקודה העליונה יתייחס בשם משכן אחד (אור יקר).

⁹⁰⁸ שהיא מלכות כל מה שממנה ולמטה דר בתחוננים דהיינו שם אדנ"י הנגלה (או ריקר).

⁹⁰⁹ ולזה יוכלל הכל במשכן, ואם תאמר כיון שהעליון נעלם מה טעם לייחס בו שם משכן (אור יקר).

⁹¹⁰ המלכות וכל אשר למטה ממנה עד זה המשכן הגשמי, והטעם שמחלק לשתי משכנות ולא קא מפרש כל ספירה וספירה משכן אחד והיו משכנות הרבה זה למעלה מזה (אור יקר).

<p>אמר רבי יוסי וכי ויקם משה והא כלא עד לא אתתקן וקימה לאו איהו⁹¹¹ אלא כד אשתלים כלא ועאל שייפא בשייפיה מאי ויקם אמר רבי יצחק בתלת סטרין אוקים משה ית משכנא מה כתיב ויקם משה את המשכן ויתן את אדניו וישם את קרשיו בהני תלת סטרי אוקים משה ית משכנא⁹¹² ובהני תלת סטרי אסתלק משכנא ואתכפיא סטרא אחרא ועל דא כד אוקים משה להאי סטרא אתכפיא סטרא אחרא בנין כך משה אוקים ליה ולא אחרא</p>	<p>אמר רבי יוסי וכי ויקם משה הרי הכל טרם התתקן וקימה אינה אלא כשהכל נשלם ונכנס איבר באיברו מה זה ויקם אמר רבי יצחק בשלשה צדדים הקים משה את המשכן מה כתוב ויקם משה את המשכן ויתן את אדניו וישם את קרשיו בשלשת הצדדים הללו הקים משה את המשכן ובשלשת הצדדים הללו התעלה המשכן ונכנע הצד האחר ולכך כשמשה הקים את הצד הזה נכנע הצד האחר לכן משה הקימו ולא אחר.</p>
<p>תא חזי כתיב ויתן את אדניו בההיא שעתא אזדעזע סמא"ל מאתריה וארבעין רתיבין דעמיה וערק ארבע מאה פרסי גו ססירו דנוקבא דעפרא אעיל משה אינון סמכין ואתקיף סטרא דא כדין אינון סמכין דסטרא אחרא נפלו ואתרפו</p>	<p>בא וראה כתוב ויתן את אדניו באותה שעה הזדעזע סמא"ל ממקומו וארבעים מרכבות שעמו וברח ארבע מאות פרסאות לתוך סתר נקב העפר הכניס משה אותם העמודים והתחזק הצד הזה ואז אותם העמודים של הצד האחר נפלו והתרפו.</p>
<p>פתח ואמר (עמוס ט יא) ביום ההוא אקים את סכת דוד הנופלת וגו' מאי ביום ההוא ביומא דקודשא בריך הוא יעביד דינא בעלמא ויפקוד על חייבי עלמא כעובדיהון דהא לית קימה לכנסת ישראל מעפרא בעוד דאינון חייבין דישראל יקומון בעלמא מה כתיב לעילא (שם פסוק י) בחרב ימותו כל חטאי עמי האומרים לא תגיש ותקדים בעדנו הרעה מה כתיב בתריה ביום ההוא אקים את סכת דוד הנפלת וגו'</p>	<p>פתח ואמר ביום ההוא אקים את סכת דויד הנופלת וגו' מה זה ביום ההוא ביום שהקדוש ברוך הוא יעשה דין בעולם ויפקד על רשעי העולם כמעשיהם שהרי אין קימה לכנסת ישראל מן העפר בעוד שאותם רשעי ישראל יעמדו בעולם מה כתוב למעלה (עמוס ט) בחרב ימותו כל חטאי עמי האמרים לא תגיש ותקדים בעדינו הרעה מה כתוב אחריו ביום ההוא אקים את סכת דויד הנופלת וגו'.</p>
<p>האי קרא אית לאסתכלא ביה את פרציהן את פרציה⁹¹³ מבעי ליה והריסותיו והריסותיה מבעי ליה אלא וגדרתי את פרציהן ממאן מאינון חייבין⁹¹⁴ דכתיב בחרב ימותו כל חטאי עמי דהא כדין יתעביד פרצן בישראל ועל דא וגדרתי את פרציהן והריסותיו אקים הריסותיו דמאן הריסותיו דסוכת דוד (ממאן מדוד⁹¹⁵) בנין דכד אתקף מלכו חייבא בעלמא כדין האי מלכו קדישא אתרפי וסוכת דוד אסתיר בנינא דיליה</p>	<p>בפסוק הזה יש להתבונן את פרציהן את פרצה היה צריך להיות והרסתיו והריסותיה היה צריך להיות אלא וגדרתי את פרציהן ממי מאותם הרשעים שכתוב בחרב ימותו כל חטאי עמי שהרי אז יעשו פרצות בישראל ועל זה וגדרתי את פרציהן והרסתיו אקים והרסתיו של מי הריסותיו של סכת דוד (ממי מדוד) משום שכשמתחזקת מלכות הרשעה בעולם אז נרפית המלכות הקדושה הזו וסכת דוד</p>

⁹¹¹ פי' שהקיום לא שייך עד שיתן את קדשיו ואדניו וכו', וא"כ ויקם משה את המשכן הו"ל בסוף הענין ולא בתחלה (מ"מ).

⁹¹² פי' בפרשת ויקרא כתב הר"ח ז"ל הוקם המשכן הוא פרצוף הנוקבא שנבנה ונתקן עכ"ל, וא"כ ויקם משה את המשכן היא בחינת אחת שנתקן פרצופה ונבנה, ויתן את אדניו היא בחינת שנית שתיקן נה"י דידה שנק' סמכין שבאים בסוד תוספת ובכח זה יתרפו סמכין דס"מ כמ"ש הזוהר לקמן, וישם את קרשיו היא בחי' שלישית שאמר שתקן הפנימיות של המלכות תיקן החיצוניות שהקרשים הם השרפים כמ"ש לעיל בזוהר והם חיצוניו' ההיכל וז"ש הזוהר ובהני תלת סטרי אסתלק משכנא ושיעור הכתוב ויקם משה את המשכן שהוא פרצוף הנוקבא, ומפרש במה היתה הקמתו ואמר ויתן את אדניו וישם את קרשיו בכח ג' אלה נתקן, את פרצה מב"על פי' שהכתוב מדבר על ירושלים וא"כ וגדותי את פרצה מב"ל (מ"מ).

⁹¹³ הצד"י בקמץ ומפיק ה' (הערת הזהר).

⁹¹⁴ פי' ע"י מי יהיה גדר פרצה, ותירץ דהיינו אחר שימותו והרשעים שבהם אזי יהיו נגדרים פרצות הם שאין שום משטין יכול ליגע בהם (מ"מ).

⁹¹⁵ פי' ע"י מי והריסותיו של ישראל אקים מסכת דוד שהיא מלכות (מ"מ).

<p>ועל דא והריסותיו אקים</p>	<p>סותרת את הבנין שלה ועל כן והרסתיו אקים.</p>
<p>דהא תנינן כל זמנא דהאי אתקף האי אתרפי דא מליא ודא חרבה ובנין כך עד ההוא יומא מלכו חייבא יתקף בההוא יומא יתקף ויוקים לה קודשא בריך הוא להאי מלכו קדישא ועל דא והריסותיו אקים ובניתיה כימי עולם מאי ובניתיה כימי עולם היינו דכתיב (ישעיה ל כו) והיה אור הלבנה כאור החמה וגו'⁹¹⁶</p>	<p>שהרי שנינו כל זמן שזה מתחזק זה מתרפה זה מלא וזה חרב ומפני כן עד היום ההוא מלכות הרשעה מתחזקת ביום ההוא יתחזק ויקים אותה הקדוש ברוך הוא לזו המלכות הקדושה ועל זה והרסתיו אקים ובניתיה כימי עולם מה זה ובניתיה כימי עולם היינו שכתוב והיה אור הלבנה כאור החמה וגו'.</p>
<p>ויקם משה את המשכן במאי אוקים ליה דכתיב ויתן את אדניו ויהב אינון סמכין דתחותיה לקיימא עליהו ולאסחרא בהו אינון צירים דפתחין בנין דאינון סמכין דתחותיהו אינון קיומא לאסחרא אמאי ויתן⁹¹⁷ אתקף ואתקין לון בתוקפוי בההוא שעתא אעדיו אינון סמכין אחרנין דסמרא אחרא</p>	<p>ויקם משה את המשכן במה הקים אותו שכתוב ויתן את אדניו ונתן אותם העמודים שתחתיו להקים עליהם ולסובב בהם אותם הצירים של פתחים משום שאותם העמודים שתחתיהם הם העמידה להקיפם למה ויתן חזק והתקין אותם בכחו באותה שעה הוסרו אותם התומכים האחרים של הצד האחר.</p>
<p>תא חזי כתיב (תהלים קל"ז ז) זכור יהו"ה לבני אדום את יום ירושלם האומרים ערו ערו עד היסוד בה (ועל דא) זמין קודשא בריך הוא למבני יסודי ירושלם מיסודין אחרנין דישלטון על כלא ומאן אינון ספירין⁹¹⁸ דכתיב (ישעיה נד יא) ויסדתיך בספירים דאלין אינון יסודין וסמכין תקיפין ועלאין דלית להון חלישו כקדמאי</p>	<p>בא וראה כתוב זכר ה' לבני אדום את יום ירושלים האמרים ערו ערו עד היסוד בה ועל כן עתיד הקדוש ברוך הוא לבנות את יסודותיה של ירושלים מיסודות אחרים שישלטו על הכל ומי הם ספירים שכתוב ויסדתיך בספירים שאלו הם היסודות והתומכים החזקים והעליונים שאין בהם חלשה בראשונה.</p>
<p>מאי טעמא בנין דאבנין</p>	<p>למה כי האבנים</p>
<p>רמ"ב</p>	<p></p>
<p>קדמאין מאינון יסודי יכילו שאר עמין למשלט עליהו מאי טעמא בנין דלית בהו נהירו עלאה כדקא יאות אבל אלין יהון נהירין מגו נהירו עלאה ומשקען גו תהומי דלא יכלי לשלטאה עליהו ואלין אינון ספירין דינהרון לעילא ותתא</p>	<p>הראשונות מאותם היסודות יכלו שאר העמים לשלט עליהם למה משום שאין בהם אור עליון כראוי אבל אלה יהיו מאירים מתוך האור העליון ומשקעות בתוך התהומות שלא יכולים לשלוט עליהם ואלו הם הספירים שיאירו למעלה ולמטה.</p>
<p>(ואי תימא) בנין דבההוא זמנא יתוסף נהירו עלאה לעילא ותתא ואי תימא אינון יסודי קדמאי יתבטלון הא כתיב הנה אנכי מרביץ בפוך אבניך מרביץ לאתקנא תבירא מאי בפוך כמה דאת אמר (מ"ב ט ל) ותשם בפוך עיניה</p>	<p>(ואם תאמר) משום שבאותו זמן יתוסף אור עליון למעלה ולמטה ואם תאמר שאותם יסודות ראשונים יתבטלו הרי כתוב הנה אנכי מרביץ בפוך אבניך מרביץ לתקן השבור מה זה בפוך כמו שנאמר ותשם בפוך עיניה יש אבנים שנקראות</p>

⁹¹⁶ פירוש וכן פסוק ובניתיה כימי עולם ר"ל ובניתיה למ' עד שתהיה כימי עולם שהוא זעיר (מ"מ).
⁹¹⁷ פי' הו"ל וישם את אדניו כמו וישם קרסיו, ותירץ בעל כרחו דס"מ, וכמ"ש באחורי הדף (מ"מ).
⁹¹⁸ א"ו ודעת הנקרא ספר וספור ומשם יהיו נתקנים נה"י במלכות כדי שיהיו נדקים החיצונים (מ"מ).

<p>אבנים אית דאקרון פוך מאי טעמא האי אמר רבי אלעזר רוא איהו⁹¹⁹ ורוא דא למחצדי חקלא⁹²⁰ אתיהיב למנדע⁹²¹</p>	<p>פוך למה של זה אמר רבי אלעזר סוד הוא וסוד זה נתן לדעת לקוצרי השדה.</p>
<p>תא הזי אינון אבנין דיסודי ציון וירושלים⁹²² חס ושלום דשליטו עליהו שאר עמין ולא אוקרו לון⁹²³ ולא אתוקדון אלא כלהו אתגניזו וגניז לון</p>	<p>בא וראה אותן אבנים של יסודות ציון וירושלים חס ושלום ששלטו עליהם שאר העמים ולא שרפו אותם ולא נשרפו אלא כולם נגנזו והקדוש ברוך הוא גנז אותם</p>

⁹¹⁹ רמז בכאן סוד גדול בהקדים הקדמה ידועה בכ"מ בזוהר ובפרט בפ' בשלח שבגלות נאמר הצדיק אבד שאז הוא בסוד אבר מת ונכלל בת"ת גוף וברית ולע"ל אז יהיה בסוד אבר חי בסוד משיכו דג' טיפין דמוחא ג' יודין דיתארכו ויהיו בבחי' ג' ויין שהם סוד ג' חצים של קשת יהונתן כמ"ש במקום אחר ולכן תחיית המתים יהיה בסוף אלף הששי בגילוי העטרה וע"ז נאמר כל הנותר בציון כו' כל הכתוב לחיים בירושלים וידוע כי ציון הוא יסוד דנוקבא שבגלות היא בסוד בתולה ואיש לא ידעה שאז תרעין סתימין ושם הוא סוד שם ב"ן המעלה מ"ן לברר הניצוצות בסוד אבן שתיה (ברית יצחק נט ע"ב).

⁹²⁰ הצדיקים נקראים מחצדי חלקא כי הם כורתים שדה העליונה חקל תפוחין קדישין ומעבירים הקלי' אשר הם נאחזים בחיצוניות יסוד ומלכות דנוקבא בסוד השערות ששם והם המונעים הזווג בסוד נימא קשרה לו (אמנון שנאה גדולה מאוד מאי טעמא אמר רבי יצחק נימא נקשרה לו ועשאתו כרות שפכה – סנהדרין כא ע"א) וע"ז אמרו בזוהר פ' ויחי עד לא גליא למטרוניתא כו' ונתבאר בזה סוד גדול במקום אחר אבל בפנימיות יסוד דנוקבא אין להם אחיזה כלל בסוד סגור חותם צר וע"ז נאמר בדברי קדשו של יחזקאל הנביא כה אמר ה' שער החצר הפנימית הפונה קדים יהי' סגור כל ו' ימי המעשה וביום השבת יפתח כו' והוא מדבר כאן בפנימיות יסוד הנוק' שנק' שער החצר הפנימית ושם הוא שם ב"ן דילה מסט' דכורא רוחא דשדי בגווה וז"ש הפונה קדים ובגלות יסודה סתום כל ימות החול דההוא גננא לא עאל בגינת' ולכן הוא סתום בתולה ואיש לא ידעה ורק ביום השבת יפתח שאז יש זווג אפי' בזמן הגלות. וע"ז אמר כאן "רזא איהו". כידוע שכל רזא הוא יסוד של הפרצוף ונת' טעמו של דבר במקום אחר ומדבר כאן ביסוד דז"א ויסוד דנוק' (ברית יצחק).

⁹²¹ להם מסור יסודות הנ"ל לעשות זווג ולגרש החיצונים ע"י מעשיהם הטובים וע"י יחודים שעושים והם צדיקים העוסקים ברזין דאורייתא שע"כ ממשיכי' לה הארה מבעלה מחד כרוב דאסתקל כמ"ש רשב"י בריש האדרא עד אימת ניתב בקיימא דחד סמכא שהוא חד כרוב דאשתאר בהדה וצריך למשוך לה האדה מחד כרוב דאסתליק ועושים לה סמך בגלותא ע"י ירדת המוחין שהם נקראים רזין דאורייתא כש"כ במקום אחר באריכות. וז"ש כאן "דאטייהב לון למנדע". להוריד אור הדעת בסוד והאדם כו' (ברית יצחק).

⁹²² ידוע כי האותיות הם נקראים אבנים כמ"ש בס"י ב' אבנים בונות ב' בתים כו' ונק' כן כמו שע"י אבנים בוני' הבנין כמו כן ע"י האותיות מתבנה כל צורת פרצוף העובר וכל העולמות נתבנו ע"י כ"ב אתוון וידוע

כי ביסוד דנוק' הם ב' צירים וב' דלתות שכל ציר ודלת הוא בחי' כ"ב אתוון כזה , והם בב' צירים וב' דלתות הם צורת מ"ס סתומה ואלו ה"ג מנצפ"ך נחתמים ביסודם ואח"כ במלכות שבה והם סוד ב' חותמות ציון וירושלים כמבואר בכונות נעילה ובכונות הושענא רבה וידוע כי ה' אותיות מנצפ"ך הם ה' מוצאות הפה וכוללים כל הכ"ב אתוון והם נקראים אבני ציון וירושלים שציון הוא יסוד דנוק' וירושלים הוא סוד מלכות דנוקבא כידוע והם סוד חומת ציון וירושלים חומת חותם וכל חומה הוא מאבנים והם כ"ב אתוון הנ"ל. אלו אבני ציון וירושלים ח"ו דשליטו בהון שאר עמין. שאין להם יניקה מפנימיות יסוד ומלכות דנוקבא רק מחיצוניות מן השערות כמ"ש"ל (ברית יצחק).

⁹²³ שכל אש הוא סיגי הגבורות ולכן נקרא הוא ית' אש אוכלה אש שכל הקליפות הם נכרתים בשורשם כידוע ע"י הבינה ששם הם הדינים נקיים מכל סיגים ושם הוא סוד שם ס"ג והם יירא"י עיקרו של שם זה והם נכללים מ' הם ג' א"ש והוא ג"כ סוד מילוי אלהים בידין שהוא סוד התבסמות הדינים ע"י יו"ד חכמה שהם החסדים וז"ש אש שעל ממזבח שאש עליון הוא מבינה והוא דאביל כל קרבנין שכל הביוררים עולים לבינה כידוע ואש של מטה הוא סוד בירורים העולים מן הקלי' שהם סיגי הגבורות ולכן מצוה להביא מן ההדיוט ואש של מטה הוא מתבסס ע"י אש של מעלה וז"ש ולא אוקדו לון שלא עלתה תגורת הסט"א בפני' יסוד דנוק'. ואמר עוד ולא אתוקדון. ע"י אש של מעלה שלא נתגברו הדינים של מעלה להתבטל בנין המק' מכל וכל ח"ו כמ"ש על חומתין ירושלים הפקדתי שומרי' כל היום וכל הלילה וכו' והם גדולי הצדיקים המעמיד' בנינה ועבדין לה סמך בגו גלותא והוא ע"י עסק התורה ביום ולילה והם ההמשיכי' לה קצת הארה מבעלה דאסתלק בחד כרוב כמ"ש"ל וע"ז אמר המזכירי' את ה' כו' שמורידים אור מבחי' דוכרא וע"ז אמר ולא תוקדן שתמיד מכבים אש הגבורות שביסודה ע"י מים דכורא שהם החסדים והוא ע"י עסק התורה שנמשלת למים (ברית יצחק).

<p>קודשא בריך הוא וכל אינון יסודי ביתא קדישא⁹²⁴ כלהו אתגניזו ולא אתאבידו מנייהו אפילו חד⁹²⁵ וכד יהדר קודשא בריך הוא ויוקים לה לירושלם על אתריה אינון יסודי אבנין קדמאי יהדרון לאתרייהו ולא ישליט בהו עינא אחרא (נ"א בישא) בר בזמנא דיכחול בר נש עיניו בההוא פוכא וימלי עיניה מניה וכדין יחמי כל אבנין וכל יסודי ירושלם מתקנן על אתרייהו דלא שליטו בהו שאר עמין וכל אינון אבנין יקרין אחרנין וכל אינון בנייני אבנין כלהו קיימי על קיומיהו</p>	<p>וכל אותם יסודות הבית הקדוש נגנזו ולא אבד מהם אפילו אחד וכשיחזר הקדוש ברוך הוא ויקים את ירושלים על מקומה אותם היסודות של האבנים הראשונות יחזרו למקומם ולא תשלט בהם עין אחרת (רעה) פרט לזמן שאדם יכחל את עינו באותו הפוך וימלא את עינו ממנו ואז יראה את כל האבנים והיסודות של ירושלים מתקנים על מקומם שלא שלטו בהם שאר העמים וכל אותן אבנים יקרות האחרות וכל אותם בנייני האבנים כולם עומדים על מקומם.</p>
<p>וכדין (ישעיה נב ח) כי עין בעין יראו בשוב יהו"ה ציון מאי בשוב יהו"ה אלא כד שליטו עליה שאר עמין קודשא בריך הוא סליק לה לעילא ובההוא זמנא איהו יהדר לה לאתרה דכתיב בשוב יהו"ה ציון בשוב יהו"ה ודאי</p>	<p>ואז כי עין בעין יראו בשוב ה' ציון מה זה בשוב ה' אלא כששלטו עליה שאר העמים הקדוש ברוך הוא העלה אותה למעלה ובאותו הזמן הוא יחזירנה למקומה שכתוב בשוב ה' ציון בשוב ה' ודאי.</p>
<p>ותא חזי כל מאן דאסתים מן עינא ולא אתיהיב רשו לשלטאה ביה עינא לא יכלין למשלט ביה עינא בר בכחלא דעינא במלין ידיעאן ובגין כך הנה אנכי מרביץ בפוך אבניך</p>	<p>ובא וראה כל מה שנסתר מן העין ולא נתנה לעין רשות לשלט בו לא תוכל לשלט בו העין פרט לאשר בכחילת העין בדברים ידועים ולכן הנה אנכי מרביץ בפוך אבניך ובא וראה כל האבנים הללו יעמדו במקומן</p>

⁹²⁴ הם כ"ב אתוון וה"ג הפנימיות של יסוד מק' שנק' ביתא כידוע בסוד ביתו זו אשתו והם ג"כ אתגניזו שלא להנות בהם האויבים בשעה שישראל בגלות ואין להם יניקה אלא מחיצוניות של ציון וירושלים ואז לע"ל כאשר יוגמר הבידור ורוח הטומאה יעביר מן הארץ אז יהיה זווג תמידי בזו"נ ואז יתהדר יסוד דדכורא לאתרי' ויסוד דנוק' יתפתח בסוד מ' סתימה של למרבה המטרה שיתפתח. וז"ס גדול בדברי רז"ל ע"פ והיה ביום ההוא תקראי לי אישי ולא תקראי לי עוד בעלי ואמרו רז"ל ככלה בבית חמיה ולא ככלה בבית אביה והוא כי ב' דברים מחויב האיש לאשתו א' למזונות וכסות ושאר צרכי הבית להשגיח עלי' והב' לזווג להוציא תולדות ועל האחד נק' בעל מלשון אדנות כעבד הנוטל פרס מרבו והב' לזווג נק' איש בסוד איש ואשה שהוא יר"ד חסדים בדכורא וה' גבורות בנוק' והם ב' חולקין של אב ואם וחלק השלישי נשמה מיד הקב"ה כמ"ש בזוהר כמה דאית אב ואם לגופא כך אית אב ואם לנשמתא וחלק השלישי הוא מע"ק שבעת שיש זווג בזו"נ אז מתייחד עמהם ע"ק והוא ו' של הו"ה והנה כמו כן בזו"נ בעת שישראל שרוי' על אדמתם אז הזווג מתמיד ואז הוא נק' בשם איש שמתפתח היסוד להוציא מפה דמוחין וממתק הגבורות שנקראים איש משא"כ בגלות אז נק' בשם בעל שמאיר לה רק דרך דופן ליתן לה מזונות לקיומה אבל אינו נקרא בשם איש ולזה אמר שלמ"ל אז תקראי לי אישי ולא תקראי לי עוד בעלי שאז יהיה הזווג מתמיד. וידוע כי אבא נק' אב לז"א בסוד מה שמו ומה שם בנו ואז כשמנוק' מתיחדת עם ז"א אז היא בבית חמיה שז"א נק' בית לחמיה שהוא אבא והוא יסוד אבא שמאיר ביסוד ז"א כידוע משא"כ, כשהיא נפרדת מבעלה אז אתנהירת רק מאימא לבד וידוע כי אימא נקרא בית לאבא בסוד בראשית ב' נקודה בהיכלי' כמ"ש בתיקונים וכמ"ש בחכמה יבנה בית ואז אימא נקראת בית אביה של הנוקבא ולזה אמרו ככלה בבית חמיה כו' והבן מאד. ולזה אמר שכאשר יהדר קוב"ה ויוקים לה לירושלים על אתר' שתמא מגלות מן הקליפות כמ"ש התנערי מעפר כו' שהוא סוד עפר שתחת קרקע המשכן ונחש עפר לחמו וז"ס שם נח"ש ושם שע"ן ואמרו רז"ל ארס נחש בין שיניו עומד והענין ידוע שהקל' בעצמם הם רע גמור ובהם מחלבם מיצוץ אחד מקדושה להחיותם ובניצוץ הזה הם מפתים לאדם להמשך אחריהם במה שמראים קצת טוב לבני אדם והענין כי ד' יסודות הם ארמ"ע ונדוע כי יסוד העפר אין לו מעצמו כלום רק הוא סוספיתא דג' יסודות הנ"ל והם קליפות שהם סוספיתא דדהבא כמ"ש ועפרו' זהב לו וביסוד העפר יש נפש היסודי המקיימו והוא סוד וכו' (ברית יצחק).

⁹²⁵ זה סוד גדול במ"ש שכל תיקון הגבורות הוא ע"י החסדים דיסוד דכורא ולכן כמו שיש כ"ב אתוון ביסוד דנוק' כמו כן יש כ"ב אתוון ביסוד של דכורא שבהם אתבני פרצוף העובר ונגד ה' אותיות מנצפ"ך שהם ה"ג יש ה' חסדים ביסוד דכורא והם נק' ג"כ אבני ציון וירושלים יסוד ועטרת היסוד וכולם אתגניזו למעלה בת"ת בסוד הצדיק אבד כמש"ל (ברית יצחק).

<p>ותא הוי כל אלין אבנין יתקיימון באתרייהו ולהו יסודין כקדמיתא ויסודי ספירין (אחרנין) יתקיימו באתר אחרא סחרנא לפותיא ולארכא הדא הוא דכתיב ויסדתיך בספירים</p>	<p>ויהיו יסודות כבראשונה ויסוד של ספירים (אחרים) יעמדו במקום אחר סביב לרחב ולארך זהו שכתוב ויסדתיך בספירים.</p>
<p>בזמנא דיוקים קודשא בריך הוא לביתיה בההוא זמנא מה כתיב (ישעיה כה ח) בלע המות לנצח בלע כדאמרינן (איכה ב ב) בלע יהו"ה ולא חמל ההוא כוס דשתה האי ישתה האי</p>	<p>בזמן שיקים הקדוש ברוך הוא את ביתו באותו זמן מה כתוב (שם כה) בלע המות לנצח בלע כמו שאמרנו בלע ה' ולא חמל אותה כוס ששתה זה ישתה זה.</p>
<p>ואי תימא ההוא בלע איהו לזמן ידיעא וקציב כישראל לאו הכי כתיב לנצח מאי לנצח לדרי דרין ולאן כישראל ולאן כההוא זמנא דאוקים משה ית משכנא אלא לנצח לעלמין</p>	<p>ואם תאמר אותו בלע הוא לזמן ידוע וקצוב כמו ישראל לא כך כתוב לנצח מה זה לנצח לדורי דורות ולא כמו ישראל ולא כאותו הזמן שהקים משה את המשכן אלא לנצח לעולמים.</p>
<p>וכדין קודשא בריך הוא יוקים לה לכנסת ישראל ואיהו יוקים סמכין וסכין וכל אינון תקרי ביתא בתקוניו (ס"א בתקיפו) לעלם ולעלמי עלמיא וכתיב (ישעיה נד ב) הרחיבי מקום אהלך וגו' בנין דיתבלע סטרא אחרא ולא יקום לעלמין וכדין (שם כה ח) וחרפת עמו יסיר מעל כל הארץ כי יהו"ה דבר</p>	<p>ואז הקדוש ברוך הוא יקים את כנסת ישראל והוא יקים עמודים וספים וכל אותן תקרות הבית בתקוניו (בחזק) לעולם ולעולמי עולמים וכתוב הרחיבי מקום אהלך וגו' משום שיבלע הצד האחר ולא יקום לעולמים ואז (שם כה) וחרפת עמו יסיר מעל כל הארץ כי ה' דבר.</p>
<p>ויקם משה את המשכן בההוא זמנא דאלין סמכין אתקמו ואתיהיבו באתרייהו ההוא זמנא אתרפו ואתעברו מאתרייהו סמכין באתר סטר אחרא ועל דא ויתן את אדניו</p>	<p>ויקם משה את המשכן באותו הזמן שהעמודים הללו הוקמו ונתנו במקומם באותו הזמן התרפו והעברו ממקומם העמודים במקומו של הצד האחר ועל זה ויתן את אדניו.</p>
<p>מאי ויתן אלא אוליפנא דחמא משה לקמיה לסמא"ל חייבא דהוה אזיל לגביה לקמנא ליה וכדין אתקיף ביה משה וקשיר ליה קמיה ואוקים ליה למשכנא ויהב לסמכין דכתיב ויתן את אדניו ויתן בתקיפו דלא יכיל בר נש אחרא לשלמא עליה ולמיהב סמכין באתרייהו כמשה דהא בתקיפו רב אוקים ליה משה</p>	<p>מה זה ויתן אלא למדנו שראה משה לפניו את סמא"ל הרשע שהיה הולך אליו לקטרג לו ואז החזיק בו משה וקשר אותו לפניו והקים את המשכן ונתן את התומכים שלו שכתוב ויתן את אדניו ויתן בכח שלא יוכל אדם אחר לשלט עליו ולתת תומכים במקומם כמשה שהרי בחזק רב הקים אותו משה.</p>
<p>בההוא יומא דאתקם משכנא כד שארי משה לאקמא ליה בחד בניסן הוה ובההוא זמנא תקיפו דסטרא אחרא הוה בעלמא דהא ביומי דניסן ריש תורא בדיקולא (סליק לאגרא) תנינן ובניסן שארי משה וחמא ליה לסמא"ל אזיל סחרניה לערבבא ליה ואתגבר עליה משה וכדין ויתן את אדניו שארי הוא ויהב לתתא ושארי מאן דשארי ויהב</p>	<p>באותו יום שהוקם המשכן כשהתחיל משה להקים אותו זה היה באחד בניסן ובאותו זמן החזק של הצד האחר היה בעולם שהרי בימי ניסן ראש השור הוא באבוס (עלה לגג) שנינו ובניסן התחיל משה וראה את סמא"ל הולך סביבו לערבב אותו והתגבר עליו משה ואז ויתן את אדניו הוא התחיל ונתן למטה והתחיל מי שהתחיל ונתן</p>
<p>רמא/א</p>	
<p>לעילא דא לקבל דא</p>	<p>למעלה זה כנגד זה.</p>

<p>ביומא דאתקם האי משכנא לתתא אתקם משכנא אחרא⁹²⁶ קדישא לעילא⁹²⁷ ומשכנא עלאה⁹²⁸ שמיר וגניזו אפיק נהורין לכל סמר ואתנהרון עלמין⁹²⁹</p>	<p>ביום שהוקם המשכן הזה למטה הוקם משכן אחר קדוש למעלה והמשכן העליון הטמיר והגנוז הוציא אורות לכל צד והוארו העולמות.</p>
<p>רבי יוסי שאיל לרבי שמעון אמר ליה תלת משכנין חמינן בקרא⁹³⁰ דכתיב (במדבר ט טו) וביום הקים את המשכן כסה הענן את המשכן לאהל העדות ובערב יהיה על המשכן כמראה אש עד בקר הא תלת משכנין הכא ואמאי משכנא ולא בית⁹³¹ דהא בית אצטריך ולא משכן</p>	<p>רבי יוסי שאל את רבי שמעון אמר לו שלשה משכנות ראינו במקרא שכתוב (במדבר ט) וביום הקים את המשכן כסה הענן את המשכן לאהל העדת ובערב יהיה על המשכן כמראה אש עד בוקר הרי שלשה משכנות כאן ולמה משכן ולא בית שהרי בית צריך ולא משכן.</p>
<p>פתח ואמר (ישעיה סו א) כה אמר יהוה השמים כסאי וגו' תא חזי קודשא בריך הוא אתרעי בהו בישראל⁹³² לאחסנתיה ועדביה⁹³³ וקריב לון לגביה⁹³⁴ והא אוקימנא דעבד מנייהו דרגין ידיעא⁹³⁵ בהאי עלמא כגוונא דלעילא⁹³⁶ לשכללא עלמין כלהו כחד עילא ותתא⁹³⁷ דכתיב השמים כסאי והארץ הדרום רגלי⁹³⁸ לשכללא עילא ותתא למהוי חד</p>	<p>פתח ואמר כה אמר ה' השמים כסאי וגו' בא וראה הקדוש ברוך הוא התרצה בישראל לנחלתו וגורלו וקרב אותם אליו והרי בארנו שעשה מהם דרגות ידועות בעולם הזה כדוגמא שלמעלה לתקן את כל העולמות כאחד מעלה ומטה שכתוב השמים כסאי והארץ הדם רגלי לתקן מעלה ומטה ולהיות אחד.</p>

⁹²⁶ פי' מ' (מ"מ).

⁹²⁷ עי' לעיל רמ ע"א. ר"ל על המלכות דאצילות שנתקנה ונשלמה (ביאורים ח"א מב ע"ג).

⁹²⁸ פי' בינה (מ"מ, וביאורים ח"א מב ע"ג).

⁹²⁹ ר"ל שנתפשט הנר"ן תרעין שבה בהז"ן בכל הראוי, כ"ה בז"א וכ"ה מלכות, ונשלמה אז בשער החמישים ג"כ (ביאורי סח"א מב ע"ג).

⁹³⁰ פי' והם נגד בינה ומ' ומשכן מט"ט (מ"מ).

⁹³¹ ולמה באחד מהם לא נכתב בית אלא משכן (מ"מ).

⁹³² לא שהיו אז כלל אלא שרצה ברצון ונדבה שלא הקדימו לו עבודה כאומרו אשר בחר בנו ורצה בנו, ולא היה הענין כאומות שחלקם לשרים לזמן קבוע עד שכולם יהפכו שפה ברורה לקרוא כולם [בשם ה'] אלא ישראל הם נחלה, שאינה כממכר שחוזרת ביובל (אור יקר).

⁹³³ והיינו חבל נחלתו דקאמר בקרא שהם נחלה לעולם כל ימי הנוחל, ואדרבה אז הם עיקר ועתה בין זה לזה הם "עדביה" גורלו שחלקו בינו ובין השרים, והיינו כי חלק ה' עמו לפי שעה ולעתיד חבל נחלתו (דקאמר בקרא), ולא יתשו אליהם שום אחד מכל האומות (אור יקר).

⁹³⁴ אין ספק שיש שער בקדש שיוורד מהיכל לבנת הספיר ומגיע למקום שמתחלק שפע ההנהגה גם לשרים, והיינו שביל הכרמים שהם כרמי האומות שהם יונקים שם, ודרך אמצעיתם עובר מעבר דרך ישר היוורד עד נקודת ציון ובית קדש הקדשים וזן ארץ ישראל כולה, והנה ישראל אינם בקדושה שוה לאומות בניקת השפע אלא הגביהן והעלה אותם למעלה למעלה שהם מקבלים השפע בסוד נשמתם קודם לעולם המלאכים (אור יקר).

⁹³⁵ כהנים לויים וישראלים (רח"ו).

⁹³⁶ פי' שהם נגד חג"ת (מ"מ).

⁹³⁷ פירוש עולם העליון ועו"הז שלנו (מ"מ).

⁹³⁸ עם היות שיש חלק מהשמים או מהארץ שאינו משועבד להנהגתו ועם כל זה נאמר כי חלק ה' עמו יעקב חבל נחלתו, (והם) דקדק שני עניינים, האחד חלק וחבל השני נחלה, הנה (הוא) בהנחיל עליון גוים בהפרידו בני אדם היינו בדור הפלגה נתן לשרים המשפחות, שבעים משפחות לשבעים שרים הורישם את הארץ, והיינו בהנחל עליון גוים גוי ארצו שבעים ארצות לשבעים אומות, ואחר כך הפרידם לשרים, והיינו בהפרידו אחר כך בני אדם ואמר אומר פלונית שבגבול פלוני יהיה שר שלו פלוני ששולט שם, וכן יצב גבולות עמים למספר בני ישראל, כמו שבני ישראל ענפיהם שבעים נפש כך הציב גבולות עמים מפני שסוד שבעים שרים מבחוץ נגדיים לשבעים נפש קדושים מבפנים, וכשהציבן לא הציבן לשיהיו האומות לשרים אלא לשיהיו לעתיד [מחשבין?] [עובדים?] את ישראל והיינו למספר בני ישראל שבעים משפחות, לשנים עשר שבטים יעבדום שבעים משפחות חזוניות שהם בשבעים גבולים, והיינו אחר כך כשיכנסו פנימה לשבעים קליפות טהורות שהם שומרי לפרי המוח מבפנים, וזהו סוד שבעי פרי החג שהם נקרבנים

<p>תא חזי השמים כסאי דא רקיעא דיעקב שריא ביה⁹³⁹ דאיהו דיוקנא עלאה לכרסייא (ס"א כורסיא עילאה לדיוקנא) עלאה קדישא⁹⁴⁰ והארץ הדום רגלי דא רקיעא דדוד⁹⁴¹ מלכא שריא ביה לאתהנאה מזינא דאספקלריא דנהרא ובגין דבעי לאתפשטא יתיר לתתא אמר הדום רגלי איזה בית אשר תבנו לי דא בגין בית מקדשא⁹⁴² ואי זה מקום מנוחתי דא בית קדש הקדשים דלתתא⁹⁴³</p>	<p>בא וראה השמים כסאי זה הרקיע שיעקב שרוי בו שהוא דמות עליון לכסא (כסא עליון לדמות) העליון הקדוש והארץ הדם רגלי זהו הרקיע שדוד המלך שרוי בו להנות מזיו האספקלריה המאירה ומשום שרוצה להתפשט יותר למטה אמר הדם רגלי אי זה בית אשר תבנו לי זה בגין בית המקדש ואי זה מקום מנוחתי זה בית קדש הקדשים שלמטה.</p>
<p>אבל תא חזי כל זמנא דאזלו ישראל במדברא הוה להו משכן עד דאתו לשילה והוה תמן ודא איהו רזא לאמשכא דא בדא ולאעלא דא בדא לאתקשרא דא בדא בגין לאנהרא אבל לאו לנייחא דהא לאו נייחא בר כד אתבני בי מקדשא ביומוי דשלמה מלכא דהא כדין איהו מנוחה לעילא ותתא בגין דתמן תקיפו דנייחא ולא לנטלא מאתר לאתר</p>	<p>אבל בא וראה כל זמן שהלכו ישראל במדבר היה להם משכן עד שבאו לשילה והיה שם וזהו סוד להמשיך זה בזה ולהכניס זה בזה להתקשר זה בזה כדי להאיר אבל לא למנוחה שזו לא למנוחה רק כשיבנה בית המקדש בימי שלמה המלך שהרי אז היא מנוחה למעלה ולמטה משום ששם חזק המנוחה ולא לנסוע ממקום למקום.</p>
<p>ובגין כך אית משכן ואית בית משכן כמה דאת אמר (ויקרא כו יא) ונתתי משכני בתוכם ולא תגעל נפשי אתכם מאי משכני משכנותיו דקודשא בריך הוא דלהוון גביהו דישראל מאי טעמא בגין דכתיב ולא תגעל נפשי אתכם</p>	<p>ולכן יש משכן ויש בית משכן כמו שנאמר ונתתי משכני בתוכם ולא תגעל נפשי אתכם מה זה משכני משכנותיו של הקדוש ברוך הוא שיהיו אצל ישראל למה משום שכתוב ולא תגעל נפשי אתכם.</p>
<p>מאי בין האי להאי אלא משכן כמלכא דאתי לגבי רחימיה ולא מייתי כל אכלוסין דיליה⁹⁴⁴ עמיה בגין דלא לאטרחא עליה איהו אתי לגביה בזעיר חילין בית דכל חילין וכל אכלוסין⁹⁴⁵ דיליה כלהו אייתי עמיה לדיירא בהווא ביתא ודא איהו בין משכן ובין בית בית המקדש איהו דיורא דנייחא לעלמין בכל אינון רתיכין בכל אינון דיוקנין בכל אינון עובדין כגוונא דלעילא לתברא (ד"א לחברא) עובדין דלתתא כגוונא</p>	<p>מה בין זה לזה אלא משכן כמו מלך שהולך לאהובו ולא מביא את כל גדודיו עמו כדי לא להטריח עליו הוא בא אליו במעט חיילות בית שאת כל חילותיו ואוכלוסיו את כולם מביא עמו לדור באותו הבית וזהו בין משכן ובין בית בית המקדש הוא דיור של מנוחה לעולמים בכל אותן המרכבות ובכל אותם הדיוקנאות ובכל אותם המעשים כדוגמא שלמעלה לשבר (לחבר) את המעשים</p>

על גבי המזבח, והיינו שיבואו לחוג את חג הסוכות, ועל זה נאמר והיו מלכים אומניך וכו', ואז הוא חג האסיף יבואו לחשב את ישראל על האסיף שאספו כל השנה (אור יקר).

⁹³⁹ פי' זעיר ששם יעקב אבינו שורה (מ,מ).

⁹⁴⁰ שר"ל יעקב הע"ה הוא דיוקן לזעיר הנקרא כרסייא עילאה קדישא כי זעיר כסא לבינה (מ"מ).

⁹⁴¹ פי' מלכות ששם דה"ע שורה (מ,מ).

⁹⁴² והיינו ירושלים (מ"מ).

⁹⁴³ פי' בית קה"ק שבעו"הז (מ"מ).

⁹⁴⁴ וכן הוא בשמ"ר סוף פרשת תרומה (לש"ו)

⁹⁴⁵ ויקרא ב ע"ב (הערת הזהר). מבואר מזה שכל ההנהגה כולה דכל העולמות ב"ע היה נמשך ויוצא רק משכינתו ית"ש אשר בבית קודש הקדשים שלמטה (דע"ה ח"א נד ע"ג), בזמן שבית המקדש היה קיים, שהיה השכינה בגילוייה בבית קודש הקדשים, שהוא מכוון כנגד היכל קודש הקדשים דעולם הבריאה, כמ"ש הרב בדרושי מ"ן ומ"ד (סוף דרוש א במ"ק שם) היה נמשך אז הנהגת כל העולמות ב"ע ע"י עצמותה גופה, שהוא ה' פשוט, כי ההיכל קודש הקדשים הוא נכלל עם האצילות כנז', והיה אז כל ההנהגה ע"י המלכות דאצילות עצמה שהיא ה' פשוט (ע' זוה"ק פקודי רמ"א ע"א ורמב ע"א ובדברי הרב בשער מיעוט הירח פרק ב, ובפע"ח שער תיקון חצות פרק א, ובשער הכוונות דף כב ע"ג ריש דרוש ו, וכן בדף נג סע"ג) (דע"ה ח"ב נד ע"ד).

<p>דלעילא משכן בזעיר דיוקנין בזעירין עובדין לנטלא מאתר לאתר וכלא ברזא דלעילא</p>	<p>שלמטה כדוגמא שלמעלה משכן בקטן הדמיות במעשים קטנים לנסוע ממקום למקום והכל בסוד שלמעלה.</p>
<p>תא הזי כד פקיד קודשא בריך הוא למשה⁹⁴⁶ על משכנא לא הוה יכול למיקם ביה עד דקודשא בריך הוא אחמי ליה כלא בדיוקניה כל מלה ומלה במה אחזי ליה באשא הורא⁹⁴⁷ ובאשא אוכמא⁹⁴⁸ ובאשא סומקא⁹⁴⁹ ובאשא ירוקא⁹⁵⁰ מה כתיב וראה ועשה בתבניתם אשר אתה מראה בהר עם כל דא אקשי ליה למשה</p>	<p>בא וראה כשצוה הקדוש ברוך הוא את משה על המשכן לא יכול היה לעמד בו עד שהקדוש ברוך הוא הראה לו את הכל בדמותו כל דבר ודבר במה הוא הראה לו באש לבנה ובאש שחורה ובאש אדמה ובאש ירקה מה כתוב וראה ועשה בתבניתם ככל אשר מראה בהר עם כל זה התקשה משה.</p>
<p>תא הזי אף על גב דאחזי ליה עינא בעינא לא בעא משה למעבד⁹⁵¹ ואי תימא דאיהו לא ידע למעבד או חכמתא לא הוה עמיה תא הזי בצלאל ואהליאב וכל אינון שאר אחרנין אף על גב דלא חמו כמשה מה כתיב וירא משה את כל המלאכה והנה עשו אותה וגו' אי אינון דלא חמו עבדו כך משה דהמא על אחת כמה וכמה אלא משה אף על גב דאסתלק⁹⁵² מן משכנא מעבידתא⁹⁵³ כלא הוה בידיה ועל ידיה ואיהו אקרי על שמייה ועל דא כתיב וראה ועשה</p>	<p>בא וראה אף על גב שהראה לו עין בעין לא רצה משה לעשות ואם תאמר שהוא לא ידע לעשות או שחכמה לא היתה עמו בא וראה בצלאל ואהליאב וכל שאר אותם האחרים אף על גב שלא ראו כמו משה מה כתוב וירא משה את כל המלאכה והנה עשו אותה וגו' אם הם שלא ראו עשו כך משה שראה על אחת כמה וכמה אלא משה אף על גב שהסתלק מהמשכן מהעבודה שלו הכל היה בידו ועל ידו והוא נקרא על שמו ועל זה כתוב וראה ועשה.</p>
<p>דבר אחר משה אסתלק מן דא⁹⁵⁴ ויהיב דוכתיה לאהרא עד דאמר ליה קודשא</p>	<p>דבר אחר משה הסתלק מזה ונתן מקומו לאחר עד שאמר לו הקדוש</p>

⁹⁴⁶ על כל פרט ופרט הנה נאמר על כל אחד ואחד למשה רבינו בעצמו, שהוא בעצמו יעשה אותם וכמפורש שם בכל הפרשה (ומ"ש בארון "ועשו" (שם כה י), ע' זוהר חדש פ' תרומה ד"ה ועשית כפורת זהב ע"ש⁹⁴⁶). אך אמרו בזוה"ק פקודי (רמא סע"א) כי משה רב"ה הנה הוא סילק את עצמו מזה וכו' המראות אשר ראה משה ע"י אספקלריא דלא נהרא, הנה השיג אותם על אמיתתן ע"פ יחודם באספקלריא דנהרא, כי הוא זכה שנשלם על ידו היחוד דמלכות בז"א, ונתייחד אספקלריא דלא נהרא באספקלריא דנהרא והסתכל דרך בה גופה באינון סתימין עלאין, אשר שם אין תבנית ותואר כלל וכו' כד אסתכל בהו משה על עומקן ואמיתתן אתקשי קמיה, ור"ל שהיה קשה לו לכוון בהם לעשותם כדוגמתן שלמעלה מאחר שבמקורן אשר לעילא לעילא אין דוגמא להם כלל. ואמר ליה קודשא בריך הוא, משה אנת בסימנך ואני בסימני, עשה אתה לפי האפשר לך בתבנית וגוונין, ואני אשרה שכינתי וקדושתי בהם גם ע"פ מקורן ושרשן אשר לפי אמיתתן הגם שהוא נעלם ממך איך שהוא. ועל"ז הנה הסתלק משה מעשייתן כמ"ש בפ' פקודי (שם רמ"א סע"א) וכו', משום שמצא את עצמו שלא אפשר לו לכוין בהם מאומה. וכו' ונעשה כ"ז ע"י בצלאל ואהליאב, כי הם היה אפשר להם לכוין היטיב על כל תבניתם אשר מראה בהר, אבל משה רבינו ע"ה היה קשה לו לכוין על כ"ז, משום השגתו הגדולה ביחודם אשר באספקלריא המאירה אשר שם משולל הוא מכל תואר ותבנית. והרי היה קשה לו לכוין על דוגמתן ותבניתם אשר למעלה, אחר שלפי השגתו אין למעלה תבנית ודוגמא כלל, ולכן הסתלק הוא את עצמו מעשייתן כנ"ל אמנם הקמת המשכן וסידור כל כליו, הנה זה היה נעשה רק על ידו דוקא, כי אז הנה כוון בהם באמת על יחודם הנעלם אשר בשורש כל תבניתם, לייחד את הכל במקורן אשר למעלה. ונשלם ונתקן ע"י על ידו את כל כוונת בצלאל ואהליאב ג"כ, כי עיקר תיקון הכוונה הוא לייחד הכל במקורן אשר ביחודם הנעלם (כללים ח"ב ו ע"ד).

⁹⁴⁷ פי' נגד חסד (מ"מ).

⁹⁴⁸ פי' נגד מ' (מ"מ).

⁹⁴⁹ נגד גבורה (מ"מ).

⁹⁵⁰ נגד ת"ת (מ"מ).

⁹⁵¹ פי' מפני ענותנותו (מ"מ).

⁹⁵² היינו מצד ענוה שבו סילק עמו מלעשות המשכן (רח"ו).

⁹⁵³ מצד ענוה שבו סילק עצמו מלעשות המשכן (רח"ו במ"מ).

⁹⁵⁴ לפי ד"א הטעם שלא עשה המשכן משה מפני שאין כבוד למלך לעשות איזה דבר וז"ש בסמוך אי יקרא דא הוה דמשה דאיהו יעביד ליה, שמע מינה שכפי ד"א הוא מלך ואינו לפי כבודו (מ"מ).

רמ"א/ב	
<p>ברוך הוא ראה קראתי בשם בצלאל וגו' ואתו אהליאב וכתוב ועשה בצלאל ואהליאב וכל איש חכם לב אי יקרא דא הוה דמשה דאיהו יעביד ליה⁹⁵⁵ יתקיים ביה תדיר (ס"א יתיר תדיר)</p>	<p>ברוך הוא ראה קראתי בשם בצלאל ואתו אהליאב וכתוב ועשה בצלאל ואהליאב וכל איש חכם לב אם הכבוד הזה היה של משה שהוא יעשה אותו יתקיים בו תמיד (יותר תמיד).</p>
<p>ועם כל דא כיון דאיהו פקיד ובפקודיה יתעביד⁹⁵⁶ איהו עביד כלא⁹⁵⁷ תו כל עבידתא לא קיימא אלא בסיומא דעובדא ועל דא ויקם משה את המשכן בעו לאקמא ליה כל אינון חכימי לבא ולא הוה מתקיים בגין יקריה דמשה עד דאתא משה ואוקים ליה והא אוקמוה</p>	<p>ועם כל זה כיון שהוא צוה ובמצותו נעשה הוא עשה הכל ועוד כל מעשה אינו עומד אלא בסיום המעשה ועל כן ויקם משה את המשכן רצו להקימו כל אותם חכמי הלב ולא היה מתקיים משום כבודו של משה עד שבא משה והקימו והרי פרשוה.</p>
<p>ויקם משה את המשכן⁹⁵⁸ רבי יהודה פתח (מיכה ז ח) אל תשמחי⁹⁵⁹ אויבתי לי כי נפלתי קמתי וגו' מאן אויבתי לי דבבו דמלכו חייבא במלכו קדישא⁹⁶⁰ והאי קרא כנסת ישראל אמר ליה אל תשמחי⁹⁶¹ אויבתי לי⁹⁶² כי נפלתי קמתי⁹⁶³ מה דלית לך הכי (נ"א לה הכי) למלכו אחרא דכיון דתפול לא תקום לעלמין אבל</p>	<p>ויקם משה את המשכן רבי יהודה פתח אל תשמחי איבתי לי כי נפלתי קמתי וגו' מי איבתי לי זו מלכות הרשעה ששונאת את מלכות הקדושה ופסוק זה אמרה אותו כנסת ישראל אל תשמחי איבתי לי כי נפלתי קמתי מה שאין לך כך (לה כך) במלכות אחרת שכיון שתפל לא תקום לעולמים אבל כנסת ישראל אף על גב</p>

⁹⁵⁵ היאך אפשר להעביר שבלי ספק יפגם משה ממעלתו אחר שהגיע מצוה לידו ולא עשאה, ועוד המקדש בעצמו פגום שאם יעשה על ידי משה מלמעלה מקום שאין משיגות שם הקליפות יתקיים תדיר ועל ידי בצלאל למטה יתחרב על ידו מפני שהם מקום אחיזת הקליפות וזהו שאמר, "ויתקיים ביה תדיר", ולזה תירץ "עם כל דא", שנסתלק ממנו (אור יקר).

⁹⁵⁶ דהיינו פקיד ולא לבד פקיד אלא "בפקודיה אתעביד" שעל ידי צויו היום שואבים כח מלמעלה (אור יקר).

⁹⁵⁷ שהרי משה נבואתו מלמעלה היתה, ועוד היות שאנו אומרים שהמשכן בסוד נער מצות אספקלריא המאירה היתה, שאור עליון התנוצץ לצואה זו, תדע שהרי תורה שבעל פה נתן למשה, ולא מפני שתורה שבעל פה למטה נאמר שהתנבא משה באספקלריא שאינה מאירה, אלא צווי התורה מלמעלה כענין המלך המצוה ענייני המלאכה וצרכיה, וכן מעשה המשכן הם למטה ונכתבין בתורה ונעשין במצות אספקלריא המאירה, ומרע"ה היה מתנבא בתורה שבכתב ומשם תשיג תיקוני מטרוניתא ותורה שבעל פה במראה העליונה הכוללת בתוכה המראה התחתונה (אור יקר).

⁹⁵⁸ ועיקר קיום המקדש בהקמתו תלוי כענין נפלה לא תוסיף קום בתולת ישראל, ואם תאמר וכיון שהוקם על ידי משה היאך נחרב, ויש לומר שלא נחרב אלא נגזז, ומשכן שילה משכן שני היה שכבר נגזז הראשון, עוד יש לומר שנחרב מפני שלא נכנס משה לארץ אלא הפקירו ביד יהושע פני לבנה ויש שם שליטה לחצונים, עוד יש לומר שלא שלטו אויבים בו כלל כמו שלא שלטו באבני יסודי המקדש שפירשו לעיל, והם נגזזות אלו באלו ואלו באלו משכן בתוך מקדש ומקדש בתוך ספירים לעתיד לבא, והכל גנוז כדפירשנו בסימן י' (אור יקר).

⁹⁵⁹ דקדק בכתוב אחת אומרו אל תשמחי וכי מפני שתקום לא תשמח בנפילתה סוף סוף נפילה היא, ב' אומרו אויבתי לי שני כנויים שהיוד (שהיוד) כנוי לי ולי, ג' אומרו כי נפלתי קמתי, אקום היה לו לומר, ולזה פירש קודם ואמר כי להבנת ענין זה צריך לדעת כנגד מי אמר (הוא) [רוח] הקדש פסוק זה, אם אמרו ישראל כנגד האומות אין לו ענין וקשה כל מה שקשה (אור יקר).

⁹⁶⁰ והענין במה שפירשו בפרשת ואלה שמות סימן (?) כי אין ענין נעשה מהחצונים שלא ברשות גבוה חס ושלוש, ואפילו מה שאמר פרעה מי ה' אשר אשמע וכן הבה נתחכמה לו וכל כיוצא הכל ברשות גבוה, אם כן נמצא שדבבו דמלכות) חייבא שהם הקליפות אינם מצד עצמם אלא כח הנתן להם מלמעלה (אור יקר).

⁹⁶¹ כיון דבבו דמלכו חייבא במלכו קדישא הוה מהקדש ממש והיא כאם המייסרת את בניה ובוכה עמהם (אור יקר).

⁹⁶² אני הוא הנותן לך כח להיות לי לאוייבת, וזה רצה באומרו אל תשמחי כי אין הכח ממך אלא ממני היה הכח הנותן לך לייסר ולהוכיח את בני (אור יקר).

⁹⁶³ ממש כשנפלתי יש לי ממש קימה שאינה נפילה, שאם היו האויבים יכולים לה(ע)א[ב]יד ישראל היו נופלים אבל גדול הרועה ששומר את צאנו אם כן הנפילה אינה נפילה כיון ששמירת קונם עמם (אור יקר).

<p>כנסת ישראל אף על גב דנפלת תקום וקמת שאר זמנין דכתיב כי נפלתי קמתי</p>	<p>שנפלה תקום וקמה שאר הפעמים שכתוב כי נפלתי קמתי.</p>
<p>דהא כמה זמנין נפלת⁹⁶⁴ כנסת ישראל בגלותא ויתבא בין אינון מארי דבכו ושאר עמין עכו"ם קמו עלייהו דישאל לשיצאה לון מעלמא (ולא יכילו) כמה דאת אמר (תהלים פג ד) על עמך יערימו סוד וכתוב כי נועצו לב יחדו וגו' אמרו לכו ונכחידם מגוי ועם כל דא אף על גב דשאר עמין קמו עלייהו קודשא בריך הוא לא אנח⁹⁶⁵ לון בידייהו ואי נפלו קמו דכתיב כי נפלתי קמתי דהא קודשא בריך הוא אקים לה תדיר</p>	<p>שהרי כמה פעמים נפלה כנסת ישראל בגלות וישבה בין אותם שאר בעלי יריבות ושאר העמים קמו על ישראל להשמידם מהעולם כמו שנאמר על עמך יערימו סוד וכתוב כי נועצו לב יחדו וגו' אמרו לכו ונכחידם מגוי ועם כל זה אף על גב ששאר העמים קמו עליהם הקדוש ברוך הוא לא הניח אותם בידיהם ואם נפלו קמו שכתוב כי נפלתי קמתי שהרי הקדוש ברוך הוא מקיים אותה תמיד.</p>
<p>וזמניא⁹⁶⁶ כנסת ישראל לומר⁹⁶⁷ בההוא זמנא דקודשא בריך הוא⁹⁶⁸ יוקים לה מעפרא⁹⁶⁹ דגלותא ותסתלק מניה אל תשמחי אויבתי לי כי נפלתי קמתי כי נפלתי בגלותא ואשתעבדו בני קמתי בהאי זמנא ובגין כך בההוא זמנא דאפיק משה לון לישראל כד עבד לון קודשא בריך הוא אינון נסין וגבוראן דעבד לון כדין ויקם משה את המשכן כתיב דהא על ידא דמשה אתקם בכל זמנא⁹⁷⁰</p>	<p>ועתידה כנסת ישראל לומר באותו זמן שהקדוש ברוך הוא יקים אותה מן העפר של הגלות ותסתלק ממנה אל תשמחי איבתי לי כי נפלתי קמתי כי נפלתי בגלות והשתעבדו בני קמתי בזמן הזה ולכן באותו זמן שמשה הוציא את ישראל כשעשה להם הקדוש ברוך הוא אותם הנסים והגבורות שעשה להם אז ויקם משה את המשכן שהרי על יד משה הוקם בכל זמן.</p>
<p>רבי שמעון פתח ואמר (יחזקאל א כא) בלכתם ילכו וגו' בלכתם ילכו ובעמדם יעמדו האי קרא אית לאסתכלא ביה בלכתם ילכו וכי לא ידענא דהא בלכתם ילכו ובעמדם יעמדו אלא בלכתם דמאן בלכתם דחיות דכד אינון אזלין אינון אופנים ילכו כמה דאת אמר (שם יט) ובלכת החיות ילכו האופנים אצלם ועל דא בלכתם ילכו ובעמדם יעמדו בגין דכל מטלניהון דאינון אופנים לאו אינון אלא במטלנין דחיות וקיומא דלהון לא קיימי באתרייהו אלא כלא תליא בחיות וכן כתיב (שם) ובהנשא החיות</p>	<p>רבי שמעון פתח ואמר בלכתם ילכו וגו' בלכתם ילכו ובעמדם יעמדו בפסוק זה יש להתבונן בו בלכתם ילכו וכי לא ידענו שבלכתם ילכו ובעמדם יעמדו אלא בלכתם של מי בלכתם של החיות כשהן הולכות אותם האופנים ילכו כמו שנאמר ובלכת החיות ילכו האופנים אצלם ועל כך בלכתם ילכו ובעמדם יעמדו משום שכל מסעיהם של אותם האופנים אינם אלא במסעות של החיות וקיומם אינם עומדים במקומם אלא הכל תלוי בחיות וכן כתוב ובהנשא החיות מעל הארץ ינשאו האופנים לעמתם משום שחיות ואופנים</p>

⁹⁶⁴ ועתה פירש נפלתי כמה פעמים וקמתי תמיד באותם נפילות כדמפרש ואזיל (אור יקר).
⁹⁶⁵ השלישית יאמר הפסוק הזה לעתיד עתידה כנסת ישראל לומר אל תשמחי ואז יצדק נפלתי בגלות וקמתי בגאולה (אור יקר).
⁹⁶⁶ הנה בשאר גאולות היתה האוייבת שמחה שתקוה שסוף סוף היא הולגת ומטעת לישראל ויחטאו ויפלו בידה פעם שנית, ולזה בגאולת מצרים או בגאולת בבל לא היתה שכינה יכולה לומר אל תשמחי כי סוף סוף אותה קימה אינה קימה שלימה, היאך תאמר קמתי כיון שהיו ישראל עתידים להשתעבד פעם שנית או בגלות או בגיהנם, אמנם בגאולה העתידה (אור יקר).
⁹⁶⁷ בענין שמלת קמתי יצדק לשעבר ובהוה ובעתיד כפי שלשה ענינים שאמרנו (אור יקר).
⁹⁶⁸ הוא בעצמו, ויצדק קמתי ששוב אין גיהנם ולא גלות (אור יקר).
⁹⁶⁹ מפני שזו גאולה אמיתית כדפירשנו לעיל, וזהו דקדק באומרנו (אור יקר).
⁹⁷⁰ קימה ראשונה בניסים וגבורות בגאולה, קימה שנית בקימת המשכן על ידי משה, ואם נרצה נאמר שגם העתידה על ידי משה כדפירשו ברעיא מהימנא והיינו "בכל שמנא" (אור יקר).

<p>מעל הארץ ינשאו האופנים לעמתם בנין דחיות ואופנים כחדא אזלין⁹⁷¹</p>	<p>הולכים כאחד.</p>
<p>ותא הוי עשרין וארבע משקופין דמטרנין⁹⁷² עלאין קיימין גו משקופא חדא⁹⁷³ דבסטר מזרח להאי פתחא נטרין ארבע ועשרין משמרות טמירין גו תוקפא דשלהובא⁹⁷⁴ דעטרא וסחרא לגו ההוא משקופא מההוא סמרא דמזרח⁹⁷⁵</p>	<p>ובא וראה עשרים וארבעה משקופים של המשמרות העליונות עומדים בתוך משקוף אחד שבצד מזרח לפתח הזה שומרים עשרים וארבע משמרות טמונות בתוך תקף השלהבת שעוטרת וסובבת לתוך אותו המשקוף מאותו צד מזרח.</p>
<p>וארבע ועשרין סמכין תחותיהו ועל אלין סמכין קיימין עשרין וארבע עמודין ואלין אינון דקיימין תדיר ולא פרחין גו אורא כאינון אחרנין ואלין אינון דאקרון עומדים⁹⁷⁶ כמה דאת אמר (זכריה ג ז) ונתתי לך מהלכים בין העומדים האלה ואלין עמודים קיימין על אינון סמכין בהו סחרן לאתקיימא בדוכתייהו</p>	<p>וארבעה ועשרים עמודים תחתיהם ועל אלו העמודים עומדים עשרים וארבעה עמודים ואלו הם שתמיד עומדים ולא פורחיים לתוך האויר כמו אותם האחרים ואלו הם שנקראים עומדים כמו שנאמר (זכריה ג) ונתתי לך מהלכים בין העמודים האלה ואלו העמודים עומדים על אותם תומכים בהם סובבים להתקיים במקומם.</p>
<p>כד אלין עמודים קיימין על קיומייהו בלהו שליטין דקיימין עלייהו מעפפי וטסין כל עלמא ואשגחן עיינין⁹⁷⁷ ואינון דצייתי קלין סלקין מלין לעילא כמה דאת אמר (קהלת י כ) כי עוף השמים יוליך את הקול ובגין כך אינון סמכין קיימין בקיומא תדיר</p>	<p>כשהעמודים הללו עומדים על מקומם כל השליטים שעומדים עליהם מעופפים וטסים בכל העולם והעינים משגיחות והם מקשיבים לקולות ומעלים דברים למעלה כמו שנאמר כי עוף השמים יוליך את הקול ולכן אותם התומכים עומדים בקיום תמידי.</p>
<p>תא הוי (שם כא) בלכתם ילכו כדקאמרן ובהנשאם מעל הארץ ינשאו האופנים</p>	<p>בא וראה בלכתם ילכו כפי שאמרנו ובהנשאם מעל הארץ ינשאו האופנים</p>
<p>רמב"א</p>	
<p>לעמתם דהא כמה דאלין חיות⁹⁷⁸ נמלין⁹⁷⁹ וסלקין⁹⁸⁰ הכי אינון⁹⁸¹ מאי טעמא בגין כי רוח החיה באופנים רוח החיה⁹⁸² רוח קודשא דנשיב⁹⁸³ ובטש בכלהו⁹⁸⁴ אופנים למהך⁹⁸⁵</p>	<p>לעמתם שהרי כמו שהחיות האלה נוסעים ועולים כך גם הם למה משום כי רוח החיה באופנים רוח החיה רוח הקודש שנושבת ומכה בכל האופנים ללכת נמצא</p>

⁹⁷¹ פי' שחיות ביצירה ואופנים בעשייה והם בחינת זכר ונקבה מחוברים תדיר (מ"מ).

⁹⁷² פי' כ"ד פתחים שיש בהם כ"ד משמרות אחד לכל פתח (מ"מ).

⁹⁷³ לפי שהוא כולל כולם כנודע שהת"ת שהוא מזרח כולל כולם (מ"מ).

⁹⁷⁴ פי' כ"ד הנזכרים הם סתומים תוך הגבורה של מלכות לפי שבי"ע כולם הם משם ב"ן שהוא דין כנודע

ו"ש דשלהובא דעטרא שהיא מ' הנקרא עטרת (מ"מ).

⁹⁷⁵ ור"ל שסובבים על אותו הפתח כ"ד מסכין וכז' (מ"מ).

⁹⁷⁶ פי' לכך הביא ענין זה לכאן לומר שאלו עומדים הפך החיות והאופנים דכתיב בהו בלכתם ילכו (מ"מ).

⁹⁷⁷ פי' משגיחים בעיניהם על כל מי שעושה שום דבר (מ,מ).

⁹⁷⁸ שהם סוד עמודים מפני שהחיות בסוד וא"ו בסוד שם יהו"ה (אור יקר).

⁹⁷⁹ בקבלתם ימין ושמאל פנים ואחור (אור יקר).

⁹⁸⁰ כשמתפרק המשכן שמתעלם הכל (אור יקר).

⁹⁸¹ אדנים שהם אופנים לעמודים (אור יקר).

⁹⁸² שהוא התפשטות עליון המתלבש ומתפשט בכל הכחות דהיינו התפשטות עליון המתלבש ומתפשט

בכל הכחות דהיינו התפשטות האצילות מתלבש בבריאה והתפשטות הבריאה מתפשט בירציה בא זה בזה,

והיינו רוח החיה מתפשט באופן (אור יקר).

⁹⁸³ הנשאב בהם מלמעלה (אור יקר).

⁹⁸⁴ להחיותם להנהיגם בהנהגת הרצון העליון המחופף מהחכמה עד המלכות (אור יקר).

⁹⁸⁵ דהיינו הילוך ההנהגה העליונה, ועתה שנשמט האופנים נשאבת בהם מחמת עצמן אם כן נמצאו

שהחיות נפש והאופנים כמו גוף להם, אם כן לפירוש זה יצדק אומרו הנושא הוא נשא שכח האדנים בעמודים והעמודים נוטלים ונושאים האופנים (אור יקר).

<p>אשתכח דכל מאן דאיהו בדרגא עלאה איהו נטיל למאן דנטיל ליה תא חזי דארון איהו הוה נטיל למאן דנטיל ליה אוף הכא חיות אינון נטילין לאופנים⁹⁸⁶</p>	<p>שכל מי שהוא בדרגה עליונה הוא נושא את מי שנושא אותו בא וראה שהארון היה נושא את מי שנושא אותו אף כאן החיות נושאות את האופנים.</p>
<p>ואי תימא⁹⁸⁷ כי רוח החיה באופנים כתיב הכי נמי דא חיה⁹⁸⁸ דאיהו לסטר ימינא⁹⁸⁹ לסטר שמאלא⁹⁹⁰ ולסטר קמא⁹⁹¹ ולסטר אחורא⁹⁹² ודא איהי חיה ואלין אינון חיות⁹⁹³</p>	<p>ואם תאמר כתוב כי רוח החיה באופנים גם כן זו חיה שהיא לצד ימין לצד שמאל ולצד הקדמי ולצד האחורי וזוהי חיה ואלו הן חיות.</p>
<p>כתיב (שם י כ) היא החיה אשר ראיתי תחת אלהי ישראל בנהר כבר דא היא חיה דמרבוע⁹⁹⁴ לארבע סטרין דעלמא ודא איהי דקיימא כרסייא לדיוקנא דאדם⁹⁹⁵ כמה דכתיב (שם א כז) ועל דמות הכסא דמות כמראה אדם עליו מלמעלה וכלא להווא דרגא עלאה⁹⁹⁶ קדישא סתימאה דאקרי אלהי ישראל</p>	<p>כתוב היא החיה אשר ראיתי תחת אלהי ישראל בנהר כבר זוהי חיה שמרבעת לארבעת צדדי העולם וזוהי שעומדת בכסא לדמות האדם ככתוב ועל דמות הכסא דמות כמראה אדם עליו מלמעלה והכל לאותה דרגה עליונה קדושה נסתרת שנקראת אלהי ישראל.</p>
<p>ודא חיה דלתתא⁹⁹⁷ דקיימא תחות כללהו חיון עלאין⁹⁹⁸ קדישיין בגין דאית חיוון עלאין אלין על אלין כרסייא דתחות אלהי ישראל⁹⁹⁹ דא דיוקנא דיעקב וכרסייא דלתתא דא דיוקנא דדוד¹⁰⁰⁰</p>	<p>וזו החיה שלמטה שעומדת תחת כל החיות העליונות הקדושות משום שיש חיות עליונות אלו על אלו הכסא שתחת אלהי ישראל זו הדמות של יעקב והכסא שלמטה זו הדמות של דוד היא המרבעת</p>

⁹⁸⁶ פירוש שחיות שהם ביצירה שהם עליונים נטילין לאופנים שבעשייה שתחתיהם ולכך הקשה ואי תימא כי רוח החיות באופנים מבעי ליה, ותירץ הכא נמי דא חיה וכו' ר"ל חיה היא המ' המשפעת בד' חיות הקודש שתחתיה שהם ימין ושמאל פנים ואחור ומהחיות האיר הארת המ' באופנים נמצא שהכל תלוי במ' ולכך כתיב כי רוח החיה באופנים שחיה מאירה בחיות וחיות באופנים, וז"ש דא היא חיה ואלין אינון חיות (מ"מ).

⁹⁸⁷ ולפי דבריו היה לו לומר כי רוח החיות שהם ארבע באופנים שהם ארבע דהיינו ארבעה אדנים וארבעה עמודים (אור יקר).

⁹⁸⁸ הענין שיש חיות לשון רבים שלא יתקבצו בחיה אחת לעולם מפני שאינם לעולם חיה אחת, שיש אצילות ושם חיות כדמסיק לקמיה, ויש למטה ביצירה חיות, ואין ראוי לקבצם כאחד כדמסיק לקמיה, ויש למטה ביצירה חיות, ואין ראוי לקבצם כאחד ולומר על כולם חיה אחת שזה הוא אצילות וזה בריאה וזה יצירה, אמנם ביצירה עצמה יש חיות, וכן באצילות יש חיות, ויתקבצו בשם חיה אחת ולזה יאמר עליהם פעמים שם חיה אחת יחידה ופעמים שם חיות רבות לשון רבים, ועניינם הוא כי כל היכל הרצון הוא ענין אחד וחיה אחת, וכל ספירת התפארת ספירה אחת כוללת[ת] כל האצילות ולזה הוא חיה אחת, אמנם בבחינת ההנהגה נודע (אור יקר).

⁹⁸⁹ הנהגת החסד למעלה ופני אריה מיכאל למטה יכונה בשם חיה ואינה חיה בעצם אלא חלק חיה וזהו שאמר "לסטר ימינא" (אור יקר).

⁹⁹⁰ הנהגת הגבורה באצילות ופני שור גבריאל למטה יכונה בשם חיה אחת ואינה אלא חלק החיה (אור יקר).

⁹⁹¹ למזרח תפארת (אור יקר).

⁹⁹² מלכות ולזה יכונה בשם חיה שהכל חיה אחת ויכונה בשם חיות חלקים רבים כנזכר (אוריקר).

⁹⁹³ והיינו סוד פתח אחר חיה אחת, ארבעה עמודים ארבעה צדדים לחיה נראין ארבעה פתחים ארבעה מיני ההנהגה (אור יקר).

⁹⁹⁴ פי' מ' שמאירה לאר"גמן שתחתיה (מ"מ).

⁹⁹⁵ פי' מ' כסא לזעיר (מ"מ).

⁹⁹⁶ פי' ז"ן שניהם הם כדא לבינה הנק' אלהי ישראל אלוה זעיר שנקרא ישראל (מ"מ).

⁹⁹⁷ פי' מ' (מ"מ).

⁹⁹⁸ פי' חג"ת (מ"מ).

⁹⁹⁹ פי' זעיר שהוא תחת הבינה הנקרא אלהי ישראל (מ"מ).

¹⁰⁰⁰ פי' מ' שמאירה לארג"מן שהם ארבע סטרין (מ"מ).

<p>איהי דמרבעא לארבע סטרין דעלמא ובגין כך רוחא נפיק מלעילא¹⁰⁰¹ ונגיד ואתמשך מדרגא לדרגא עד דבטש בכלהו תתאי דלתתא וההוא רוחא אנהיג לכלא ואתקין תקונא דכלהו לאתקנא (ס"א בההוא גוונא ממש דאית תקונא לעילא בההוא כו') ובההוא גוונא ממש אתתקן לתתא¹⁰⁰²</p>	<p>לארבעה צדדי העולם ולכן רוח יוצאת למעלה ושופעת ונמשכת מדרגה לדרגה עד שמכה בכל התחתונים שלמטה ואותה רוח מנהיגה את הכל ומתקין את תקון הכל לתקן. (באותו צבע ממש שיש תקון למעלה באותו) ובאותו צבע ממש מתתקן למטה.</p>
<p>מה כתיב לעילא כי רוח החיה באופנים וכתיב (שם כ) אל אשר יהיה שמה הרוח ללכת ילכו לתתא מה כתיב ויקם משה את המשכן במה (ס"א למאי) למהוי רוח דההוא דרגא דלתתא בההוא דיוקנא דההוא רוח עלאה¹⁰⁰³ היא החיה אשר ראיתי תחת אלהי ישראל ומהאי חיה נפקא רוחא לאתקנא כלא הכי נמי משה היא החיה דיהב רוחא לתתא לאתקנא כלא בגין כך כתיב ויקם ויתן וישם ובכלא שוי רוחא לאתקנא כלא</p>	<p>מה כתוב למעלה כי רוח החיה באופנים וכתוב אל אשר יהיה שמה הרוח ללכת ילכו מה כתוב למטה ויקם משה את המשכן במה (למה) להיות הרוח של אותה הדרגה שלמטה באותה הדמות של הרוח העליונה היא החיה אשר ראיתי תחת אלהי ישראל ומהחיה הזו יוצאת רוח להתקין הכל גם כך משה היא החיה שנתנה רוח למטה להתקין הכל לכן כתוב ויקם ויתן וישם ובכל שם רוח להתקין הכל.</p>
<p>תא חזי בקדמיתא במשכנא¹⁰⁰⁴ דעבד משה איהו אתקין ליה ברזא דההוא דרגא עלאה¹⁰⁰⁵ דאיהו קיימא ביה במקדשא דעבד שלמה איהו תקין ליה ברזא דההוא נהר¹⁰⁰⁶ דנפיק מעדן דאיהו שלמא דביתא ואיהו נייחא דביתא ועל דא ברזא דמשכנא איהו קורבא דחביבותא בדרגא (ס"א ברזא) דגופא ההוא דרגא דמשה קיימא ביה קורבא דחביבותא ולא דנייחא כד אתא שלמה ואתקין מקדשא ההוא מקדשא אתתקן ברזא דחביבו דנייחא ועל דא כתיב בשלמה (ד"ה א כב ט) הוא יהיה איש מנוחה</p>	<p>בא וראה בראשונה במשכן שמשה עשה הוא התקין אותו בסוד אותה דרגה עליונה שהוא עומד בה במקדש ששלמה עשה הוא תקן אותו בסוד נהר שיוצא מעדן שהוא שלום הבית והוא מנוחת הבית ועל כן בסוד המשכן הוא קרבת החביבות בדרגה (בסוד) של הגוף אותה הדרגה של משה עומדת בה קרבת החביבות ולא של מנוחה כשבא שלימה והתקין את המקדש אותו המקדש התתקן בסוד של חביבות המנוחה ולכן כתוב בשלמה הוא יהיה איש מנוחה.</p>
<p>ובגין כך דא אתקין בחד דרגא¹⁰⁰⁷ ודא אתקין בחד דרגא¹⁰⁰⁸ דיוקנא דהאי בהאי¹⁰⁰⁹ ורזא דא (בראשית לו ב) אלה תולדות יעקב</p>	<p>ולכן זה התקין בדרגה אחת וזה התקין בדרגה אחת דיוקנו של זה בזה וסוד זה (בראשית לז) אלה תולדות יעקב יוסף.</p>

¹⁰⁰¹ פי' מהמ' דאצילות ומאיר לבריאה ומשם ליצירה ששם החיות ומשם לעשייה ששם האופנים וז"ש ואתמשך מדרגא לדרגא וכו' (מ"מ).

¹⁰⁰² פירוש כמו המלכות שמאירה לבי"ע כן משה לתתא וכו', וז"ש מה כתיב לעילא כי רוח החיה באופנים שהיא מ' שמאירה באופנים, וכן לתתא מה כתיב ויקם משה את המשכן (מ"מ).

¹⁰⁰³ ור"ל שהכוונה שויקם משה את המשכן כדי שיהיה משה הנמשך מהמ' שהיא ילדתו וז"ש למהוי רוח דההוא דרגא דלתתא שהוא משה כההוא דיוקנא דההוא רוח עילאה שהיא מ' דאצילות שהיא עילאה על בי"ע, ולכן אמר היא החיה אשר ראיתי כו' שהיא המ' כמ"ש לעיל וז"ש ומהאי חיה נפקא רוחא כו', הכי נמי משה היא החיה וכו' וצ"ל שאע"פ שאמר הכתוב היא החיה אשר ראיתי תחת אלהי ישראל, אינו ר"ל שהמ' היא תחת בינה שהרי אינה אלא תחת זעיר וזעיר תחת בינה אלא ר"ל תחת דתחת (מ"מ).

¹⁰⁰⁴ עי' לעיל רמא ע"א הערה בשם הספר הדע"ה.

¹⁰⁰⁵ פי' ת"ת (מ,מ).

¹⁰⁰⁶ פי' יסוד דזעיר (מ"מ).

¹⁰⁰⁷ פי' משה תיקן ע"י הת"ת המשכן (מ"מ).

¹⁰⁰⁸ פי' שלמה תיקן בה"מק ע"י היסוד (מ"מ).

¹⁰⁰⁹ פי' דיוקן ת"ת ביסוד כמר"זל דיוקן יעקב היה יוסף וז"ש אלה תולדות יעקב יוסף שיעקב נכלל ביוסף ומריק בו השפעתו (מ"מ).

<p>יֹסֵף שירותא דשארֵי משה לאתקנא בהאי אתר דאיהו סטרא דקדשא אוקים קימה דנקודה דקיימא באמצעיתא¹⁰¹⁰ דהוה חשוך ושקוע באתריה ולא אתחזי ולא נהיר כלל ושירותא דכלא אוקים לה להאי נקודה דאשתקעת באתרהא ולבתר לכל אחרא¹⁰¹¹ דאיהו בנינא דהאי נקודה</p>	<p>הראשית שהתחיל משה להתקין במקום הזה שהוא צד הקדושה הקים קימה של נקודה שעומדת באמצע שהיתה חשוכה ושקועה במקומה ולא נראית ולא מאירה כלל וראשית הכל הקים את הנקדה הזו ששקעה במקומה ואחר כך כל היתר שהוא בנינה של הנקדה הזו.</p>
<p>ואם האי נקודה לא אתתקן (נ"א אתקם) בקדמיתא כל מאן דאתפשט מנה לא יכיל לאתתקנא וכיון דהאי נקודה אתקמת ואתנהירת כדין כל שאר תקונא אחרא אתתקן ואתישבת בדוכתה ועל דא ויקם משה את המשכן (את) דא נקודה דהות חשוכא ושקיעא באתריה ולבתר ויתן את אדניו אינון סמכין דאינון מכאן ומכאן (בגין דאית אדנים ואית אדנים) וכלהו הוו מאה לחשבנא¹⁰¹² וכלהו אתפלגו לאתריהו דכתיב מאת אדנים למאת הככר ככר לאדן</p>	<p>ואם נקודה זו לא היתה מתתקנת (מוקמת) בראשונה כל מה שהתפשט ממנה לא יכול היה להתקן וכיון שנקדה זו הוקמה ומאירה אז כל שאר התקון האחר התתקן והתישבה במקומה ועל כן ויקם משה את המשכן (אות) זו נקודה שהיתה חשוכה ושקועה במקומה ואחר כך ויתן את אדניו אותם העמודים שהם מכאן ומכאן (משום שיש אדנים ויש אדנים) וכולם היו מאה לחשבון וכולם נחלקו למקומם שכתוב מאת אדנים למאת הככר ככר לאדן.</p>
<p>ואלין אדנים</p>	<p>ואלו האדנים</p>
<p>רמב"ב</p>	
<p>הא אוקימנא אבל לא כתיב בהו קימה אלא ויתן נתינה לשואה עליהו מה דאצטריך¹⁰¹³ בנין דאית תתאין ועלאין רכיבין דא על דא ועל דא כתיב בהו נתינה</p>	<p>הרי בארנו אבל לא כתוב בהם קימה אלא ויתן נתינה לשים עליהם מה שצריך משום שיש תחתונים ועליונים רוכבים זה על זה ועל כן כתוב בהם נתינה.</p>
<p>בההיא שעתא דהאי נקודה אתקמת אשתקעת סטרא אחרא ולא אתמחת כלל דהא לא אתמחי אלא לההוא זמנא דאתי דאתמחי מעלמא כמה דאתמר אתקם דא ואשתקעת דא</p>	<p>באותה שעה שהנקדה הזו הוקמה נשקע הצד האחר ולא נמחה כלל שהרי אינו נמחה אלא לאותו העתיד לבא שימחה מן העולם כמו שנתבאר הוקם זה ונשקע זה.</p>
<p>ויתן את אדניו כדין שארי לאתתקפא האי סטרא (ד"א רוחא) דקדושה וכד אתיהיבו אלין סמכין אשתקיעו כלהו דסטרא אחרא ועאלו בנוקבא דתהומא רבא¹⁰¹⁴ בנין דאסתלק האי</p>	<p>ויתן את אדניו אז התחיל להתחזק הצד (הרוח) הזה של קדושה וכשנתנו אלו העמודים נשקעו כל אלו של הצד האחר ונכנסו לנקב תהום רבה משום שעלה הצד</p>

¹⁰¹⁰ פי' מ' שהיא תמיד בקו אמצעי דזעיר כמ"ש הרב ז"ל (מ"מ).

¹⁰¹¹ פירוש היכלותיה וז"ש ואם האי נקודה לא אתתקן כל מאי דאתפשט מינה לא יכיל לאתתקנא (מ"מ).

¹⁰¹² פי' לפי שנ"ה הם תרי פלגי גופא ולאחד נחשבים ויש בהם י"ז לכך הם מאה אדנים (מ"מ).

¹⁰¹³ פי' ליתן עלוה אדנים שהם נה"י דידה פרצוף הנוקבא (מ"מ).

¹⁰¹⁴ הנה כנגד האצילות לא יש קליפין אמנם מהבריאה (נ"א: מבינה) ולמטה הקליפין שהם כנגד ז"ו דאצ"י שהם סמא"ל ונח"ש הם (נ"א: ומכ"ש כשהם) למטה מהבריאה כמבואר אצלינו באותן הב' ציפרין דפרשה ויחי ובראש שם נקודת המלכות דאצילות שהו' עתיק דבריאה וכנגד האי נקודה מתחלת כנגדה מבחוץ בין הפנימי להמקיף שם נקודת ס"א כי כנגד בינה דאצילות לא יש קליפה רק דוגמת ז"ו לבד והם למטה בבריאה בסוד (עובדיה א ד) אם תגביה כנשר משם אוריך. ונשר הוא יעקב ז"א וכללות הזכר נק' סמא"ל בקליפות והמות דנפיק מא"ל זועם שהיא נקודת המלכות כנז' בפ' ויקר' וזהו הצלם של נבוכדנאצר שהוא צלמות והנה ביאור צלמות מות דכר צ"ל נוקבא וזה נחלק לז' דרגין ג"ר דרגין קדמאין ז' אחרים גופא ויש בו קצת קדושה שהם סוד סממני הקטורת שהם י' פנימים ואחד מקיף וז"ש בדף רמ"ג גו האי פשיטו גופא נפקא חד זיהרא וכו' ודא איהו דהבא סומקא שהם י"ס פנימים להחיות את הקליפות אתפשט האי זיהרא

<p>סטרא דקדושה עלאה ואיהו חולקא לאסתלקא וכדין האי סטרא אחרא אשתקע ועאל בההוא נוקבא דתהומא</p>	<p>הזה של הקדשה העליונה והוא חלקו להתעלות ואז נשקע הצד האחר ונכנס לאותו נקב של התהום.</p>
<p>ואלמלא דישראל חאבו (בקדמיתא) לא יכיל לשלטאה בעלמא יתיר ולבתר אוף הכי חאבו ואמשיכו ליה עליהו כקדמיתא ומההוא יומא לא הוה עיטא אלא למיהב חולקא לההוא סטרא אחרא בכלא ברזא דקרבנין ונסכין ועלוון ותא חזי בנין כך עולה אתוקדא כלא באשא לאכפיא האי סטרא ולאסתלקא סטרא דקדושה ובנין כך כד משה אוקים לאתר דא אשתקע אתר דא</p>	<p>ואלמלא שישראל חטאו (בראשונה) לא יכול לשלט בעולם יותר ואחר כך אף כך חטאו והמשיכו אותו עליהם כמו בראשונה ומאותו יום לא היתה עצה אלא לתת חלק לאותו הצד האחר בכל בסוד הקרבנות והנסכים והעולות ובא וראה לכן העולה נשרפת כלה באש להכניע את הצד הזה ולהעלות את צד הקדושה ולכן כשמשה הקים את המקום הזה נשקע המקום הזה.</p>
<p>תא חזי ויקם משה האי סטרא דקדושה ואשתקע סטרא אחרא מסאבא ויתן להאי סטרא דקדושה ואתרפיא האי סטרא אחרא מסאבא וישם להאי סטרא דקדושה ואתכפיא האי סטרא אחרא דמסאבא ולבתר אהדר ויתן את בריחיו</p>	<p>בא וראה ויקם משה זהו צד הקדושה ונשקע הצד האחר הטמא ויתן לצד הקדושה הזה ונרפה הצד האחר הטמא וישם לצד הקדושה הזה ונכנע הצד האחר של הטמאה ואחר כך ויתן את בריחיו.</p>
<p>ולבתר ויקם מאי טעמא בנין דיהא שירותא וסיומא בקימה שארי בקימה וסיים בקימה בנין דבכלא בעי קימה שירותא וסיומא בשירותא דסטרא אחרא אתרפי ודא איהו קימה לסטרא דקדושה בנין לאתקיימא ולאסתלקא לעילא למהוי אתקשרותא חדא כדקא יאות בנין דכל זמנא דקדושה שלטא וסלקא מסאבו שפיל ומאיך לתתא</p>	<p>ואחר כך ויקם למה כדי שתהיה ראשית וסיום בקימה התחיל בקימה וסיים בקימה משום שבכל צריך קימה ראשית וסיום קימה בהתחלה שהתרפה הצד האחר וזוהי קימה לצד הקדושה כדי להתקיים ולעלות למעלה להיות התקשרות אחת כראוי משום שכל זמן שקדשה שולטת ועולה הטמאה נשפלת ומנמכת למטה.</p>
<p>רישא דנקודה¹⁰¹⁵ דקיימא תחות דרגין¹⁰¹⁶ די בסטרא אחרא¹⁰¹⁷ איהו ריש דרגא דלבר¹⁰¹⁸</p>	<p>ראש הנקדה שעומדת תחת דרגות שבצד האחר היא ראש הדרגה שלחוף</p>

בחי' אור מקיף וחפיה חשך דרישא. כי אור מקיף הוא נשמה לנשמה ואינו מקיף אלא הראש ולפי דיתב בבחינת מקיף ואינו מתלבש בבחינת כלים נפרדים עם היות שנחלקים ל"ס עכ"ז נק' אחד והוא סוד לבונה שבקטורת שאי אפשר לשום קטורת לע"ז זולתה ובכשפים ג"כ והאור שכנגד הראש הוא נק' רישא דדהבא ומה שכנגד ימינא ושמאלא וכן מה דאתפשיט ונחית לתתא בת"ת הרי ג' חדוי ודרעוי די כסף וכנגדו מקיף הכסף ג"כ ושם בחזה אתפשט חשוכא וקיימין ב' חשוכין כי שם נפקא רישא אוכמא הוא רישא דנוקבא כנודע לכן משם ולמטה מעוי וירכתוי די נחש בסוד הנחש ליל"ת נוקבא דסמא"ל להיות כנגד הנוקבא הם נחשך ונמשך עד גוון פרזלא שהם הרגלים הירכתים ובינייהו היסוד של תוהו ערלה דביה כל הד' גוונים כלולים. דע כי בכ"מ שנאמר גלות השכינה היא שהקליפה מלביש להקדושה ומכסה אותם בסוד (חבוקק א ד) רשע מכתיר צדיק וגלות מצרים היה בעורף הקדושה שהוא בסוד הצוואר כי לעולם אין הקליפה יכולה להסתכל בפנים הקדושה שהאור הוא גדול ומסמא את העיניהם וז"ס שהרשעים אין רואין פני השכינה כי אין יכולים לראות בפנים אבל אוחזין בו באחור ופניהם כלפי אחוריה' ומשם יונקים ופרעה פניו הוא נגד העורף ויונק ממוחי הקטנות ושברון וכן שאר הקליפות גם כן יניקתם מן אחוריים דווקא ולא מפנים כנזכר כי אין להם כח לינק משם כנזכר (זהר הרקיע).

¹⁰¹⁵ כל שמועה זו מפרש עשר מדרגות הקליפות (אור יקר). הנה קראן קודה מפני שהיא סתומה ונעלמת כדפירשנו לעיל, והיא "רישא דנקודה" שכל החצונית נקראת נקודה, וראש והתחלה לנקודה זו שהנקודה הזו היא (אור יקר).

¹⁰¹⁶ תחת כל מדרגות הקדושה, והיינו נקודה העומדת בסטרא אחרא וראש הנקודה הזאת (אור יקר).

¹⁰¹⁷ פי' דכורא דקליפה שהוא עומד תחת ג"ר וז"ש איהו ריש דרגא דלבר רישא דדכורא (מ"מ).

¹⁰¹⁸ והם זכר ונקבה והראש הזה הוא ראש הזכר וזהו שאמר (אור יקר).

<p>1020 ראש הזכר ועומד רוכב על גמל אחד הוא ראש לחוץ של ערבוב אחד של חשך שמתפשט.</p>	<p>רישא דדכורא¹⁰¹⁹ וקיימא רכיב על חד גמל¹⁰²⁰ איהו רישא לבר¹⁰²¹ דחד ערבובא דחשך דאתפשט¹⁰²²</p>
<p>שכשעשן יוצא מתוך רגז הקשה מתפשט אותו עשן והולך רגז אחר רגז זה על זה וזה רוכב ושולט על זה במראה של זכר ונקבה להיות הכל רגז קשה.</p>	<p>דכד תננא נפקא מגו רוגזא תקיף¹⁰²³ אתפשט ההוא תננא¹⁰²⁴ ואזיל¹⁰²⁵ רוגזא בטר רוגזא דא על דא ודא רכיב¹⁰²⁶ ושליט על דא¹⁰²⁷ בחיזו דדכר ונוקבא¹⁰²⁸ למהוי בלא רוגזא תקיף¹⁰²⁹</p>
<p>וכשמתחיל העשן להתפשט דוחק מתוך הרגז בדחק של נקודה אחת להתפשט ואחר כך מתפשט עשן הרגז בעקמימות כמו נחש אחד חכם להרע.</p>	<p>וכד שארי תננא לאתפשטא דחיק מגו רוגזא בדחיקו דחד נקודה לאתפשטא ולבטר אתפשט תננא¹⁰³⁰ דרוגזא בעקימו כחד חויה חכים לאבאשא</p>
<p>הראש שמתחיל להתפשט הוא דרגה חשובה עולה ויורד הולך ושט ונח במקומו עד שעומדת הדרגה להתישב מאותו העשן שיוצא מתוך הרגז והוא צל על מקום אחר שנקרא מות וכששניהם מתחברים כאחד נקרא צלמות והרי בארנו שתי דרגות הן שמתחברות כאחד.</p>	<p>רישא דנפקא לאתפשטא¹⁰³¹ איהו דרגא דאיהו חשוך סליק ונחית אזיל ושטא ונח בדוכתיה וקיימא דרגא לאתישבא מההוא תננא דנפיק מגו רוגזא ואיהו צל על אחר אחרא דאקרי מות וכד מתחברן תרויהו כחדא אקרי¹⁰³² צלמות והא אוקימנא תרין דרגין אינון דמתחבראן כחדא</p>
<p>הצל הזה הוא ראשית של הנקדה התחתונה החיצונה חשכה שמרחקת מהנקדה הקדושה שעומדת באמצע וזוהי</p>	<p>האי צל איהו שירותא דנקודה¹⁰³³ תתאה דלבר חשוכא דמרחקא מנקודה קדישא¹⁰³⁴</p>

¹⁰¹⁹ שהזכר הזה (אור יקר).

¹⁰²⁰ והיינו הגמל היא הנקבה הם היכלות טמאים שמפרש לקמיה סימן (?) והזכר הזה הם עשר מדרגות אלו דקא מפרש ואזיל, בענין שהכלל שכל החצונים הם זכר ונקבה דהיינו עשר מדרגות אברי הזכר ושבע היכלות הם הנקבה, והשתא קא מפרש ראש הזכר והיינו אומרנו (אור יקר). פי' נוקבא דס"א הנק' גמל (מ"מ).

¹⁰²¹ וכלל המדרגות האלו כולם הם חשך ולא אור שאין אור אלא בקדושה, ולא חשך פשוט משוך מסודר שענין זה הוא חשך קדוש שעליו נאמר יוצר אור ובורא חשך, ועל חשך קדוש נאמר ישת חשך סתרו, אלא חשך זה הוא (אור יקר).

¹⁰²² והיינו שמתוך החשך הטהור והקדוש הוא הדין יתפשט כח זה, וזהו שאמר "דחד ערבוביא דחשך דאתפשט" ולא נאמר בו בריאה ולא יצירה מפני שהוא התפשטות חצוני ונמצא מתוקף דין הגבורה (אור יקר).

¹⁰²³ והענין כי העשן הוא בקדש כאומרנו מנחיריו יצא עשן, וכתוב כי אז יעשן [אף] ה' וקנאתו, וכתוב כי אש קדחתם באפי והוא התפשטות חזק הגבורה הקדושה (אור יקר).

¹⁰²⁴ מן הקדש (אור יקר). פי' שמתוקף הדינים נעשו דכורא ונוקבא דקליפה (מ"מ).

¹⁰²⁵ בחוץ ופועל כחות האלו החזקים לפעול הדינים (אור יקר).

¹⁰²⁶ פי' דכורא דקליפה שנעשה מתוקף הדינים תחלה ואח"כ נעשית נוקבא דקליפה וז"ש ולבטר אתפשט תננא דרוגזא בעקימו בחד חויה וכו' שהיא נוקבא דקליפה

¹⁰²⁷ לתת כח זו לזו, ולא שיהיה בהם קשר וייחוד שהם בעלי הפרוד (אור יקר).

¹⁰²⁸ דומין כקוף לפני הקדושה, וכמו שיש בקדש סוד אח"כ א"ח תשע ספירות ד' נקבה הכל יחד אחד, כך אלו דומין לייחוד זכר ונקבה כדי להתחזק (אור יקר).

¹⁰²⁹ שאין מייחודם נחת רוח לא להם ולא לזולתם (אור יקר).

קל ע"א (הערת הזהר).

¹⁰³¹ פי' דכורא דקליפא וז"ש לקמן צל צלא על אחר אחרא דאיקרי מות שהדכורא נקרא צל והנוקבא נק' מות (מ"מ).

¹⁰³² ויצא קס ע"ב (הערת הזהר).

¹⁰³³ פי' שהדכורא הוא שירותא לנוקבא דידיה הנק' נקודה תתאה דלבר (מ"מ).

¹⁰³⁴ פי' נוקבא דקליפה היא מרוחקת מנוקבא דקדושה שהיא בקו האמצעי דזעיר (מ"מ).

<p>דקיימא באמצעיתא והאי איהו נקודה דלא קיימא¹⁰³⁵ ולא אתרשימת בגוונהא ומינה אתפשטת פשיטו לבר ולתתא ואיהי אשתקעת ולא אתחזיאת ולא אתרשימת</p>	<p>נקודה שלא עומדת ולא נרשמת בגוניה וממנה מתפשטת התפשטות החוצה ולמטה והיא שוקעת ולא נראית ולא נרשמת.</p>
<p>האי אתפשטת לתתא לימינא ולשמאלא¹⁰³⁶ ואתפשטת באמצעיתא גו חשוך קבל¹⁰³⁷ אלף ומאה¹⁰³⁸ תרין סמכין מתגלפין¹⁰³⁹ לסטרא דא ולסטרא דא אתפשטת חשוכא¹⁰⁴⁰ בנו גוון אוכם ולא אוכם דהא לית ליה גוון לאתקיימא ביה¹⁰⁴¹ ובההוא פשיטו קיימין חשוכין אינון דשמישי במצרים¹⁰⁴² דכתיב (שמות י כג) לא ראו איש את אחיו ולא קמו איש מתחתיו שלשת ימים וכתוב וימש חשך</p>	<p>זו התפשטה למטה לימין ולשמאל והתפשטה למטה לתוך החשכה כנגד אלף ומאה שני עמודים נחקקים לצד זה ולצד זה מתפשטת החשכה לתוך צבע שחר ולא שחר שהרי אין לו שום צבע שיתקים בו ובאותה התפשטות עומדות החשכות אותן ששמשו במצרים שכתוב ולא ראו איש את אחיו ולא קמו איש מתחתיו שלשת ימים וכתוב וימש חשך.</p>
<p>רמג/א</p>	
<p>האי פשיטו אתפשט בכמה זינין משניין אלין גו אלין גו ההוא פשיטו¹⁰⁴³ נפקא חד זהרא¹⁰⁴⁴ דאצטבע בדהבא ודא איהו דהבא סומקא¹⁰⁴⁵ אתפשט האי זהרא והפי חשוך דרישא ואיהו דהבא דאתכליל ביה חשוכא¹⁰⁴⁶</p>	<p>ההתפשטות הזו מתפשטת בכמה מינים משנים אלו תוך אלו בתוך אותה התפשטות יוצא זהר אחד שצבוע בזהב וזהו זהב אדם מתפשט הזהר הזה ומכסה את החשך של הראש והוא הזהב שנכלל בו החשך.</p>
<p>האי חשוכא אתפשט¹⁰⁴⁷ לימינא ולשמאלא¹⁰⁴⁸ ומגו אלין תרין סטרין נפקא חד גוונא דכספא דלא זהיר¹⁰⁴⁹ אתפשט האי גוון</p>	<p>החשך הזה מתפשט לימין ולשמאל ומתוך שני הצדדים הללו יוצא צבע אחד של כסף שלא זוהר מתפשט הגוון הזה של</p>

¹⁰³⁵ נל"עד שכמה מיני קליפות יש וזו עליונה ונעלמת, ומינה אתפשט פשיטו לבר שהיא קליפה אחרת (מ"מ).

¹⁰³⁶ פירוש עכשו מפרש סדר הפרצוף של זו הקליפה ואמר לימינא ולשמאלא הם ח"ג שלה, ומ"ש ואתפשטת באמצעיתא היינו ת"ת דידה (מ"מ).

¹⁰³⁷ פי' הפך ת"ת דקדושה שיש בו גילוי הארת יסוד אימא שהוא אור גדול, והכא בקליפה הוא חשוך קבל (מ"מ).

¹⁰³⁸ נגד י"א ארורים שבפרשת כי תבוא ולכך הם י"א מאות (N, מ).

¹⁰³⁹ והיינו נ"ה דידה (מ"מ).

¹⁰⁴⁰ פירוש יסוד דידה (מ, מ).

¹⁰⁴¹ פי' אע"פי שאמרנו שהוא אוכס ממש וניכר גוון אוכס, שמפני החושך שיש שם אין ניכר שום גוון וז"ש דהא לית ליה גוון וכו' (N, מ).

¹⁰⁴² ר"ל הפך היסוד דקדושה שיש בו הארת החו"ג אבל כאן קיימין חשוכין וכו' (מ"מ).

¹⁰⁴³ היא התשיעית (אור יקר).

¹⁰⁴⁴ היא השמינית נגד זהב סגור טהור שבקדושה שהיא הבינה, אמנם זהב זה הוא העגל המביא מיתה לעולם (אור יקר). פי' קליפה אחרת וסידר ג"כ פרצופה (מ"מ).

¹⁰⁴⁵ באדם (ועל) [ועוד] כן כללות הראש, ונודע שהגולגלת הוא מצד השלישית הזאת המכסה על שנים הקודמות ולכן נאמר בצלם אמת הוא רישא די דהבא רישיה די דהב (אור יקר).

¹⁰⁴⁶ היא השנית שמשם נמשכות חכמות חצוניות בשתוף הזהב, ולכן נבוכד נאצר הרשע היה אוהב החכמים אשפים כשדאים חרטומים מפני שהיה בראש (אור יקר).

¹⁰⁴⁷ לעולם חשך (אור יקר).

¹⁰⁴⁸ כמו שהקדש מהראש יתפשטו הזרועות כך בזאת החצונית "האי חשוכא אתפשט לימינא ולשמאלא" כאומרו חדוהי ודרעוהי די כסף, והיה ראוי שיהיו אלו כלם חשך ולא אור שהכסף הקדושה מאיר באור ואלו חשך ולא אור (אור יקר).

¹⁰⁴⁹ אלא דומה אל הקדש כקוף לפני בני אדם, והיה ראוי שיהיו שני גוונים ימין ושמאל (אור יקר).

<p>דכסף וחפי השוכא ואתכליל דא ברא¹⁰⁵⁰ ונחית לתתא¹⁰⁵¹</p>	<p>הכסף ומכסה את החשך ונכלל זה בזה ויורד למטה.</p>
<p>אתפשט השוכא¹⁰⁵² וקיימין תריין השוכין ריש אוכמא¹⁰⁵³ דקיימין (ד"א דנפקין) ומתמן מתפשט ונפיק חד גוון דנחשת ומתמן אתפשט לתתא¹⁰⁵⁴ ההוא השוך וקאים קיימא ונפיק חד גוון אוכם חיזו דפרזלא¹⁰⁵⁵ וכלא ברזא דחשוכא¹⁰⁵⁶</p>	<p>מתפשט החשך ועומדות שתי חשכות שעומדות (שיוצאות) בראש השחר ומשם מתפשט ויוצא צבע אחד של נחשת ומשם מתפשט למטה אותו החשך ועומד עמוד ויוצא צבע אחד שחר במראה של ברזל והכל בסוד החשכה.</p>
<p>מבין תריין¹⁰⁵⁷ קיימין נפק קיימא חד¹⁰⁵⁸ השוך בחשוכא וכל אלין גוונין אתחזון ביה והאי איהו ערלה דאנהיג דכר לנקבה¹⁰⁵⁹ לאזדווגא כחדא למהוי חד הני קיימין בשבעה דרגין¹⁰⁶⁰ רברבין (דכרין) ידיעאן</p>	<p>מבין שני העמודים יוצא עמוד אחד חשוך בחשכה וכל הצבעים הללו נראים בו וזוהי הערלה שמנהיגה זכר לנקבה להזדווג כאחד ולהיות אחד.</p>
<p>דרגא קדמאה¹⁰⁶¹ איהו דרגא דקאים בסטרא דהאי חשוכא¹⁰⁶² דא חשוכא סלקא גו טמירין¹⁰⁶³ דתננא דאשא¹⁰⁶⁴ האי כליל בגוון תננא ובגוון אשא ובגוון אוכם אלין תלת גוונין מתפרשן לכמה סטריין¹⁰⁶⁵ לאתעקמא בעקמי עלמא¹⁰⁶⁶</p>	<p>העמודים הללו ידועים בשבע דרגות גדולות (זכרים) הדרגה הראשונה היא הדרגה שעומדת בצד של החשכה הזו זו החשכה עולה תוך הסתרה של העשן של האש זה כלול בגון של עשן ובגון של אש</p>

¹⁰⁵⁰ כל הסכמת פעולה אחת לרעה (אור יקר).

¹⁰⁵¹ להוציא המדרגה הששית (או ריקר).

¹⁰⁵² שכל בחינותיו חשך כשפירשנו (אור יקר).

¹⁰⁵³ שהיא נגדיית לסוד קו האמצעי בקדש המאצלת הנצח וההוד וכו' היינו סוד הצלם מעוהי שהוא הגוף וירכתייה שהם הירכים שלשה מדרגות די נחש (אור יקר).

¹⁰⁵⁴ עדין סוד הגוף מתפשט בירכים מדרגות עוד שהם חזקים שוקים עדין בשתים אלו (או ריקר).

¹⁰⁵⁵ ולא שיהיו בו גוונים ממש ופעולות שאינו בעל גוונים אלא כל הגוונים והפעולות האמתיות בקדש, אמנם אלו דומין ומראים שיש בהם כח לעשות ואין בהם כח כלל (אור יקר).

¹⁰⁵⁶ שהכל חשך ולא אור (אור יקר).

¹⁰⁵⁷ שהם שביעית ושמינית עמודי קיום הצלם שקוהי ודאי (אור יקר).

¹⁰⁵⁸ הוא נגדי לתשיעית ולזה הוא אוחז כל הגוונין והיינו כענין היסוד שהוא כולל כל הכחות ובקדש מילה וכאן ערלה, וכמו שהייחוד בקדש על ידי האבר הזה כך בחצונית (אור יקר).

¹⁰⁵⁹ וכמו שהייסוד נקרא שביעי שהוא כולל שבע מדות כך כאן הערלה הזו היא כוללת שבעה ערלות הם שבעה מדרגות טמאות כדמפרש ואזיל (אור יקר). ור"ל יסוד דקליפה הנקרא ערלה (N, מ).

¹⁰⁶⁰ ועד כאן אלו העליונות הם דקות אינם פועלות בגלוי, על ידי התשיעי הזה הם פועלות למטה לכך בו שבעה מדרגות נגלות בזולת הנקבה שהיא העשירית שיש בה כחות הרבה מאד לפעול למטה (או ריקר).

¹⁰⁶¹ עם היות שהם כבר מדרגות הרבה היא קדמאה (אור יקר). הם ג"ר דקליפה ולכך יש בו שלשה גוונים (מ"ן).

¹⁰⁶² שהיא התשיעית וזה ראשון משבעה שבו (או ריקר). הנה הג' גוונין הנזכר כאן שהם גוון תננא ואשא ואוכמא הם ג"ר ונקר' קפציא"ל קפ"ץ א"ל כנזכר וזה נחלק למרכבה א' מד' חיות טמאות שהם חב"ד שהדעת כלול מח"וג טמאות והם ד' מיני רוגזא א' רוגז חכמה ב' שנאה בינה ג' רוגז תבירא דעת דרגא תנינא ותליתאה הם ב' דרועין וכל א' נחלק לג' קשרין וג' קשרי הזרוע הימין הם (תהילים עח מט) עברה וזעם וצרה וג' קשרין דשמאל הם (תהילים עח מט) משלחת מלאכי רעים (זהר הרקיע).

¹⁰⁶³ ירצה יהיה במדרגה זו מדרגה זו מתוך העלם התפשטות המדרגות הנזכרות (אור יקר).

¹⁰⁶⁴ המתפשט מלמעלה "האי כליל" במדרגה אחת שלשה פעולות דהיינו ג' גוונים תננא אשא אוכ"ם מפני שהם פעולות משתנות לרעה כדמפרש ואזיל ותחת ממשלתם מיני פעולות עד אין תכלית ואלו הם ראשים (אור יקר).

¹⁰⁶⁵ והטעם שאי אפשר שיקבלו התחתונים משלשה בחינות, כדי לכלול כל מציאות העולם יתרבו (או ריקר).

¹⁰⁶⁶ בכל מיני עקום שטבע החומר התחתון יוכל לקבל, ויש גרוסין לאעקמא בעקמי עלמא וקרובה להתפרש על הדרך הנזכר שיוכלו לרדת אל שפלות החומר לשלוט בו ועם כל זה ראשונה עיקר, והנה כמו שמדרגת החסד היא פועלת בקדושה רצון טוב וגמילות חסדים כך זו להפך פועלת הרעה לבני אדם והיא בעלת שלשה פעולות הם שלשלה מדרגות אל מינ גמולות הרעה למטה (אור יקר).

	<p>ובגון שחר שלשת הצבעים הללו נפרדים לכמה צדדים להתעקם בעקמי העולם.</p>
<p>גוון תננא¹⁰⁶⁷ האי נחתא לעלמא¹⁰⁶⁸ ואעיל לכמה סטריין¹⁰⁶⁹ ודא אתפשט בעלמא ואסטי לרוחי בני נשא¹⁰⁷⁰ ברגיוו לאסטאה ארחייהו ולאנתקפא ברוגזייהו ועל דא כתיב (תהלים פא י) לא יהיה בך אל זר ולא תשתחוה לאל נכר לא יהיה בך אל זר דא דכורא¹⁰⁷¹ ולא תשתחוה לאל נכר דא נוקבא האי איהו רוגזא דשלמא ואתקפא בעלמא ועאל בגו בני נשא ואתקיף לון לאבאשא¹⁰⁷²</p>	<p>גון העשן הזה יורד לעולם ונכנס לכמה צדדים וזה מתפשט בעולם ומסית את רוחות האנשים לרגז להסטות את דרכיהם ולהתחזק ברגזם ועל זה כתוב לא יהיה בך אל זר ולא תשתחוה לאל נכר לא יהיה בך אל זר זה הזכר ולא תשתחוה לאל נכר זו הנקבה זהו הרגז ששולט ומתחזק בעולם ונכנס לתוך בני האדם ומחזק אותם להרע.</p>
<p>גוון אשא האי גוונא נחתא לעלמא ועאל לכמה סטריין לאבאשא לקטלא¹⁰⁷³ ולאושדא דמין ולקפחא לבני נשא¹⁰⁷⁴ ועל דא כתיב (משלי א יא) אם יאמרו לכה אתנו נארבה לדם נצפנה לנקי חנם בגין דאית אושדי דמין למגנא וקטלי למגנא ואית דאושדי דמין וקטלי בקרבא והאי מסטרא דדכורא והאי מסטרא דנוקבא סטרא דדכורא אושדי דמין למגנא כדקאמרן סטרא דנוקבא לאנחא קרבין ולאנתקלא אלין באלין וכל קרבין וקטולין אלין באלין מההוא סטרא דנוקבא קא אתיין</p>	<p>גון האש הגון הזה יורד לעולם ונכנס לכמה צדדים להרע להרג ולשפך דמים ולקפח בני אדם ועל זה כתוב אם יאמרו לכה אתנו נארבה לדם נצפנה לנקי חנם משום שיש שופכי דמים לחנם והורגים לחנם ויש שופכי דמים והורגים בוקרב וזה מצד הזכר וזה מצד הנקבה צד הזכר שופך דמים לחנם כמו שאמרנו צד הנקבה כדי לערך קרבות ולהרג אלה באלה וכל הקרבות וההרג של אלה באלה באים מאותו צד של הנקבה.</p>
<p>גוון אוכם האי גוונא נחתא לעלמא ונחתא לאתמנאה על כל פצועין ומחיין ותפיסו דגופין ועליבו וחניקו לאבאשא תדיר לבני נשא אלין תלת גוונין מתפרשן לכמה סטריין דעלמא ואתפשטן גו בני עלמא</p>	<p>גון שחר צבע זה יורד לעולם ויורד להתמנות על כל הפצועים והמכים ותפוסו גוף וצלובים וחנוקים להרע תמיד לבני אדם שלשת הצבעים הללו נפרדים לכמה צדדים של העולם ומתפשטים בתוך בני העולם.</p>
<p>גוון תננא נחתא בעלמא והאי איהו גוון קדמאה דנפקא מגו נקודה דשקיע מההוא צל דקאמרן דאיהו סמאל דקא רכיב על גמל כמה דאתמר והאי גוון תננא אקרי קצפיא"ל רברבא</p>	<p>גון העשן יורד לעולם וזהו הגון הראשון שיוצא מתוך הנקדה השקועה מאותו הצל שאמרנו שהוא סמאל"ל שרוכב על גמל כמו שנתבאר וגון העשן הזה נקרא קצפיא"ל הגדול וזהו הרגז של בני אדם שמחזקים</p>

¹⁰⁶⁷ עשן כעס (אור יקר).

¹⁰⁶⁸ על ידי מה שמתחבר בנקבה יורד לעולם הגשמי הזה (אור יקר).

¹⁰⁶⁹ כדי לפעול וליכנס בין בני אדם מצד כמה דרכים יש בכועס מפני שעשו כך ולא עשו כך או שיש לו על כך וכך מכמה מיני דרכים וכולם פתחים שיכנס זו המדה הרעה בהם (אור יקר).

¹⁰⁷⁰ דרך לבם הזונה ויצרם הוא נכנס בהם להפעלתם בכעס שלשה פעולות, ראשונה יכעיסם ואחר כך יפעילם ואחר כך יחזיקם במדה הרעה (אור יקר).

¹⁰⁷¹ כי אי אפשר לפעולות אלו לרדת למטה אלא על ידי שתוף זכר ונקבה וכשאדם מגרשם ממנו מפריד בין זכר לנקבה וכשמשליטם עליו הם נקשרות ומתייחדות אל (זכר) זר ואל נקבה (אור יקר).

¹⁰⁷² לנקום ולנטור בדברים קלים, אמנם האש חזק יותר ופועל בחוזקה (אור יקר).

¹⁰⁷³ שהוא כעס יותר חזק ומפני חוזקו יפעילם לפעמים שלא על ידי (אור יקר).

¹⁰⁷⁴ וכמו שהם שני כחות בכעס הנזכר לעיל אל זר אל נכר כך בכעס זה שני כחות האחד הרג חנם השני הרג המלחמה, והטעם שהמלחמה יש לה דרך (ימעט) [במעט] שזה (מעים) [מאים] זה בחרבו וזה בזה, אמנם ההורג נקי אין ראוי להיות לו כעס עם איש ההולך בטח אין לנקבה כח בזה אלא הזכר שכחו יותר גדול מכעיס זה, ועוד כששנים מכעיסין זה על זה הם שני מיני כעס זה זכר וזה נקבה, אמנם האחד הכועס בפירוד הוא מהזכר לבד וכו' (אור יקר).

<p>והאי איהו רוגזא דבני נשא דאתקיפו לבא ברוגזא</p>	<p>את הלב ברגז.</p>
<p>תחות האי ממנן אלף ושית מאה חבילין דאינון רוגזא דגופייהו דבני נשא בנין דאית רוגזא דשלטא בעלמא למעבד דינא אבל האי (סמרא) איהו רוגזא דשלטא ועאל בגופייהו דבני נשא דאתרגיזו בהאי רוגזא והאי רוגזא איהו יסודא דכל שאר גווי למעבד בהו בניינא לאבאשא בנין דהאי תננא נפקא מגו רוגזא דאשא עלאה דמלהטא והאי איהו קדמאה לההוא אשא</p>	<p>תחת זה ממונים אלף ושש מאות קבוצות שהן רגז הגופים של בני אדם משום שיש רגז ששולט בעולם לעשות דין אבל זה (צד) הוא רגז ששולט ונכנס לגוף בני האדם שמתרגזים ברגז הזה והרגז הזה הוא יסוד לכל שאר הצבעים לעשות בהם בנין להרע משום שהעשן הזה יוצא מתוך רגז האש העליונה שלוהטת וזהו הראשון לאותה האש.</p>
<p>ארבע רוגזי מתפרשאן מההוא רוגזא רוגזא קדמאה אקרי רגז ודא איהו דארגיזו לבייהו דבני נשא ודא איהו דנחתא ואולא וסטיא לבני נשא ואתרגיזו ברוגזייהו ודא איהו דאמשיך מחבלא על עלמא (ועל דא כתיב (חבקוק ג ב) ברגז רחם תזכר)</p>	<p>ארבעה רגזים נפרדים מאותו הרגז ורגז הראשון נקרא רגז וזהו שמרגיז את לב בני האדם וזהו שיורד והולך ומסית את בני האדם שמתרגזים ברגזם וזהו שמושך את המשחית על העולם (ועל זה כתוב ברגז רחם תזכר).</p>
<p>רוגזא תניינא האי איהו נחתא לעלמא ושאט ואתפשט לכל סמרין והאי אקרי שנאה והאי נחתא ועאל בבני נשא והאי כיון דעאל אקרי מחבלא שתיקא</p>	<p>הרגז השני זהו שיורד לעולם ומשוטט ומתפשט לכל הצדדים וזה נקרא שנאה וזה יורד ונכנס בבני אדם וזה כיון שהוא נכנס נקרא משחית שקט</p>
<p>רמג/ב</p>	
<p>והאי איהו רגזא דשתיק והאי איהו דאשתתף בההוא אתר דנוקבא והאי איהו רוגזא דשתיקה¹⁰⁷⁵ דקיימא בעקימו¹⁰⁷⁶ האי קשיא מכלהו¹⁰⁷⁷ בנין דאיהו כגוונא דחויא דשתיק תדיר וקטיל לבתר</p>	<p>וזהו רגז ששותק וזהו שמשתתף באותו מקום של הנקבה וזהו רגז של שתיקה שעומד בעקימות זהו הקשה מכולם משום שהוא כמו הנחש ששותק תמיד והורג אחר כך.</p>
<p>רוגזא תליתאה ההוא איהו רוגזא בהפוכא מקדמאה דאולא ואתקף ולא שתיק¹⁰⁷⁸ אלא אתגלי ההוא רוגזא וכל מה דאתגלי הכי אתבר¹⁰⁷⁹ כל מה דאתגלי ולא שתיק הכי אתבר והכי אקרי רוגזא תבירא</p>	<p>הרגז השלישי זהו רגז הפוך מהראשון שהולך ומתחזק ולא שותק אלא נגלה אותו רגז וכל מה שהוא מתגלה כך נשבר בכל מה שהתגלה ולא שותק כך נשבר וכך נקרא רגז שבור.</p>

¹⁰⁷⁵ ועם היות שצורך הרוגז הוא להרים קולות זו מעוקמת (אור יקר).
¹⁰⁷⁶ מפני שהנקבה מזדווגת כאן גורם שנאה, וייחוד הנקבה העליונה גורם אהבה וזו גורמת שנאה והיינו עקימותא, ומפני שהיא נעלמת ומוסיף אומץ בקשר וייחוד הנקבה עמה (אור יקר).
¹⁰⁷⁷ והני שני מיני רוגזין אלו הם שנים, האחד כולו שוה בקולות, השני כולו שוה בחשאי. יש שלישי לאלו דהיינו בהפך מאלו שאינו שוה אלא תחלתו שותק קצת (אור יקר).
¹⁰⁷⁸ כמו בני אדם שכועסים ועל ידי שצועקים בקולות ומחרפין ומגדפין רוגזם נח (או ריקר).
¹⁰⁷⁹ והטעם שתתפשט למטה ויתבטל כחו ויחלש, ויחשבו בני אדם שזהו טובת מדרגתם ואינה אלא שזו דרך אותה הקליפה שמתגלת ומתחלשת ובתחלתה מתחזק מעט מעט והולכת אלא שעל ידי גלויה מתחלשת, והרביעית היא להפך שנכנסת מיד בחזקה וכל קושיא מראה בהתחלתה והיא נחה מרוגזא מעט מעט לא מפני גלויה כקודמת אלא מצד עצמה (אור יקר).

<p>רוגזא רביעאה¹⁰⁸⁰ שירותא תקיף סופא תביר¹⁰⁸¹ ועל דא האי איהו רוגזא דמהפכא מן קדמייתא בנין כך האי איהו סטרא תבירא מכלהו ועל דא כלא איהו בדרגא קדמאה</p>	<p>הרגז הרביעי ראשיתו חזק וסופו שבור ועל כן זהו רגז שמהפך מן הראשון לכן זהו צד השבור מכולם ועל כן הכל הוא בדרגה ראשונה.</p>
<p>דרגא תניינא¹⁰⁸² איהו דרגא דנפיק מחשוכא¹⁰⁸³ והאי איהו נוון השוך דקיימא מגו האי חשוכא בנין דכלא קיימא מגו חשוכא¹⁰⁸⁴ וקיימא בדרגין ידיעאן¹⁰⁸⁵ והאי אתפשט לתתא בגוונין ידיעאן¹⁰⁸⁶</p>	<p>דרגה שניה היא דרגה שיוצאת מחשכה וזהו צבע חשך שעומד מתוך החשכה הזו משום שהכל קיים מתוך החשכה ועומד בדרגות ידועות וזה מתפשט מטה בגונים ידועים.</p>
<p>בדרגא דא קיימן תלת מאה סטריין¹⁰⁸⁷ מתפרשין דא מן דא¹⁰⁸⁸ וכלהו כלילין דא בדא¹⁰⁸⁹ ואף על גב דמשניין דא מן דא ואתגברין¹⁰⁹⁰ (ד"א ואנהרן) דא מן דא כלא כליל דא בדא ובנין כך כל דרגין ידיעאן בהאי סטרא¹⁰⁹¹ לאבאשא</p>	<p>בדרגה הזו קיימים שלש מאות צדדים נפרדים זה מזה וכולם כלולים זה בזה ואף על גב שמשנים זה מזה ומתגברים (ומאירים) זה מזה הכל כלול זה בזה ולכן כל הדרגות ידועות בצד הזה להרע.</p>
<p>מהכא נפקי כל אלין מחבלין דשטיין בעלמא ועבדי דינא באתגליא (ד"א בעלמא) על עובדין סתימין דאתעבירו גו חשך בטמירו ואינון שטיין בעלמא ועבדי דינא באתגליא בהו ובנין כך כל אלין דשטיין בעלמא ועבדי דינא באתגליא</p>	<p>מכאן יוצאים כל אלו המשחיתים המחבלים שמשוטטים בעולם ועושים דין בגלוי (בעולם) על המעשים הנסתרים שנעשו תוך החשך בסתר והם משוטטים בעולם ועושים בהם דין בגלוי ולכן כל אלו שמשוטטים בעולם ועושים דין בגלוי</p>

¹⁰⁸⁰ פירוש וזה חלוש יותר מהשלישי שהשלישי לא אחבר עד דאתגלי, אבל הרביעי תחלתו תקיף וסופו רך וז"ש בסמוך האי איהו סטרא תבירא מכלהו (מ"מ).

¹⁰⁸¹ והנה ארבעה אלו הם בהדרגה הקשה מכולם היא הראשונה שהיא כים נגרש ומתחזקת והולכת וצוער בקולות ואין בה לעולם חלישות, השנית היא בשתיקה רעה מאד היא אמנם בערך שכעת אין בה קול ירד מעט, השלישית היא נחה בערך שעם היות שהיא מתחזקת סוף אינה נכנסת בחזקה ועוד שמתחלשת (אור יקר).

¹⁰⁸² אינה בחשוכא ממש, שהראשונה היא בסטר חשוכה (אור יקר). הוא חסד דקליפה (מ"מ).

¹⁰⁸³ כעין הגבורה היוצאת מן החסד, ונודע שהשמאל כנוי חשך ובקליפות שכולם חשך ולא אור (אור יקר).

¹⁰⁸⁴ ועם היות שכיון שזה צד השמאל חשך היה ראוי שיכונה צד הקודם אור עם כל זה "כולא קיימא מגו חשוכא" שאין שם אור כלל, ואם תאמר אם כן כולו חשך אחד לזה אמר (אור יקר).

¹⁰⁸⁵ עם היות שלא יבחן באור עם חשך אלא הכל חשך עם כל זה יתרבו המדרגות בערך התפשטותם אלו מאלו היינו אומרו "בדרגין ידיען" ואפי' המדרגה האחת בעצמה כגון זאת היא חשך יש בה מיני חשכים מתפשטין אלו מאלו וזהו שאמר (אור יקר).

¹⁰⁸⁶ וכולם חשך (אור יקר).

¹⁰⁸⁷ כחות יצר הרע להחטיא וחצוונים להעניש והם כלם חשך (אור יקר). הם כנגד ג' פרקים שבו כל פרק מאה (מ"מ).

¹⁰⁸⁸ בחשך וחשך וחשך עד שלש מאות חשכים להחטיא (אור יקר).

¹⁰⁸⁹ כדי שיהיה עבירה גוררת עבירה יש מבוא לכל אחד לגלגל חבירו ולבררו אחריו מפני שכלול ממנו, ולא תאמר מה ליחס עבירה זו שישלגל עבירה פלונית שיתייחסו מפאה אשר לא תדע (אור יקר).

¹⁰⁹⁰ שאין קשר וייחוד בקליפות, ואינו מן הרחוק שיהיו אלו השלש מאות פרצות ליכנס להעביר על הדעת נגדיות לשלש מאות וששים וחמשה מצות לא תעשה, ולכך יש בהם כח להעניש העוברים על המצות ששכר עבירה עבירה (אור יקר).

¹⁰⁹¹ מכח הזרוע השמאלית החצוין הם לרעות, עם היות שיש אחרים שיוצאין ממדרגות אחרות והם פועלים רע, אותם המחבלים שהקדוש ברוך הוא מזמין לבני אדם להענישם על אותם הדברים אשר יעשו בחדרי משכיתם, ועל אלו רמזו חז"ל כל המחלל שם שמים בסתר נפרעין ממנו בגלוי, והטעם שזו היא משת חשך הנעלמת ומכחה הם עושים בחשך ומהם ממש מקבל שכרו כדפירשנו, ולזה אלו הם היודעים הדברים הנעשים בחשך מפני שהם חשך ומצד מקומם מכירים העושים בחשך ליפרע מהם כדי רשעתם במספר (אור יקר).

<p>כלהו קיימין בקבלייהו דבני נשא לאתעתדא תדיר גבי אינון חובין¹⁰⁹² טמירין דקאמרן ואינון דאקרון אף וחמה מתחבראן עמהון ועבדי דינא עליהו דבני נשא האי אתעביד בעלמא מאלין מארי דינא כדקאמרן</p>	<p>כולם עומדים כנגד בני אדם להזדמן תמיד אל אותם חטאים נסתרים שאמרנו ואותם שנקראים אף וחמה מתחברים עמם ועושים דין על בני אדם זה נעשה בעולם מבעלי הדין הללו שאמרנו.</p>
<p>דרגא דא קיימא גו חשובא ואשא דאיהו רזא חדא ומגו דרגא דא מתפרשאן כמה דרגין תקיפין (גברין) דקיימן תחות סטרא דרקייעא חדא דאקרי¹⁰⁹³ רקיע אוכמא דרגא תליתאה האי איהו רקיעא דמתפשטא על כל אינון דרגין¹⁰⁹⁴ דאינון סומקין כוורדא ואלין אקרון דרועין דהאי סטרא</p>	<p>דרגה זו עומדת תוך חשך ואש שהוא סוד אחד ומתוך דרגה זו נפרדות כמה דרגות חזקות (גברים) שעומדות תחת הצד של רקיע אחד שנקרא רקיע שחר דרגה שלישית זהו רקיע שמתפשט על כל אותן דרגות שהן אדמות כשושנה ואלו נקראות הזרועות של הצד הזה.</p>
<p>תחות אלין מתפשטין לתתא דרגין¹⁰⁹⁵ עד דמטו לנו דרגא תליתאה (ס"א) ההוא רקיעא אוכמא) בגין דאלין די בדרגא תניינא¹⁰⁹⁶ נפקי מגו ההוא רקיעא אוכמא¹⁰⁹⁷ ושטיין בעלמא אלין מימינא¹⁰⁹⁸ ואלין משמאלא¹⁰⁹⁹ אלין דימינא מתפרשן לתלת סטרין דאינון¹¹⁰⁰ תלת קשרין ואלין דשמאלא מתפרשאן לתלת סטרין דאינון תלת קשרין אחרנין</p>	<p>תחת אלו מתפשטות למטה דרגות עד שמגיעות לתוך דרגה שלישית (אותו רקיע שחר) משום שאלו שבדרגה השניה יוצאים מתוך אותו הרקיע השחר ומשוטטות בעולם אלו מימין ואלו משמאל אלו של הימין נפרדות לשלשה צדדים שהם שלשה קשרים ואלו של השמאל נפרדות לשלשה צדדים שהם שלשה קשרים אחרים.</p>
<p>קשרא קדמאה קיימא לעילא ותננא חשובא ברוגזא אתקשר ביה האי קשרא אית בה תלת גווינין חשובין ומשניין דא מן דא ואתכלילו דא בדא והאי קשרא איהו כפיף ולא אתפשט (ס"א) אתכפיא) בר לזמנין ידיעאן¹¹⁰¹ האי אקרי עבר"ה</p>	<p>הקשר הראשון עומד למעלה ועשן חשוך ברגז נקשר בו בקשר הזה יש בו שלשה צבעים חשובים ומשנים זה מזה ונכללים זה בזה והקשר הזה הוא כפוף ולא מתפשט (נכנע) פרט לזמנים ידועים וזה הנקרא עבר"ה.</p>
<p>ואיהו קיימא בלא שכיכו בגין דלא שכיך בר בזמנא דישראל מקרבין קרבנא לתתא בגין דבההוא זמנא אשתכך ההוא רוגזא ואתכפיא לתתא ואתחלש רוגזיה (ד"א תוקפיה) ולא יכיל לשלטאה ולא תקפא וכד אתחלש האי כדין</p>	<p>והוא עומד ולא שוכך משום שלא שוכך פרט לזמן שישראל מקריבים קרבן למטה משום שבאותו זמן שוכך הרגז ונכנע למטה ונחלש רגזו (חזקו) ולא יכול לשלט ולהתחזק וכשה נחלש אז הקשר השני שהוא באמצע לא יכול לנסוע ולהנהיג.</p>

¹⁰⁹² הם נמצאים שם בעת העבירה כדי לדעת גם כן שיעור העבירה ליפרע מהם אחר כך בגלוי, ואין דרך לכחות להמצא בשעת העבירה בחשך ובמסתורין אלא אלו שהם מהחשך, ועם היות שהם חלוקים ברשות גבוה כדי גזרת בית דין עליון סוף סוף לא דמי מי שרואה למי שאינו רואה, שאלו שראו הם מכים כדי צווי גבוה ולא יפחתו ולא יוסיפו מפני שהם גם כן יודעים כדי רשעת הרשע וכו' (אור יקר).

¹⁰⁹³ היא בינה דקליפה שתחתיה הוא חסד דקליפה (מ"מ).

¹⁰⁹⁴ פ' בחינות דבחסד דקליפה וז"ש ואלין איקרון דרועין דהאי סטרא שר"ל שכולם נכללים בזרוע ימין דקליפה ונקראים דרועין דהאי סטרא (מ,מ).

¹⁰⁹⁵ פ' תחת חסד דקליפה מתפשטים בחינות של גבורה דקליפה וז"ש עד דמטו לנו דרגא תליתאה שהיא גבורה דקליפה (מ,מ).

¹⁰⁹⁶ פ' שבחסד דקליפה (מ"מ).

¹⁰⁹⁷ פ' מבינה דקליפה (מ"מ).

¹⁰⁹⁸ פ' של חסד דקליפה יש בו ג' פרקים (מ"מ).

¹⁰⁹⁹ והיינו פרק עליון של הזרוע שהוא כפוף (מ"מ).

¹¹⁰⁰ ויחי רמא ע"א (הערת הזהר).

¹¹⁰¹ פ' אינו נחלש ונשבר רק בשעה שישראל עושים הקרבנות כדבסמוך (מ"מ).

<p>קשרא תניינא דאיהו באמצעייתא לא יכיל לנטלא ולאנהגא</p>	
<p>קשרא תניינא דא הוא דאקרי זעם האי קשרא איהו דנטיל מאתר לאתר ואנהיג לכל שאר קשרין וכל שאר קשרין כלהו אתנהגן ביה וכלהו אתקפו בהאי קשרא האי איהו דמנהיג כל צערין לעלמא בגין דכד אתחבר בדרגא אחרא¹¹⁰² לחבקא לנוקבא כדין נחתי לעלמא כל צערין וכל דחקין וכל עאקו דהא לא יכיל¹¹⁰³ לשלטאה דא בלא דא וכלהו דרגין אתייהבו לנוקבא לשלטאה ולמסטי עלמא ואי לאו דרכיב דא על דא ואתחבר דא בדא לא יכלין לשלטאה</p>	<p>הקשר השני זהו שנקרא זעם הקשר הזה הוא שנוסע ממקום למקום ומנהיג את כל שאר הקשרים וכל שאר הקשרים כולם מתנהגים בו וכולם מחזקים בקשר הזה זהו שמנהיג את כל הצער שבעולם משום שכשמתחבר בדרגה אחרת לחבק את הנקבה אז יורדים לעולם כל סוגי הצער וכל הדחקים וכל הצרות שהרי אינם יכולים לשלט זה בלי זה וכל הדרגות נתנו לנקבה לשלט ולהסטות את העולם ואם לא שרוכב זה על זה ומתחברים זה לזה לא יכולים לשלט.</p>
<p>תא חזי כד הוה אדם בגנתא דערן לאשתדלא בפלחנא דמאריה נחת האי סמאל וכל</p>	<p>בא וראה כשהיה אדם בגן עדן להתעסק בעבודת רבונו ירד סמאל הזה</p>
<p>רמד/א</p>	
<p>אינון דרגין דביה¹¹⁰⁴ והוה רכיב על ההוא הוויא בישא¹¹⁰⁵ בגין לאסטאה לון בגין דההוא הוויא דהוה קאים תחותיה איהו עקימא לאסטאה בני נשא ולפתאה לון¹¹⁰⁶ בגין דכתיב (משלי ה ג) כי נפת תטפנה שפתי זרה וחלק משמן חכה ועל דא דא יהיב חילא¹¹⁰⁷ ודא עביד¹¹⁰⁸ אומנותא בעלמא ודא בלא דא לא יכלי לשלטאה</p>	<p>וכל אותן הדרגות שבו והיה רוכב על אותו הנחש הרע כדי להסטות אותם משום שאותו נחש שעמד תחתיו הוא עקם להסטות את בני האדם ולפתות אותם משום שכתוב (משלי ה) כי נפת תטפנה שפתי זרה וחלק משמן חכה וזה נותן כח וזה עושה אמנות בעולם וזה בלי זה לא יכולים לשלט.</p>
<p>בגין כך כד ההוא קשרא דאמצעייתא אתחבר בנוקבא כדין נחתי דינין וכל דחקין לעלמא וכד האי אתתקף דלא נטיל¹¹⁰⁹ בלא אתבר ואתכפיא דלא יכיל לשלטאה¹¹¹⁰ ועל דא בלא אתבר¹¹¹¹ ואתכפיא ברזא דקרבנין דלתתא</p>	<p>לכן כאשר אותו הקשר של האמצע מתחבר בנקבה אז הדינים יורדים וכל הדחקים לעולם וכשזה לא מתחזק שאינו נוסע הכל נשבר ונכנע שלא יכול לשלט ועל כן הכל נשבר ונכנע בסוד הקרבנות</p>

¹¹⁰² פי' כשמתחבר זה של ימין עם השמאל דקליפה הנק' דרגא אחרא כדי לחבק לנוקבא דס"א בסוד שמאלו וכו' וימינו וכו', ולכך אמר דכד אתחבר בדרגא אחרא ולא אמר בקשרא קדמאה ש"מ שדרגא אחרא היא גבורה דקליפה (מ"מ).

¹¹⁰³ פי' למה אין יורדין צערין ואתקין רק אחר שנתחבר הזכר עם הנקבה ואמר לפי שאין הזכר שולט אלא בהתחברותו עם הנוקבא וכדבסמוך (מ"מ).

¹¹⁰⁴ לפתותו בכל איזה כח שיוכל או בכולם יחד (אור יקר).

¹¹⁰⁵ שאין לו פעולה זולת הנחש שהיא הנקבה כדפירשנו (או ריקר).

¹¹⁰⁶ ויש לו מבא בחומר מפני גשמותה למטה והיינו נופת שמראה מתיקות הגשמיות אל החומר, ולזה שתיהם צריכות לפעול סמאל (אור יקר).

¹¹⁰⁷ פי' זכר דס"א (מ"מ).

¹¹⁰⁸ פי' נוקבא דס"א (מ"מ).

¹¹⁰⁹ ירצה בקשר זה האמצעי שאל השתי זרועות שבהם חבוק זכר ונקבה תלוי הכל "אם אתתקפת כולא נטיל" מפני שהוא משפיע ויש להם כח להתנהג ברצח וברשע והפנימים הם נכנעים מפני שכשזה קם זה נופל (אור יקר). והיינו בחינת חזוקם והכנעת הפנימיים (אור יקר)??

¹¹¹⁰ אהדר אל החצוני (אור יקר).

¹¹¹¹ ואחר כך אמר הכנעת החצונים בסוד הקרבן וזהו שאמר ועל דא והיינו כשזה קם בסוד הייחוד ורצון הקרבן זה נופל (אור יקר).

<p>1113 וסלקא מאן דסלקא 1112 לאתעטרא לעילא ולאתברכא מעמקא עלאה 1114 דנהיר לכל אנפיין 1115</p>	<p>שלמטה ועולה מי שעולה להתעטר למעלה ולהתברך מן העמק העליון שמאיר לכל הפנים.</p>
<p>קשרא תליתאה 1116 האי איהו תקיפא בתקיפו יתיר והאי אקרי צר"ה בגין דמהאי נפקי שלטנו לאשראה דחקין 1117 ולמעבד עאקו לבני נשא 1118 ורוא דתלת קשרין אלין דכתיב (תהלים עט מט) עברה וזעם וצרה אלן תלת קשרין דימינא</p>	<p>הקשר השלישי הוא קשה בחזק יתר וזה נקרא צר"ה משום שמזה יוצאים שלטון להשרות דחקים ולעשות צרות לאנשים והסוד של שלשת הקשרים הללו שכתוב עברה וזעם וצרה אלו שלשת קשרי הימין.</p>
<p>תלת קשרין דשמאלא כד מתתקפי כחדא 1119 כדין ההיא שמאלא אקרי 1120 משלח"ת מלאכי רעים בגין דמהאי שמאלא אשתדרו 1121 לתתא ונטלי תוקפא 1122 כל אינון מלאכין בישין אינון דנפקי מסטרא דלתתא כדקאמרן וכל דא מגו דרגא תניינא ודרגא תליתאה</p>	<p>שלשה קשרים של שמאל כשמתחזקים כאחד אז אותו השמאל נקרא משלח"ת מלאכי רעים משום שמהשמאל הזה נשלחים למטה ונוטלים חזק כל אותם המלאכים הרעים אותם שיוצאים מהצד שלמטה כמו שאמרנו וכל זה מתוך הדרגה השניה והדרגה השלישית.</p>
<p>דרגא רביעאה 1123 האי דרגא קיימא מגו עקימו דרוגא גוון אשא והאי אקרי אמצעיתא דאיהו גופא דקיימא בין תרין דרועין 1124 הכא אית להטא דמלהטא 1125 בסומקא 1126 כוורדא מהכא נפקי תקיפו 1127 לנחתא לתתא 1128</p>	<p>הדרגה הרביעית היא דרגה שעומדת מתוך עקם הרגז צבע האש וזו נקראת אמצע שהוא גוף שעומד בין שתי הזרועות כאן יש להט שלוהט באדם כשושנה מכאן יוצאים תקף לרדת למטה לתקף ולשפך</p>

1112 שהיא מלכות מקושטת כדפירשנו לעיל היא העולה (אור יקר), פי' מלכות (מ"מ).
1113 פי' מזעיר (מ"מ).

1114 "מעומקא דנחלא" - דהיינו חכמה עומק הבינה ודאי (אור יקר), פי' מבינה (מ"מ).

1115 ששם מקור הכולל לכל הנמצא שכולם מושרשות שם כאומרו כולם בחכמה עשית (או ריקר).

1116 אל הזרוע שהוא פרק יד התחתון המגיע למטה עד הירכים והם פועלים יותר ממה שנשפע מקשר
ראשון אל קשר שני, והיינו עברה שישפיע לזעם וזעם פועל צרה למטה (אור יקר).

1117 דהיינו צרה, ולא שנפעלים על ידם שהם בכח הזכר אלא שולטנו לאשראה שהזכר שולט והנקבה
שורה כדפירשנו לעיל, והנה הכחות התחתונים הם דחקים ועושים פעולתם לבני אדם (אור יקר).

1118 והנה אלו הקשרים הם בזרוע ימין ויש שלשה אחרים ממש בשמאל, וכנגד אלו הימניים הם עברה
וזעם וצרה כנדרש, והימין מחזק השמאל ונודע שהשמאל היא גבורה פועלת על ידי הנקבה וקרובה אליה
יותר ולזה ממנו משלחת מלאכי רעים להשפיע להרע ברעה, וכמו שהקדושה עיקרה הימין וקבלת הנקבה
בשמאל כך החצונים אלא שלפי האמת אין לה ימין ושמאל שכולם שמאליים (אור יקר).

1119 בנקבה לחבקה (או ריקר).

1120 וכשתדקדק תמצא שהשמאל גם בו שלשה קשרים ופעולתם בפעולת אלו שבימין בסוד החבוק
כדפירשנו לעיל שאין חבוק זולתי בשתי זרועות (או ריקר). שמוסיף פעולה על הימין ולזה מוסיף שם זה
שנקראת משלחת שמתפשטת להשפיע בחצונים התחתונים שהם מלאכי רעים וזהו משלחת אליהם (אור
יקר).

1121 ולא שהם ממנה שהרי הפועלים למאה הם מצד הנקבה כדפירשנו אלא ששליחותם מזה סאור יקר).

1122 מה שנשלח חוזק ואומץ ונטלי תוקפא וכו' שהם מן הנקבה דנפקין מסטרא שהיא הפועלת בחומר
למטה כדקאמרן, עד כאן שלשה מדרגות הם ראש ושתי זרועות כדפי' לעיל (אור יקר).

1123 הוא הגוף וזהו המיחוס בעצם סמאל וזהו דמות מטבעו שהרי כל המדרגות האלו הם בערלה חותם
תשע מדרגות עליונות צורת הצלם שפירשנו, והנה בקדש הוא סוד קו ישר כאומרו צדיק וישר ה' ואלו הם
סוד קו עקמימות (אור יקר). הוא ת"ת דקליפה (מ"מ).

1124 ועושה מסעותיו בשלשה קשרים, האחד הגוף בתחלתו קשור בכתפיו, השני אמצעיתו, השלישי קשור
למטה בירכיים ושם פרק שלישי אל הזרועות "והיינו דקיימא בין תרין דרועין", והזכר הקדוש נאמר צח
ואדום וזה כולא אדמוני כאדרת שער (אור יקר).

1125 דהיינו פעולתה (אור יקר).

1126 ירצה כדין הנפעל למטה מהמלכות שהיא שושנה על ידי אלו החצונים שאינם נוטלים כח לפעול אלא
מהקדש, ואפשר שהוא משל הורד האדום האכזרי הרבה לשפוך שזה כח עשו בעצם (אור יקר).

1127 דהיינו שפע אל הנקבה (אור יקר).

<p>לאַתקפּאָ¹¹²⁹ לאַושרא דמיין בנין דהאי איהו דיהיב רשו ושולטנא לתתא לאַתקפּאָ ולאַושרא דמיין האי נביע לנוקבא¹¹³⁰ ודא אַצטריך לְדא כמה דאַצטריך גופא לנפשא ונפשא לא עביד אומנותא¹¹³¹ אלא בגופא ועל דא כל חילא וכל תקיפו מהכא נפיק לאַתקפּאָ ולמעבד אומנותא בעלמא לאבאשא כנוקבא דמקבלא מן דכורא תדיר</p>	<p>דמים משום שזהו שנותן רשות ושלטון למטה לתקף ולשפך דמים זה נובע לנקבה וזה צריך את זה כמו שהגוף צריך את הנפש והנפש אינה עושה אמנות אלא בגוף ועל כן כל הכח וכל התקף יוצאים מכאן להתקיף ולעשות אמנות בעולם להרע כנקבה שמקבלת מהזכר תמיד.</p>
<p>בכל דרגא ודרגא ובכל קשרא וקשרא אית כמה ממנן וכמה טריקי חבילין דכלהו אתנהגן בנייניהו וכלהו דאתנהגן בנייניהו כלהו לתתא דאינון היילין די בנוקבא¹¹³² וכלהו אית לון דרגא ידיעא לעילא לאַתנהגא ביה</p>	<p>בכל דרגה ודרגה ובכל קשר וקשר יש כמה ממונים וכמה גדודי מחבלים שכלם מנהגים בשבילם וכל המנהגים בגללם כולם למטה שהם חילותיה של הנקבה ולכלם יש דרגה ידועה למעלה להיות מנהגים בה.</p>
<p>כמה דאית לסטרא עלאה קדישא היכלין ידיעין¹¹³³ לגבי דרגין עלאין לאַתכללא אלין באלין הכי נמי לתתא בהפוכא (ס"א בחשוכא) בסטרא אחרא אית דרגין לגבי אינון היכלין דנוקבא לאַתכללא אלין באלין</p>	<p>כמו שיש לצד העליון הקדוש היכלות ידועים לדרגות עליונות להכלל אלו באלו כך גם למטה (בחשך) בהפך בצד האחר יש דרגות לאותם היכלות הנקבה להכלל אלו באלו.</p>
<p>בהאי דרגא דאיהו רביעאה קיימין דינין ביישין לנחתא לתתא ולאַתמסרא לאינון דעבדין דינא¹¹³⁴ בישא תקיפא מהכא ינקי תוקפא דלהון לאַתקפּאָ ולאַשלמא ההוא דינא דעבדי ובגין כך כל הני דרגין כלילין בהו בכל אינון היכלין¹¹³⁵ תתאין דלסטרא נוקבא דלתתא זכאה חולקהון דצדיקיא דסטו ארחיהו מארחא דא ואולי בתר דחלתא דקודשא בריך הוא לאַתקדשא בקדושה דמאריהון זכאין אינון בעלמא דין ובעלמא דאתי</p>	<p>בדרגה הזו שהיא רביעית עומדים דינים רעים לרדת למטה ולהמסר לאותם שעושים דין רע קשה מכאן יונקים את חזקם להתקיף ולהשלים אותו הדין שעושים ולכן כל הדרגות הללו כלולים בהם בכל אותם ההיכלות התחתונים שלצד הנקבה שלמטה אשרי חלקם של הצדיקים שמטים את דרכם מהדרך הזו והולכים אחר יראת הקדוש ברוך הוא להתקדש בקדשת רבונם אשריהם בעולם הזה ובעולם הבא.</p>
<p>דרגא חמישא¹¹³⁶ האי דרגא אַתפּליג לתרין דרגין¹¹³⁷ (ס"א סטריין) ימינא ושמאלא¹¹³⁸ ואלין</p>	<p>דרגה חמישית הדרגה הזו נחלקת לשתי דרגות (צדדים) ימין ושמאל ואלו נקראים</p>

¹¹²⁸ אל הנקבה (אור יקר).

¹¹²⁹ היא בכוחותיה (אור יקר).

¹¹³⁰ ועם היות ששאר כחות דהיינו הזרועות אינם פועלים אלא על ידי הנקבה עם כל זה לא יתייחס עניינם בנקבה בבחינה זו (אור יקר). פי' כמו הת"ת דקדושה שמשפיע למ' כך האי נביע לנוקבא דידיה (מ"מ).

¹¹³¹ פי' וכן נמי הכא סמ"אל הוא הנפש שמשפיע בגוף שהיא נוקביה (מ"מ).

¹¹³² ורוצה לומר' שהחיילות הנזכרים מתנהגין בגין העליונים ואמר ומי הם אלו החיילות שמתנהגים ע"י העליוני, וז"ש וכולהו דאתנהגן בנייניהו כולהו לתתא דהיינו שהחיילו' שבנוקבא דקליפה מתנהגין ע"י הדרגין שבדכורא דקליפה (מ"מ).

¹¹³³ פי' כמו שיש בקדושה היכלות הנוקבא שנכללים עם הדרגין עילאין שבדכורא דקדושה, וז"ש לאַתכללא אלין באלין דהיינו היכלי הנוקבא בדרגין דכורא, ומ"ש הכי נמי לתתא בהפוכא בסטרא אחרא ה"ג, ור"ל שבקליפה הוא להפך שהדרגין דכורא דקליפה נכללים בהיכלי הנוקבא דקליפה, וז"ש אית דרגין לגבי היכלין דנוקבא לאַתכללא אלין באלין ונל"עד שעם הדבר שבקדושה מעלים בקדש ולכן היכלי הנוקבא נכללים בדרגין דכורא ובקליפה מורידין, ולכן הדרגין דכורא נכללים בהיכלי הנוקבא (מ"מ).

¹¹³⁴ פי' נמסרים הדינים למלאכי חבלה שעושים אותם (מ"מ).

¹¹³⁵ והיינו כמ"ש לעיל שבקליפה הדרגין דכורא נכללים בהיכלין תתאין בנוקבא (מ"מ).

¹¹³⁶ הם נ"ה דקליפה (מ"מ).

<p>אקרון שוקין מתדבקן לאבאשא ולמרדף בנין דהכא תקיפו דרדיפו דכל מרעין וכל בישין דרדפי בתרייהו דחייביא וכד דינא (ס"א דרגא) דא אתקריב כדין (אסתר ג טו) הרצים יצאו דחופים ואינן רצים אינן לתתא למרהט לאבאשא וכל אינן אקרון רודפים ועל דא כתיב (איכה ד יט) קלים היו רודפינו מנשרי שמים</p>	<p>שוקים משיגות להרע ולרדף משום שכאן הכח של הרדיפה של כל החלאים וכל הרעות שרודפים אחר הרשעים וכשהדין (הדרגה) הזה מתקרב אזי (אסתר ג) הרצים יצאו דחופים ואותם הרצים הם למטה לרוץ להרע וכל אלו נקראים רודפים ועל זה כתוב קלים היו רדפינו מנשרי שמים.</p>
<p>האי דרגא אתפלג לתרין סטרין לימינא ולשמאלא תלת קשרין אינן לימינא¹¹³⁹ ותלת¹¹⁴⁰ קשרין אינן לשמאלא¹¹⁴¹ ואלין קשרין ואינן קשרין דקאמרן כלהו מסתכלן לאחורא בנין דאינן קשרין עלאין</p>	<p>הדרגה הזו נחלקת לשני צדדים לימין ולשמאל שלשה קשרים הם לימין ושלשה קשרים הם לשמאל והקשרים הללו ואותם הקשרים שאמרנו כולם מסתכלים לאחור משום שכל הקשרים העליונים</p>
<p>רמ"ב</p>	
<p>קדישין כלהו¹¹⁴² מסתכלן גו פנימאי לגופא כמה דאת אמר (מ"א ז כה) וכל אחוריהם ביתה¹¹⁴³ ואלין כלהו מסתכלן לאחורא</p>	<p>הקדושים מסתכלים לתוך הפנימיים לגוף כמו שנאמר (מלכים א ז) וכל אחריהם ביתה ואלו כולם מסתכלים לאחור.</p>
<p>מה בין האי להאי אלא אלין קשרין עלאין קדישין כלהו ברזא דאדם¹¹⁴⁴ ובנין דכלא איהו ברזא דאדם כל אחוריהם ביתה כתיב ואלין קשרין אחרנין דקאמרן אינן קשרין דאמצעייתא כלהו מסתכלן לאחורא ואלין אינן ברזא דבהמה ובנין כך כל אחוריהם לאחורא ורזא דא כמה דאוקימנא¹¹⁴⁵ (תהלים לו ז) אדם ובהמה תושיע יהויה¹¹⁴⁶ דא בסטרא דאדם¹¹⁴⁷ ודא בסטרא דבהמה וקרבנא הכי סלקא אדם ובהמה¹¹⁴⁸</p>	<p>מה בין זה לזה אלא אלו הקשרים העליונים הקדושים כולם בסוד של אדם ומשום שהכל הוא בסוד של אדם כתוב כל אחריהם ביתה והקשרים האחרים הללו שאמרנו אותם קשרים של האמצע כולם מסתכלים לאחור ואלו הם בסוד של בהמה ולכן כל אחוריהם לאחור והסוד הזה כמו שבארנו אדם ובהמה תושיע ה' זה בצד של אדם וזה בצד של הבהמה וכך הקרבן עולה אדם ובהמה.</p>
<p>קשרא קדמאה ביה קיימא גוונא דחשוכא גו עורפלא (ס"א גו טהירא דעורפילא) דצמח</p>	<p>הקשר הראשון בו עומד צבע של חשכה בתוך ערפל (בתוך טהר הערפל) שצומח בקללה תחת האבן שעומדת עליו שלא</p>

¹¹³⁷ נמחק במ"מ, וגורם את המוסגר.

¹¹³⁸ רלב ע"ב (הערת הזהר).

¹¹³⁹ פי' ג' פרקים שבשוק ימין דקליפה (מ"מ).

¹¹⁴⁰ ויחי רמא ע"א (הערת הזהר).

¹¹⁴¹ פי' ג' פרקים שבשוק שמאל דקליפה, וז"ש ואלין קשרין דהיינו ג' קשרים שבשמאל, ומ"ש ואינן קשרין דקאמרן הם ג' שבשוק ימין (מ"מ).

¹¹⁴² ויצא קכד ע"א (הערת הזהר).

¹¹⁴³ עי' אפיקי ים מו"ק טו ע"א וז"ל, אחוריהם ביתה, כי האחוריים מתעלם שם שלא יתאחזו הסט"א שם.

¹¹⁴⁴ פי' פרצופי הקדושה הם בסוד אדם שאחוריהם ביתא, אבל הקליפה הם ברזא דבהמה שקשרי אחוריהם לאחור (מ"מ).

¹¹⁴⁵ רלט ע"ב (הערת הזהר).

¹¹⁴⁶ פי' כמ"ש פרצופי הקדושה נקראים אדם והקליפה נקראת בהמה תושיע ה' (מ"מ), אדם כללא דדכר ונוקבא דאצילות, ובהמה הוא עולם הבריאה לבוש לעולם האצילות (בהגר"א על ספד"צ כח ע"ג). תדע כי מקום יניקת הקלי' מן המלכות דקדושה הוא כמו שנתבאר אצלנו במקום אחר כי יש אל המלכות בחינת שדים למטה במקום הרחם שלה ע"ד דדי בהמה ובבחי' זו נקראת המלכות בהמה. כמ"ש אדם ובהמה תושיע ה' ומן המקום הדדים ההם יונקים שפעם כל הקליפות (שער מאמרי רשב"י טז ע"א).

¹¹⁴⁷ פי' פרצופי הקדושה הם בסוד אדם ופרצופי הקליפה הם בסוד בהמה וז"ש ודא בסטרא דבהמה (מ"מ).

¹¹⁴⁸ פי' כוונה כהן ולוי וישראל שהם אדם והקרבת החלבים של הבהמה (מ"מ).

<p>באתלטיא תחות אבנא דקיימא עליה דלא צמח¹¹⁴⁹ והאי קיימא עלייהו דזכאי דאית בהו זכין ולא אית בהו זכו דאבהתא¹¹⁵⁰ לאתתקפא בהו ולאנגא עלייהו</p>	<p>צומח וזה עומד על הזכאים שיש בהם זכויות ואין להם זכות אבות להחזיק בה ולהגן עליהם.</p>
<p>וקשרין אחרנין רדפי בתר הייביא דסטו ארחייהו מקדמת דנא ורדפי אבתרייהו וכל אינון דרשימו אתחזי בהו לאשתמודעא בנין דכל אינון דאתחזון לאתענשא חד מלאכא שליחא קדישא די מסטרא דגבורה נחית ורשים בהו רשימא וההוא רשימא אשתמודעא לעילא לגבי כל אינון מאריהון דדינא וכד ההוא רשימא אשתמודע לגבייהו מאן דאתחזי למרעין אלקי ליה במרעין מאן דאתחזי למכאובין ולשאר עונשין כלא חמאן בההוא רשימו</p>	<p>וקשרים אחרים רודפים אחר הרשעים שהטו את דרכם מקדם לכן ורודפים אחריהם וכל אותם שרשם נראה בהם להיות מכרים משום שכל אלו שראויים להענש מלאך אחד שליח קדוש שמצד הגבורה יורד ורושם בהם רושם ואותו הרושם מכר למעלה לכל אותם בעלי הדין וכשאותו רושם מכר להם מי שראוי לחלאים מלקים אותו בחלאים מי שראוי למכאובים ולשאר הענשים הכל רואים באותו הרשם.</p>
<p>ובנין דא אינון קשרין כלהו קיימו לאחורא ובעטי באינון דבעטי במאריהון ובכל אינון דאתחזון לבעטא בהו בר צדיקי וחסידי ואית לון זכו דאבהן דמרעין רדפין אבתרייהו דאלין לא שלטי בהו ולא אתי לון מרעין מסטרא דא</p>	<p>ולכן כל אותם הקשרים עומדים לאחור ובוועטים באותם שבועטים ברבונם ובכל אותם הראויים לבעט בהם פרט לצדיקים וחסידים ושיש להם זכות אבות שרודפים אחריהם חלאים שאלה אין שולטים בהם ולא באים להם חלאים מהצד הזה.</p>
<p>ואי תימא מאן אתר אתי לון מרעין תא חוי כתיב (ישעיה נג י) ויהו"ה חפץ דכאו החלי¹¹⁵¹ ויהו"ה חפץ דכאו אתרעי למחאה ליה ולמיהב ליה מרעין בנין לזכאה לון לעלמא דאתי ולא</p>	<p>ואם תאמר מאיזה מקום באים להם חלאים בא וראה כתוב וה' חפץ דכאו החלי וה' חפץ דכאו רוצה להכות אותו ולתת לו חלאים כדי לזכותם לעולם הבא</p>

¹¹⁴⁹ צ"ע אם פירוש הדבר שהדומם שולט על הצומח, או אם האבן הוא היצר הרע, עי' לקמן רסה ע"א, סוכה נב ע"א, והצמח הוא דוד, עי' זכריה ג ח ותרגום שם.

¹¹⁵⁰ עי' ח"א פד ע"ב. ועי' ספר הליקוטים (ויצא כט): ומבני (ד"ה א' ו"ב) יששכר יודעי בינה לעתים. יששכר הוא ירכא ימינא נצח, ומשמם היה ר' עקיבא, ולפיכך לית ליה זכות אבות חג"ת. ולפי שנצח היה פגום, נמשך למקום הגרים, ולפי שנ"ה הם בסוד בנים, אמר ומבני יששכר.

¹¹⁵¹ עי' ח"א קמ ע"א. כשרואה הקב"ה שהגוף רוצה להתגבר בתאותו הגופני, ורוצה להכניע הנשמה, כדי שלא תתגבר כח הקדושה, וכדי להכניע תאות הגשמי של הגוף, מה עושה הקב"ה מכה הגוף ביסורין של אהבה, שנאמר ו"י חפץ דכאו החלי, וישלוט נשמתא ולא גופא. והקב"ה עושה זה כדי שיוכל להצדיק הדין עליו, ולומר צדיק הוא ו"י כי פיהו מרית, וזהו אומר בגמרא דברכות (ה ע"א) על פסוק, אם תשים אדם נפשו, מה שכרו, יראה זרע יאריך ימים' רצה לומר אם יקבל היסורין מאהבה (עמק המלך ש"ג פל"ה). ועי' תיקו"ז קל ע"א. ועי' בהגר"ת על תיקו"ז קסג ע"א: כל חלאין הוא מסט' דחויא דנשיך בכמה יסורין אבל בצדיקים הוא יסורים של אהבה מסט' דשכינתא בחביבו ותורה מרפאתו אח"כ, ע"כ. מצינו צדיק ורע לו והצדיקים מעונים ביסורים וכו', יסורין של אהבה. והענין שידוע שהחומר הוא מהחיצוניות ומבחינת הכלים שכולם דין וכו', ולכן הם מונעים את הנשמה שלא תוכל להדבק בפנימיות, ולכן כמו שהגבורות הקדושות מכניעות את הקליפות כך מכניעות את החומר. ויתר על כן במה דקיימא לן שאחת מסגולות הדין הוא להעלות התחתון לעליון, ואז בודאי שמשנתנה מדת התחתון להיות יותר רוחנית כדי שתוכל לעלות, כמו כן בסגולת היסורין שמכניעין החומר העכור משנתנה עכירותו לגשם יותר דק, וכנזכר במעשה משה רבנו ע"ה שנצטרך לק"כ תעניותיו העצומות להתעלות עד פנימיות בינה דבריאה שלמטה ממנה מתחילים הק"כ צירופי אלק"ם וכו', ונמצאו שתי בחינות בתועלת יסורי הצדיק, האחת צירוף וזיכוך החומר שלא ימנע הנשמה להיות מוכנת לקבל אור העליון בלי מסך העכירות הגשמי וכו', והשני התעלות הרוחני הצרוף להדיקו בשרשו וכו', והרי זה ממש במה שאנו מכוונים בקריאת שמע (סג), שבמלת שמע נמשך אור עליון ובכחו נתעלה באחד ונעשה הייחוד. וכל זה הוא בהיכל אהבה שבו נמסור נפשנו על קדוש השם, ובזה נכנע כח החומר והוא להו כיסורין של אהבה: (רמ"ז ח"א קפ ע"א). בזה יש הפרש בין עונשם של הצדיקים ובין עונשם של רשעים כי הצדיקים מקבלים עונש בכדי לטהר מהם הסיגים ולזככם ביותר בסוד יסורים של אהבה שהוא דינים הקדושים ממו"ס בוצד"ק ששם הוא יין המשומר בענביו ואין שם שמרים רק אדרבה ממוזג במים דמו"ס (ב"ע קסג ע"א).

<p>מסטרא אחרא ואלין אקרון יסורין דאהבה וכלא בחד מתקלא דקודשא סלקא</p>	<p>ולא מצד האחר ואלה נקראים יסורים של אהבה והכל במשקל אחד של הקדש עולה.</p>
<p>דרגא שתיתאה¹¹⁵² האי אקרי ערלה¹¹⁵³ ודא וכל אינון דרגין תתאין לתתא כלהו אקרון ערלה בגין דינקי מסטרא דא והאי איהו גו רזא דנח"ש בריה¹¹⁵⁴ והאי יניק להווא נח"ש עקלתו¹¹⁵⁵ וכלהו דרגין אחרנין דאתאחדן בהאי סטרא אקרון גוהרקי דערלה וכלא ברזא חדא קא אזלי</p>	<p>הדרגה הששית זו נקראת ערלה וזו וכל אותן הדרגות התחתונות למטה כולן נקראות ערלה כי יונקות מהצד הזה וזה תוך סוד של נח"ש ברח (ישעיה כז) וזה מיניק את אותו נח"ש עקלתו¹¹⁵⁵ וכל הדרגות האחרות שנאחזות בצד הזה נקראות בסר של ערלה והכל בסוד אחד הולכים.</p>
<p>ותא חזי על דא כל אינון אילנין דאתנטעו בארעא עד לא אשתרשו שריא עליהו רוחא מסטרא דהאי ערלה ועל דא כתיב (ויקרא יט כג) וערלתם ערלתו את פריו שלש שנים יהיה לכם ערלים לא יאכל בגין דקודשא בריך הוא חביבותא דישראל תדיר לגביה ורחיק לון מכל ארחין בישין וסטרין בישין ומסאבין לאתדבקא בסטרא דקדושה זכאין אינון בהאי עלמא וזכאין אינון בעלמא דאתי</p>	<p>ובא וראה על זה כל אותם האילנות שננטעו בארץ טרם השרישו שורה עליהם רוח של הערלה הזו ועל זה כתוב וערלתם ערלתו את פריו שלש שנים יהיה לכם ערלים לא יאכל משום שהקדוש ברוך הוא חביבותם של ישראל תמיד אליו והרחיק אותם מכל הדרכים הרעות וצדדים הרעים והטמאים להדבק בצד הקדושה אשריהם בעולם הזה ואשריהם בעולם הבא.</p>
<p>היכלות מסטרא דקדושה</p>	<p>היכלות מסטרא דקדושה.</p>
<p>אמר רבי שמעון הא תנינן באינון היכלין דאינון קיימין לסדרא סדורא דשבחא דקודשא בריך הוא¹¹⁵⁶ בין סדורא דקיימא במלה¹¹⁵⁷ בין סדורא דקיימא ברעותא¹¹⁵⁸ בגין דאית סדורא דקיימא במלה ואית סדורא דקיימא ברעותא וכונא דלבא למנדע ולאסתכלא בגין לאסתכלא לעילא לעילא עד אין סוף דתמן¹¹⁵⁹ תקיעו דכל רעותין ומחשבין ולא קיימן במלה כלל אלא כמה דאיהו סתים הכי כל מלוי בסתימו</p>	<p>אמר רבי שמעון הרי שנינו באותם ההיכלות שהם עומדים לסדר את סדור שבחו של הקדוש ברוך הוא בין סדור העומד בדבר בין סדור העומד ברצון משום שיש סדור העומד בדבר ויש סדור העומד ברצון וכונת הלב לדעת ולהסתכל כדי להסתכל למעלה למעלה עד אין סוף ששם נתקעים כל הרצונות והמחשבות ולא עומדים בדבר כלל אלא כמו שהוא נסתר כך כל דבריו בסתר.</p>
<p>תא חזי האי¹¹⁶⁰ דאמרן באינון היכלין כלהו (ג"א תליין) כל אינון סדורין אינון כללא חדא</p>	<p>בא וראה זה שאמרנו בכל אותם ההיכלות (תלויים) כל אותם הסדורים הם</p>

¹¹⁵² הוא יסוד דקליפה וז"ש האי איקרי ערלה (מ,מ).

¹¹⁵³ עי' ח"א עח ע"א. ועי' רמז ח"א צז ע"ב: כל מדות זעיר נקראות פארות שז"ס שם תפארת, ונה"י שלו שהם איברי הזרע בסוד הפנימיות כשיש בחי' ערלה הם סתומים והם שלש שני ערלה לפי ששם עיקר אחיזה לחיצוניים, אבל שנה הרביעית שהיא כנגד שני שלישי ת"ת יש לו פדיון. ועי' פע"ח ק"ש על מטה יא.

¹¹⁵⁴ פי' ת"ת דקליפה והוא יונק ממנו וכמו שהת"ת דקדושה נקרא בריח התיכון כן זה נק' נחש בריח (מ"מ).

¹¹⁵⁵ פי' יסוד דקליפה יניק למלכו' דקליפה שהיא נחש עקלתון (מ"מ).

¹¹⁵⁶ פי' שכל אלו ההיכלות בהם הסדרים שבחו ית' כי יוצר דשחרית דחול הוא היכלות דפ' פקודי ויוצר דשבת הוא היכלות דפ' בראשית כמ"ש הרב ז"ל (מ"מ).

¹¹⁵⁷ פי' כמו התפלה (מ"מ).

¹¹⁵⁸ פי' כוונת האדם (מ"מ).

¹¹⁵⁹ קלט ע"א (הערת הזהר).

¹¹⁶⁰ בראשית מא ע"א (הערת הזהר).

<p>בגין לאתכללא תתאי בעלא¹¹⁶¹ אבל תא חזי משה כד סדר צלותיה בגיניהון דישראל אריך בהאי צלותא בגין דאיהי צלותא דקיימא לעילא וכד סדר צלותיה בקצירו דאחתייה לא אריך בה¹¹⁶² בגין דקיימא לתתא¹¹⁶³ דכתיב (במדבר יב יג) אל נא רפא נא לה ולא אריך יתיר בגין¹¹⁶⁴ דאיהו מארי דביתא ופקיד ביתיה כדקא חזי</p>	<p>בכלל אחד כדי להכליל תחתונים בעליונים. אבל בא וראה כשסדר משה תפלתו בשביל ישראל הוא האריך בתפלה הזו משום שזו תפלה שעומדת למעלה וכשסדר תפלתו בקצרה על אחותו הוא לא האריך בה משום שעומדת למטה שכתוב אל נא רפא נא לה ולא אריך יותר כי הוא בעל הבית וצוה את ביתו כראוי</p>
<p>רמח"א</p>	
<p>ובגין כך לא אריך יתיר בבעותיה ועל דא כלהו סדורין לאשראה¹¹⁶⁵ שכינתא בעלמא כמה דאוקימנא בכל אינון (שאר) היכלין דקאמרן</p>	<p>ולכן לא האריך יותר בבקשתו (ועל זה כלם) וכל הסדורים להשרות שכינה בעולם כמו שבארנו בכל אותם (שאר) היכלות שאמרנו.</p>
<p>רבי שמעון קם ואמר זכאה חולקא דילך אדם קדמאה ברירא דכל נבראין דקיימין בעלמא דרבי לך קודשא בריך הוא על כלא ואעיל לך בגנתא דעדן ואתקין לך שבע חופות¹¹⁶⁶ ביה לאשתעשעא בענוונא דנעם עלאה¹¹⁶⁷ כמה דאת אמר (תהלים כז ד) לחזות בנעם יהו"ה ולבקר בהיכלו לחזות בנעם ה' לעילא ולבקר בהיכלו לתתא לחזות בנעם יהו"ה באינון שבעה רקיעין לעילא¹¹⁶⁸ ולבקר בהיכלו באינון שבעה רקיעין דלתתא ואלין קיימין אלין לקבל אלין</p>	<p>רבי שמעון קם ואמר אשרי חלקך אדם הראשון נבחר מכל הנבראים שעומדים בעולם שהגדיל אותך הקדוש ברוך הוא על הכל והכניס אותך לגן עדן ותקן לך שבע חפות שם להשתעשע בענג של הנעם העליון כמו שנאמר לחזות בנעם ה' ולבקר בהיכלו לחזות בנעם ה' למעלה ולבקר בהיכלו למטה לחזות בנעם ה' באותם שבעת הרקיעים למעלה ולבקר בהיכלו באותם שבעת הרקיעים שלמטה ואלה עומדים אלה כנגד אלה.</p>
<p>ובכלהו קמת בגנתא דעדן אינון שבע חופות עלאין קדישין קיימו עלך לעילא לאתעטרא בהו ואינון שבע תתאין קמת בהו לאשתעשעא בהו ובכלהו אשלים לך מארך למהוי שלים בכלא</p>	<p>ובכלם עמדת בגן עדן אותן שבע החפות העליונות הקדושות עומדות עליך למעלה להתעטר בהן ואותן שבע תחתונות עמדת בהן להשתעשע בהן ובכלן השלים אותך אדונך להיות שלם בכל.</p>
<p>עד דאתדרחו רגלך בתר עיטא דההוא חויא בישא ואתתרכת מנגתא דעדן וגרמת מותא לך ולכל עלמא בגין דשבקת אלין עדונין דלעילא ותתא ואתמשכת בתר אינון כסופין מסאבין דאקרון ראש פתנים דגופא משיך בהו ולא רוחא כמה דאת אמר (דברים לב לג) וראש פתנים</p>	<p>עד שנדחו רגליך אחר עצת אותו נחש הרע וגרשת מגן עדן וגרמת לך מות ולכל העולם משום שעזבת את העדונים הללו שלמעלה ולמטה ונמשכת אחר אותן תשוקות טמאות שנקראות ראש פתנים שהגוף מושך בהן ולא הרוח כמו שנאמר וראש פתנים אכזר וכתוב ענבמו ענבי רוש</p>

¹¹⁶¹ והיינו ע"י היוצר אנו כוללים היכל תחתון בהיכל עליון עד שעולים כולם להיכל ק"ק שהוא העליון" דקיימא לעילא, פירוש בזעיר (מ"מ).

¹¹⁶² ע"י מכילתא שם (פרשה ג): ויאמר ה' אל משה מה תצעק אלי. רבי אליעזר אומר אמר הקדוש ברוך הוא למשה משה בני נתונים בצרה הים סוגר ושונא רודף ואתה עומד ומרבה בתפלה מה תצעק אלי, שהיה אומר לו הקב"ה למשה, משה, יש שעה להאריך ויש שעה לקצר.

¹¹⁶³ פירוש במלכות (מ"מ).

¹¹⁶⁴ בראשית צא ע"ב (הערת הזהר).

¹¹⁶⁵ ור"ל שהסידור של היוצר דחול ויוצר דשבת ויוצר דערבית כולם לאשראה שכינתא בעלמא (מ"מ).

¹¹⁶⁶ פי' נגד ז' קצוות דז"א (מ"מ).

¹¹⁶⁷ פי' בינה (מ"מ).

¹¹⁶⁸ פי' ז' קצוות דמלכות (מ"מ).

<p>אכור וכתוב ענבינו ענבי ראש עד דאתא אברהם חסידא ושארין לאתקנא עלמא ועאל גו מהימנותא קדישא ואתקן לעילא ותתא באינון רקיעין עלאיין¹¹⁶⁹ ובאינון רקיעין תתאיין¹¹⁷⁰</p>	<p>עד שבא אברהם החסיד והתחיל לתקן עולם ונכנס לתוך האמונה הקדושה ותקן למעלה ולמטה באותם רקיעים עליונים ובאותם רקיעים תחתונים.</p>
<p>אינון תתאיין היכלין לאינון רקיעין עילאין לאתאחדא דא בדא ולא תקשרא דא בדא כמה דאוקימנא באינון היכלין דקאמרן ואף על גב דאוקימנא התם גו כללא הכא אית לן לפרטא מלין ולא תקנא ליחודא כדקא יאות בנין דלא יטעון חברייה ויהכון בארחה מישר כמה דכתיב (הושע יד י) כי ישרים דרכי יהוה וצדיקים ילכו בם וגו'</p>	<p>אותם התחתונים הם היכלות לאותם רקיעים עליונים להאחז זה בזה ולהקשר זה בזה כמו שבארנו באותם היכלות שאמרנו ואף על גב שבארנו שם בתוך הכלל כאן יש לנו לפרט דברים ולתקן את היחוד כראוי כדי שלא יטעו החברים וילכו בדרך ישרה ככתוב (הושע יד) כי ישרים דרכי ה' וצדיקים וגו'.</p>
<p>¹¹⁷¹היכלא קדמאה¹¹⁷² שירותא גו מהימנותא¹¹⁷³ והאי איהו שירותא לרזא</p>	<p>ההיכל הראשון ראשית תוך האמונה וזוהי ראשית לסוד האמונה ובדרגות של</p>

¹¹⁶⁹ פי' של ז"א (מ"מ).

¹¹⁷⁰ הם של מלכות ואע"ג דאוקימנא התם גו כללא היינו בפ' בראשית זהזכרי רשב"י ז' היכלות דא,א דבריהא וא"כ משם נלמד להיכל ז,א דבריהא שהם היכלין הנזכרין כאן ולמה שנאם כאן, ותירץ דהתם כלל הדברים ואל פירשם כמו הכא (מ"מ).

¹¹⁷¹ היכל לבנת הספיר יסוד ועטרה (הערת הזהר).

¹¹⁷² הז' היכלות הנזכר פ' פקודי הם דז"א דבריהא כוללין י"ס שבו כמ"ש והם ז' היכלות ברכת יוצר דשחרית כנזכר פרשה פקודי והז' היכלות של ערבית הם ז' היכלין דנוקבא דבריהא הכוללים י"ס שבה וז' היכלין דיוצר דשבת ז' היכלין דא"א שאינון נפתחים אלא בשבת כמבואר אצלנו ביוצר דשבת (ע"ח שער מו פרק ב). אלו הם היכלות דנוק' דז"א דבריהא ועיין בשער היחודים א. ודע כי כלים הפנימים דנוק' דאצילות הם נשמה של ההיכלות והם בחינת אלקות, אבל הן מבחינת הרוח ואילך הוא בחינת הפירוד, והוא ענין הרוחין הנזכר בהיכלות. וכן יש בחינת נפשין ומלבושין, וכלל זה בכל ההיכלות, ועיין בע"ח שער מד פרק ב (רמ"ז). כל אלו היכלות הם זרין דבריהא (דע"ה ח"א סב ע"ב). הז' היכלין דזרין דבריהא הם מתפתחין בשחרית וערבית דחול (ע' כסה"כ פ' ד ו, ושער הכוונות דף יח ע"ד לב ע"ד נב ע"ב ודף עג סע"א), והם ההיכלות אשר בפ' פקודי (דע"ה ח"ב קטז ע"ב).

¹¹⁷³ ר"ל היכל ראשון והוא דרגא דיסוד, כמ"ש בדף רנ"ח ובפרשת בראשית דף מ"ה, יוסף הצדיק עמודא דעלמא נטיל היכלא דספיר רוחא דאקרי לבנת הספיר כו', והוא יסוד עם עטרת היסוד כמש"ל, והוא יסוד ומלכות של ע"ס הפרצוף, אבל מלכות (פרצוף) פרטי, כי בכל עולם יש מלכות פרטי כידוע, והוא ארץ של אותו העולם, כמ"ש אתהלך לפני ה' בארצות החיים. וכ"ה בכל עולם, שמים וארץ, שמים מדור המלאכים, וארץ למדור הצדיקים. והן ז' מדורין כמש"ש דף מ ע"א כג"ד אית לארץ עלאה ז' מדורין אינון כו' שבעה מדורין אינון לעילא, והא ארץ עלאה אחידת לון, וכולהו קיימין בה כו', ושם ע"ב, כדן הוא לארץ דלתתא בז' מדורין, וכלהו כגוונא דלעילא, ובכלהו אית זנין כחיזו בני נשא, וכולהו מודין ומשבחין לקב"ה. ולית מאן ידיע קריה כאילין דאינון במדורא עלאה כו', לא קיימא בקיומיה אלא בגיניהון, בצדיקא דאינון גופין קדישין כגוונא דלעילא וכו', לא קיימא אלא לגופיהון דצדיקא, למהוי כלא חד, דא כג"ד כו'. ור"ל לתתא בעולם הזה ז' מדורין הן בארץ, והן ז' ארצות, ועלאה הוא תבל, שלא נברא אלא בשביל הצדיקים (שנאמר כי לה' מצוקי ארץ וישת עליהם תבל). וכן הוא בכל עולם, והן ז' ארצות שחשיב שם דף ל"ט ומ', ד"א ואת הארץ כדקאמרן לאסגאה ארעא דלתתא דאיהי (כו' עיי"ש ע"ד) כג"ד אית לארץ עלאה ז' מדורין כו'. והענין כי תהו ובהו כו' הן ד' יסודין של הארץ כמ"ש בזו"ח פרשת בראשית ע"ש, והן חג"ת, ג' יסודין, ובינה או מלכות יסוד הרביעית, כידוע בסוד המרכבה. וז' המדורין הן כסדר ז' ההיכלות, ארץ יסוד ומלכות, ושם תהום, כידוע בסוד תהום שהוא ביסוד דנוק', ושם מ"ג. אדמה גיא, הם נו"ה, והן פני תהום, רגליה יורדות כו', שהוא אותיות תהום כמ"ש בתיקונים ובז"ח. נשיה הוא ת"ת, והוא תהו, וז"ס גיד הנשה של יעקב, ולפי שהוא בנוק', לפיכך מקום השכחה. משא"כ בדכורא שם מקום התורה, וז"ס (ע"ז ט ע"א) ב' אלפים תהו, ב' אלפים תורה ב', אלפים ימות המשיח, שהן ג' דרגין: מלכות, ז"א, בינה כידוע. ציה היא גבורה, חשך כידוע, והוא על פני תהום, כי גבורה הוא ע"פ מלכות כידוע. [והוא ע"פ, שהן נו"ה, כי סדר היכלות, גבורה על נו"ה, וכן כאן נשיה למעלה, וארקא חשיב למטה. חג"ת כסדר, אבל ת"ת עולה למעלה מחסד, וכן בקרא תהו והו וחשך כסדר מלמעלה למטה, ג"ר, ע"פ תהום ג' האחרונים, ורוח אלקים מדור העליון שכולל ג"ר. ורוח כו', הוא רוח העליון, על פני, הוא רוח מרוח (ס"י פ"א מ"י). מים הוא מים מרוח (משנה י"א), ה' של המים הוא תהום העליון, שם אש ממים, והוא ד' דרגין שכולל העליון, וששה מדורין, בסוד ד' רגלין ו' דרגין. ומשם המים יורדין בסוד גבורות גשמים. בהו, הוא חסד, כמ"ש בתז"ח ומסט' דימינא. ובהו, בו הוא, ואמר שם

<p>דמהימנותא¹¹⁷⁴ וברגין דחיוז דמהימנותא נביאי קשומ¹¹⁷⁵ הוו חמאן מגו דא אספקלריאה דאינה מאירה¹¹⁷⁶ ובגין דהאי איהו שירותא דמהימנותא כתיב (שם א ב) תחלת דבר יהוה בהושע¹¹⁷⁷ דחמא מגו דרגא דא דאיהו שירותא דכל דרגין¹¹⁷⁸ לסלקא לעילא וסופא דכל דרגין לנחתא לתתא</p>	<p>מראה האמונה נביאי האמת היו רואים מתוך האספקלריה הזו שאינה מאירה ומשום שזוהי ראשית האמונה כתוב תחלת דבר ה' בהושע שראה מתוך דרגה זו שהיא ראשית כל הדרגות לעלות למעלה וסוף כל הדרגות לרדת למטה.</p>
<p>ובגין דהושע חמא מגו שירותא דא סופא דכל דרגין אצטריך לנמלא האי אשת זנונים בגין דישראל אתאחדון ואתמשכו מתמן לתתא¹¹⁷⁹ לגבי ההוא אתר דאקרי אשת זנונים בגין דשבקו ולא אתדבקו בהאי אשת חיל¹¹⁸⁰ וחמא מתמן</p>	<p>ומשום שהושע ראה מתוך הראשית הזאת סוף כל הדרגות הצטרך ליטול את אשת הזנונים הזאת משום שישראל נאחזו ונמשכו משם למטה לאותו מקום שנקרא אשת זנונים משום שעזבו ולא נדבקו</p>

דעולם חסד יבנה, דמסטרא דחסד אתחבר עמה דכורא, לא תהו בראה לשבת יצרה, ע"ש. ולזה (אמר) שם דלא אתנשי. תבל הוא בינה כולל ג"ר, והוא הארץ שלנו שמתוקן לצדיקים וכו"ל. וכן ברקיעין ערבות, ששם נשמות של צדיקים, וכאן תהום עליון בסוד בינה כידוע, והן ב' תהומות תהום של תהום קורא לתהום עילאה, אמר חשור מימין (תענית כה ע"ב) מ"ד כידוע, ולתהום תתאה אומר אבע מימין מ"ן, וזהו מרחפת על פני המים, הם המים שבתבל, תהום העליון, לרוקע הארץ על המים. והארץ הזאת היא בינה, והמים שעלי' שנאמר יקו המים אל מקום א', ולמקוה המים קרא ימים, הוא חכמה כידוע, והוא מים מרוח. ורוח אלקים מרחפת ע"פ המים הוא כתר, שהוא רוח כמ"ש בס"י (פ"א מ"ט). ויקרא אלקים ליבשה, ארץ הוא בינה, מעמד ב"א, והוא על המים, תהום עליון כידוע. וכו"ה בכל עולם, מלכות הפרטי הארץ, וע"ס עד עטרת היסוד של אותו העולם הן ז' היכלין, שהן ע"ס ג"כ, כמ"ש לקמן בעה"י (יהל אור).

¹¹⁷⁴ ר"ל התחלת דרגין דקדושה של אמונת ישראל (עי' יהל אור לקמן רמו ע"ב היכלא תנינא), שאח"ז סטרא דמסאבא לתתא, אבל כאן התחלת היכלין דקדושה (יהל אור).

¹¹⁷⁵ ר"ל כאן התחלת המראה לנביאים, ואף שהנביא ראה ג"כ בס"א, כמ"ש וארא והנה רוח סערה ענן גדול ואש כו', וכן באליהו, והנה רוח גדולה וחזק מפרק הרים ומשבר סלעים, לא ברוח ה', ואחר הרוח רעש ולא ברעש ה', ואחר הרעש אש, לא באש ה', שהן ג' קלי', שני ערלה, שהן קודמין, לפי מצדינו, והן ג' קליפות ערלה שחופפין על הברית: מילה, ופריעה, ואטיפו דדמא. והן ג"כ אותן שראה יחזקאל, כי ענן גדול הוא רעש, שהן הרעמים ביום הענן, והן תהו ובהו וחושך, ורביעי הוא ורוח אלקים כו', שהוא קול דממה דקה, שהוא נוגה סביב, שבתוכה ה', והיא רבעי קדש הלולים, והוא צריך פדיה להכניסו לקדושה, והן קליפין דאגוז, כמ"ש אל גנת אגוז ירדתי, שמקודם צריך לתבר הקליפין ולעבור בהם, ולזה אמר וברגין דחיוז דמהימנותא, ר"ל התחלת מראה קדושה (יהל אור).

¹¹⁷⁶ ר"ל מתוך אותן היכלות האלו, ור"ל אע"ג דנבואתן של הנביאים הוא מתוך הדכורא, ורוה"ק הוא מתוך הנוק', מ"מ אינם רואים רק על ידי הנוק', כמ"ש (יבמות מט ע"ב) כל הנביאים ראו מתוך אספקלריא שאינה וכו', והוא מתוך הנוק', כמ"ש כמה פעמים בזהר ותקיונים. ולקמן דף רמ"ז ורמ"ח מאתר דא ינקי כל אינון מאריהון דחכמתא, דקיימין למנדע במראה או ברזא דחלמא, בגין דנביאים ינקי מלעילא, ואלין מארי דחלמא או דמראה ינקי מהכא, וכד מתחברא אתרא דא בשאתרא דלעילא בקשורא חדא כו' (ע"ש עד) דלא הוו חמאן נביאים בר על ידא דדרגא אחרא תתאה כו' ע"ש. ואלו היכלין הן דנוק' כמ"ש, לחזות בנועם ה' ולבקר בהיכלו כו', לחזות בנועם ה' באינון ז' רקיעים לעילא, ולבקר בהיכלו באינון ז' רקיעים דלתתא, ואלין קיימין אלין לקבל אלין כו', אינון תתאין אינון היכלין לאינון רקיעין עלאין, לאתאחדא דא בדא ולאנתקשרא דא בדא, כמה דאוקימנא באינון היכלין דקאמרן, ר"ל בפ' בראשית. ואע"ג דאוקימנא כו', ורקיעין עלאין הן ע"ס של דכורא, שהן ז' רקיעין כנ"ל, ג"ר נכללין ברקיע א', ויסוד ומלוכת עטרת היסוד ברקיע א', והן מתקשרין באלו שבעה היכלין, וראיתן של נביאים ברקיעין עלאין, ע"י אותן היכלין, בהתלבשות המראה באלין היכלין, משא"כ במשה, כמו שאבאר לקמן אי"ה (יהל אור).

¹¹⁷⁷ ר"ל התחלת הדבור עמו היה מתוך היכל זה, ולכן אמר לו קח לך כמ"ש, ולכן נאמר תחלת דבר ה' בהושע ולא אצל נביא אחר, שלא נכתב זה אלא משום שבתחלת דבורו, כשהגיע אל זה המקום, אמר לו ה', קח לך אשת כו', לפי שהלכו אחרי' ישראל בימי כמ"ש, וזהו תירוץ על קושית הגמ' (פסחים פז ע"א ב"ב יד ע"ב) תחלת דבר ה' בהושע, וכי בהושע דבר תחלה והלא ממשה ועד הושע כמה נביאים וכו' (יהל אור). עי' דע"ה ח"ב פג ע"ג.

¹¹⁷⁸ ר"ל התחלת דרגא דקדושה מתתא לעילא וסופא מלעילא לתתא ואחריה מצולות ים סטרא דמסאבא (יהל אור).

¹¹⁷⁹ ר"ל משם מתוך ההיכל הזה נתמשכו לתתא שתחת' סט"א כנ"ל (יהל אור).

¹¹⁸⁰ שהן היכלין דקדושה, והלכו אחר היכלין דסט"א, שהן תאוות עולם הזה, וע"ז שנמשלה לזונה בפתוייה, כמ"ש במשלי ובזהר פרשת בראשית דף לח ע"ב ואלין אינון צדיקיא דלא אחלפו יקרא כו' (עי"ש)

<p>כל אינון היכלין דאינון בסטרא מסאבא (דאית ליה)</p>	<p>באשת חיל הזו וראה משם כל אותם היכלות שהם בצד הטמאה (שיש לו).</p>
<p>היכלין דמסאבא כלהו מסאבין למאן דאתדבק בהון ועל דא כתיב קח לך אשת זנונים וגו' וכי נביאה דקשוט אצטריך לדא אלא בנין דאסיר ליה לבר נש לאעלא באינון היכלין בנין דלא יתמשך אבתרייהו כגוונא דעבר נח¹¹⁸¹ דכתיב (בראשית ט כ) וישת מן היין וישכר ויתגל</p>	<p>היכלות הטמאה כולם טמאים למי שנדבק בהם ועל זה כתוב קח לך אשת זנונים וגו' וכי נביא אמת צריך את זה אלא משום שאסור לו לאדם להיכנס לאותם היכלות כדי שלא ימשך אחריהם כמו שעשה נח שכתוב וישת מן היין וישכר ויתגל.</p>
<p>והושע דחיל לאסתכלא באינון היכלין דאסתאבו בהו ישראל ואתדבקו דלא יתמשך אבתרייהו¹¹⁸² כמה דכתיב בנח וישת מן היין וישכר ויתגל עד דאמר ליה קח לך אשת זנונים וילדי זנונים וכתיב וילך ויקח את גמר בת דבלים למנדע¹¹⁸³ כמה דאתדבקו ואסתאבו ושבקו רזא דמהימנותא בנין¹¹⁸⁴ אל נכר ועל דא חמא מגו היכלא דא שירותא¹¹⁸⁵ דכל דרגין היכלא דא שירותא דכלא לסלקא בדרגין</p>	<p>והושע פחד להסתכל באותם היכלות שנטמאו בהם ישראל ונדבקו שלא ימשך אחריהם כמו שכתוב בנח וישת מן היין וישכר ויתגל עד שאמר לו קח לך אשת זנונים וילדי זנונים וכתוב וילך ויקח את גמר בת דבלים לדעת במה נדבקו ונטמאו ועזבו את סוד האמונה בשביל אל נכר ועל זה ראה מתוך ההיכל הזה ראשית כל הדרגות.</p>

עד) מנכרי אמריה החלקיה, והן כל היכלין דסט' דמסאבא כמ"ש לקמן רס"ו ורס"ז, דהנא קיימין כל אינון נשיקין בישין ותיאובתין בישין, וכל עדונין דגופא דהאי עלמא די באינון עדונין אתתריך ב"נ מהאי עלמא ומעלמא דאתי, ועל האי היכלא כתיב כי נפת תטפנה שפתי זרה, בהאי היכלא קיימא חד רוחא דאיהו ממנא על כל אלין דלתתא, ואיהו כללא על כל שאר רוחין, האי היכלא מתקשטא בקושטא דשפירו על כל אינון היכלין, ר"ל לפי שהוא היכל ששי, גופא דסט"א, כלל כל היכלין, וכל היכלין הן של הזונה. וכאן הוא כלל, וכאן הוא הרצון והתשווקה אל סט"א, ר"ל בהיכל' דא מתלכדי רגלייהו דטפשא, על האי היכלא כתיב אל תחמוד כו' (עיי"ש עד) וכדין אתקריבו רגלוי להאי היכלא דאיהו כללא דכלהו תתאין, כדין והנה אשה לקראתו, שית זונה ונוצורת לב כו', וז"ש כאן וחמי תמן כל אינון היכלין דאינון וכו' (יהל אור).

¹¹⁸¹ כמ"ש בזהר דלא אעל באינון היכלין לאתפתא אבתרייהו ח"ו אלא למבדק בחובא דאדה"ר שסחטה חוה ענבים, כמ"ש גפן הי' שאין דבר שמביא כו', והוא היכלא שביעאה דמסאבא. ונח לא יכול לעמוד בו, כמ"ש דף רסז ע"ב היכלא שביעאה, דא הוא היכלא דשמרי דחמרא לאתרוואה ביה, כד"א וישת מן היין וישכר ויתגל כו' (עיי"ש עד) כמ"ש ענבינו עינבי ראש אשכלות מרורות למו חמת תנינים יינם כו' ולכן ירא הושע לכנוס בו עד שהרשה לו הקב"ה (יהל אור).

¹¹⁸² כל כניסת הושע לזה היה בהכרח (דע"ה ח"ב פב ע"ד).
¹¹⁸³ כמ"ש בגמ' (פסחים פו) גמר שהכל גומרים בה והוא כמ"ש דף רסג ע"א כתיב כי גבר יחי' ולא יראה מות ימלט נפשו וגו', מאן הוא, ב"נ בעלמא דאתברי דלא יחמי מותי' ההוא דכל עלמא אתמשכן אבתרי' כו', ע"ש בת דבלים אמר רב דבה רע' בת דבה רע' בת דבה רע' בת הנחש הקדמוני שדבר לשון הרע על הבורא וכן היצר הרע וכל כת דיליה כידוע, ושמואל אמר שמתוקה בפי הכל כדבילה כמ"ש ל' כי נפת תטפנה שפתי זרה כו' ור"י אמר שהכל דשין בה כדבילה כנ"ל, וכמ"ש כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא (יהל אור).

¹¹⁸⁴ רמג ע"א (הערת הזהר).

¹¹⁸⁵ כנ"ל תחלת וחזא ג"כ בשירותא דהיכלין דמסאבא, וזהו ענין של ילדי זנונים, שני בנים ובת אחת, כי בהיכלא דקדושה בהיכל הא' אמר בפ' בראשית, אית רוח דאקרי ספירא כספירו דאבן טבא נציץ לתרין סטרין, ואמר לקמן היכלא קדמאה יוצר אור ובורא חושך כו', נציץ לתרין סטרין. ואמר בפ' בראשית, דא הוא לימינא, לשמאלא אית רוחא דאקרי לבנה ודא אתכליל כו'. ואמר לקמן דף רמו ע"א דרוחא דאקרי ספירא הוא דכורא, ובו אתכלילו נשמתין דכורין, ולבנה נוק', ובה נכללו נשמתין נוקבין, לפי שהיכל הזה נכלל מיסוד ועטרת כמ"ש ל', ורוחא דכורא מתנוצץ לתרין רוחין, הרי ב' דכורין ונוק' אחת, והן נגד ג' גווני הקשת, שהן ג' אבהן שנכללין ביסוד, כמ"ש בכל"מ. וידוע שיצחק הוא סטרא דנוק', וכן כאן אמר לשמאלא רוחא לבנה נוק', וכן כל סטרא דשמאלא נוק', והן ב' בנים ובת אחת. והענין כי בסוד יש ב' צנורות מימין ומשמאל, וזהו נציץ לתרין סטרין, ונגד עטרת היסוד לבנה וכמ"ש למטה. ולפי שבעטרת כלולים ב' הצינורות שאין לה שפולי מעיים (כתובות יא ע"א) ונקראת איילנות דוכרניתא (יבמות פ ע"ב) כו' ומ"מ בלשון נקבה בסוד אין ואילת כי אין לה רק בחי' דכורא שבנוק' והבן), וידוע שזה לעומת זה עשה האלקים,

<p>האי היכלא איהו מדורא דקיימא בנהירו¹¹⁸⁶ לאתעטרא בדרגוי¹¹⁸⁷ לאסתכלא באינון דרגין עלאין דכתיב (שמות כד י) ויראו את אלהי ישראל¹¹⁸⁸</p>	<p>ההיכל הזה ראשית של הכל לעלות בדרגות ההיכל הזה הוא מדור שעומד באור להתעטר בדרגותיו להסתכל באותן דרגות עליונות שכתוב ויראו את אלהי ישראל.</p>
<p>בהאי היכלא חד ממנא שמשא טהריא"ל שמייה¹¹⁸⁹ ואיהו קיימא על פתחא דההוא היכלא וכל נשמתין דסלקין קיימא האי ממנא בהאי פתחא וכמה ממנן אחרנין עמיה בלהו אשא דמלהטא ושרביטין דאשא בידייהו¹¹⁹⁰ וכלהו</p>	<p>בהיכל הזה ממנה אחד שמש טהריא"ל שמו והוא עומד על פתח אותו ההיכל וכל הנשמות שעולות עומד הממונה הזה בפתח הזה וכמה ממונים אחרים עמו וכולם אש לוהטת ושרביטי אש בידיהם וכולם</p>
<p>רמה/ב</p>	
<p>מארי דעינין¹¹⁹¹ האי ממנא קיימא בסטרא דא¹¹⁹² אי זכאת האי נשמתא למיעל האי ממנא פתח פתחא ועאלת</p>	<p>בעלי עיניים הממונה הזה עומד בצד זה אם זוכה הנשמה הזו להיכנס הממונה הזה פותח פתח והיא נכנסת.</p>

והן ילדי זנונים הנ"ל, והראשון קרא יזרעאן, כי מצינו הימין הולך הזרע כידוע, וזהו ושרבתי קשת ישראל בעמק יזרעאל, שם הקשת. והב', לא עמי, כי מיסוד יצאו כל צבאות ה' עם ישראל, ואח"כ במקום אשר יאמר להם לא עמי, יאמר להם בני אל חי, שהוא יסוד שיחזורו ישראל לקדושה. והן ג' דרגין: קנאה ותאוה וכבוד, שמוציאין מן העולם, שהן נפש רחבה שהוא תאוה, תלוי בנפש, וקנאה וכבוד ברוח גבוה ועין רעה, שכולם ברות. ורוח דכורא סוד הספיר, ונפש נקבה סוד לבנה. ואחר שיחזורו לקדושה, אמרו לאחיכם עמי כו' וארשתיך ג"פ בג' קדושין שהאשה נקנית, כמ"ש ברע"מ וכו"ל (יהל אור).

¹¹⁸⁶ לפי שבמדורין אמר בפ' בראשית דף מ ע"א, מדורא קדמאה לתתא הו אאתר בי חשיך דלא נהיר כו' אמר כאן מדורא דקיימא בנהירו (יהל אור).

¹¹⁸⁷ ר"ל בהיכלין שלמעלה (יהל אור).

¹¹⁸⁸ הן אלו הילכין כמש"ל (יהל אור).

¹¹⁸⁹ (והוא ממונה ג"כ על התפלה כמש"ו להכניסה אם היא כדקא יאות. וז"ש רז"ל צריך לטהר לבו קודם התפלה, כדי שהמלאך טהריא"ל יכניסה למעלה, וכן הוא ממונה להכניס הנשמות ותפלה בלא כוונה כגוף בלא נשמה, שנאמר על לא חמס בכפי כו' ויכניסה המלאך הנ"ל למקום הכף, כמש"ל והבן, וז"ש מי יעלה בהר ה" שהוא תפוח הנ"ל נקי כפים ובר לבב אשר לא נשא לשוא נפשי כו' וכן על הנפשות כנ"ל אבל ואת נפש אויבך יקלענה בתוך כף הקלע) וכן במדור הראשון (בראשית מ ע"א) ע"ש ועל ההוא אתר כו' (יהל אור).

¹¹⁹⁰ ריב ע"א (הערת הזהר). דע כי מלאך הנזכר הוא יונק ושולט בכח השם ב"ט הכתוב על מצחו ולכן בידו שרביט ר"ל שהוא שר בכח שם ב"ט. ענין ההיכלות הנזכר כאן ראיתי למהר"י סרוג ז"ל בשם האר"י זלה"ה שהם ז"ת לבד היכל ק"ק חסד היכל רצון גבורה היכל אהבה ת"ת היכל זכות הוד היכל נוגה נצח היכל עצם השמים יסוד היכל לבנת הספיר מלכות ובוזה נתיישב כמעט כל סודות ההיכלות ונתקבל כמה טעמים לשבח. אך לפי שמורנו הרח"ו זלה"ה כתב בהדיא להיפך בכמה מקומות לפיכך לא רציתי להעתיק ולהאמין שום דבר וכתבתי זה להזהיר להמעין וד"ל (זהר הרקיע).

¹¹⁹¹ וכלהו נקראין ע"ש ממנא דעלייהו כידוע, וז"ס טהור עינים, ר"ל המשגיחין על העולם, כמש"ל דף רנא ע"ב מארי דעינין דעבדי חושבנא וכו', ושם בהיכל רביעי ב"ד של מעלה, וכאן בפתח הזה הוא פתח של מלכות שנק' פתח עינים, כאן הוא ב"ד של מטה. וכן באופנים, שהן בארץ, מלכות, הן מליאות עינים סביב. וכן בסט' דמסאבא, מלאך המות, מלא עינים, והוא בהיכל הד' כמש"ל דף רסו ע"א, ואלין מתערי לההוא חויה כו' ע"ש, והוא נגד סטרא דגבורה. וכן בארצות, ציה, אתר דמלאך המות, והוא דרגא דגבורה, כמ"ש לעיל ועיני ה' המה ז', כמ"ש שבעה אלה עיני ה' המה משוטטות כו', וכמ"ש בפ' בראשית דף מג ע"ב, בגין דאית שבעה עיני ה' דמשטטי בכל ארעא, כל מה שאתעביד בעלמא. והם ע', נגד ע' סנהדרין. ואמר שם דף מ ע"א דבמדור הראשון תחת ממנא טהריא"ל ע' ממנין מעופפין כו', וכל המדורין הם נגד אלו היכלין, רק שהמדורין הם בארץ של כסא, בארץ החיים, והיכלין שחשיב שם דף מא ע"א, הן בתוך המדורין בארץ הנ"ל. והמדורין הן נגד ז' ארצות בארץ של העולם הזה, והמדורין הן כסדר ההיכלין, ומדור הששי הוא מדור הת"ת, נגד היכל הרצון, שם ג"כ ד' חיות. והוא נגד הים בעולם הזה, שהולך תחת הארץ תבל, ולכן שם אניות יהלכון, כמ"ש שם מדורא שתיאתא מדורא עלאה קריב למלכו שמיא שבהיכל הז', שם מלכות שמים, הארץ העליונה, משכן השכינה, ובי' ארביין ונחלין דמתפלגין מן ימא, וכמה נונין אינון דמרחשן כו', ע"ש כל ד' חיות והיכלות שחשיב שם בדף לח ולט, הן היכלות בג"ע זה התחתון (וכולן בארץ העליונה תבל בג"ע וכן יש ז' היכלות בג"ע העליון במדור העליון לגו לנשמות העולין למעלה שם) (יהל אור).

<p>ואי לא זכאת ההוא ממנא אחרא דקיימא בסטרא אחרא זמין וכמה אלף ורבבן גרדיני נימוסין עמיה דחי לה ההוא ממנא אחרא קדישא ונקיט לה האי אחרא די בסטרא דמסאבא ואעיל לה גו אינון היכלי מסאבי וכל אינון גרדיני נימוסין אחדי לה עד דנחתהי לה לגיהנם ואתדנת תמן תריסר ירחי תקונא דההוא סטרא אחרא בי דינא לאתדנא בהו חייביא</p>	<p>ואם לא זוכה אותו הממונה האחר שעומד בצד האחר מזמן וכמה אלף ורבבות שומרי החקים עמו דוחה אותה אותו הממונה האחר הקדוש ולוקח אותה האחר הזה שבצד הטמאה ומכניס אותה לתוך אותם ההיכלות הטמאים וכל אותם שומרי החקים אוחזים אותה עד שמורידים אותה לגיהנם ונדונית שם שנים עשר חדשים התקון של אותו הצד האחר בית דין לדון בהם את הרשעים.</p>
<p>כנוונא דא ההוא ממנא קדישא דקיימא על ההוא פתחא כל אינון צלותין דבקעי אוירין¹¹⁹³ ורקיעין למיעאל קמי מלכא אי צלותא דסגיאין אינון פתח פתחא ואעיל ההוא צלותא עד דאתעבידו כל צלותין דעלמא עטרא ברישא דצדיק חי עלמין כמה דאוקמוה</p>	<p>כמו כן אותו הממונה הקדוש שעומד על אותו פתח כל אותן תפלות שבוקעות אוירים ורקיעים להיכנס לפני המלך אם תפלת רבים הם הוא פותח פתח ומכניס אותה התפלה עד שנעשות כל תפלות העולם עטרה בראש צדיק חי העולמים כמו שבארוה.</p>
<p>ואי צלותא דיחיד סלקא עד דמטי לפתחא דהיכלא דא דהאי ממנא קיימא ביה אי יאה ההיא צלותא לאעלא קמי מלכא קדישא (יאות) מיד פתח פתחא ואעיל לה ואי לא יאה דחי לה לבר ונחתא ואתשטיא בעלמא וקיימא גו רקיעא תתאה מאינון רקיעין דלתתא דמדברי גו עלמא¹¹⁹⁴ ובההוא רקיעא קיימא חד ממנא די שמיה סהדיא"ל וממנא על האי רקיעא ונטיל כל הני צלותין דאתדחיין דאקרון צלותי פסילאן וגניז לון עד דאיתדן (נ"א דתב) ההוא בר נש</p>	<p>ואם תפלת יחיד היא עולה עד שמגיעה לפתח ההיכל הזה שהממנה הזה עומד בו אם נאה היא התפלה להיכנס לפני המלך הקדוש (יפה) מיד פותח פתח ומכניס אותה ואם לא נאה הוא דוחה אותה החוצה ויורדת לשוטט בעולם ועומדת בתוך הרקיע התחתון מאותם הרקיעים שלמטה שמנהיגים תוך העולם ובאותו רקיע עומד ממונה אחד ששמו סהדיא"ל וממונה על הרקיע הזה ונוטל את כל אותן התפלות שנדחו שנקראות תפלות פסולות וגונז אותן עד שנדון (ששב) אותו אדם.</p>
<p>אי תב לגבי מאריה כדקא יאות וצלי צלותא</p>	<p>אם שב לרבונו כראוי ומתפלל תפלה</p>

¹¹⁹² ר"ל בסטרא דקדושה, לפי שיש א' בהיכלא הראשון של היכלין דמסאבא עומד כנגדו, לקבל ההיא נשמה שנדחית מכאן, כמש"ל האי ממנא קיימא בסטרא דא, אי זכאת כו', אי לא זכאת, האי ממנא אחרא דקיימא בסטרא אחרא זמין כו', כג"ד ההוא ממנא קדישא כו'. ולקמן דף רסג ע"א היכלא קדמאה שירותא דסטרא דיצר הרע כו' בהאי היכלא קיימא חד ממנא ודומה שמ"ו והאי איהו קיימא לעילא ותתא דא איהו אחיד בנשמתא כד אתדחייא מהיכלא קדישא ע"י דההוא ממנא טהריא"ל, והאי איהו קאים לגבי' ההוא תרעא דההוא סטרא קדישא (יהל אור).

¹¹⁹³ של העולם הזה, והן ז' רקיעין שחשבי בפ"ב דחגיגה [יב ע"ב: אמר רבי יהודה: שני רקיעים הן, שנאמר "הן לה' אלהיך השמים ושמי השמים". ריש לקיש אמר: שבעה, ואלו הן: וילון, רקיע, שחקים, זבול, מעון, מכון, ערבות. וילון - אינו משמש כלום, אלא נכנס שחרית ויוצא ערבית, ומחדש בכל יום מעשה בראשית, שנאמר הנוטה כדק שמים וימתחם כאהל לשבת. רקיע - שבו חמה ולבנה כוכבים ומזלות קבועין, שנאמר ויתן אתם אלהים ברקיע השמים. שחקים - שבו רחיים עומדות וטוחנות מן לצדיקים, שנאמר ויצו שחקים ממעל ודלתי שמים פתח וימטר עליהם מן לאכל וגו'. זבול - שבו ירושלים ובית המקדש, ומזבח בנוי, ומיכאל השר הגדול עומד ומקריב עליו קרבן, שנאמר בנה בניתי בית זבל לך מכון לשבתך עולמים. ומנלן דאיקרי שמים - דכתיב הבט משמים וראה מזבל קדשך ותפארתך. מעון - שבו כיתות של מלאכי השרת, שאומרות שירה בלילה וחשות ביום, מפני כבודן של ישראל, שנאמר יומם יצוה ה' חסדו ובלילה שירה עמי] (יהל אור).

¹¹⁹⁴ ר"ל הז' רקיעים הנ"ל שמנהיגין את העולם הזה, והרקיע התחתון הוא וילון, והוא רקיע עטרת היסוד, מלכות, ששם התפלה וברכות לראש צדיק, עטרה לראש צדיק כידוע, והוא נגד פתח היכל הזה, שג"כ בעטרה כנ"ל ושלכן נקרא סהדיא"ל דהוא מארי דעיניין, וכמ"ש הנה האבן הזאת תהיה בנו לעדה, ואמר בפ' וילך דאבנא דיהושע ובאר דיצחק קיימין לסהדותא אבנא כנ"ל, ובאר דיצחק כמ"ש בעבור תהיה לי לעדה ע"ש (יהל אור).

<p>אחרא זכאה ההיא צלותא זכאה כד סלקא נטיל ההוא ממנא סהדיא"ל האי צלותא וסליק לה לעילא עד דאערע בההיא צלותא זכאה וסלקין ואתערבון כחדא ועאלין קמי מלכא קדישא</p>	<p>זכה אחרת אותה תפלה זכה כשעולה נוטל אותו הממונה סהדיא"ל את התפלה הזו ומעלה אותה למעלה עד שפוגשת באותה תפלה זכה ועולות ומתערבות כאחד ונכנסות לפני המלך הקדוש.</p>
<p>ולזמנין אתדחיא ההיא צלותא בנין דההוא בר נש אתמשך בתר סטרא אחרא ואיהו אסתאב בההוא סטרא ונטיל לה ההוא ממנא די בההוא סטרא אחרא מסאבא וכדין קיימא ההוא סטרא אחרא מסאבא סליק ואדכר חובי דההוא בר נש קמי קודשא בריך הוא ואסטי עליה לעילא ועל דא כל צלותין וכל נשמתין כד סלקן כלהון סלקן וקיימן קמי היכלא דא והאי ממנא קיימא על פתחא דהיכלא דא לאעלא נשמתין וצלותין או לדחייא לון לבר</p>	<p>ולפעמים נדחית אותה תפלה משום שאותו אדם נמשך אחר הצד האחר והוא נטמא באותו צד ונוטל אותה אותו ממנה שבאותו הצד האחר הטמא ואז עומד אותו צד האחר הטמא עולה ומזכיר את חטאי אותו האדם לפני הקדוש ברוך הוא ומסטיין עליו למעלה ולכן כל התפלות וכל הנשמות כשעולות כולן עולות ועומדות לפני ההיכל הזה והממנה הזה עומד על פתח ההיכל הזה להכניס נשמות ותפלות או לדחותן החוצה.</p>
<p>לעילא מהאי פתחא אית פתחא אחרא דקודשא בריך הוא חתיר לה ואתפתח תלת זמני ביומא ולא אנעיל וקיימא לאינון מאריהון דתיובתא די אושדין דמעה בצלותהון קמי מאריהון וכל תרעין ופתחין ננעלו עד דעייל ברשותא בר תרעין אלין דאקרון שערי דמעה</p>	<p>מעל לפתח הזה יש פתח אחר שהקדוש ברוך הוא חותר לו ונפתח שלש פעמים ביום ולא ננעל ועומד לאותם בעלי תשובה ששופכים דמעה בתפלתם לפני רבונם וכל השערים והפתחים ננעלים עד שנכנסים ברשות פרט לשערים הללו שנקראים שערי דמעה.</p>
<p>וכד האי צלותא דדמעה סלקא לעילא לאעלא באינון תרעין אזדמן ההוא אופן דקיימא על שית מאה חיון רברבין¹¹⁹⁵ ורחמיא"ל שמיה ונטיל ההיא צלותא באינון דמעין צלותא עאלת ואתקשרת לעילא</p>	<p>וכשהתפלה הזו של הדמעה עולה למעלה להיכנס באותם השערים מזדמן אותו אופן שעומד על שש מאות חיות גדולות ששמו רחמיא"ל ולוקח אותה התפלה באותן דמעות התפלה נכנסת ונקשרת למעלה.</p>
<p>ואינון דמעין אשתארו הכא ורשימין בהאי פתחא ואית דמעין אחרנין ורשימין תדיר על כל אינון רתיכין עלאין דלא אתמהון (ס"א אתחמון) אלין אינון דמעין דאושדו לעילא ותתא כד אתחרב בי מקדשא דכתיב (ישעיה לג ז) הן אראלם צעקו חוצה מלאכי שלום¹¹⁹⁶ מר יבכיון</p>	<p>ואותן דמעות נשארות כאן ורשומות בפתח הזה ויש דמעות אחרות ורשומות תמיד על כל אותן מרכבות עליונות שלא נמחות (נראות) אלה הן דמעות ששפכו למעלה ולמטה כשנחרב בית המקדש שכתוב הן אראלם צעקו חצה מלאכי</p>

¹¹⁹⁵ זה הפתח הוא נגד היסוד עצמו, דקיימא ברזא דשש מאות כידוע, והוא מסט' דדכורא, רוחא דאקרי ספיר, כמ"ש למטה (וזה האופן שמו רחמיא"ל, ושם משך הזרע, והוא ממונה על הבוכים בתפלה, וז"ש הלך ילך ובכה נושא משך הזרע כו', וז"ש שימה דמעתי בנאדך הלא בספרתך, כי הוא מסט' דרוחא הנק' ספיר, וכן ותראהו את הילד בוכה ותחמול עליו, והוא לשון רחמנות, וכן בברכת על הצדיקים, שהוא נגד יסוד אנו אומרים, ועלינו יהמו רחמין), ואמר באד"ר דף קמא ע"ב, ואתתקן מעוי דדכורא ועייל ואתתקן בהאי אתר כל רחמין וכל סטרא דרחמי ותאנא בהני מיעין אתאחדן שית מאה אלף מארי דרחמי ואתקרון בעלי מעיין דכתיב על כן המו מעי לו רחם ארחמנו נאום ה', ורשא דקרא שמוע שמעתי אפרים מתנווד כו', השיבני ואושבה, כי אתה ה' אלקי, כי אחרי שובי נחמתי, ואחר הודיע ספקתי על ירך כו', הבן יקיר לי אפרים, אם ילד שעשועים כי מדי דברו בו זכר אזכרנו עוד, והוא בדרגא דיסוד, ששם הזכרון כידוע, ספר זכרון, וכמ"ש לקמן, ואמר על כן כו', רחם ארחמנו, וז"ס שנקרא האי אופן הממונה על בע"ת לקבל תשובתם רחמיא"ל (יהל אור).

¹¹⁹⁶ הן בדרגא דיסוד, שלמא דביתא, והן בוכין על משים שלום בבית בטל, ואמר בזו"ח בפ' מרכבה, נפתחו השמים וחיבורא לא אשתכח ונהורא אתאבד ואראה מראות מה דהוו מתכסיין בקדמיתא בגו נהירו עלאה ולא אתגליין, השתא חמינא לון בקדרו צווחין לבר, כד"א הן אראלם וגו' כו' וצווחין תרין בכיות חד על

<p>ואינן דמעין דאושדין על צדיקיא וזכאין כד מסתלקי מעלמא בלהו נטלי לון אינן רתיכין וערבי לון באינן דמעין דאתושדו על חריבו דבי מקדשא ועל דא כתיב (ישעיה כה ח) ומחה יהו"ה אלהים דמעה מעל כל פנים מאן פנים אלין רתיכין עלאין קדישין ולבתר וחרפת עמו יסיר מעל כל הארץ כי יהו"ה דבר</p>	<p>שלום מר יבכיון ואותן דמעות ששפכו על צדיקים וטהורים כשמסתלקים מהעולם את כולן נוטלות אותן המרכבות ומערבות אותן באותן דמעות שנשפכו על חרבן בית המקדש ועל זה כתוב ומחה ה' אלהים דמעה מעל כל פנים מי הפנים אלו המרכבות העליונות הקדושות ואחר כך וחרפת עמו יסיר מעל כל הארץ כי ה' דבר.</p>
<p>בהאי היכלא אית רוחא דאקרי סטוריה¹¹⁹⁷ והאי איהו חיוו ספירא דנציץ לכל עיבר¹¹⁹⁸ והאי איהו דקיימא לתרין סטרין ומאלין מתפרשאן נציצין כנציצו דשרגא כמה דאוקימנא¹¹⁹⁹ בכמה סטרין וכמה</p>	<p>בהיכל הזה יש רוח שנקראת סטוריה¹¹⁹⁷ וזהו מראה הספיר שנוצץ לכל צד וזהו שעומד לשני צדדים ומאלו נפרדים ניצוצות כהתנוצצות הנר כמו שבארנו בכמה צדדים וכמה</p>
<p>רמו/א</p>	
<p>גוונין מלהטן מהאי בסטרא דימינא</p>	<p>צבעים לוחטים מזה בצד הימין.</p>
<p>כד ההוא רקיעא עלאה נהר דנגיד ונפיק מעדן¹²⁰⁰ אפיק נשמתין לאעלא גו היכלא שביעאה לעילא ההוא היכלא שביעאה נקיט לון וכד נפקי אינן נשמתין קדישין מגו ההוא היכלא שביעאה נחתין עד דמטון להאי היכלא ונקיט לון האי רוחא קדישא סטוריה¹¹⁹⁷ (סטוריה) שמה דאיהו לימינא וכל אינן נשמתין דכורין דאינן זמינין לאתפרחא בזכאין דכורין לימינא בלהו נקיט לון ומתעכבי תמן עד דאתכלילו בנשמתין דנוקבי</p>	<p>כשאותו רקיע עליון הנהר ששופע ויוצא מעדן מוציא נשמות להכניס לתוך ההיכל השביעי למעלה אותו היכל שביעי לוקח אותם וכשיוצאות אותן נשמות קדושות מתוך אותו היכל שביעי יורדות עד שמגיעות להיכל הזה ולוקח אותם הרוח הקדוש הזה ששמו סטוריה¹¹⁹⁷ שהוא לימין וכל אותן נשמות של זכרים שעתידים לפרח בצדיקים זכרים לימין כולן הוא לוקח אותן ומתעכבות שם עד שנכללות בנשמות של הנקבות.</p>
<p>(בגין ד) מהאי רוחא נפקא¹²⁰¹ רוחא אחרא לשמאלא דאתהוי ואתגניז ואתכליל בהאי רוחא קדמאה ואינן חד כלילן דא בדא והאי רוחא אחרא אקרי אדיריה¹¹⁹⁷ סנוגיא¹¹⁹⁸ (נ"א סנוגיא סטניה) האי איהו רוחא לשמאלא והאי</p>	<p>מהרוח הזו יוצאת רוח אחרת לשמאל שנראית ונגזזת ונכללת ברוח הראשונה הזו והן אחת כלולות זו בזו והרוח האחרת הזו נקראת אדיריה¹¹⁹⁷ סנוגיא¹¹⁹⁸ (סנוגיא סטניה) זוהי רוח לשמאל וזו עומדת כשתשוקת ההיכל השביעי להדבק</p>

דנחתו בגלותא לבר מתחומא דילהון, וחד על דנפתחו השמים ושלום לא אשתכח, הה"ד צעקו חוצה הא בכי' חד מלאכי שלום אינן, דהו מסטרא דשלום יבכו על ההוא שלום, בגין דחסר ההוא נהר כבר, ר"ל חסד, כמש"ש, והוא חסד דאתגלי באמה כמ"ש לעיל, ואמרו מראות, אות נעשה מר, וז"ש מר יבכיון ואראלים אמר לקמן דף ר"נ, שהן בירכין והן לבר מגופא, ועכשיו יצאו לבר לבר וזהו צעקו חוצה (בפ"ב דף לח ע"א ז' הילכין כו' עמש"ש) (יהל אור). ועי' ח"א ר"י סע"א (דע"ה ח"ב מג ע"ב).

¹¹⁹⁷ רלג ע"א (הערת הזהר). ע"ש דנציץ לכל סטרא, כמש"ו "והאי איהו כו" (יהל אור).

¹¹⁹⁸ ר"ל כמו הספיר שמתנוצץ לכל צד, כן האי רוחא (יהל אור).

¹¹⁹⁹ בראשית עא (הערת הזהר).

¹²⁰⁰ הוא יסוד דדוכרא כמ"ש לקמן רנט ע"א לגו מן פרוכתא כו' ע"י דההוא נהר דנגיד ונפיק כו' ע"ש, ואמר רקיע עלאה שהוא מז' רקיעין עלאין שהן ז' רקיעין דדכורא כמש"ל, ואמר כאן כמ"ש במ"א, דרעותא דדכורא עביד נשמתין דכורין, ורעותא דנוק' עביד נשמתין נוקבין, ושניהם בהיכל הז' בהתדבקות הברית בארון הברית, ויורדין הנשמות להיכל הזה ונכללן באלו ב' רוחין, שהן דו"ג, ספיר ולבנה, ונכללת הנוק' בדכורא כמו שנכלל רוחא דלבנה בספיר (ובפ' בראשית אמר כד אתו נהורין דדא מטו כו' עמש"ש) (יהל אור).

¹²⁰¹ רס ע"א (הערת הזהר).

<p>קיימא דכר תיאובתא דהיכלא שביעאה לאתדבקא¹²⁰² בההוא נהר דנגיד ונפיק ההוא רעותא דסלקא מתתא לעילא עבדא נשמתין ברעותא דיליה ואינון נוקבי</p>	<p>באותו נהר ששופע ויוצא אותו רצון שעולה ממטה למעלה עושה נשמות ברצון שלו והן נקבות.</p>
<p>וכד רעותא דההוא נהר נחתא ואתדבקא מעילא לתתא עבדין נשמתין דכורין רעותא דלעילא עביד דכורין רעותא דלתתא עביד נוקבין</p>	<p>וכשהרצון של אותו נהר יורד ונדבק ממעלה למטה עושים נפשות של זכרים הרצון שלמעלה עושה זכרים והרצון שלמטה עושה נקבות.</p>
<p>וכד אלין נשמתין נוקבין נפקין מגו ההוא היכלא שביעאה נחתין (ס"א נפקין) עד דמאטו להאי רוחא שמאלא דאקרי אדירי"ה ואקרי לבנת"ה הספי"ר כמה דאוקימנא בסטרין אחרנין¹²⁰³</p>	<p>וכשהנשמות הנקבות הללו יוצאות מתוך היכל שביעי יורדות (יוצאות) עד שמגיעות לרוח השמאל הזו שנקראת אדירי"ה ונקראת לבנת"ה הספי"ר כמו שבארנו בצדדים אחרים.</p>
<p>כיון דמטו להאי רוחא אינון נשמתין נוקבין נקמא לון האי רוחא וקיימאן ביה ולבתר אתכלילו רוחא דא דשמאלא ברוחא דא דימינא וכדין אתעבידו אינון נשמתין כלילין דכר ונוקבא כחדא (מזדווגן) ופרחאן מהאי היכלא ואתפרשן בבני נשא כד אתא לאתכללא כל חד כפום ארחיה ולבתר מזדווגן כחדא</p>	<p>כיון שהגיעו לרוח הזו אותן נשמות נקבות לוקחת אותן הרוח הזו ועומדות בה ואחר כך נכללות רוח השמאל הזו ברוח הימין הזו ואז נעשות אותן הנשמות כלולות זכר ונקבה כאחד (מזדווגות) ופורחות מהיכל הזה ונפרדות בבני אדם כשבא להתכלל כל אחת כפי דרכה ואחר כך מזדווגות כאחד.</p>
<p>¹²⁰⁴ רוחא דא¹²⁰⁵ דשמאלא בימינא בטש דא בדא לאתכללא ונפקי נציצין דמתפשטי לכל עיבר ואתעבידו אינון אופנים מנייהו מאינון נציצין דנפקי מגו רוחא שמאלא דכתיב בהו (יחזקאל א מז) מראה האופנים ומעשיהם כעין תרשיש ואלין אינון אופנים דמלהטן אשא¹²⁰⁶ וקיימן בשירתא¹²⁰⁷1208</p>	<p>הרוח הזו של השמאל בימין מכה זו בזו להכלל ויוצאים ניצוצות שמתפשטים לכל צד ונעשים אותם האופנים מהם מאותם הניצוצות שיוצאים מתוך רוח השמאל שכתוב בהם מראה האופנים ומעשיהם כעין תרשיש ואלו הם אופנים שלוהטים באש ועומדים בשירה.</p>

¹²⁰² רנח ע"א (הערת זהר).

¹²⁰³ (עי' ע"ח שער שער כסא הכבוד פ"ג) דע כי היכל לבנת הספיר אשר בכל עולם מן שלשה עולמות דבריה יצירה ועשיה הם בחינת ספירת היסוד והיסוד כולל ימין ושמאל ולכן נקרא לבנת הספיר לבנת מצד ימין וספיר מצד שמאל כנ"ל אבל המלכות שבהיכלות האלו אינה בעולם ההוא עצמו אבל המלכות של האצילות היא למטה בהיכל השביעי העליון שבשבעה היכלו' דבריה הנקרא היכל קדש הקדשים ויושבת שם על גבי שלשה ראשונות דבריה אשר בהיכל ההוא ומלכו' דבריה בהיכל ק"ק דיצירה ע"ג שלשה ראשונות דיציר' אשר שם ומלכות דיצירה בהיכל ק"ק דעשיה ע"ג שלשה ראשונות דעשיה אשר שם וז"ס סמיכות גאולה לתפילה והבן זה ואמנם שם של יאהדונה"י הנז' לקמן בזאת הדף וז"ל בהאי היכלא דאיהו יאהדונה"י כללא דתרין שמהן שהוא בזה ההיכל של לבנת הספיר הוא בחי' המשך והתפשטות הדעת העליון שבעולם הבריה ומתגלה למטה בהיכל היסוד הנק' לבנת הספיר והיא שם בבחי' נשמת היכל הזה בסוד הדעת וכן עד"ז בכל עולם ועולם (שער ממארי רשב"י).

¹²⁰⁴ "כד אתא לאתכללא" נוסף ציהל אור.

¹²⁰⁵ ר"ל כשרוצין ליכלל זה בזה, קודם התכללותם עצמם זה בזה נכללו מקודם הנהורין זה בזה, ומינייהו אתעבידו אופנים, ואח"כ כשנכללו הרוחין עצמם זה בזה יוצאין מהם החי' בזק כמש"ו, וזה ענין הבטישה, כלילת הנהורין זו בזו, ואמר מאינון נציצין דנפקין מגו רוחא שמאלא, שהאופנים הם מסט' דנפש נוק', ולכן נפקי מרוחא שמאלא (יהל אור).

¹²⁰⁶ כמ"ש מראהו כנחלי אש בעורות כמראה הלפידים כו' (יהל אור).

¹²⁰⁷ צוקרתא (יהל אור)

¹²⁰⁸ ובפ' בראשית (מא ע"ב) כד אתכלל רוחא ברוחא נפיק מינייהו נהירו דחד חיותא כו', עמש"ש (יהל אור).

<p>כיון דאתבסמו¹²⁰⁹ רוחא ברוחא ואתכלילו כהדא כדין נפקא חד נהירו דסלקא ונחתא ומתישבא על ארבע שורין דאופנים ואיהו חד חיותא דשלטא עליהו ואקרי בזק¹²¹⁰ האי בזק נהיר בנהורא דנציץ גו שלהובא ושלטא על כל אינון אופנים¹²¹¹</p>	<p>כיון שהתבשמו רוח ברוח ונכללו כאחד אז יוצא אור אחד שעולה ויורד ומתישב על ארבע שורות של אופנים והיא חיה אחת ששולטת עליהם ונקראת בזק הבזק הזה מאיר באור שנוצץ תוך השלהבת ושולט על כל אותם האופנים.</p>
<p>ואתפשט מניה חד רקיעא דקיימא על תרין סמכין ואינון תרין סמכין אינון תרין כרובין חד מסטרא דא וחד מסטרא דא והאי רקיע על רישייהו כמה דכתיב (שם י א) ואראה והנה אל הרקיע אשר על ראש הכרובים ולא הא רקיע דעל ריש חיותא והאי בזק ממנא עליה¹²¹² ורוחא עלאה דאתכליל על כלא¹²¹³</p>	<p>ומתפשט ממנו רקיע אחד שעומד על שני עמודים ואותם שני העמודים הם שני כרובים אחד מצד זה ואחד מצד זה והרקיע הזה על ראשם כמו שכתוב (שם י) ואראה והנה אל הרקיע אשר על ראש הכרובים ולא הרקיע הזה שעל ראש החיות והבזק הזה ממנה עליו ורוח עליונה הנכללת על הכל.</p>
<p>כל אינון צלותהון דמקדמי עד לא סיימו ישראל כלהו צלותהון מתעכבי בהאי רקיעא והאי בזק דשלטא על האי רקיעא מתקן לון עד דאתא סנדלפון רב ממנא רוח עלאה דשליט על כלא וכד סיימי ישראל כלהו צלותין נטיל לון מהאי רקיעא וסלקא וקשיר לון קשרין (וכתריין) למאריה כמה דאוקמוה¹²¹⁴</p>	<p>כל אותן תפלות שמקדימות טרם שסימו ישראל את תפלותיהם מתעכבות ברקיע הזה והבזק הזה ששולט על הרקיע הזה מתקן אותן עד שבא סנדלפון הממונה הגדול רוח עליונה ששולטת על הכל וכשישראל מסימים את כל התפלות הוא נוטל אותם מהרקיע הזה ועולה וקושר להם קשרים (וכתרים) לאדונו כמו שבארוה.</p>

¹²⁰⁹ ענין הביסום הוא סוד הזיווג לאתבסמא גבורות דנוק' בחסידם דדכורא, כמ"ש באד"ר (יהל אור).
¹²¹⁰ וז"ס והחיות רצוא ושוב כמראה הבזק, ואמרו (חגיגה יג ע"ב) כאור היוצא מבין החרסים. והענין כמ"ש ב'פ' בראשית וב'פ' פקודי, רוחא דא דכליל רוחא אחרא תנינא סלקא ונחתא נהור' דלא שכיך לעלמין כנהורא דשמשא גו מיא כו'. וידוע שג' עולמות ב"ע בכל עולם, ומלכות של כל עולם נקרא עולם העשיה של אותו העולם, והן ג"ח נר"ן, והן אש רוח מים, בינה זו"נ. ונקרא שמש בג' לשונות: שמש, חמה, חרס, בג' עולמות ב"ע, בבינה זו"נ. נמצא כי במים שהוא מלכות נק' חרס. וסוד מלכות בג' מקומות: א', תחת היסוד בעטרת. והשני, בת"ת, ב' מלכים בכתר א'. והג', בדעת שהוא ז"ת של בינה כנ"ל. וכן ז"א בג' מקומות אלו נק' שמש חמה חרס. וכאן בלבנת הספיר נקרא חרס, וכאן הוא סוד המים (והמים נק' אדירים, ולכן רוחא דלבנת נק' אדיר"ה, ואין אדיר אלא מלך כמאמר חז"ל. ולבנת הוא סוד מלכות, ועוד לה שם [סנוניה בסוד סנונית] לבנה, והוא בגימ' אפ"ק בסוד אפיקי מים וק"ל). ולכן כאן כאור היוצא מבין החרסים, ר"ל שמש במים, וכאן הוא יסוד דדכורא גו נוק' דבטיש בטישין, יוצא ונכנס תמיד, ולא נח אפילו רגע א'. ולכן והחיות רצוא ושוב, וכמ"ש בספד"צ (יג ע"ב) והחיות רצוא ושוב אמרו צדיק כי טוב כו' ע"ש. ולכן השמש רץ במים, והבן. ומכלילת אלו הרוחין יוצא הבזק, וזהו כמראה הבזק, שהכל נמשך אל שרשו, וזהו תנועות האדם בעסקו בתורה, שאז נקרא חי בסוד אבר חי (וב'פ' בראשית דיוקנא דיליה כארי' כו' עמש"ש) (יהל אור).

¹²¹¹ כמו שהאופנים שיצאו מהנהורין נהרין מנציצין דנפקו מגו רוחא שמאלא, וכן הבזק נהיר ג"כ מנהורא שמאלא (יהל אור).

¹²¹² והענין, כי יסוד כלול מו"ק, וסוד ג"ס הן סוד החיות, והרקיע אתפשט מינה הוא סוד יסוד שבו, שהוא רקיע כידוע. ותריין סמכין, שהן ב' כרובים, הן נו"ה, שהן מתפשטין למטה מיסוד, וז"ש חד מסטרא דא וחד מסטרא דא. והרקיע מתפשט מן הבזק, שהוא ג"כ בחי' היסוד, שלכן הוא רצוא ושוב. ואמר ולא היינו רקיע כו', שרקיע שע"ג החיות הוא בינה, שנק' ג"כ רקיע כידוע, והוא יסוד דבינה בסוד הדעת, והוא קיימא ע"ג החיות אבהן, כמ"ש בתז"ח פ ע"א, ע"ש. אבל האי רקיע עומד ע"ג נו"ה, שהן כרובים, אנפי זוטרא, נערים. והבזק ממונה ע"ג רקיע הזה שע"ג הכרובים, וכאן האופנים, כמ"ש במעשה מרכבה. וז"ש אל בינות לגלגל תחת לכרוב (יהל אור).

¹²¹³ על כל מה שבהיכל זה (יהל אור).
¹²¹⁴ ר"ל כל אותן התפלות שהקדימו עד שהתפללו כל ישראל, הבזק מתקן לון ברקיע שלו, ואחר שהתפללו כל ישראל, נוטל סנדלפון שהוא ממונה על כל ההיכלות, וז"ש דשליט על כלא נוטל וקושר כתרים לקונו (יהל אור).

<p>האי בזק¹²¹⁵ קאים לממני כל אינון צלותין דסלקן וכל אינון מלי דאורייתא דמתעטרן בליליא כד רוח דצפון אתער וליליא אתפלג כל מאן דקאים בההיא שעתא ואתעסק באורייתא כל אינון מלין סלקין ונטיל לון האי בזק ואנה לון בהאי רקיעא עד דסלקא יממא</p>	<p>הבזק הזה עומד למנות את כל אותן התפלות שעולות וכל אותם דברי תורה שמתעטרים בלילה כשרוח צפון מתעוררת והלילה נחלק וכל מי שעומד באותה שעה ועוסק בתורה כל אותם הדברים עולים ונוטל אותם הבזק ומניח אותם ברקיע הזה עד שעולה היום.</p>
<p>ולבתר דסליק יממא סלקן אינון מלין ושארן באתר דרקיעא דביה¹²¹⁶ תליין ככביא ומולי שמשא וסיהרא והאי אקרי¹²¹⁷ ספר הזכרון דכתיב (מלאכי ג מז) ויכתב ספר זכרון לפניו לפניו בנין דספר וזכרון כתב בקשורא הדא¹²¹⁸</p>	<p>ואחר שעולה היום עולים אותם דברים ושורים במקום של הרקיע שבו תלויים כוכבים ומזלות שמש ולבנה וזה נקרא ספר הזכרון שכתוב ויכתב ספר זכרון לפניו לפניו משום שספר וזכרון כתב בקשר אחד.</p>
<p>אינון ארבע¹²¹⁹ גלגלין אינון נטלין על תריסר סמכין אלין ארבע אהניא¹²²⁰ קדומיא¹²²¹ (ס"י קדומי מלכיא"ל) יאהדונה¹²²² יהדוניה די מפתהא¹²²³ דשמא קדישא בידיהו</p>	<p>אותם ארבעה גלגלים הם נוסעים על שנים עשר עמודים אלו הארבעה אהניא"ל קדומיא"ל (קדומי"א מלכיא"ל) יאהדונה"י יהדוניה"ה שמפתחות השם הקדוש בידיהם.</p>
<p>ואלין ארבע אינון כלילין רמו"ב</p>	<p>ואלו הארבעה הם כלולים</p>
<p>ברזא דאתון¹²²⁴ אדנ"י די סנדלפון מארי רתיכין¹²²⁵ משתמש בהו אלין ארבע אתון פרחין באוירא¹²²⁶ דההוא אוירא כליל באתון דשמא קדישא יהו"ה יו"ד ה"א וא"ו ה"א וההוא אוירא כליל לון ואתכלילו אלין באלין ואלין ארבע נטלין לון ברזא דההוא בזק¹²²⁷</p>	<p>בסוד האותיות אדנ"י שסנדלפון בעל המרכבות משתמש בהם ארבע האותיות הללו פורחות באויר שאותו אויר כלול באותיות השם הקדוש יהו"ה יו"ד ה"א וא"ו ה"א ואותו האויר כולל אותם ונכללו אלה באלה ואלו הארבעה נוטלים אותם</p>

¹²¹⁵ שאלו היכלות הן בסט' דנוק', ולכן בלילה הן ברקיע שבהיכל הזה. וכשמאיר היום, סלקין ליסוד דכורא, שהוא הרקיע שבו ככבים ומזלות כו', כידוע (יהל אור).

¹²¹⁶ בראשית לד ע"א (הערת הזהר).

¹²¹⁷ ע ע"א (הערת הזהר).

¹²¹⁸ ספר הוא מלכות, וזכרון הוא יסוד, בסוד כל זכורך, כידוע. והן בקישורא חדא, כמה דתמר לא סליק כו' כידוע (יהל אור).

¹²¹⁹ ר"ל הגלגלים ושנים האחרונים שוין רק בצירוף ב' אותיות שניות של הב' שמות, כי הן בסוד ת"ת ומלכות, שהן הו"ה אדנ"י (ר"ל שב' אותיות אחרונות של ב' השמות הו"ה אדנ"י, שהם ו"ה. נ"י יש בכל א' משמות, ב' גלגלים אחרונים, אבל ב' אותיות ראשונות דאדנ"י שהוא א"ד, נחסר בכל א' אות א' וק"ל) (יהל אור).

¹²²⁰ אה' הם מתבונה מת"ת שבה, ניא"ל הם משם אל, אדנ"י שבמלכות (רח"ו).

¹²²¹ ק' ביר"ד דא"ק, ד' אדנ"י ו' דמילוי יו"ד דאדנ"י, מ' בו' דנו"ן דאדנ"י בומף, י' יו"ד דאדנ"י (רח"ו).

¹²²² רמ ע"ב (הערת הזהר). יוצא משם הו"ה ואדנ"י משולבים (רח"ו).

¹²²³ הן ד' אותיות הו"ה כמ"ש בפ' תרומה (יהל אור).

¹²²⁴ רס ע"א (הערת הזהר).

¹²²⁵ שהוא ממונה על כל המרכבות של היכלין אלו, שהן בסט' דנוק' דמקנא בסנדלפון, והיא אדנ"י (יהל אור).

¹²²⁶ כבר כתב, שכלל כולם הוא נפש דהיכלין, והן עומדין בארץ דשם, ששם הנפש והרוח דהיכלין הוא סוד אוירא דשם, והנשמה ברקיעין בסוד אמ"ש, ולכן הם נכללין בד' אותיות אדנ"י, ואוירא בד' אותיות הו"ה, ושם הן הרוחין שהן נקודה פנימית דאוריא, כמו שהנהרין הן נקודה פנימית דארץ הנפש, ופרחין באוירא להכלל ולהשלב הו"ה ואדנ"י, וז"ש ואתכלילו אלין באלין ד' אותיות אדנ"י בד' אותיות הו"ה (יהל אור).

¹²²⁷ ר"ל, הד' אותיות הו"ה נטלין לד' הגלגלים, שהן ברזא דד' אותיות אדנ"י ברזא דבזק, שהוא בחי' היסוד שמחבר הו"ה ואדנ"י, ולכן הוא רצוא ושוב, רצוא בבחי' אדנ"י ונכלל בנוק', ושוב לדכורא, וזהו נוריא"ל ומט"ט. נוריא"ל בבחי' החיות, ומט"ט הוא שד"י בבחי' הו"ה, כידוע. וז"ש רצוא בנוריא"ל ושוב

<p>ואלין ארבע עאלין בארבע אלין באלין¹²²⁸ דכתיב (שמות לו יב) מקבילות הלולאות אחת אל אחת והא אוקימנא ורזא איהו¹²²⁹ לאתכללא אלין באלין ולשלבא אלין באלין ברזא דההוא רוחא דכליל ברזא דשמא קדישא דכליל שמא דא בשמא דא</p>	<p>בסוד אותו הבזק. ואלו הארבעה נכנסים בארבעה אלו באלו שכתוב מקבילת הללאת אחת על אחת והרי בארנו וסוד הוא להכלל אלה באלה ולשלב אלה בסוד אותו הרוח שכלול בסוד השם הקדוש שכלול שם זה בשם זה.</p>
<p>וכלא בהאי היכלא מתנהגי¹²³⁰ ונטלי בההוא רוחא ברזא דשמא קדישא דשליט על כלא בהאי היכלא איהו יאהדונהי כללא דתרין שמחן מגו דאיהו רוחא ברוחא וכד שמא דא דכליל¹²³¹ ברזא דרוחא ברוחא¹²³² וכליל דא בדא¹²³³ נהיר דא בדא כדין נהיר כלא וסלקא נהורא ונחתא כנהורא דשמשא נו מיא ואוקימנא¹²³⁴</p>	<p>והכל מתנהגים בהיכל הזה ונוסעים באותה הרוח בסוד השם הקדוש השולט על הכל בהיכל הזה הוא יאהדונהי כלל של שני שמות מתוך שהוא רוח ברוח וכששם זה שכלול בסוד של רוח ברוח וכלול זה בזה מאיר זה בזה אזי הכל מאיר ועולה האור ויורד כאור השמש בתוך המים ובארנו.</p>
<p>וכדין (כד) האי רוחא נטיל כלא נטלין בניניה</p>	<p>ואז (כאשר) נוסעת הרוח הזו הכל</p>

במט"ט, והוא גימ' שלהן, כמ"ש בתיקו"ז, וכן כלילת הרוחין שהן זו"נ, הן ג"כ ברצוא ושוב, כמש"ל שליוב יאהדונהי (יהל אור).

¹²²⁸ ר"ל הד' גלגלים דאתכלילו בד' אתוון אדניי עאלין בד' אותיות הו"ה (יהל אור). ר"ל א' בא', א' של אדניי בי' של הו"ה, וכן כל אות באות משולבת, וז"ש דכתיב מקבילות הלולאות אחת אל אחת, שמקבילין כל אות באות, א' בא', כמש"ו למטה בהאי היכלא, דאיהו יאהדונהי כו'. והענין של הלולאות, כי ה' עילאה הוא נ' תרעין, כל א' (כלול) מי', ושני ההי"ן יש באות ה' עלאה שהן מאה, כמ"ש בס"א בזו"ח ה', ופ' תצוה קפ ע"ב, והן ה"ח של דכורא וה"ג של נוק'. והן ד' אותיות השם עם קוצו של י'. וכן בשם אדניי. והן ה"פ אור של יום ראשון, שהן ה"ח. וה"פ מים ביום שני, שהן ה"ג. והן חמשים, כמ"ש בס"א ה'. הן חמשים כנ"ל, והן חמשים. וחמשים לולאות מקבילות שהוא הו"ה ואדניי. ויש עוד ה"פ רקיע, שהוא יסוד כידוע, המחברם ברית שלום, והן חמשים קרסי זהב, ושם ברקיע קבועין ככבים כו', שהן הנ' תרעין דיליה, שהן י"ג תיקונין כמ"ש פ' תצוה שם, שהן י"ב מזלות כידוע. וז"ס נראין קרסים בלולאות כמו ככבים ברקיע. והכל השילוב הנ"ל. והן ג"כ חמש יריעות, וחמש יריעות חוברות, אלא שחמש הן התפשטות ה"ח וה"ג בה"ס זו"נ, שהן ה' שמים, והלולאות הן ביסוד בסוד הב' רוחין שהן זו"נ, והוא נק' כל ע"ש הנ' תרעין, ושם המאה ברכות והקרסים הוא אתכללותם יחד (יהל אור).

¹²²⁹ ר"ל, רזא הוא בחי' הזיווג יסוד שהוא רזא (פי' יסוד הוא נקרא) סוד ה' ואתכללותם יחד הוא בבחי' כלילת ב' הרוחין יחד ברזא דשילוב ב' שמהן, וז"ש דההוא רוחא דכליל, ר"ל כולל ב' רוחין ברזא דשמא קדישא כו' השילוב הנ"ל (יהל אור).

¹²³⁰ ר"ל, הנהורין ואופנים, וכל שבהיכל הזה מתנהגים ע"י ההוא רוחא דכליל, והכל בשם השילוב, שהוא שולט על כל שבהיכל הזה. וז"ש ברזא דשמא קדישא דשליט על כלא בהאי היכלא דאיהו יאהדונהי כו', ר"ל ששולט על כלא שבהיכל הזה, וז"ש בהאי היכלא דאיהו כו', קאי על השם, והכל ע"י כלילת ב' הרוחין, וז"ש מגו דאיהו רוחא ברוחא, והכל כלילת הנוק' בדכורא, כמו ברוחין לעיל. ולכן השילוב הו"ה קודם לאדניי. ועוד התכללות אחר, שהד' אותיות בעצמן ג"כ נכללות זו בזו, וז"ש למעלה "כליל לון ואתכלילון אלין באלין כו' לאתכללא אלין באלין ולשלבא אלין באלין", וכן למטה ברזא דרוחא ברוחא, וכליל דא בדא. והענין הוא כמ"ש במעשה מרכבה לד' סטרין, ממלל דא אל דא כו', ושם ע"ג חשמל, אלין ד' נציצין דלהטין ונצצי ועאלין דא בדא ואתעביד מינייהו חד גופא ואקרי חשמל, אוף הכי אלין ד' חיות כלילין דא בדא כו', ע"ש. והוא בסוד ה' אחד ושמו אחד, רזא דיחוד דק"ש, שמקודם צריך לאתכללא שייפין דכורא אלין באלין, וכן דנוק'. ואח"כ לאכללא שניהם יחד. והתקשרותם הוא ע"י טיפה דכורא, נקשרין בו כל האברים, וכן בדנוק'. ואח"כ נקשרין ב' הטיפות יחד, והבן. וזהו הייחוד (לשם). ושם אמר שהן ד' בנקודה דשריא עלייהו, הן ה', והוא בסוד ה"א, נקודה בתוך ד', כמ"ש בס"א. וכן הוא בד' אופנים, וכל היחוד הוא בנקודה הפנימית, נקודת ציון, בסוד והחיות רצוא ושוב, שהוא חי' החמישית מט"ט ונוריא"ל, ארגמ"ן, והן ה' יריעות, וחמשים לולאות הנ"ל, והכל בהיכל זה (ובפ' בראישת כד נטלין אלין וכו' עמש"ש) (יהל אור).

¹²³¹ שרוח ספיר הוא בסוד שם הו"ה, ורוח לבנה בסוד שם אדניי (יהל אור).

¹²³² הוא יחוד כפול זה בזה וזה בזה, וז"ש ברזא וכו' וכליל וכו' (יהל אור).

¹²³³ בפרשת בראישת כנ"ל (יהל אור).

<p>דכתיב (יהזקאל א כ) אל אשר יהיה שמה הרוח ללכת ילכו לא יסבו בלכתן וכד רוחא דא נהיר בשמא דא כדין עאלין בלהו דא בדא¹²³⁵ ואתקשרו בלהו כחדא¹²³⁶ לסלקא לעילא ברזא דשמא דא קדישא</p>	<p>נוסעים בשבילה שכתוב אל אשר יהיה שמה הרוח ללכת ילכו לא יסבו בלכתן וכשרוח זו מאירה בשם הזה אזי נכנסים כולם זה בזה ונקשרים כולם כאחד לעלות למעלה בסוד השם הקדוש הזה.</p>
<p>באמצעיתא דהיכלא דא קיימא חד עמודא¹²³⁷ נעיין מהיכלא דא להיכלא תניינא בהאי סליק רוחא דלתתא לגבי רוחא דלעילא לאתאחדא רוחא ברוחא וכן עד לעילא מכלהו למהוי בלהו רוחא חדא כמה דאת אמר ורוח אחד להם</p>	<p>באמצע ההיכל הזה עומד עמוד אחד הנעוץ מההיכל הזה להיכל השני בזה עולה רוח שלמטה אל הרוח שלמעלה להאחז רוח ברוח וכן עד מעל לכלן להיות כולן רוח אחת כמו שנאמר ורוח אחד להם.</p>
<p>עמודא דא דקיימא באמצעיתא אדרהניא"ל שמה ורוין דמפתחן דשמא קדישא בידיה כד צלותין סלקאן ומטאן להאי עמודא כדין נטלי בלהו דאינון בהיכלא דא לגו היכלא תניינא לאתאחדא דא בדא¹²³⁸ למהוי בלא ברזא חדא לאתיחדא עילא ותתא כחדא¹²³⁹ למהוי שמא קדישא שלים כדקא יאות¹²⁴⁰</p>	<p>העמוד הזה שעומד באמצע שמו אדרהניא"ל וסודות המפתחות של השם הקדוש בידו כשתפלות עולות ומגיעות לעמוד הזה אזי כל אלו שבהיכל הזה נוסעים לתוך ההיכל השני להאחז זה בזה להיות הכל בסוד אחד להתיחד מעלה ומטה כאחד להיות שם קדוש שלם כראוי.</p>
<p>היכלא תניינא¹²⁴¹ היכלא דא קיימא גו רזא דמהימנותא¹²⁴² לאתאחדא ברזא דלעילא¹²⁴³</p>	<p>ההיכל השני ההיכל הזה עומד תוך סוד האמונה להאחז בסוד שלמעלה ההיכל</p>

¹²³⁵ כנ"ל אשא במיא ומיא באשא (יהל אור).

¹²³⁶ ר"ל הגלגלים באופנים והאופנים בחיות, וכן כולם (יהל אור).

¹²³⁷ הוא סוד היסוד, כמ"ש למטה (יהל אור).

¹²³⁸ ההיכלות זה בזה, והרוח שבהיכל הזה ברוח שבהיכל הב', עד היכל הז', כל הד' רוחין רוח א' (יהל אור).

¹²³⁹ עילא הוא להתאחד ז' רקיעין עלאין כא', והן י"ס דדכורא שבעולם אצילות, וזהו ה' אחד, ותתא הוא ז' היכלין כא', וזהו ושמו אחד, ואח"כ שניהן כא' בסוד ייחוד ק"ש כידוע, וז"ש למהוי שמא כו' (ובפרשת בראשית ההוא רוחא סלקא לאתקשרא עמש"ש) (יהל אור).

¹²⁴⁰ והוא הו"ה אלקים (יהל אור).

¹²⁴¹ היכל עצם השמים הו"ד (הערת הזהר).

¹²⁴² ענין מהימנותא אמור בכ"מ על ו"ק, והענין כי כל אמונתינו, הוא בשם הו"ה. ובזה אנחנו נבדלים מן האומות, כי כל האומות משיגין את שמו ית', כמ"ש גדול שמי בגוים. ובכ"מ כו', רק שאין משיגין את שם הו"ה, רק בשאר השמות, וכולם אינן שם העצם, רק שמות משותפים, לכן באינן דבקיין בו ית', רק עובדין אותו בשיתוף, כי כל השמות אינן רק משותפין ומושאלין מפעולותיו, לא כאלה חלק יעקב, שהם דבקיין בשם זה, ולכן הם דבקים בגוף האילן. משא"כ האומות, בענפיין ועלין, שהן כינויין. ולכן מרע"ה לא הזכיר לפרעה רק שם הו"ה, ודא אקשי ליה מכלהו, וז"ש ה' אלקינו, אלקינו לבד, והוא שם העצם שאינו מושאל מפעולה, רק (מורה) על הויותו תמיד, והויותו מעצמו, ונתחלף הי' לו' להיות שם, כמו חוה, וכן הוא ניקוד הוא"ו קמץ, על טעם זה, וזהו מהימנותא. ועיקר השם הוא בר"ק כידוע, ששם נתגלה הויותו, שלכן נקרא ו"ק בכ"מ מהימנותא, ואף אם יקרא לכל ע"ס מהימנותא, לפי שכולם בכללות נכללו בשם הו"ה כידוע. וז"ש כאן גו רזא דמהימנותא, ואמר רזא דמהימנותא, לפי שהיכלות והנהורין ורוחין אינן קרואין מהימנותא, שאינו נאמר אליו ית' באלקותו. משא"כ היכלות ונהורין ורוחין, שהן אינן אלקות, רק מהנשמה שבהן, ואילך הן אלקות, ושם שם הו"ה, אבל ההיכלות נק' אלקים, וז"ש גו רזא דמהימנותא, וידוע שבינה נק' רזא, והוא דרגא דנשמה (יהל אור).

¹²⁴³ ר"ל במדות ו"ק העליונים של אצילות. והענין בסוד ה' אחד, ושמו א', בסוד יחוד שמע ישראל, וברוך שם כמל"ו, יחוד שית סטריין דכורא, ויחוד שית סטריין דנוק', וליחדם אח"כ בא'. ואמר בזוהר ליחד עלמא עלאה ועלמא תתאה, ר"ל בינה ומלכות, עלמא עלאה דכר ועלמא תתאה נוק', ואמר שית סטריין דעלמא עלאה ו"ק, שית סטריין דעלמא עלאה, והיכלין שית סטריין דעלמא תתאה. והענין כי ב' עולמות הן העולם הזה, והעולם הבא ולא יותר כמ"ש, וכי שלשה עולמות יש, והן בינה ומלכות כידוע, וכ"א נקרא עולם, מן העולם ועד העולם, והן כלל ע"ס של אותו עולם. בינה כולל ע"ס של האצילות, כי היא כוללת ג"ר, ז"א הוא שית סטריין דילה ונכלל בה, שלכן נקרא' בינה בן י"ה כידוע, ומלכות ג"כ נקראת עולם בג"ר שבה, והן

<p>האי היכלא טמיר וגניז יתיר מן קדמאה¹²⁴⁴ בהיכלא דא אית תלת פתחין¹²⁴⁵ וחד שמשא ממנא עלייהו אורפניא¹²⁴⁶ שמה האי ממנא שליט על תלת סטרי עלמא דרום וצפון ומזרח דרום מהאי סטרא וצפון מהאי סטרא ומזרח באמצעיתא</p>	<p>הזה טמיר וגניז יותר מן הראשון ובהיכל הזה יש שלשה פתחים ושמש אחד ממנה עליהם ושמו אורפניא¹²⁴⁶ הממונה הזה שולט על שלשת צדדי העולם דרום צפון ומזרח דרום מצד זה וצפון מצד זה ומזרח באמצע.</p>
---	--

בהיכל ק"ק, ושית היכלין הנשארין הם ו"ק דילה כידוע, בסוד ברוך שם כמ"ל, ולעולם נק' עולם בסוד בינה שכוללת ג"ר, בין בינה דאצילות בין דמלכות שהיא ק"ק, כמ"ש לקמן דף רנח ע"ב, היכלא דא אקרי בית קה"ק [כו'] לאתערא עלמא דאתי לגבי האי עלמא עולם אקרי עולם כו', ע"ש. וידוע שעיקר היחוד שצריך למעשה התחתונים הוא בר"ק, כי בג"ר הוא עלמא דחירות. וכן כאן בהיכל ק"ק, שם עולם היחוד, ומהיכל הרצון ולמטה נק' עולם הפירוד, בסוד להשקות את הגן, שהוא היכל ק"ק, ושם הנהר יוצא מעדן, ברית דעייל בארון, בק"ק. ויוצא מעדן מחו"ב שבאצילות להשקות את הגן, ושם בהיכל ק"ק, מתפלג ימא כל מימיו דבראשית, והוא נק' יוצר בראשית, יוצר הכל, ועב"פ לך לך בס"ת דף עו ע"ב, ומשם ולמטה יפרד והיה לארבעה ראשים בהיכל הרצון, ד' נשים דיעקב, ומחן יוצאין י"ב שבטין, והן י"ב בקר שהקריבו י"ב נשיאים, כל הבקר לעולה שנים עשר, י"ב בקר תחת הים, והן חיות קטנות עם גדולות, וכל התפלות והמעשים לאעלא רוחא ברוחא, היכלא בהיכלא, עד היכלא הז', ששם יתאחדו כולם, ושמו אחד. וכן למעלה, כל ה"ק דז"א באימא, ואתאחד עלמא עלאה בתתאה, והתנהגות העולם ו' אלפים שנה בר"ק, ואלף הז' בבינה יום השבת, וכן ו' ימים ויום השבת בינה, וכוללת ג"ר, לכן ג"פ ביום השביעי, וכנגדן ג' סעודות. וכן באלף הז', וג' סעודות ידועין כמ"ש בפ' לספד"צ, ע"ש. וסוף אלף הששי, הגאולה, שליטת רוח לבנה, עולם תתאה בעלמא עלאה, שאז מתחיל היחוד. וספיר ולבנה, הן ד"ו פרצופין. וז"ס שש מאות שנה לחיי נח. ושני עולמות הן, העולם הזה והעולם הבא. העולם הזה מתנהג ע"י מלכות, והן ע"י וא"ו היכלות, ואלף השביעי ק"ק, ועולם הבא יתנהג ע"י עלמא דדכורא, ושם עולם היחוד. וזהו גאולות הראשונות, שירה חדשה, גאולה האחרונה, שיר חדש. ואז יתעלה העשיה ליצירה, ויהיו כמלאכים שם, וזהו וארעא אתבטלת, שיצירה ועשיה הן שמים וארץ, ושמים וארץ של זה העולם יתבטלו, שז"א מקנן ביצירה מלכות באופן (יהל אור).

¹²⁴⁴ יתבאר למטה בענין הגוונים, והן בסוד ג' גוונים דנהורא, כמ"ש למטה (יהל אור).
¹²⁴⁵ יה"ו (רח"ו). שתרין רוחין כאן, הא' אורפניא¹²⁴⁵, והוא גוון חוור, ורוחא אחרא אתכלל בהדיה בשני גוונים, והוא נכלל בזה הרוחא אורפניא¹²⁴⁵, וכנגדן ג' פתחים, וכמו ששם העיקר רוחא אורפניא¹²⁴⁵. והשני, נכלל בו, כן ממונה אורפניא¹²⁴⁵ ממונה על כל הג' פתחים, ותחתיו ב' ממונים על ב' פתחים, והוא גוון חוור דלא אשתני, והוא בפתח מזרח. ורוחא אחרא, דהוא בב', חוור ותכלא, לכן ההוא ממנא בדרום וצפון, ונגד מערב הוא היכלא קדמאה, יסוד בסוד מערב דאתכלל בהאי היכלא, ושם ממונה טהריא¹²⁴⁵, טהור עינים, בסוד פתח עינים. וממונה הזה אורפניא¹²⁴⁵, אינו הרוחא, אלא נקרא על שמו. ושער מזרח פתוח, שהוא שער האיתון, ובו נכנסין הכל. אבל שערי צפון ודרום אינן אלא לקרבנות, עולה וחסאת שהן בצפון, או קדשים קלים שהן בדרום, וכן כאן לנהרגים שהן דוגמת הקרבן, והן ב' מינים, הרוגי ב"ד והרוגי מלכות, כמ"ש למטה, שנגדן ב' פתחים והרוגי ב"ד על חטא בצפון, והרוגי מלכות שהן בלא חטא דוגמת ק"ק בדרום (יהל אור).

¹²⁴⁶ הנה מלאך זה יוצא מפסוק (יחזקאל י ט) והנה ארבע אופנים אצל החיות ותחת ידו ב' ממונים שהם יוצפחירין (נ"א: יוצסירין) והדרניא¹²⁴⁶ מלאכים אלו הם בסוד חשמ"ל שהוא גימ' אורפניא¹²⁴⁶ ל ויש בהיכל זה שם יה"ו דאלפ"ן כזה יו"ד ה"א וא"ו בג' פתחים ששם ג' ממונים אלו הנזכר לעיל (זהר הרקיע). אורפניאל, על שם האור הפנים העליונים דא"א הנמשך עד היכל הזה, ונעשה שם ע"ז הרוחא הנז' שהוא אורפניאל, והוא נקרא ג"כ בשם חשמל כמ"ש בזוהר פקודי (רמ"ו ע"ב ורמ"ז ע"א) והרב בשער א"א (פרק יד). ואמר עוד הרב בספר הליקוטים (פרשת כי תצא דף קט"ו ע"ב) כי זה הרוחא דאורפניאל הנה הוא מאיר למטה וכופה את כל הקליפות, וכן נשמות הצדיקים כשרוצים לעלות למעלה מקבלים מאותו הרוחא לבוש אחד כדי שלא יתאחזו בהם החיצונים, וכמ"ש בזוהר (שם רמז ע"א) דבההוא רוחא קיימין כל אינון מלבושין דנשמתהון דצדיקא דסלקין לאתחזאה קמי מאריהון ולקיימא קמיה כו' ע"ש. כי אורפניאל הוא גימטריא מלבוש שהוא סוד החשמל הדוחה את כל החיצונים כנ"ל, ולכן הוא עומד בהיכל השני שהוא הוד, כי נצח והוד הם סוד הלבושין כי הם לבר מגופא כנודע (זהר בראשית כא ע"ב), ולכן הוא שם סוד הלבושין שהם ג"כ לבר מגופא, וכמ"ש (תהילים קד א) הוד והדר לבשת (וכמ"ש הגר"א בספד"צ (פרק א' ט ע"ג) בד"ה מלך חמישי ע"ש, ובביאורו להיכלות שם ח"ב כ ע"א). וכן עיקר אורפניאל ואור החשמל המאיר ומתגלה ברוחא הזה, הוא רק כשנכלל בהיכל נוגה שהוא נצח, כי הם שניהם הם אור החשמל וסוד המלבוש, וכן אמרו בזוהר שם (רמ"ט סוף ע"ב), כי בהיכל נוגה שהוא נצח, הנה שם הוא המלאכים דאקרון חשמלים, ואינון מגינין וסייפין ורומחין דרהטי לאגנא עלייהו דישראל משאר עמין ולאגנא קרבא בהו ולנקמא לון כו'¹²⁴⁶. והרי לנו חשמלים פרטיים בעולם הבריאה, וכן הוא ג"כ בעולם היצירה כי שם הוא כל ה' כתות מלאכים, וכמ"ש במסכת אצילות, וחד מינייהו הוא חשמלים וכמו שכתוב שם, וכן בזוהר (פ' בא מ"ג ע"א) (דע"ה ח"א סב ע"ג).

<p>אלין תלת פתחין לתלת סמריין אילין תריין סתימין וחד באמצעייתא פתיה ברוא דכתיב (שמות כד י) וכעצם השמים לטהר¹²⁴⁷ האי ממנא אתפקד וקיימא בההוא פתחא דאיהו פתיה ותחות ידיה תריין ממנן אחרנין דממנן על אינון פתחין אחרנין סתימין</p>	<p>שלשת הפתחים הללו לשלשה צדדים אלו שנים סתומים ואחד באמצע פתוח בסוד הכתוב וכעצם השמים לטהר הממונה הזה נפקד ועומד באותו הפתח הפתוח ותחת ידו שני ממונים אחרים שממנים על אותם הפתחים האחרים הסתומים.</p>
<p>וכל אינון נשמתין דאינון קטולי בית דין או אינון קטולי שאר עמין בלהו אתמנן תחות ידיהון והאי ממנא דעליהו חקיק לון לדיוקניהון בלבושוי דאינון נור דליק¹²⁴⁸ וסליק לון לעילא ואחמי לון למאריה וכדין נטיל לון וחקיק לון בפורפורוי לאינון קטולי שאר עמין</p>	<p>וכל אותן הנשמות שהם הרוגי בית דין או אותם הרוגי שאר העמים כולם התמנו תחת ידיהם והממנה הזה שעליהם חוקק אותם לדמיותיהם בלבושיו שהם אש דולקת ומעלה אותם למעלה ומראה אותם לרבונו ואז הוא נוטל אותם וחוקק אותם בבגדי המלכות שלו את אותם הרוגי שאר העמים.</p>
<p>ואינון קטולי בית דין נחית לון האי ממנא ואעיל לון בתר אינון תריין פתחין סתימין דאינון תריין ממנן אחרנין קיימין עליהו ותמן חמאן יקרא דכל אינון דקיימו אורייתא ונטרו פקודוי ואינון כסיפין בגרמייהו ונכוין מחופה דילהון עד דהאי ממנא דקיימא עליהו פתח לון תרעא דמזרח ונהיר לון ויהיב לון חיים דאתפתחו בההוא תרעא דמזרח ובידא דההוא ממנא חד כסא¹²⁵⁰ דחייין דאיהו מליא נהוריין¹²⁵¹ והאי אקרי כוס תנחומין כסא דחייא (נ"א ונהיר ויהיב לון חייין) דהא בגין כסא אחרא דשתו בקדמיתא זכו להאי</p>	<p>ואותם הרוגי בית דין מוריד אותם הממונה הזה ומכניס אותם אחר אותם שני הפתחים הסתומים שאותם שני הממנים האחרים עומדים עליהם ושם הם רואים את כבוד כל אלו שקימו תורה ושמרו את מצוותיה והם מתבישים בעצמם ונכוים מהחפה שלהם עד שהממנה הזה שעומד עליהם פותח להם את שער המזרח ומאיר להם ונותן להם חיים שנפתחו באותו שער המזרח וביד אותו הממונה כוס אחת של חיים שהיא מלאה באורות וזו נקראת כוס תנחומים כוס של חיים (ומאיר ונותן להם חיים) שהרי משום כוס אחרת ששתו בראשונה זכו לזה.</p>

¹²⁴⁷ כמ"ש למטה, שב' רוחין, א' עצם ובו גוון א' דלא אשתני, וב' השמים אש ומים, ב' גוויין, והן ג' גוויין, ג' פתחים. וז"ס באנו באש ובמים, ותוציאנו לרויה, שהוא כוס תנחומין כמ"ש למטה. וז"ש כוסי רויה, וז"ס המזמור, בנאות דשא ירביצני, שהוא סוד חקל השדה, והוא בהיכל הא', דשנת בשמן ראשי כוסי רויה, הן בב' היכלות עצם השמים, ונגה בנגה. דשנת בשמן ראשי, כמ"ש בדף רמט ע"א, האי רוחא איהו רוחא דכיא כו' מההוא משחא דרבותי כו', האי קיימא תחות ההוא רוחא לאמשכחא לכל אינון נשמתין כו', כוסי רויה כאן, אך טוב וחסד כו', הוא בהיכלות זכות ואהבה, כל ימי חיי, בהיכל רצון, כידוע. ושבת בביית ה', בבית קה"ק, שם הוא בית ה', בית ראשון כידוע, שם אורכא דיומין כמ"ש בסוף התיק' ז וזהו לאורך ימים (יהל אור).

¹²⁴⁸ דניאל ז ט (לש"ו) תזה הוית עד די כרסון רמיו ועתיק יומין יתב לבנושה פתלג חנר ושער ראשה פעמר נקא פרסיה שביבין די נור גלגלוהי נור דלק. הייתי רואה שכסאו עולה וזקן הימים יושב ולבושו לבן כשלג ושער ראשו כצמר נקי, וכסאו נוצץ של אור וגלגליו נר דלוק.

¹²⁴⁹ חד נהורא דחייין – הוא הכוס (יהל אור).

¹²⁵⁰ נהורא (יהל אור) לפוס אמסטרכס).

¹²⁵¹ הוא היין, וזהו יין המשומר בענביו עין לא ראתה, שכאן אין ראייה שולט, דלית ליה גוון כלל, כמ"ש ל דא לאו איהו באתגליא בסתימו דעינא כו', וזהו עין לא ראתה, וזהו החיים, ולכן כשחטה חוה הענבים, גרמה מיתה. וצריך כל אדם מקודם לטעום כוס אחר מקודם כמ"ש ל, בגין דכסא אחרא כו', ר"ל שנהרגו, וז"ס שמשקין לו כוס להרוגי ב"ד (סנהדרין מג ע"א) (יהל אור).

<p>כגוונא דא אית¹²⁵² בסטרא אחרא בהיכלא דמסאבא ממנא אחרא ובידיה כוס דאקרי¹²⁵³ כוס תרעלה כוס חמתו כמה דתנינן אית יין ואית יין¹²⁵⁴ הכי נמי אית כוס ואית כוס¹²⁵⁵ וכלא דא לטב ודא לביש יין לטב דכתיב (תהלים קד טו) ויין ישמח לבב אנוש ויין לביש דכתיב (שם עה ט) ויין חמר מלא מסך וגו' כוס לטב דכתיב (שם קטז) כוס ישועות אשא כוס</p>	<p>כמו כן יש בצד האחר בהיכל הטמאה ממנה אחר ובידו כוס שנקראת כוס תרעלה כוס חמתו כמו ששינונו יש יין ויש יין כך גם יש כוס ויש כוס והכל זו לטוב וזו לרע יין לטוב שכתוב ויין ישמח לבב אנוש ויין לרע שכתוב (שם עה) ויין חמר מלא מסך וגו' כוס לטוב שכתוב (שם קטז) כוס ישועות אשא כוס</p>
<p>רמז/א</p>	
<p>לביש דכתיב (ישעיה נא יז) כוס חמתו כוס התרעלה</p>	<p>לרע שכתוב (ישעיה נא) כוס חמתו כוס התרעלה.</p>
<p>כמה דאית בסטרא דקדושה היכלין וממנן כלא לטב ורוחין קדישין וכל סטריין קדישין הכי נמי אית בסטר מסאבא היכלין וממנן כלהו לביש ורוחין מסאבין ממנן וכל סטריין מסאבין ודא לקבל דא כגון יצר הטוב ויצר הרע וכלא ברזא חדא</p>	<p>כמו שיש בצד הקדושה היכלות וממנים הכל לטוב ורוחות קדושות וכל הצדדים הקדושים כך גם יש בצד הטמאה היכלות וממנים כולם לרע ורוחות טמאות ממונות וכל הצדדים הטמאים וזה כנגד זה כמו יצר הטוב ויצר הרע והכל בסוד אחד.</p>
<p>היכלא דא אקרי היכל זהר בגין דאית ביה רוחא דאקרי אורפניא¹²⁵⁶ ואיהו זהר דלא אשתני¹²⁵⁷ וקיימא בנהירו סתימא¹²⁵⁸ דנהיר מעילא ובנהירו דנהיר לתתא וכד בטש¹²⁵⁹ נהירו דלתתא בנהירו עלאה (נ"א וכד נהיר נהורא בנהורא) נהיר האי רוחא כגוונא דחיו דעינא דכד מתגלגלא כדין אפיק נהורא דנציין וזהרא¹²⁶⁰ הכי נמי האי רוחא ועל דא היכלא דא אקרי זהר</p>	<p>ההיכל הזה נקרא היכל זהר משום שיש בו רוח שנקראת אורפניא^ל והיא זהר שלא משתנה ועומד באור נסתר שמאיר מלמעלה ובאור שמאיר למטה וכשמכה האור שלמטה באור העליון (וכשמאיר אור באור) מאירה הרוח הזו כמו מראה העין שכשמתגלגלת אז מוציאה אור שנוצץ וזהו כך גם ברוח הזו ועל כך ההיכל הזה נקרא זהר.</p>
<p>האי רוחא דאקרי אורפניא^ל האי איהו דנהיר להיכלא דא ונהיר להיכלא קדמאה בגין</p>	<p>הרוח הזו שנקראת אורפניא^ל זוהי שמאירה להיכל הזה ומאירה להיכל הראשון משום שאותה הרוח של ההיכל</p>

¹²⁵² והן ג' טפין דמ"ה נגד ג' הנ"ל, וכן בגיהנם כמ"ש לקמן דף רסג ע"ב ורסד ע"א היכלא תנינא כו', בהיכלא דא קיימין תלת פתחין לתלת סטריין כו', ובהאי ממנה דאקרי כוס כו', ורוו ליה להאי נשמתא כו', וזהו נגד רייה הנ"ל, מהאי רוחא נפקא תלת טפין כו', ע"ש כל הענין. וזהו הממונה בפתח האמצעי, דשם נגד זה הממונה של חיים (יהל אור).
¹²⁵³ ויקרא יב ע"ב רסד ע"א (הערת הזהר).
¹²⁵⁴ וז"ש (ברכות נז ע"א) יש שותה יין וטוב לו כו', ות"ח לעולם טוב, שהן בדרגא דהאי היכלא, וכאן הוא סוד החלום, כמ"ש לקמן דף רמח ע"ש (יהל אור).
¹²⁵⁵ כי הן ב' דרגין כוס ויין כנ"ל (ובפ"ב דא קשי לאתגלייא בסתימו דעינא כו' עמש"ש) (יהל אור).
¹²⁵⁶ עי' הקדו"ש עט ע"א איך שמפרש את דברי הזהר על פי תורת המהר"י סרוק, עי' עמוד הקודם הערה בשם לש"ו דע"ה ח"א דף סב ע"ג.
¹²⁵⁷ אורפניאל אותיות אור פני אל, ואור הוא זהר, והוא אור פשוט, שזהו אור כנ"ל, והוא אור פנימי, וזהו פני (יהל אור).
¹²⁵⁸ ר"ל דנהיר מעילא, מהיכל נגה, דשם הוא נהירו סתימא דלא אתחזי כלל כמ"ש למעלה, ונהיר לתתא להיכלא קדמאה, והוא ממוצע ביניהן, לכן לא אתחזי אלא בסתימו דעינין (יהל אור).
¹²⁵⁹ ר"ל, כד בטש נהירו דהיכלא קדמאה בנהירו של היכל נגה, שהוא נהירו דלא אתחזי, נציץ האי נהירו, רוחא של היכל זה (יהל אור).
¹²⁶⁰ כמ"ש בפ' וארא, דגוונין דמתחזיין לא זהרי, ודלא מתחזיין זהרי, כמש"ש. ורזא דא עינא בעינא, אית גוונין דאתגליין רשימין ביה, וכלהו לא מזדהרי כו', אינון סתימין דמזדהרין מגו, אלן דלא מזדהרי ואינון דמזדהרי כו', ולכן נקרא זהר, וז"ש ה"נ האי רוחא, וע"ד אקרי אורפניאל, שהוא אור המאיר (יהל אור).

<p>דההוא רוחא דהיכלא קדמאה נהיר באתגליא בהאי (ד"א מהאי) רוחא דאיהו סתימאה¹²⁶¹ דא רוחא נטיל לעילא ונטיל לתתא ברזא דכתיב (שיר ז ב) חמוקי ירכיך¹²⁶² כמו חלאים¹²⁶³ ומה דאמר חמוקי ירכיך משום שיש רוח אחרת שיוצאת ממנו לצד שמאל ונקשרת עמו ועל כך כתוב פעמים חמוקי ורוח השמאל הזו נקראת הדרניא¹²⁶⁴ ל ונכללים זה בזה כלולים כאחד והם עצם השמים שכלול באש ומים.</p>	<p>הראשון מאירה בגלוי בזו (מזו) הרוח שהיא נסתרת זו הרוח נוסעת למעלה ונוסעת למטה בסוד הכתוב (שיר השירים ז) חמוקי ירכיך כמו חלאים ומה שאמר חמוקי ירכיך משום שיש רוח אחרת שיוצאת ממנו לצד שמאל ונקשרת עמו ועל כך כתוב פעמים חמוקי ורוח השמאל הזו נקראת הדרניא¹²⁶⁴ ל ונכללים זה בזה כלולים כאחד והם עצם השמים שכלול באש ומים.</p>
<p>כתיב (יחזקאל א כח) כמראה הקשת¹²⁶⁵ אשר יהיה בענן ביום הגשם¹²⁶⁶ וגו' האי רוחא קדמאה אורפניא¹²⁶⁷ דאיהו סתים בין עילא ותתא¹²⁶⁷ ונהיר איהו כעין חשמל¹²⁶⁸ האי איהו כעין חשמל ולזמנין איהו חשמל בגין דמניה קיימין כל אינון שרפים¹²⁶⁹ חיוון אשא ממללן חיוון דקיימי ולא קיימי¹²⁷⁰ ועל דא איהו חשמל</p>	<p>כתוב כמראה הקשת אשר יהיה בענן ביום הגשם וגו' הרוח הראשונה הזו אורפניא¹²⁶⁷ ל שנסתרת בין מעלה ומטה ומאירה היא כעין החשמל זהו כעין החשמל ולפעמים הוא חשמל משום שממנו קיימים כל אותם שרפים חיות אש מדברות חיות שעומדות ולא עומדות ולכן</p>

¹²⁶¹ ר"ל, שמאיר להיכל הזה ולהיכל לבנת הספיר, שגוונין של היכל א' אינו מאירין כלל, שהן גוונין דמתחזיין דלא (מזדהרין) אלא מגו גוונין דלא מתחזיין המאירין. וכן רוח של היכלא קדמאה אינו מאיר רק ברוח הזה, רק ששם באתגלייא וכאן בסתימו (יהל אור).

¹²⁶² רנח ע"א (הערת הזהר).

¹²⁶³ ר"ל, שנטול להיכל הזה ונטל להיכלא קדמאה, שנאמר חמוקי ירכיך והוא בהיכל הזה (יהל אור). והוא בהיכלא קדמאה, ששם הכף כמש"ל, ואמרו כמו חלאים על השתין שמחוללין ויורדין עד תהום והבן, וז"ס בשעה שכרה דוד שתין שהיתה בסוד בתולה, גן נעול גל נעול מעין חתום, והוא פתח אותה בסוד אבן מאסו הבונים (יהל אור).

¹²⁶⁴ ר"ל מ"ש חמוקי בלשון רבים (יהל אור).

¹²⁶⁵ ר"ל שכאן ג' גוונין דקשת כמ"ש למעלה, וסמך כאן על מ"ש בפ' בראשית, ומש"ש קיצר כאן (יהל אור).
¹²⁶⁶ ר"ל, הרוחא שמאלא כלילא באש ומים, שהן שני הגוונין, חוור ותכלת, כסא דין וכסא רחמים, בסוד הציצית, תכלת ולבן. ועצם הוא רוחא קדמאה, והשמים רוחא תניינא. וע"ז הרוחא אמר דכלילא באש ומים, ולכן נקרא הדרניא¹²⁶⁴ ל, ונק' הדר, זיו, כידוע דלית שופרא אלא כד איהו בתרי גוונין, חוור וסומק, כמ"ש בזו"ח דף לג ע"ב, והאי נגה איהו נציצו דנציצן כאשא, ונהיר סומקא דיליה, ומגו סומקא דא בשעתא דעאל ונקיב גו ההוא אבנא, איהו שפירא בחיזו בתרין גוונין כו'. כיון דאתנהירת בחוורו כאבנא בדולחא, ע"כ ל"ל חיזו בשפירו לאסתכלא עד דאתא סטרא דשמאלא, דההוא נוגה דסומקא ועאל בגווה ההוא סומקא בההוא נוגה, כדן איהו שפירא בחיזו שפירא בריוא לאסתכל כו', כאתתא שפירתא, בחיזו חוור וסומק כו'. וז"ס (מגילה יג ע"א) אסתר ירקוקת היתה, שהוא גוון תכלת (וגוון תכלת אצטבע מגו גוון סומק כמ"ש בפרשת תרומה, ולכן אחיד בסומק דלתתא כנ"ל) אלא שחוט של חסד משוך עלי', ולכן בימי' נגזר כליה על ישראל, וניצולו בסוד כסא תכלת וכסא רחמים (יהל אור).

¹²⁶⁷ ר"ל בין היכלא קדמאה להיכל ג' כנ"ל (יהל אור).

¹²⁶⁸ "כעין" ע"ש גוונין דעינא, וכאן הוא החשמל דלא קיימין בי' לאסתכלא, וכמ"ש בזו"ח דף לב ע"ב, ומתוכה כעין החשמל הא אוקמוה דאינון חיוון אשא ממללן, ויתבאר למטה שהוא השרפים דנפקי כאן מהאי רוחא, ואינון זוהרא דזהיר, והוא רוחא הזה שנקרא זוהר קאי', ולכן קאים דלית מאן דיכול למקים בי' וכו', ועיינון וחזוהי לא יכלין לשלטאה עליה כו' (יהל אור).

¹²⁶⁹ פא ע"ב (הערת הזהר).

¹²⁷⁰ ר"ל, דעיקר חשמל הוא כשנכלל בהיכל שלמעלה דמניה נהיר כמש"ל, וקיימא בנהירו סתימא דנהיר מעילא ובנהירו דנהיר לתתא. והענין כמ"ש (חגיגה דף יג ע"ב) חשמל עתים חשות עתים ממללות, וחשות הוא סתימו דלא אתגלייא, וממללות הוא ההתגלות, והן בב' מקומות בעיינון ובשפון כידוע. ובעיינון הן גוונין דמתחזיין ודלא מתחזיין כנ"ל, וזהו "כעין". ובשפון הן חשות וממללות, וכמ"ש ברע"מ פרשת פנחס רג ע"ב, ועוד למנצח, תמן מל עם נצח, ודא מל מן חשמל, הוד ונצח אינון לקבל תרין שפון. ובג"ד אתקריאו שפון חיוון אשא ממללן כו', דמסט' דגבורה אתקריאו חיוון אשא כו', ר"ל דחש הוא נצח, ומל הוא הוד, וזהו למנצח, נו"ה. והענין כי היכל נצח לא אתגלייא כלל, והיכל הזה, כד אתקשר בהיכל התחתון מתגלה, והוא נהיר בנהירו דלעילא ונהירו דלתתא, לכן הוא חשמל. וכ"ז בהתכללות בהיכל עליון ותחתון, וסדר התקשרות, בתחלה בהיכל תחתון ואח"כ סליק בהיכל הזה, ואז נולדו השרפים, ואח"כ עולין ב' וסדר התקשרות, בתחלה בהיכל תחתון ואח"כ סליק בהיכל הזה, ואז נולדו השרפים, ואח"כ עולין ב'

<p>אורפניא"ל דקאמרן בדא אשתמודעאן היין לעלמא כד אתדן עלמא למב כדין נהר רוחא דא וכל היין וכל הדו אשתכח דהא כיון דזכותא נפקא ונהירו דינין כדין רוחא דא אנהיר וסימניך (משלי טז טו) באור פני מלך היים¹²⁷¹</p>	<p>הוא חשמל. אורפניא"ל שאמרנו בזה נודעים חיים לעולם כשנדון העולם לטוב אז מאירה הרוח הזו וכל החיים וכל השמחה נמצאים שהרי כיון שזכות יוצאת ומאירים הדינים אז הרוח הזו מאירה וסימנך (משלי טז) באור פני מלך חיים.</p>
<p>וכד אתדן עלמא בדינא (בההוא זכותא) כדין ההוא סטרא אחרא מסאבא שלטא ואתקף (ס"א) וכד אתדן עלמא בדינא בההוא זכותא כדין ההוא רוחא אחרא שלטא ואתקף) והאי רוחא אנניז ואתחשך וכדין כל עלמא קיימא בדינא ואתדן וכלא קיימא בהאי רוחא וסימניך (דניאל ה'ו) וארכבתיה דא לדא נקשן</p>	<p>וכשנדון העולם בדין (באותה זכות) אזי אותו הצד האחר הטמא שולט ומתחזק (וכשהעולם נדון באותה הזכות אז הרוח האחרת שולטת ומתחזקת) והרוח הזו נגזזת ונחשכת ואז כל העולם עומד בדין ונדון והכל עומד ברוח הזו וסימנך וארכבותיו נוקשות זו לזו.</p>
<p>הכא קיימין כל אינון מלבושין דנשמתהון¹²⁷² דצדיקיא דסלקין לאתחזאה קמי מאריהון</p>	<p>כאן עומדים כל אותם מלבושים של נשמות הצדיקים שעולות להראות לפני</p>

ההכילות והרוחין אל היכל נגה, ושם נכללו כא', לכן שם נעשו החשמלים, כמש"ל דף רמט ע"ב, ואלין מלאכים דאקרון חשמלים כו', וז"ש כעין חשמל. והוא כאשר עדיין לא נכלל ברוחא של סט' דשמאלא הדרניא"ל וברוחין של היכלא קדמאה, שאז עדיין אינו נגלה וא"א לומר חיות אש ממללות, ולזמנין איהו חשמל כאשר נכללו בו כל הנ"ל, ואז נעשו השרפים כמ"ש למטה, כד אתכליל רוחא ברוחא כו', ואלין שרפים. וז"ש בגין דמניה קיימין כו', ואז הוא חשמל חיות אש ממללות, וזהו עתים ממללות, וכשנכלל היכל זה בהיכל נגה, אז עתים חשות, ששם כולם נעלמים בה. ואמר חיות אש שיצאו מסט' דשמאלא מאש שברוח הב' שנכלל מאש ומים וכנ"ל ברע"מ. ולכן הן ממללות, מ' דוממת, ש' שורקת. וכאן הוא אש ומים כנ"ל, עצם השמים דכלילא באש ומים, ולכן כאן החשמל (יהל אור).

¹²⁷¹ הענין, כי מלכות נק' חקל תפוחין קדישין, חקל נגד נה"י, ששם נק' שדה תפוחין נגד חג"ת, ששם ג' גוונין של התפוח, ג' אבות, שהן ג' גווני הקשת, כמש"ל קדישין נגד חב"ד, בסוד שמן משחת קדש, במוחין. וכ"ז הוא בפרצוף שלה שהן, נגד נה"י שלו, והן ג' היכלות. ונק' בהיכל ראשון שדה, בסוד כי בשדה מצאה. ובהיכל השלישי, ששם חב"ד דילה נק' קדישין, ששם משחת קדש, כמ"ש לקמן דף רמט ע"א, האי רוחא איהו רוחא דכיאה כו', מההוא משחא דרבות קדשא דנגיד מעלמא דאתי נגיד ביה, ומההוא משחא אתברי ואצמח כו', ובהיכל הזה נק' תפוחין. וכאן ג' גוונין דתפוח כמראה הקשת כמש"ל, ובאד"ר דף קלג ע"ב, פתח ר"ש ואמר כתפוח בעצי היער וגו', מה תפוח זה כליל בתלת גווני. כך קב"ה תרין תפוחין כליל שתא גווני ותרין תפוחין אלין דאינון כו', כללא דכל שתא תיקונין דאמינא ובגיניהון באור פני מלך חיים, ותאנא מהאי תפוחין נפקין חיינ לעלמא כו', וכן כאן הן שתא גוונין, תלת כלילין בתלת שב' רוחין דכאן, הן ג' גוונין וב' רוחין של מטה, שבהן ג' גוונים שנהורא שמאלא, חוור וסומק כאחד, והן נחשבים לא', כמש"ל הן, ובהא גוונין, והן ז' כמו התפוחין, שהן תיקון ז', והוא בחג"ת שכוללים נה"י, ועם מלכות הוא ז'. ואמר וכן ששה דלתתא הוא אמת, שלכן חותם הקב"ה בחג"ת אמת, ונק' מהימנותא כנ"ל. ואמר כיון דזכותא נפקא כו', כי התפוחין דז"א כלילין בב' גוונים אש ומים, כמ"ש באד"ר דף רצה ע"א, אנפוי כתרין כו' חוורא וסומקא סהדותא לאר"א, סהדותא לאחסנא דירית ואחיד לו, והן חו"ג, אש ומים. וכן כאן, הרוחא כלילא באש ומים כנ"ל. ושם דף רצב ע"ב, ואתעביד מיניה תרין גוונין כלילין כחדא ונהיר אנפוי ואהסיד באר"א גווני דאנפוי כו'. ואמר באד"ר דף קמא ע"א, הני תרין תפוחין כד נהירין מב' סטרין מנהירו דתרין תפוחין כו', ולא ישתכח רוגזא בעלמא, ע"ש. ושם דף קלג ע"ב שם, ותאנא מהאי תפוחין נפקין חיינ לעלמא, ומתחזיין חידו לז"א, דכתיב יאר ה' פניו אליך, וכתיב באור פני מלך חיים, באור פני מלך, אלין אינון תרין תפוחין כו', כל עלמא מתברך ולא אשתכח רוגזא בעלמא. ובאד"ר ז' שם דף רצ"ה, כד אתנהיר מן נהירו דחוורא דעתיקא חפיא ההיא חוורא על ההוא סומקא כו', עד הכי אתחזי בההוא גוונין, ע"ש. וכ"ה כאן, כשמתגלה חסד עליון, ונהירו דינין, אז נהיר ההוא רוחא, ואז באור פני מלך חיים. וכד אתדן עלמא כו', והאי רוחא אנניז, שהאי רוחא הוא גוון חוורא, וכד נהיר חוורא, אז חיינ וכנ"ל. ואמר וסימנך וארכבתיה כו' שכאן הברכים כמש"ל (יהל אור).

¹²⁷² בסוד הוד והדר לבושו, והוא היכל הוד. וכאן רוחא הדר שנקרא דרניא"ל כנ"ל, וחשמל"ל ואורפניא"ל, ומלבר"ש, סכום כלם אחד, והן שע"ח נהורין הידועין. והן ש"ע נהורין וח' אתוון. ודחשמל"ל שהן ח' נהורין שהן שלוב הוי"ה ואדנ"י דהיכלא קדמאה שנכלל כאן, שלכן נק' צדיק חשמל, ע"ש ב' שמות הנ"ל. וכמ"ש בתז"ח דף עג ע"א, חיזו תליתאה, וארא כעין חשמל כו' עם תמניא אתוון דחשמל, ע"ש. וש"ע נהורין מתפשטין מן התפוחין כמ"ש באד"ר שם, תאנא אלין תפוחין נהירין וחוורין תדירא, ומנהון נהירין לתלת

<p>ולקיימא קמיה וכד נשמתא סלקא ומטי להאי היכלא כדין אודמן חד ממנא דאתפקד על אינון לבושיין וצדקיא"ל שמיה¹²⁷³ דהא בזמנא דבר נש עביד פקודין דאורייתא בהאי עלמא כנוונא דאיהו אשתדל גרמיה הכי אתעביד ליה בהאי היכלא לעילא מלבושא לאתלבשא ביה בההוא עלמא</p>	<p>רבונם ולעמד לפניו וכשנשמה עולה ומגיעה להיכל הזה אזי מזדמן ממנה אחד שנפקד על אותם לבושים ושמו צדקיא"ל שהרי בזמן שאדם עושה את מצוות התורה בעולם הזה כמו שהוא משתדל על עצמו כך נעשה לו בהיכל הזה למעלה מלבוש להתלבש באותו העולם.</p>
<p>וכד נשמתא סלקא¹²⁷⁴ ההוא ממנא נטיל ההוא לבושא דילה ואזיל עמה עד די מטא לנהר דינור¹²⁷⁵ די נשמתא אצטריכא לאתסחייא ולא תלבנא¹²⁷⁶ תמן ולזמנין¹²⁷⁷ דטבעא ההיא נשמתא תמן ואתוקדא ולא סלקא כלא יומא עד בצפרא¹²⁷⁸ כד אתער רוח דסטרא דדרום כדין קיימי כלהו ומתחדשן ואמרי שירתא ומזמרן כנוונא דאינון מלאכין דאתעבר¹²⁷⁹ שלטנהון</p>	<p>וכשנשמה עולה אותו ממנה נוטל אותו הלבוש שלה והולך עמה עד שמגיעה לנהר דינור שהנשמה צריכה לרחץ ולהתלבן שם ולפעמים שטובעת אותה נשמה שם ונשרפת ולא עולה כל היום עד הבוקר כשמתעוררת רוח של צד דרום אז עומדות כולן ומתחדשות ואומרות שירה ומזמרות כמו אותם מלאכים שעבר שלטונם ונשרפים ועומדים ומתחדשים כמקדם ואומרים שירה (והולכים להם) כך גם</p>

מאה ושבעין עיבר כו'. וז"ש וארא כעין חשמל, שהוא באלין היכלות נ"ה כנ"ל, וכמ"ש בהתיקו"ז ובתז"ח דף עג ע"ב, ממראה ולמעלה נצח, וממראה מתניו ולמטה הוד כו', שהן נק' מעלה ומטה. וז"ש כמראה אש בית לה סביב, והוא בהיכל נגה, שאופן אהדיא"ל סביבו וממראה כו', כמראה אש ונגה לו סביב, הוא כאן הדרניא"ל, דאתכליל באש ומים, והוא נגה כמ"ש בזו"ח דף לג ע"ב, והאי נגה איהו מסט' דימינא ואתכליל בשמאלא ושמאלא בימינא (יהל אור). עי' לעיל רי ע"א ותמן (לש"ו).

¹²⁷³ וז"ש והלך לפניך צדקתך (ישעיה נח ח), צדק לפניו יהלך כו' (תהלים פה יד) (יהל אור).
¹²⁷⁴ וז"ס ויהושע היה לבוש בגדים צואים ועומד כו', והוא לבוש של העולם הזה. ויאמר, הסירו הבגדים הצואים מעליו, והוא ע"י הרחיצה בנהר דינור. והשטן עומד כו', שלא ללבוש אותו. ועי' בפ' שלח דף קס"ט וק"ע, וכן כתיב ביהושע כהנא רבא כו', ע"ש. ויאמר ה' אל השטן יגער כו', הלא זה אוד מוצל מאש, שלא נטבע בנהר דינור, וראוי עכשיו להבגדים. ונתתי לך מהלכים בין העומדים האלה, הוא בין השרפים האלו שבהיכל הזה שנק' עומדים, כמ"ש שרפים עומדים (וכן כאן הם סוד הרגלין, שעליהם עומדים, ולא יהיו וארכבת' דא לרא נקשין מפחד השטן וסט"א) (יהל אור).

¹²⁷⁵ והנה בירורם ועלייתם של כל הניצוצין כולם והשברי כלים כולם, הנה הוא אם ע"י תורה ומצות, אם ע"י כל המאורעות העוברים על כל באי עולם, בעוה"ז או בעולם הנפשות שהם כל העונשים אשר לאחר מיתה ובפרט הגיהנם והנהר דינור שבכל עולם (כי בנהר דינור שם הוא גמר התיקון כמ"ש בזוה"ק ויקהל (ר"א סע"ב) ע"ש כל הענין, ופ' פקודי (רמ"ז ע"א) ופ' מקץ (ר"א ע"א)). ועי' כ"ז הנה נבררין ועולין כל הניצוצין והשברי כלים תמיד, עד שיושלמו להתתקן בביאת המשיח (דע"ה ח"א ג ע"ב), ביסורים של אהבה מה שהצדיקים מקבלים על עצמן, הנה נטהרים השפע והניצוצין לגמרי ומתתקנים תיכף ועולים בקודש ואינם עוברים בנהר דינור אלא בדרך טבילה, וכמ"ש בפ' מקץ (רא ע"א) ויקהל (ריא ע"ב) פקודי (רמז ע"א) בנשמות הצדיקים (דע"ה ח"ב סט ע"א), ועי' עוד בפ' פקודי רנב ע"ב ופ' בראשית מג ע"ב מב סע"א יט ע"א (דע"ה ח"ב דף עז ע"ב).

¹²⁷⁶ עי' פרשת מקץ רא ע"א ויקהל ריא ע"ב (לש"ו).

¹²⁷⁷ הכל לפי מעשיו לצדיקים לאתסחי' בצונן, ולרשע לאתלבנא, ולרשע גמור טבעא האי נשמתא, וכמ"ש ברע"מ פרשת בהעלותך דף קנג ע"א, ואומרים על מאני דפסחא, כלים שנשתמשו בהן בצונן מטבילין בצונן והן טהורין, אינון נשמתין דאינון מסט' דרחמי, ואינון רחמנים מארי חנא וחסדא לא צריכים לאדכאה במים פושרין [כבינונים], כ"ש בחמי חמין, דבהון מתדכין רשעים גמורים, בגין דזוהמא דלהון נפישא. אבל צדיקים גומרים בצונן, דעלייהו אתמר כל המשים רווח בין הדבקים, מצננין לו גיהנם. וידוע שנהר דינור הוא גיהנם שלמעלה, ואי נשמתין חמריין דאינון מאני חרס, שבירתן זו היא טהרתן כו', ועל אלו אמר כאן דטבעא כו' (יהל אור).

¹²⁷⁸ וז"ש חדשים לבקרים כו', ונהר דינור הוא בהיכל ד', בסט' דגבורה, כמ"ל בדף רנב ע"ב. ולכן אומרים המחדש בטובו בכל יום תמיד, כמ"ל דף רס ע"ב היכלא רביעאה המחדש בטובו בכל יום כו' בנהורא דימינא כו', וכן כאן, כד אתער רוח דסט' דדרום כו', וז"ש כאמור לעושה אורים גדולים כי לעולם חסדו בסט' דחסד (יהל אור).

¹²⁷⁹ עי' זהר צו דף לב ע"ב (הערת הזהר). כמ"ש כד מעבירין שלטנותיה מעבירין ליה בנורא דדליק, והוא זה הנהר דינור. וכן המלאכים שנבראו ביום שני, והן מסט' דגבורה וכן הרשעים. וז"ש מהאש יצאן, והאש תאכלם ונרפאין במימי החסד (יהל אור).

<p>ואתוקדן וקיימן ומתחדשן כמלקדמין ואמרי שירתא (ואולי לון¹²⁸⁰) הכי נמי אלין נשמתין</p>	<p>הנשמות הללו.</p>
<p>ואי זכאה האי נשמתא וסלקת האי ממנא צדקיא^ל נטיל לה להאי נשמתא ואלביש לה בההוא לבושא ואתקנת ביה וסלקא לקרבנא¹²⁸¹ על ידא דמיכאל כהנא לקיימא תדיר¹²⁸² כל יומין קמי עתיק יומין זכאה חולקא דהאי נשמתא דקיימא וזכאת להאי</p>	<p>ואם זוכה הנשמה הזו ועולה הממונה הזו צדקיא^ל נוטל את הנשמה הזו ומלביש אותה באותו לבוש ונתתקנת בו ועולה לקרבן על ידי מיכאל הכהן לעמד תמיד כל הימים לפני עתיק הימים אשרי חלקה של הנשמה הזו שעומדת וזוכה לזה.</p>
<p>ובכלא אתמנא האי רוחא אורפניא^ל דקאמרן ואיהו שליט על האי היכלא¹²⁸³ מכללא דא כד אתכליל רוחא ברוחא ובטש דא בדא לאתכללא כחדא אתבריאוו אינון שליטין אחרנין דאתמנן על עלמא ואלין אינון שרפים דשית גרפיין דמקדשי למאריהון תלת</p>	<p>ובכל מתמנה הרוח הזה אורפניא^ל שאמרנו והוא שולט על ההיכל הזה מכלל זה כשנכללת רוח ברוח ומכה זו בזו להכלל כאחד נבראים אותם שליטים אחרים שהתמנו על העולם ואלו הם שרפים של שש כנפים שמקדשים את רבונם שלש</p>
<p>רמז/ב</p>	
<p>זמנין ביומא¹²⁸⁴ ואלין אינון דמדקדקי¹²⁸⁵ עם צדקיא אפילו בחד נימא דשערא ואלין אינון</p>	<p>פעמים ביום ואלו הם שמדקדקים עם הצדיקים ואפילו כמו נימה אחת של</p>

¹²⁸⁰ וז"ש בכל יום נבראין מלאכי השרת מנהר דינור ובטלין, שנאמר חדשים לבקרים רבה אמונתך. וז"ש המחדש כו' מעשה בראשית, ואמר לעושה אורים גדולים, שבשמש מחדש ג"כ בכל יום מעשה בראשית, שבכל לילה נכבה אורו ואינו מאיר, ובבקר מתחדש כמ"ש בפרקי דר"א (פרק נא). וכן האדם בלילה מפקיד נשמתו כו', ואף צדיקים שבג"ע, בכל לילה מפקדי לבי קברא, ובכל יום מתחדשין כמקדם בטלא דנגיד עלייהו (יהל אור).

¹²⁸¹ והוא כעין הקרבן שנאמר אשה ריח ניחוח לה', מקודם מעלה לאשים, בנהר דינור, ושם נכלה הגוף, כמ"ש בפרשת שלח לך, החלב ודם. ואח"כ מלבישין אותה בההוא לבושא, ובהאי מלבושא סלקא ריחא כידוע, וכמ"ש וירח את ריח בגדיו כו', ואמרו בגדיו של אדה"ר. והענין, כי אדה"ר קודם החטא, שהיה בג"ע, היה לבוש באותן מלבושין בג"ע כידוע, ולכן נאמר אחר שאכלו, וידעו כי ערומים הם כידוע. ויעקב תיקן חטא אדה"ר, וזכה לבגדיו, וז"ש שנכנס עמו ריח ג"ע. וסלקא לקרבנא ע"י דמיכאל כהנא" זהו ניחוח (יהל אור).

¹²⁸² זהו לה', וזהו סוד הקרבן, שמתחלה בשריפת אברים ופדרים נזונים הסט"א ורוי לון, וכן בשריפת הנשמה בגיהנם ונהר דינור. ואח"כ מתלבשא רוחא דבהמה, כי אין רוח בעולם מבלי לבוש, וסלקא אל הבהמה דרביע' על אלף טורין, ומתתקנין ד' חיות שבמרכבה. וברעותא (ניחוח שמתרגמינן רעווא) דאדם אתתקן האדם על הכסא. ואז אדם ובהמה תושיע ה'. והענין, כי כל החטאים בנפש הבהמית שבאדם. וענין נפש הבהמית הוא כמ"ש בספד"צ פ"ד ויאמר אלקים כו', היינו דכתיב אדם ובהמה תושיע ה', חד בכללא דאחרא משתכח', בהמה בכללא דאדם, אדם כי יקריב מכם קרבן לה' מן הבהמה, משום דאתכללא בכללא דאדם, כד נחית אדם דלתתא בדיוקנא עלאה אשתכחו תריין רוחין מתריין סטריין, דימינא דשמאלא, כליל אדם דימינא נשמתא קדישא דשמאלא, נפש חיה חב אדם ואתפשט שמאלא כו'. כי הנפש חיה הוא מסטרא דבהמות בהרי אלף, ושם הוא כל השכר והעונש וכל החטאים, אתפשט שכינתא מלבושא דילה, כמ"ש בתיקו"ז ובפ' בראשית דף כב וכג, כי הוא בן כסיל. וכן בזכיות מלביש אותה, ולכן בכל המצות עושין לו לבוש. ולכן מקריבין הבהמה לתקן סטרא דבהמה, ששם צריכין לתקן, ואז נכלל הבהמה באדם. וזהו הלבוש, וזהו סוד שכותבין התורה שהיא משם, על עור בהמה טהורה. [וכל ענין בואו דהאדם לעולם הזה לתקן את הנפש הלבוש הזה, ולכן רשעים אזלין ערטילאין בההוא עלמא, וידעו כי ערומים הם כנ"ל, וז"ס (מגילה יב ע"א) מלמד שהיתה מפשטת בנות ישראל ערומות כו', וכמ"ש בפ"י לאסתר ע"ש, כי בחטאי האדם מפשיט נשמות עליונות מלבוש שלהן, וזה הלבוש מתלבש בסט"א, וזהו גלות השכינה בלבושה ג"כ, וז"ס ושתי שהיתה גוזלת לבושין דישראל, ובה נתלבשו בחטאים, ואסתר תיקנה, כי היא שכינה דבריאה כמ"ש ברע"מ. וז"ס שנגזר על ושתי ליכנס ערומה ובאסתר ותלבש אסתר מלכות (בגדי מלכות), וזה היה צרת ישראל ואח"כ גאולתם והבן] (יהל אור). הוא ע"פ מ"ש במדרש הנעלם בזו"ח פרשת נח בד"ה הפתח השלישי ע"ש ועיי' לעיל רכט ע"א דכד נשמתין מתקרבין (לש"ו).

¹²⁸³ ר"ל, על כל מה שכתוב כאן, הכל תחתיו [ובפ"ב מכללא דנהורין אלין כו' עמש"ש] (יהל אור).
¹²⁸⁴ והן דמקדשין עם ישראל בתפלת יוצר ובתפלת י"ח שחרית ומנחה אבל קדושת ובה לציון היא תוספת קדושה לנו על המלאכים ולכך אומרים לבשון תרגום וכמ"ש בפרשת תרומה דף קלב וקלג עיי"ש (יהל אור).

<p>דקיימי¹²⁸⁶ לאענשא בהאי עלמא ובעלמא דאתי ולאיןון דמזולזלי לבר נש דאוליפו מניה¹²⁸⁷ אפילו מלה חדא באורייתא ולא מנהגי ביה יקר ולכל אינון דמשתמשי במאן דקארי שית סדרי משנה ליחדא יחודא דמאריהון</p>	<p>שערה ואלה הם שעומדים להענש בעולם הזה ובעולם הבא ולאותם שמזלזלים בבן אדם שלמדו ממנו אפילו דבר תורה אחד ולא נוהגים בו כבוד ולכל אותם שמשתמשים במי שקוראים ששה סדרי משנה ליחד את יחוד רבונם.</p>
<p>כד מתישבן רוהא ברוהא¹²⁸⁸ ואתנהרין כחדא מההוא נהירו נפקא חיותא חדא דשלמא על אינון שרפים וארבע תחותה דאנפיהו אנפין דנשר האי חיותא יופיא"ל שמה¹²⁸⁹ ואיהי קיימא בכל רזי דחכמתא לכל אינון מפתחאן דחכמתא קיימין ביה</p>	<p>כשמתישבות רוח ברוח ומאירות כאחת מאותו האור יוצאת חיה אחת ששולטת על אותם שרפים וארבע תחתיה שפניהם פני נשר החיה הזו שמה יופיא"ל והיא עומדת בכל סודות החכמה לכל אותם מפתחות של החכמה עומדים בה.</p>
<p>האי חיותא קיימא למתבע אנרא מעם קודשא בריך הוא למיהב לכל אינון דרדפי בתר כל מאריהון דחכמה ואפילו מכל בר נש ואולפי חכמה למנדע למאריהון וההוא אנרא דיהיב לבני נשא דרדפי בתר חכמה למנדע למאריהון</p>	<p>החיה הזו עומדת לתבע שכר מעם הקדוש ברוך הוא לתת לכל אותם שרודפים אחר בעלי החכמה ואפילו מכל אדם ולומדי חכמה לדעת את רבונם ואותו שכר שנותן לבני אדם שרודפים אחר החכמה להכיר את רבונם.</p>
<p>דכד נפק בר נש מהאי עלמא האי חיותא נפקא על ארבע שרפים מעפפין¹²⁹⁰ וטאסת קמיה ולא שביק כל אינון גרדיני נימוסין די בסטרא אחרא למקרב בהדיה וכמה אינון שליחן דשלם¹²⁹¹ סחרניה ואלין שרפים כד נמלין ואתחזיין אתכפיין אינון שרפים נחשים דנפקן מההוא נחש דגרים מותא לכל עלמא</p>	<p>שכשיוצא אדם מן העולם הזה החיה הזו יוצאת על ארבעה שרפים מעופפים וטסה לפניו ולא נותנת לכל אותם שומרי החקים שבצד האחר לקרב אליו וכמה הם שליחים של שלום סביבו והשרפים הללו כשנוסעים ונראים נכנעים אותם שרפים נחשים שיוצאים מאותו נחש שגרם מות לכל העולם.</p>
<p>האי חיותא קדישא קיימא כד נשמתא סלקא ומטאת לגביה כדין שאל לה ברזא דחכמתא דמאריה וכפום ההיא חכמתא דרדיף אבתרה ואדבק (ס"א בה) הכי יהבי לה אנריה ואי יכיל</p>	<p>החיה הקדושה הזו עומדת כשנשמה עולה ומגיעה אליה ואז שואלת אותה בסוד החכמה של אדונו וכפי אותה החכמה שרדף אחריה והשיג (בה) כך נותנים לו שכרו ואם יכל להשיג ולא השיג</p>

¹²⁸⁵ שכאן נאמר כי ה' אלקיך אש אוכלה הוא אל קנא, שג' אשות הן אש שורף כו' כמ"ש בתיקו"ז דף קכב ע"א ע"ש ומהן השרפים כידוע (יהל אור).

¹²⁸⁶ וזהו דאשתמש בתגא חלף מב' העולמות (יהל אור).

¹²⁸⁷ כמ"ש (אבות פ"ו) ואפי' אות אחת. וז"ש בפ"ב דאוקידו לאינון דלא חיישי כו' [ובפ"ב] מב ע"א יג ע"ד] כד מתגלגלין נהורין כו'. עמש"ש [יהל אור].

¹²⁸⁸ ר"ל כשנכללין א' בחבירו (יהל אור).

¹²⁸⁹ והוא שר התורה, והוא נפיק מרוח שמאלא כנ"ל, שנקרא הדרניא"ל, לכן נקרא ג"כ יופיא"ל. ולפי שהוא יותר ממוזג באש, שלכן הוא על השרפים, ויופי האדם כד אדום ניכר בו יותר, כמ"ש דודי צח ואדום, אדמו עצם מפנינים, ולכן נק' יופיא"ל. והוא אנפי נשרא, לפי שהוא כלול באש ומים, והוא נשר שבחיות, כלול מחו"ג כידוע, וכנ"ל (בראשית מא ע"ב) דרך הנשר בשמים. וכאן הוא התורה והחכמה, כמ"ש כי מן השמים דברתי עמכם כו' (יהל אור).

¹²⁹⁰ שנאמר בהן ובשתיים יעופף. ואמר "על ד' שרפים". שהשרפים נכללין בד' חיות שתחתיו, כמ"ש בפ"ב, ונכללין בד' (יהל אור).

¹²⁹¹ ר"ל סביבות האדם. וכמ"ש (כתובות קד). בשעה שהצדיק נפטר מן העולם ג' כתות של מ"ה יוצאין לקראתו, אחת אומרת בוא בשלום ואחת אומרת כו'. וז"ש "וכמה שליחן דשלם". והן נק' מלאכי שלום, שליחין לבשר השלום. וכאן הן הג' כתות, אותן דמקדשאן שמא קדישא דמאריהון, כמ"ש ג' כתות של מ"ה (חולין צא ע"ב) אומרת שירה בכל יום, א' אומרת קדוש, ואחת אומרת כו', והן כאן כמ"ש למטה "אלין דקיימי באמצעיתא כלהו ממנן בשירתא כו' אלין דקיימי לעילא לסטר ימינא כו' ואלין דקיימי בשמאלא כו'" (יהל אור).

<p>לאדבקא ולא אדבק דחי ליה לבר ולא עיילה וקיימא תחות ההוא היכלא בכסיפו וכד נטלי גדפייהו אלין שרפים דתחותה כדין בלהו במשי בגדפייהו ואוקדון לה ואתוקדת ולא אתוקדת וקיימא ולא קיימא והכי אתדנת בכל יומא נהירת ולא נהירת</p>	<p>דוחים אותו החוצה ולא נכנסת ועומדת תחת אותו ההיכל בבושה וכשמרימים כנפיהם השרפים הללו שתחתיה אז כולם מכים בכנפיהם ושורפים אותה ונשרפת ולא נשרפת ועומדת ולא עומדת וכך נדונית בכל יום מאירה ולא מאירה.</p>
<p>ואף על גב דעובדין טבין¹²⁹² אית לה בנין¹²⁹³ דלית אנרא בההוא עלמא כאינון דמשתדלי בחכמתא לאסתכלא ביקרא דמאריהון ולית שיעורא לאנרא דאינון דידעי חכמתא לאסתכלא ביקרא דמאריהון זכאה חולקהון בעלמא דין ובעלמא דאת¹²⁹⁴ דכתיב (משלי ג יג) אשרי אדם מצא חכמה ואדם יפיק תבונה</p>	<p>ואף על גב שיש לה מעשים טובים משום שאין שכר באותו העולם כמו אותם שעוסקים בחכמה להסתכל בכבוד רבונם ואין שעור לשכר של אותם שיודעים החכמה להסתכל בכבוד רבונם אשרי חלקם בעולם הזה ובעולם הבא שכתוב אשרי אדם מצא חכמה ואדם יפיק תבונה.</p>
<p>רוחא דא שלטא על כלא כלא כלילין בה כלא אסתכין לגבה¹²⁹⁵ האי חיותא שלטא על ארבע אחרנין¹²⁹⁶ וארבע גלגלין לכל חד וחד גלגלא חדא אסתכי לסטר מזרח וגלגלא חדא אסתכי לסטר צפון וגלגלא חדא אסתכי לסטר דרום וגלגלא חדא אסתכי לסטר מערב וכל חד וחד בתלת סמכין</p>	<p>הרוח הזו שולטת על הכל הכל כלולים בה וכולם מסתכלים אליה החיה הזו שולטת על ארבע אחרות וארבעה גלגלים לכל אחת ואחת גלגל אחד מסתכל לצד מזרח וגלגל אחד מסתכל לצד צפון וגלגל אחד מסתכל לצד דרום וגלגל אחד מסתכל לצד מערב וכל אחד ואחד בשלשה עמודים.</p>
<p>גלגלא דלסטר מזרח¹²⁹⁷ חניא"ל שמיה גלגלא דלסטר צפון קרשיא"ל¹²⁹⁸ שמיה גלגלא דלסטר דרום עזריא"ל שמיה גלגלא דלסטר מערב עניא"ל¹²⁹⁹ שמיה ואינון תלת סמכין דאינון לכל חד וחד בלהו אסתכין לאמצעיתא בנין</p>	<p>הגלגל שלצד מזרח שמו חניא"ל הגלגל שלצד צפון שמו קרשיא"ל הגלגל שלצד דרום שמו עזריא"ל הגלגל שלצד מערב שמו עניא"ל וכל אותם שלשת העמודים שהם לכל אחד ואחד כולם מסתכלים לאמצע משום שהאמצע נוטל אותם</p>

¹²⁹² כמ"ש בז"ח ש"ה דף נ"ו ע"א (ע ע"ב) "ת"ח כל מאן דאזיל לההוא עלמא בלא ידיעה אפי' אית בי' עובדין טבין סגיאין כו', ת"ח מאי דכתיב אם לא תדעי לך היפה בנשים כו' דאית לה עובדין שפירין". והן הגוונים, אלא דלא אצטבעו הגוונים. והענין כי פשוטי דאורייתא הן הגוונים דבוצינא, ורזין דאורייתא הוא אור הנביעו, דמני' אצטבעו גוונים, וכמ"ש בתז"ח (עג ע"ד) "דכל רז אור אתקרי לאנהרא כו'". ובהרבה מקומות. ולכן נקר' החיה הזו דממונה על רזא דחכמתא יופיא"ל, דמניה אצטבעו הגוונים. ודווקא למאן דיכיל לאדבקא, ולכן קורא לה היפה בנשים, דאת הי' בידך האור והיופי, ולית לך לאתדמה לשאר הנשים, וכמ"ש הזאת נעמי אל תקראן לי נעמי כו' אני מלאה הלכתי, דמלמדין לה כל התורה, דיכול לאדבקא בעה"ז, ואומר לה זה היפה, שתדע למה היא נידונית יותר משאר ב"א שלא למדו בחכמתא, כמ"ש לעיל. [קבלה ר"ת השחחו לה' בהדרת קודש, בסוד הוד והדר שבהיכל הזה כמ"ש] (יהל אור).

¹²⁹³ בראשית קלב (הערת הזהר).
¹²⁹⁴ שרזין הן בסטרא דח"י עלמין, והוא ח"י עלמין בתרין עלמין, בעה"ז ועה"ב, שהוא אתר' בנינה עה"ב, וקאים בנוק', כמ"ש כי כל בשמים ובארץ, הן התרין עלמין, וכמ"ש בריש פ' שמות דף ב' ע"א "זוהר איבא דאילנא יהיב חיין לכלא קיומי' לעלם ולעלמי עלמין כו', זכאה חולקיהון אינון דטעמין מיני' קיימין אינון לעלם ולעלמי עלמין, אלין אקרון חיין להאי עלמא וחיים לעלמא דאתי". והוא כמ"ש (יבמות צו ע"ב) אגורה באהלך עולמים שפתותיו כו' (יהל אור).

¹²⁹⁵ כנ"ל לאתכללא בי' ולסלקא. [ובפ"ב (מב ע"ב יד ע"א) ד' גלגלין לכל חד כו'. עמש"ש] (יהל אור).
¹²⁹⁶ הן ד' חיות הנ"ל שפניהן פני נשר. ולפי שאמר לעיל האי חיותא נפקא על ד' שרפים כו', וכאן הוצרך לבאר ענין החיות משום פרטיהן אמר אחרנין (יהל אור).

¹²⁹⁷ בס"י אין שם אל בשום אחד מהם (הערת הזהר).

¹²⁹⁸ קדשיא"ל (יהל אור).

¹²⁹⁹ ענא"ל (יהל אור).

<p>דאמצעיתא איהו נטיל לון וכלהו נטלי בניניה דאמצעיתא¹³⁰⁰</p>	<p>וכולם נוסעים בשביל האמצע.</p>
<p>אלין דקיימי באמצעיתא כלהו ממנן בשירתא¹³⁰¹ ואלין דימינא¹³⁰² אמרי שירתא דסלקא רעותא לעילא¹³⁰³ ואמרי קדוש ואלין דשמאלא אמרי שירתא וסלקי רעותא לעילא¹³⁰⁴ ואמרי ברוך קדוש לעילא וברוך לתתא</p>	<p>אלו שעומדים באמצע כולם ממונים בשירה ואלו של הימין אומרים שירה שעולה הרצון למעלה ואומרים קדוש ואלו של השמאל אומרים שירה ועולה הרצון למעלה ואומרים ברוך קדוש למעלה וברוך למטה.</p>
<p>אלין דקיימי לעילא¹³⁰⁶ לסטר ימינא נטלי קדושה ומתחבראן בקדושה בכל אינון דידעי לקדשא למאריהון ביחודא ברוא דחכמתא ואלין דקיימי בשמאלא נטלי קדושה ומתחבראן בכל אינון דלא ידעי לקדשא למאריהון כדקא יאות וכלהו כלילין אלין באלין ביחודא חדא ומתקשראן דא בדא עד דכלהו אתעבידו קשורא חדא ורוחא חדא ומתקשרן באינון דלעילא למהוי כלא חד לאתכללא דא בדא</p>	<p>אלו שעומדים למעלה לצד ימין לוקחים קדושה ומתחברים בקדושה בכל אותם שיודעים לקדש את רבונם ביחוד של סוד החכמה ואלו שעומדים בשמאל נוטלים קדושה ומתחברים בכל אותם שלא יודעים לקדש את רבונם כראוי וכולם כלולים אלה באלה ביחוד אחד ונקשרים זה עם זה עד שכלם נעשים קשר אחד ורוח אחת ומתקשרים עם אותם שלמעלה להיות הכל אחד ולהכלל זה עם זה.</p>
<p>מאתר דא ינקי כל אינון¹³⁰⁷ מאריהון דחכמתא דקיימן למנדע¹³⁰⁸ במראה או ברוא¹³⁰⁹ דחלמא בנין דנביאים ינקי מלעילא¹³¹⁰ ואלין מארי דחלמא או דמראה ינקי מהכא וכד מתחברא¹³¹¹ אתרא דא באתרא דלעילא בקשורא חדא כדין נביאים ינקי מעילא ומתתא בקשורא חדא</p>	<p>מהמקום הזה יונקים כל אותם בעלי החכמה שעומדים לדעת במראה או בסוד החלום משום שנביאים יונקים מלמעלה ובעלי החלום או המראה יונקים מכאן וכשמתחבר מקום זה במקום שלמעלה בקשר אחד אזי הנביאים יונקים ממעלה וממטה בקשר אחד.</p>
<p>רמח/א</p>	

¹³⁰⁰ כנ"ל (יהל אור).

¹³⁰¹ ר"ל אלו הד' שהן באמצע, הן ממונין על השיר (יהל אור).

¹³⁰² ר"ל הגלגלים שבימין, ר"ל לצד דרום (יהל אור).

¹³⁰³ לגבי חיות דעלייהו (יהל אור).

מהכא (יהל אור).

¹³⁰⁴ מתתא (יהל אור).

¹³⁰⁵ ר"ל עם האופנים שבהיכלא קדמא (יהל אור).

¹³⁰⁶ ר"ל אותן שעומדין למעלה בצד ימין, הם מתחברין עם ישראל המקדישין אותם דידיע לכווני. ואותם שבצד שמאל מתחברים עם אותם שבישראל שאינון יודעין לכוין. וכלם כלילין ומתקשרין זה בזה ביחוד אחד (יהל אור).

¹³⁰⁷ שכאן הוא מפתחאן דחכמתא כמש"ל (יהל אור).

¹³⁰⁸ וישב קנא ע"ב רנו ע"ב (הערת הזהר).

¹³⁰⁹ תיקון יא ע"א כא רנח ע"א עא ע"ב ורסב ע"א (הערת הזהר).

¹³¹⁰ ר"ל מנ"ה דאצילות. אבל מארי דחלמא ודמראה ינקי מנ"ה דבריאה. וז"ש "ואלין מארי דחלמא כו" מהכא" (יהל אור).

¹³¹¹ ר"ל שלא תאמר שנביאים ינקי מעילא לבד, לכן אמר "וכד מתחברא כו". ר"ל כאשר מתחברים נ"ה דאצילות עם נ"ה דבריאה, אז משניהם יחד. וכמ"ש בפ' בראשית דף מ"ה ע"א "שאר נביאים נטלין תרי היכלין דלתתא תרין רוחין נגה וזוהר כו". וכן לקמן דף רנ"ז ע"ב "נביאין דאיטן סט' עלאין תרין (סמכין) ירכין [דסמכין לאורייתא קדישא אינון נטלין היכלא דתרין רוחין כו' דאינון נוגה וזוהר] כו', אתכלילו דא בדא, כדין אלין תרין סמכין דלתתא, כד מתחברן באלין עלאין אתרשים בהו נבואה כו', לעילא נבואה הכא מראה, וע"ד איהו דא כגוונא דא ודא כגוונא דא" (יהל אור).

<p>ובגין כך אית משל במלייהו¹³¹² דלא צהצחא נבואתהון כדקא יאות כמה דהוה ביה במשה דהוה צהצוחא נבואתיה בכלא בגין דנהירו נפיק¹³¹³ מעילא מאתר דכל נהורין נפקין מניה ומטא לדרגיה ומתמן יניק נבואתיה ונהיר מה דלא הוה כדין לכלא לכל שאר נביאין אינון מאריהון דחלמא¹³¹⁴ מאריהון דמראה כללו ינקי מאתר דא לתתא בלא חבורא דלעילא על ידא דדרגא אחרא תתאה מיניה דאיהו לבר¹³¹⁵</p>	<p>ולכן יש משל בדבריהם שאין נבואתם מצוחצחת כראוי כמו שהיה במשה שנבואתו היתה מצוחצחת בכל משום שאור יוצא מלמעלה ממקום שכל האורות יוצאים ממנו ומגיע לדרגתו ומשם הוא יונק את נבואתו ומאיר מה שלא היה אז לכלם לכל שאר הנביאים אותם בעלי החלום בעלי המראה כולם יונקים ממקום זה למטה בלי חבור של מעלה על ידי דרגה אחרת תחתונה ממנה שהיא בחוץ.</p>
<p>כמה דדרגא דנביאים דלעילא לא הוו חמאן ליה נביאים בר על ידא דדרגא אחרא תתאה הכי נמי אלין דרגא דיניקו דילהון איהו לעילא בהאי דרגא תתאה אבל לא אתגליא לון אלא על ידא דדרגא אחרא לבר דאיהו תתאה מניה בגין דנפקא מהאי היכלא ומטא מלה עד ההוא ממנא דקיימא על תרעא דהיכלא דא ומתמן</p>	<p>כמו שדרגה של הנביאים שלמעלה לא היו רואים אותה הנביאים רק על ידי דרגה אחרת למטה כך גם אלו דרגת היניקה שלהם היא למעלה בדרגה התחתונה הזו אבל לא נגלתה להם אלא על ידי דרגה חיצונית אחרת שהיא תחתונה ממנה משום שיוצאת מההיכל הזה ומגיע הדבר עד אותו ממנה שעומד על שער ההיכל</p>

¹³¹² שמתלבש הנבואה בהיכלין אלו, משא"כ במשה, אע"ג דע"כ צריך לעבור דרך כל העולמות, הוא דרך מעבר לבד כידוע (יהל אור).

¹³¹³ ר"ל שנבואת משה הוא מבינה שמתלבש בנ"ה. וז"ש (תקו"ז נה ע"א) נביאים מבינה. ואמרו (נדרים לח ע"א) משה זכה לבינה. ואמר משה בנצח, והוא שיוצא מבינה ומתלבש בנצח כנ"ל. ואע"ג דבכל הנביאים, נו"ה צריך לקבל תחלה מבינה, כנ"ל נביאים מבינה, ומשם דרגא דנבואה כידוע בל"מ, וז"ש (ב"ב יב.) חכם עדיף מנביא, דחכמה למעלה מבינה. ואמר בז"ח רות (עז ע"א) "שלום לרחוק ולקרוב שהוא רחוק לחכמים וקרוב לנביאים. רא"א איפכא קרוב לחכמים ורחוק לנביאים, שרואין דמיונות שלמעלה כעין גוף". והנה למעלה חכמה למעלה מבינה, אבל למטה נביאים למעלה מחכמה, שנביאים בנ"ה, וחכמה ביסוד, דשם כל רזין דחכמתא, והוא ההוא חיותא דכאן, ועמ"ש בז"ח רות (הדרת קדש רות אות מא). ואמר בריש פ' שמות (ב ע"א) "איבא דאילנא יהיב חיין לכלא קיומי' לעלם ולעלמי עלמין זכאה חולקי' כו" עד "בעלמא דאתי' ע"ש. ר"ל איבא דאילנא חכמתא, דהוא אילנא דחיין, והן שנקר' חי, ובניהו כו' בן איש חי. ועיין בתיקו"ז (ריש תיקון כא מב ע"ב) "א"ל אבא (דיליה) [דילין] כו' ובלע מיא דימא כו' ואתון כו'". ועיין בר"פ בראשית (ו ע"א) "ובניהו כו'". וזה ג"כ הענין שנבון עדיף מחכם, הוא ג"כ כאן בנ"ה, כי כלם אינון מקבלים מהנהירו דנפיק מבינה, רק מנ"ה שקבלו מבינה, משא"כ במשה שקבל מנהירו דנפיק מבינה שנתלבש בנ"ה, ומשם ואילך לא נתלבשו עוד, אלא דרך מעבר לבד. משא"כ בנביאים שלא קבלו רק מנ"ה עצמן שנתלבשו בהיכלות אלו, ומשם ואילך דרך מעבר לבד. וז"ש (ז"ח מד ע"ב) משה בנצח, ואף על גב דדרג' גדול מאבהו, שהוא זכה לאספקלריא המאירה, משא"כ באבות ושמי ה' לא נודעתי להם, כמ"ש בפ' וארא (כג ע"א). והענין, שאבות זכו לחג"ת שנתלבשו במלכות, תלת גווינין דילה, כמ"ש שם, והן בהיכלין דילהון רצון ואהבה וזכות, כמ"ש בפ' בראשית מ"ה ע"א, ולקמן דף רנ"ו ורנ"ז, והן כגוונא דנביאים בנ"ה כנ"ל. והחילוק ביניהם לבין הנביאים הוא, שנו"ה אפילו באצילות, גווינין דילהון אינון מאספקלריא המאירה, שנה"י הם המאירים למלכות, ואבהו זכו לחג"ת, שהן גווינין דאספקלריא המאירה במקומן. וז"ש בפ' וארא דף כ"ג "ואלין אינון דאתחזיין לאבהו למנדע [כו'] מגו אלין דמזדהרי כו'". משא"כ למשה שנתגלה לו מתוך הבינה, באצילות עצמן, כמ"ש ואינון סתימין אתגליין לי' למשה בההוא רקיעא דילי' כו' (יהל אור).

¹³¹⁴ ר"ל מאריהון דחלמא ודמראה יונקים מהיכלות אלו לבד, ואינון יונקים מלעילא כלל, ואינון יונקים מהיכלות עצמן, רק שמתלבש בדרגא אחרא ביצירה, בהיכלות דנצח והווד דשם. והכלל כי כולם צריך להתלבשות, ואינון מקבלין מן דרגא דיליה במקומו, רק בהתלבשו בדרגא אחרא. ואע"ג שבכולם יוצא הנבואה משורש השרשים מבינה, אינון מקבלין משם כנ"ל. והמקומות שלמטה מדרגם דרך מעבר כנ"ל. וז"ש "כמה דדרגא דנביאים דלעילא כו' ה"נ אלין דרגין כו' (יהל אור).

¹³¹⁵ ר"ל מאריהון דחלמא ודמראה יונקים מהיכלות אלו לבד ואינון יונקים מלעילא כלל, ואינון יונקים מהיכלות עצמן רק שמתלבש בדרגא אחרא ביצירה בהיכלות דנו"ה דשם והכלל כי כולם צריך להללבשות ואינון מקבלין מן דרגא דיליה במקומו, רק בהתלבשו בדרגא אחרא. ואע"ג שבכולם יוצא הנבואה משורש השרשים מבינה אינון מקבלין משם כנ"ל. והמקומות שלמטה מדרגם דרך מעבר כנ"ל, וז"ש כמה דדרגא דנביאים דלעילא כו' ה"נ אלין דרגין כו' (יהל אור).

<p>להוא ממנא דתהות ידיה וכן עד (ס"א כלהו) דכמה אינון דנטל¹³¹⁶ היהא מלה ואתערבו בהדה ועל דא כד מטא לנביה דבר נש כמה אינון דאתערבו בהדה ועל דא לא צחצחא¹³¹⁷ מלה כדקא יאות¹³¹⁸</p>	<p>הזה ומשם לאותו ממנה שתחת ידו וכן עד (כלם) שכמה הם שנוטלים את אותו הדבר ומתערבים עמו ולכן כשמגיע הדבר לאדם כמה הם שמתערבים עמו ולכן הדבר לא מצוחצח כראוי.</p>
<p>כד מתחברן אלין ארבע גלגלין בארבע אינון די באמצעיתא¹³¹⁹ כדין כלהו אקרין חמודות ואינון מאריהון דמראה¹³²⁰ ובגין כך האי חיותא דקאמרן שלטא עלייהו ובגין כך אקרי דניאל איש חמודות דכתיב (דניאל ט) כי חמודות אתה וכלא רזא כדקא יאות זכאין אינון דידעין רזי דמאריהון למיהך בארה קשוט בעלמא דין ובעלמא דאתי</p>	<p>כשמתחברים ארבעת הגלגלים הללו באותם הארבעה שבאמצע אזי כולם נקראים חמודות והם בעלי המראה ולכן החיה הזו שאמרנו שולטת עליהם ולכן נקרא דניאל איש חמודות שכתוב כי חמודות אתה והכל סוד כראוי אשרי אותם היודעים את סודות רבונם ללכת בדרך האמת בעולם הזה ובעולם הבא.</p>
<p>היכלא תליתאה¹³²¹ היכלא דא היכלא דקיימא בנהירו עלאה יתיר על כל אלין קדמאי בהיכלא דא קיימין ארבע פתחין חד לסטר דרום</p>	<p>ההיכל השלישי ההיכל הזה הוא היכל שעומד באור עליון יותר על כל הקודמים הללו בהיכל הזה קיימים ארבעה פתחים אחד לצד דרום ואחד לצד מזרח ואחד</p>

¹³¹⁶ זה קאי על החלום של כל אדם. וז"ש "וע"ד כד מטי לגבי לב"נ כו" וכן כשם שא"א לבר בלא תבן כן א"א לחלום בלא דברים בטלים (ברכות דף נה). שמתערבין עמה ג"כ הס"א, שהן מעורבין בעשיי" ובאורין דהאי עלמא. וזה החילוק בין מראה דנביאים לחלמא, שמראה אינו מתלבש רק בדראג תתאה דלבר לבד, אבל חלום מתלבש מדרגא לדרגא, עד דמטי לב"נ, ומתלבש בכלהו דרגין. והחילוק שבין חלום של נבואה, לחלום של כל אדם, שחלום נבואה נפיק מגו האי היכלא ומתלבש למטה, אבל חלום של שאר בני אדם, אין יוצא רק מדרגא תתאה, ומתלבש למטה. והוא החילוק שבין אדם לחבירו בענין החלום, שזה מקבל עוד מדרגא תתאה יותר, עד שיש שמקבלין רק מאותן דתליא באוריא, אבל בכולם מתלבש עד למטה באוריא כנ"ל (יהל אור).

¹³¹⁷ ולכן כל חלום צריך לפתרון. והן ד' דרגין חלוקין, חלום לב"א, וחלום ומראה לנביאים, ונביאין עלאין, ונבואה דמשה חלוקים במקומות כנ"ל. וכן חלוקים בענין, כי חלום צריך לפתרון, ואין משיגים הפתרון בעת החלום, רק מדמה להם בעת החלום כאלו הוא הענין כמות שהוא רואה, כמ"ש ויקץ פרעה והנה חלום. אבל בעת השינה לא ידע כלל שהוא חלום ומראה. וחלום של נביאים יודע שהוא מראה וחלום, ויודע ג"כ הפתרון בעת החלום ע"י עצמו, או ע"י מלאך, כמ"ש מה אלה אדוני, מה שני הזתים האלה כו', וידע שאינו כפשוטו, רק מראה על דבר אחר, והשיב לו הפתרון. וכן בדניאל דניאל חלם חז' כו', חזה הוית כו', קרבית על חד מן קאמי' ויציבא אבעא מני' על כל דני', ואמר לי ופשר מלה יהודוענני כו'. משא"כ בנביאים, שהשיגו הדבר בעצמן, אע"פ שאמר בדרך חידה פעמים, הבין בדבור בתוך החידה הדברים בעצמן. אבל משה פא"פ אדבר בו ולא בחידות (יהל אור).

¹³¹⁸ ולכן כל חלום צריך לפתרון והן ד' דרגין חלוקין: חלום דבני אדם, וחלום ומראה דנביאים, ונביאין עלאין, ונבואה דמשה חלוקים במקומות כנ"ל. וכן חלוקים בענין כי חלום צריך לפתרון, ואין משיגין הפתרון בעת החלום רק מדמה להם בעת החלום כאלו הוא הענין כמות שהוא רואה כמ"ש ויקץ פרעה והנה חלום אבל בעת השינה לא ידע כלל שהוא חלום ומראה. וחלום של נביאים יודע שהוא מראה וחלום ויודע ג"כ הפתרון בעל החלום ע"י עצמו או ע"י מלאך כמ"ש מה אלה אדוני מה שני הזתים האלה כו' וידע שאינו כפשוטו רק מראה על דבר אחר והשיב לו הפתרון וכן בדניאל וכו' משא"כ בנביאים שהשיגו הדבר בעצמן אע"פ שאמר בדרך חידה פעמים הבין בדבור בתוך החידה הדברים בעצמן אבל משה פא"פ אדבר בו ולא בחידות (יהל אור).

¹³¹⁹ ר"ל בארבע החיות הנ"ל (יהל אור).

¹³²⁰ שהן מאריהון דחכמתא, כמש"ל "כל אינון מאריהון דחכמתא דקיימין כו", וכתב הנחמדים מזהב ומפז ומתוקים כו', חכו ממתקים וכלו מחמדים. וז"ס כי נחמד למראה. וכן חיותא דעליהון נקרא יופיא"ל, ע"ש החכמה, כמ"ש יופי חכמתך כו', מלא חכמה וכליל יופי. ולכן נקרא ירושלים כלילת יופי ע"ש חכמתם כידוע. [וכן בסט"א נגד היכל הזה כל זיני דחרשין כו'. ואמר שם "חרשין הוא באסתאבו מסאבו דזרעא כו". ותלוי בהיכל זה שם כל מסאבו דש"ז. וכן כאן בקדושה כאן כל החכמתא, והוא תליא בברית קיימא כידוע, וכמ"ש סוד ה' ליראיו כו'. ולכן נקרא ספר הזהר, ע"ש החכמה דרוחא דהיכלא דא נקרא זהר כנ"ל]. וז"ש "בג"כ האי חיותא דקאמרן שלטא עלייהו". ר"ל שהוא מארי דחכמתא כנ"ל [ובפ' בראשית (מב ע"ב יד ע"ב) הכא הכרעה לאתדבקא במארי'. עמש"ש] (יהל אור).

¹³²¹ היכל נוגה נצח (הערת הזהר).

<p>וחד לסטר מזרה חד לסטר צפון וחד לסטר מערב בכל פתחא ופתחא אית ממנא חדא דקיימא ממנא על כל פתחא ופתחא</p>	<p>לצד צפון ואחד לצד מערב בכל פתח ופתח יש ממנה אחד שעומד ממנה על כל פתח ופתח.</p>
<p>פתחא קדמאה דא פתחא דקיימא ביה חד ממנא מלכיא"ל שמיה ואיהו שליטא על כל אינון פתקין דנפקי מבי דינא דמלכא¹³²² לאתדנא עלמא (בההוא פתקא) בנין דהאי איהו ממנא לאשגחא בהו¹³²³ באינון פתקין ותרין סופרין תחות ידיה חד מימינא וחד משמאלא</p>	<p>הפתח הראשון זה פתח שעומד בו ממנה אחד ששמו מלכיא"ל והוא שולט על כל אותם פתקים שיוצאים מבית דינו של המלך לדון את העולם (באותו פתק) משום שזה הוא הממונה להשגיח באותם הפתקים ושני סופרים תחת ידו אחד מימין ואחד משמאל.</p>
<p>להאי אתייהבו תקוני פתקין לאתקנא עד לא יפקון מהאי תרעא לבר ויתמסרו בידא דההוא ממנא די בהיכלא קדמאה דהא מזמנא דאתמסרו בידא דההוא ממנא דבהיכלא קדמאה הא נפקי מתמן ולית רשו לאתבא לון</p>	<p>לזה נתנו תקוני הפתקים להתקין טרם שיצאו מהשער הזה החוצה וימסרו לידי אותו הממונה שבהיכל הראשון שהרי מזמן שנמסרו ביד אותו הממונה שבהיכל הראשון הרי יצאו משם ואין רשות להשיבם.</p>
<p>דהא מיד אודמן ממנא דסטרא אחרא מסאבא מאריה דדינא קשיא תקיפא דלא מרחם וסנגדיא"ל (ס"א וסעדיא"ל) שמיה ואיהו ממנא על תרעא דהיכלא קדמאה¹³²⁴ (ס"א גרים אחרא¹³²⁵ ול"ג קדמאה) די בסטרא אחרא דאיהו גיהנם¹³²⁶ וכמה אינון גרדיני נימוסין ממנן לשטיא בעלמא וזמינין למעבד דינא</p>	<p>שהרי מיד מזדמן ממנה של הצד האחר הטמא בעל הדין הקשה התקיף שלא מרחם ושמו סנגדיא"ל (וסהדיאל) והוא ממנה על שער ההיכל הראשון (האחר) שבצד האחר שהוא גיהנם וכמה הם שומרי החקים ממונים לשוטט בעולם ומזמנים לעשות דין.</p>
<p>ובנין כך קיימא ההוא ממנא לעיינא בפתקין ואינון תרין סופרין דקיימא תחות ממנא דא שמישיא"ל וקמוא"ל אלין סופרין לאתקנא פתקין וההוא ממנא עליהו דאיהו מלכיא"ל¹³²⁷ בנין דבאינון היכלין¹³²⁸ די בסטר אחרא מסאבא אתפקידו ממנן ידיען בהפוכא מאלין ממנן די</p>	<p>ולכן עומד אותו הממונה לעין בפתקים ואותם שני הסופרים שעומדים תחת הממונה הזה שמישיא"ל וקמוא"ל אלו הסופרים לתקן הפתקים ואותו הממונה עליהם שהוא מלכיא"ל משום שבאותם ההיכלות שבצד האחר הטמא נפקדו ממונים ידועים בהפך מהממנים הללו</p>

¹³²² ר"ל מהיכל זכות ששם הב"ד, כמ"ש לקמן שהוא היכל גבורה, ב"ד, והאי היכל מקבל משם (יהל אור).
¹³²³ ר"ל אע"ג דהפתקין נחתמין בפתח ב', ומשם יוצאין הפתקין, מ"מ נמסרו הפתקין מקודם להאי ממנן שבפתח הזה, לעיינא בהו, שמא ישוב האדם ביני וביני. וכמש"ו "להאי אתייהבו תקוני פתקין כו', ואתמסרו בידא דההוא ממנן די כו". ר"ל אל הממונה שבהיכל הא' כמש"ו. כיון שמגיע שם אין מתעכב כלל ויוצא מהיכל הראשון. ואז כיון שיוצא משם אז אין יכולת בידו לחזור הפתקין, שמשם מקבל הסט"א תיכף, וכמ"ש בהיכלא קדמאה דף רמ"ה ע"ב ע"ש. ולכן מעיינין כאן. וסוד היציאה תיכף מהיכל הא', בסוד הטפה כיון שמגיע ליסוד אין יכול להתעכב שם כלל, וכיון שיוצא משם, מיד מזומן הסט"א לקבל. וז"ס הקרי, ואם תלכו עמי קרי, אף אני אלך עמכם בחמת קרי כו'. וז"ש "דהא מיד ממנא כו" (יהל אור).
¹³²⁴ ר"ל פתחא קדמאה שבהיכל השלישי הזה, נגד זה הממונה בקדושה שעומד בפתח הא', וכמש"ש בדף רס"ד ע"ב "פתחא תניינא בי' קיימא חד ממנא אחרינא ודא איהו קיימ' לנטלא פתקין דדינא, ודא איהו סנגדיא"ל כו' והאי קיימא על פתחא דא, וכד נטיל פתקא דדינא האי קיימא על פתחא דא ונחית כו". ר"ל שעומד בפתח השני. וכד נוטל הפתקין, קיימא בפתח הראשון, ומשם יורד להיכלות הא' והב' דסט"א. והוא נגד הקדושה, שהפתקין הן בפתח השני, כמ"ש לקמן, וכאן נטיל לון (יהל אור).
¹³²⁵ ר"ל היכל שנגד היכל זה, והוא היכל ג' שבסט"א. כי הסט"א הוא זה לעו"ז. בהיכל הא' ממונה שם דומה, נגד טהריא"ל, לקבל נשמות ותפלות כמש"ל. ובהיכל הב' תלת פתחין נגד תלת פתחין שבהיכל הב' דקדושה. וכן כל העניינים שלהם הכל דוגמת הקדושה, כממנן ופתחים ועל מה שממונים, זה לעו"ז. ונגד היכל זה ד' פתחים שם, נגד ד' פתחים שבקדושה כנ"ל (יהל אור).
¹³²⁶ ר"ל כל היכלין דסט"א נקרא גהינם (יהל אור).
¹³²⁷ ר"ל שהוא ג"כ ממונה ע"ז (יהל אור).
¹³²⁸ ר"ל לכך עומדין כאן, לעיינא עד שלא יצאו הפתקין כנ"ל (יהל אור).

שבהיכלות הללו וכל אותן רוחות וכל אותם הממנים ששם כולם להרע.	בהיכלין אלין וכל אינון רוחין וכל אינון ממנן דתמן בלהו לאבאשא
בא וראה הסנגדיא"ל (סעדיאל) הזה כשנוטל פתק מצד של אותו הממונה שעומד לפתח הראשון פותח פתח אחד לצד החשכה שנקרא באר שחת ושם ממונים אלף ורבות מזמנים ליטול אותם הפתקים והממונה הזה עליהם ואז יוצאים הכרוזים וכמה שוטרים משוטטים	תא חזי האי סנגדיא"ל ¹³²⁹ (ס"א סעדיא"ל) כד נטיל פתקא מסטרא דההוא ממנא דקיימא לפתחא קדמאה פתח חד פתחא לסטרא דחשוכא דאקרי באר שחת ותמן ממנן אלף ורבבן זמינין לנטלא אינון פתקין והאי ממנא עליהו וכדין כרוזין נפקין וכמה גרדיני שטיין
	רמח/ב
בעולם ואותו הדין נשלם ועל כן הממונה הזה עומד לעין בפתקים ולהתקין הנהגות הפתקים טרם שיצאו מהפתח הזה והפתח הזה הוא פתח הדרום.	בעלמא וההוא דינא אשתלים ועל דא ממנא דא קיימא לעיינא בפתקין ולא תקנא נימוסי פתקין עד לא נפקי מהאי פתחא והאי פתחא איהו פתחא דדרום
הפתח השני זהו פתח שחיים ומות תלויים בו משום שהפתח הזה חותמים חתימות של כל הפתקים שכיון שהפתקים נתקנו כראוי שמש אחד מזמן ששמו גזריא"ל ונוטל פתקים בפתח השני הזה ושם חותמים אותו.	פתחא תניינא דא פתחא דחיין ומותין תליין ביה בנין דבהאי פתחא חתמין חתימין דכל פתקין דכיון דפתקין אתקנו כדקא יאות ¹³³⁰ חד שמשא ¹³³¹ זמין גזריא"ל שמייה ונטיל פתקין ¹³³² בהאי פתחא תניינא ותמן חתמין להו
ממנה אחד עומד על אותו הפתח ושמו עזריא"ל וכל פתח ופתח נקרא על שם אותו הממונה שנפקד עליו תחת שלטונו ותחת ידו של הממונה הזה שני שמשים ששם (סטריה) סנורי"א עדיא"ל אחד מימין ואחד משמאל אותו שמימין בו תלויים החיים ואותו של השמאל בו תלוי המות ושני חותמות בידיהם חותם חיים וחותם מות זה עומד לצד זה וזה עומד לצד זה.	ממנא חדא קיימא על ההוא פתחא ועזריא"ל שמייה וכל פתחא ופתחא אתקרי על שמא דההוא ממנא דאתפקדא עליה האי ממנא תחות שולטניה ¹³³³ ותחות ידיה תרין שמיין די שמהון סנורי"א (ס"א סטרי"ה) עדיא"ל חד מימינא וחד משמאלא ההוא מימינא ביה תליין חיין וההוא דשמאלא ביה תליא מותא ותרין חותמין בידיהו חותם חיים וחותם מות דא קאים לסטרא דא ודא קאים לסטרא דא
הפתח הזה סתום כל ימות השנה ובימי שבת ובימי החדש נפתח להראות חיים	האי פתחא סתים כל יומי שתא וביומא דשבתא ¹³³⁴ וביומא דחדשא אתפתח לאהזאה

¹³²⁹ הן ב' היכלין הראשונים דס"א, שהראשון נקרא בור, והשני שחת. כמ"ש "והאי קיימא כו' ונחית לתתא לאינון פתחין חשוכין דלתתא חד לההוא דאקר' שחת וחד לההוא דאקרי בור דאינון לתתא וחמן כמה אלף" כו' ע"ש. ונק' באר שחת בחיבורא דתרין היכלות הראשונים, שבסוד חטא של ש"ז נעשה בעוה"ר באר כידוע, ומסאבו דש"ז הוא בהיכל דאקרי שחת, בסוד כי השחית כל בשר את דרכו. וכמש"ש "בהיכלא תניינא פתחא קדמאה כו', והאי איהו קיימא על כל אינון דמחבלי אורחיהו כו', וגרמי דברית" כו'. וכן כל ההיכל דשם ממונה ע"ז, וע"ש. וידוע דבשעת דינא מתחברין כל היכלין דס"א ר"ל, כמו בעת רצון שמתחברין היכלות דקדושה כנ"ל. ואמרו (זוהר תרומה קנה ע"ב) אית עת ואית עת כו'. ועת הוא החבור, כידוע בסוד אשר פריו יתן בעתו (יהל אור).

¹³³⁰ משנחתמין ביד הממונה עזריא"ל דלקמן (יהל אור).

¹³³¹ ממנא (נוסף ביהל אור).

¹³³² מיד הממונה עזריא"ל שתחתיו (יהל אור).

¹³³³ ר"ל תחת הממונה הנ"ל (יהל אור).

¹³³⁴ הענין כמ"ש (יחזקאל מד א) וישב אתי דרך שער החיצון הפונה קדים והוא סגור. והוא הפתח הזה שהוא שער המזרח. ונא' שם שער החצר הפנימית הפונה קדים יהיה סגור ששת ימי המעשה וביום השבת יפתח וביום החדש יפתח. ונגד כל ממונה הוא פתח כנ"ל. וזה הממונה יש לו תחת ידו שני ממונים, דימינא חיים כו'. ונגדן שני פשפשין לשער הגדול. ושער החיים סגור כל ימי החול. וז"ש (פ"ד דמדות) ושני פשפשין

<p>חיים בהוא חותמא דתליין ביה חיים בנין דשבת וחדש חותמא דחיים אתקיים בהו</p>	<p>באותו החותם שתלויים בו חיים משום ששבת וחדש מתקיים בהם חותם החיים.</p>
<p>ביומא דכפורי דישראל כלהו קיימי בצלותין ובעותין ומשתדלי בפולחנא דמאריהון סתים ההוא פתחא עד שעתא דצלותא דמנחה כיון דאעבר האי צלותא דמנחה מאתר בי דינא דהיכלא דזכותא חד אוירא נפקא ופתחא דא אתפתח והאי ממנא דהיכלא דא קיימא ואינון תרין שמשין חד מימינא וחד משמאלא וחותמי דחיים ומותא בידיהו וכל פתקין דעלמא קמיהו וכדין אחתימו הן לחיים הן למות ודא הוא פתחא דמזרח</p>	<p>וביום הכפורים שכל ישראל עומדים בתפלות ובקשות ועוסקים בעבודת רבונם אותו הפתח סתום עד שעת המנחה כיון שעוברת תפלת המנחה הזו ממקום בית הדין של היכל הזכות יוצא אויר אחד והפתח הזה נפתח והמנחה הזו של ההיכל הזה עומד ואותם שני שמשים אחד מימין ואחד משמאל וחותרמות החיים והמות בידיהם וכל פתקי העולם לפנייהם ואז חותרמים הן לחיים הן למות וזהו פתח המזרח.</p>
<p>פתחא תליתאה דא פתחא דקיימא בקימא למנדע¹³³⁵ כל אינון די דינא יעבר עלייהו בין למרעין בין למכאובין בין למסכנו דינא דלא קיימא¹³³⁶ למותא כד תרעא דפתחא דא סגור כדין דינא אתרשים על בר נש דלא תייבין ליה בר בחילא דצלותא תקיפא ותיובתא שלים דכתיב (איוב יב יד) יסגור על איש ולא יפתח</p>	<p>הפתח השלישי זהו פתח שעומד בקיום לדעת כל אותם שיעבר עליהם דין בין למחלות בין למכאובים בין לעני דין שלא עובר למות כששער הפתח הזה סגור אז הדין נרשם על האדם שלא משיבים אותו רק בכח של תפלה חזקה ותשובה שלימה שכתוב יסגור על איש ולא יפתח.</p>
<p>חד ממנא קיימא על פתחא דא וקפיציאל שמיא והאי ממנא על פתחא דא בנין לסגרא האי פתחא על ההוא בר נש דאתחזי לאתענשא בנין דלא יתקבל בצלותא עד דיתוב לקמי מאריה</p>	<p>ממנה אחד עומד על הפתח הזה ושמך קפיציאל וזה ממנה על הפתח הזה כדי לסגר את הפתח הזה על אותו האדם שראוי להענש כדי שלא יתקבל בתפלה עד שישוב לפני רבונו.</p>
<p>ובהוא זמנא דאתגזר דינא בבנוי דלא האבו באינון רביין זעירין חד ממנא שמשא תחות ידיה עיריא^ל שמיא ונפק וכריז לסטר שמאלא עד דאתער חד רוחא דאיהו רוחא דפנימו¹³³⁷ אתברי בפנימו¹³³⁸ דסיהרא ואקרי אסכרא^ל והאי איהו רוחא דקיימא על דרנא (ס"א פתחא) רביעאה בהיכלא תליתאה¹³³⁹ די בסטר מסאבא ודא קיימא על קטולא דילהון ויתחזי לון לרביי</p>	<p>ובאותו זמן שנגזר דין בבנוי שלא חטאו באותם התינוקות הקטנים ממנה אחד שמש תחת ידו שמו עיריא^ל ויוצא ומכריז לצד שמאל עד שמתעוררת רוח אחת שהיא רוח של פגם שנברא בפגם הלבנה ונקרא אסכרא^ל וזוהי הרוח שעומדת על דרגה (פתח) רביעית בהיכל השלישי שבצד הטמאה וזה עומד על ההרג שלהם ונראה לתינוקות כמו אשה שמגדלת ילדים</p>

לשער הגדול א' בצפון וא' בדרום, שבדרום לא כו', ועליו נאמר ויאמר אלי ה' השער הזה יהיה סגור ששת כו' (יהל אור).

¹³³⁵ ר"ל בכאן מודיעין. שהמשפט הוא בהיכל הרביעי (יהל אור).

¹³³⁶ שבפתח ראשון ממונה על דינא דמותא כנ"ל, ודוקא על עצמו. אבל על בניו עד עשרים שנה, קיימא בפתח הזה, תחת הממונה שתחת ממונה הראשון כמ"ש למטה (יהל אור).

¹³³⁷ רסד ע"א (הערת הזהר).

¹³³⁸ והוא ביום ד'. ומה"מ דרברבי נברא ביום השני, [הגה. כי מה"מ הוא נגד היכל זכות, שמשם נטיל. וזה נטיל מהיכל זה. שהן גבורה ונצח, והן יום שני ורביעי כידוע. ולכן זה נברא בשני וזה ברביעי. ומ"ש כאן הדינין, הכל בשביל פגיומו דסיהרא ביום [רביעי] שהוא נגד היכל הזה. ועוד כמ"ש לקמן שבפתח האסוותא כו'] שנברא בו הגיהנם. והן לילית רבתא ולילית זעירתא (יהל אור).

¹³³⁹ ר"ל על פתח הרביעי היכל השלישי של הסט"א, כמש"ל שם "פתחא רביעאה כו". ומה שבפתח הג' דכאן, תחת שני הממונים קפיציאל^ל ועיריא^ל, על מרעין כו' ועל אסכרה כו'. הוא שם בשני פתחים האחרונים כמש"ש ע"ש. כי נגד הממונה בפתח הרביעי דכאן, אין שם בסט"א, כי הוא ממונה על הרפואה, כמ"ש לקמן. ולכן נחלק ההתמנות דכאן, שם בב' הפתחים (יהל אור).

<p>כאתתא דרביאת לרביי ואחידת לון וקטלת לון</p>	<p>ואוחזת אותם והורגת אותם.</p>
<p>וכדין ההיא נשמתא סלקא ואחיד לה האי ממנא¹³⁴⁰ וסלקא לה לממנא דקיימא על היכלא רביעאה¹³⁴¹ וההוא ממנא מגדלא לון ואשתעשע בהו וסליק לון לאתחזאה קמי מלכא קדישא בכל שבת ושבת ובכל ריש ירחא וריש ירחא ואתחזון קמיה ואתברכון מניה ובשעתא דרוגזא שלטא אסתכל בהו קודשא בריך הוא וחיים על עלמא</p>	<p>ואז אותה נשמה עולה ואוחז אותה הממונה הזה ומעלה אותה לממנה שעומד על ההיכל הרביעי ואותו ממנה מגדל אותם ומשתעשע בהם ומעלה אותם להראות לפני המלך הקדוש בכל שבת ושבת ובכל ראש חדש וראש חדש ונראים לפניו ומתברכים ממנו ובשעה שרוגז שולט מסתכל בהם הקדוש ברוך הוא וחס על העולם.</p>
<p>וכל אנון רביין דלא אשלימו שנין עד תליסר שנין ויומא חד כלהו אתמסרו בידא דהאי (שם) מתליסר שנין עד עשרים כלהו אתמסרו על ידא דרוחא אחרא דאקרי אנגיריסון דנפקא מהאי נחש (ס"א עקימא) עמיקא דגרים מותא לכל עלמא ואיהו יצר הרע מעשרין שנין¹³⁴² ולעילא אתדן בר נש מבי דינא אתר דאקרי זכותא איהו בגרמיה אתא ובחוביה אתדן ואתמסר בידא דהאי הויא דאיהו מלאך המות</p>	<p>וכל אותם התינוקות שלא השלימו שנים עד שלש עשרה שנים ויום אחד כולם נמסרים בידו של זה משלש עשרה שנים עד עשרים כולם נמסרים על ידי רוח אחרת שנקראת אנגיריסון שיוצאת מהנחש (העקם) העמק הזה שגרם מות לכל העולם והוא יצר הרע מעשרים שנים ומעלה נדון העולם מבית דין המקום שנקרא זכות הוא בעצמו בא ובחטאיו נדון ונמסר ביד הנחש הזה שהוא מלאך המות.</p>
<p>(בנין דהא מעשרין שנין ולתתא עד תליסר שנין) האי רוחא¹³⁴³ דקיימא</p>	<p>(משום שהרי מעשרים שנה ומטה עד שלש עשרה שנים) הרוח הזו שעומדת</p>
<p>רמט/א</p>	
<p>ביה כנחש אויל אבתריה¹³⁴⁴ דא אנגיריסון דקאמרן בנין דלא אתנפיר כד¹³⁴⁵ הוה רביא דקיק כדקא יאות¹³⁴⁶ וחמי ביה סימן¹³⁴⁷ דיתפגים לבתרה¹³⁴⁸ והאי אתנמל בלא רשו ועל דא כתיב (משלי יג כג) ויש¹³⁴⁹ נספה בלא משפט ורזא דא כתיב (בראשית א לא) והנה טוב מאד ותנינן והנה טוב מאד דא מלאך המות דאקדים ליה עד לא יתפגים לבתר והאי ממנא</p>	<p>בו כנחש הולכת אחריו זה אנגיריסון שאמרנו כי לא נשמר כשהיה ילד קטן כראוי וראה בו סימן שיפגם אחר כך וזה נלקח בלי רשות ועל זה כתוב ויש נספה בלא משפט וסוד זה כתוב והנה טוב מאד ושנינו והנה טוב מאד זה מלאך המות שמקדים אותו טרם שיפגם לאחר מכן והממנה הזו שעומד על הפתח הזה מכניס נשמתו ומעלה אותה למעלה.</p>

¹³⁴⁰ ר"ל דכאן בסטרא דקדושה, עיריא"ל הנ"ל (יהל אור).

¹³⁴¹ והוא בהיכל זכות, ששמו סנסני"ה, שמשם יוצא המשפט והכרוז ע"ז. ועל"ש דף רנ"א ע"א (יהל אור).

¹³⁴² וז"ס שטן ויצה"ר ומה"מ (ב"ב טז). שטן עד י"ג שנה, שנענשין על אביהם, ועל מרעין ומכאובין דלא קיימא למותא כנ"ל. וז"ס באיוב ויבא גם השטן כו', ונענשו בניו, ויך אותו בשחין רע. וכן מסכנו, וז"ש אך את נפשו שמור. ומי"ג שנה עד עשרים יצה"ר. ומעשרים שנה ולמעלה מה"מ כמש"ו (יהל אור).

¹³⁴³ הוא היצה"ר (יהל אור).

¹³⁴⁴ כמו שמפרש והולך (יהל אור).

¹³⁴⁵ ר"ל שלא הלך בדרך הישר כל צרכו, ורואה בו סימן שיחטא אח"כ, ועכשיו הוא צדיק. וכמ"ש הן בקדושיו לא יאמין (יהל אור).

¹³⁴⁶ פ"י כמ"ש בפ' ויקרא שאין לשמש מטתו בעוד שהתינוק ניעור והאשה לא תניק בנה מיד אחר התשמיש וכ"ש בשעת תשמיש שכל זה שמירה לתינוק מס"א וזה לא אתנפיר וכו', ולכך שלטה בו ס"א (מ"מ).

¹³⁴⁷ צו ע"א (הערת הזהר).

¹³⁴⁸ הוא טעם אחר (מ"מ).

¹³⁴⁹ שעד י"ג שנה מענישין אותו על אביו, ומעשרים שנה ולמעלה על עצמו. אבל מי"ג ועד עשרים אין דנין אותו כלל. וכל שמת מי"ג עד עשרים הכל ע"ד זה. וזהו ויש נספה כו'. אבל הכל בצדק. וזהו שחלקו תוספת (ברכות דף מו ע"ב סד"ה מה) על ה"ג שמחקו לוקח נפשות במשפט (יהל אור).

<p>דקאים על האי פתחא אעיל נשמתיה וסלקא לה לעילא¹³⁵⁰</p>	
<p>מתליסר שנין ולתתא אתדן על חובי דאבוי ואתמסר בידא דהאי אסכרא דקאמרן וכל חד וחד היכלא דא לקביל היכלא דא דא בהפוכא מן דא כדקאמרן והאי פתחא איהו לסטר צפון</p>	<p>משלש עשרה שנים ומטה נדון על חטאי אביו ונמסר ביד האסכרא הזה שאמרנו וכל אחד ואחד היכל זה כנגד היכל זה זה בהפך מזה כפי שאמרנו והפתח הזה הוא לצד צפון.</p>
<p>פתחא רביעאה¹³⁵¹ פתחא דא קיימא לאסוותא¹³⁵² ואקרי פתחא דאסוותא בהאי פתחא קיימא חד ממנא¹³⁵³ פדיא¹³⁵⁴ שמיה והאי קיימא על כל אינון אסוותן דעלמא ולאעלא צלותין דכל אינון מארי דמכאובין ומרעין וצערין והאי איהו סליק בכל (נ"א לכל) אינון צלותין ואעיל לון קמי קודשא בריך הוא</p>	<p>הפתח הרביעי הפתח הזה עומד לרפואה ונקרא פתח הרפואה בפתח הזה עומד ממנה אחד ששמו פדיא"ל וזה עומד על כל אותן הרפואות של העולם ולהכניס תפלות של כל אותם בעלי מכאובים ומחלות וצער וזהו עולה עם כל (לכל) אותן התפלות ומכניס אותן לפני הקדוש ברוך הוא.</p>
<p>והאי איהו מלאך מליץ אחד מני אלף (איוב ל'ג כג) בגין דאינון אלף קיימין¹³⁵⁵ בההוא פתחא והאי חד מנייהו וכתוב ויחננו ויאמר פדעהו מרדת שחת מצאתי כפר בגין דסליק בהאי (נ"א להאי) צלותא וקיימא מליץ טוב עליה דבר נש ואדכר זכותיה דעבד קמי מלכא קדישא בגין דהאי איהו דקיימא תדיר לטב ועל דא כל אסוותא¹³⁵⁶ קיימא בהאי פתחא די פדיא"ל ממנא ביה פתחא דא איהו לסטר מערב ובגין דא אלין ארבע פתחין קיימין¹³⁵⁷ בהיכלא דא</p>	<p>וזהו מלאך מליץ אחד מני אלף משום שאותם האלף עומדים באותו הפתח וזה אחד מהם וכתוב ויחננו ויאמר פדעהו מרדת שחת מצאתי כפר משום שעולה (לזו) עם התפלה הזו ועומד מליץ טוב על האדם ומזכיר זכותו שעשה לפני המלך הקדוש משום שזהו שעומד תמיד לטוב ועל כן כל רפואה עומדת בפתח שפדיא"ל ממנה בו הפתח הזה הוא לצד מערב ומשום זה ארבעת הפתחים הללו עומדים בהיכל הזה.</p>

¹³⁵⁰ פי' לא כמו התינוקות שמתים פחות מ"ג ע"י אסכרה שניטל נשמתם ממונה שבפתח זה ומעלה אותם לממונה שבהיכל הרביעי שהוא גבורה ואותו הממונה שבהיכל הרביעי הוא מעלה אותם להקב"ה, אבל או שמתים מ"ג עד עשרים, מלאך זה בעצמו מעלה נשמתם לפני הקב"ה (מ"מ).

¹³⁵¹ היא מצד המלכות (או ריקר).

¹³⁵² שהרי המלאך רפאל הוא במלכות, אמנם קשה שהרי הרפואה היא מצד הכתר א"א משם ארוכה ומרפא אם כן מה למדת המלכות כח שיהיה שער המערב הנהגתו בזה, ונ"ל שאין הרפואה ממש כאן, שהרי פירוש בזהו שהרפואה היא מצד החסד דהיינו שהיא קרובה לא"א והטעם שהחולים מוצאים נחת רוח בבוקר מצד הואר החסד המתפשט בעולם בעולם אמנם מצד המלכות היא נקראת חולה כאומרו כי חולת אהבה אני, ורפואתה היא בסוד אהבה כשהיא מתחבקת אל צד החסד ונקשרת בימין בסוד תפלת שחרית, שאז היא מתייחדת בת"ת ואז היא נוטלת רפואה מא"א מייחוד הימין לעצמה ונקשרת ברפואת חוליה, ולזה החולה נקרא ד"ל שהוא בסוד הדלות כאומרו אשרי משכיל אל דל ורפואתו הוא ארוכה שהיא באה לו מלמעלה, ולכך הדל שהוא מעונה ביסוריו מצדה, ולזה כניסת תפלתו הוא על ידי המדה הזו שהיא ענינה ודלה ומתפללת על רפואתה וגם זה הוא מתפלל על רפואה לכך מכניסים תפלתו שישלחו רפואה לעני ודל ותתרפא המלכות מחוליה, והיינו סוד רפואה לחולים בסוד ישועתה, ולזה המלאך הזה נקרא "פדיא"ל" שהפדיון על ידו, וגם כן פדאו אל מהחולי העליון כדפי', ולזה הוא מצוה על הכנסת תפלת החולים בסוד פדיונם בישועת הרפואה כדפי' (או ריקר).

¹³⁵³ רנב ע"ב (הערת הזהר).

¹³⁵⁴ ע"ש פדה משחת כמ"ש למטה (יהל אור).

¹³⁵⁵ ר"ל ששם עומדין אלף והממונה הוא שר האלף אחד מינייהו (יהל אור).

¹³⁵⁶ כל אסוותא" נמחק ציהל אור, ובמקומו איתא כלל

¹³⁵⁷ ר"ל הכל תלוי בפתח הזה אם נתקבלה תפלתו וכאן המליצים הטובים, ולכן כל הד' פתחים עומדים בהיכל הזה אע"ג שאין מקומן כאן לפי שפעולתם לפי פתח הזה שבמערב כמ"ש (יהל אור).

<p>1358 בהיכלא דא קיימא רוחא דא דאקרי נגע האי איהו רוחא דשליטא בהאי היכלא כל זיוא וכל תיאובתא קיימאן ביה האי רוחא איהו קיימא לכל אינון דאית לון חולקא בעלמא דאתי דא אעטר לאינון נשמתין בזיוא דיקרא בגין למנדע כל אינון רוחין די בהיכלין אחרנין דא איהו בר עלמא דאתי ויעבר בכלהו ולית מאן דימחי בידיה</p>	<p>בהיכל הזה עומדת רוח אחת שנקראת נגה זוהי רוח השולטת בהיכל הזה כל זיו וכל תשוקה עומדים בו הרוח הזו עומדת לכל אותם שיש להם חלק בעולם הבא זה מעטר את אותן הנשמות בזיו של כבוד כדי להודיע לכל אותן רוחות שבהיכלות האחרים שזהו בן העולם הבא ויעבר בכלם ואין מי שמוחה בידו.</p>
<p>האי רוחא איהו רוחא דכיא בריר מאלין תתאין זהריא"ל שמיה¹³⁵⁹ מההוא משחא דרבות קדשא¹³⁶⁰ דנגיד מעלמא דאתי נגיד ביה ומההוא משחא אתברי (נ"א אתרבי) ואצמח והאי איהו נר כמה דאת אמר (תהלים קלב יז) ערכתי נר למשיח¹³⁶¹ בגין דהאי איהו סדורא¹³⁶² לאדלקא בוצינין מתתא לעילא כד שרא עליה¹³⁶³ נהירו דנגיד מלעילא בגין דהאי אתסדר כד¹³⁶⁴ אתכלילו ביה כל אינון תתאין לתתא</p>	<p>הרוח הזו היא רוח טהורה ברורה מהתחתונים הללו ושמה זהריא"ל מאותו שמן משחת קדש ששופע מן העולם הבא שופע בו ומאותו שמן נברא (גדל) וצומח וזהו נר כמו שנאמר ערכתי נר למשיחי משום שזהו הסדור להדליק הנרות מלמטה למעלה כששורה עליו אור ששופע מלמעלה משום שזה מסדר כשנכללו בו כל אותם התחתונים שלמטה.</p>
<p>וכד אתסדר האי רוחא בכל אינון תתאין ונהיר כדין אפיק¹³⁶⁵ מניה נהורא חד די שמיה אקריא"ל (ס"א אהדיא"ל) והאי כליל ברוחא דא האי קיימא תחות (ס"א האי) רוחא לאמשכא (ס"א לאמשחא) לכל אינון נשמתין דסלקין דאית לון חולקא בעלמא דאתי ואתחזון לסלקא לעילא</p>	<p>וכשמסדרת הרוח הזו בכל אותם התחתונים ומאירה אז מוציאה ממנה אור אחד ששמו אקריא"ל (אהדיא"ל) וזה כלול ברוח הזו זה עומד תחת הרוח (הזו) למשך (למשח) את כל אותן נשמות שעולות שיש להן חלק לעולם הבא וראויות לעלות למעלה.</p>
<p>בגין דכד נשמתא סלקא ועאלת באינון היכלין תתאין רשימא איהי בעשרין¹³⁶⁶ ותרין אתון דאורייתא דרשימין בהאי נשמתא וכד נשמתא זכאת וקאמת קמיה דההוא רוחא¹³⁶⁷</p>	<p>משום שכשנשמה עולה ונכנסת לאותם ההיכלות התחתונים רשומה היא בעשרים ושתיים אותיות התורה שרשומות בנשמה הזו וכשנשמה זוכה ועומדת לפני אותה הרוח הממונה הזה אהדיא"ל מושח אותם</p>

¹³⁵⁸ אולי צ"ל נוגה (לש"ו).

¹³⁵⁹ ע"ש האור (יהל אור).

¹³⁶⁰ פי' מהארת אבא שבאה ע"י אימא (מ"מ).

¹³⁶¹ וכתוב ב' נעים זמירות ישראל, ואתקשר בהאי היכלא, כמ"ש נעימות בימינך נצח (יהל אור).

¹³⁶² פי' רוח זה הוא מסדר ומעלה ההיכלות ממטה למעלה שהתחתון נכלל בהיכל שעליו וכן עז"הד בכח הארות הבאים אליהם מלמעלה (מ"מ). ר"ל דערכתי הוא ממטה למעלה, להדליק את הנרות, כמ"ש יערוך את הנרות לפני ה' להעלות נר כו'. ואמר ערכתי, שהוא סידור הנרות לאדלקא, לזה אמר בגין דהאי כו' (יהל אור).

¹³⁶³ שההתעוררות לאדלקא בוצינין, צריך מתחלה לקבל ממעלה, וע"כ יוכלו לאתסדרא מתתא לעילא, ואח"כ לאדלקא ולקבל הראוי, כידוע בסוד הברכה. וז"ש ערכתי נר בכאן, שכאן נגיד משחא דרבות קדשא כנ"ל. וכד שרא עלייהו אז הוא סדורא לאדלקא כו' (יהל אור).

¹³⁶⁴ מפרש האיך הוא סדורא לאדלקא מתתא לעילא הא הוא בהיכל השלישי. ולזה אמר בגין דהאי כו'. וגם כן מיישב האיך דוד אתקשר כאן, הא הוא בהיכל הראשון, ברוחא לבנה כידוע, ואמר ערכתי נר למשיחי (יהל אור).

¹³⁶⁵ והוא נהורא דנפיק מן רוחא, כנ"ל בכל היכלין (יהל אור).

¹³⁶⁶ רי ע"א (הערת הזהר).

¹³⁶⁷ פי', זהריא"ל דלעיל (מ"מ).

<p>דא ממנא אהדיא"ל משה לון וסלקין ועאלין בההוא נהר דינור וסלקין ואתקריבו לקרבנא¹³⁶⁸</p>	<p>ועולים ונכנסים לאותו נהר דינור ועולים ונקרבים לקרבן.</p>
<p>האי נהורא כליל בתלת נהורין¹³⁶⁹ בגין דההוא רבות משחא אתכליל בתלת גוונין וכד נציין האי נהורא¹³⁷⁰ נציין מניה עשרין ותרין (אתוון) נהורין לקבל עשרין ותרין אתוון דאורייתא דרשימין בהאי נשמתא ואלין עשרין ותרין נהורין כלהו ממנן שמשין דקיימי עמיה וכלהו אתקרון על שמא דהאי נהורא דעלייהו וכלהו אתכלילו ביה האי נהורא בכל אינון נהורין¹³⁷¹ אתכליל בהאי רוחא¹³⁷² והאי רוחא כליל ביה¹³⁷³ ואסתכי לאתישבא גו היכלא רביעאה</p>	<p>האור הזה כלול בשלשה אורות משום שאותו שמן משחה נכלל בשלשה צבעים וכשנוצץ האור הזה נוצצים ממנו עשרים ושנים (אותיות) אורות כנגד עשרים ושתים אותיות התורה שרשומים בנשמה הזו ועשרים ושנים האורות הללו כולם ממונים שמשים שעומדים עמו וכולם נקראים על שם האור הזה שעליהם וכולם נכללו בו האור הזה עם כל אותם האורות נכלל ברוח הזו והרוח הזו כלולה בו ומסתכל להתישב בתוך ההיכל הרביעי.</p>
<p>רוחא דא כד אתכליל מנהורא דא ומכלהו נהורין כד דחיין (נ"א דחקין) לאתנצצא</p>	<p>כשהרוח הזו נכללת מהאור הזה ומכל האורות כשדוחים (דוחקים) להתנוצץ</p>
<p>רמט/ב</p>	
<p>נפקא מנייהו¹³⁷⁴ חד חיותא קדישא כלילא בתרי גווני אריא ונשרא ואיהי חד דיוקנא והאי אקרי אהיא"ל (ס"א אתיא"ל)</p>	<p>יוצאת מהם חיה אחת קדושה כלולה בשני צבעים אריה ונשר והיא דמות אחד וזה נקרא אהיא"ל (אתיא"ל).</p>
<p>והאי חיותא¹³⁷⁵ קדישא נפקי מנציעו דילה כד מטי נהירו דהאי רוחא עלאה בה ארבע אופנים כלילין בכל גוונין ואינון הדריא"ל יהדריא"ל אהדורי"א¹³⁷⁶ אסימוין (נ"א אסימוין) כל אלין בתמניא גרפיין ואלין אינון ממנן על כל חילי שמיא מגיחי קרבא בגין דלאו אשתכח¹³⁷⁷ קרבא בעלמא או עקירו דמלכותא מאתרייהו עד דחילי שמיא וככביא דשאר רקיעין כלהו אחזיו</p>	<p>והחיה הקדושה הזו יוצאים מההתנוצצות שלה כשמגיע בה האור של הרוח העליונה ארבעה אופנים כלולים בכל הצבעים והם הדריא"ל יהדריא"ל אהדורי"א אסימוין (אטימוין) כל אלה בשמנה כנפים ואלה הם ממונים על כל חיילות השמים עורכי הקרבות משום שלא תמצא מלחמה אחת בעולם או עקירת מלכות ממקומה עד שצבא השמים והכוכבים של שאר הרקיעים כולם מראים</p>

¹³⁶⁸ וזהו ערכתי נר למשיחי, לאמשחא לנשמתא שלו. וזהו ערכתי נר, שערך הנר "ואתסדר, כד אתכלילו ב' כל אינון תתאין לתתא, וכד אתסדר כו' ונהיר, כדן אפיק מיני' נהורא כו' לאמשחא לכל אינון". נמצא עריכת הנר שהוא האי רוחא וסידורו בכל התתאין, לאפיק האי נהורא, לאמשחא נשמתו. וז"ש לעיל "בגין דהאי איהו סדורא כו' כד שרא כו' בגין דהאי אתסדר כו' וכד אתסדר כו'". הכל הצעה לפרש הפסוק ערכתי נר למשיחי. ופרט את דוד ע"ה יותר מכל אדם, כמ"ש (סנהדרין צח ע"ב) לא אברי עלמא אלא לדוד, בסוד דוד מלך ישראל חי וקיים. והוא תמיד חי, שלכן לא ישן לעולם שתין נשמיין כידוע (זוהר ויגש רז ע"א). וז"ס נר מערבי, שהיה תמיד דולק, והוא נר, שהוא בסוד מערב, כמ"ש (ב"ב כה). שכינה במערב. וז"ש (שבת כב ע"ב) עדות שהשכינה שורה בישראל. והוא נר הזה. וז"ס את הנזר ואת העדות (מלכים ב' יא יב), בסוד נזר אלקיו על ראשו. ואמרו עדות הוא לזרעא דדוד כו'. [ובפ"ב (מב ע"ב, יד ע"ג) כד אשתלים האי רוחא כו'. עמש"ש] (יהל אור).

¹³⁶⁹ פי' מלאך ששמו אהדיא"ל כלול מג' אורות נגד אותיות יה"ו (מ"מ).

¹³⁷⁰ פי' אהדיא"ל הנ"ל (מ"מ).

¹³⁷¹ פי' כ"ב נהורין הנז' (מ"מ).

¹³⁷² פי' ברוח שבהיכל זה הנק' זהר"יאל (מ"מ).

¹³⁷³ פי' שגם הרוח נכלל בנהירא הנז' (מ"מ).

¹³⁷⁴ ר"ל מן הניצוצין (יהל אור).

¹³⁷⁵ ר"ל מנציעו דחיותא שמתנוצץ מאור של הרוח, יוצאין האופנים (יהל אור).

¹³⁷⁶ הקדמה יד ע"ב (הערת הזהר).

¹³⁷⁷ ר"ל כמ"ש (דניאל י כ) ועתה אשוב להלחם עם שר פרס כו', ואין אחד מתחזק כו', יפקוד ה' על צבא מרום במרום ועל מלכי כו'. וז"ס וכמתי שמים כו', שמש וירח קדרו וככבים כו' (יואל ד טו) (יהל אור).

<p>קרבין וסכסוכין אלין באלין ואלין ארבע אופנים קיימי עלייהו לארבע סטריין דעלמא</p>	<p>קרבות וסכסוכים אלה עם אלה וארבעת האופנים הללו עומדים עליהם לארבעת צדדי העולם.</p>
<p>אלין ארבע כד נטלין לאנחא קרבין מרזא דהיכלא דלעילא נטלין דאיהו בי דינא ואקרי זכותא מזיעא דלהון אפיקו כמה חילין ומשריין דלית לון הושבנא וכלהו קיימי תחות אלין אופנים</p>	<p>אלו הארבעה כשנוסעים לערך מלחמות מסוד ההיכל שלמעלה נוסעים שהוא בית הדין ונקרא זכות מהזעה שלהם הוציאו כמה צבאות ומחנות שאין להם חשבון וכולם עומדים תחת האופנים הללו.</p>
<p>מנהון קיימי על שירתא ומנהון שליחן על עלמא¹³⁷⁸ לקבל אינון שליחאן¹³⁷⁹ דלסטר מסאבא דנפקי מגו ההוא היכלא תליתאה דילה ואינון מקטרגי עלמא לאבאשא ואלין אשתכחו לקבלייהו דלא ישלטון לגבי אינון דמשתדלי באורייתא כמה דאת אמר (תהלים צא יא) כי מלאכיו יצוה לך וגו' וכתוב על כפים ישאונך פן תגוף באבן וגו' זה (ישעיה ח) אבן נגף צור מכשול וזה נקרא אבן נקרא אבן נגף צור מכשול וזה נקרא (שם כח) אבן בחן פנת יקרת (שם ל) צור ישראל והכל עומד זה כנגד זה.</p>	<p>מהם עומדים על שירה ומהם שלוחים על העולם כנגד אותם השלוחים שלצד הטמאה שיוצאים מתוך ההיכל השלישי שלה והם מקטרגים על העולם להרע ואלו נמצאים כנגדם שלא ישלטו על אותם שעוסקים בתורה כמו שנאמר כי מלאכיו יצוה לך וגו' וכתוב על כפים ישאונך פן תגוף באבן וגו' זה (ישעיה ח) אבן נגף צור מכשול וזה נקרא אבן נקרא אבן נגף צור מכשול וזה נקרא (שם כח) אבן בחן פנת יקרת (שם ל) צור ישראל והכל עומד זה כנגד זה.</p>
<p>מרזא דהיכלא תליתאה די בסטרא אחרא נפקי תריין רוחין דאקרון א"ף וחמ"ה ומתריין אלין נפקין כל אינון שליחאן דאזלין לאסטאה בני נשא מארחא דקשום ואלין אינון דקיימאן ואקרימו על בר נש דקא אזיל לאורחא דמצוה ועל דא אלין אופנים קיימן לקבלייהו בגין לאנגא עליה דבר נש דלא יתנוקון מאלין תריין רוחין דחיל משה כד הוה נחית מן טורא דכתיב (דברים ט יט) כי יגרתני מפני האף והחימה</p>	<p>מסוד ההיכל השלישי שבצד האחר יוצאים שתי רוחות שנקראות א"ף וחמ"ה ומשתי אלה יוצאים כל אותם שלוחים שהולכים להסטות בני אדם מדרך האמת ואלו אותם שעומדים ומקדימים על אדם שהולך לדרך מצוה ועל זה אלו האופנים עומדים כנגדם כדי להגן על האדם שלא ינזקו משתי הרוחות הללו פחד משה כשהיה יורד מן ההר שכתוב (דברים ט) כי יגרתני מפני האף והחימה.</p>
<p>באמצעיתא דהיכלא דא¹³⁸³ אית אתרא אחרא דקיימא לעילא לעילא¹³⁸⁴ בארבע</p>	<p>באמצע ההיכל הזה יש מקום אחר שעומד למעלה למעלה בארבעה פתחים</p>

¹³⁷⁸ שהוא סוד רגלין (יהל אור).

¹³⁷⁹ כמ"ש לקמן רס"ד ע"ב מאף וחמה נפקין כמה אלף וכמה רבבן וכלהו נפקי כו' (יהל אור).

¹³⁸⁰ הוא היכל שלישי שלהם, שהוא אבן אופל, כמש"ש "דא איהו היכלא דאפיל כו' ואיהו אפיל יתיר כו'" (יהל אור).

¹³⁸¹ הוא היכל רביעי, שנקרא אבן מכשול, כמש"ש (לקמן רסה ע"א) "היכלא רביעאה כו' דאקרי אבן מכשול". ואמר "צור". שהוא בסטרא דגבורה כידוע, והוא היכל רביעי, והוא מפתה למאן דעסיק באורייתא, כמ"ש שם "ודא איהו דמפתי לב"נ דלעי באורייתא או דקאים בבי מדרשא כו'". ואלין שני רוחין מפתין לאדם שהולך לדבר מצוה, או עוסק בתורה. שבהיכל הג' נותן לו עצבון, ולכן נק' נגף. ושבהיכל הד' מפתין ל'י שלא ללמוד, ולילך אחר כסופין דנשים כו', ולכן נקרא מכשול. ולכן השני היכלן זה נקרא שונא, וזה נקרא חובה (יהל אור).

¹³⁸² אבן וצור כנ"ל, שהן כאן ג"כ מב' היכלין ג' וד' שבקדושה, והאי רוחא נטיל מהיכל ד', לכן נקרא ע"ש, כ' היכלין אלו וז"ש וכולא קיימין דא לקבל דא (יהל אור).

¹³⁸³ כבר פירשתי היכל זה הוא היכל רחמים ופעולותיו ברחמים אמנם הוא דבק בהיכל זכות והוא סבתו נמצא יסודו דין, וענין זה תלוי במה שפירשתי בספ"ר בשער ירך יעקב שמדת הנצח יסודה דין אלא שנקשרה בימין, ולכן היות שכחות ההיכל הזה מימין המדה שהיא רחמים אמנם בהתקרבה אל היסוד שהוא גבורה יתנוצץ בו יסודו, ולכן בהיכל הזה יש באמצעיתו שהוא הנקודה האמצעית ששם גובר סבתו

<p>פתחין¹³⁸⁵ לארבע סטרי עלמא עשר ממנן לכל פתחא ופתחא¹³⁸⁶ וחד ממנא עלייהו¹³⁸⁷ והאי כליל בנהורא דאקרי אהדיא¹³⁸⁸ והאי איהו אופן בתוך האופן¹³⁸⁹ משלבן דא בדא¹³⁹⁰</p>	<p>לארבעת צדדי העולם עשרה ממונים לכל פתח ופתח וממנה אחד עליהם וזה כלול באור שנקרא אהדיא^ל וזהו אופן בתוך האופן משלבים זה בזה.</p>
<p>אלין ארבעין¹³⁹¹ נטל¹³⁹² דינא מבי זכותא לאלקאה להאי נשמתא דחבאת (ס"א ובעאת) לאלקאה ואלין קיימי בשלהובי נורא לגבי אינון נשמתין וטאסין לבר מהיכלא דא ואלקאן לנשמתא דא וקיימא נזיפא לבר כל אינון יומין דאתגזרת עלה ולא עלת לפרגודא</p>	<p>אלו הארבעים נוטלים דין מבית הזכות להלקות את הנשמה הזו שחטאה (וצריכה) לקבל מלקות ואלו עומדים בשלהבת אש לאותן הנשמות וטסים מחוץ להיכל הזה ומלקים את הנשמה הזו ועומדת נזופה בחוץ כל אותם הימים שנגזרו עליה ולא נכנסת לפרגוד.</p>
<p>ואלין ארבעים אינון דקיימין ואנויפו ומנדין לכל אינון דאפיקו מפומיהו מלה דלא אצטריכא¹³⁹³ ובתר דא אפיקו מפומיהו מלה קדישא מלה דאורייתא ומטנפי פומיהו בה ואלין קיימי ומנדין לון וקיימי בהאי נדוייא ארבעין יומין דלא אשתמע עלותהון</p>	<p>והארבעים הללו הם שעומדים ונוזפים ומנדים את כל אלו שהוציאו מפיהם דבר שלא צריך ואחר זה הוציאו מפיהם דבר קדוש דבר תורה ומטנפים את פיהם בה ואלו עומדים ומנדים אותם ועומדים בנדוי הזה ארבעים יום שלא נשמעת תפלתם.</p>
<p>וכן לכל אינון דחאבו אינון חובין דבעיין לנזפא עשרה כרוזין נפקי בכל יומא ומכרוזי בכל אינון רקיעין ובכל אינון חילין ומשיריין אזדהרו בפלנייא דאיהו נזיפא נזיפא איהו על חובא פלוני דעבד עד דתב קמיה מאריה רחמנא לישובן</p>	<p>וכן את כל אלו שחטאו אותם חטאים שצריכים את הנזיפה עשרה כרוזים יוצאים בכל יום ומכריזים בכל אותם הרקיעים ובכל אותם חיילות ומחנות הזהרו בפלוני שהוא נזוף הוא נזוף על חטא פלוני שעשה עד ששב לפני רבונו הרחמן יצילנו.</p>
<p>כד תב מההוא חובא מתכנפי אלין ארבעין ושראן ליה וכדין אכריזו עליה פלניא שרא נזיפא מכאן ולהלאה עלותא עאלת ועד לא תב נזיף איהו לעילא ותתא ונטירו דמאריה אתעדי מניה ואפילו בליליא נשמתיה נזיפא דסתמין לה כל תרעי שמיא ולא סלקא ודחיין לה לבר</p>	<p>כששב מאותו החטא מתכנסים כל הארבעים הללו ומתירים אותו ואז מכריזים עליו מפלוני התרה הנזיפה מכאן והלאה התפלה נכנסת וטרם ששב הוא נזוף למעלה ולמטה ושמירת רבונו מוסרת ממנו ואפילו בלילה נשמתו נזופה</p>

בו שהוא היכל זכות היכל גבורה ועושה שם בחינה אמצעית לעצמו כמין היכל בתוך היכל וההיכל הזה הוא דין (אור יקר).

¹³⁸⁴ מפני שהוא בחינת דבקותו בסבתו כדפירשנו (אור יקר). הוא תא הרצים שאמר בפ"ב (מג ע"א), וקיצר כאן, שסמך על מ"ש בפ"ב. והוא למעלה למעלה, כמ"ש אלף המגן תלוי עליו כל כו'. ולפי שהוא למעלה למעלה באוירא סביב לחומה שורין מקפן, אמר תלוי (יהל אור). [ובפ"ב (מג ע"א טו ע"ג) ארבע פתחין אית להיכלא דא כו'. עמש"ש]: (יהל אור).

¹³⁸⁵ בסוד ההנהגה לארבעה בחינות ארבע סטרי עלמא חסד גבורה תפארת ומלכות (אור יקר). הן ד' פתחים הנ"ל שאמר למעלה בדף הקודם (יהל אור).

¹³⁸⁶ להראות כח ההנהגה כלולה מעשר וכל עשר מסכימין אל פניה אחת בלי מחלוקת (אור יקר).

¹³⁸⁷ ועם היות שאמרנו שהוא מסולק כל כך סוף סוף הוא היכל בתוך היכל (אור יקר).

¹³⁸⁸ הוא בחינה המתפשטת מזהריאל מתאחדת בו (אור יקר). ומפני שזה אינו במעלת זהריאל לרוב הדקות אמנם בבחינה המתפשטת מנו שאינה רחמים כל כך יוקשר ויתאחד (אור יקר).

¹³⁸⁹ מפני שאהדיאל סובב וכורת נקודה זו שהיא אמצעית (או ריקר).

¹³⁹⁰ בקשר וייחוד הכללות כדפירשנו (אור יקר).

¹³⁹¹ מענין ההיכל הזה עצמו שהוא נקודה אמצעית הם ממונים אלו ולכך הם מקבלים הדין מהיכל זכות העליון שעליהם, ולא שהם בית דין לדון אלא הם שלוחים להלקות או לקיים מה שיגזר מלמעלה (או ריקר).

¹³⁹² וז"ס ארבעים יכנו במספר, כמספר הממנן (יהל אור).

¹³⁹³ ר"ל נבול פה. וכל זה הוא בד' פתחים הנ"ל (יהל אור).

	<p>שסותמים לה את כל שערי השמים ולא עולה ודוחים אותה החוצה.</p>
<p>האי אופן דקיימא על אלין ארבעין כד נטיל מטא להווא אתר דאקרי תא הרציים וכד עאל עאלו עמיה אינון ארבעין די ממנן בארבע פתחין¹³⁹⁴ וסלקין כל אינון מגינין די דהבא ואלין אינון מלאכין דאקרון חשמליים¹³⁹⁵ ואינון מגינין וסייפין ורומחין דרהטי לאנגא עלייהו דישראל משאר</p>	<p>האופן הזה שעומד על הארבעים הללו כשנוסע מגיע לאותו מקום שנקרא תא הרצי"ם וכשנכנס נכנסים עמו אותם הארבעים שממנים בארבעה פתחים ועולים כל אותם המגנים של זהב ואלו הם מלאכים שנקראים חשמליים ואותם המגנים והחרבות והרמחים שרצים להגן על ישראל משאר</p>
<p>רנ/א</p>	
<p>עמין ולאנחא קרבא בהו ולנקמא לון כפום שעתא¹³⁹⁶ בלא אריכו</p>	<p>העמים ולערך בהם קרב ולנקם מהם לפי שעה בלי ארך.</p>
<p>ובנין כך אקרי תא הרצים אתר דאינון רצים רהטי ואוחו לאנחא ולנקמא נוקמין לקבל רצים אחרנין דרהטי לאבאשא ולארתעא מזלין לשלטאה עלייהו ורזא דא (אסתר ג טו) הרצים יצאו דחופים רצים מסטרא דא ורצים מסטרא דא¹³⁹⁷ ובגיניהון (שם ה טו) והעיר שושן צהלה ושמחה או נבוכה אי מקדמי אלין דהכא¹³⁹⁸ העיר שושן שמחה ואי מקדמי אלין דסטרא אחרא העיר שושן נבוכה</p>	<p>ולכן נקרא תא הרצים מקום שאותם הרצים רצים וממהרים להלחם ולנקם נקמות כנגד רצים אחרים שרצים להרע ולהחליש מזלות כדי לשלט עליהם וסוד זה (אסתר ג) הרצים יצאו דחופים רצים מצד זה ורצים מצד זה ובגללם (שם ח) והעיר שושן צהלה ושמחה או נבוכה אם מקדימים אלה שכאן העיר שושן שמחה ואם מקדימים אלה של הצד האחר העיר שושן נבוכה.</p>
<p>והא אוקימנא דבכלא קיימין אלין לקביל אלין סטרא דא לקבל סטרא דא ובנין כך אלין אינון מגינין לכלא כד סלקין אלין באלין נפק חד אורא דלעילא ואתעבידו כלהו מגן חד וסימניך (בראשית טו א) אנכי מגן לך</p>	<p>והרי בארנו שבכל עומדים אלה כנגד אלה צד זה כנגד צד זה ולכן אלה הם מגנים לכל כשעולים אלה באלה יוצא אור אחד שלמעלה וכולם נעשים מגן אחד וסמנך (בראשית טו) אנכי מגן לך.</p>
<p>תריסר גלגלין אינון דסחראן גו היכלא דא ואינון אקרון שרפים¹³⁹⁹ דתרין גווינין חוור וסומק רחמי ודינא אלין אינון קיימי לאשנחא תדיר על</p>	<p>שנים עשר גלגלים הם שסובבים לתוך ההיכל הזה והם נקראים שרפים בשני צבעים לבן ואדם רחמים ודין אלה הם עומדים להשיגח תמיד על כל אותם בעלי</p>

¹³⁹⁴ הוא ענין בפ"ע, ואינו באתר תא הרצים ההוא, אלא בד' פתחין של היכל עצמו, כמ"ש בפ"ב כנ"ל. (אמר לעילא לעילא שבד' פתחים הנ"ל אמר למעלה שיש ממונים אחרים כנ"ל, ואותן ממונים שנזכר כאן, הן באותן פתחין למעלה למעלה וז"ש). [הגה. "ובג"כ אקרי תא הרצים". כמ"ש ויקח את כל מגיני הזהב אשר עשה שלמה ויעש כו' מגיני כו' ויהי מדי בא המלך בית ה' ישאום הרצים. והוא בשעתא דקשרין קשרין, כלהון נפקין מליין בדינא כנ"ל בפ"ב. והושיבם אל תא הרצים. אחר הקשרין יורדין ל"א במקומו אחר התפלה, וזה מדי בא המלך בית ה', בשעתא דסלקין ההיכלין, עייל הקב"ה בק"ק. ובימי שלמה לא נצטרכו לזה, כי שלום היה בימיו בפמליא של מעלה ובפמליא של מטה. ובימי רחבעם הוצרכו לזה, להגן עליו כנ"ל. ע"כ] (יהל אור).

¹³⁹⁵ חשמלים פרטיים בעולם הבריאה וכו' משם הוא כל הנקמה והדין והמשפט על כל המצירים והמציקים לישראל וכו' כי כל כפיית הס"א הוא רק מסוד החשמל (דע"ה ח"א סב ע"ג).

¹³⁹⁶ ר"ל במהירות בלא עיכוב, ולכן נקר' הרצים, כמש"ו דאינון רצים רהטין ואוחו כו' (יהל אור).

¹³⁹⁷ כמ"ש הרצים יצאו דחופים כו', והעיר שושן נבוכה, וכ' הרצים כו' יצאו מבהלים ודחופים כו', והעיר שושן צהלה ושמחה. ובשניהם כתיב בדבר המלך, כמ"ש לקמן רנ"ב ע"א וכלא בין לטב בין לביש מבי מלכא אתדן האי ב"נ (יהל אור).

¹³⁹⁸ והכל לפי מעשה בנ"א אם יש בהם רצין לדבר מצוה או לדבר ערוה ח"ו (יהל אור).

¹³⁹⁹ ר"ל שהם שרפים ממונים על שאר כו' (יהל אור).

<p>כל אינון מארי דצערא דצערין לון שאר עמיין ודחקין לון ואקרון חלונות¹⁴⁰⁰ והיינו דכתיב (שיר ב ט) משניח מן החלונות¹⁴⁰¹</p>	<p>הצער שמצערם אותם שאר העמים ודוחקים אותם ונקראים חלונות והיינו מה שכתוב משגיח מן החלונות.</p>
<p>ואלין קיימי לאסתכלא כל אינון דמצלן צלותיהו דמקדמי לבי כנישתא ואתמונן מאינון עשרה קדמאי כדין סלקין וכתבין¹⁴⁰² לון לעילא בגין דאלין אקרון חברים לגבייהו הדא הוא דכתיב (שם ח יג) חברים מקשיבים לקולך השמיעיני</p>	<p>ואלו עומדים להסתכל על כל אותם שמתפללים תפלותיהם שמקדימים לבית הכנסת ונמנים מאותם העשרה הראשונים ואז עולים וכותבים אותם למעלה משום שאלו נקראים חברים שלהם וזהו שכתוב (שם ח) חברים מקשיבים לקולך השמיעיני.</p>
<p>זכאין אינון צדיקיא דידעי לסדרא צלותהון כדקא יאות בגין דכד האי צלותא שראת לאסתלקא אלין סלקין בהאי צלותא ועאלין בכל אינון רקייעין ובכל אינון היכלין עד תרעא דפתהא עלאה¹⁴⁰³ ועאלת ההיא צלותא קמי מלכא לאתעטרא כמה דאתמר</p>	<p>אשריהם הצדיקים שיודעים לסדר תפלתם כראוי משום שכאשר התפלה מתחילה לעלות אלו עולים עם התפלה הזאת ונכנסים לכל אותם הרקיעים ולכל אותם ההיכלות עד שער הפתח העליון ואותה תפלה נכנסת לפני המלך להתעטר כמו שנתבאר.</p>
<p>תא חזי כל אינון דמצלאן צלותין ומקדשי למאריהון ברעותא שלים האי צלותא בעיא לאפקא לה מגו מחשבה וברעותא דמלולא ורוחא וכדין אתקדש שמיה דקודשא בריך הוא וכד מטאת לגבי אלין חברים כלהו נטלי לההיא צלותא ואזלן בהדה עד היכלא רביעאה בההוא פתחא ואלין משבחין בההוא זמנא דמצלאן צלותין ומקדשי בההוא זמנא אלין אינון די ממנן¹⁴⁰⁴ ביממא בהו בישראל למהוי עמהון חברים (נ"א ולאו בליליא כאינון) ובליליא באינון אחרנין דאמרי שירתא בליליא</p>	<p>בא וראה כל אלו שמתפללים תפלות ומקדשים את רבונם ברצון שלם התפלה הזו צריך להוציא אותה מתוך מחשבה וברצון של דיבור ורוח ואז מתקדש שמו של הקדוש ברוך הוא וכשמגיעה לחברים הללו כולם לוקחים את אותה תפלה והולכים עמה עד ההיכל הרביעי באותו הפתח ואלו משבחים באותו זמן שמתפללים תפלות ומקדשים באותו זמן אלו הם שממנים ביום על ישראל להיות עמהם חברים (ולא בלילה כאותם) ובלילה באותם האחרים שאומרים שירה בלילה.</p>
<p>ותא חזי כתיב (משלי כח כד) גוזל אביו ואמו ואומר אין פשע חבר הוא לאיש משחית והא אוקמוה בגין דמנע¹⁴⁰⁵ ברכאן דקודשא בריך הוא דאיהו אביו כמה דכתיב (דברים לב ז) שאל</p>	<p>ובא וראה כתוב (משלי כח) גוזל אביו ואמו ואמר אין פשע חבר הוא לאיש משחית והרי פרשוה משום שמונע ברכותיו של הקדוש ברוך הוא שהוא אביו</p>

¹⁴⁰⁰ והן י"ב חלונות בבה"כ כמש"ל (יהל אור).

¹⁴⁰¹ ר"ל שהקב"ה משגיח על ידם, שלכל דבר ממנו קיימין. ואע"ג שהכל ביד הקב"ה. והן מעלין התפלות לאשגחא בהו קב"ה כמש"ל ע"ב "אלין חלונות כו' ולאשגחא בהו קב"ה" (יהל אור).

¹⁴⁰² ר"ל בסייעתא דילהון. וז"ש "בגין דאלין אקרון חברים לגבייהו". ר"ל שמקדישין עם ישראל ביחד, כמ"ש למטה "ואלין חברים קיימי תדיר כו' ולמהוי עמי חברים לקדשא שמא דמאריהון ולזמרא כו". וז"ס (ברכות ט ע"ב) כל הרגיל לבא לבה"כ ולא בא יום א', הקב"ה משאל בו, שנאמר מי בכס ירא ה' כו', אשר הלך חשכים ואין נגה לו, שהן החברים המאירים לו מהיכל הזה, שהוא היכל נגה, וזה הלך חשכים לסט"א, שהוא דא לקבל דא, והוא היכל הג' דסט"א, שהוא היכלא דאפיל וחשיך, כמש"ל דף רס"ד ע"ב "היכלא תליתאה היכלא דא איהו היכלא דאפיל וחשיך, ולית בי' נהורא כלל". זהו ואין נגה לו, שהוא היכל נגה הזה, דלית (ביה) נהורא כלל (יהל אור).

¹⁴⁰³ הוא תרעא דצדק, צדיקים יבאו בו, והוא בפתח של היכל הד', כמ"ש למטה "ואזלן בהדה עד היכלא רביעא' בההוא פתחא" (יהל אור).

¹⁴⁰⁴ ר"ל אלין חברים הם המשוררים עם ישראל ביום. שיש אחרים המשוררין בלילה וחשיין ביום, כמ"ש (חגיגה יב ע"ב) מעון שבו תתות של מה"ש שאומרות שירה בלילה וחשות ביום כו'. וז"ש "ולאו בליליא באינון אחרנין כו'" (יהל אור).

¹⁴⁰⁵ ר"ל שאמרו בגמ' (ברכות לה ע"ב) כל הנהנה בלא ברכה כאלו גוזל להקב"ה וכ"י שנאמר גוזל אביו ואמו כו' ואין אביו כו' כמש"ו. וכן בכ"מ שאומר והא אוקמוה, כתוב באגדות (יהל אור).

<p>אביך ויגדך וכתוב (משלי כג כה) ישמח אביך ואוקמוה¹⁴⁰⁶</p>	<p>ככתוב שאל אביך ויגדך וכתוב (משלי כג) ישמח אביך ופרשוה.</p>
<p>חבר הוא לאיש משחית מאן איש משחית דא איהו ההוא איש דפגים¹⁴⁰⁷ לסיהרא ואקרי (שם כז כה) איש תהפוכות (תהלים קמ"ב) איש לשון (בראשית כה כז) איש יודע ציד איש שדה והאי איהו איש משחית דהאי איהו מנע ברכאן מעלמא אוף הכי מאן דמנע ברכאן מעלמא חבר הוא להאי איש משחית כדקאמרן ודא הוא רוא בגין דאצטריך ליה לבר נש לברכא לקודשא בריך הוא ולצלאה צלותא כדקא יאות בגין דיתברך שמיה קדישא ויתחבר באלין חברין קדישין ולא יפגום צלותיה בגין דימנע ברכאן מעלמא ויתחבר בההוא חבר איש משחית דאיהו מנע ברכאן מעלמא וגרים מותא לכלהו</p>	<p>חבר הוא לאיש משחית מי האיש משחית זהו אותו איש שפוגם את הלבנה ונקרא (שם טז) איש תהפוכות איש לשון איש יודע ציד איש שדה וזהו איש משחית שזהו שמונע ברכות מן העולם אף כך מי שמונע ברכות מהעולם חבר הוא לאיש משחית הזה שאמרנו וזהו סוד משום שצריך לאדם לברך את הקדוש ברוך הוא ולהתפלל תפלה כראוי כדי שיתברך שמו הקדוש ויתחבר עם החברים הקדושים הללו ולא יפגם את תפלתו משום שימנע ברכות מהעולם ויתחבר עם אותו איש משחית שהוא מונע ברכות מן העולם וגרם מות לכלם.</p>
<p>כתיב (דברים יח יא) וחבר חבר מאי וחבר חבר ההוא מאן דאזיל בתר סטרא אחרא וחרש חרשין איהו משך עליה רוחא אחרא מסאבא ואתחבר בההוא חברותא דההוא חבר רע ושארין בהברותא בהדיה ההוא חבר איש משחית אמאי אקרי חבר בגין דבשעתא דאתיליד בר נש אתחבר עמיה ותדיר קיימא בהדיה חבר לבתר אתהפך ליה חבר איש משחית</p>	<p>כתוב וחבר חבר מה זה וחבר חבר זה אותו מי שהוא הולך אחר הצד האחר ומכשף כשפים הוא מושך עליו רוח אחרת טמאה ומתחבר באותה חברות של אותו חבר רע ושורה בחברות עם אותו חבר איש משחית ולמה נקרא חבר משום שבשעה שנוולד אדם הוא מתחבר עמו ותמיד עמו כחבר אחר כך נהפך לו חבר איש משחית.</p>
<p>והכי אית בסטרא דקדושה בסטרא דימינא חבר טוב דעביד טיבו עמיה דבר נש בעלמא דין ובעלמא דאתי ואלין חברים קיימי תדיר עליה דבר נש בחברותא חדא לשיזבא ליה ולאנגא עליה ולמהוי עמיה חברים לקדשא שמא דמאריהון ולזמרא ולשבחא קמיה תדיר</p>	<p>וכן יש בצד הקדושה בצד הימין חבר טוב שעושה טוב עם האדם בעולם הזה ובעולם הבא והחברים הללו עומדים תמיד על האדם בחברות אחת להצילו ולהגן עליו ולהיות עמו חברים לקדש את שם רבונו ולזמור ולשבח לפניו תמיד.</p>

¹⁴⁰⁶ ר"ל על הקב"ה (יהל אור).

¹⁴⁰⁷ והוא בסט"א נגד היכל הזה, ששם אתערותא דלישנא בישא, ושם אתערותא דנחש, כמש"ש דף רס"ד ורס"ה, ע"ש שבלה"ר מעוררין לנחש הקדמוני שפיתה לחוה בלה"ר, ואתפגים סיהרא ע"י הלה"ר. וכן הוא כאן להיפך, לאתברכא כ"י, סיהרא, בלשון, בסוד מי זאת עולה מן המדבר, כמ"ש לעיל. וז"ס אף וחמה ומשחית בהיכל הג' דסט"א, אף וחמה הן בב' נוקבין דחוטמא, כי הג' הנ"ל הן תננא ואשא וגחלי דנורא, כמ"ש בס"ד פ"ב תלת שלהובי מתוקדין בנוקבוי. ואמר בא"ר דף קל"ד ע"ב בהאי תננא אתכללו אשא וגחלי דנורא כו' ותאנא כל אתחברו תלת אלין דכלילן בהאי תננא דנפיק מחוטמוי כו' וקרינן ל"י אף וחימה ומשחית. ושם בדף קל"ה ע"א ותאנא בתרין נוקבין דחוטמא בחד נוקבא נפיק תננא כו' ומחד נוקבא נפיק אשא כו'. וכן בא"ז דף רצ"ד אמר מחד נוקבא תננא ומחד נוקבא אשא כו'. והן אף וחימה. וגחלי דנורא יוצאין מפומא, כמ"ש אש מפיו תאכל, גחלים בערו ממנו. ואע"ג דבא"ר אמר דכלהו נפקי מחוטמא, ר"ל העקרא של רוגזא נפיק מחוטם, אבל הגחלים יוצאין מפיו, וכמ"ש בא"ז דף רפ"ט ע"א חוטמא דד"א כמה דאוקמינא דכתיב עלה עשן באפו כו', והכא כתיב ותהלתי אחטם לך. ובספרא דאגדתא כו'. ואי תימא הא כתיב ואש מפיו תאכל, עיקרא דרוגזא כו'. וזהו משחית, כמ"ש בא"ר שם משחית מנ"ל דכתיב לפני שחת כו' בנורא דליק מוקדא. כמ"ש אש וגפרית. והוא המשחית בלה"ר, שהוא בפומא, והוא הנחש דפגים לסיהרא בלה"ר, וזהו חבר לאיש משחית, כמ"ש אם ישוך הנחש בלא לחש ואין יתרון לבעל הלשון, וכל מי שיועד ללחוש ואינו לוחש (תענית ת.ו), ואמרו (שם ובערכין) לע"ל מתקבצין ובאות כל החיות אצל הנחש ואומרת לו כו' (יהל אור).

מאלו יוצאים	מאלין נפקי
	רנ/ב
ארבעה תומכים אחרים לאותם השנים עשר שאמרנו החברים הללו ואלו הם עומדים לאותם שיועצים עצה להזיק לצדיקים אף על גב שלא עושים ועולים ומודיעים הדבר למעלה ומבטלים את אותה העצה ואלו נקראים אראלים ואף על גב שכלם התמנו לזה כל אחד התמנה ונפקד על דברים ידועים ותחת אלו אין להם חשבון.	ארבע סמכין ¹⁴⁰⁸ אהרנין לאינון תריסר דקאמרן הני חברים ואלין אינון קיימי לגבי אינון דיעטין עיטא לאבאשא לצדיקיא אף על גב דלא עבדי וסלקי ואודעי מלה ¹⁴⁰⁹ לעילא ובטלי לההוא עיטא ואלין אקרונ אראליים ¹⁴¹⁰ ואף על גב דכלהו אתמנון לדא כל חד וחד ¹⁴¹¹ אתמנא ואתפקד על מלין ידיעאן ותחות אלין ¹⁴¹² לית לון חושבנא ¹⁴¹³
אלו הארבעה עומדים לארבעת צדדי העולם וכל אחד עומד להשגיח על ישראל ואלו נקראים חרכים כמו שנאמר (שיר השירים ב) מציץ מן החרכים שמות אלו הארבעה שנקראים חרכים עיגאל עירי"ה (עזרי"ה) עריאל יהיראל.	אלין ארבע ¹⁴¹⁴ קיימי לארבע סטרי עלמא ¹⁴¹⁵ וכל חד קאים ¹⁴¹⁶ לאשגחא עליהו דישראל ואלין אקרונ ¹⁴¹⁷ חרכים כמה דאת אמר (שיר ב ט) מציץ מן החרכים ¹⁴¹⁸ שמא דאלין ארבע דאקרונ חרכים עיגאל עירי"ה (נ"א עזרי"ה) עריאל יהיראל
עיגאל הוא עומד לצד מזרח וזה עומד להשגיח על כל אותם שעושים מעשים	עיגאל איהו קאים לסטר מזרח ודא קיימא לאשגחא ¹⁴¹⁹ על כל אינון דעבדין עובדין

¹⁴⁰⁸ לכל שלשה מהשנים עשר סמכא חד שהוא פועל כח ההנהגה משלשה הנזכרים ופעולתם מעין אותה פעולה דהיינו כעין הגנה והצלה כדמפרש ואזיל, דהיינו עצה או מחשבה כדי שלא יבא לידי מעשה ויצטרכו מגינים ורחמים וסייפין, אלו ממהרים להפירה ולבטלה, או בשעה שהולכים לעשות מעשה אלו מבטלים עצתם דרכם (אור יקר). ר"ל מאלין תריסר גלגלים, נפקין ד' סמכין. והן אראלים כמש"ו (יהל אור).
¹⁴⁰⁹ ומלמדים זכות (או ריקר).

¹⁴¹⁰ אין ספק שהחשמלים הם חיות אש ממללות והם בסוד שם יהו"ה אבל אראלים הם בסוד שם אדני" דהיינו אראלם ודאי כדפירשו באיכה, והעליונים מבטלים דבר גדול מלחמה ערוכה ואלו מבטלים דבר קטן שעדין לא בא לידי מעשה (אור יקר).

¹⁴¹¹ בענין שיש להם פעולה כוללת ופעולה פרטית והענין שהם בעלי מזרח מערב צפון ודרום דהיינו ארבעה הנהגות וכולם יחד הנהגה אחת, לכך בערך ייחודם יחד יש להם פעולת ההצלה הנזכרת ובערך כל אחד ואחד יש להם פעולת רחמים לעצמה (אור יקר). ר"ל אע"ג שכולם אתמנון לאשגחא על ישראל, מ"מ אלו הם העיקרים שממונין ע"ז. וכן בכולם, כ"א כלול בחבירו, ומ"מ כ"א עומד על משמרתו (יהל אור).
¹⁴¹² ר"ל תחת האראלים (יהל אור).

¹⁴¹³ מפני ריבוי בחינות הפעולות כפי מקרי העולם הגשמי, ולכך יתרבו הנפרדים תחתם שיפעלו פעולתם בכל בחינה המצטרפת (אור יקר).

¹⁴¹⁴ אראלים אשר יקבו בשמות (אור יקר).

¹⁴¹⁵ בסוד ארבע בחינות ההנהגה כדפירשנו ולא שיהיו כולם יחד על הנהגת המזרח ועל הנהגת המערב וכו' (אור יקר).

¹⁴¹⁶ כדמפרש לקמיה ופעולתם יחד הוא השגחה להשגיח על מעשה התחתונים כדמסיק לקמיה, ויש עליונים מהם שהם שנים עשר גלגלין דקאמרן לעיל והם חלונות מפני שההשגחה מתרבת בהם, אמנם אלו הארבעה הם חרכים שדרך בהם ישגיח ולא יותר מדאי כאומרם משגיח מן החלונות (אור יקר).

¹⁴¹⁷ ר"ל הד' אראלים. והענין כמ"ש למטה כי חלונות הן פתחים מאירים יותר מחרכים, וההשגחה בחלונות היא יותר מחרכים. וכן הוא באלין תריסר גלגלים וארבע אראלים, וכמ"ש למטה (יהל אור).

¹⁴¹⁸ לכך נקראים חרכים, וכבר נודע כי אלו הם סוד השגחת השכינה שהיא מתלבשת לבושיין דחול לזמנין ופועלת על ידם ולזה כתיב הנה ז"ה עומד דהיינו תפארת אחר כותלנו מלכות שהתפארת משגיח מן המלכות והיא דרך אלו הכחות, נמצא התפארת פועל בממשלת היום על ידי המלכות וזהו שאמר משגיח וכו', והנה הפעולות פעמים נגלות ונראות פעמים נסתרות ונעלמות והוא משגיח בין באלו ובין באלו (אור יקר).

¹⁴¹⁹ והוא עומד בפרץ, שהוא בצפון, והן על המתגברין על יצרן, שהן גבורים עומדין בפרץ, שאין מניחין ליכנס הס"א בפרצה, והוא החושב לעשות עבירה ומתגבר על יצרו. ועז"נ ומושל ברוחו מלוכד עיר. ולכן נקרא הממנא עיריאל (יהל אור).

<p>טובים ועל כל אלו שחושבים מחשבה של מצוה אף על גב שלא יכולים לעשות.</p>	<p>טובים ועל כל אלו שחושבים מחשבה של מצוה אף על גב שלא יכולים לעשות.</p>
<p>עירי"ה עומד לצד דרום וזה עומד להשגיח על כל אותם שמנחמים את העני או שיש בלבם צער עליו אף על גב שאינם יכולים לתת לו ולאותם שהולכים לדרך מצוה ולאותם שעושים חסד עם מתים והוא מעמיד קיום של אמת וזה התמנה להזכיר אותו למעלה ולחקק דיוקנו למעלה להכניסו לעולם הבא.</p>	<p>עירי"ה עומד לצד דרום וזה עומד להשגיח על כל אותם שמנחמים את העני או שיש בלבם צער עליו אף על גב שאינם יכולים לתת לו ולאותם שהולכים לדרך מצוה ולאותם שעושים חסד עם מתים והוא מעמיד קיום של אמת וזה התמנה להזכיר אותו למעלה ולחקק דיוקנו למעלה להכניסו לעולם הבא.</p>
<p>עירי"ה עומד לצד צפון וזה עומד להשגיח על כל אותם שחשבו לעשות רעות ולא עשו או רוצים לחטא ובאו לעשות והתחזק ביצרו ולא עשה.</p>	<p>עירי"ה עומד לצד צפון וזה עומד להשגיח על כל אותם שחשבו לעשות רעות ולא עשו או רוצים לחטא ובאו לעשות והתחזק ביצרו ולא עשה.</p>
<p>יהירא"ל עומד לצד מערב וזה עומד להשגיח על כל אותם שעוסקים בתורה ומכניסים בניהם ללמד תורה לבית הרב ולכל אותם שמסתכלים על חולה כשהוא בבית חליו ומשגיחים עליו ומודיעים לו שיתבונן בחטאיו ובמעשיו וישוב מהם לרבונו משום שכל מי שמשתדל עם אותו חולה שיסתכל במעשיו וישוב בתשובה לפני הקדוש ברוך הוא הוא גורם לו להינצל ולהשיב לו את רוחו.</p>	<p>יהירא"ל עומד לצד מערב וזה עומד להשגיח על כל אותם שעוסקים בתורה ומכניסים בניהם ללמד תורה לבית הרב ולכל אותם שמסתכלים על חולה כשהוא בבית חליו ומשגיחים עליו ומודיעים לו שיתבונן בחטאיו ובמעשיו וישוב מהם לרבונו משום שכל מי שמשתדל עם אותו חולה שיסתכל במעשיו וישוב בתשובה לפני הקדוש ברוך הוא הוא גורם לו להינצל ולהשיב לו את רוחו.</p>
<p>ועל דא כתיב (תהלים מא א) אשרי משכיל אל דל ביום רעה ימלטהו יהו"ה מאי ביום רעה ביום רע מבעי ליה אלא ביום רעה ביומא דשלטא ההוא רעה למיסב נשמתיה אשרי משכיל אל דל דא הוא מרע כמה דאת אמר (ש"ב יג ד) מדוע אתה ככה דל בן המלך ובגין כך ביום רעה ימלטהו יהו"ה</p>	<p>ועל זה כתוב אשרי משכיל אל דל ביום רעה ימלטהו ה' מה זה ביום רעה ביום רע היה צריך להיות אלא ביום רעה ביום ששולטת אותה הרעה לקחת את נשמתו אשרי משכיל אל דל זהו חולה כמו שנאמר (שמואלב יג) מדוע אתה ככה דל בן המלך ולכן ביום רעה ימלטהו ה'.</p>
<p>ואלין (ס"א אינון דמסתכלי) מסתכלי בההוא מרע לאתבא ליה מחובוי גבי קודשא בריך הוא כמה דאוקימנא בהיכלא דא קיימא עליה לאשגחא¹⁴²³ וביומא דשריא דינא על עלמא ישתויב מניה כמה דאת אמר ביום רעה</p>	<p>ואלו (אותם שמסתכלים) שהם מסתכלים באותו חולה להשיבו מחטאיו אצל הקדוש ברוך הוא כמו שבארנו בהיכל הזה עומד עליו להשגיח וביום ששורה הדין על העולם ינצל ממנו כמו שנאמר ביום רעה ימלטהו ה' היום שנמסר הדין</p>

¹⁴²⁰ דהיינו שהמחשבה הנסתרת הוציאוהו לפועל מתגלה (אור יקר).

¹⁴²¹ והיינו פעולה נסתרת ולכן מציץ להסתכל אפילו במחשבת המצוה והשתדלות האדם עליה וזה ענין כולל לכולם שכן כתיב מציץ מן החרכים (אור יקר). וז"ש ויקשב ה' וישמע ויכתב כו', והוא באותן הגלגלים, שהן החלונות כמש"ל ואלין קיימין לאסתכלא כו' כדין סלקין וכתבין לון לעילא, הה"ד חברים מקשיבים כו'. וזהו ויקשב ה', ע"י כנ"ל. וזהו ליראי ה', שהן ההולכין לבה"כ, כמ"ש מי בכס ירא ה' כו' כנ"ל. והן באותן חלונות כנ"ל. ולחושבי שמו, ואמרו מאי לחושבי שמו אפילו חשב לעשות מצוה ונאנס כו' (ברכות ו. וש"מ). והוא באותן החרכים, ולכן סמוכים זה לזה (יהל אור).

¹⁴²² ולכן זה הממונה עומד לצד מערב, ששם האסוותא כמש"ל בדף הקודם (יהל אור).

¹⁴²³ חוזר מ"ש למעלה לאשגחא לכל אינון כו' ולכל אינון דמסתכלי על מרע. ולפי שהפסיק הרבה חוזר לענין ראשון (יהל אור).

<p>ימלטהו יהוה יומא דאתמסר דינא לההיא רעה לשלטאה¹⁴²⁴ ביה (על עלמא) וכלהו אלין קיימא לאשגחא ועל דא אקרונ חרכים</p>	<p>לאותה רעה לשלט בו (על העולם) וכל אלו עומדים להשגיח ולכן נקראו חרכים.</p>
<p>ביומא דראש השנה כד קודשא בריך הוא קאים בדינא על עלמא וההוא סטרא בישא אתי לאסטאה כדין מתכנפי כל הני וקיימן קמי קודשא בריך הוא וכדין מתעטרן כלהו וקיימן קמי קודשא בריך הוא בההוא זמנא מה כתיב משגיה מן החלונות מציין מן החרכים מציין כמאן דאשגח¹⁴²⁵ מאתר דקיק דחמי ולא חמי כל מה דאצטריך ולבתר משגיה מן החלונות אתר אשגחותרא יתיר דפתח פתחין לרחמא על כלא וכד קודשא בריך הוא אשגח על עלמא אסתכל באלין חלונות ובאלין¹⁴²⁶ חרכים וחיים על כלא</p>	<p>ביום של ראש השנה כשהקדוש ברוך הוא עומד בדין על העולם ואותו צד הרע בא להשטין אז מתכנסים כל אלה ועומדים לפני הקדוש ברוך הוא ואז מתעטרים כולם ועומדים לפני הקדוש ברוך הוא באותו זמן מה כתוב (שיר השירים ב) משגיח מן החלונות מציין מן החרכים מציין כמי שמשגיח ממקום דק שרואה ולא רואה כל מה שצריך ואחר כך משגיח מן החלונות מקום של השגחה יתרה שפותח פתחים לרחם על הכל וכשהקדוש ברוך הוא משגיח על העולם מסתכל בחלונות הללו ובחרכים הללו וחס על הכל.</p>
<p>וכדין כד ישראל תקעין בההוא שופר ואתער מתתא ההוא קול דנפיק משופר כליל מאשא ומיא ורוחא ואתעביד מכולא ההוא קול בגין לאתערא קול עילאה דנפקא מגו ההוא שופר דאיהו כגוונא דא כליל באשא ובמיא ורוחא כדין כרוזא נפקא ואכריו בכלהו רקיעין ואמר קול דודי הנה זה בא¹⁴²⁷ וגו' משגיה מן¹⁴²⁸ החלונות מציין מן החרכים</p>	<p>ואז כשישראל תוקעים באותו שופר ומתעורר למעלה אותו הקול שיוצא מן השופר כלול מאש ומים ורוח ונעשה מהכל אותו הקול כדי לעורר קול עליון שיוצא מתוך אותו השופר שהוא כמו זה כלול באש ומים ורוח אז יוצא כרוז ומכריז בכל הרקיעים ואומר קול דודי הנה זה בא וגו' משגיח מן החלונות מציין מן החרכים.</p>
<p>וכדין ידעי כלהו דהא קודשא בריך הוא חיים עליהו דישראל ואמרי זכאין אינון ישראל דאית לון עיטא בארעא בגין לאתערא רחמי מלעילא כדין כתיב (תהלים פט ז) אשרי העם יודעי תרועה יודעי תרועה ודאי</p>	<p>ואז כולם יודעים שהרי הקדוש ברוך הוא חס על ישראל ואומרים אשריהם ישראל שיש להם עצה בארץ כדי לעורר רחמים מלמעלה ואז כתוב אשרי העם יודעי תרועה יודעי תרועה ודאי</p>
<p>רנא/א</p>	
<p>יודעי תרועה מתברי האי תרועה דאיהו דינא קשיא דכלא אתדנו ביה זכאין אינון ישראל בעלמא דין ובעלמא דאתי בגין דאינון ידעי ארחוי דקודשא בריך הוא וידעי למהך בארחוי וליהדא יחודא כדקא יאות</p>	<p>יודעי תרועה שמשברים את התרועה הזו שהיא דין הקשה שהכל נדונים בו אשרי ישראל בעולם הזה ובעולם הבא משום שהם יודעים את דרכי הקדוש ברוך הוא ויודעים ללכת בדרכיו וליחד יחוד כראוי.</p>

¹⁴²⁴ ור"ל זהו ביום רעה, ביום ששולט ההוא רע, ימלטהו ה' (יהל אור).

¹⁴²⁵ כמ"ש לעיל שהאראלים הן פתחים קטנים להשגיח בהן, שאלו הם יוצאים מן החלונות (יהל אור).

¹⁴²⁶ ר"ל במעשה ב"א התלוי באותן חלונות וחרכים, והם אותן דברים שחשיב למעלה, וע"י המצות הנזכרות חיים קב"ה על עלמא (יהל אור).

¹⁴²⁷ ר"ל אותו קול ה' (קלא) עלאה דנפיק משופר, והן חג"ת, שהן אשא ורוחא ומיא כידוע, דנפקין משופר עלאה (יהל אור).

¹⁴²⁸ הוא בזה ההיכל, שהוא אחר היכל חג"ת, ובכאן כלילן כל היכלי נה"י כמש"ל (יהל אור).

<p>אלין חלונות¹⁴²⁹ ואלין חרכים קיימי כלהו לאהדא כל צלותין דסלקין מתתא לעילא ולאשגחא בהו לאעלא לון קמי קודשא בריך הוא ועל דא כל בית הכנסת דלאו ביה חלונות לאו אתר לצלאה ביה כדקא יאות</p>	<p>החלונות הללו והחרכים הללו כולם עומדים לאחז את כל התפלות שעולות מלמטה למעלה ולהשגיח בהן להכניסן לפני הקדוש ברוך הוא ועל כן כל בית כנסת שאין בו חלונות אינו מקום להתפלל בו כראוי.</p>
<p>דהא בית הכנסת לתתא לקבל בית הכנסת דלעילא¹⁴³⁰ בית הכנסת דלעילא דאית ביה¹⁴³¹ חלונות כמה דאמרן הכי נמי לתתא לעילא כנסת הגדולה¹⁴³² אית ביה תריסר חלונות עלאין¹⁴³³ הכי נמי להאי בית הכנסת תתאה וכלא קיימאן דא לקבל דא בנין דעלמין קיימין אלין כגוונא דאלין וקודשא בריך הוא סליק יקריה בכלא ועל דא ביום רעה ימלטהו יהו"ה¹⁴³⁴ כד שלטא ההיא סמרא בישא ימלטהו יהו"ה</p>	<p>שהרי בית הכנסת למטה כנגד בית הכנסת שלמעלה בית הכנסת שלמעלה שיש בו חלונות כמו שאמרנו כך גם למטה למעלה כנסת הגדולה יש בה שנים עשר חלונות כך גם לבית הכנסת התחתון והכל עומדים זה כנגד זה משום שהעולמות עומדים אלו בגון של אלו וכבוד הקדוש ברוך הוא עולה בכל ועל כן ביום רעה ימלטהו ה' כששולט אותו הצד הרע ימלטהו ה'.</p>
<p>כגוונא דא האי ממנא יהירא"ל קיימא על כל אינון דחייסי על מסכני כמה דאת אמר אשרי משכיל אל דל¹⁴³⁵ ובנין דא כלא קיימא בהיכלא דא¹⁴³⁶ והיכלא דא אתכליל בהיכלא אחרא רביעאה¹⁴³⁷ דתמן הוא גזרין ודינין לכלא זכאה חולקיה מאן דידע גנזי דמאריה ליהדא ליה¹⁴³⁸ ולקדשא שמיה דמאריה תדירא למזכי ליה בעלמא דין ובעלמא דאתי</p>	<p>כמו כן הממונה הזה יהירא"ל עומד על כל אותם שחסים על עניים כמו שנאמר אשרי משכיל אל דל ובשביל זה הכל עומד בהיכל הזה וההיכל הזה נכלל בהיכל אחר רביעי ששם הם הגזרות והדינים לכל אשרי חלקו של מי שיודע את גנזי רבונו ליחדו ולקדש את שם רבונו תמיד לזכותו בעולם הזה ובעולם הבא.</p>

¹⁴²⁹ סוד י"ב גבולי אלכסון כמ"ש באד"ר (דף קלד ע"ב), והם ג"כ סוד ה"ב גבולים דארץ ישראל, כמ"ש בבא בתרא (דף קכב ע"א), והי"ב שערים דירושלים אשר בסוף יחזקאל (מח לא - לג), והי"ב שערים שברקיע אשר דרך שם מתקבלים תפילות כל ישראל כמ"ש בזוהר (ויקהל דף רב רע"א), וכן הי"ב חלונות דבית הכנסת דלעילא אשר עליהם נאמר (שיה"ש ב ט) משגיח מן החלונות, וכמ"ש בפ' פקודי (דף רנא ע"א). ושרשם הוא הי"ב אותיות דמילוי אדני, והי"ב אותיות דג' הויות, דמלך מלך ימלוך, שכ"ז הוא הכל מתיקוני המלכות, ר"ל גילויה (הקדו"ש צז ע"ג).

¹⁴³⁰ והוא היכלות דמלכות, והוא בהיכל הזה (יהל אור).

¹⁴³¹ נט ע"ב (הערת הזהר).

¹⁴³² בבינה שנק' כ"י, כמ"ש פ' יתרו (פה ע"א), ויש בה ג"כ חלונות לאשגחא, כמ"ש בתוספתא פ' יתרו דף ס"ח ע"ב האי היכלא איהו פקוחו דעיינין דלא ניים תדיר איהו אשגח. והן י"ב חלונות, כמ"ש פ' יוחי (רמא ע"א) ובסתרי אותיות ה' ע"ג (ב ע"א) האי ה"א איהי תריסר כו'. הני תריסר אינון תריסר תחומין, ואינון לד' סטרי עלמא, תלת תלת לכל סטר. והן הי"ב שערי ירושלים, שלשה לכל צד, ל"ב שבטים. והן י"ג מכלין דרחמי, בחד דרגא דקיימא עלייהו, כמ"ש שם. ובהן משגיח הקב"ה על העולם (יהל אור).

¹⁴³³ ע"י לעיל רב ע"א (לש"ו).

¹⁴³⁴ חוזר למעלה על אינון דמסתכלי על מרע כנ"ל (יהל אור).

¹⁴³⁵ ר"ל שאין מקרא יוצא מידי פשוטו, דל ממש, והוא קיימא עלייהו, שעיר"ה קיימא על אינון דמנחמי למסכנא או דצערי לבייהו עלייהו, אע"ג דלא יכלי למהיב ל'י. וכאן קיימא על מאן דיהיב לון (יהל אור).

¹⁴³⁶ ר"ל לפי שפתקי דינין יוצאים כאן מהיכלא דלעילא, לכן עומדים כאן אותן שמצילין מההוא רעה דשלטא על עלמא (יהל אור).

¹⁴³⁷ והוא נגד היכלא תליתאה דנפקי תמן כל הדינין ושליטו דס"א לאבדא עלמא, ונוטלין מהיכלא רביעאה. וז"ש ובג"ד כו' והיכלא דא אתכליל כו' דתמן הוא גזרין כו' (יהל אור).

¹⁴³⁸ וזהו ללמוד ע"מ לעשות, וזהו המעשה שאמרו (אבות סוף פ"ג) כל שמעשיו מרובין מחכמתו כו'. וע"ז אמרו (אבות סוף פ"א) לא הלמוד עיקר אלא המעשה. [ובפ"ב (מג ע"א טו ע"ד) ת"ח כל הני היכלין כו'. עמש"ש] (יהל אור).

<p>היכלא רביעאה¹⁴³⁹ היכלא דא די קודשא בריך הוא אשתמודע שולמניה בארעא בניניה¹⁴⁴⁰ ודא איהו היכלא דקיימא למטר¹⁴⁴¹ ארחוי דאורייתא דא היכלא אקרי היכלא דביה אתדנו כל דינין דעלמא וכל זכייין וכל חוביין וכל עונשיין וכל אנר טב לאינן דנטרי פקודי אורייתא</p>	<p>ההיכל הרביעי ההיכל הזה שהקדוש ברוך הוא נודע שלטונו בארץ בגללו וזהו ההיכל שעומד לשמר את דרכי התורה זה נקרא היכל הזכות שבו נדונים כל דיני העולם וכל הזכויות וכל החטאים וכל הענשים וכל שכר טוב לאותם ששומרים את מצוות התורה.</p>
<p>היכל דא דזכות משניא מכל שאר היכלין והאי היכלא כלילין ביה ארבע היכלין משניין דא מן דא וכלהו חד היכלא בהיכלא דא אית רוחא חדא דאקרי זכ״ת אל והיכלא דא אקרי על שמייה זכות והאי איהו אל¹⁴⁴² והכא אתדני כל דינין דעלמא והאי איהו רזא דכתיב (תהלים ז יב) ואל זועם בכל יום</p>	<p>היכל הזכות הזה משנה מכל שאר ההיכלות וההיכל הזה כלולים בו ארבעה היכלות משנים זה מזה וכולם היכל אחד בהיכל הזה יש רוח אחת שנקראת זכות אל וההיכל הזה נקרא על שמו זכות וזהו אל וכאן נדונים כל דיני העולם וזהו סוד הכתוב (תהלים ז) ואל זעם בכל יום.</p>
<p>ארבע היכלין ארבע¹⁴⁴³ אלין דאינן בהיכלא דא דא לגו מן דא כלהו כלילין דא בדא וכלהו חד היכלא¹⁴⁴⁴ ואקרי זכותא ארבע היכלין אלין אית להו פתחיין¹⁴⁴⁵ חד ממנא עלאה דקיימא לבר לפתחא קדמאה¹⁴⁴⁶ דהיכלא דא סנסנייה שמייה ועל שמא דא אית ממנא אחרא לסמרא אחרא דשמאלא דנטל דינין בההוא היכלא דיליה לאתערא למעבר בעלמא ובנין דנטיל מניה אקרי על שמייה סנסניה ואיהו שליט¹⁴⁴⁷ על ההוא אסכר״א דרביי</p>	<p>ארבעה היכלות ארבעה אלו שהם בהיכל הזה זה לפניו מזה כולם כלולים זה בזה וכולם היכל אחד ונקרא זכות ארבעה ההיכלות הללו יש להם פתחים ממנה אחד עליון שעומד מחוץ לפתח הראשון של ההיכל הזה סנסנייה שמו ועל השם הזה יש ממנה אחד לצד האחר של השמאל שנוטל דינים באותו ההיכל שלו לעורר ולעשות בעולם ומשום שנוטל ממנו נקרא על שמו סנסנייה והוא שולט על אותו אסכר״א של תינוקות.</p>
<p>והאי ממנא עלאה¹⁴⁴⁸ סנסנייה כד נטיל דינא אכריין לאינן ממנן דקיימיין על תריסר פתחיין¹⁴⁴⁹</p>	<p>והממנה העליון הזה סנסנייה כשנוטל דין מכריז לאותם הממנים שעומדים על</p>

¹⁴³⁹ היכל הזכות גבורה (הערת הזהר).

¹⁴⁴⁰ כמ״ש ועשיתי בם שפטים גדולים וידעו כי אני ה', ונשפטי אתו כו' והתגדלתי והתקדשתי ונודעתי לעיני גוים רבים וידעו כי אני ה' (יחזקאל לח כא-כב), בזאת תדע כי אני ה' (שמות ז יז), ואכבדה בפרעה ובכל חילו וידעו מצרים כי אני ה' (שמות יד ד). וכמ״ש (נחמיה ט י) ותתן אתות ומופתים כו' ותעש לך שם כהיום הזה (יהל אור).

¹⁴⁴¹ כמ״ש (ישעי' כו ט) כאשר משפטיך לארץ צדק למדו יושבי תבל. וכמ״ש (רע״מ דלקמן) על וראיתם אותו וזכרתם את כל מצות ה' ועשיתם אותם. ועיין ברע״מ פ' שלח לך דף קע״ה ע״א ע״ש כל המאמר. וכאן הוא סוד הכסא כמ״ש ל. וכמ״ש (ר״ה כט ע״א) וכי נחש ממית או מחיה אלא בזמן שישראל מסתכלין כלפי מעלה ומשעבדין את לבם לאביהם שבשמים כו', וכנ״ל במאמר הנ״ל שגורם אותם להשתעבד לקב״ה (יהל אור).

¹⁴⁴² כמ״שׁו דכתיב כו'. וכמ״ש בא״ר דף קל״ב ע״א מהו אל תקיף יכול כו' הה״ד כו' אל גבור אל דהוא גבור כו'. וכן נגדו בס״א אמר לקמן דף רס״ה בהאי היכלא אתחזי חד רוחא שליט תקיפא דאיהו על כלהו, ודא אקרי אוף הכי אל כגוונא דאחרא דבסטור קדושה, האי איהו אל נכר (יהל אור).

¹⁴⁴³ נמחק ציהל אור.

¹⁴⁴⁴ לפי שכלולין זה בזה, והן כולן אחד במנין כנ״ל (יהל אור).

¹⁴⁴⁵ ר״ל שיש פתח לכל א' וא' (יהל אור).

¹⁴⁴⁶ ר״ל חוץ לפתח הראשון מד' פתחים דחשיב לקמן, שהן ארבע פתחים הנ״ל, בכל היכל פתח א', ופתח הראשון שהוא להיכל הראשון מבחוץ, והוא היכלא קדמאה לד' היכלין שכלולין כאן, ומבחוץ לפתח הזה הממונה הזה. ועל שמו הוא ג״כ בהיכל של ס״א (יהל אור).

¹⁴⁴⁷ ר״ל הממונה שהוא בס״א (יהל אור).

¹⁴⁴⁸ ר״ל שבכאן בהיכל הקדושה (יהל אור).

<p>ואינן כרוזין דמכרזי כל אינן דינין דאתדנו מהיכלא דזכותא דא</p>	<p>שנים עשר הפתחים ואותם הכרוזים שמכרזים על כל אותם הדינים שנדונו מהיכל הזכות הזה.</p>
<p>רוחא דא דנטיל כלא דאקרי זכו"ת אל דקאמרן כלא כליל ביה¹⁴⁵⁰ מניה נפקו שבעין נהורין נציצין וכלהו בעגולא קיימי בגין לאחזאה דא בדא דלא אתבסי דא מן דא כל זכין וכל עונשין וכל דינין קמי כלהו נהורין אלין קיימין¹⁴⁵¹</p>	<p>רוח זו שנוטלת הכל שנקראת זכות א"ל שאמרנו הכל כלול בה ממנה יוצאים שבעים אורות נוצצים וכולם עומדים בעגול כדי להראות זה בזה שלא מכסים זה מזה כל הזכויות וכל הענשים וכל הדינים לפני כל האורות האלו עומדים.</p>
<p>מנייהו נפקי תרין נהורין דקיימי קמייהו תדיר ואלין שבעין נהורין ותרין נהורין דקיימי קמייהו אינן לגו באמצעיתא¹⁴⁵² דהיכלא ועל רזא דהיכלא דא כתיב (שיר זג) שררך אגן הסהר¹⁴⁵³ אל יחסר המזג.</p>	<p>מהם יוצאים שני אורות שעומדים לפנייהם תמיד ושבעים האורות הללו ושני אורות שעומדים לפנייהם הם לתוך אמצע ההיכל ועל סוד ההיכל הזה כתוב (שיר השירים ז) שררך אגן הסהר אל יחסר המזג.</p>
<p>לקבל אינן נפקי שבעין ותרין נהורין אחרנין מסטרא דימינא ושבעין ותרין נהורין אחרנין מסטרא דשמאלא ואלין קדמאי אינן פנימאי לגו באמצעיתא דהיכלא לקמי נהורין אלין עאלין כל זכוון¹⁴⁵⁴ וכל חובין לאתדכאה כל עובדין דעלמא מאלין פנימאי נפקי¹⁴⁵⁵ אשתכחו כל נהורין דנפקי מרוחא דא¹⁴⁵⁶ עלאה מאתן ושית סרי נהורין וכלהו כלילין ברוחא דא</p>	<p>כנגד אלו יוצאים שבעים ושנים אורות אחרים מצד הימין ושבעים ושנים אורות אחרים מצד השמאל ואלו הראשונים הם פנימיים לפנים באמצע ההיכל לפני האורות הללו נכנסים כל הזכויות והחובות להטהר כל המעשים של העולם יוצאים מהפנימיים הללו נמצאו שכל האורות שיוצאים מהרוח העליונה הזו מאתים וששה עשר אורות וכולם כלולים ברוח הזו.</p>
<p>אינן תרי נהורין דקיימי קמי אינן שבעין¹⁴⁵⁷ אינן סהדי סהדותא תדיר וכתבי פתקי דינא</p>	<p>אותם שני האורות שעומדים לפני אותם השבעים הם מעידים עדות תמיד וכותבים פתקי דין של זכות או של חובה</p>

¹⁴⁴⁹ ש"ב פתחים בהיכל הזה, כמ"ש בפ"ב "תרין עשר פתחין אינן להיכלא דא בכל פתחא ופתחא כל אינן סרכין וממנן דאינן מכרזי לאודע' לתתא כל אינן דינין דזמינין כו'. וז"ש ואינן כרוזין דמכרזי כל אינן כו'. ר"ל שאלו הי"ב ממנן הן המכרזין כל אינן כו'. וי"ב פתחין הן תחת הד' פתחין הנ"ל, והן עלאין על אלו. וז"ש למעלה "דקיימא לפתחא קדמאה עלאה". ר"ל פתח הראשון מד' פתחין עלאין (יהל אור).
¹⁴⁵⁰ כל שבהיכל הזה כנ"ל (יהל אור).

¹⁴⁵¹ ר"ל לפני כלהו הע'. מינייהו כו' תדיר. והן השני סופרים הנ"ל (בפ' בראשית) (יהל אור).

¹⁴⁵² ר"ל כל אלו הע"ב נהורין (יהל אור).

¹⁴⁵³ כמ"ש בגמ' (סנהדרין לז). על הסנהדרין אגן הסהר, שעומדין בעגולא, אל יחסר המזג, שאם נצטרך א' מהם לצאת כו'. והענין כאן כמ"ש (מתני' נדה יט. וע' שבת עז. ובתוס' שם וש"מ) שני חלקים מים וא' יין, והן ג"פ כמ"ש. לקבל אינן שבעין ותרין נהורין כו', ושבעין כו'. והן ג"פ ע"ב, נגד ג' גוונין אמ"ש, שהן אותיות יה"ו הנ"ל, כמ"ש בס"י פ"א מ"ג בירר שלשה אותיות מן הפשוטות בסוד שלש אמות אמ"ש וקבעם בשמו הגדול כו', שהן יה"ו. והן ג' גוונין דע"ב כמ"ש בתז"ח (ד ע"א). והן ב"פ רחמים, מים ואויר, וא' דין, אש, שהוא צד שמאל והן ב' חלקים כו'. וזהו המזג. ואמר אל יחסר, ר"ל לעולם, אפילו שאין עלמא בתיקונא, שלכן (הקשת) נראה בג' הגוונים אמ"ש, סימני אבות, וזהו אל יחסר לעולם, ומכ"ש אם הדור טוב, שהמזג יותר ויותר (יהל אור).

¹⁴⁵⁴ ר"ל ואלו ע"ב הקודמים שאמר לעיל, מני' נפקי שבעין כו', והן פנימאי לאלו, ב"פ ע"ב. לפני אלו הפנימיים הקודמים עולין כל זכות, לפי שהמשפט נאמר בצדק תשפוט כו', שלא להכריע ימין ושמאל, ולכן עולין לפני האמצעים שהן מוכרעין כידוע (יהל אור).

¹⁴⁵⁵ ר"ל כל הנגזר על העולם, הכל יוצא מאלו ע"ב פנימים. וז"ש שמשפט הוא רחמים, קו האמצעי, וידוע שהמשפט יוצא מגבורה, והוא בקו האמצעי של גבורה (יהל אור).

¹⁴⁵⁶ והוא בסוד שם ע"ב מג' אותיות, ג"פ ע"ב, ובחסד הוא בכלל, ובגבורה בפרט, שהן ר"ו כידוע, בסוד כלל ופרט. וכן הוא מנין חס"ד גב"ורה (יהל אור).

¹⁴⁵⁷ הן קדמאי הנ"ל. וכן מ"ש אלין שבעין אינן כו' (יהל אור).

<p>דיכו או דהובא אלין שבעין אינון גזרין גזרי ודיינין דינין וכל דינין דעלמא הן למב הן לבייש הכא איהו רוחא דא דאיהו זכו"ת אל כדקאמרן ביה רשימין תלת אתוון דמדבקן ביה מלעילא¹⁴⁵⁸ דאינון יה"ו והא אוקימנא דכד אלין אתוון מתדבקאן בהאי אתר</p>	<p>אלו השבעים הם גוזרים גזרות ודנים דינים וכל דיני העולם הן לטוב הן לרע הם כאן הרוח הזו שהיא זכות א"ל כמו שאמרנו בה רשומות שלש אותיות שנדבקות בה מלמעלה שהן יה"ו והרי בארנו שכאשר האותיות הללו נדבקות במקום הזה של</p>
<p>רנא/ב</p>	
<p>דאתדבקותא¹⁴⁵⁹ דדכורא בנוקבא כדין אתרשימו בהאי רוחא אינון אתוון והכא אמר¹⁴⁶⁰ דוד (תהלים צד כב) ואלהי לצור מחסי רוא דרוחא דא דאקרי א"ל ורוא דאינון אתוון דרשימין ביה דאקרון יה"ו אלין תלת סמרין דנהורין דקאמרין¹⁴⁶¹</p>	<p>התדבקות הזכר בנקבה אז נרשמות ברוח הזו אותן האותיות וכאן אמר דוד (תהלים צב) ואלהי לצור מחסי סוד הרוח הזו שנקראת א"ל וסוד אותן האותיות שרשומות בה שנקראות יה"ו אלו שלשת הצדדים של האורות שאמרנו.</p>
<p>אינון תלת בתי דינין דמתפלגי בדינין אחרנין במילי דעלמא בעותרא במסכנו במרעין בשלימו דאינון ארבע היכלין דאינון מתקנן לכל אינון אחרנין¹⁴⁶² תרין היכלין לאלין תרי סטרי נהורין אחרנין וחד היכלא לכל אינון מארי דעיינין דעבדי חושבנא מכל עובדין דעלמא וחד היכלא לספרין אחרנין די תחות אלין קדמאי פנימאי אלין ארבע היכלין כלילן בהיכלא דא דאקרי על שמא דהאי רוחא זכותא כדקאמרן בכל פתחא ופתחא דאלין היכלין אית ממנא חד</p>	<p>אותם שלשת בתי הדין שנחלקים בדינים אחרים בדברי העולם בעשר בעני במחלות בשלמות שהם ארבעה היכלות שמתקנים לכל אותם האחרים שני היכלות לאלה שני הצדדים של אורות אחרים והיכל אחד לכל אותם בעלי העינים שעושים חשבון מכל המעשים של העולם והיכל אחד לסופרים אחרים שתחת אלו הראשונים הפנימיים ארבעת ההיכלות הללו כלולים בהיכל הזה שנקרא על שם אותה הרוח של זכות כפי שאמרנו.</p>
<p>בפתחא קדמאה¹⁴⁶³ אית ממנא חדא דשמיה אקרי גזריא"ל (לפתחא קדמאה דשמיה דכלא סנסני"ה דמניה נטיל) האי ממנא אחרא¹⁴⁶⁴ ההוא ממנא איהו לגלאה דינין דאתדנו ואתגזרו לההוא ממנא קדמאה¹⁴⁶⁵ דשמיה סנסני"ה דמניה נטיל האי ממנא אחרא דקיימא על היכלא דסטרא אחרא¹⁴⁶⁶ וקיימא על אסכרה דרביי כדקאמרן</p>	<p>בכל פתח ופתח של ההיכלות הללו יש ממנה אחד בפתח הראשון יש ממנה אחד ששמו נקרא גזריא"ל (לפתח הראשון ששם הכל סנסני"ה שממנו לוקח) אותו הממונה האחר אותו ממנה לגלות דינים שנדונו ונגזרו לאותו הממונה הראשון ששמו סנסני"ה שממנו נוטל הממונה האחר הזה שעומד על ההיכל של הצד האחר ועומד על האסכרה של תינוקות</p>

¹⁴⁵⁸ ר"ל מדכורא כנ"ל (בפ' בראשית) (יהל אור).

¹⁴⁵⁹ והוא מ"ש בפ"ב באמצעיתא דהיכלא דא הוא אתר מתקנא לקבלא רוחא דלעילא כו' (יהל אור).

¹⁴⁶⁰ ר"ל אל יה"ו, הוא ואלה"י. והן רזא דאתדבקות ז"נ, שברזא דנוק' נק' אל, שהוא שם הרוחא. וז"ש לצור, שהוא גבורה כנ"ל (יהל אור).

¹⁴⁶¹ ר"ל שאמר בפ"ב אפיק תלת אחרנין, דאינון תלת בתי דינין דדיינין דינין אחרנין כו' (יהל אור).

¹⁴⁶² ר"ל אלו הד' היכלין שאמר בפ"ב שעומדין בפנימית ע' קדמאי לגו, ובתלת החיצונים ג' בתי דינים הנ"ל. ואמר כאן שמתוקנים ג"כ כל א' לדבר אחר. והוא כמש"ו, שנים לשני פעמים ע"ב, ימינא ושמאלא הנ"ל. וא' לשבעה עיני ה', וא' לשני סופרים הנ"ל. ומה שחשב כאן לא חשיב שם בפ' בראשית. ומ"ש (שם) לא חשיב כאן. ולכן אמר שם חד היכלא דאינון ע' קדמאי לגו, ולא אמר ע"ב, שהן הב' סופרים (יהל אור).

¹⁴⁶³ והוא בפתח של היכל החיצון מד' היכלין. שלכל א' פתח א' כנ"ל (יהל אור).

¹⁴⁶⁴ (לפתחא קדמאה דשמיה דכלא סנסני"ה דמניה נטיל) האי ממנא אחרא" נמחק ביהל אור.

¹⁴⁶⁵ דקיימא לפתחא קדמאה סנוסף ביהל אור

¹⁴⁶⁶ וזה הממונה גזרי"אל עומד בפנים, ומודיע לממונה סנסני"ה העומד בחוץ, והוא מודיע לממונה דסט"א כמש"ו (יהל אור).

<p>והאי ממנא גזריא"ל נוטל מלה דבי דינא פנימאה דכלא אתגזר תמן וכדין אודיע מלה להאי ממנא דלבר וכל אינון כרוזא מכרזי¹⁴⁶⁷ ואמרי בכל רקיעין כך וכך אתגזר מבי מלכא עד דנטלי ההיא מלה בהיכלא דלתתא ומתמן נפקי ומכרזי מלה עד דאשתמע בכלהו רקיעין תתאין ונחתני ואודיעי מלה לכלהו דלתתא</p>	<p>כפי שאמרנו. והממנה הזה גזריא"ל נוטל דבר בית הדין הפנימי שהכל נגזר שם ואז מודיע את הדבר לממנה הזה שבחוץ וכל אותם הכרוזים מכרזים ואומרים בכל הרקיעים כך וכך נגזר מבית המלך עד שנוטלים את אותו הדבר בהיכל שלמטה ומשם יוצאים ומכרזים על הדבר עד שזה נשמע בכל הרקיעים התחתונים ויורדים ומודיעים את הדבר לכלם למטה.</p>
<p>ונטלי מלה כלהו תתאין מדרגא לדרגא אפילו צפרי שמיא ועופי דארעא כלהו נטלי מלה ואודעי לה בעלמא עד דנטלי מלה כל אינון גרדיני נימוסין ואחזיין בחלמא לבני נשא ואתיא ההיא מלה לזמן קריב</p>	<p>ונוטלים הדבר כל התחתונים מדרגה לדרגה אפילו ציפורי השמים ועופות הארץ כולם לוקחים את הדבר ומודיעים אותו בעולם עד שנוטלים הדבר כל אותם שומרי החקים ומראים את זה בחלום לאנשים ובא אותו הדבר לזמן קרוב.</p>
<p>ולזמנין דההיא מלה דאצטריכא למלכי ארעא דאינון ממנן לאתזנא ולדברא עמין דאודעין ההיא מלה עד רקיעא דשמשא דלתתא¹⁴⁶⁸ וקיימא תמן עד דאינון ממנן שמשא דאתמנון על שמשא נטלי ההיא מלה ואודעי לה לאינון ממנן עלאין די בסטרא אחרא ואינון מודעין ההיא מלה למלכי ארעא דאינון בסטרא דלהון</p>	<p>ולפעמים אותו דבר שצריך למלכי הארץ שהם ממונים לזון ולהנהיג עמים שמודיעים את אותו הדבר עד הרקיע של השמש שלמטה ועומד שם עד שאותם ממונים של השמש שנתמנו על השמש לוקחים את אותו הדבר ומודיעים אותו לאותם הממנים העליונים של הצד האחר והם מודיעים את הדבר למלכי הארץ שהם בצד שלהם.</p>
<p>וכד הוו נביאים בהו בישראל הוו נטלין נבואה דלהון מתרין עמודין עלאין דאורייתא סמיך עלייהו¹⁴⁶⁹ לבתר דאסתלקו נביאים מעלמא ואתו מארי דמראה ומארי דחלמא נטלי מלה מאתריה¹⁴⁷⁰ כדקאמרן וכד מלכי הוו בינייהו דישראל ונביאים אסתלקו ומארי דחלמא ומראה לא אשתכחו אודעין מלה לאינון מלכין מהאי פתחא כדקאמרן¹⁴⁷¹</p>	<p>וכשהיו נביאים בהם בישראל היו נוטלים נבואתם משני עמודים עליונים שהתורה סמוכה עליהם אחר שהסתלקו נביאים מהעולם ובאו בעלי המראה ובעלי החלום הם נוטלים הדבר ממקומו כפי שאמרנו וכשהיו בין ישראל מלכים והסתלקו הנביאים ולא נמצאו בעלי מראה ובעלי חלום מודיעים את הדבר לאותם מלכים מהפתח הזה שאמרנו.</p>
<p>ואי תימא היך¹⁴⁷² נטיל מלה מהאי אתר תא חזי כל דרגא ודרגא וכל פתחא ופתחא כלהו אית לון לבר ממנן ידיען דאתמנון (בסטרא דלהון) בכל אינון רקיעין עד דנחתני לתתא</p>	<p>ואם תאמר איך נוטל הדבר מהמקום הזה בא וראה כל דרגה ודרגה וכל פתח ופתח לכלם יש בחוץ ממונים ידועים שהתמנו (בצד שלהם) בכל אותם הרקיעים עד שיורדים למטה לרקיעים התחתונים</p>

¹⁴⁶⁷ שהן הי"ב ממנן דקיימין על י"ב פתחים כנ"ל. "ואמרי בכלהו רקיעין". הן רקיעין עלאין שבהיכלות (יהל אור).

¹⁴⁶⁸ הוא רקיע השמים של זה העולם (יהל אור).
¹⁴⁶⁹ ר"ל מנ"ה שבאצילות, שת"ת שנקרא אורייתא, סמיך עלייהו, כמ"ש לקמן דף רנ"ז ע"ב נביאין דאינון סטרין עלאין תרין ריכין דסמכי לאורייתא קדישא כו' ע"ש (יהל אור).

¹⁴⁷⁰ שהן מבראה כמש"ל בהיכל ב'. וז"ש כדקאמרן (יהל אור).
¹⁴⁷¹ ר"ל בהיכל הג'. וז"ש כדקאמרן, כמש"ל עד דנטלי מלה בהיכלא דלתתא כו'. והוא היכל שלמטה מזה

ההיכל הד' (יהל אור).
¹⁴⁷² ר"ל היאך מגיעין ליטול משם, שהא שם הוא דרגא דנבואה. והשיב שאין נוטלין משם רק מדרגין

דלבר, שהן נגד זה ההיכל, שם הוא זה נגד זה. וכמו שבהיכל נוטלין המראה מהיכל הג', כן בכל העולמות, בין בקדושה בין בס"א, נוטלין הם מדרגא תליתאה, וכן מלכי א"ה ושאר ב"נ (יהל אור).

<p>ברקיעין תתאין ואודעין מלה לאינן דאצטריך בנין דהא מאלין היכלין דאינן סטרא דקדושה ורוא דמהימנותא אתפרשו דרגין לתתא כלהו ברוא דמהימנותא ונחתו דרגין על דרגין עד דפרחין מהאי עלמא ואתמנון ביה</p>	<p>ומודיעים את הדבר לאותם שצריך משום שהרי מההיכלות הללו שהם צד הקדושה וסוד האמונה נפרדות דרגות למטה כולן בסוד האמונה ויורדות מדרגות על מדרגות עד שפורחות מן העולם הזה והתמנו בו.</p>
<p>מנהון לנטרא בני נשא מסטרא אחרא ומנזיקי עלמא ובאינן ארחי דקא אזלי ומנהון לסייעא לבני נשא כד אתאן לאתדכאה ומנהון למעבד אתין ונסין בעלמא ומנהון דקיימי לאשגחא בעובדין דבני נשא למסהד סהדותא וכן (בגוונא דא) מתפרשין כמה דרגין לסטרייהו וכלהו ברוא דמהימנותא עלאה בקדושה עלאה</p>	<p>מהם לשמר בני אדם מן הצד האחר ומנזקי העולם ובאותם הדרכים שבהם הם הולכים ומהם כדי לסייע לבני אדם כשבאים להטהר ומהם לעשות אותות ונסים בעולם ומהם שעומדים כדי להשגיח על מעשי בני האדם להעיד עדות וכן (בצורה זו) נפרדות כמה דרגות לצדיהם וכולם בסוד האמונה העליונה בקדושה עליונה.</p>
<p>כגוונא דא בסטרא אחרא סטרא מסאבא מתפרשין דרגין מאינן היכלין לתתא כלהו דרגין לאבאשא ולאסטאה עלמא מנהון קיימי לאסטאה בני נשא מארה טב לארה בישא ומנהון קיימי לסאבא בני</p>	<p>כמו כן בצד האחר צד הטמאה נפרדות דרגות מאותם ההיכלות למטה כולם דרגות להרע ולהסטות את העולם מהם עומדים להסית בני</p>
<p>רנב/א</p>	
<p>נשא לאינן דאתו לאסתאבא כמה דתנינן אתא בר נש לאסתאבא מסאבין ליה בהאי עלמא ומסאבין ליה בההוא עלמא ואינן אקרו צואה רותחת כמה דאת אמר (ישעיה ל כב) צא תאמר לו ואינן דרגין דקיימן לסאבא יתיר¹⁴⁷³ ובגין כך אלין תדיר לקבל אלין וכלא איהו בדרגין ידיעאן כדקא חוי</p>	<p>אדם מדרך טובה לדרך רעה ומהם קיימים לטמא בני אדם לאותם שבאו להטמא כמו ששינו בא אדם להטמא מטמאים אותו בעולם הזה ומטמאים אותו באותו עולם והם נקראו צואה רותחת כמו שנאמר צא תאמר לו ואותן דרגות שעומדות לטמא יותר ולכן אלה תמיד כנגד אלה והכל הוא בדרגות ידועות כראוי.</p>
<p>פתחא תניינא בהאי פתחא אית ממנא דהריא"ל שמיה ואיהו לסטר ימינא והאי איהו ממנא לאעלא כל זכותין דזכו בהו בני נשא בנין דיתרן בר נש לטב עלייהו כד אתרן לטב¹⁴⁷⁴ ואינן זכיינן קיימן סגיאן על חובי בני נשא כדין האי ממנא פקיד על אנרא וחולקא דאינן זכיינן ואנרן לטב</p>	<p>הפתח השני בפתח הזה יש ממנה ששמו דהריא"ל והוא לצד ימין וזהו ממנה להכניס את כל הזכויות שזכו בהם בני אדם כדי שידון אדם עליהם לטוב כשנדון לטוב ואותן זכויות קימות רבות על חטאי בני אדם ואז הממונה הזה מצוה על שכר והחלק של אותן הזכויות והשכר לטוב.</p>
<p>ואפיק ההוא דינא ומני ליה לההוא ממנא דאקרי פדיא"ל¹⁴⁷⁵ די בהיכלא תליתאה וכדין אמר ליה¹⁴⁷⁶ (איוב לג כד) פדעהו מרדת שחת בגין דכד בר נש קאים בני מרעיה ואתפס בתפיסו דמלכא כדין אתרן בר נש וכל זכו וכל</p>	<p>ומוציא את אותו הדין וממנה את אותו ממנה שנקרא פדיא"ל שבהיכל השלישי ואז אומר לו פדעהו מרדת שחת משום שכשאדם עומד בבית חליו ונתפס בתפיסת המלך אז נדון האדם וכל זכות וכל חטא שעשה אדם בעולם הזה הכל</p>

¹⁴⁷³ ר"ל אותן הנק' צואה רותחת, וכמ"ש לקמן דף רס"ה ע"ב ע"ש (יהל אור).

¹⁴⁷⁴ ר"ל למעלה אמר שממונה לעאלא בפתח זה כל זכות של אדם לפני הב"ד, וכאן אומר שממונה להוציא הפס"ד שאתרן לטב (יהל אור).

¹⁴⁷⁵ והוא בהיכל השלישי בפתח מערב שממונה על הרפואה (יהל אור).

¹⁴⁷⁶ ר"ל שאומר לממונה פדיאל פדעהו כו' (יהל אור).

<p>חובא דעבד בהאי עלמא כלא עאל בהאי היכלא לאתדנא</p>	<p>נכנס בהיכל הזה להיות נדון.</p>
<p>וכד אתרן לטב בהאי פתחא נפיק דיניה לטב לימינא דהאי ממנא דהריא"ל דקיימא ביה ואודעין דיניה לטב עד דאשתזיב ונחתא ההוא דינא בכל אינון ממנן דרגין דאשתמודעו לטב לתתא כלהו דרגין על דרגין וכלא בין לטב בין לביש מבי מלכא אתרן ההוא בר נש</p>	<p>וכשנדון לטוב בפתח הזה יוצא דינו לטוב לימין הממונה הזה דהריא"ל שעומד בו ומודיעים את דינו לטוב עד שנצול ויורד אותו הדין לכל אותם הממנים הדרגות שנודעות לטוב למטה כולן דרגות על דרגות והכל בין לטוב בין לרע מבית המלך נדון אותו אדם.</p>
<p>פתחא תליתאה בהאי פתחא אית ממנא חד גדיא"ל שמיה ואיהו לסטר שמאלא והאי איהו ממנא לאעלא (ס"א לאתקלא) כל חובין וכל בישין דבר נש אסטי אבתריהו בהאי עלמא ונחת לון גו מתקלא לאתקלא באינון זכין דעאלו בידא דההוא¹⁴⁷⁷ ממנא אחרא דקארמן</p>	<p>הפתח השלישי בפתח הזה יש ממנה אחד ששמו גדיא"ל והוא לצד שמאל וזהו הממונה להכניס (לשקל) את כל החטאים וכל הרעות שאדם סטה אחריהם בעולם הזה ומוריד אותם לתוך משקל להשקל עם אותן זכויות שנכנסו ביד אותו הממונה האחר שאמרנו.</p>
<p>וההוא מתקלא קיימא גו פתחא רביעאה ותמן אתקלו זכין וחובין כחדא מאן דנצח מנייהו הכי אית ליה ממנן בההוא סטרא אי נצחן זכין כמה ממנן אית בסטרא דימינא ונטלי ההוא דינא ומעברין בישין ומרעין מההוא בר נש עד דאשתזיב אי נצחן חובין כמה ממנן אית ליה בההוא סטרא דשמאלא עד דנטלי מלה ההוא סטרא אחרא וכל אינון גרדיני נימוסין עד דאתרע מזליה וכדין נחתא ההוא סטרא אחרא ונטיל נשמתא זכאה חולקהון דצדיקיא בעלמא דין ובעלמא דאתי</p>	<p>ואותו המשקל עומד בתוך הפתח הרביעי ושם נשקלים זכויות וחובות כאחד מי שנצח מהם כך יש לו ממונים באותו הצד אם הזכויות נצחו כמה ממונים יש בצד ימין שנוטלים אותו הדין ומעבירים את הרעות והמחלות מאותו אדם עד שנצול אם החטאים נצחו כמה ממונים יש לו באותו צד שמאל עד שלוקחים הדבר אותו הצד האחר וכל אותם שומרי החקים עד שהורע מזלו ואז יורד אותו הצד האחר ונוטל את הנשמה אשרי חלקם של הצדיקים בעולם הזה ובעולם הבא.</p>
<p>פתחא רביעאה בהאי פתחא קיימא חד ממנא ואזני"ה (ס"א מאזני"ה) שמיה והאי איהו מתקלא דנטלא (ס"א דתקיל) זכין וחובין וביה אתקלו כלהו כחדא ודא אקרי¹⁴⁷⁸ מאזני צדק כדכתיב (ויקרא יט לו) מאזני צדק בהאי אתקלו כלהו לאתדנא</p>	<p>הפתח הרביעי בפתח הזה עומד ממנה אחד ששמו ואזני"ה (מאזני"ה) וזהו משקל שנוטל (ששוקל) זכויות וחובות ובו נשקלים כולם כאחד וזה נקרא מאזני צדק כמו שכתוב מאזני צדק בזה נשקלים כולם להדון.</p>
<p>תחת האי ממנא אית תרין ממנן חד לימינא וחד לשמאלא חד לימינא הריא"ל שמיה חד לשמאלא גודיא"ל¹⁴⁷⁹ שמיה וכד אתקלו זכין וחובין דא אכרע¹⁴⁸⁰ לסטר ימינא ודא אכרע</p>	<p>תחת הממונה הזה יש שני ממונים אחד לימין ואחד לשמאל אחד לימין הריא"ל שמו אחד לשמאל גודיא"ל שמו וכשנשקלים זכויות וחובות זה מכריע לצד</p>

¹⁴⁷⁷ ר"ל הממונה דהריאל הנ"ל, נוטל הזכויות בפתח שלו. והאי ממונה גדיאל נוטל החובות בפתח שלו, ושניהם מניחין הזכויות והחובות במתקלא שעומד בפתח הרביעי, ושם אתקלו שפתח דשם ממונה על המתקלא, וכאן אינון רק להעלות זכוון וחובין. ופתח הב' הוא לימינא לדרום. ופתח הג' הוא לשמאלא לצפון. ופתח הראשון הוא במזרח, והוא שער האיתון, שמשם מוציאים הפס"ד. ופתח הד' במערב. וז"ש מאזני צדק, דצדק הוא במערב כידוע (יהל אור).

¹⁴⁷⁸ רנה ע"א (הערת הזהר).
¹⁴⁷⁹ והן דוגמת הממונים הנ"ל, שעומלין בפתחים בימין ושמאל, רק בתוספת וחסרון אות, שכל נהורא דנפיק מן נהורא, הוא בחסרון או תוספת, כמ"ש בברית מנוחה. וכאן תראה סוד הכלילות והתחלפות, ימינא בשמאלא ושמאלא בימינא כידוע (יהל אור).

¹⁴⁸⁰ לפי מעשה האדם (יהל אור).

<p>לסטר שמאלא וכלהו אתכלילו בהאי רוחא דאקרי זכו"ת¹⁴⁸¹ אל</p>	<p>ימין וזה מכריע לצד שמאל וכולם נכללו ברוח הזו שנקראת זכו"ת אל.</p>
<p>וכד אתכלילין כלהו ביה אפיק (ס"א חד) חיותא קדישא והאי חיותא מלהטא ואקרי שמה תומיא"ל האי חיותא איהי חיותא דקיימא לאשגחא בעלמא באינון עיני יהו"ה¹⁴⁸² דאולן ושטאן בעלמא ואינון עיני יהו"ה¹⁴⁸³ כלהו נטלו אשגחוחתא מאינון עובדין טבין דאתעבידו בטמירו ולאשגחא באינון עובדין דאינון בשלימו דלבא¹⁴⁸⁴ ואף על גב דלא אתעבידו כדקא יאות</p>	<p>וכשכלם נכללים בה מוציאה חיה (אחת) קדושה והחיה הזו לוחטת ושמה נקרא תומיא"ל החיה הזו היא חיה שעומדת להשגיח בעולם באותם עיני ה' שהולכים ומשוטטים בעולם ואותם עיני ה' כולם נוטלים השגחה מאותם מעשים טובים שנעשו בסתר ולהשגיח באותם מעשים שהם בשלמות הלב ואף על גב שלא נעשו כראוי.</p>
<p>האי חיותא איהי קיימא באשגחוחתא דצלוחין בנין דאינון שאלתין דשאלו בני נשא בצלותהון כלהו קיימי בידא דהאי חיותא¹⁴⁸⁵ ואנה להו בהאי היכלא וקיימין אינון שאלתין בהאי היכלא עד ארבעין יומין לאשגחא בהו</p>	<p>החיה הזו עומדת בהשגחת התפלות משום שאותן בקשות שמבקשים אנשים בתפלותיהן כולן עומדות בידי החיה הזאת ומניחה אותן בהיכל הזה ואותן הבקשות עומדות בהיכל הזה עד ארבעים יום להשגיח בהן.</p>
<p>דהא (לסוף ארבעין יומין) בכל ארבעין וארבעין נפק האי חיותא ונטיל לכל אינון שאלתין ואנה לון קמיהו דאינון שבעין ותרין נהורין ודיינין לון וכדין האי רוחא¹⁴⁸⁶ דאקרי זכו"ת אל</p>	<p>שהרי (בסוף ארבעים יום) בכל ארבעים וארבעים יוצאת החיה הזו ולוקחת את כל אותן הבקשות ומניחה אותן לפני אותם שבעים ושנים אורות ודנים אותן ואז הרוח הזו שנקראת זכותא"ל</p>
<p>רנב/ב</p>	
<p>מעיינ בהו אי זכי אי לא זכי אי זכי נפקא האי צלותא ומתגלגלא האי שאלתא ונפקאן עמה תריסר ממנן¹⁴⁸⁷ וכל חד וחד תבעין מעם ההוא רוחא קיומא בהאי שאלתא¹⁴⁸⁸ ואתקיימא בהו</p>	<p>מעינת בהן אם זוכה ואם לא זוכה אם זוכה יוצאת התפלה הזו ומתגלגלת הבקשה הזו ויוצאים עמה שנים עשר ממונים וכל אחד ואחד תובעים מעם אותה הרוח קיום בבקשה הזו ומתקימת בהם.</p>
<p>תחות האי חיותא ארבעה שרפין מלהטאן¹⁴⁹⁰¹⁴⁸⁹ שרפא"ל ברקיא"ל קרישיא"ל</p>	<p>תחת החיה הזו ארבעה שרפים לוחטים שרפא"ל ברקיא"ל קרישיא"ל קדומי"ה וארבעה הללו שתחת החיה הזו עומדים</p>

¹⁴⁸¹ ר"ל כל הנ"ל. [ובפ' בראשית (מג ע"ב יז ע"ד) סלקא האי רוחא וכליל כל אינון דלתתא ואפיק כו'. עמש"ש] (יהל אור).

¹⁴⁸² עי' ח"ג רצג ע"ב (לש"ו)

¹⁴⁸³ ר"ל אותן עיני ה' שאמור בפסוק קיימין כאן (יהל אור).

¹⁴⁸⁴ שאלו עיני ה' הם ממונין על המחשבה דלבא, בסוד (מגילה כח ע"ב) שורייקי דעינא בלבא תליא. וז"ס מ"ש (אבות פ"ג) דע מה למעלה ממך כו', נגד ג' דברים שחוטאין בהם, מחשבה ודבור ומעשה, ונגד המחשבה אמר עין רואה. ונגד הדבור אמר ואזן שומעת, שהם מארי דאודנין, בסוד עוף השמים יוליך את הקול כו', כמ"ש בתיקונים (ג ע"ב). ונגד המעשה אמר וכל מעשיך בספר נכתבים (יהל אור).

¹⁴⁸⁵ כמ"ש (ברכות מ"ח ושמ"מ) חיי בני ומזוני לאו בזכותא תליין אלא כו'. וכמ"ש לקמן ובפ"ב (מג ע"ב), ש"מ ששאר דברים כלהו תליין בזכותא, והוא בהיכל זכות הזה (יהל אור).

¹⁴⁸⁶ חיותא (יהל אור).

¹⁴⁸⁷ והן תריסר ממנן שעל הי"ב פתחים, שהן מכריזין, שלכן שואלים את הדבר, שלהן מגיע (יהל אור).

¹⁴⁸⁸ ור"ל וזהו במאמר קדישין שאלתא. [ובפ"ב (מג ע"ב יז ע"ד) תחות האי חיותא כו'. עמש"ש] (יהל אור).

¹⁴⁸⁹ ר"ל שכלם מלהט א' כו' (יהל אור).

¹⁴⁹⁰ מלהט חד (יהל אור).

<p>קדומייה ואלין ארבעה תחות האי חיותא (קיימין) לארבע סטרי עלמא¹⁴⁹¹ אלין ארבעה¹⁴⁹² קיימי לארבע סטרי עלמא ואינון ממנן¹⁴⁹³ לאשגהא בכל אינון דנטרי יומא דשבתא ומענני שבתא כדקא יאות</p>	<p>לארבעת צדדי העולם אלו הארבעה עומדים לארבעת צדדי העולם והם ממונים להשגיח בכל אותם ששומרים את יום השבת ומענגים את השבת כראוי.</p>
<p>מאלין ארבע כד נטלי נפקי שביבין דאשא ומאלין שביבין אתעבידו שבעין ותרין גלגלין מלהטן באשא מהכא אתעביד נהר דינור¹⁴⁹⁴ אלף אלפי¹⁴⁹⁵ ישמשוניה להווא נהרא כל אינון דמענני שבתא אלין ארבע ממנן משגחן בכל אינון דמענני שבתא והאי חיותא קיימא עלייהו ונטלי בגינה תחותה¹⁴⁹⁶</p>	<p>מהארבעה הללו כשנוסעים יוצאים שביבי אש ומהשביבים הללו נעשים שבעים ושנים גלגלים לוהטים באש מכאן נעשה נהר דינור אלף אלפים ישמשו את אותו הנהר כל אותם שמענגים שבת ארבעת הממנים הללו משגיחים בכל אותם שמענגים את השבת והחיה הזו עומדת עליהם ונוסעים בשבילה תחתיה.</p>
<p>בכל יומא¹⁴⁹⁷ ויומא נגיד הווא נהר דינור ואוקיד לכמה רוחין¹⁴⁹⁸ ולכמה שליטיין¹⁴⁹⁹ וכד עייל שבתא כרוזא נפקא ושכיך הווא נהר דינור וזעפיין וזיקין ושביבין אשתככו והאי חיותא אזלא וסלקא על ארבעה אלין שרפים דקאמרן ועאל גו אמצעיתא דהיכלא דא בהווא אתר דאקרי ענג¹⁵⁰⁰</p>	<p>בכל יום ויום זורם אותו נהר דינור ושורף כמה רוחות וכמה שליטים וכשנכנסת שבת יוצא כרוז ושוכך אותו נהר דינור והסערות והזיקים והשביבים שוככים והחיה הזו הולכת ועולה על ארבעת השרפים הללו שאמרנו ונכנסת לתוך אמצע ההיכל הזה לאותו מקום</p>

¹⁴⁹¹ ר"ל לד' סטריין של החי' (יהל אור).

¹⁴⁹² קאי ג"כ על ד' השרפים. ומפרש כאן שעומדין לד' רוחות העולם (יהל אור).

¹⁴⁹³ כמ"ש למטה שכאן עומדין כל שלחנות של שבת (יהל אור).

¹⁴⁹⁴ מבוא שערין (שער א"א פ' טו) זה לשונו: כי סוד נהר דינור הוא היכל זכות, ונודע הוא כי בכל עולם ועולם יש נהר דינור אחד. והנה הנהר דינור שבכל עולם היא הגבורה שבה, שהוא נור אש גמור, והוא נקרא היכל זכות (דע"ה ח"ב סב ע"ד), ישנם בה חיצוניות ופנימיות, והפנימיות הוא השם ב"ן שבכל עולם, והוא האצילות שבה אור השכינה הקדושה המתלבש בכל עולם, והחיצוניות דספי' הגבורה הוא ההיכל זכות שבו הוא הנהר דינור (דע"ה ח"ב סג ע"א), ע' עוד מענין הנהר דינור בפ' פקודי רמז ע"א רנב ע"ב ופ' מקץ רא ע"א ופ' בראשית מג ע"ב מב סע"א יט ע"א (דע"ה ח"ב עז ע"ב).

¹⁴⁹⁵ נת' באדרת נשא דף קל"ב ע"א בענין ההוא עלמא קדמא דאיהו אלף אלפים מארי תריסין כו' וע"ש היטב איך הוא מתפשט עד כאן בהיכל הזכות הזה (שער מאמרי רשב"י).

¹⁴⁹⁶ ר"ל שהשרפים נטלין בגינה של החי' הנ"ל, כמש"ל, דלמעלה, ההוא דקיימא למעלה נטיל דתחותיה, והן נטלין תחותה (יהל אור).

¹⁴⁹⁷ ונגדו בארץ הסמבטיון (יהל אור).

¹⁴⁹⁸ אותן שבהיכל השני. והנשמות שצריכין לבון כמש"ל (יהל אור).

¹⁴⁹⁹ הן דמעברן אותן בנור דליק, ומעבירין משלטנותן (יהל אור).

¹⁵⁰⁰ והוא מ"ש בפ' בראשית באמצעיתא דהיכלא דא הוא אתר מתקנא לקבלא רוחא דלעילא בגו רוחא דא כו'. וזהו ענג ושעשוע כידוע. והוא באדם טבור, כמ"ש שררך אגן הסהר. והוא נקודה האמצעית דסיהרא, כמ"ש ברע"מ פ' פנחס (רמח ע"ב) ובז"ח פ' בראשית בסתרי אותיות (ז ע"א) שלכן בבטן אמו הטבור פתוח ואוכל ממה שאמו אוכלת (נדה ל ע"ב). והוא אמצעיתא דעלמא. ומשם יוצא המזון לעולם. ושם הוא שכר טוב הצפון לצדיקים לע"ל, שעליו אמר דוד תערוך לפני שלחן, ששם השלחן כמש"ל. וז"ס השלחן בצפון, והוא נקודה האמצעית, ולכן ה' השלחן באמצע הצפון, שמחצי ההיכל ולכותל, ושם מקבל מעלמא דאתי, סוד נקודה דאמצעיתא, כמ"ש בפ' תצוה דף קפ"ד ע"ב בתרין נקודין אתפרשת סט' דקדושה חד דילה וחד דעלמא דאתי כו'. וזהו צפון בגניזו. וז"ש מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, בצפון. והוא פתורא דעלמא דאתי, כמ"ש בסוף תז"ח דף צ ע"א בפתוחו דעיניין אתכסי לי' ולא ידיע עד דאזדמן לפתורי' זכאי קשוט למיכל. וזהו הענין שכל ימות החול אסור להמשך אחר התענוגים, ובשבת מצוה גדולה להתענג. והענין כי כל המאכל הכל בצפון, בסוד השלחן, ושם מתעורר הס"א, ולכן הס"א מזדמנת על השלחן, וצריך ליתן לו חלקו במים אחרונים, שהוא חובה בהיכל חובה, שהוא נגד ההיכל זה כנ"ל. ושם בצפון צריך זהירות גדול מן הס"א, כי כל ההתעוררת הס"א בצפון, ושם הוא מדור המזיקים, ושם פרוץ ברוח הרביעית. וז"ש מפני מה נברא העולם בב', שסתום בג' צדדין ופתוח ברביעית כעין אכסדרה, ופתוח לצד צפון, שכל הרוצה לצאת יצא. ר"ל לס"א, ששם מדורם בסוד מצפון תפתח (הרעה). וז"ס גבורים עומדים בפרץ, כי גבורים הם

<p>בגין דבהאי אתר כד עייל שבתא מתסדראן תמן כל פתורי דבני עלמא דאקרו בני היכלא דמלכא ואלף אלפין ורבו רבוון ממנן קיימי על אינון פתורי והאי חיותא עלאה על אלין ארבעה שרפים ועאל בההוא אתר וחמא כל אינון פתורי (וכל אינון דקיימו עלייהו) ואשגח בכל פתורא ופתורא והיך מענגי ליה לכל פתורא ופתורא וקיימא ובריך ליה לההוא פתורא וכל אינון אלף אלפין ורבוון רבבין¹⁵⁰¹ כלהו פתחי ואמרי אמן</p>	<p>שנקרא ענג. משום שבמקום הזה כשנכנסת שבת מסתדרים שם כל שלחנות בני העולם שנקראים בני היכל המלך ואלף אלפים ורבו רבבות עומדים על אותם השלחנות והחיה העליונה הזו על ארבעת השרפים הללו ונכנסת לאותו מקום ורואה שם את כל אותם השלחנות (וכל אותם שעומדים עליהם) ומשיגחה בכל שלחן ושלחן ואיך מענגים את כל שלחן ושלחן ועומדת ומברכת את אותו השלחן וכל אותם אלף אלפים ורבוון רבבות כולם פותחים ואומרים אמן.</p>
<p>ומה ברכה היא דבריך על האי פתורא דמתסדר ואתענגא כדקא יאות (ישעיה נח יד) אז תתענג¹⁵⁰² על יהויה וגו' כי פי יהויה דבר וכלהו אמרי (שם ט) אז תקרא ויהויה יענה וגו' רוחא עלאה דאקרי זכותא ל' כד ההוא פתורא אתענג בכלהו סעודתי בסעודתא בתראה תליתאה מסיים ואמר על כל אינון קדמאי¹⁵⁰³</p>	<p>ומה הברכה שמברך על השלחן הזה שנערך ונענג כראוי אז תתענג על ה' וגו' כי פי ה' דבר וכולם אומרים אז תקרא וה' יענה וגו' רוח העליונה שנקראת זכו"ת אל כשאותו השלחן מתענג בכל הסעודות בסעודה האחרונה השלישית מסיים ואומר על כל אותם הראשונים ואומר אז יבקע</p>

משם, כמ"ש בהתחלת תיקונים (ב ע"ב). וכשהדין מתעורר צריך להתעורר עלמא דאתי, ואז נתמלא כל ההיכל הזה רחמים, והוא בסוד נקודה האמצעית הנ"ל, ואז אין שליטה לס"א, בסוד עלמא דחירו. וכידוע בענין ר"ה, כמ"ש (זוהר תצוה קפד ע"א) פתח ההוא סבא ואמר תקעו בחדש שופר בכס' ליום חגיגו, השתא איהו זמנא לאתער' דינא עלאה תקיפא, וכד איהו אתער, ס"א אתתקף בהד' כו'. וכד מתערי ישראל לתתא בשופר כו', אתער שופרא אחר' כו' ע"ש. וכ"ה בכ"מ שאתער שמאלא. ולכן צריך על השלחן ד"ת, שהוא מאמא עלאה כידוע, ואם לאו הס"א מתער שם, ונק' קיא צואה, כמ"ש (ישעיה כח ח, אבות פ"ג) כי כל שלחנות מלאו קיא צואה כו', שהוא שלחן דס"א כנ"ל. ובשבת מתער שבת דלעילא, אמא עלאה כידוע, וכל היום הוא שליטתה, ונקודה האמצעית אתער, ושם נסדרו השלחנות, ששם שורה השבת, כי צפון מקבל מאימא, כידוע בסוד באר מים חיים. וכל הענג היא מסט' דאמא, ובזה מבסמין לסט' דצפון, שכל ההיכל ניזון מנקודה ההיא, ושם מקבלת מרוחא דלעילא. וז"ס תוספת נשמה. ולכן מסעודות שבת מתפרנס כל ימות החול. וכל שכר העה"ב להפך מרירא למתקא, כמ"ש בפ"ב דף ד' ע"א, שז"ס יצה"ר שניתן באדם לבסמא אותו, שהוא טוב מאד, שטוב מתחלתו הוא טוב, אבל הנעשה טוב מרע, הוא טוב מאד. וז"ס שאמרו (בראשית רבה פ"ט ס"ז ז) מאד כו' [זה יצה"ר]. וכמ"ש בפ' תצוה קפ"ז ונהורא עמי' שרא מאן נהורא דא נהורא דאתגליא מתוך חשוכא. וכמ"ש בפ"ב שם מאן מנכון דחשוכא מהפך לנהורא כו'. וזה הנקודה הנ"ל, הוא סוד שבת, בסוד מחללי' מות יומת כידוע. ושם אתרשימו תלת אתוון מאתדבקתא דדכורא, שכנגדן ג"פ יום השביעי, ג' סעודות (שבת, בסוד ענג). ונגד זה נקודה דחורב' בס"א, שנקרא נגע, נגד היכל הזה, למאן דלא מתענג בשבת, כמ"ש ל דף רס"ה ע"ב באמצעיתא דהאי היכלא אית רוחא אחרא דאקרי נגע. ומהאי נפקא רוחא אחרא דאקרי נגע צרעת, ואיהו קיימא תדיר לסאבא לכל אינון מאריהון דלישנא בישא, יתיר על כל מה דמסאבין ליה. והאי נגע עלאה איהו ממנא על כל אינון פתורי דשבתא, דכד עייל שבתא ולא אתסדרו בענוגא דשבתא כדקא יאות כו' ע"ש. וז"ס הדבור של חול שאסור בשבת (שבת קיב ע"ב). והענין כי הנחש בשמאלא, וכמ"ש ל, ובהיכל הזה מתערי ליה, כמ"ש (רסה ע"ב) ואינון מתערי להא חויא כו' ע"ש. והוא קלקל בלה"ר, והסיתו לאכול מעה"ד, ולכן כאן הוא שני הענינים. וז"ס וקראת לשבת ענג, וכבדתו כו', ודבר דבר, אז תתענג כו', שהוא היפוך לנגע ענג, זה לעו"ז כנ"ל (יהל אור).

¹⁵⁰¹ אותן שהן לנהר דינור שביום השבת נח, וכולם נכנסין למקום הזה, שכולם מן החיותא וד' השרפים כנ"ל (יהל אור).
¹⁵⁰² שהוא כתוב אצל עונג שבת כנ"ל. וזה הפסוק הוא בג' סעודות, על ה', ובמתי ארץ, ונחלת יעקב כו' כידוע. ועיין בפ' יתרו דף פ"ג ע"א רש"א זכאיה חולקי' כו'. ובד' פ"ח ופ"ט. ושם מתבאר באריכות. וכלהו אמרי אז תקרא וה' יענה כו'. ר"ל כל השרפים ודתחותיהו, וכל האלף אלפים כו', אמרי אז תקרא כו', שזה הפסוק כתוב ג"כ שם למעלה מזה, וכמ"ש (שבת קיח ע"ב) כל המענג את השבת נותנין לו משאלות לבו, שנאמר והתענג על ה' ויתן לך משאלות לבך ענג זה כו' (יהל אור).
¹⁵⁰³ ר"ל על כל הג' סעודות (יהל אור).

<p>ואמר אז יבקע¹⁵⁰⁴ כשחר אורך וגו' כבוד יהו"ה יאספך כל אינון שבעין נהורין אחרנין בכל סטריין¹⁵⁰⁵ פתחי ואמרי (תהלים קכח ד) הנה כי כן יבורך גבר ירא יהו"ה¹⁵⁰⁶</p>	<p>כשחר אורך וגו' כבוד ה' יאספך כל אותם שבעים אורות אחרים בכל הצדדים פותחים ואומרים (תהלים קכח) הנה כי כן יברך גבר ירא ה'.</p>
<p>וכד פתורא דבר נש לא קיימא בההוא אתר בסדורא דענוגא כדקא יאות כדין האי חיותא ואינון ארבע דתחותה וכל אינון אלף אלפיין ורבו רבבן בלהו דחיין ליה לבר לההוא סטרא אחרא וכמה גרדיני נימוסין בלהו נמלי ליה ועיילי ליה לההוא אתר דאיהו בהפוכא מן דא ואקרי נגע וכד עיילי לה תמן (ס"א פתחי ואמרי) ואמרי (שם קט יז) ויאהב קללה ותבואהו ולא הפין בברכה ותרחק ממנו ינקש נושה לכל אשר לו וגו' אל יהי לו מושך חסד וגו' רחמנא לשזבן</p>	<p>וכששלחן האדם אינו עומד באותו מקום בעריכת הענג כראוי אז החיה הזו ואותן ארבע שתחתיה וכל אותם אלף אלפים ורבוא רבבות כולם דוחים אותו החוצה לאותו צד האחר וכמה שומרי החקים כולם נוטלים אותו ומכניסים אותו לאותו מקום שהוא בהפך מזה ונקרא נגע וכשמכניסים אותו לשם (פותחים ואומרים) (שם קט) ויאהב קללה ותבואהו ולא חפץ בברכה ותרחק ממנו ינקש נושה לכל אשר לו וגו' אל יהי לו משך חסד וגו' הרחמן יצילנו.</p>
<p>בגין דענוגא דשבתא ומהימנותא דקודשא בריך הוא (ס"א האי איהו אלין פתורי דענוגא דשבתא וזמנין והגין בלהו חדותא דקודשא בריך הוא ובגין דא וכו') איהו ובגין דא כל אינון דמענני ענוגא דשבתא וזמני ומועדי אלין ארבע דקיימי תחות האי חיותא קיימא לקבל ההוא נהר דינור ולא שבקי לאתוקרא ביה¹⁵⁰⁷ לכל אינון דמתענני ענוגיהו כדקא יאות</p>	<p>משום שענג שבת ואמונת הקדוש ברוך הוא (זה אלו אותם שלחנות של ענג שבת ומועדים וחגים כולם שמחה של הקדוש ברוך הוא ולכן) הוא ומשום זה כל אותם שמענגים ענג השבת וזמנים ומועדים ארבעת הללו שעומדים תחת החיה הזו עומדים כנגד אותו נהר דינור ולא נותנים להשרף שם את כל אלו שמענגים ענוגיהם כראוי.</p>
<p>תחות אלין ארבע אית ממנן אחרנין דקיימי לבר¹⁵⁰⁸ דאשתמודעאן מסטרא דהיכלא דא (וכל כרוזין לבר) ומכרוזי לכלא אינון דינין וכל אינון גזריין דאתגורו בהאי היכלא</p>	<p>תחת הארבעה הללו יש ממונים אחרים שעומדים בחוץ שנודעים מצד ההיכל הזה (וכל הכרוזים בחוץ) ומכריזים על כל אותם הדינים ועל כל אותן הגזרות שנגזרו בהיכל הזה.</p>
<p>כלא אתדן הכא בר תלת מלין דלא אתיהיב רשו הכא בהיכלא דא דאקרי זכותא ואלין¹⁵⁰⁹ אינון בני חיי ומוזני דהא אלין תלתא לא קיימי הכא בגין דהא במזלא תליא דהא ההוא נהר דנגיד¹⁵¹⁰ ונפיק תמן תליין היין דלעילא¹⁵¹¹ ותמן</p>	<p>הכל נדון כאן פרט לשלשה דברים שלא נתנת רשות כאן בהיכל הזה שנקרא זכות ואלו הם בני חיי ומוזני שהרי שלשת אלה לא עומדים כאן משום שהרי הם תלויים במזל שהרי אותו נהר ששופע ויוצא שם</p>

¹⁵⁰⁴ והוא כתוב ג"כ שם. והענין כי השחר מתבקע מתוך חשוכא דליליא, קדרותא דיממא, וכן כאן מתבקע האור מגו חשוכא כנ"ל, וכן כל הפסוק הזה הכל כאן, והוא מובן (יהל אור).

¹⁵⁰⁵ ר"ל כל הג"פ שבעין כנ"ל (יהל אור).

¹⁵⁰⁶ שהוא כתוב אצל השלחן, כמ"ש יגיע כפיך כי תאכל כו', סביב לשלחן, הנה כי כן יבורך כו'. והענין ירא ה', הוא כאן, בנקודה, ששם שריא דחילו כידוע (יהל אור).

¹⁵⁰⁷ שמיום זה מתברך כל הששה ימים, וביום זה נח הנהר דינור. ובעינוגא דשבתא שדר ברכתא דנייחא לכל ימות החול (יהל אור).

¹⁵⁰⁸ הן י"ב ממנן על י"ב פתחים (יהל אור).

¹⁵⁰⁹ בראשית מג ע"ב וקפא ע"א ויקרא כה ע"ב (הערת הזהר).

¹⁵¹⁰ כמ"ש לעיל. ועיקר הוא כאן, ביסוד דדכורא, והוא בעלמא דאתי דנוקבא בהיכל השביעי (יהל אור).

¹⁵¹¹ שאלו הג' הן בסוד ג' מוחין חב"ד, וכולם שריין בצדיק, בסוד ג' גווני הקשת, ג' טפין. וז"ש בכאן

במזלא, כמ"ש בפ' וישב דף ק"פ וקפ"א "אשכחנא בספרי קדמאי רזא חדא כו' והוא זמנא דקיימא ההוא דרגא בשלימו, וההוא נהר דנגיד ונפיק אשתמש בה, כדין ההיא נשמתא דנפקת ואתדבקת ב' בההוא ב"ג, ההוא ב"ג אשתלים בכלא בעותרא, בבנין, בשלימו דגופא. וכלא בגין ההוא מזלא דנגיד ונפיק, ואתחבר

עמוד | 195

<p>תליין מזוני ותמן תליין בני דהא אלין תלתא מתמן נפקי ונגדי ואתמשכאן לתתא ובגין כך כלא קיימא בהיכלא דא בר הני תלתא</p>	<p>תלויים החיים שלמעלה ושם תלויים המזונות ושם תלויים הבנים שהרי שלשת אלה יוצאים משם ושופעים ונמשכים למטה ולכן הכל עומד בהיכל הזה פרט לשלשת אלו.</p>
<p>בר נש כד איהו בבי מרעיה הכא אתדן וכל שאר דינין דעלמא ואי תימא בר נש בבי</p>	<p>כשאדם הוא בבית חליו כאן הוא נדון וכן כל שאר הדינים שבעולם ואם תאמר אם אדם בבית</p>
<p>רנג/א</p>	
<p>מרעיה אי אתדן לחיים יהבין ליה לאו דחיין תליין הכא אלא כד אתדן הכא לחיים כדין נגדין חיים מלעילא ויהבי ליה (ואי לאו לא יהבין) זכאה חולקהון דצדיקיא דידיעי ארחוי דאורייתא וזכאין בה לחיי עלמא עלייהו כתיב (ישעיה ס כא) ועמך כלם צדיקים לעולם יירשו ארץ וגו'</p>	<p>חליו נדון לחיים נותנים לו לא שהחיים תלויים כאן אלא כשנדון כאן לחיים אזי שופעים החיים מלמעלה ונותנים לו (ואם לא לא נותנים) אשרי חלקם של הצדיקים שיודעים דרכי התורה וזוכים בה לחיי עולם עליהם כתוב ועמך כולם צדיקים לעולם יירשו ארץ.</p>
<p>היכלא חמישאה¹⁵¹² היכלא דא קיימא לאנהרא לאלין תתאי והאי איהו היכלא דקיימא לאנהרא ברזא דמהימנותא פתחא חדא¹⁵¹³ קיימא בהאי היכלא וחד ממנא עליה וההוא ממנא אקרי סניגוריה האי ממנא קיימא על פתחא דא בגין למילף (ס"א סניגוריא עלייהו דישראל ובגין דא¹⁵¹⁴ אקרי שמה כך דהא איהו ממנא על כל אינון טבין דישראל למיעל סניגוריא וכו') סניגורא דילהון קמיה דמאריהון ולא ישלט עלייהו סטרא אחרא</p>	<p>ההיכל החמישי ההיכל הזה עומד להאיר לתחתונים הללו וזהו ההיכל שעומד להאיר בסוד האמונה פתח אחד עומד בהיכל הזה וממנה אחד עליו ואותו ממנה נקרא סניגוריה הממונה הזה עומד על הפתח הזה כדי ללמד (סניגוריה על ישראל ובגלל זה נקרא שמו כך שהרי הוא ממנה על כל אותן טובות של ישראל להכניס סניגוריה וכו') סניגוריה שלהם לפני רבונם ולא ישלט עליהם הצד האחר.</p>

בההוא דרגא כו'. וע"ד תנינן בני חיי ומזוני לא בזכותא תליא מלתא, אלא במזלא תליא מלתא, דהא בזכותא לאו איהו עד דאתמליא ואתנהיר מן מזלא" כו' ע"ש (יהל אור).

¹⁵¹² היכל אהבה חסד (הערת הזהר). ענין היכל אהבה שלא נכנסו בו נשמתין חדתין מיומא דאתחרב בי מקדשא כו' כבר ביארנו זה בסוד מצות שלוח הקן כי אדה"ר נברא אב"א וכל הנשמות היו אז כלולות בו ואח"כ צריכים כל הנשמות ההם לחזור ולבא ע"י זוג פב"פ ואז יקראו נשמות חדשות כיון שאז היא הפעם הא' שבאו ע"י זוג פב"פ ואלו החדשות הם דלא עלו בהאי היכלא אחר החרבן (שער מאמרי רשב"י). ע"י שעה"ג הק' ו: אין בנו כח בכל הזמן הזה רק להמשיך אלו הנשמות החדשות, אותם שהם מן הבי"ע, שהם סוד נשמה רוח נפש כנודע. אבל לעתיד לבא אחר התחיה, יבואו נשמות חדשות יותר מעולות, שהם מעולם האצילות והם מבחי' הנשמה דאצילות שהיה לאדה"ר, הנקראת בשם זיהרא עילאה, וכו' וז"ס מ"ש בס"ה פרשת פקודי (דף רנג ע"א), שמיום שנחרב בית המקדש, לא נכנסו נשמות בהיכל האהבה. כי אלו החדשות דפנים בפנים מן עולם האצילות, לא נכנסו שם. אבל הנשמות שמן הבי"ע החדשות, אפשר שיבואו אפילו בזמן שלאחר החרבן.

ר"ל לכל הו"ק, שהן נקר' מהימנותא. וסוד המהימנותא כמ"ש בא"ז דף רצ"ב ורצ"ג בחללא דגלגלתא נהירין כו' ואתעביד מיני' תרי גווני כו', ועל האי אקרי שלום לכלא. ובי' אתחזי מהימנותא כו' ע"ש. [הגה. וז"ס מדת אמת, תתן אמת ליעקב, וכן התפוחין נק' אמת, שבהן ב' גוונים, גווני דאו"א כמ"ש בא"ר (קלג ע"ב)] והענין, כי אינו שלים אא"כ יש בו חסד ודין, בסוד דודי צח ואדום. וזהו מהימנותא, כמ"ש אני ה' נאמן לשלם שכר כו', ואני ה' נאמן לפרע. ולכן אמר לקמן דף רנ"ז ע"א בגין דכד קיימא [דינא] בזכותא כלא איהו בחבורא חד, ועילא ותתא בשלימו כו', אבל שאר עמין ל"ל דינא בזכותא כו', דהא ל"ל חולקא בסטר מהימנותא, דלאו אית בהו רחמין כלל. וכאן נק' ו"ק מהימנותא מטעם זה, שלמעלה בעתיקא קדישא, אין שום דין כלל, ולכן שירותא דמהימנותא בחסד, עולם חסד יבנה, וכן חכמה ברזא דמהימנותא. והן שני גוונין, אור וחשך. וזה חסד, הוא קיימא לאנהרא כו' (יהל אור).

¹⁵¹³ כאן פתח א' לכל, וממונה א' עליו כמשי"ו (יהל אור).
¹⁵¹⁴ שכל המלאכים נקראו על מעשיהם (יהל אור).

<p>בהיכלא דא קיימא חד רוחא דכליל בארבע דהא רוחא דא כליל בארבע גוונין¹⁵¹⁵ חוור ואוכם ירוק וסומק והאי איהו רוחא דקיימא כליל בכלא ואקרי סורי"ה רב על כל אינון חיילין תתאין וכלהו קיימין תחותיה וממנן תחות ידיה</p>	<p>בהיכל הזה עומדת רוח אחת שכלולה בארבע שהרי רוח זו כלולה בארבעה צבעים לבן שחר ירק ואדם וזוהי רוח שעומדת כלולה בכל ונקראת סורי"ה גדולה על כל אותם חיילות תחתונים וכולם עומדים תחתיה וממנים תחת ידה.</p>
<p>האי רוחא דסגיר ופתח כל מפתחן עלאין כלהו אתמסרן בידיה¹⁵¹⁶ (תלת זמנין ביומא¹⁵¹⁷) כל חיילין תתאין כלהו אתכלילן וקיימין תחותיה ומניה אתזנו האי קיימא בכל רוין דמאריה כל גנזין¹⁵¹⁸ עלאין כלהו אתמסרן בידיה</p>	<p>הרוח הזו שסוגרת ופותחת כל המפתחות העליונים כולם מסורים בידה (שלוש פעמים ביום) כל החילות התחתונים כולם נכללו ועומדים תחתיה וממנה נזונים זה עומד בכל סודות רבונו כל הגנזים העליונים כולם נמסרו בידה.</p>
<p>האי רוחא אקרי אהבה ובגין דא אקרי היכל דא היכל אהבה בגין דהכא אתגניזו כל רוא דרוין למאן דאצטריך לאתדבקא ביה¹⁵¹⁹ והכא הוא רוא דכתיב (שיר ז יג) שם אתן את דודי לך</p>	<p>הרוח הזו נקראת אהבה ולכן נקרא ההיכל הזה היכל אהבה משום שכאן נגנזו כל סוד הסודות למי שצריך להדבק בו וכאן הוא סוד הכתוב (שיר השירים ז) שם אתן את דדי לך.</p>
<p>רוחא דא איהו נטיר כל נטירו דלעילא ודא אקרי שומר ישראל שומר הברית בגין¹⁵²⁰ דהכא איהו נטירו דכל גנזין עלאין ועל דא גניזין דמאריה גניזין ביה מהאי נפקי שבילין וארחין לאינון דלתתא בגין לאתערא בהו רוחא דרחימותא¹⁵²¹</p>	<p>הרוח הזו היא השומרת את כל השמירה שלמעלה וזו נקראת שומר ישראל שומר הברית משום שכאן היא שמירת כל הגנזים העליונים ועל כן גנזי רבונו גנוזים בה מזה יוצאים שבילים ודרכים לאותם שלמטה כדי לעורר בהם</p>

¹⁵¹⁵ ר"ל נהורא דמתפשט מני' הוא בד', כמ"ש בפ' בראשית (מד ע"א). דברוחא אין גוונין, כמ"ש, רק הוא שורש הגוונין דנהורא (יהל אור).

¹⁵¹⁶ ר"ל מפתחות של כל השערים ליתן לאדם, כלהו על ידו, לאוהב ה', שהוא בהיכל הזה, כמ"ש אני אהבי אהב ומשחרי ימצאונני, להנחיל אהבי יש ואוצרותיהם אמלא. וכמ"ש (סוכה כח ע"ב ב"ב קלד). אמרו עליו על ר' יוחנן כן זכאי שלא הניח כו' לקיים מה שנאמר כו' (יהל אור).

¹⁵¹⁷ בג' תפלות היום שנכללין כל הרוחין כנ"ל (יהל אור).
¹⁵¹⁸ שכל רז הוא בסוד החסד, ולכן נכנס יין יצא סוד, ולכן כהן אסור ביון, כי שפתי כהן ישמרו דעת, וכמ"ש בס"י (פ"ב מ"א) מ' דוממת ש' שורקת, והם שמן ויין, וזה השמן הוא רבות משחא קודשא דגניז בחסד (יהל אור).

¹⁵¹⁹ ר"ל כאן גנוז המ"נ להתחבר במ"ד, בקב"ה, שהוא בהיכל הזה, בסוד האהבה. וז"ש דכתיב שם אתן את דודי לך. ור"ל דכתיב לכה דודי נצא השדה כו', נשכימה לכרמים כו', שכאן הוא סוד הכרם וגפנים ורמונים כמ"ש לקמן (יהל אור).

¹⁵²⁰ ר"ל כל החסדים שמקבלת מן דכורא, מנהר דנגיד ונפיק אתגניז כאן. והוא נטיר, שלא יצאו לחיצונים. וזהו שומר הברית, שהטפה הוא סוד החסדים, וזהו שמירת הברית, שלא יצאו החסדים לחוץ, חסד דמתגלי בפום אמה, כמ"ש בא"ר (קמא ע"א). ולכן ניתן המילה לאברהם. וכל שמירת הברית הוא בסוד זה, וכמ"ש שומר הברית והחסד. וז"ס נתן את הכרם לנוטרים, שכאן הוא סוד שמירת הכרם, כמ"ש לקמן בהיכל הה' דס"א דף רס"ו וכד ישראל עבדי חסד אתכפיא ההוא ס"א ואתחלש כו' וסט' דקדוש' אתתקף. וכד ישראל לא מתערי בחסד כו', וכדין אינון ברכאין דנחתי מלעילא מסטר ימינא ינקי לון שאר עמין, וקיימא לההוא סטרא, הד"א שמוני נוטרה את הכרמים אלין שאר עמין, כרמי שלי לא נטרתי כו'. איש יביא בפריו אלף כסף, הן אלף עלמין דכסופין, שהן בחסד כידוע. והן אלף יאורין דנפקין בסטר דימינא, והוא שומר אותם למאן דאצטריך לאתדבקא בי' כנ"ל. וזהו האלף לך שלמה, ומאתים לנטרים את פריו, לאותן ששומרים את הברית. ולכן נגד זה ההיכל בס"א היכלא דאקרי שם ערל. ואמר שם ועילא מנהון חד ממנא דאקרי גז"ד, והאי איהו קיימא דלא נטרי כו', ועל כל אינון דמעכבא את קיימא לברייהו. וע"ד קא בעא חויא לקטלא לברי' דמשה עד דגזרת לי' צפורה כו'. וכאן גניזין כל החסדים דדכורא בה. וז"ש שומר ישראל (יהל אור).

¹⁵²¹ כאשר אתער הברית בטפה דחסדים, אז מתערין כל שייפין, והוא ברוחא דנפיק מחסד, בהני ארחין, והן ל"ב נתיבות של חכמה, שטפה דמוח חכמה יוצא בהן ומתפשט, והתפשטותן מחסד כמ"ש (זהר

<p>אלין ארבע גוונין¹⁵²² דביה אתכלילין דא בדא וכד בעאן לאכללא במש דא בדא ונפק מכלהו חד חיותא קדישא דאקרי זהר¹⁵²³ והאי חיותא על דא כתיב היא החיה¹⁵²⁴ אשר ראיתי על נהר כבר (יחזקאל א &)</p>	<p>רוח של אהבה. ארבעת הצבעים הללו שבה נכללו זה בזה וכשרוצים להכלל מכה זה בזה ויוצאת מכולם חיה קדושה אחת שנקראת זהר והחיה הזו עליה כתוב היא החיה אשר ראיתי על נהר כבר.</p>
<p>מהיכלא דא נפקין כל רוחין קדישין דקיימין בקיומא דנשיקין (עלאין) דהא מאינן נשיקין נפקא אורא דרוחא לקיומא דנפשא לכל אינן נשמתין עלאין דאתיהיבו בבני נשא ורוא הוא דכתיב (דברים ח ג) כי על כל מוצא פי יהו"ה יחיה האדם¹⁵²⁵ בגין דבהאי היכלא קיימין כל נשמתין¹⁵²⁶ וכל רוחין דזמינן לנחתא בבני נשא מיומא דאתברי עלמא ועל דא היכלא דא נקמא כל אינן נשמתין דנפקין מההוא נהר דנגיד ונפיק ובגין דא היכלא דא לא קיימא לעלמין בריקניא</p>	<p>מההיכל הזה יוצאות כל הרוחות הקדושות שעומדות בקיום של הנשיקות (העליונות) שהרי מאותן הנשיקות יוצא אור של רוח לקיום הנפש לכל אותן הנשמות העליונות שנתנו בבני אדם וסוד אותו הכתוב (דברים ח) כי על כל מוצא פי ה' יחיה האדם משום שבהיכל הזה עומדות כל הנשמות וכל הרוחות שעתידות לרדת בבני האדם מיום שנברא העולם ועל כן ההיכל הזה לוקח כל אותן נשמות שיוצאות מאותו נהר ששופע ויוצא ולכן ההיכל הזה לא עומד לעולם בריקנות.</p>
<p>ומיומא דאתחרב בי מקדשא לא עאלו הכא נשמתין אחרנין¹⁵²⁷ וכד יסתיימון אלין היכלא קיימא בריקניא ויתפקד מלעילא וכדין ייתי מלכא משיחא¹⁵²⁹ ואתער היכלא דא לעילא ויתער היכלא לתתא¹⁵³⁰</p>	<p>ומיום שנחרב בית המקדש לא נכנסו לכאן נשמות אחרות וכשיסתימו אלה ההיכל עומד בריקנות ויפקד מלמעלה ואז יבא מלך המשיח ויתעורר ההיכל הזה למעלה ויתעורר ההיכל למטה.</p>

בראשית טז ע"ב) שהוא אל גדול נהירו דחכמתא. ואמר שבילין וארחין, הן בסוד ל"ב כפולין דחו"ב. ועיין בפ"ב דף י"ג ע"א פקודא שביעאה כו' (יהל אור).

¹⁵²² הן הד' גוונין דנהרין שנכללו כא', כעין ארגוונא כנ"ל (יהל אור).

¹⁵²³ שכאן הוא סוד האור כנ"ל. ור"ל שנאמר (יחזקאל ח ב) כמראה זהר, הוא החי' זו (יהל אור).

¹⁵²⁴ שנאמר אשר ראיתי תחת אלקי ישראל, והוא תחת היכל הרצון כנ"ל (יהל אור).

¹⁵²⁵ ר"ל מהיכל הזה יוצאין כל הנשמות הקדושות, אשר חיינ ברוחא דנפיק מהיכל הרצון, שמשם יוצא החיות להם לאתקיימא בהן, שנאמר כי על כל מוצא פי ה' כו'. והוא היכל הרצון כמש"ל ע"ב היכלא שתיתאה כו' דאקרי מוצא פי ה' רעווא דכל נשמתין כו' (יהל אור).

¹⁵²⁶ כל הנשמות ניתנים שם, כי שם הם מתגלמים ונעשים ראויים להכנס בבני אדם. וכמ"ש הגר"א ביהל אור שם (ח"ב כד ע"ד) שהיכל הזה נקרא גוף (כללים ח"א קו ע"ג).

¹⁵²⁷ לא עלו נשמתין חדתין בתר דאתחרב בי מקדשא (טענה"מ נה ע"א).

¹⁵²⁸ עי' שעה"ג הק' ו: אין בנו כח בכל הזמן הזה רק להמשיך אלו הנשמות החדשות, אותם שהם מן הבי"ע, שהם סוד נשמה רוח נפש כנודע. אבל לעתיד לבא אחר התחיה, יבואו נשמות חדשות יותר מעולות, שהם מעולם האצילות והם מבחי' הנשמה דאצילות שהיה לאדה"ר, הנקראת בשם זיהרא עילאה, וכו' וז"ס מ"ש בס"ה פרשת פקודי (דף רנג ע"א), שמיום שנחרב בית המקדש, לא נכנסו נשמות בהיכל האהבה. כי אלו החדשות דפנים בפנים מן עולם האצילות, לא נכנסו שם. אבל הנשמות שמן הבי"ע החדשות, אפשר שיבואו אפילו בזמן שלאחר החרבן.

¹⁵²⁹ ר"ל שכאן עומדים כל הנשמות שיוצאין מברית העליון, שהוא שומר הברית. ומיום שחרב בהמ"ק לא נכנסו בו נשמות חדשות, וכשיסתיי' הנשמות יבוא משיח, כדי שלא יעמד ההיכל ריקן, וכמ"ש (יבמות סב. וש"מ) אין בן דוד בא עד שיכלו כל הנשמות שבגוף (פירש"י פרגוד שבין השכינה). והוא ההיכל הזה, שכאן הוא גוף, שלמעלה מזה הוא ראש. והיכל הז' הוא רוחא בלא גופא. וז"ש (יבמות שם) שנאמר כי רוח מפני יעטוף כו', והוא כמו תפלה לעני כי יעטף, בעטף עולל כו', שנפשו ריקן (יהל אור). אמנם הנה בדברי הרב בשער הצלם (פרק ב), אמר שם כי כוונת מאמרם ז"ל הוא על הצלם שהוא לבוש להנשמה, ועל ידה מתלבש הנשמה בהגוף ומתקשרים זב"ז כי היא אמצעי בין הגוף להנשמה. וכל הצלמים כולם הנה הם מהרפ"ח ניצוצין המתבררים, וכשיגמרו להתברר כל הצלמים כולם שהם כלל הלבוש והגוף לכלל כל הנשמות אז יבא משיח. וזהו שאמרו, עד שיכלו כל הנשמות שבגוף, ור"ל עד שיושלמו כל הנשמות כולם בהגוף והלבוש הראוי לכל אחד ואחד (כללים ח"א קה ע"ג).

<p>וברוא דהיכלא דא כתיב (שיר ד ה) שני שדיך כשני עפרים וגו' בנין דבהיכלא דא ההוא רוחא דקאמרן וההוא חיותא אפיק תרין נהורין כלילין דא בדא¹⁵³¹ מתקשרן דא בדא ואקרן א"ל שד"י אלין אקרן שד"י וא"ל דלתתא מתחברן דא בדא ואעיל דא בדא ואקרי א"ל שד"י¹⁵³² בנין דנפק מכללא דאלין שדים¹⁵³³</p>	<p>ובסוד ההיכל הזה כתוב שני שדיך כשני עפרים וגו' משום שבהיכל הזה אותה הרוח שאמרנו ואותה החיה מוציאה שני אורות כלולים זה עם זה שקשורים זה בזה ונקראים א"ל שד"י אלו נקראים שד"י וא"ל שלמטה מתחברים זה בזה ונכנסים זה לזה ונקרא א"ל שד"י משום שיוצא מכללות השדים הללו.</p>
<p>והאי א"ל דאיהו מסטרא דימינא נטיל מאתר דא כל אינון רחמין דקיימי לאתונא ההוא היכלא דלתתא דאקרי זכותא על שמא דהאי רוחא דביה דקאמרן¹⁵³⁴ האי שדי יניק לכל אינון תתאין¹⁵³⁵ ולכל אינון היכלין¹⁵³⁶ ולכל אינון דלבר דקיימי מסטרא דא דאקרן יתדות המשכן כמה דאוקימנא¹⁵³⁷ ועל דא אקרי שדי בנין</p>	<p>והא"ל הזה שהוא מצד הימין נוטל ממקום זה כל אותם הרחמים שעומדים להזין את אותו ההיכל שלמטה שנקרא זכו"ת על שם הרוח הזו שבו שאמרנו השדי הזה מיניק את כל אותם התחתונים וכל אותם ההיכלות וכל אותם שבחוץ שעומדים בצד הזה שנקראים יתדות המשכן כמו שבארנו ולכן נקרא שדי משום</p>

¹⁵³⁰ ר"ל היכל חסד דדכורא, ודלתתא דנוקבא, ואז יבא משיח, אם יגאלך טוב יגאל. והטעם כי כל דבר שיתרוקן, אז נתמלא בכתחלה, ולכן כשיגיעו רגלין ברגלין אז יבא משיח כמ"ש לקמן (רנח ע"א) (יהל אור).
¹⁵³¹ ר"ל ההוא חיותא זהר הנ"ל, אפיק בכח ההוא רוחא, דהכל כליל ברוחא, אפיק ד' סמכין, שהם שתיים לבד, ואופן בתוך האופן. וז"ש כלילין דא בדא ומתקשרן דא בדא. והן שני עפרים. וההיכל הזה הוא מקום השדים כמ"ש בפ"ב (מד ע"ב) ולקמן. ושם החלב דיניק לכלא כמ"ש. וז"ס מ"ש בר"מ ויקרא דף ד' ע"א ייני עם חלבי גוף וברית, דכאן הוא שומר הברית, סוד הברית. ונגדו בס"א ערל כנ"ל. ושם נקר' איבה, נגד זה ההיכל שנקרא אהבה. והוא סוד הכהן, הנני נותן לו את בריתי שלום, בשלום ובמישור הלך אתי כו', שלכן זכה אהרן לכהונה, כמ"ש (אבות פ"א מ"ב) הוי כו' אהב שלום כו'. וכאן הוא בס"א סוד הנחש, ואיבה אשית כו', ואמרו (זוהר ח"ג עט ע"א) כ"ד זיני מסאבותא אשדי בחוה, כמנין ואיב"ה. וכנגדו בקדושה כ"ד מעלות של כהונה, וכ"ד מתנות. וז"ש (סנהדרין לח ע"ב) אדה"ר משוך בערלתו היה, סוד זה ההיכל דס"א (יהל אור).
¹⁵³² ר"ל שגם רוח זכות נקרא אל שדי (יהל אור). אמר ונשמת שד"י תבינם, כי היא מהבינה, ומה שאמר ונשמת שד"י, כי היא מעולם הבריאה, ששם הוא השם שד"י וכמ"ש בזוה"ק (פקודי רנ"ג ע"א) כי שם א"ל שד"י הוא בהיכל אהבה דבריאה. וע' פל"ח (שער הסליחות פ"ח) שאמר שם מה שהשם א"ל שד"י הוא בבריאה הטעם הוא, משום שהבריאה הוא משורש הבינה, ועיקר השם הוא שם ע"ש (הקדר"ש טל ע"ב).
¹⁵³³ ר"ל ההוא רוחא דלתתא של היכל זכות, מתקשר כאן, והוא נקר' אל. ולכן זה ההיכל נקרא אל שדי, כמ"ש אני אל שדי פרה ורבה, שמכאן סוד פו"ר כנ"ל. אני אל שדי התהלך לפני והיה תמים, ואתנה בריתי כו', שכאן ברית כנ"ל (יהל אור). יצחק מאברהם וכמ"ש (יהל אור).

¹⁵³⁴ ר"ל כי מהיכל זה ניזון היכל זכות. ואמר על שמא דהאי רוחא כו'. ר"ל שנקרא אל, ויונק משדי, שלכן נקרא אל שדי. וכ"ז קאי אלמעלה, שלמה נקרא היכל זכות אל שדי. וז"ס לחם הפנים שעל השלחן, לחם הפנים עליו תמיד יהיה, לקבל תמיד מהיכל אהבה. וז"ס מזונות מצפון, בסוד שלחן. וידוע שהקב"ה זן את העולם בחסד, וכמ"ש נותן לחם לכל בשר, כל"ח, וכמה כיוצא בזה, שלפיכך זן בין לרעים בין לטובים, מקרני ראמים כו', וכמ"ש בר"מ פ' בא (מג ע"ב) שחסד נחית בתהומי תתאי ומתפשט. והענין, כי מימין בא לשמאל, ומשם יוצא לעולם, כמו מים שהוא בשמאל מימין, כמ"ש בז"ח ש"ה (עג ע"ב), ובסוד גבורות גשמים. וז"ס פרנסה, היינו גשמים. וז"ס פותח את ידך, שני הידים. ואמרו (תקו"ז ח ע"ב) פותח בסוד פתח, והוא בסוד הפתח, מים שבא מימין לשמאל כמ"ש בז"ח ש"ה דף נ"ח ע"א [עג ע"ב] יהי רקיע בתוך המים דא נקודת פתח, פשיטו דנהירו דאנהיר כו' בסטר שמאלא ואנהיר לההוא סטרא, והשתא אתחליפו, ואתכללו ימינא בשמאלא, ושמאלא בימינא, מים איהו בסטרא דימינא כו', וכדין מים לשמאלא בנקודת פתח, ועל רוא דנא יפתח ה' לך את אוצרו הטוב וכו' לתת מטר וכו', דהא מים מסטרא דפתח אינון. וז"ס פותח את ידך, שני היכלות, זכות ואהבה, ואז ומשביע לכל חי רצון, מהיכל רצון. וכלל כאן כל האבהן, שהן כלל הכל. וז"ש (ברכות ד ע"ב) משום דכתיב פותח את ידך (יהל אור).

¹⁵³⁵ ר"ל לכל הרוחין תתאין שבהיכלות, והנהורין וכל אשר שם (יהל אור).

¹⁵³⁶ ההיכלין בעצמן (יהל אור).

¹⁵³⁷ ר"ל אותן ממונים שבאלו ההיכלות, שעומדים לבר מהיכלות, שחשיב בהיכל ששי, שנקראו יתדות המשכן, כמ"ש דף רנ"ה ואלין אקרן יתדות וקיימי לבר כו'. וז"ש דקיימי מסט' דא. ר"ל שהן בקדושה, דס"א נק' בכ"מ לבר (יהל אור).

<p>דמספקא מזון לכל התחתונים כמו שהוא מקבל מצד הימין. מקבלא מסטרא דימינא¹⁵³⁸</p>	<p>דמספקא מזון לכל התחתונים כמו שהוא מקבל מצד הימין. מקבלא מסטרא דימינא¹⁵³⁸</p>
<p>מהכא נפקו אינון נהורין דאקרון להט החרב המתהפכת בנין דמתהפכא לכמה גווינין והא אוקימנא דאלין מתערי דינא בשליחותא דלעילא ואינון בעלמא</p>	<p>מכאן יוצאים אותם האורות שנקראים (בראשית ג) להט החרב המתהפכת משום שמתהפכת לכמה צבעים והרי בארנו שאלה מעוררים דין בשליחות שלמעלה והם בעולם</p>
<p>רננ/ב</p>	<p>רננ/ב</p>
<p>מסטר שמאלא כד אתפרש (ס"א אתפשט) רוחא דא ובטש לאפקא נהורין לכל סטרין כאינון שדים דרמאן חלבא לכל סטר הכי נמי מהאי רוחא נפקי לכל סטר ואפיקו¹⁵³⁹ חד חיותא¹⁵⁴⁰ אחרא די ממנא על אלין דאקרי להט החרב המתהפכת ודא אקרי¹⁵⁴¹ חסר (ס"א שבע ודאי איהו דממנא וכו')</p>	<p>מצד השמאל כשנפרדת (כשמתפשטת) הרוח הזו ומכה להוציא אורות לכל הצדדים כמו אותם השדים ששופכות חלב לכל צד כך גם מהרוח הזו יוצאים לכל צד ומוציאים חיה אחת אחרת שממנה על אלה שנקרא להט החרב המתהפכת וזה נקרא.</p>
<p>וההוא והאי דממנא על עלמא בזמנא¹⁵⁴² די ממנא כפנא על עלמא¹⁵⁴³ ואתדן ביה כדין האי חיותא אתפקדא¹⁵⁴⁴ על עלמא ואפיק רוחא דמזונא לכל אינון בני מהימנותא דלא ימותון בכפנא וסעיד לבייהו¹⁵⁴⁵ בנין דהא מסטרא</p>	<p>ואותו וזה שממנה על העולם בזמן שממנה הרעב על העולם ונדון בו אזי החיה הזו מפקדת על העולם ומוציאה רוח של מזון לכל אותם בני האמונה שלא ימותו ברעב וסועדת לבם משום שהרי מהצד האחר כששולט הרעב בעולם</p>

¹⁵³⁸ ר"ל שלכן נקרא שדי, שדי באלקותו, כמ"ש ז"ל (בראשית רבה פמ"ו סי' ג). והוא כאן, שמספיק לכל, וכמ"ש אני אל שדי, אני שאמרתי לעולמי די (חגיגה יב). וזהו לשון שדי. והש"ן בפתח, לפי שנשתנה לשם כידוע. ואמר כמה דמקבלא כו'. ר"ל כמו שמקבל מסט' דימינא, שמספיק לכל, כן גם הוא משפיע לכל, כי כל מי שניזון בחסד, אז הוא די והותר, כמ"ש (מלאכי ג ז) אם לא אפתח לכם ארובות השמים והריקותי לכם ברכה עד בלי די, וכמ"ש (שבת לב ע"ב וש"מ) עד שיבלו כו'. וכ"ז הוא משרש הפסוק שני שדיך, שכאן הוא השדים, שלכן נק' המניקין שדים, שמספיקין לתינוק שא"צ דבר אחר, והן שנים כנ"ל. וז"ש כשני עפרים כו'. ונדמה לצבי, על קלותו, כמ"ש (כתובות קיב). מה הצבי קל כו'. כמ"ש בתז"ח (י ע"ב) על קל וחומר קולא מסטרא דימינא כו'. כי כל דבר הניתן מימין הוא קל, משא"כ משמאל, היתה יד ה', משא כו'. וכן העבודה שהוא מימין, כמ"ש חשתי ולא התמהמהתי, ואל הבקר רץ אברהם כו', וירץ לקראתם. וידוע ד' רגלי המרכבה הם, שהגוף נכון, (הן שני) ידן ורגליו, שהן ד' היכלות שתחת היכל הרצון. וז"ש (אבות פ"ה מ"כ) היו עז כנמר, שהוא בהיכל ג', חיה השלשית שבדניאל. וקל כנשר, בהיכל ב' כנ"ל. ורץ כצבי, בהיכל זה. וגבור כו', בהיכל הד'. והתחיל בכל א' מימין. לעשות רצון אביך שבשמים, בהיכל רצון, לאתדבקא שם באביך שבשמים. [ובפ"ב (מד. יח, ב) האי רוחא דברקא כו'. עמש"ש] (יהל אור).

¹⁵³⁹ הד' נהורין דסטרא שמאלא (יהל אור).
¹⁵⁴⁰ והוא חיותא מלהטא הנ"ל בפ' בראשית (מד). והוא ממנא על ד', תרי מימינא ותרי משמאלא הנ"ל, דלא קיימי בקיומיהו. והן עיקר של להט החרב המתהפכת. וז"ש די ממנא על אלין דאקרי כו' (להט החרב המתהפכת) (יהל אור).

¹⁵⁴¹ ר"ל שזהו נק' להט כו' (יהל אור).
¹⁵⁴² ר"ל האי חיותא מלהטא. כי השמאל דבסטרא קדושה ממונין להושיע בעת צרה. וזהו כל הענין של שמאל בסט' דקדושה, שהן מושיעין בעת הדין, וכמ"ש בברכת אתה גבור, מחי' מתים ורופא חולים ומתיר אסורים כו' (יהל אור).

¹⁵⁴³ ר"ל כעת שממנין הרוחא די על כפנא על העולם (יהל אור).
¹⁵⁴⁴ שמכאן יוצא המזון לעולם כנ"ל. ובזמנא דשבע בעולם יוצא המזון מסטרא דימין, מחיה דאקרי זהר, מסטרא דימינא. ובעת שהשמאל שולט יוצא המזון לכל אינון בני מהימנותא, שהן בסטרא דקדושה, כי אז הסט"א שלטא, וכלם בשליטו דסט"א, לבד הבני מהימנותא, שנשארין בשמאלא דסטרא דקדושה (יהל אור).
¹⁵⁴⁵ ר"ל שלא ישולט הכפן, שהוא רוח הנקרא כפן, שממנו אכלי ב"נ ולא שבעין, והוא סעיד לבייהו. וז"ש בגין דהא כו'. וז"ס לחם לבב אנוש יסעד, דכאן הוא סוד אנוש כחציר ימיו כנ"ל, מסטרא דהאי חיותא מלהטא דסעיד אותם (יהל אור).

<p>אחרא כד שלטא כפנא בעלמא נפקי מהאי סטרא תרין רוהין¹⁵⁴⁶ מסאבין ואקרונ שוד וכפן¹⁵⁴⁷ ודא איהו רוא (איוב ה כב) לשוד ולכפן תשחק בגין דאלין קיימין בעלמא ועבדין לון לבני נשא קטרוגא¹⁵⁴⁸ חד ההוא דקא משדר להו כפנא ומייתי וחד דקא אכלי בני נשא ולא שבעין בגין דהא רוהא בישא שלטא בעלמא</p>	<p>יוצאות מהצד הזה שתי רוחות טמאות שנקראות שוד וכפן וזהו סוד לשד ולכפן תשחק משום שאלו עומדים בעולם ועושים קטרוג לאנשים אחד אותו ששולח להם רעב ומתים ואחד שאנשים אוכלים ולא שבעים משום שהרי רוח רעה שולטת בעולם.</p>
<p>חיותא דא אפיק חד ניצוצא¹⁵⁴⁹ דקא נפיק מניצוצו¹⁵⁵⁰ דתרין ניצוצין דאמרן דאינון מתהפכאן לכמה גוונין והאי ניצוצא אקרי שרפים¹⁵⁵¹ והאי אחיד בהון ולהיט לון</p>	<p>החיה הזו מוציאה ניצוץ אחד שיוצא מהתנוצצות של שני ניצוצות שאמרנו שהם מתהפכים לכמה צבעים והניצוץ הזה נקרא שרפים וזה אוחז בהם ומלהיט אותם.</p>
<p>בהיכלא דא אית תרין ממנן¹⁵⁵² נהורין דקיימין על אלף ורבוא רבבן דאקרונ גפנים ואלף ורבוא רבבן דאקרונ רמונים וכלהו קיימין בחביבותא ואלין אינון דאעלי רחימותא בין</p>	<p>בהיכל הזה יש שני ממונים אורות שעומדים על אלף ורבוא רבבות שנקראים גפנים ואלף ורבוא רבבות שנקראים רמונים וכולם עומדים בחביבות ואלו הם</p>

¹⁵⁴⁶ לקמן רסו ע"א (לש"ו).

¹⁵⁴⁷ והן בהיכל שנגד זה כמ"ש לקמן (רסו). והן בהיפוכא, שכאן היא שדים דמספיקין לכל בשפע כל צרכם, ושם שד, ומשדד הכל, ומשדר כפנא. וכאן משביע לכל. שז"ס פותח את ידך, שנותן בשפע רב, ומשביע לכל חי רצון, שהוא משביע במעט. וכמ"ש בת"כ (-בתורת כהנים בחוקותי) ונתנה הארץ יבולה ואכלתם ישן נושן כו' הוא ברכה אחת, ואכלתם לחמכם לשבע הוא ברכה אחרת, שאוכלין מעט ושובעין. וכן בקללה וזרעתם לריק זרעכם כו', בשברי לכם מטה לחם ואכלתם ולא תשבעו. וזהו שד היפוך שד, ונקרא שד"י, ב' אותיות שד מלשון שדים המניקי, שנותנין כל צרכם. וב' אותיות די, ע"ש שדי במעט שאוכל, שהכל די. וזהו שדי. ולכן הוא בב' פתחין שד די. וכן בלחם הפנים, בזמן שהברכה נשתלח' בו כל כהן מגיעו כזית (יומא לט.), והוא ברכה אחת. יש אוכלו ושבע ויש אוכלו ומותיר. משמת כו' וכל כהן מגיעו כפול (קללה) אחת, הצנועין כו' הוא השנית (יהל אור).

¹⁵⁴⁸ אמר לשון קטרוג, שכל הקטרוג ושנאה הוא בהיכל דסט"א שכנגד זה ההיכל, כמ"ש שם "היכלא חמשה כו' עי"ש עד ואלין עבדין קטרוגא" כו'. וז"ש (ב"מ נט.) כד מישלם שערא מכדא נקיש ואזיל תיגרא בביתא. והכל בחטא עה"ד, דשם ואיבה אשית, וכן ארורה האדמה בעבורך, בזעת אפך תאכל לחם כו' כי עפר אתה, מההוא היכלא, כמש"ש "האי רוחא אקרי אפרא כו' בגין דהאי איהו עפרא" כו'. ואמר שם "ובהוא זמנא מאן דעביד חסד עם ב"נ ויהיב לון למיכל ולמשתי כדאי איהו לדחיי' לון לאלין תרין רוחין לבר" כו'. דכאן הוא סוד החסד. וז"ש ואפיק רוחא דמזונא לכל אינון בני מהימנותא. ר"ל בעלי אמנה, שמאמינים בקב"ה, כמ"ש (סוכה מא ע"ב) מאי אנשי אמנה אר"י אלו ב"א המאמינים בקב"ה, דתניא ר"א הגדול אומר מי שיש לו פת בסלו ואומר מה אוכל למחר כו'. והן העושיין חסד. וכמ"ש בזוהר פ' בהר (קיא ע"ב) וכי תאמרו מה נאכל וגו'. ר' יהודה פתח בטח בה' ועשה טוב שכן ארץ ורעה אמונה כו'. מאן אינון בני מהימנותא אינון דמתערי האי טוב לקבלי', ולא חס על דיליה, וידעי דהא קב"ה יהיב לון יתיר, כד"א יש מפזר ונוסף עוד, מ"ט בגין דהאי אתער ברכאן לקבליה. ולא יימא אי אתן האי השתא מאי אעביד למחר. אלא קב"ה יהיב לי' ברכאן עד בלי די. שהוא מאותן שלים כנ"ל. ואמר שם כגוונא דא וצוית ברכתי לכם בשנה הששית וגו'. כי בכאן הברכה, בששי, שומר הברית, נטיר גנזין דילי' כנ"ל. והוא ברכאן דנהר דנגיד, שהוא כאן, והוא הטוב, אילנא דחיי. וכמש"ש דף ק"א ע"א ר' יוסי פתח בטח בה' ועשה טוב כו' זכאה חולקיה דב"ג דעביד טוב מדידיה דהא אתער טוב בכ"י, ובמה בצדקה כו' מ"ט בגין דצדקה אילנא דחיי הוא, ואתער על ההוא אילנא דמותא, ונטיל אינון דאחידן בי', ושזיב לון מן מותא. והוא ברוחא דא, שהוא להט החרב, אילנא דמותא דאדה"ר חב בי' כנ"ל. ובכפנא אחידין בי' הכל, ואתער אלנא דחיי כו', ברוח הזה, ושזיב לון מן מותא. וכאן הוא סוד כנ"י, שומר ישראל, דכל גנזין עלאין גניזין כאן כנ"ל. והוא שומר הברית גניזין דילי' כנ"ל. וז"ש דהא אתער טוב בכנסת ישראל כו', והכל מסטרא דבני מהימנותא (יהל אור).

¹⁵⁴⁹ ר"ל בהתכללות בחיה הראשונה, כנ"ל בפ' בראשית (יהל אור).
¹⁵⁵⁰ בנלילו (יהל אור).

¹⁵⁵¹ ר"ל האי ניצוצא שיצא מכלילות שניהם, והוא אחיד בשני ניצוצין הנ"ל, "ולהיט לון". ומתחדשין כנ"ל. ואמר "שרפים". כי הנציצו הוא כולל כמה משריין לאין קץ, וכן הב' ניצוצין. רק שאלו הן א' דכר וא' נקבה, והניצוצא הוא כולל זו"נ. [ובפ"ב (מד ע"ב יט ע"ב) רוחא דא אתכליל ברוחא אחרא דקאמרן כו'. עמש"ש] (יהל אור).

¹⁵⁵² דנפקין מתרין רוחין (יהל אור).

<p>ישראל לתתא וקודשא בריך הוא לעילא וכלהו מתערי רחימותא וקיימן ברחימו וכד אתער רחימו¹⁵⁵³ מתתא לעילא ומעילא לתתא כדין אתמלייא היכלא אתרבו דא בדא מכמה טבין מכמה חסדין מכמה רחמינ וכדין רחימו דלתתא¹⁵⁵⁴ גו רחימו עלאה אתרבק דא בדא</p>	<p>שמכניסים אהבה בין ישראל למטה לקדוש ברוך הוא למעלה וכולם מעוררים אהבה ועומדים באהבה וכשמתעוררת אהבה ממטה למעלה וממעלה למטה אז מתמלא ההיכל הזה מכמה טובות מכמה חסדים מכמה רחמים ואז האהבה שלמטה תוך האהבה העליונה נדבקות זו בזו.</p>
<p>מהכא נפקי תרין ממנן ואקרין אהבה על שמא דהיכלא ואלין קיימן לאשגחא על כל אינון דמיחדי יהודא דמאריהון ברחימו ומסרי נפשייהו עליה ברחימו וסלקי ואסהידו¹⁵⁵⁵ לעילא וכל אינון דעבדי חסד¹⁵⁵⁶ בעלמא אינון חסדין סלקין ועאלין גו האי היכלא ומתעטרי תמן וסלקי לאתעטרא גו אהבה עלאה¹⁵⁵⁷ ועל דא כתיב¹⁵⁵⁸ (תהלים קח ה) כי גדול מעל שמים חסדך בהיכלא דא כתיב (שיר ח ז) מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה ונהרות לא ישטפוהו וגו'.</p>	<p>מכאן יוצאים שני ממונים שנקראים אהבה על שם ההיכל ואלו עומדים להשגיח על כל אותם שמייחדים את יחוד רבונם באהבה ומוסרים נפשם עליו באהבה ועולים ומעידים למעלה וכל אותם שעושים חסד בעולם אותם החסדים עולים ונכנסים לתוך ההיכל הזה ומתעטרים שם ועולים להתעטר בתוך אהבה עליונה ועל זה כתוב (תהלים קח) כי גדל מעל שמים חסדך בהיכל הזה כתוב (שיר השירים ח) מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה ונהרות לא ישטפוהו וגו'.</p>
<p>היכלא שתיתאה¹⁵⁶⁰ דא הוא היכלא דאקרי היכלא דרצון דאיהו רעוא דאקרי מוצא פי יהו"ה¹⁵⁶¹ (דברים ח &) חדוה דאתרבקותא דכלא והכא איהו רעוא דרעוין¹⁵⁶² ברזא דכתיב (שיר ד ג) כחוט השני שפתותיך רעוא דכל נשמתין דנפקי מההוא מוצא פי יהו"ה</p>	<p>ההיכל הששי זהו ההיכל שנקרא היכל הרצון שהוא רצון שנקרא מוצא פי ה' שמחה של הדבקות של הכל וכאן הוא רצון הרצונות בסוד הכתוב (שיר השירים ד) כחוט השני שפתותיך רצון כל הנשמות שיוצאות מאותו מוצא פי ה'.</p>
<p>האי היכלא היכלא דרעוא דקיימן הכא כל שאלתיך וכל בעותיך דעלמא¹⁵⁶³ בנין דרעוא דכל רעוין כד נשיקיין¹⁵⁶⁴ אשתכחו ברזא דכתיב</p>	<p>ההיכל הזה היכל הרצון ששם עומדות כל הבקשות וכל השאלות שבעולם משום שרצון כל הרצונות כשנשיקות נמצאות</p>

¹⁵⁵³ שהן מ"נ ומ"ד (יהל אור).

¹⁵⁵⁴ זהו סוד שמע ישראל ובשכמל"ו, ב' רחימין דא בדא כידוע. וז"ש "מהכא נפקי תרין ממנן כו" "על כל אינון דיחדי כו' ומסרי נפשיהון כו'. שהוא בשמע ישראל כנ"ל (יהל אור).

¹⁵⁵⁵ זהו ע"ד גדולים שבפסוק שמע ישראל, שהן הב' עדים (יהל אור).

¹⁵⁵⁶ שהוא בהיכל דכאן בסוד חסד לאברהם (יהל אור).

¹⁵⁵⁷ ר"ל בחסד דדכורא (יהל אור).

¹⁵⁵⁸ שכאן הוא למטה משמים. ועוד שהוא תחת היכל הרצון. וזהו סוד (פסחים דף נ ע"ב) כתוב א' אומר כי גדול כו' וכתוב א' אומר על שמים כו' (יהל אור).

¹⁵⁵⁹ עיין בפ' תרומה דף קמ"ו ע"ב. [ובפ"ב (מד ע"ב יט ע"ג) הכא (השתחואה) [כתיב] כו'. עמש"ש] (יהל אור).

¹⁵⁶⁰ היכל רצון תפארת (הערת הזהר).

¹⁵⁶¹ שכאן הוא סוד הפה כנ"ל (לעיל רנג ע"א בדברי רבינו). ור"ל שז"ש כי על כל מוצא פי ה' יחיה האדם, כמש"ל (שם) דמכאן נפיק אוירא דרוחא דקיומא דנפשיין. וכאן ומשביע לכל חי רצון, נפתלי שבע רצון, ובנפתלי הוא סוד השחוק. וז"ש "חדוה דאתרבקותא כו' (דכלא)" (יהל אור).

¹⁵⁶² שרעוא דרעוין מע"ק מתגלה כאן, בסוד אוירא דדעת שמתגלה בפה כנ"ל. וז"ש "ברזא דכתיב כחוט השני כו" וכאן סוד הת"ת שבו הדעת (יהל אור).

¹⁵⁶³ בסוד ואני תפלתי לך ה' עת רצון, בעת רצון עניתיך, וכמש"ו כדין אקרי עת רצון כו'. וסוד ח"י ברכות, ג"ר בחג"ת, וג"א בנה"י, וביניהם י"ב אמצעיות בקשות צרכיו, כי ה"ב הם נגד י"ב של הדעת, שמתגלה בת"ת, שכנגדן הוא בהיכל הזה י"ב חיות ונהורין, והדעת הוא הרעוא דרעוין, ולכן (ברכות דף לד.) לא ישאל צרכיו לא בג"ר ולא בג"א, אלא באמצעיות. שכאן קיימין כל שאלתיך ובעותיך (יהל אור).

¹⁵⁶⁴ ר"ל כאשר מתחבר היכל הזה עם יעקב, שמים כנ"ל (יהל אור).

<p>(בראשית כט יא) וישק יעקב לרחל וכדין כד נשיק דא לדא כדין אקרי עת רצון¹⁵⁶⁵ בגין דהא כדין שלימו אשתכח וכל אנפין נהירין וכד צלותין סלקין כדין איהו עת רצון לאשתכחא¹⁵⁶⁶ ועל דא כתיב (תהלים סט יד) ואני תפלתי לך יהוה עת רצון דאיהו חבורא דא עם דא</p>	<p>בסוד הכתוב וישק יעקב לרחל ואז כשנושק זה לזה אז נקראת עת רצון משום שהרי אז נמצאת שלמות וכל הפנים מאירות וכשתפלות עולות אז הוא עת רצון להמצא ועל כן כתוב ואני תפלתי לך ה' עת רצון שהוא חבור זה עם זה.</p>
<p>בהיכלא דא קיימן שית פתחין¹⁵⁶⁷ ארבע פתחין לארבע סטרין דעלמא וחד לעילא וחד לתתא באלין פתחין אתמנא חד רוחא¹⁵⁶⁸ דאיהו רב על כלהו די ממנן בכל אלין פתחין ורזיא"ל שמיה¹⁵⁶⁹ והאי אתמנא ואתפקד בכל אינון רזין עלאין דפומא לפומא ממללן דנשקין דא לדא¹⁵⁷⁰ ברחימו דרחימותא</p>	<p>בהיכל הזה עומדים ששה פתחים ארבעה פתחים לארבעה צדדים של העולם ואחד למעלה ואחד למטה בפתחים הללו התמנה רוח אחד שהוא גדול על כל הממנים בכל אותם הפתחים ושמו רזיא"ל וזה התמנה ונפקד על כל אותם הסודות העליונים שמדברים פה לפה שנושקים זה לזה באהבת האהבה.</p>
<p>רזין אלין לא קיימן לגלאה¹⁵⁷¹ אבל כד תרעין אתפתחו כדין ידעין כלהו היכלין וכל אינון רוחין וכל אינון משיריין דהא תרעי דרצון אתפתחו¹⁵⁷² ולא עאלין באלין תרעין אלא רעוי דצלותין רעוי דשבחא רעוי דנשמתין קדישין עלאין</p>	<p>הסודות הללו אינם עומדים לגלוי אבל כשנפתחים השערים אז יודעים כל ההיכלות וכל אותן רוחות וכל אותם מחנות שהרי נפתחו שערי רצון ולא נכנסים לשערים הללו אלא רצונות של תפלות רצונות של שבח רצונות של נשמות קדושות עליונות.</p>
<p>האי איהו היכלא דמשה בהאי היכלא</p>	<p>זהו היכלו של משה בהיכל הזה התכנס משה באהבה ונשק נשיקות בהיכל הזה</p>

¹⁵⁶⁵ ר"ל עת הוא לשון חבור, כמו אשר פריו יתן בעתו, ור"ל שמתחבר עת נוקבא, עם רצון, שמים. וז"ש וכד צלותין סלקין כו' (כדין איהו עת רצון לאשתכחא, וע"ד כתיב ואני תפלתי לך יהוה עת רצון), דאיהו חבורא דא עם דא. שהרצון היא בדכורא, וממנו מקבל הנוק', ונקר' ע"ש רצון ג"כ. ור"ל וכד צלותין סלקין, רומז על מ"ש (ברכות דף ח. ת.) אימתי עת רצון בשעה שהציבור מתפללין (יהל אור).

¹⁵⁶⁶ ר"ל להמציא הרצון, כמ"ש מצא טוב ויפק רצון מה'. וז"ס על זאת יתפלל כל חסיד אליך לעת מצוא. ואמרו (ברכות שם) לעת מצוא זו אשה, שנאמר מצא אשה מצא טוב ויפק רצון מה'. במערבא אמרי מצא או מוצא כו' והוא כאן כמ"ש ל. ר"נ אמר לעת מצוא זו תורה, שנאמר כי מוצאי מצא חיים כו' והוא ג"כ כאן, כמ"ש ל שכאן הוא סוד התורה, וכאן סוד החיים כמ"ש ל, ולקמן דף רנ"ט ע"ב מסטרא דיעקב נטיל רוחא דחיי כו', והוא בסוד כי על כל מוצא פי ה' יחיה האדם כנ"ל. ר"נ ב"י אמר לעת מצוא זו מיתה כו', ניחא שבכולן נשיקה כו'. והוא ג"כ כאן כמ"ש למטה בהאי היכלא אתכניש משה ברחימו ונשיק נשיקין (יהל אור).
¹⁵⁶⁷ שהן נגד ו"ק שכלולין כאן. והן שית היכלין שנכללין כאן. ולכן הפתחים הם ל"ק העולם. וכן בת"ת, וא"ו צינורות לכל הו"ק, והן פתחים (יהל אור). היכל רצון הוא היכל ת"ת וכמו שמבואר כ"ז בארוכה בשער כסא הכבוד (פרקים ג ד), ואמר שם הרב כי זהו מ"ש בפ' בראשית (מד ע"ב) על היכל הרצון, האי רוחא אתכליל בשית וקיימא בשית, אתכליל בשית דלתתא בהדיה, וקיימא בשית עלאין (ביאורים ח"א פה ע"ב).
¹⁵⁶⁸ והיא הרוח שבהיכל הזה, ששולט על כל ההיכל, וכל שבהיכל הזה כולם יצאו ממנו, כמ"ש בפ"ב הכא רוחא כו' האי רוחא אתכליל ובג"כ האי רוחא אפיק כו' ע"ש (יהל אור).

¹⁵⁶⁹ כמ"ש ושממנה על רזין (יהל אור).

¹⁵⁷⁰ ר"ל ברחימו כמ"ש ו. וז"ש פא"פ אדבר בו, שהוא כאן, בהיכלא דמשה וכמ"ש (יהל אור).

¹⁵⁷¹ כמ"ש דרשו ה' בהמצאו, שהוא לעת מצא כנ"ל. וכמ"ש (ר"ה יח.) כאן ביחיד כאן בציבור, וכמ"ש ל וכד צלותין סלקין, אימתי עת רצון בשעה שהציבור מתפללים כנ"ל. ואמרו (ר"ה שם) ויחיד אימת בעשרת ימים שנין ר"ה ליוה"כ. והוא כמ"ש בס"ד (רפ"ב) בזמנא דמטא ירחא שביעאה כו' ומתפתחי תריסר תרעי דרחמי. והוא כאן, י"ב נהורין, והן תליסר עם הרוחא דכליל, בסוד המזלא. וכאן אני אעביר כל טובי על פניך כו' ויעבור ה' על פניו ויקרא כו', י'ג מדות, שכאן הוא סוד פני', משה (יהל אור).

¹⁵⁷² ר"ל כד שערי ההיכל הזה נפתחין, יודעין כולם ששערי רצון העליון מע"ק לז"א ומז"א לחקל תפוחין קדישין, כלם נפתחו, ורצון של הש"י מתגלה בעולם (יהל אור).

<p>אתכניש משה ברחימו ונשיק נשיקין בהאי היכלא (שמות יט יט) משה ידבר והאלהים¹⁵⁷³ יעננו בקול כד אתדבקו נשיקין בנשיקין¹⁵⁷⁴</p>	<p>משה ידבר והאלהים יעננו בקול כשנדבקות נשיקות בנשיקות</p>
<p>רנד/א</p>	
<p>דא עם דא ועל דא כתיב (שיר א ב) ישקני מנשיקות פיהו וגו'¹⁵⁷⁵ לית נשיקין דחדוה ורחימותא אלא כד מתדבקן דא בדא פומא בפומא רוחא ברוחא דכדין רוואן דא עם דא בתפנוקין דכלא ובחדוה מנהירו עלאה¹⁵⁷⁶</p>	<p>זו עם זו ועל כן כתוב (שיר השירים א) ישקני מנשיקות פיהו וגו' אין נשיקות של שמחה ואהבה אלא כשנדבקים זה בזה פה בפה רוח ברוח שאז רוויים זה עם זה בתפנוקי הכל ובשמחה מהאור העליון.</p>
<p>תא חזי משה ידבר¹⁵⁷⁷ דכתיב (שיר ד א) הנך יפה רעיתי וכתיב (שם ג) כחוט השני שפתותיך והאלהים יעננו בקול דכתיב (שם א מז) הנך יפה דודי אף נעים וכתיב (שם ה יג) שפתותיו שושנים נוטפות מור עובר</p>	<p>בא וראה משה ידבר שכתוב הנך יפה רעיתי וכתוב כחוט השני שפתותיך והאלהים יעננו בקול שכתוב הנך יפה דודי אף נעים וכתוב שפתותיו שושנים נוטפות מור עבר.</p>
<p>האי רוחא אתמסרו בידה כל רזין דאינון נשמתין עילאין דמתערי תיאובתא דרחימו דלעילא ותתא כחדא אינון נשמתין עלאין כגון רבי עקיבא והברוי¹⁵⁷⁹ דאלין לא אתקריבו¹⁵⁸⁰</p>	<p>הרוח הזו נמסרו בידה כל הסודות של אותן הנשמות העליונות שמעוררים תשוקה של אהבה שלמעלה ומטה כאחד אותן נשמות עליונות כמו רבי עקיבא</p>

¹⁵⁷³ ר"ל משה שמים העליונים, דרגא דמשה, ידבר, והאלקים נוק', יעננו, שהוא נשיקין דא לדא ודא לדא, וכמ"ש למטה ת"ח משה ידבר כו'. והוא סוד פא"פ אדבר בו, רוחא ברוחא של היכל זה, עם הא' דנטיל לי' כנ"ל. וכאן הוא סוד הדיבור בפה. וכאן סוד אלקים דכליל כל היכלין, כמ"ש לקמן דף רנ"ו ע"ב כד נטיל יעקב בהאי היכלא שתיתאה כדין אקרי נשמא קדישא כו' ה' אלקים. וכאן הוא סוד כלת משה, שלכן נקרא איש האלקים, בעלה דמטרוניתא (עיין הקדמת הזוהר ו ע"ב), וכ"ז בסוד הדעת, משה מלגאו יעקב מלבר (תיקון י"ג כט ע"ב) (יהל אור).

¹⁵⁷⁴ קאי אמ"ש בהאי היכלא משה ידבר (יהל אור).

¹⁵⁷⁵ כנ"ל, סוד הנשיקין, וסוד הפה (יהל אור).

¹⁵⁷⁶ ר"ל מבינה. וז"ס בינה, דרגא דמשה, שמתגלה בינה בת"ת, כמ"ש בתיקונים (סוף תמ"ז) (יהל אור).

¹⁵⁷⁷ ר"ל דרגא דמשה באצילות ת"ת (יהל אור).

¹⁵⁷⁸ שהוא היכלא דא. וכן כנגד' שפתותיו שושנים כו' כמ"ש. והוא נשיקין פא"פ. וסוד שושנים הוא כמ"ש בפ' משפטים דף קכ"ג דעת גניז בפומא דמלכא דאק' תפארת, פשיטותא דתפארת דכל גווינן אתאחדן בי', דכתיב ובדעת חדרים ימלאו. וההוא דעת גניז באמא ומלכא. ר"ל באר"א, תרין עטרין דגניזין בגווייהו. ומלייא כל אדרין ואכסדראין. וכד אתער נהירו דבי' ונפיק, כדין אקרי פה ה'. ושפון דאינון תרין נהורין מאבא ומאמא, בשעתא דאתערען בההוא נהירו דדעת, מתחברן כחדא, ומלין אתגזרו בקשט בחכמה בתבונה ובדעת. וז"ס שפתותיו שושנים, שהן תרין גווינן דאר"א כנ"ל, מה שושן חוור וסומק. נטפות מור כו', הוא נהירו דדעת, שהוא י"ב בוסמין עלאין, שהן בו שמתגלה בפה. וכד אתער (כו') ונפיק כדין אקרי פה ה' כנ"ל. וזהו נטפות כו' (יהל אור).

¹⁵⁷⁹ ר"ל שמעורר האהבה של ב' היכלות דנוק' ודכורא, היכל אהבה של נוק' ודכורא כאחד, שהוא סוד ק"ש בהיכל אהבה, סוד הייחוד של ק"ש באחד. ולכן יצאה נשמתו של ר"ע באחד, וכמ"ש (ברכות סא ע"ב) רבי ע"כ א"ל כל ימי הייתי מצטער על פסוק זה ואהבת כו' מתי יבא לידי ואקיימנו ועכשיו כו', היה מאריך באחד כו'. וכמ"ש לקמן ע"ב בר ההוא שלימא חסידא דאתי' בסטרא דימינא, (כו' ע"ש עד) וע"ד מית באהבה כו'. והוא סוד נכנס בשלום ויצא בשלום (עי' חגיגה טו ע"ב), ששם בהיכל אהבה הוא סוד ברית שלום כנ"ל, והוא נכנס ויצא באלו ב' היכלין דכורא ונוק', ב' האהבות. וז"ש לעיל והכא איהו כו' רעוא לכל נשמתין דנפקי כו'. והן נשמתין דנשיקין. ואמר לעיל בהיכל אהבה מהיכלא דא נפקין כל רוחין קדישין דקיימין בקיומא דנשיקין עלאין כו' (יהל אור). ע"י שהיה ר' עקיבא עובד מאהבה תמיד הנה אתדבק בימינא, וכשנכנס לפרדס היה כל הילוכו דרך ימין כנז', עד שנכנס בהיכל אהבה דבריאה, שהוא אהבה זוטא, והוא ימין של השכינה המתלבשת שם, והיא שם בסוד המאור הקטן, לכי ומעטי את עצמך (חולין ס ע"ב), ולכן נקרא שם אהבה זוטא, ומשם עלה למעלה עד החסד דאצילות שהוא אהבה רבה, כי שם הוא המאור הגדול, יהוה, ובבריאה הוא המאור הקטן, אלהים, וכמ"ש בפ' בראשית (כ ע"א). ור"ל כי גילוי ית"ש בבריאה הוא רק בגילוי אלהים, בראשית ברא אלהים (בראשית א א), ושניהם יחד הוא יחוד הויה אלהים, והוא יחוד ז' (דע"ה ח"ב קז ע"א).

<p>לאסתחאה בנהר דינור כמה דשאר נשמתין אסתהיין תמן ועברו ביה והא אוקימנא¹⁵⁸¹</p>	<p>וחבריו שאלה לא נקרבו לרחץ בנהר דינור כמו ששאר הנשמות רוחצות שם ועוברות בו והרי בארנו.</p>
<p>(תא חזי) רוחא דא אפיק תריסר נהורין וכלהו קיימי ברזא דתחות האי רוחא¹⁵⁸² בארבע סטריין דעלמא קיימין ארבע נהורין עלאיין¹⁵⁸³ דשלמין לארבע סטריין¹⁵⁸⁴ בסטרא דדרום קיימא חד נהורא עלאה ימינא דכל עלמא דהא מניה¹⁵⁸⁵ שראן ישראל לאתאחדא ברזא דמהימנותא ואיהו מיכאל רב הילא¹⁵⁸⁶ דנהורא עלאה</p>	<p>(בא וראה) הרוח הזו מוציאה שנים עשר אורות וכולם עומדים בסוד תחת הרוח הזו בארבעת צדדי העולם עומדים ארבעה אורות עליונים ששולטים לארבעה צדדים בצד הדרום עומד אור עליון אחד הימין של כל העולם שהרי ממנו מתחילים ישראל להאחז בסוד האמונה והוא מיכאל</p>

¹⁵⁸⁰ וז"ס שאמרו (ברכות סא ע"ב) זו תורה וזו שכרה, א"ל חלקם בחיים, אשרך ר"ע שאתה מזומן לחיי העה"ב. ר"ל בלא דין כלל (תוס' כתובות קג ע"ב). וכאן הוא סוד חיי העוה"ב רוחא דחיי, כנ"ל יחיה האדם (יהל אור).

¹⁵⁸¹ לעיל ריא ע"ב רמז ע"א ופרשת ויגש רא ע"א (לש"ו).

¹⁵⁸² הן ה"ב חיות גדולות עם קטנות, שהן תחת "ב נהורין. וז"ש ברזא דתחות האי רוחא. שכאן לא ביאר אלא מה שלא ביאר בפ' בראשית בפרטות, לפי שרוצה לבאר כאן ה' חיות גדולות בפרטות כמש"ו. וה"ב נהורין הן "ב שעות, שכאן הוא סוד השעה והעת, והן "ב שעות הלילה, וכנגדן "ב שעות היום בת"ת, "ב צרופי הוי"ה. וז"ס שאמרו (שבת קנד.) לא מזל יום גורם אלא מזל שעה, שז' הימים הן בז' היכלות כידוע, וכאן הוא "ב השעות, והן "ב אנפי חיוון, בסוד שם של "ב, שכל א' יש לו מזל אחר, זה מצורת נשר או ארי' כמ"ש בתיקונים, והן המזלות שנים עשר, וזהו המזל מ"ב מזלות, שהן "ב שעה. ולכן מזל שעה גורם, ולאפוקי מהאי שאמר מזל יום גורם, שסובר המזל הוא בז' כוכבי לכת, שהן נגד ז' ימים כמ"ש בס"י (ספ"ד). והן כ"ב אותיות. ג' אמות, והן סוד המזל עצמו, נהר דנגיד ונפיק בהיכלא שביעאה, בסוד ק"ק, קדש חד קדשים תרין, שכולל ג"ר שם, והן אמ"ש, ולכן נקראין אמות, ששם אמא עלאה שכולל ג"ר. וכאן בהיכל הזה "ב פשוטות. וז' היכלות עצמן הן ז' כפולות, והן כפולות בסוד שבעה ושבעה מוצקות, שבהן כלילין ג"כ היכלות דדכורא. ולכן בכ"א הרוח שבו כליל מב' רוחין. וז"ס בדגש וברפה (עי' ס"י רפ"ד). והן סוד "ב מזלות וז' כוכבים וג' יסודות. וכן "ב חדשים וז' ימים וג' זמנים. וכן באדם וכל דבר, כמ"ש בס"י (פרקים ג' ד' ה'). וכן בתורה. והכל נגד היכלות אלו. והן סוד (ג' וז') ע"ס והדעת ("ב כנ"ל). וכן בסט"א. ולכן דנין את האדם בכ"ב, נגד כ"ב אותיות, ג' וז' ו"ב. והן ג' טיפין מרה, וכמו שהג' הנ"ל הן אמות לכל, כן אלו הג', הן אמות לכל דין. והן עוקרין את הנשמה (כדלקמן רסז.). וז' עדנין. ו"ב חדש בגהינם. וכן בכל מצוה, כמו בפ"ו ג' קדושין וז' ברכות, כמ"ש ברע"מ (השמטות ח"א) [הגה. ו"ב מתנות שכנגדן בברכה ששון ושמחה כו']. וכן בק"ש ותפלה וכל המצות כידוע (יהל אור).

¹⁵⁸³ בזוה"ק בהיכלות פקודי (רנד ע"ב) בענין ה' יסודין עלאין שהם חגת"מ דאצילות, וכן ה' חיות שבמרכבה שהם אריה שור נשר אדם, וכן ה' מלאכים שהם מיכאל גבריאל אוריאל רפאל, וישנם אלו ה' חיות וה' מלאכים בכל עולם ועולם כמ"ש בשער קיצור אבי"ב (ריש פרק ח), אלא בעולם הבריאה נקראים בשם כסא ושרפים, ובעולם היצירה בשם חיות ומלאכים, ובעולם העשיה בשם אופנים ובשמיין, ובעולם הזה הם ה' יסודין וה' נהרות פישון גיחון חידקל פרת. והחיות שבכל עולם הוא בחי' הנפש, והמלאכים שבכל עולם הוא בחי' הרוח, ע' פנימיות וחיצוניות (דרוש יג) ובשער ציור עולמות (בהקדמה) ובשער השמות (פרק ב) (דע"ה ח"ב פח ע"ד), משורש הכתר שבהם הוה אוריאל נוריאל במזרח ורפאל בואל במערב ע' רע"מ פנחס (רכה ע"א), ומשורש המלכות שבהם הם להיפך וכמ"ש בהיכלות פקודי (רנד ע"א) וכו' ג' שיטות: שיטה א', הוא כנז' והוא בזוה"ק (בראשית כו ע"ב) וע"פ מה שפירש הגר"א את דבריהם ז"ל בהיכלות פקודי בספר יהל אור (דף כט עמוד ע"א ע"ב). שיטה ב', הוא שיטת התיקונים (תיקון נד דף קא ע"א) שם אמרו כי פישון הוא צפון גבריאל, גיחון דרום מיכאל, חידקל מזרח אוריאל נוריאל, פרת מערב רפאל. ואמר הגר"א שם ע"א וביהל אור הנז' (ריש ע"ג שם), כי התיקונים עם הזוהר חלוקים בזה. שיטה ג', הוא כי הגר"א עצמו בתיקונים (שם ע"א סוף ד"ה אורייתא) אמר שם בכונת זוהר בראשית, כי פישון לימינא וגיחון לשמאל חידקל במזרח פרת במערב, וכן אמר הגר"א עוד בליקוטיו בהליקוט הנדפס באדרת אליהו (בראשית ב פסוק יד, דף כ סע"א) (דע"ה ח"ב צ ע"א).

¹⁵⁸⁴ הן ד' חיות הקדש, חיות גדולות עלאין, מה"ב הנ"ל. והן בד' סטריין כנ"ל (היכל ו' דבראשית), בסוד גנת אגוז. וכמ"ש ביחזקאל (א י) ופני ארי' אל הימין כו' (יהל אור).

¹⁵⁸⁵ בסוד עולם חסד יבנה, שמשם מתחיל המהימנותא, ומשם מתחיל אחידת ישראל בקובה, בסוד ישראל, ברו"ק שנק' ישראל, ובסוד הוי"ה, שהוא חלק ישראל, כי חלק ה' כו', ה' מנת חלקי כו' (יהל אור).

¹⁵⁸⁶ בסוד גדול אדונינו ורב כח, בחסד. וז"ס שמו מיכאל, שכל מלאך ומאור מורה על כבוד שמו יתברך לפי המדה שמקבל ממנו. וז"ס אין כאל ישרון. ונק' חסד אל, על גודל כחו וגדולתו (יהל אור).

<p>דנחתא מסטרא דדרום¹⁵⁸⁷ דתמן נהורא קיימא בתוקפיה¹⁵⁸⁸</p>	<p>רב כח של האור העליון שיורד מצד הדרום ששם האור עומד בחזקו.</p>
<p>האי מיכאל נהורא ימינא אפטרופוסא רבא דישראל¹⁵⁸⁹ בנין דכד סטרא אחרא קיימא לאסטאה עלייהו דישראל כדין מיכאל טען עמיה ואתעביד סניגוריא עלייהו דישראל ואשתובן מההוא קטיגוריא דמארי בעלי דבבו דישראל</p>	<p>המיכאל הזה אור הימין האפטרופוס הגדול של ישראל משום שכאשר עומד הצד האחר להשטין על ישראל אז מיכאל טוען כנגדו ונעשה סנגור על ישראל והם נצלים מאותו הקטגור של בעלי שנאת ישראל.</p>
<p>בר בזמנא דאיחרב ירושלם דהא כדין אתגברו חובין ומיכאל לא יכיל בהדיה דסטרא אחרא דטענתיה דמיכאל תבירא עלייהו דישראל וכדין (איכה ב ג) השיב אחר ימינו מפני אויב¹⁵⁹⁰</p>	<p>פרט לזמן שחרבה ירושלים שהרי אז התגברו החטאים ומיכאל לא יכל עמו של הצד האחר שטענתו של מיכאל על ישראל נשברה ואז השיב אחר ימינו מפני אויב.</p>
<p>בסטרא דצפון קיימא נהורא אחרא דהא איהו קיימא (ס"א לנטלא¹⁵⁹¹) לבטלא דינא מבי היכלא רביעאה ויהב לממנא דפתחא¹⁵⁹² דבההוא פתחא קיימאן ממנן אחרן דאינון דבסטרא מסאבא מחכאן לההוא ממנא¹⁵⁹³ ונטלי דינא ולזמנין דהאי נהורא¹⁵⁹⁴ דבסטרא דצפון איהו עביד דינא ולא יתמסר בידא דסטרא אחרא בנין דכל דינין דאתעבידו ביה אית לון אסוותא וקודשא בריך הוא עביד חסד באינון אתרי</p>	<p>בצד הצפון עומד אור אחר שהרי הוא עומד (לטל) לבטל דין מבית ההיכל הרביעי ונותן לממנה של אותו הפתח שבאותו הפתח עומדים ממונים אחרים שהם בצד הטמאה מחכים לאותו הממונה ונוטלים דין ולפעמים שהאור הזה שבצד הצפון הוא עושה דין ולא נמסר ביד הצד האחר משום שכל הדינים שנעשו בו יש להם רפואות והקדוש ברוך הוא עושה חסד באותם מקומות.</p>

¹⁵⁸⁷ ר"ל דנחתא הנהורא שם מסטרא דדרום, חסד עליון מדת אברהם ששם ד' רוחות, מדות האבות ודוד (יהל אור).

¹⁵⁸⁸ ר"ל כשהשמש מגיע לדרום, אז הוא בתוקפיה, שהוא בחצי היום. וכן כל שמתקרב לדרום, מתגבר האור, וכמ"ש הולך ואור כו'. וכידוע שהאור הוא בימין, בסוד אור וחשך, חו"ג, אור ומים. וז"ס חשכת מים (יהל אור).

¹⁵⁸⁹ כמ"ש (דניאל י כא) כי אם מיכאל שרכם. ואמר רבא. שגם גבריאל הוא אפטרופוס ומליץ עליהם, כמ"ש ועתה אשוב להלחם עם שר פרס כו' ואין אחד מתחזק עמדי כי אם כו'. אבל מיכאל אפטרופוס הגדול והעיקר, שהוא ימינא וחסד, ולכן הוא שר ישראל. ומפורסם שהוא טוען תמיד עם הס"מ, וכמ"ש, לכן בדניאל בסוד המלחמה, העיקר גבריאל. שאלו ב' נהורין כלולין זה בזה, כמ"ש למטה, לעשות חסד שמאלא נכלל בימינא, ולעשות דין באומות להיפך, בסוד וחרב פיפיות בידם כו', שהוא סוד החרב בימינא, להט החרב המתהפכת, ומ"מ הכל ימינא, ימינך ה' נאדרי כו', ימין ה' רוממה כו', ימין ה' עשה חיל. וז"ש לעיל רב חילא (יהל אור).

¹⁵⁹⁰ סט"א, מארי בעלי דבבו דישראל (יהל אור).

¹⁵⁹¹ דאע"ג שזה ההיכל הוא למעלה מכל היכלין, מ"מ מקבל מהיכל חו"ג, כידוע, שת"ת מקבל מחו"ג (יהל אור).

¹⁵⁹² כנ"ל שד' פתחים כאן לד' רוחות, ועל כל פתח ממונה אחד כידוע, והן מקבלין מאלו הד' נהורין. וז"ש דבההוא פתחא קיימן ממנן אחרן. ר"ל ממונה אחר חוץ מן הנהורין, והן עומדין לבר כנ"ל (יהל אור).

¹⁵⁹³ ר"ל שמצפין לההוא ממנ' דבסטרא קדושה, שעומד על פתח הקדושה ליקח ממנו הדין, כמ"ש, שבסטרא דמסאבא נגד היכל הזה, ד' פתחים לד' רוחות כמ"ש ש ארבע פתחין אית להיכלא דא כו' (יהל אור).

¹⁵⁹⁴ ולזמנין דהאי איהו ההוא נהורא כו' (דבסטרא דצפון, איהו עביד דינא). וע"י המיתה בא"י כמ"ש בפ' תרומה דף קנ"א כל אינון מתין די בארעא קדישא לא מתין ע"י אלא כו'. וזהו מיתת נשיקה, שהנשיקין בהיכל הזה. וכמ"ש אר"י א"ה מאי שבחא איהו למשה ולאחרן ומרים דכתיב בהו ע"פ ה' דאלין לא מיתו ע"י דההוא מלאך מחבלא, ואת אמרת דכ"ע אינון דמיתו בארעא דישראל לא מתין ע"י דא. א"ל הכי הוא ודאי, ושכחא דמשה אהרן ומרים הוה יתיר מכל בני עלמא, דאינון מיתו לבר בארעא קדישא כו'. וע"ד כתיב יחיו מתין נבלתי יקומון הקיצו ורגנו שוכני עפר וגו', יחיו מתין אלין מתין דבארעא קדישא, דאינון מתין דיליה, ולא מאחרא, דלא שלטא תמן סט"א, וע"ד כתיב מתין. נבלתי יקומון אינון דמיתו בארעא נוכראה אחרא ע"י דההוא מחבלא כו' ע"ש (יהל אור).

<p>גבריא"ל הוא האור הזה שבצד הצפון ובכל מקום שהוא מכה שרוי בו חסד משום שגבריא"ל בשני צדדים כלול בשניהם ולכן מכה ובו רפואות בצד הזה עומד סוד שכתוב (דברים ח) כי כאשר ייסר איש את בנו ה' אלהיך מיסוך ואלו הם יסורים של אהבה שכלולים בצד זה ובצד זה.</p>	<p>גבריא"ל הוא האור הזה שבצד הצפון ובכל מקום שהוא מכה שרוי בו חסד משום שגבריא"ל בשני צדדים כלול בשניהם ולכן מכה ובו רפואות בצד הזה עומד סוד שכתוב (דברים ח) כי כאשר ייסר איש את בנו ה' אלהיך מיסוך ואלו הם יסורים של אהבה שכלולים בצד זה ובצד זה.</p>
<p>בסטר"א דמזרח קיימא נהורא אחרא דאיהו קיימא בכל מילי דאסוותא למיעל קמי מאריה כל אינון¹⁵⁹⁷ דאתנשיין בבי מרעייהו ולקרבא זמנין וקציין לאינון מרעין דאשתלימו מהימנותייהו ואסחר עלמא בכל יומא ויומא¹⁵⁹⁸ בנין לאשלמא¹⁵⁹⁹ אסוותא בפקודא דמאריה והאי (איהו) נהורא רפא"ל שמיה ואף על גב דהא אוקימנא ליה לסטר"א אחרא¹⁶⁰⁰ ודא אחיד</p>	<p>בצד המזרח עומד אור אחר שהוא עומד בכל דברי הרפואות להכניס לפני רבונו כל אותם שנשכחו בבית חלים ולקרב זמנים וקצים לאותן מחלות שהשלימו את נאמנותן וסובב את העולם בכל יום ויום כדי להשלים רפואות במצות רבונו והאור הזה (הוא) שמו רפא"ל ואף על גב שהרי בארנו אותו לצד אחר וזה אחוז לצד זה ולצד זה לצד של מיכאל</p>

¹⁵⁹⁵ ששמאלא נכלל בימינא, וכמ"ש בפרשת תרומה קלט ע"א, תולעת שני ושש תרין גוונין כחדא דימינא ושמאלא כו' ושם דף קמז ע"ב מיכאל וגבריא"ל אתכלילו דא עם דא משלבאן דא בדא וע"ד כתיב עשה שלום במרומיו וכו' (יהל אור). ששמאלא נכלל בימינא. וכמ"ש בפ' תרומה דף קל"ט ע"א תולעת שני ושש תרין גוונין כחדא לימינא ושמאלא כו'. ושם דף קמ"ז ע"ב מיכאל וגבריא"ל אתכלילו דא עם דא משלבאן דא בדא, וע"ד כתיב עשה שלום במרומיו כו' (יהל אור).

¹⁵⁹⁶ ר"ל שהוא כלול ג"כ בימינא כנ"ל וזהו יסורין של אהבה מצד החסד שנקרא אהבה ומ"מ ע"י גבריא"ל וז"ש תלה ולא מצא בידוע שיסורין של אהבה הן שע"י חטא הוא בסט"א ופקדתי בשבט פשעם כו' וז"ס שאמרו נאמר ברית ביסורין שנכלל בימין (יהל אור). ר"ל שהוא כלול ג"כ בימינא, כנ"ל. וזהו יסורין של אהבה, מצד החסד שנקרא אהבה, ומ"מ ע"י גבריא"ל. וז"ש (ברכות ה.) תלה ולא מצא בידוע שיסורין של אהבה הן, שע"י חטא הוא בסט"א, ופקדתי בשבט פשעם כו'. וז"ס שאמרו (שם) נאמר ברית ביסורין, שנכלל בימין (יהל אור).

¹⁵⁹⁷ ר"ל לעיילא קמי קוב"ה מליצתם של החולים שנתייאשו ונשכחו בחולייתם, שהאריך עליהם החולי, דאסוותא כאן נפקא מגו דחיקו כמש"ל (יהל אור).

¹⁵⁹⁸ ר"ל כמ"ש חליים רעים ונאמנים, וכמ"ש (ע"ז נה.) מ"ד חאים רעים ונאמנים רעים בשליחותם ונאמנים בשבועתם. והיסורין סובבין את העולם בכל יום ויום, כמ"ש (אבות פ"ג מט"ז) והגבאין מחזירין תדיר בכל יום ונפרעין מן האדם כו'. וז"ש (לעיל) סחראן עלמא כו' (יהל אור).

¹⁵⁹⁹ קאי על הנהורא (יהל אור).

¹⁶⁰⁰ בעמקום אחר אמר שרפאל במערב. כמ"ש בפ' בהעלותך דף קנ"ה ע"א דגלא רביעאה אדם רפאל מערב, בהד"ל אסוותא בסטר"א. ר"ל שהרפואה הוא בסטר מערב כמ"ש למטה. וז"ש אסוותא בסטר"א. וכו"ה בתיקונים בזהר בכ"מ, פעמים אמר שאוריא"ל במזרח ורפאל במערב, ופעמים אמר להיפך. וכן בצורתם, פעמים אמר שנשר שהוא צורת אוריא"ל במזרח, בסוד דרך הנשר בשמים, ואדם במערב, השכינה במערב, שהיא דמות אדם, וכמ"ש בתיקונים ת"א דף י"ד ע"א רשימא דארי' תמן לימינא, ורשימא דשור (לשמאלא), ורשימא דנשרא באמצעייתא כו' דמות אדם דא שכינתא קדישא כו'. והוא רפאל אפר דרפאל, ואדם אל עפר ישוב, וכמ"ש בתז"ח דף פ"ה ע"א דאינון ד' יסודין דארבע פרצופין, דאינון פרצוף אדם ופרצוף ארי' ופרצוף שור ופרצוף נשר, דממנן על מיא ואשא ורוחא ועפרא. ארי' מרכבה וגלגולא דיליה מיא, שור מרכבה וגלגולא דיליה אשא, נשר מרכבה וגלגולא דילי' רוחא, אדם מרכבה וגלגולא דילי' עפרא כו'. ובז"ח דף כ"ז ע"ג (לא ע"ב) דאדם ודא מלכות, וחי' דרכיב בה רפאל, איהו אפר, ואיהו עפר דבי מקדשא דאתנטיל מיני' אדם כו'. ע"ש כל המאמר. ובתיקונים ת"ע דף קכ"א נשר באמצעייתא עלה אתמר מי אסף רוח בחפניו ואינון תרין נוקבין דחוטמא פומא דא אדם כו' ודא שכינתא. וכן בהרבה מקומות. ואמר ג"כ בר"מ להיפך בפ' פנחס דף רמ"ד ע"א בר"מ אמר אדם דרגא דיעקב, ונשר שכינה. ואמר ובג"ד אוקמוה מ"מ שופרי' דיעקב שופרי' דאדם כו'. ובתיקונים תס"ח דף ק"כ ע"א וכד אתהפך מתרווייהו למערב אחזיר אנפוי ואתהפך לנשר, וכד אתהפך מתרווייהו למזרח, דאיהו באמצעייתא, אתהפך לאדם. והענין כי האדם והנשר שניהן כלילין מימינא ושמאלא, וכן מזרח ומערב, ת"ת ומלכות. ולכן אמר ביחזקאל ופני ארי' אל הימין לארבעתם, ופני השור משמאל לארבעתם, ופני נשר לארבעתם, ולא קבע לו רוח מיוחד. וכן לאדם. והוא בסוד כלילת ת"ת ומלכות זה בזה. וע"ז תמה שלמה, דעיקר מקומן משמע כאן רפאל במזרח, ואוריא"ל במערב, ותמה על היפוכן, דרך הנשר בשמים, ודרך גבר בעלמה (משלי ל, יט), שהשכינה דמות אדם דיוקנא דילי', כמ"ש

<p>לסטרטא דא¹⁶⁰¹ ולסטרטא דא לסטרטא דמיכאל ולסטרטא דגבריאל</p>	<p>ולצד של גבריאל.</p>
<p>והאי איהו ממנא בשעתא דאתדן בר נש בהיכלא רביעאה לחיים כדין איהו אקדים באסוותא והאי אסוותא מגו דחיקו נפקא בנין דמתרין סטרין נפקא והאי דחיקו אתיא מגו סטר שמאלא ואסוותא מגו סטר ימינא ועל דא ההוא מרע¹⁶⁰² כד אתיא ליה אסוותא מגו דחיקו סגינא אתיא ליה</p>	<p>וזהו הממונה שבשעה שנדון אדם בהיכל הרביעי לחיים אזי הוא מקדים ברפואות והרפואות הללו יוצאות מתוך דחק משום שמשני צדדים יוצאות והדחק הזה בא מתוך צד שמאל והרפואה מתוך צד ימין ולכן כשבאה רפואה לאותו החולה היא באה לו מתוך דחק רב.</p>
<p>והכי הוא מסטרטא דמערב¹⁶⁰³ ואף על גב דאמרן דרפאל בסטר מזרח ואוקמוה בסטר דא דמערב אסוותא וחיי¹⁶⁰⁴ לאו איהו אלא מסטר מזרח דהא¹⁶⁰⁵ מתמן אתמשכאן חייין לתתא¹⁶⁰⁶</p>	<p>וכך הוא מצד המערב ואף על גב שאמרנו שרפאל הוא בצד המזרח ופרשוה בצד הזה של המערב הרפואות והחיים אינם אלא בצד המזרח שהרי משם נמשכים החיים למטה.</p>
<p>(ובהאי סטרטא¹⁶⁰⁷ דמערב) נהורא חד ונוריא¹⁶⁰⁸ ל שמיא ואיהו אוריא¹⁶⁰⁸ ודא איהו</p>	<p>(ובצד המערב הזה) אור אחד ששמו נוריא¹⁶⁰⁸ ל והוא אוריא¹⁶⁰⁸ ל וזהו כלול מכולם</p>

בתיקון ב' שם. ועיין פ' יתרו דף פ' ע"ב אמר ר"ח חמינא האי קרא דכתיב ופני ארי' אל הימין לארבעתן כו' ע"ש (יהל אור).

¹⁶⁰¹ ר"ל לימינא ושמאלא כמש"ו, בסוד הת"ת שכולל חו"ג, מימינא ושמאלא (יהל אור).

¹⁶⁰² ר"ל דאתי' לי' רפואה מן רפאל, שלוקח מהיכל רביעי, ששם סטרא דדינא. ולכן אומרין ורופא חולים בברכת אתה גבור. וז"ס הזיעה דאתבקע באנפוי, ששם בזיעת אפך תאכל לחם כידוע, כי עפר אתה כו', כנ"ל שאדם הוא עפר דרפאל. וז"ס שאמרו (ברכות נז ע"ב) עשרה דברים סימן יפה לחולה זיעה שנאמר בזיעת אפך (יהל אור).

¹⁶⁰³ ר"ל וכן הרפואה שבאה מצד מערב, הוא ג"כ מדחיקו סגינא, שמערב הוא ג"כ משני סטרין, כמ"ש למטה (יהל אור).

¹⁶⁰⁴ הוקשה לו היאך אמר שרפאל בצד מזרח, והלא אמר לעיל בדף רמ"ט פתחא רביעאה פתחא דא קיימא לאסוותא ואקרי פתחא דאסוותא בהאי קיימא כו' על כל אינון אסוותין דעלמא כו' פתחא דא איהו לסטר מערב כו' (יהל אור).

¹⁶⁰⁵ רמו ע"ב (הערת הזהר).

¹⁶⁰⁶ ר"ל מ"מ עיקר אסוותא וחייין הוא מצד (מזרח), אלא שמשם נמשך לצד מערב, שמערב מקבל ממזרח, בסוד ת"ת ומלכות שמקבלת ממנו ומוציאה לעולם. וכן שמים וארץ, (אענה את) השמים והם יענו את הארץ, והארץ תענה את הדגן וכו' (הושע ב, כג) (יהל אור).

¹⁶⁰⁷ ר"ל בצד מערב (יהל אור).

¹⁶⁰⁸ כמ"ש בתיקונים (קמח ע"ב) ובתז"ח (כו, ד) דמסט' דימינא נקרא אוריאל, ומסטרא דשמאלא נקרא נוריא¹⁶⁰⁸ אל. וז"ש ודא איהו כליל כו' (מכלהו, וקיימא שליחא בכלא, ואית ליה תלת סטרין), אבל תרין אינון כו'. ור"ל דהוא כליל מכל הג' נהורין הראשונים, דלעולם הרביעי כלול משלשתן, בסוד המלכות דכלולה מכלם. וכן ה' אחרונה, כלול מג' אותיות י' ה' ו' כידוע. וכן בחיות. שלכך נאמר ודמות אדם להנה, שאדם כלול מכל החיות, שלכן לא מנה בתיקונים בכ"מ רק ג' אנפי חיוון, י"ב אנפי החיות, וכמ"ש בז"ח ש"ה דף נ' ע"ב (מרגליות סג. ליורנו עז ע"ב) וארא החיות רזא דישראל סבא כו' תת רשימין קטורין דא עם דא, דרום מזרח וצפון, י' ה' ו' כו', אופן אחד בארץ אצל החיות, דא איהו רתיכא תתאה כו', עד הכא אנפין עלאין ואנפין תתאין ברזא דתלת תלת מתחבראן ואתכלילו אלין באלין. פן חד דאשתאר מרתיכא תתאה כו', ההוא פן כו', אתכלילו כוליה תלחא אחרנין, האי פן נטיל מכלהו, ואתכליל בכלהו כו' ע"ש. וז"ש ודא איהו כליל מכולהו. ואמר וקיימא שליחא בכלא. ר"ל שהוא שליח בכל הדברים שממונין הג' נהורין הנ"ל, שהוא כליל מכולם. והוא שליח, בסוד המלאך הגואל. ואמר ואית לי' תלת סטרין. כנ"ל מג' נהורין הנ"ל. ואמר אבל תרין אינון בגין דכל חד מאלין כליל בחברי'. ר"ל שהכלל אינון אלא שנים, ימינא ושמאלא, חו"ג, שמאלא נכלל בימינא וימינא בשמאלא, ושניהם כלולין באמצעיתא, רק שבנהורא דימינא נכלל שמאלא בימינא, ובנהורא דשמאלא נכלל ימינא בשמאלא, ובאמצעיתא נכללו שניהן בשוה. וכאן שנכללו כל השלשה בו, אינון אלא שנים בכללם. ולכן יש לו שני שמות נוריאל ואוריאל כנ"ל. וכן רפאל יש לו שני שמות בואל ורפאל, כמ"ש בפ' ויקהל דף ר"ט ע"ב, אלא שעיקר שמו הוא רפאל, לפי שמזרח נוטה תמיד לימין, שלפיכך פסוק ויט הוא כסדר, ונק' רחמים, משא"כ כאן שהוא שליח מכל הג' נהורין. והן בו בפרטות, שלכן כל הג' פסוקים בו בתיבין, ומ"מ גם כאן עיקר שמו אוריאל כידוע, שלעולם ימינא עיקר. וכל אלו השמות ע"ש התמנות שלהם. מיכאל ע"ש החסד. גבריאל ע"ש הגבורה. רפאל ע"ש הרפואה. אוריאל נוריאל

<p>כליל מכלהו וקיימא שליחא בכלא ואית ליה תלת סטרין אבל תרין אינון בגין דכל חד מאלין כליל בחבריה</p>	<p>ועומד שליח בכל ויש לו שלשה צדדים אבל הם שנים כי כל אחד מאלו כלול בחברו</p>
<p>רנ/ב</p>	
<p>דאינון ארבע יסודין תתאין מאינון ארבע יסודי עלמא עלאין על כלא¹⁶⁰⁹ ובגין דכלהו מתקשרין¹⁶¹⁰ דא בדא רמז קרא ואמר (שיר ו יא) אל גנת אגוז ירדתי לראות</p>	<p>שאותם ארבעה יסודות התחתונים מאותם ארבעה יסודות העולם עליונים על הכל ומשום שכלם קשורים זה בזה רמז הכתוב ואמר (שיר השירים ז) אל גנת אגוז ירדתי לראות.</p>

ע"ש התכללות מחו"ג, אור הוא חסד כידוע, נוריאל בגבורה, כמ"ש בתז"ח דף פ"ו ע"ב נוריאל נור דליק. וכל סדר הנהורין אלו ברוחות, הוא בסדר אצילתן, רק במזרח ובמערב מתהפך לפעמים כנ"ל. אבל כסדר נסיעתן אינו כן כמ"ש בפ' בראשית דף מ' ע"ב וכד נטלי ארבי לסטר מזרח ממנא דקיימא עלייהו להווא סטרא הוא מיכאל דאתי מימינא. וכד נטלי ארבי לסטר צפון ממנא דקיימא עלייהו להווא סטרא הוא גבריאל, דאתי מסטרא דשמאלא. וכד נטלי ארבי לסטר דרום הא תמן איהו ממנא דקיימא (עלייהו) להווא סטרא רפאל שמיה. והוא לימינא. וכד נטלי ארבי לסטר מערב, ממנא דקיימא עלייהו להווא סטרא הוא אוריאל. ואיהו לבתראה. ונתחלפו כאן צד מזרח ודרום זה בזה. והענין, כי סדר הנהורין הוא כסדר הדגלים, כמ"ש בפ' בהעלותך דף קנ"ד, וחשיבות הרוחות הוא כזה הסדר, מזרח דרום מערב צפון, ונסדרו השבטים לפי חשיבותן, רק שיהודה וראובן נתחלפו כסדר תולדותן, שיהודה במזרח וראובן בדרום. [הגה. ומיכאל הוא דגל יהודא, גור אר'י, ואוריאל דגל ראובן, אור בן, ע"כ נתחלפו גם הם] בסוד פחו כמים אל תותר, ונתנה המלוכה ליהודה, כמ"ש (דה"י א ה, א) ובני ראובן בכור ישראל, כי הוא הבכור ובחללו יצועי אביו נתנה בכורתו לבני יוסף בן ישראל, ולא להתיחש לבכורה, כי יהוד' גבר באחיו, ולנגיד ממנו כו'. וז"ס יהודה אתה יודוך אחיך, גור אר'י יהודה, שהוא דגל המזרח, אר'י, כי ניטלה מראובן, פחו כמים אל תותר, ולשמעון ולוי לא ניתנה, כלי חמס מכרותיהם, ע"כ ניתנה הבכורה לנגיד ליהוד'. אבל מערב וצפון לא נתחלפו. וזהו לפי הסידור שבכאן, שרפאל לצל מזרח, ואוריאל לצד מערב, אבל לפי הסידור אוריאל לצד מזרח ורפאל לצד מערב, (צ"ל) בנסיעתן נתחלפו מיכאל עם אוריאל, כמ"ש בפ' בהעלותך שם, ובלכת החיות בקוזפירא דלעילא הוו אזלי (כו' עיי"ש כל המאמר וביאור הגר"א ז"ל עליו שנעתק ונדפס שם ממ"ש כאן בגכ"ק. א"ה בהוצאה זו הדפסנוהו גם כאן) (יהל אור).

¹⁶⁰⁹ ר"ל דאלו ד' חיות הן ד' יסודות הידועין. והן משורש הד' יסודות חגת"ם של אצילות, שהן ד' יסודות עלאין על כלהו. כמ"ש פ' וארא דף כ"ג וכ"ד כד אתברי אדם מעפרא דמקדשא דלתתא אתתקן, וארבע סטרי דעלמא אתחברו בהווא אתר דאקרי בי מקדשא, ואינון ד' סטרין דעלמא אתחברו בד' סטרין, דאינון יסודי דעלמא, אש ורוח מים ועפר, ואתחברו כו'. אר"ש ת"ח ד' אינון קדמאי' רזא דמהימנותא, ואינון אבהן דכלהו עלמין, ורזא דרתיכא עלאה קדישא, ואינון ארמ"ע אלין אינון רזא עלאה, ואלין אינון אבהן דכלהו עלמין אבהן דכלא כו' ת"ח אש רוח מים ועפר אלין אינון קדמאי ושרשין דלעילא ותתאין ועלאין עלייהו קיימין, ואלין אינון ד' לד' סטרי עלמא, וקיימין בד' אלין צפון דרום מזרח ומערב, אלין אינון ד' סטרין דעלמא וקיימין בד' אלין, אש לסטר צפון, רוח לסטר מזרח, מים לסטר דרום, ועפר לסטר מערב. והוא שורש של ד' חיות, אר'י ממים כנ"ל. ושור מאש כנ"ל. וז"ס ואשליכהו באש ויצא העגל הזה. ועשו מזהב שהוא בצפון זהב יאתה, וכמ"ש למטה כנ"ל צפון עביד דהבא דמסטרא דתוקפא דאשא אתעביד דהבא כו'. וכמ"ש וימירו את כבודם בתבנית שור אוכל עשב. והוא שור שנאמר כלחוך השור את ירק השדה. ועשו לתקפא סט' דמסאבא, דשם תוקפא דלהון כנ"ל, וע"פ תשא (קצא.). נשר רוח, וכמש"ל בפ' בהעלותך שם (קנ"ב) רוחא דרוחא כו' מטי להווא נשר כו'. ואדם מעפר, כי עפר אתה, ומעפרא דבי מקדשא כנ"ל. ואמר שם (וארא כד ע"ב) ת"ח אש רוח מים ועפר כלהו אחידן דא בדא ואתקשרן דא בדא ולא הוה בהו פרודא, ועפר דא כד איהו אוליד לבתר לא מתקשרן דא בדא כאינון עלאי, כמד"א ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים באלין הוי פרודא. ר"ל דאוליד אלו ארבע חיות, שעליהן נאמר ומשם יפרד כו' כמש"ל. ואע"ג דגם הם מתקשרין זה בזה, מ"מ אינון מקושרין באחדות כבעולם אצילות. וז"ש (וארא שם) כאינון עלאי כו', בגין דהא עפר כד איהו אוליד בחילא דתלת עלאי, אפיק ד' נהורין, דתמן משתכחי אבני יקר כו', ואלין אבני יקר אינון י"ב, ואינון לד' סטרי עלמא, לקבל תריסר שבטין דכתיב והאבנים תהיין על שמות בני ישראל שתים עשרה על שמותם, ואלין תריסר בקר דאינון תחות ימא כו', ות"ח אינון תריסר דקאמרן דאינון תריסר אבנין אינון תריסר בקר דתחות ימא, בג"כ נטלי אינון תריסר כל הבקר לעולה שנים עשר כו'. והן הכל דוגמת י"ב החיות, ד' סדרין, ג' לכל צד, ארבעה טורי אבן. וכן הבקר, שלשה פונים צפונה כו'. ואמר שיצאו מאבהן. וכן אמר בפ' ויקהל (שם (קצ"ב ע"ב)) ואלין אינון דנפקין מאבהן עלאין כו' כנ"ל. ואמר שם (קצ"ז) ר"ש פתח מי עלה שמים וירד כו' וכלא בקב"ה אתמר כו' והכא איהו רזא דרתיכא עלאה בארבע סטרין דאינון יסודי קדמאי דכלא כו'. ועבפ' יתרו דף ע"ט ע"א בפ' הזה מי עלה שמים כו' (יהל אור).¹⁶¹⁰ ר"ל אלו הדי' חיות כנ"ל בפ"ב (יהל אור).

<p>אינון תריסר נהורין קיימין בהוא רוחא דקאמרן והוא רוחא עליהו בשלימו¹⁶¹¹ אלין ארבע נהורין עלאין אית תחותיהו תמניא אחרנין למהוי בשלימו ובכלהו שלימו חד (ס"א) ירדתי לראות אלין ארבע נהורין עלאין אית תחותיהו תמניא אחרנין ואינון תריסר נהורין דקיימין תחת ההוא רוחא דקאמרן והוא רוחא עליהו בשלימו למהוי בכלהו שלימו חד) וכד מתפרשין בלהו אינון תלת לכל סטר¹⁶¹²</p>	<p>אותם שנים עשר האורות עומדים באותה הרוח שאמרנו ואותה רוח עליהם בשלמות תחת ארבעה האורות הללו יש שמונה אחרים כדי להיות בשלמות ובכלם יש שלמות אחת (ירדתי לראות אלו ארבעה אורות עליונים שיש תחתיהם שמונה אחרים והם שנים עשר אורות שעומדים תחת אותה רוח שאמרנו ואותה רוח עליהם בשלמות להיות בכלם שלמות אחת) וכשכלם נפרדים הם שלשה לכל צד.</p>
<p>אלין ארבע סמכין¹⁶¹³ קיימין לסלקא ולא תאחדא האי היכלא לעילא באתר דאקרי שמים לאתחברא נשיקין אלין באלין כחדא תחות אלין כמה דרגין לדרגין בלהו נפקי מנייהו מאלין יסודין תתאין¹⁶¹⁴ מנייהו מסטרא דמיא ומנייהו מסטרא דאשא ומנייהו מסטרא דרוחא ומנייהו מסטרא דעפרא</p>	<p>ארבעת העמודים הללו עומדים לעלות ולהאחז את ההיכל הזה למעלה במקום שנקרא שמים לחבר את הנשיקות אלו באלו כאחד תחת אלו כמה דרגות לדרגות כולם יוצאים מהם מהיסודות התחתונים הללו מהם מצד המים ומהם מצד האש ומהם מצד הרוח ומהם מצד העפר.</p>
<p>כגוונא דא תנינן ארבעה נכנסו לפרדס¹⁶¹⁵ וכלהו אתברירו לדוכתא דא לאלין ארבע יסודי וכל חד וחד אתקשר בדוכתיה דא בסטרא דאשא ודא בסטרא דמיא ודא בסטרא דרוחא ודא בסטרא דעפרא וכלהו אטבעו ביסודא דיליה כמה דעאלו בר ההוא שלימא חסידא¹⁶¹⁶ דאתיין בסטרא דימינא ואתדבק בימינא וסליק לעילא</p>	<p>כמו כן שנינו ארבעה נכנסו לפרדס וכולם נבחרו למקום הזה לאלו ארבעה היסודות וכל אחד ואחד נקשר במקומו זה בצד האש וזה בצד המים וזה בצד הרוח וזה בצד העפר וכולם טבועים ביסוד שלהם כמו שנכנסו פרט לאותו השלם החסיד שבא מצד הימין ונדבק בימין ועלה למעלה.</p>
<p>וכד מטא להאי אתר דאקרי היכל אהבה אתדבק ביה ברעו דלבא¹⁶¹⁷ אמר האי היכלא צריכא איהו לדבקא ליה בהיכלא דלעילא באהבה רבה¹⁶¹⁸ כדין אשתלים ברזא</p>	<p>וכשהגיע למקום הזה שנקרא היכל אהבה נדבק בו ברצון הלב אמר ההיכל הזה צריך הוא להדביקו בהיכל שלמעלה באהבה רבה ואז השתלם בסוד האמונה</p>

¹⁶¹¹ ר"ל שאלו י"ב נהורין, שהן י"ב חיות, הן תחות אלו י"ב נהורין, שהן כלולין בהוא רוחא. וקיצר כאן, שסמך על מ"ש בפ"ב כמ"ל. ויותר נכון שצ"ל קיימין תחות ההוא רוחא דקאמרן (יהל אור).

¹⁶¹² ר"ל ד' חיות הקדש, חיות גדולות תחתיהם, ח' חיות קטנות כנ"ל (יהל אור).

¹⁶¹³ ר"ל ד' חיות הנ"ל וכמ"ש בפ' ויקהל ופקודי במאמרים הנ"ל. (קיימין לסלקא ולא תאחדא האי היכלא לעילא באתר דאקרי שמים, ואתחברא נשיקין). ואמר אלין באלין כחדא. ר"ל של היכל הזה עם של שמים כאחד (יהל אור).

¹⁶¹⁴ ר"ל תחות אלו הד' חיות, מתפשטין כמה מדריגות, כמ"ש לעיל, כמה מלאכים ראשים וממונים אלין על אלין, וכולם תחת הד' חיות. והכל מאלו ד' יסודות ארמ"ע. והן מאלו יסודות תתאין, ר"ל מאלו ד' חיות כנ"ל. ומפרש והולך מנייהו מסטרא דמיא כו' (יהל אור).

¹⁶¹⁵ עי' הערה בסוף הספר.

¹⁶¹⁶ ר"ל ר"ע כמ"ש, שהוא היה שלם בכל בחכמה ובמנין כמ"ש (חגיגה טו ע"ב) שאמר הקב"ה הניחו לזקן זה ראוי להשתמש בכבודי. ואמר חסידא. שזהו גדר לרוח הקדש, כמ"ש (ע"ז כ ע"ב ע"ש וש"מ) וחסידות מביא לידי רוח הקדש שנאמר אז דברת בחזון לחסידך. וגדר החסידות הוא אהבה שלימה בחסד כידוע. וז"ש דאתי' בסטרא דימינא ואתדבק בימינא וסליק לעילא. ר"ל שהלך כל המדריגות תתאין, הכל בסטרא דימינא, ששם אין אחיזה לס"א. ואתדבק בימינא. ר"ל בהיכל אהבה. וסליק לעילא. ר"ל לחסד דאצילות כמ"ש, משא"כ אלו השלשה שנחתו לתתא כמ"ש (יהל אור).

¹⁶¹⁷ שכאן צריך לאהבה שלימא ורעו דלבא בסוד ייחוד ק"ש בהיכל זה (יהל אור).

¹⁶¹⁸ ר"ל לדבק זה ההיכל בהיכל דאברהם באצילות, שנקר' אהבה רבה, וזה ההיכל נקרא אהבה זוטא, בסוד המאור הגדול ואת המאור הקטן, כמ"ש בפ' בראשית דף כ' ע"א כדין אזהרת גרמה למיהוי רישא לתתאי כו' בכל אינון דרגי דילה, אע"ג דאיהי רישא עלייהו, דהא לית אתתא (בריבויא) כר עם בעלה כחדא. את

<p>דמהימנותא ואיהו סליק ואשלים אהבה זוטא באהבה רבה¹⁶¹⁹ כדקא הזי ועל דא מית באהבה ונפק נשמתיה בהאי קרא ואהבת¹⁶²⁰ זכאה חולקיה</p>	<p>והוא עלה והשלים אהבה קטנה באהבה גדולה כראוי ולכן מת באהבה ויצאה נשמתו בפסוק הזה ואהבת אשרי חלקו.</p>
<p>כל אינון אחרנין נחתו לתתא כל חד וחד ואתענשו בההוא יסודא דנחת לתתא¹⁶²¹ אלישע נחת לתתא¹⁶²² בסטר שמאלא דאיהו אשא ונחית ביה ולא סליק¹⁶²³ ואערע בההוא סטרא אחרא דאקרי אל אחר ואתמנע מניה תשובה ואתתרך בגין דאתדבק¹⁶²⁴ ביה ועל דא אקרי אחר ואוקימנא¹⁶²⁵</p>	<p>כל אותם האחרים ירדו למטה כל אחד ואחד ונענשו באותו יסוד שירד למטה אלישע ירד למטה בצד השמאל שהוא אש וירד בו ולא עלה ופגש את אותו הצד האחר שנקרא אל אחר ונמנעה ממנו תשובה וגרש משום שנדבק בו ולכן נקרא אחר ובארנו.</p>

המאור הגדול הו"ה, ואת המאור הקטן אלקים כו' ע"ש. וז"ש כדן אשתלים ברזא דמהימנותא. שהוא ייחוד ז"ו"נ (יהל אור).

¹⁶¹⁹ כי יש כמה מדריגות באהבה, וכן בכל דבר, יש שמגיע בעולם העשייה לבד, ויש למעלה מזה, וכן בכל עולם כמה מדריגות, ויש באהבה דבריא לבד. והוא הגיע אפילו לאהבה רבה דאצילות. ולכן אמר שלימא חסידא. ומעלתו גבה מאד בכל השלימות, כמש"ל ע"א דאינון נשמתין דמתערי תיאובתא דרחימו דעילא ותתא כחדא אינון נשמתין עלאין כגון ר"ע וחברוי כו'. ולכן אשלים אהבה זוטא באהבה רב' כדקא חזי. וזהו שנקרא חסידא שלימא כנ"ל (יהל אור).

¹⁶²⁰ ר"ל כמ"ש (נרכות סא ע"ב) א"ל תלמידיו רבינו ע"כ, א"ל כל ימי הייתי מצטער ע"פ זה ואהבת בכל נפשך כו'. היה מאריך באחד עד שיצאה נשמתו באחד. והוא כי הייחוד של ק"ש באחד, הוא בהיכל אהבה, להדבק באהבה רבה דלעילא, בסוד ואיש כי יקח את אחותו חסד הוא. ולכן היה מאריך באחד. והוא תיאובת' דרחימו דעילא ותתא, כידוע בסוד יחוד ק"ש. וזו היא מיתת נשיקה כנ"ל. לכן יצאה נשמתו באחד. וז"ש בכל נפשך אפילו נוטל את נפשך, אפילו בשעה זו להדבק באהבתו. וז"ש בכל ימי הייתי מצטער בכל לבבך אפילו נוטל את נפשך, מתי יבא לידי ואקיימנו, ועכשיו שבא לידי לא אקיימני, שאמרו לו עד כאן, ר"ל כמ"ש המפרשים ששאלו לו למה מאריך בזה הפסוק ואינו קורא יותר. וז"ש ועכשיו שבא לידי כו' והוא בתיבת אחד כנ"ל. וז"ש יצתה בת קול אשריך ר"ע שיצתה נשמתך באחד, יצתה ב"ק אשריך ר"ע שאתה מזומן לחיי עוה"ב. ופרשו ז"ל (תוס' כתובות קג ע"ב) בלא דין כלל. והוא כמש"ל דאינון נשמתין דמתערי תיאובת' דרחימו כו' כגון ר"ע וחברוי דאלין לא אתקריבו לאסתחאה בנהר דינור דהא כל שאר נשמתין כו'. וז"ש זכאה חולק' (יהל אור).

¹⁶²¹ ר"ל שאלו הג' לא עאלו לעילא בהיכלות האלו וסליקו לעילא, שכאן סוד הייחוד, אלא נחתי לתתא במט"ט, שהוא עה"ד טו"ר, ושם פגעו בההוא רע, ואתענשו כל אחד באותו יסוד שעלה. והענין כי אין דבקות אלא בימינא, שלכן הק"ש בהיכל אהבה, שלכן ר"ע דאת' בסטרא דימינא, נכנס בשלום ויצא בשלום, משא"כ הם שנכנסו בג' יסודות האחרים, ונחתו לתתא כמש"ו (יהל אור).

¹⁶²² ר"ל במט"ט כנ"ל (יהל אור).

¹⁶²³ ר"ל שלא סליק למעלה בהיכלות, אלא נחית משם למטה עד הס"א. וז"ש ואערע בההוא ס"א דאקרי אל אחר. והוא ג"כ ביסודא דאשא בס"א, שכ"א נחת ביסודו כנ"ל. והוא בהיכל שכנגד היכל זכות, שהוא יסוד השני מד' יסודות ארמ"ע, חגת"ם, כנ"ל. והוא היכל חובה, כמש"ל דף רס"ה היכלא רביעאה היכלא דא איהו דאקרי חובה כו' בהאי היכלא אתחזי חד רוחא שליט תקיפא דאיהו על כלהו ודא אקרי אוף הכי אל כגוונא דאחרא דבסטור קדושה האי איהו אל נכר כו' (יהל אור).

¹⁶²⁴ ר"ל שנדבק שם בס"א, שכל ישראל אף אם חוטאים ורשעים, מ"מ נשארין ברזא דמהימנותא, כמ"ש (סנדהרין מד.) אע"פ שחטא ישראל, ואפי' בגר אמרו (סנהדרין מד.) דאף אם הדר בי' ישראל מומר הוא כו', דלעולם נשאר ברזא דמהימנותא, כמ"ש בפ' שמייני דף ל"ו ול"ז ת"ח בזמנא דב"נ מתכשרן עובדין לתתא, אתער לגבייהו לעילא ימינא דקוב"ה, (כו' ע"ש עד), וישראל אע"ג דלא מכשרן עובדין כלהו מן סטרא דימינא קא אתיין, ובגין דאתכפייא ימינא (בעובדייהו) שלטא עלייהו שמאלא, וכל אינון דאתו מסטרא דשמאלא, וע"ד שליחותא בידא דחיותא ועעכ"ם, וכל דדמי לון דאינון מסטרא דשמאלא, ולא בידא דישאל, דאע"ג דחייבי בינהו מסטרא דימינא קא אתו כו', אינון בימינא ולא אתדבקו בשמאלא ולא אתערבו בהדה לעלמין כו', אר"א ודאי הכי הוא כו' (ע"ש עד), ולא אתערבון בהדה לעלמין כו'. אבל הוא אתדבק בשמאלא באל אחר, ולכן אתמנע מני' תשובה, וכמ"ש (חגיגה טו.) יצאה ב"ק ואמרה שובו בנים שובבים חץ מאחר. וכמ"ש (קדושין לו.) בין כך ובין כך אתם קרוין בנים וכנ"ל. וז"ש שובו בנים שובבים, אע"ג ששובבים אתם, מ"מ אתם בנים, ולכן שובו, חוץ מאחר שנפק מכלל בנים כנ"ל, וכמ"ש (משלי ב יט, ע"ז יז.) כל באי' לא ישובון, ואינו דומה לעעכ"ם, שלא היה כלל בימינא. וז"ש (חגיגה טו.) לגירסת העין יעקב) שידע כבודי ומרד בי. ואפילו גר, אינו נכנס בכלל בנים כידוע, וכמ"ש (שבת צא.) ומה ישראל שנקראו בנים למקום כו' גר הקל כו' (יהל אור).

<p>בן עזאי נחית ביסודא דעפרא ועד לא מטא לאוקידו דעפרא דמאטי לההוא סטרא אחרא אטבע בההוא עפרא ומית¹⁶²⁶ ועל דא כתיב (הכלים קיז טו) יקר בעיני יהוה המותה לחסידיו</p>	<p>בן עזאי ירד ביסוד העפר וטרם הגיע לשרפת העפר שמגיע לאותו הצד האחר טבע באותו עפר ומת ולכן כתוב (תהלים קטז) יקר בעיני ה' המותה לחסידיו.</p>
<p>בן זומא נחית ביסודא דרוחא ואערע ברוחא אחרא דמטא לסטר מסאבא דאקרי פגע רע ובגין כך פגע ביה ולא אתישב ביה¹⁶²⁷ וכלהו לא אשתובן מעונשא ועל דא אמר שלמה (קהלת ח יד) יש הבל אשר נעשה על הארץ אשר יש צדיקים שמגיע אליהם כמעשה הרשעים בגין דאלין נחתו בדרגין אלין ואתענשו¹⁶²⁸</p>	<p>בן זומא ירד ביסוד הרוח ופגש ברוח אחרת שהגיע לצד הטמאה שנקרא פגע רע ולכן פגע בו ולא התישב בו וכולם לא נצלו מענש ולכן אמר שלימה יש הבל אשר נעשה על הארץ אשר יש צדיקים שמגיע אליהם כמעשה הרשעים משום שאלה ירדו בדרגות הללו ונענשו.</p>

¹⁶²⁵ ר"ל שנדבק באל אחר, ונענש הוא יותר מכולם, לפי שכל תוקפא דס"א בשמאלא, לכן נדבק במ (יהל אור).

¹⁶²⁶ שהמיתה הוא בסוד העפר, כידוע בסוד כי עפר אתה ואל עפר תשוב, ונחש עפר לחמו, וכמ"ש לקמן דף רס"ח ע"ב. ואמר לאוקידו דעפרא כמ"ש לקמן דף רס"ו ע"ב האי רוחא איהו אקרי אפרא כו' בגין דהאי איהו עפרא דקיטמא כו' (ע"ש עד) (דלא עביד תולדין ואיבין לעלמין, בגין דהאי איהו עפרא דקיטמא, ואע"ג דאקרי עפר, לאו איהו עפרא קדישא דעביד איבין, ואקרי עפרות זהב, אלא כד"א) מעפר שריפת החטאת כו' רזא דההוא חויא תקיפא. ואמר ועד לא מטא לאוקידו כו'. שח"ו לא מטא לס"א, רק אחר לבד, אבל ב"ע וב"ז לא נחתו שם, אלא דנחתו בעה"ד טו"ר כנ"ל, ונענשו שם. והוא כענין שנאמר לעיל בחייבי עלמא, אע"ג דחייבי נינהו לא אתדבקון בשמאלא, אלא ימינא אתכפייא, ושלטא עלייהו שמאלא. והוא המקום שיש רשות לשלוט הס"א. וז"ש למטה אשר יש צדיקים שמגיע אליהם כמעשה הרשעים כו'. וז"ש ועד לא מטי כו'. ר"ל בעפר של הקדושה שעושה פירות, יש שריפת ארץ, שנצלל לס"א פסולת עפר, שמכל הד' יסודות מפסולת שלהן, יצאו ד' יסודות ס"א, ממים מצולות ים, וכן מכולם כידוע. והוא מ"ש גפרית ומלח שריפה כל ארצה לא תזרע ולא תצמיח כו', והוא, דמאטו לס"א, כמ"ש שם אפרא דקיטמא דלא עביד תולדין ואיבין לעלמין. והוא אטבע קודם שהגיע לשם, ולכן מית בההוא עפרא, כמ"ש (סוטה מו). מפני מה אמרה תורה הבא עגלה בנחל אמר הקב"ה יבא מי שלא עשה פירות, ויערף במקום שאין עושה פירות, ויכפר על מי שלא הניחוהו לעשות פירות, שהוא המיתה. ואמרו הי פירות אילימא פ"ו כו' אלא אמצות. וז"ש וע"ד כתיב יקר בעיני ה' המותה לחסידיו שלא יעשה פירות. ואמר לחסידיו. כמ"ש (ברכות נז ע"ב) הרואה בן עזאי יצפה לחסידות. ולפי שלא נשלם עדיין בשנים לא עלה כר"ע, ונטבע בעפר, שהוא נגד היכל אהבה, כמ"ש בהיכל חמישי דס"א (רסו ע"ב) האי רוחא אקרי אפרא כו' כנ"ל (יהל אור).

¹⁶²⁷ כמ"ש (חגיגה יד ע"ב) בן זומא נפגע. ואמר ברוחא אחרא דמטא לסטר כו'. ר"ל שאין נכנס בס"א ח"ו כנ"ל, אלא פגע ברוח דמטא לס"א, שמקבל ממנו הס"א. וכן בב"ע כנ"ל. וההוא רוחא דמטא לס"א, הוא נקרא פגע רע, שאינו רע עצמו, אלא פוגע ברע, והן אוקידו דעפרא, שממנו נעשה האפר דס"א, אינו הרע בעצמו. ובהן נענשין ב"א, והגיע לצדיקים כמעשה הרשעים כנ"ל. והוא נחית ברוחא דחכמתא, שהוא אוריאל, שבו ניתנה התורה, כמ"ש בפ' יתרו דף ע"ח ע"ש. ופגע ברוחא אחרא, ולא אתיישב ב' חכמתא ונפגע. וז"ש (חגיגה שם) ועהכ"א דבש מצאת אכול דייך פן תשבענו והקאותו, שהוא היה חכם, כמ"ש (ברכות נז ע"ב) הרואה בן זומא יצפה לחכמה. וכולם נענשו בענין שלו כידוע (יהל אור).

¹⁶²⁸ ר"ל יש הבל כו', כמ"ש בתיקונים תס"ט דף ק"ה ע"א קין אתקרי ע"ש דקני על אחוה בגין דחזא יקרי ותקפי לעילא דאתקבל קורבני כו'. א"ל א"כ דקרנא דילי' אתקבל אמאי אתיהיב חילא לקין למקטלי'. א"ל בג"ד יש הבל אשר נעשה על הארץ אשר יש צדיקים כו'. אמאי, א"ל הכא ודאי רזא עלאה הוא, דאיהו הוה דרגא דעה"ד טו"ר דחאב ב', ובמה דחאב ב', קביל ענשיה בהאי עלמא כו'. כתיב יש הבל אשר נעשה על הארץ בההוא יום הציץ ומית. אר"ש בג"ד אשר יש צדיקים שמגיע אליהם כמעשה הרשעים. א"ל הכא אתרמיז צדיק ורע לו רשע וטוב לו. צדיק ורע לו הכא אתרמיז, יש צדיקים שמגיע אליהם כמעשה הרשעים, ודא רזא דצדיק דאערע לי' כמעשה הרשעים, לאו דאיהו רשע ולא בן רשע, אלא כמעשה הרשעים דחב בעובדא דחייבא, דאינון ס"מ ונחש, אירע לי' עובדא דילהון. והאי איהו רזא פקד עון אבות על בנים, בגין דמעשה אבותיהם בידיהם כו'. והוא סוד הגלגול והבן זה מאד. ואמר שם דף ק"ט א"ל חבריאי ר' ר' איה דאינון צדיקייא אמאי מגיע אליהם כמעשה הרשעים. א"ל גלגולא גרים לון דיתני לון כעובדא דרשיעי כו', נשמתין דלהון מסטרא דאדם, והבל דדא חאב במחשבה כו'. והענין, כי אלו כלם באו לתקן קלקול הבל, שהיו מגלגלו. כי אתגלגל בתלת גלגולין, אלו הג'. כי הבל הוא בסוד הבל דנפיק מפומא, דכליל בתלת, אש ורוח מים, שהוא רזא דתלת אבהן. וכמו שאדם נתגלגל בתלת אבהן, שלש היסודות הנ"ל, ובמשה יסוד הרביעי כליל כולם, בסוד משה, ש' תלת חיוון, מ"ה אדם, כמ"ש בתיקונים (קכט). כן הבל נתגלגל באלו הד'. וכלם נתענשו, שכלם חטאו בזה, שהבל הציץ, כמ"ש שם דף ק"ה ע"א עובדא דאבוה הוה לי' ומת כי ביום אכלך ממנו (כו') בההוא יומא הציץ ומת. וכן כאן כולם הציצו, כמ"ש (חגיגה יד ע"ב)

ב"ע הציץ ומת ב"ז הציץ כו'. וענין הציץ הוא במחשבה חטאו, כמו בהבל, שכלם נכנסו לפרדס, שהוא עה"ד טו"ר, ושם חטא אדה"ר, ושם מקום הטעות, אל תמר בו, ושם קלקל הבל במחשבה, וכן אלו לא תיקנו, רק ר"ע לבד, וגם אליו הגיע כמעשה הרשעים על גלגולו, כמ"ש על מיתת ר"ע בגמ' (עיין ברכות סא ע"ב) אשר יש צדיקים שמגיע אליהם כמעשה הרשעים, והוא ענין הנ"ל. וז"ס יש הבל אשר נעשה על הארץ, שהבל הוא תלת גלגולין דאמ"ש, ועל הארץ הוא יסוד הרביעי. רק ר"ע לא הציץ, ותקן הכל, שנכנס ויצא בשלום, שהן עאלו בקליפין דפרדס, והוא נכנס במוחא, כי קודם שמגיעין אל הקדושה, צריך לעבור גו קליפי ולאצטרפא שם, אבל לא לעמוד שם ולהסתכל, רק דרך מעבר לבד. וכולם (לא) עמדו שם, אדם והבל כו', רק אבהן. וכמ"ש בפ' לך לך דף פ"ג ע"א אר"ש ת"ח כלא רזא דחכמתא איהו, דקא רמז הכא בחכמתא, ודרגין דלתתא דקא נחת אברהם לעומקא דלהון, וידע להון ולא אתדבק בהו, ותב לקמי' מארי' ולא אתפתי בהו כאדם, דכד מטא לההוא דרגא אתפתא כו'. ולא אתפתא כנח, דכד נחת ומטא לההוא דרגא (כו' ע"ש) (מה כתיב וישת מן היין וישכר ויתגל בתוך אהלה, אהלה כתיב בה"א), אבל באברהם מה כתיב ויעל אברם ממצרים, דסליק ולא נחית, ותב לאתרי' לדרגא עלאה דאתדבק בי' כו'. הנגבה דא דרום דרגא עלאה כו'. וכן אלו כלם נחתו בקליפין, לבד ר"ע דסליק ולא נחית. והכל בשביל שנתדבק בימינא, כמו באברהם כנ"ל, אבל כלם נחתו בקליפין, כמ"ש בתיקונים דף י' וי"א קליפה דערלה דכסי על יר"ד אית לה תלת קליפין כגלדי בצלים דא על דא, ואימן כקליפין דאגוזא. והוא קליפין דמכסין על פרדס דכאן, שכאן גנת אגוז כנ"ל. דאתמר עלייהו והארץ היתה תהו דא קו ירוק קליפה קדמאה דאגוזא. ובהו אבנים מפולמות דא קליפ' תניינא דאגוזא קשה כאבן. וחשך קליפה תליתאה. ובהון אוקמוה רבנן אין דורשין בעריות בשלשה, שלש שנים יהיה לכם ערלים. ולקבל מוחא איהו כל פריו קדש הלולים לה'. ובהון מסטרא דא ארבעה נכנסו לפרדס, שלשה אכלו מאלין קליפין ומתו, רביעאה אכל איבא זרק קליפין וחי, בג"ד אתמר ר"מ רמון מצא תוכו אכל קליפתו זרק. והוא במט"ט, עה"ד טו"ר, ששם רמון דמט"ט, כמ"ש בתיקונים (עז). וזהו פרדס רמונים, וכמ"ש בפ' בראשית דף כ"ז ע"א ד"א ונהר יוצא מעדן בודאי לעילא בעץ החיים תמן לית קליפין נוכראין, הה"ד לא יגורך רע. אבל בעץ דלתתא אית קליפין נוכראין ודאי, ואיהו נטוע בגנתא דעדן דז"א, דאיהו חנוך, מט"ט דג"ע כו'. גן דיליה פרד"ס דיליה, דתמן עאלו ב"ע וב"ז ואלישע. וקליפין דיליה מט"ט דא טוב ומט"ט דא רע, ודא אסור והיתר כשר ופסול טומאה וטהרה. וסוד זה בו"ק, דשם ממתניו ולמעלה טוב כו'. והן ג' אבהן, היתר כשר וטהור. וממתניו כו' וכנ"ל. והן ג' אלו דנחתו לתתא, והבן. והכל בד' חיות אלו, שהן בגן, גנת אגוז, ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן, ומשם יפרד כו'. וכמ"ש שם ד' כ"ו ע"ב ודא איהו ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן, ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים, דאינון חסד דרועא ימינא, ובההוא זמנא הרוצה להחכים ידרים, ומחנה מיכאל אתשקין מני', ועמ' מטה יהודה ותרין שבטין. גבורה דרועא שמאלא, (כו' עיי"ש עד) (ובההוא זמנא הרוצה להעשיר יצפין, ומחנה גבריאל אתשקין מניה, ועמו מטה דן ותרין שבטין. נצח שוקא ימינא ומניה אתשקין משריית דנוריאל, ועמו מטה ראובן ותרין שבטין עמיה. הוד שוקא שמאלא דעלה אתמר ליעקב והוא צולע על ירכו, ומניה אתשקין משריית דרפאל, דאיהו ממנא על אסוותא דגלותא), ועמ' מטה אפרים וב' שבטין. והוא כמ"ש בפ' בהעלותך (קנ"ד) שאלו הד', הן ד' רוחות העולם, חסד מזרח, גבורה צפון. שהן תליין באו"א, כמ"ש בפ' במדבר דף ק"ח ע"ב מסטרא דאבא אחיד ותלייתא חסד עלאה, מסטרא דאימא תלייתא גבורה כו'. ואמר שם דף ק"א ע"א מזרח אבא וצפון אמא ודרום ז"א ומערב נוקבא. ואמר (עיין תקר"ז לג.) דאיהו בנצח ואיהו בהוד, וז"ש כאן דנצח בדרום והוד במערב. וע"ז הסדר הוא ג"כ חגת"ס, ד' רגלי המרכבה, ח"ג מזרח וצפון, ות"מ רום ומערב כנ"ל. וכן הוא ד' אותיות השם, הזכרים מזרח ודרום שהן רחמים, והנקבות צפון ומערב. וז"ס שכינה במערב (ב"ב כה.). וז"ש בפ' במדבר דף ק"ט ע"ב ונסע דגל מחנה אפרים לצבאותם ימה היינו שכינה שרויה במערב כו'. והן תלת קשרין דכל אחד, וכמ"ש בפ' ויחי דף רמ"א ע"א פתח ר' אבא ואמר ויעש את הים מוצק וגו' וכו' (עיי"ש כה"מ עד) (וכתיב עומד על שני עשר בקר, שלשה פונים צפונה, ושלושה פונים ימה, ושלושה פונים נגבה וגו', והים עולה מלמעלה וגו', וכתיב ואת הבקר שנים עשר תחת הים וגו', עומד על שני עשר בקר, הכי הוא ודאי, דדא ים מתקנא ב"ב בתרין עלמין, בתריסר לעילא רתיכין ממנו, בתריסר לתתא תריסר שבטין כו'. ת"ח, תריסר שבטין בד' דגלין, בד' סטרין, דשלושה פונים צפונה, ושלושה פונים ימה, ושלושה פונים נגבה, ושלושה פונים מזרחה, והים עליהם מלמעלה, והכי הוא ודאי, תלת שבטין לכל סטר לד' (רוחא) (רוחין) עלמא, תלת שבטין לדרועא ימינא, ותלת שבטין לדרועא שמאלא, ותלת שבטין לירכא ימינא, ותלת שבטין לירכא שמאלא, וכן לכלא, אלא רזא דמלה, תלת קשרין אינון בדרועא ימינא, ותלת בשמאלא, ותלת בירכא ימינא, ותלת קשרין בירכא שמאלא, אשתכחו תריסר קשרין לארבעה סטרין, וגופא עלייהו, אשתכחו תליסר עם גופא כו'. תלת קשרין דרועא ימינא חסד חסדים, תלת קשרין דדרועא שמאלא גבורה גבורות, תלת קשרין בירכא ימינא נצח נצחים), תלת קשרין בירכא שמאלא הוד הודות הא תריסר כו'. ד"א ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים אלין אינון ד' דנכנסו לפרדס חד עאל בפישון דאיהו פי שונה הלכות ר"ל דפרד"ס הוא ר"ת פשט רמז דרש סוד. ופשט הוא הלכות פשוטו של תורה, והוא ב"ע, שעליו אמרו (סוטה מט.) משמת ב"ע בטלו השקדנים. תניינא עאל בגיחון ותמן הוא קבור ההוא דאתמר בי' כל הולך על גחון גבריאל גבר אל עלי' אתמר לגבר אשר דרכו נסתרה ויסך אלוה בעדו ולא ידע גבר ית קבורתיה עד יומא הדין דאתגליא תמן ודא איהו רמז ולתכימא ברמיזא. ר"ל שהוא נכנס ברמז, והוא גיחון, ששם קבור משה. כמ"ש בפ' כי תצא דף רע"ט ור"פ קום טול אבנא דא בידך דאתמר בה כו' לתברא קליפין דאגוזא דהא כמה רועים פרנסי דרא אתכנסו על האי אבנא דאיהו סלע דילך לאפקא מים מתמן דכלה דילך מעין החכמה בהאי סלע דנביעא

דילה באורייתא ברזין סתימין לית סוף כו' וכל תוקפא דלהון לאעברא קליפה דלעיצא וכד מסו לקליפה תניינא דאיהי תקיפא איהי קשיא להון, ומחאן בה כל יומיהון כלהו בלישנהון דאינון תקיפין כפטישין ול"ל רשו לאפקא מנה מיא אלא אלן טפין דנפקין על ידך בזמנא דאתמר בה ויך את הסלע במטהו פעמים. ובמחאה תניינא נפקו טפין ואילין אינון רמיזין דחכמה רמזין דקבלה דאינון בחגיגה ושאר מתניתין והאי אבן לית מאן דאפיק מיניה חכמה דאיהו מלגו דל"ל סוף דאיהו מוחא מלגאו (בר אנת כו') הלכה למשה מסיני. ור"ל הרמז שהוא קליפה חנינא, שבו גנוז הסוד, שהוא לפניו, והוא קליפה תניינא דאגוזא, קשה כאבנא כנ"ל, וא"א לעמוד על הסוד שבתוכו שהוא הלכה למשה מסיני דרגא דמשה וזהו קבורת משה, שהוא הסוד שגנוז וקבור ברמז. ואלו דבר אל הסלע, אז היה יוצא מים בלי טרחא, ויצאו מים רבים, הסוד שבתוכו, אבל בשביל שהכה יצא טפין טפין כנ"ל, והסוד גנוז וקבור שם, ולא ידע איש את קבורתו כנ"ל, ול"ל רשו לאפקא מינה כו'. וכמ"ש שם דף ר"פ ע"א ומה דאתמר בך ולא ידע איש את קבורתו עד היום הזה. ווי לאינון אטימין לבא סתימין עיינין דלא ידעי קבורה דילך, דהוות אנת בעי רחמי מקוב"ה דלא ייעול לך בההוא קבורה, דבה אנת מתקרי מת, הה"ד משה עבדי מת כו'. אלא הכא רזא רברבא, קבורה דיליה בצלמא דלאו הגונה לי, דאיהי ארץ ציה ועיף בלי מים, ולית מים אלא תורה, וכה לא תאר לו ולא הדר לו, ומאן דחזי ליה בההוא צולמא ונראהו ולא מראה ונחמדהו, ובג"ד נבואת ישעיה הנה ישכיל עבדי, קא רמיז עליה, ומין ההוא קבורה הוה בעי רחמי דלא ימות תמן כו', ומינך אתמר והוא מחולל מפשעינו, חול בגין חובה ופשע דישראל, בקבורה דילך דאתמר בך ויקבור אותו בגיא כו'. ובחבורתו נרפא לנו, בחבורה דאתחבר עמנא בגלותא, נרפא לנו, דאנת הוא כשמשא דנהיר דאע"ג דאתכנש בליליא, נהיר הוא בסיהרא בכל ככביא ומזלי, הכי אנת נהיר בכל מארי הלכות וקבלות, ומנך אשתקיין בגניזו, כמבועא דאשקי לאילנין תחות שרשיהון בגניזו, עד דאתבקע מימיו באתגליא, הה"ד יפוצו מעינותיך חוצה, דאנת אוף הכי כשמשא דאזיל בימי החורף תחות מבועין. וכד מטא פורקנא, תהא כשמשא דאזיל בקיץ לעילא ממבועין כו'. והענין כי סוד משה, הוא תורתו, הלכה למשה מסיני, שהוא הסוד, והוא גנוז ברמז, והן הגדות שהן בש"ס, כמו המעשים דרבב"ח וסנחריב, שהן לפי הנראה ח"ו כמו דברים בטלים, ובהן גנוז כל האורה והתורה, תורת משה, כל רזין דאורייתא. וזה שבקש משה שלא יגנוז הסוד באלו הדברים, ולא ניתן לו, וזהו מחולל מפשעינו, שנעשה חול, דברי' של חול. והוא בפשעינו, כמ"ש ויתעבר ה' בי למענכם. וזהו נבזה לא תאר לו כו'. ולעתיד יתגלה הסוב שבתוכו, וזהו התורה חדשה שיתגלה לעתיד. וגרם הכאת הסלע, דהוא קליפה תניינא, הרמז כנ"ל, ולכן נגזר המיתה והקבורה בצולמא דלאו דיליה. ואין מתגלין אלא הטפין דנפקו ע"י. וז"ש (זוהר בראשית כו ע"ב) ותמן הוא קבור ההוא דאתמר בי' כל הולך על גחון. ר"ל משה, שהוא התנין הגדול, לויתן נחש בריח. כמ"ש שם דף רע"ח ורע"ט תנינא דמתני' דבה אתרבו תניני ימא כו' ואינון מארי מתני' תנינא התנין הגדול, נחש בריח, לקבל בריח התיכון כו'. אדהכי הא נונא רבא אזדמן לגביה, ואמר ר"מ איתן מושבך ושים בסלע קנך, תניא דמסייע לך, דהא נונין בסלע קנא דלהון כו'. מאן הוא דנחית לתהומא רבא לאשכחא זמנא דא, אלא אנת דאתמר בך צדקתך כהררי אל משפטך תהום רבה, כמה מארי מתני' דבעו לנחתא לעומק' כו', ונחתו תמן ולא סליקו כו'. ומאן דנקיבו דיליה בההוא סלע בלא רשו, אתא חויא לנשכא לי' כו'. תהו קו ירוק קליפה ירוקה דאגוזא. תניינא בהו, אבנין מפולמין דאינון סלעים תקיפין, דמארי מתני' פסקו מינייהו כמה פסקות, לאפקא מי' דאורייתא. ובג"ד אתקריאו אבנים מפולמות, דמינייהו מיין נפקין כו'. וכלה נחתין בגינך בתהומא לסייע לך, ואנת תניא דמסייע לך יתיר מכלהו, בגין דאנת (כו' ע"ש עד) (לויתן נחש בריח, דימא דאורייתא, מאריה דכל נונין) לויתן, ע"ש אורייתא דאתמר בי' כי לויתן חן הם לראשך כו'. והכל ע"ש הסוד דקבור ברמז, שהוא הסלע, קליפה תנינא. וזהו ושים בסלע קנך, שגנוז בסלע, והוא סוד דרך נחש עלי צור, שזה הנחש גנוז בצור. והוא סוד הסלע שלא נתקן, הנחש עלי צור, כמ"ש בז"ח (פ' בשלח) דף כ"ו ע"ג וע"ד ע"ש. וז"ש (בזוהר בראשית הנ"ל) גבריאל גבר אל. שנהר דארשון הוא רפאל, סוד העפר, ששם נכנס בן עזאי, כנ"ל בפ' פקודי. וז"ס אשר שם הזהב, בסוד ועפרות זהב לו (איוב כח, ו). וזה הנהר הוא בסוד גבריאל בצפון, והוא גבר, כמ"ש גבר אל. והוא קרות הגבר בחצות, כמ"ש בפ' שלח לך דף קע"א ע"ב מבתר פלגו דלילי' שלהובא דעמודא דיצחק נפיק ובטש בהאי תרנגולא דאקרי גבר, כגוונא דגבר אחרא עלאה עליה, כיון דבטש ביה בהאי גבר, קרי ויהיב שית קלין כו'. שהוא רזא דשש, כמ"ש בפ' תרומה דף קל"ט ע"א ושש דא איהו בוצא דשית חוטין מתחברין ודא איהו וגויתו כתרשיש כו'. ודא איהו תרנגולא דקרי ולא שכין ולבתר קרי כמלקדמין. מאי קרי כל עובדין דבני עלמא, בגין דאיהו מארי דאחמתא וקסת הסופר בחרצוי. כמ"ש (דניאל יב, ו) ואיש א' בתוכם, לבוש בדים וקסת הסופר במתניו. והוא גבריאל כידוע (יומא עז). וכל עובדין דבני עלמא כתב בכל יומא. וז"ס וביד כל אדם יחתום כמס"ל. ובלייליא בתר דקרי כל קריאן אלן קרי כל מה דכתב ביממא. וז"ס מ"ש למעלה שאומר קול אומר קרא ואמר מה אקרא כל הבשר חציר כו'. שהוא שור אוכל עשב, מצמיח חציר לבהמה, ואינון שהן מסטרא דשמאלא. ואלמלא רגלוי אצבען דיליה כו' יהא מוקיד עלמא בשלהובוי. ומה עבדי כיון דסליק צפרא וחוטא דנהירו דקיק נפיק מסטר דרום כדון מתחברין כלהו ואתעבידו תריין רגלין, תריין טלפין כעגלא, לקיימא דכתבי וכף רגליהם ככף רגל עגל. והא ידעת רזא דא. והענין הוא כי חילוק האצבעות הוא מורה על אחיזת ס"א, ולכן בלילה הוא שס"א יש לו אחיזה למעלה, והוא במדת הגבורה כידוע, והוא בגבריאל, כמ"ש לעיל שלכן הוא באצבעין כתרנגול. וביום שאז יוצא חוט החסד, והוא נכלל בחסד כידוע, נתחבר הרגלין, ונעשה טלפין. ואעפ"כ יש סדק בין הטלפין, על אחיזתם מעט, והוא גבר, והוא שור, שעליו נאמר ככף רגל עגל, כמ"ש (חגיגה יג ע"ב) בקש יחזקאל והפכו לכרוב, שלא יזכר מעשה עגל. כמ"ש בז"ח פ' יתרו דף ל"ב ע"ד (מרגליות לט. לירוננו מה ע"ב) וכף רגליהם ככף רגל עגל. בחיבורא דהא סטרא, ול"ל אצבעאן לתחא בגין

<p>תא חזי בנין דרבי עקיבא¹⁶²⁹ סליק לעילא כדקא יאות עאל בשלם ונפק בשלם¹⁶³⁰ דוד</p>	<p>בא וראה משום שרבי עקיבא עלה למעלה כראוי נכנס בשלום ויצא בשלום</p>
---	--

דאצבעאן לתתא אחזיין חילין אחרנין בדיוקנא אוחרא. וע"ד ב"נ אחזי באצבעין חילין אחרנין לעילא בידין, וחילין אחרנין לתתא ברגלין. ואלין לא רשימין בגווייהו חילין אחרנין דס"א. וע"ד אקרון רגל ישרה, דסתים לסטרא דא. ואינון כף אחת. ואע"ג דלא מתפרשין כפרישו דאצבעאן בחילין אחרנין דס"א, אית בהו רשימו חד, למיהב דוכתא לס"א, ואתחזיין לתתא ככף רגל עגל, אבל לא כף לאסטאה. אע"ג דאינון רגל עגל, ישרה איהו כו'. וז"ש כאן (בזוהר בראשית כו ע"ב) גבריאל עליה אתמר לגבר אשר דרכו נסתרה ויטך אלוה בעדו. ר"ל הרמז שהוא בגבריאל, שדרכו נסתרה ויטך כו'. וז"ש גבריאל גבר אל כו'. ר"ל שעליו נאמר לגבר כו', והוא ראה שהרמז בגבריאל, והוא הגיחון, ששם הולך על גחון כנ"ל. ושם מסטרא דשמאלא הנחש שהוא בשמאלא, כמ"ש בפ' נח (סד). שהוא הולך על גחון, ושם נשיך החויא מאן דנקיב לההוא סלע בלא רשו כנ"ל. ושם הסלע. ושם נחש עלי צור כמ"ש. וז"ס וא"ו דגחון גדול, האיש משה גדול, והוא אמצע של תורה, לויתן נחש בריח, הבריח התיכון כמ"ש. ושם קבור בסלע, על חטא הסלע בנחש כנ"ל בז"ח פ' בשלח. והוא הולך בגלותא בת"ח, ומתגלה בהם. והכל ברמז כנ"ל. וכמ"ש בפ' משפטים בר"מ (קיד ע"ב במהדר"ב) ע"ש. וז"ש הולך על הגחון. שעל הגחון הולך בגלותא. וז"ש ולא ידע גבר ית קבורתיה עד יומא הדין. כנ"ל (רע"מ תצא רעט ע"ב) לית מאן דאפיק מיניה חכמה דאיהו מלגאו (כו') הלכה למשה מסיני. וז"ש דאתגליא תמן. שם בהלכה הנ"ל נתגלה. וז"ש ודא איהו רמז. ואמר ולחכימא ברמיזא. ר"ל כאן נכנס אחר, שהיה חכם גדול, כמ"ש בירושלמי (חגיגה פ"ב ה"א ט ע"ב), וכאן נכנס, ונשכו הנחש בשמאלא, ואתדבק שם כנ"ל בפ' פקודי. תליתאה עאל בחדקל חד קל ודא לישנא חדידא קלא לדרשא. ר"ל שחדקל הוא סוד הדרשה, שהוא דרך קל וחרף, ולכן נקרא חדקל, כמ"ש (ברכות נט ע"ב) חדקל שמימיו חדין וקלין. אמר רבא הני בני מחוזא דחריפין דשתו מיא דדגלת כו'. וכאן נכנס בן זומא, כמ"ש (סוף סוטה) משמת ב"ז בטלו הדרשנים. והן ג' יסודות, פישון עפר, גיחון אש, חדקל רוח. גכריאל נוריא"ל רפא"ל. רביעאה עאל בפרת דאיהו מוחא דבי פריה ורביה. שהוא מעין הנובע אליו סוף. והוא אור הגנוז, ימינא דעלמא. ושם נתבקע ימא דאורייתא, כמ"ש (בכורות נה ע"ב) לא פרת שמו אלא יובל שמו, כמ"ש ועל יובל ישלח שרשיו. וכאן לא יראה כי יבא חום. ולכן נכנס ויצא בשלום. וז"ס (מנחות כט ע"ב) שאמר משה רע"ה להקב"ה יש לך אדם כזה ואתה נותן תורה ע"י. שהוא נכנס בסוד הלכה למשה מסיני. וז"ס (מנחות שם) כיון שהגיע לדבר אחד א"ל תלמידיו מנין לך א"ל ה"מ, נתייבשה דעתו. בן זומא וב"ע דעאלו בקלפין דאורייתא הוו לקאן בהון. ר"ע עאל במוחא אתמר בי עאל בשלם ונפק בשלם. וכן אמר בתיקונין תנ"ד דף צ"א ע"א ומשם יפרד והיה לד' ראשים דאיהו ד' אתוון דשם בן ד' כו'. ועוד ונהר כו' ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים אליו תרין דרועין ותרין שוקין כו'. ואית נהר לתתא דאיהו מטטרין דאתפרש לד' סטרין דאינון מיכאל גבריאל נוריא"ל רפא"ל שם הא' פישון כו' חדקל חד קל דא חריפא בלישנא, חד מסט' דימינא קל מסטרא דשמאלא לאולפא תרווייהו. חד בשנים וקל בשפון. ובג"ד פישון פי שונה הלכות. גיחון גי חון, ההוא דאתמר בי ויקבור אותו בגיא, תמן שריא לסט' דימינא כו'. ובאלין ד' אעלו לפרדס, אליון ארבעה אליון דעאלו בקליפין, חד הציץ ומת, וחד הציץ ונפגע, וחד אשתמד. רביעאה דעאל במוחא דאגוזא עאל בשלם, ונפיק בשלם. רק דשם חולק בסדר הנהרות על כאן, דאמר שם גיחון לימינא ופישון לשמאלא ופרת לאחורא (יהל אור).

¹⁶²⁹ אמנם ר' עקיבא הנה ע"י גדולת תורתו וקדושתו, שהיה כל ימיו עובד מאהבה, וכמ"ש (ברכות סא ע"ב) כל ימי הייתי מצטער על פסוק זה בכל נפשך כו', וכן בזוה"ק בהיכלות פקודי (רנד ע"א), הנה נתעלה ע"י מעשיו עד מוח הדעת עצמו ובהחסדים שבדעת, [ע' שער המוחין (סוף פרק ט) ובמפרשים שם מה שהעירו בזה, וע' פל"ח (שער ספירת העומר פ"ז) וכן בשער הכוונות (שם דף פו ע"ד ופז ע"א), וע' שם ושם שאמר כי ע"י המעשים טובים נתגדלו ועלו למעלה (דע"ה ח"ב קז ע"א ועיי"ש עד ע"ב).

¹⁶³⁰ דסליק לימינא כנ"ל. ושם הוא הברית שלום. ושם ב' שלומות, ברית שלום דנוק, וברית שלום דדכורא, שהוא שומר הברית, נטיר כל גזיין דמארי' (לעיל רנג). ור"ע ע"ה אתער תיאובתא דרחימו דעילא ותתא כחדא כנ"ל, וזהו עאל בשלם ונפיק בשלם. וז"ש (חגיגה יד ע"ב) א"ל ר"ע כשתגיעו לאבני שיש טהור אל תאמרו מים מים משום שנאמר דובר שקרים כו'. כי שם שני מיני מים, מ"ד ומ"ג, ושם אתחברו כחדא, והם נקראין אבני שיש דאתגלילו, ושם הם בייחוד, ולכן לא תאמרו ב"פ מים, ששם הם בייחוד, ובדיבור בלבד תעשו קיצוץ ותטרדו, שנאמר דובר שקרים, ושקר הוא סוד הפירוד. וז"ש בפ' בראשית שם אר"א אבא יומא חד הוינא בבי מדרשא ושאלו חבריאי מאי ניהו דאמר ר"ע לתלמידיו כשתגיעו לאבני שיש טהור אל תאמרו מים מים שמא תסתכנון גרמיכו דכתיב דובר שקרים לא יכון לנגד עיני. אדהכי הא סבא דסבין [ר"ל אדה"ר] קא נחית א"ל רבנן במאי קא משתדלין. א"ל ודאי בהא דאר"ע לתלמידיו כשתגיעו לאבני שיש כו'. אמר לון ודאי רזא עלאה אית הכא כו'. אבני שיש טהור אינון דמנהון מין דכיין נפקין, ואינון רמיזין באת אל"ף רישא וסופא [ר"ל ב' יודין של אלף] וא"ו דאיהו נטוי בינייהו איהו עץ חיים מאן דאכל מניה וחי לעולם. ואלין ב' יודין אינון רמיזין בוויצר, ואינון תרין יצירות, יצירה דעלאין ויצירה דתתאין. ואינון חכמה בראש וחכמה בסוף, תעלומות חכמה ודאי אינון תעלומות מחכמה עלאה דתחות כתר עלאה. ואינון לקבל ב' עיינין דבהון תרין דמעין נחתי לימא רבא. ואמאי נחתו, בגין דאורייתא מתרין לוחין אליון הוה משה נחית לישראל, ולא זכו בהון ואתברו ונפלו. ודא גרם אבודא דבית ראשון ושני. ואמאי נפלו, בגין דפרח וא"ו מנייהו, דאיהו וא"ו דויצר, ויהיב לון אחרנין מסט' דעץ הדעת ט"ר, דמתמן אתייהיבת אורייתא באסור והיתר, מימינא חיי ומשמאלא מותא. ובג"ד אמר ר"ע לתלמידיו כשתגיעו לאבני

<p>שאל שאלה ולא התפרש שכתוב ממתים ידך ה' ממתים מחלד חלקם בחיים (תוהו) על מה זה אלה שנהרגו בהרוגי העולם צדיקים זכאים שלא חטאו חטא כדי שיענשו.</p>	<p>שאל שאלתא ולא אתפרש דכתיב (תהלים יז יד) ממתים ידך יהוה ממתים מחלד חלקם בחיים¹⁶³¹ (ס"א תוהו) על מה דא אלין דאתקטלו בקטולי עלמא¹⁶³² צדיקא זכאין דלא חאבו חובה בנין דיתענשו¹⁶³³</p>
<p>בא וראה ממתים ידך ה' ממתים מחלד</p>	<p>תא הוי ממתים ידך יהוה ממתים מחלד</p>

שיש טהור אל תאמרו מים מים לא תהוו שקילין אבני שיש טהור דאינון ב' יודין דוייצר, חכמה עלאה וחכמה תתאה, לאבנין אחרנין דאינון חיי ומותא, דמתמן לב חכם לימינו ולב כסיל לשמאלו. ולא עוד אלא תסתכנון גרמיכון, בגין דאלין דעה"ד טר"ר אינון בפרודא, ואבני שיש טהור אינון ביחודא בלא פרודא כלל. ואי תמרון דהא אסתלק עץ החיים מנייהו ונפלו ואית פרודא בינייהו, דובר שקרים לא יכון לנגד עיני, דהא לית תמן פרודא לעילא כו'. וכן אמר בתיקונים תס"ו דף ק"א ע"א (לפנינו בתיקון מ' דף צא). ע"ש. והענין כי ב' יוד"ן ב' חכמות הן, חכמה דז"א וחכמה דנוקב', שהן ב' יוד"ן, יר"ד דהוי, ויר"ד דאדנ"י, שבה ממטה למעלה כידוע. והן ב' יוד"ן דשילוב יאהדונה"י, וזהו חכמה בראש וחכמה בסוף, וא"ו באמצע וא"ו אותיות שבינתיים. והן כלולין באות אלף, י' בתחלה וי' בסוף, וא"ו באמצע. והן מ"ד, שהן מחכמה דז"א, ומ"נ שהם מחכמה דנוקב'. וכן הם ב' יוד"ן בינה ומלכות, וא"ו ז"א באמצע, והכל שם הויה. וכ"ז הוא בחסד שבו האלף הזה, כמ"ש בה"ת ה' ע"ב בט' מראות, בחסד, ואיהו לעילא כגוונא דא, ותחת רגליו כו' כגוונא דא #, וכולא א כו', והכי סליק אלף יהוה יר"י. והתחברות' בחסד, שהוא אלף כידוע, אור הגנוז, שם ואיש כי יקח את אחותו חסד הוא כידוע. ואמר ואלין ב' יוד"ן אינון רמיזין בווייצר. שהן ב' יוד"ן דוייצר, שהן ב' יצירות שבעה"ד טר"ר, הן ב' יצרים, יצ"ט ויצה"ר, לב חכם לימינו כו', שהן דר"ג, אור וחשך, אור דכורא וחשך נוקב', כמש"ל דף כ"ג. וכאן הן ב' יצירות שניהם טוב, דר"ג. וז"ש יצירה דעלאין ויצירה דתתאין. שהוא ע"ס דאצילות, וע"ס דבריאה. ואמר תעלומות חכמה. לראיה ששני חכמות הן, ושניהן נעלמין, כמ"ש בתיקונים תיקון י"ח ותל"ט דף ל"ז נקודה סמירא גניזא דאתמר בה ונעלמה מעיני כל חי וכו' נקודה סתימא כו'. ואמר ואינון לקבל ב' עיינין. שהן נ"ה דחכמה, ושם ייחוד זר"ג, כמ"ש בת"ז דף י"ד ע"ב והיו הכרובים פרשי כנפים למעלה, אינון תרין כרובי עינא. פרשי כנפים אלין עפעפי עינא. אינון עיינין בזמנא דאסתכלן בארץ מישור, אתמר בהון ופניהם איש אל אחיו. ובזמנא דלאו מסתכלין בארץ מישור, הא נחש עקלתון תמן, עליה אתמר כי המות יפריד כו'. והוא בארץ מישור עץ החיים בייחודא, ולאו בארץ מישור מסט' דעה"ד טר"ר, ששם הפירוד, והמות מפריד שם. וז"ש דובר שקרים לא יכון לנגד עיני. שעיני, לוחות הראשונות הן בייחודא, עץ החיים, והוא דובר שקרים ומפריד, לכן לא יכון לנגד עיני בעץ החיים, ונפרד משם. ואמר דבהון תרין דמעין כו'. הוא סוד כעדר הקצובות שעלו מן הרחצה, הן תאומים, כמ"ש שכלם מתאימות. והן ב' לוחות האחרונות מע"ה, אבל מעה"ח הן עינא אחת, חוורא בגו חוורא. ואמר ואמאי נפלו בגין דפרח וא"ו מינייהו כו'. הוא הכתב שע"ג הלוחות, כמש"ל (כו') ע"א וייצר כו' בתרין לוחין יקירין, יר"ד יר"ד דאיהו וא"ו חרות עלייהו. וב' יוד"ן הוא שכינתא עלאה ושכינתא תתאה, שהן חכמה בראש וחכמה בסוף כנ"ל. וא"ו עד"א באמצע, ייחודא דתרווייהו. וכמ"ש שם וא"ו יחודא דתרווייהו כו' דאיהו ישראל עד"א כליל שכינתא עלאה ותתאה כו'. וז"ש ודא גרים אבודא דבית ראשון ושני. שהן נגד שכינה עלאה ושכינה תתאה כידוע, והכל ע"ש שלא זכו לע"ח, אלא לעה"ד, כמש"ל (כו') ע"א ומעה"ד טר"ר לא תאכל ממנו דאינון ע"ר, וגלי לון קוב"ה דביום אכלו ממנו. שהוא עשיית העגל, דוגמת חטא אדה"ר בעה"ד. גרמו דאבדו ב' אבודין דאינון בית ראשון ובית שני דא איהו כי ביום אכלך ממנו מות תמות, ב"פ, ואינון גרימו דצדיק יחרב ויבש, בבית ראשון דאיהו שכינתא עלאה, ובבית שני דאיהו שכינתא תתאה כו'. והן ב' לוחין, מים עליונים ומים תחתונים וביניהם כמלא נימא, וא"ו דאלף שבינתיים. והם אבני שיש טהור דאתגלדו, כמ"ש בפ' יתרו דף ס"ד ע"ב תאנא מההוא טלא עלאה דנגיד מע"ק וכי נגיד מע"ק ואחמשך לחקל תפוחין קדישין נטל קוב"ה תרין כפורי מינייהו ואתגלדו ואתעבידו תרין אבנין יקירין נשב בהו ואתפשטו לתרין לוחין כו'. והן המים. ואמר טהור. כנ"ל, מיין דכיין שבימינא הן שם טהור, כמ"ש בתיקונים תמ"ז דף פ"ז ע"ב טהרה מסט' דכהנא כו' ע"ש. וכ"ז הזהיר אותם שיעלו לעץ החיים ולא יסתכנו. והם נחתו לעה"ד טר"ר, וכלם נענשו שם. ועל היותר אחר, שירד בגיחון, ששם הנחש הולך על גחון, ושם נתפתה אדה"ר ג"כ, שלכן ישב בגיחון ק"ל שנה, ואלמלא לא הציצו היו מתקנים חטא אדה"ר מכל וכל. ואחר יותר מכלם, ששם משה קבור, התנין הגדול. ושם סוד התנין הגדול. ושם סליקו דשלמה, כמ"ש פ' בא דף ל"ה ע"א כד האי התנין הגדול חמי דצמח בגנתא זרועא דאור דא, כדן אתער לס"א לההוא נהר דאקרי גיחון כו'. ומגו ההוא רבו דזרועא דא אסתלק לרבו שלמה מלכא כד אסתלק למלכו, דכתיב והורדתם אותו אל גיחון וכתוב ומשח אותו שם שם ולא באתר אחרא כו', ומימיו אחרנין אסתלק למלכו אחרא, ודא איהו מלכא דאיהו תקיפא. ר"ל החי' הרביעית. והאי התנין הגדול אתער ליה כו' בההוא נהר כו' (יהל אור).

¹⁶³¹ ר"ל כמ"ש (ברכות סא ע"ב) אמרו מ"ה לפני הקב"ה זו תורה וזו שכרה ממתים ידך ה' כו'. א"ל חלקם בחיים. ולא נתפרש השאלה, מה היתה התשובה על שאלתם. ומפ' והולך כאן (יהל אור).

¹⁶³² ר"ל עשרה הרוגי מלכות (יהל אור).

¹⁶³³ שמייתם היה בסוד הקרבן, כמ"ש למטה. וזהו דוקא שמת בלא חטא, דאל"ה לא סליק בסוד הקרבן, כל מום בו, כידוע בסוד מסירת נפש בק"ש (רע"מ צו לג.) (יהל אור).

<p>חלקם בחיים כאן הוא שני צדדים ידך ה' וחלד ידך ה' זה הקדוש ברוך הוא שהנשמה מתכנסת אליו ממתים מחלד זה הצד האחר שהגוף הוא שולט עליו שכתוב (ישעיה לח) לא אביט אדם עוד עם יושבי חדל.</p>	<p>חלקם בחיים הכא איהו תרי סטרי ידך יהו"ה וחלד ידך יהו"ה דא קודשא בריך הוא¹⁶³⁴ דנשמתא אתכניש לנביה ממתים מחלד דא סטרא אחרא דגופא¹⁶³⁵ איהו שלטא עלוי דכתיב (ישעיה לח יא) לא אביט אדם עוד עם יושבי חדל</p>
<p>תא חזי נשמתא דאלין לאשלמותא דרוחא קדישא דלהון עשרה רוחין מתתא כדקא יאות וגופא דלהון יתמסר למלכו חייבא¹⁶³⁶ כל חד נטיל חולקיה ברוא דקרבנין¹⁶³⁷</p>	<p>בא וראה הנשמות של אלו להשלמת רוח הקודש שלהם עשר רוחות מלמטה כראוי וגופם נמסר למלכות הרשעה כל אחד נוטל חלקו בסוד הקרבנות.</p>
<p>ותא חזי¹⁶³⁸ רישא שירותא דמהימנותא¹⁶³⁹ גו מחשבה בטש בוצינא דקרדינותא¹⁶⁴⁰ וסליק גו</p>	<p>ובא וראה ראש ראשית האמונה תוך המחשבה מכה הניצוץ החזק ועולה תוך</p>

¹⁶³⁴ שהוא יד ה', שכינה, ששם אתכניש נשמתא, ויאסוף רגליו אל המטה, יד ה' (יהל אור).
¹⁶³⁵ בסוד קץ כל בשר, הכסיל חובק את ידיו ואוכל את בשרו. ואמר לקמן (רסט) דקץ כל בשר אתהני מקרבנין, מבשרא דקרבנין. וס"א נקרא חלד כמש"ו. והוא בסוד האזינו כל יושבי חלד, וכמ"ש (חולין כז). כל מה שביבשה יש בים חוץ מחולדה. והוא סוד נחש עפר לחמו. והוא סוד החלודה שמכלה את הכל ומרקב הכל. והוא ג"כ קץ כל בשר. ומכלה הגוף ומרקב אותו. וז"ס ורקב עצמות קנאה, שהוא הנחש דקני לאדה"ר כידוע (יהל אור).

¹⁶³⁶ עתה צריך שיתבררו מיין נוקבין של אימא שכבר היו מבוררי' ועתה נפלו בקליפות ונתערבו שם וגם צריך לברר מיין נוקבין של נוקבא דז"א אשר עדין לא נתבררו ותמיד היו נתונים בעמקי הקליפות. והנה הנשמות של אלו העשרה הם מעלים תמיד מאז ועד ביאת המשיח כנז' בחינת מיין נוקבין של אימא אשר נפלו למטה בקליפות. וזמ"ש תא חזי נשמתא דאלין רוצה לומר בחינת הנשמות של אלו העשרה הרוגי מלוכה הוא לאשלמותא דרוחא קדישא כלומר להשלים החסרון של רוחא קדישא עלאה סטרא דקדושה שהרי אותם המיין נוקבין שלהם הנתונים בעמקי הקצי' וכדי להעלותם משם בעי דלהוון עשרה רוחין מתתא כדקא יאות רוצה נומר שאלו העשרה דורות ונשמות של אלו הצדיקים הרוגי מלוכה שיהיו מתתא רוצה לומר שיעלו את המיין נוקבין מתתא לעילא כדקא יאות וזה מדבר בבחינת מיין נוקבין של אימא וכנגד העלת מיין נוקבין של המלכות אמר גופא דלהון יתמסר למלכו' אחרא פירוש כי על ידי הצער שסבלו גופם ממש במה שנהרגו יש יכולת בגופם לעלות את המיין נוקבין של המלכות הנתונים ומוטבעים תוך הקלי' הנקראים מלכו אחרא שכנגד המלכות דקדושה וכיון שאותם הגופים שלהם נמסרו ביד מלכות הרשעה של הקליפות היה יכולת בהם ללקט משם הנשמות הנק' מיין נוקבין הנתונים שם ולהעלותם אל המל' של הקדושה. וכמו שביארנו בפסוק עת אשר שלט האדם באדם לרע לו וכו' אל תתמה לומר איך אפשר כי גופתם יש בהם כח להעלות מיין נוקבין כי על ידי מעשיהם הגדולים ובפרט כאשר נהרגו אח"כ על קדוש השם אין ספק כי נזדככו גופם בתכלית הזיכוך ונעשה רוחני ממש כנודע כי לסיבה זו לא נזכרה מיתה בצדיקים ועוד ראייה גמורה ממש ע"ה שעלה גופו למרום. ואליהו ז"ל שעלה גופו בסערה השמימה וחנוך ז"ל וכן אותם העשרה שנכנסו חיים בגוף ונפש בג"ע הארץ כר' יהושע בן לוי וחביריו ומה גם אלו שנהרגו באותה ההריגה המשונה נוסף על גודל חסידותם ושרש נפשם היוותם סוד השבטים בעצמן כי בלי ספק שנתעלו גופם יותר מנשמו' שאר בני אדם (שער מאמרי רשב"י). ע' בזה בס' יהל אור להגר"א בפ' פקודי ד' ל' ול"א שם ובשער מאמרי רשב"י בפ' פקודי בד' כ"ד ע"ג ובד' ס"ב ע"ג וס"ג ע"ב ובספר הגלגולים החדש פ' ט"ל ומ"ב ומ"ג וכו', לכך נקראו הרוגי מלוכה, כי הם ממש אלו הז' מלכים, ר"ל כי אלו הז' מלכים ממש הם אשר הרגו אותם (ביאורים ח"ב קב ע"א).

¹⁶³⁷ זה תבין במה שביארנו בכונת התפילות בפרשת קרבן התמיד איך ע"י הקרבן ההוא היו מתקרבים העולמות ועולים ממטה למעל' ועולם העשיה נקשר בעולם היצירה ויצירה בבריאה כו' עד רזא דא"ס כנז' בסוף פרשה זו דרס"ח ע"ב. וכן הדבר הזה כי מעלים את המיין נוקבין מלמטה למעלה עד שגורמין התקשרות וזווג עליון כנז' (שער מאמרי רשב"י). עי' אריכות בע"ח שער מ"ד ומ"ן פרק א'. ר"ל כמו הקרבן, שהבשר עולה לקץ כל בשר, ורוחא ורעותא עולה ומשלים את הקדושה. כן ג"כ עשרה הרוגי מלכות. והן עשרה לקבל עשרה כתרין קדישין ועשרה כתרין דמסאבותא, זה לעמת זה. כן היו י' גופין וי' נשמתין, כל א' השלים דרגא אחת (יהל אור).

¹⁶³⁸ עי' אריכות במב"ש לה ע"ד.
¹⁶³⁹ ר"ל ראש האצילות כמש"ו (יהל אור). עי' ביאור כל הדבור זה בספר לש"ו בטנת"א פ"ה אות מח ועי' דע"ה ש"ך ופ"ר ורפ"ח סי' ב (לש"ו), והוא בראשית התחלת גילוי דאצילות, שהיא אמונת ישראל, שאנו מאמינים שהוא ית"ש לבד מהוה וממציא הכל ומשיג ומנהיג את הכל, וכ"ז הוא ע"י גילוי האצילות, וע"ז אמר כי הנה ראשית התחלת גילוי, והוא העולם דהנקודות, ששם נעשה שורש האצילות ושורש לכל העולמות ב"יע (ביאורים ח"א סו ע"ד).

<p>מחשבה¹⁶⁴¹ (ס"א ואפיק)¹⁶⁴² נצוצין¹⁶⁴³ נציצין זריק¹⁶⁴⁴ לתלת מאה ועשרין עיבר¹⁶⁴⁵ ובריר פסולת¹⁶⁴⁶ מנו מחשבה ואתבריר¹⁶⁴⁷</p>	<p>המחשבה (ומוציא) ניצוצות וזורק ניצוצות לשלש מאות ועשרים עברים ובורר פסולת מתוך המחשבה ונברר.</p>
---	--

¹⁶⁴⁰ המחשבה הוא הע"ב דהמ"ס שבא"ק, והוא שורש בחי' פרצוף אבא שבא"ק, והבוצד"ק הוא הס"ג דהמ"ס שבא"ק שורש כל הגבורות, והוא שורש בחי' פרצוף אימא שבא"ק. והנה עלה הבוצד"ק אל הע"ב להעלות שם כל מה שעלה בו למ"ן מהבחי' האחרונות דהנה"ם דא"ק, ורצה הבוצד"ק להעלות אותם ג"כ למ"ן אל הע"ב, כי שם הוא עיקר כל עליית המ"ן ותיקונם (ביאורים ח"א סו ע"ד).

¹⁶⁴¹ הבוצד"ק העלה אותם בהע"ב כדי לקבל שם תוספת אור מא"ס השורה בקד"א ומ"ס, וכדי שיתקנו ויושלמו (ביאורים ח"א סו ע"ד).

¹⁶⁴² לך רמת, ונמחק כלפ"ת.

¹⁶⁴³ שהבוצינא דקרדינותא הוא דזריק ניצוצין (יהל אור). כל אורות הנקודות כולם שהוציא אותם דרך העינים, והיו רק בבחי' נקודות קטנות לבד. והטעם והסבה בזה הנה בארנו אותו בארוכה בספר הכללים כלל י"ח ענף א' ב' וכן בספר הדע"ה ח"א ע"ש, אמנם עכ"ז הנה גם מה שנעשו למציאות הנקודות וכל מלוכתם וסדרם וענינם כולם, הנה כ"ז נתהווה ג"כ רק ע"י אותה המחשבה העליונה שהוא הע"ב דהמ"ס שבא"ק, ע"י שעלו שם, כי משם קבלו התיקון והסדר לכל זה וכו' הכוונה הוא על עלייתם בהע"ב דהמ"ס שבא"ק, והוציא אותם דרך העינים (ביאורים ח"א סו ע"ד).

¹⁶⁴⁴ ויקרא רצב ע"ב (הערת הזהר). הגם שאמרנו כי יציאתם מהעינים היה בסוד טיפת קרי מהע"ב דהמ"ס, וכל טיפת קרי הנה הוא בבחי' זריקה שזרק אותן לחוץ, וכמ"ש בזה"ק (פקודי רנד סע"ב) ניצוצין זריק כו', עכ"ז הנה שורשם ועיקרם נשאר בו, והיו תלויים ואחוזים שם, וכן הוא לעולם (דע"ה ח"א יד ע"ג), כולם היו דינין תקיפין, ומחמת שהיו בסוד הדין הקשה נתחרבו ונתדעכו לניצוצין שאין בהם ממש, וכן הוא כ"ז באד"ר (נשא דף קלה וקמ"ב) ובאד"ז (רצ"ב) ובפ' פקודי (רנ"ד סע"ב) (דע"ה ח"א נט ע"ד, עי"ש עוד).

¹⁶⁴⁵ כל בחי' הש"ך הנה הוא מהמ"ס (דע"ה ח"ב קמג ע"א). מ"ש הזוה"ק רק ש"ך נציצין הגם שבאמת הם ש"ך ופ"ר ורפ"ח, כי הזוה"ק כולל אותם בכלל חזא וכמו שיתבאר עיקר הענין בזה למטה שהש"ך הוא שורש כולם וכו' מ"ש "ואתבריר" בלשון הוה, ר"ל שכן הוא הולך ונברר תמיד, והוא בכל התלואות שעוברים על כל באי עולם מהחטא דעץ הדעת עד עת קץ הימין (ביאורים ח"א סו ע"ד).

¹⁶⁴⁶ מתחילה נזרקו מהמחשבה כל הדינין כולם, כי הם כולם פסולת לגבי המחשבה, מ"ס, משום הסיגים שהיה מעורב בהם (דע"ה ח"א א ע"ד) גם אותן הניצוצין לא יצאו אפי' לפי שעה אלא משום דסליק גו מחשבה כו'. והוא כמו שאמרנו לעיל דרוש א' סי' ה', כי כל הנקודות יצאו מהמ"ס דא"א שבא"ק, והמ"ס הרי הוא נקרא ג"כ על שם אור א"ס, וכמ"ש בתיקונים תיקון ע' (קמא ע"ב) מוחא סתימאה אתקרי אין סוף, והרי היה מציאות כל עולם הנקודות ג"כ רק ע"י האור דא"ס עכ"פ בודאי (דע"ה ח"א דף יד ע"א), כל הברורים הוא לעולם ע"י מוח החכמה הפנימי (דע"ה ח"ב דף ז ע"ב), ע"י פ' תזריע (דף מח ע"ב) ובאד"ר נשא (דף קלב ע"ב), וכן באד"ז (דף רצב ע"ב), ומדבר הרב בזה בארוכה בשער רפ"ח (פרק ה) ועוד בדרושי מ"ן (דרוש א) (ביאורים ח"א סו ע"א).

¹⁶⁴⁷ ר"ל סוד עולם התהו כמ"ש בא"ז דף רצ"ב ע"ב דניצוצא אפיק זיקין בזיקין לתלת מאה ועשרין עיבר, ואינון זיקין עלמין קדמאין אקרון, ומיתי לאלתר. לבתר נפיק אומנא לאומנתיה ואתתקן כו'. ואלו הש"ך ניצוצין, הן ל"ב נתיבות של המחשבה, חכמה, ל"ב אלקים דמעשה בראשית, שכ"א כלול מעשר, הן ש"ך. ולפי שהן בסוד אלקים, בוצינא דקרדינותא, לכן זריק ניצוצין, שהן דינין הנחלקין. כי חסד דרכו להתחבר, זה בסוד מים, וזה בסוד אש כידוע. וז"ל הקטרת הזך הטיב, דקה מן הדקה כידוע. ונתיב א' נעלם לא ידעו עיט, והוא נתיב הראשון שדבוק במקורו. ואינון מושגין רק ש"י, ולכן נקרא חכמה יש ע"ש שמושג מציאותו, משא"כ כתר שנקרא אין, שאף מציאותו לא מושג. ולכן אל הוא נהירו דחכמתא. וש"י נהורין תחות כורסיא (זוהר תרומה קסו ע"ב). וכ"ז היתה כדי לברר פסולת מתוך האוכל, שהיו מעורבין בדינין, לכן נשברו, והכלים ירדו למטה בקליפה, והאורות חזרו למעלה, ונבררו הניצוצין כידוע. וז"ש ובריר פסולת מנו מחשבה ואתבריר. וז"ס שאמר בזה"ר (ח"א כד). מחשבה חש"ב מ"ה, שהוא יש דאתחבר בשם מ"ה, ואתבריר כידוע. וכן היתה כ"ז בעשרה הרוגי מלכות, שהן עשרה מגו מחשבה, שבה ל"ב, שהוא ש"ך כנ"ל. שאז התחיל להתנוצץ סוד עולם התהו, כמ"ש והארץ היתה תהו כו' על הגלות. ורוח אלקים מרחפת כו' זו רוחו של משיח. ע"פ המים, ע"י התורה. ויאמר אלקים יהי אור על הגאולה. וכמ"ש בסוף ח"א דף ט' ע"א (וילנא סי' כ"ט רסב ע"ב) והארץ היתה תהו בזמנא דקוב"ה הוה באלין קליפין בונה עולמות ומחריבן והא אוקמוה דלית השפעה בכל עלמין ונהר דאיהו צדיק יחרב ויבש בתרין עלמין כו'. שהם חריבו דב' בתי מקדשין כנ"ל. ובזמנא דקוב"ה באלין קליפין איתמר ביה סכות בענן לך מעבור תפלה. והוא כמ"ש (ברכות לא ע"ב) מיום שחרב בהמ"ק ננעלו שערי תפלה כו'. ובההוא זמנא דקוב"ה אתפשט אתמר בקוב"ה ולא יכנף עוד מוריך והיו עיניך רואות את מוריך. והוא לעתיד בימי משיח כידוע. וכל מ"ש על עולם התהו, וסוד התתקע"ד אשר קומטו (חגיגה יג ע"ב), הכל על הגלות, שבהן קב"ה בונה עולמות ומחריבן, שהן התתקע"ד דורות כידוע. וכמ"ש בתז"ח דף פ"א ע"ב ע"ש. והיה צריך לאלו עשרה ליהרג ולמסור גופם למלכות הרשעה, ס"א, קליפה של מלכות שמים, מלכות דקדושה, שעליה נאמר והארץ היתה תהו. וז"ש אוף הכי כג"ד סליק במחשבה כמה דאתבריר פסולת ואתברר אוף הכי. שגם כאן נתברר כנ"ל (יהל אור). מ"ש אח"כ "ואתברר" זה קאי על

<p>אף הכי כנוונא דא סליק במחשבה כמה דאתברר ביה פסולת (ס"א ואתברר אף הכי אלן בהו אשתלים מאן דאצטריך ודאי כך סליק במחשבה וכלא) ויתברר אלן די בהו אשתלים מאן דאצטריך ודאי כד סליק במחשבה¹⁶⁴⁸ סליק וכלא</p>	<p>אף כך כמו כן עולה במחשבה כמו שנברר בה פסלת (והתברר אף כך אלו שבהם השתלם מה שצריך ודאי כך עלה במחשבה והכל) ונבררו אלה שבהם השתלם מה שצריך ודאי כשעלה עלה במחשבה והכל</p>
--	--

הש"ך ופ"ר ורפ"ח נצוצין שהם הסיגים העיקרים שנבררו הם מהנקודות ע"י מיתתם ושבירתם, ויהיה קאי מילת ואתברר לביאור ולסיום דבריו על מה שאמר מקודם "נציצין זריק לתלת מאה ועשרים עיבר", שאותן הש"ך נציצין הם נתבררו אח"כ בהבירור השני, שהוא אחר המיתה והשבירה, אשר על זה מכוון במה שאמר ואתברר וכנ"ז והבן כ"ז. (ביאורים ח"א סו ע"ד).

¹⁶⁴⁸ ר"ל שגופם נמסר לס"א, ובררו הניצוצין, בסוד מ"ג. ובנשמתם השלימו ע"ס. וכל הבירורין הוא במחשבה, סוד מ"ג כידוע. וז"ש כד סליק במחשבה. ור"ל שז"ש (מנחות כט ע"ב) אמר לפניו רבש"ע זו תורה וזו שכרה, א"ל שתוק כך עלה במחשבה. וזהו עלית הניצוצין לתוך המחשבה. וכך עלה במחשבה בתחלה, והשתא אשתלים. והשלמותם הוא לפי שלא נבררו כל הש"ך ניצוצין בתחלה, כמ"ש באד"ר דף קל"ה ע"ב **"וכד אתא האי דיוקנא אתכללו כלהו ואתחזרו לקיומא אחרא, מנהון אתבסמו, מנהון אתבסמו ולא אתבסמו, ומנהון לא אתבסמו כלל" כו'.** והענין כי ג"ר אתבסמו לגמרי, ולכן אין פגם נוגע בהן. ו"ק אתבסמו ולא אתבסמו. מלכות לא אתבסמה כלל. וז"ס מ"ש בס"ד פ"א **"מלכין קדמאין מיתו וארעא אתבטלת"**. ולכן נקרא מחשבה י"ש וא"ל כנ"ל, שלא נתבררו רק י"ש. והענין כי הש"ך ניצוצין הם שמנה מלכים כידוע, שהן ל"ב נתיבות דמחשבה כנ"ל. והוא כי כ"א בו ד' אותיות הו"ה, ד' פרצופין ממחשבה ולמטה, שהן ל"ב, וכ"א כלול מעשרה, שהוא פרצוף שלם. וה"א אחרונה מארעא היא לא אתבסמה, שהוא מלכות של מלכות. וז"ס מ"ש בס"ד והארץ תניינא לאו בחושבנ' כו'. והוא סוד גדול סוד הקר"י, שמהפך יקר לקר"י, טפה של חכמה, טפה דמוחא, סוד ה"ש. וי' ניצוצות אין יוצאין דרך היסוד, רק דרך עשר אצבעות הרגלין, סוד לבנה דלבנת, בסוד הרגלין, ושם אחיזת הס"א בצפרנים, ולכן הוא שם בסוד הביטול, והוא סוד בקיעת הבשר שם. וז"ס נועץ עשר צפרניו בקרקע שלא יצאו בנדה. ושם אין יוצאין רק עשר האחרונים מכל הש"ך כנ"ל, והן עשרה הרוגי מלכות. וז"ס אשלמותם למלכות שמים. וכמ"ש בז"ח רות דף (סט ע"ג) [פט ע"ב] **"עשרה סבי קטולי מלכות על מכירת יוסף וכו'".** והענין כי הוא היה סבור שעשרה הרוגי מלכות הם עשרה בני יעקב ממש, כמ"ש בכל המדרשים, וכמ"ש בז"ח איכה (עב ע"א) [צג ע"ב] **"ר' יודאי פתח כו' והתעוותו אנשי החיל כד"א ויש בם אנשי חיל" וכו' והיה קשה לו אחר שעשו השבטים תשובה ואתנחמו ומיתו, ומיתה מכפרת, כמ"ש ל (בז"ח רות) א"ל צדיקי דאזדמן לון חובה מאינן כריתות שבתורה וחישי תשובה ומיתו, מיתה מכפרה עליהם, או לאו. א"ל כו'. חמא אנפוי ירוקין כו'.** וקשה לו שנחזרו בגלגול ואתמסרו גופין דלהון לס"א. והשיב לו שאינו כן, אלא שעשרה ה"מ הן עשרה ניצוצין שיצאו מיוסף מצפרני רגליו, שהן סוד הביטול. והשלימו אלו כנ"ל, את מלכות שמים. והוא סוד מלכות שבמלכות כנ"ל. והוא סוד החי' הרביעית שבדניאל, שד' חיות אשר שם, הן נגד ד' חיות שבמרכבה, שהן ד' אותיות השם שבמלכות, וחי' הרביעית הוא נגד מלכות שבמלכות. וזהו מלכות הרשעה. וז"ס ושאר אברגלי' רפסה וקרנין עשר לה (דניאל ז יט), שהן עשר ניצוצות. ומלכות נקראת קרן, לכן הן בסוד הקרנים. ובאלו הקרנים נגחו לאלו עשרה הקדושים. וז"ס וטפרי' די נחש כו' וקרנא דכן עבדא קרב עם קדישין ויכלה להון. והן שיצאו מהצפרנים, וכמ"ש בתיקונים תס"ט דף ק"ח ע"ב **דפרח יר"ד משת דאיהי נקודה אבן שתיה מתמן הושתת עלמא** [והוא יר"ד ניצוצין הנ"ל. וכמ"ש] **ובהאי יר"ד חב יוסף הה"ד ותשב באיתן קשתו ויפוזו זרועי ידיו מאי ויפוזו דאזדריקת יר"ד בין עשר אצבעאן** [ור"ל סוד הטפה נקרא פ"ז, סוד עטרת פ"ז, כמ"ש בר"מ פ' ואתחנן דף רס"ג ע"א] **"שושנים רזא איהו דכד מתחברון כל שייפי כחדא" כו'.** ר"ל שייפין דתרין סטרין הן תרי"ג, כמ"ש שם, וטפה דמתייחד בין שניהם, הוא הפ"ז, שכלם מנין ששנים. וזהו ויפוזו דאזדריקת כו'. וז"ס שוקיו עמודי שש, שהוא שת, מיוסדים על אדני פז, הוא כף רגלין, שבהן הפז. והוא סוד ל'ב'נ'ה כידוע. ופ"ז עם רג"ל, הוא ש"ך, שאלו הי"ד שהוא מלבנת כנ"ל, כולל הכל. ואע"ג שכתוב זרועי ידיו, אלו הטיפין נקראין זרועי ידיו, שהן חו"ג, ומנהון נחתין הטפין כידוע. ואמר (בתקו"ז שם) **"ואתפליגי ליר"ד ניצוצין דאזדריקת מקשת דאיהו ברית. ובאן אתר אזדריקו בעשרה הרוגי מלכות"**. כו' ע"ש. ומ"ש בז"ח איכה שהן עשרה בני יעקב עצמן, הוא בסוד העיבור, בשעה שנגזר על עשרה ה"מ, שהם גרמו כ"ז ליוסף שאלו הטפות כשיצאו נתלבשו בס"א בסוד בבגדו בה, שהוא לבוש דנשמתא כשיוצא בקדושה, ואלו היה להם מלבוש של ס"א, ומהן הגופין הנ"ל. ואלו עשרה בני יעקב היו צריכים להתלבש באלו הגופין לסבול עמהם. וז"ס מ"ש בז"ח איכה שם **"היך התעווחו רוחין קדישין" כו' ע"ש.** ואמר שם (בז"ח איכה) **"וכד אינן עשר מרגלן" וכו'.** ואח"כ יצא ממנו. והחילוק הוא שבעיבור גופין אינן דלהון, ולא אתמסרו משלהן לס"א ח"ו, רק דאתלבשו בלבשוון דלהון. וז"ש א"ל פנחס הוא אליהו. והענין כי למה נקרא אח"כ אליהו, ולא כשמו הראשון, והענין כי כל שאדם מוסיף מעשים טובים, מתחדש לו נשמה אחרת. וכל הראשונים בטלים אליו. וז"ס שהראשונים היה להם שמות הרבה, בכל פעם שם אחר, כי כל נשמה יש לה שם אחר כידוע. ופנחס כשזכה לזו הנשמה שנתלבש בו, שנקר' אליהו, ונקרא בשם אליהו. וז"ש בפ' ויקהל דף קצ"ז ע"א **ורזא אשכחנא בספרא דאדם דאמר באינן תולדות דעלמא, רוחא יהא דחות לעלמא בארעא, ויתלבש בגופא, ואליהו שמיא כו' ע"ש.**

רנה/א	
כמו שצריך שמחה מצד זה ועצב מצד זה. מסטרא דא ¹⁶⁴⁹ כמה דאצטריך חידו מסטרא דא ועציבו	
כתוב ושבתתי אני את השמחה אשר אין טוב לאדם תחת השמש כי אם לאכול ולשתות ולשמוח והוא ילונו בעמלו ימי חייו אשר נתן לו האלהים תחת השמש ושבתתי אני את השמחה וכי שלמה מלכא משבח דא אלא ¹⁶⁵⁰ ושבתתי אני את השמחה דא חדוותא דמלכא קדישא בזמנא דאיהו שלטא בשבתא וביומין טבין דמכל עובדין טבין דבר נש עביד אין טוב לאדם תחת השמש כי אם לאכול ולשתות ולאחזאה חדוותא בהוא (נ"א זמנא) ¹⁶⁵¹ סטרא ¹⁶⁵² בגין דיהא ליה חולקא לעלמא דאתי ¹⁶⁵³	כתוב ושבתתי אני את השמחה אשר אין טוב לאדם תחת השמש כי אם לאכול ולשתות ולשמוח והוא ילונו בעמלו ימי חייו אשר נתן לו האלהים תחת השמש ושבתתי אני את השמחה וכי שלמה המלך משבח את זה אלא ושבתתי אני את השמחה זו שמחת המלך הקדוש בזמן שהוא שולט בשבת ובימים טובים שמכל המעשים הטובים שאדם עושה אין טוב לאדם תחת השמש כי אם לאכול ולשתות ולהראות שמחה באותו (זמן) הצד כדי שיהיה לו חלק לעולם הבא.
והוא ילונו בעמלו מאן דא ¹⁶⁵⁴ קודשא בריך הוא הוא ילונו ויהך עמיה לאעלא ליה לעלמא דאתי	והוא ילונו בעמלו מי זה הקדוש ברוך הוא הוא ילונו וילך עמו להכניסו לעולם הבא.
דבר אחר והוא ילונו מאן הוא ההוא בר נש דאכיל ושתי וחדי כל מאי דאפיק למיכל	דבר אחר והוא ילונו מי הוא אותו האדם שאוכל ושותה ושמח כל מה

אמר שיתלבש בגופא. וז"ס שכ' הספ' שאליהו לא היה לו לא אב ולא אם, רק נחית משמיא ונתלבש בגוף. וכן היה כאן בעשרה בני יעקב כנ"ל (יש המשך ארוך, אבל שמתני בזו"ח"???) ובג"כ כתיב ב'י' בנחש ועפר תאכל כו' כל ימי חייו. [זה הרוח דס"א שנפגע מהאי בו ב"ז, וז"ס שדרש ב"ז כל ימי חייו הלילות, סוד מיוחד בלילות] ואיבה אשית בינך ובין האשה כו' הוא בסט' דימינא, כמ"ש שם היכלא חמישאה כו' רוחא אקרי איבה בגין דשמא דהאי היכלא איבה שמי'. וסימניך ואיבה אשית בינך ובין האשה כו'. שהוא סט' דימינא, ושם נתדבק ר"ע, ונזהר ממנו. וז"ש הוא ישופך ראש בתחלה, ואח"כ ואתה תשופנו עקב כנ"ל. וענין של שני פסוקים אלו, א' נגד צדיקים, וא' נגד רשעים. הראשון נגד רשעים, ארור אתה כו', שהיה בקדושה ונפל לס"א, וכן הרשעים שנתדבקו בו. ואמר אח"כ אלו השלשה, שהגיע אליהם כמעשה הרשעים, שהציצו כנ"ל. ופסוק השני נגד הצדיקים דעבדין קטרוגא עמי' כל יומא ויומא, ואתדבקן בסט' דימינא, וזהו ואיבה אשית. ואמר אח"כ ר"ע שאתדבק בסטרא דימינא ויצא בשלום (יהל אור).

¹⁶⁴⁹ ר"ל שגופא דלהון מסט' דס"א בעציבו, ונשמטא דלהון מסט' דקדושה בחדו. והענין כי גופם מימי הרעה, ששולט בהם הס"א, ולכן הם בעציבו, כי דרגא דס"א הוא עצבון, ודרגא דקדושה הוא שמחה כמ"ש (יהל אור).

¹⁶⁵⁰ ר"ל כמ"ש (שבת לב ע"ב) כתיב ושבתתי אני את השמחה וכתוב ולשמחה מה זו עושה. וז"ש וכי שלמה מלכא כו'. ואמרו (שם) ל"ק כאן בשמחה של מצוה כו'. וכן אמר כאן אלא ושבתתי אני את השמחה דא חדוותא דמלכא קדישא בזמנא דאיהי שלטא בשבתא ובי"ט כו'. שאז הוא שמחה של מצוה (יהל אור).
¹⁶⁵¹ נמחק ביהל לורי?

¹⁶⁵² דמסט' דקדושה הוא שמחה. ולכן בזמנא דאיהי שלטא, צריך לשמוח עמה, ולאחזאה חדוותא, כמ"ש ביום טובה היה בטוב, ופירש כאן מהו הטוב, ואמר אשר אין טוב כו' כי אם לאכול ולשתות ולשמוח כו'. ולהיפך ביום רעה, וכמ"ש בר"מ פ' עקב דף רע"ב ע"ב וצריכין לאתערא שירה וחדוה לפתורא לגבה כו' ובהאי חדו' ותיקונא גרמין דאשתארת שפחה בישא בחשוכא ברעבון בבכ"ל בהספד כו'. ואלין דאתמר עליהו למזבחים ולמקטרים למלכת השמים ולמזלות אשר לא צייתי הוא פולחנא דשפחה בישא דשלטא בע"ש וערבי לילי רביעיות. מה הו' אלין עבדין הו' נטלין לבושיין אוכמיין וחשכין נהורין, ועבדין הספדא בלילי שבתות כדי לאשתתפא בהדה, כמה דאיהי שריא כו'. בתר דחאבו ישראל ואתתרב ב'י' מקדשא, אתמר בשכינתא אימא קדישא איכה ישבה בדד כו'. ומכבין בלילי ט"ב נהורין ושרגין ועבדין הספד, ויתבין כאבלים לאשתתפא בשכינתא בדוחקא כו'. וזהו ימי הרעה שצריך להיות בצערא עמה. וז"ס עשרה הרוגי מלכות כמ"ש למטה (יהל אור).

¹⁶⁵³ שממנה השמחה, והיא מתגלה בשבתות ובי"ט (יהל אור).

¹⁶⁵⁴ שלשון הראשון פ"י ילונו לשון לוי, ובלשון ב' פ"י לשון הלואה. ואמר ימי חייו, שהן אלו הימים של הקדושה, ימי הטוב. וז"ש גמלתהו טוב ולא רע כל ימי חייה (יהל אור).

<p>ולמשתי הוא ילונו לקודשא בריך הוא בהלואה ואיהו יהיב ליה כפלי כפלים מכל מה דאפיק בהאי בתרין אלין אוזיף בר נש לקודשא בריך הוא כד חיים ליה למסכנא וכד אפיק בשבתי וזמני דהא כלא אוזיף לקודשא בריך הוא כמה דאת אמר (משלי יט) מלוה יהוה חונן דל וגמולו ישלם לו</p>	<p>שמוציא לאכול ולשתות הוא ילונו לקדוש ברוך הוא בהלואה והוא יתן לו כפלי כפלים מכל מה שהוציא בזה בשני אלה מלוה אדם לקדוש ברוך הוא כשחס על העני וכשמוציא בשבתות וזמנים שהרי הכל הלוח לקדוש ברוך הוא כמו שנאמר (משלי יט) מלוה ה' חונן דל וגמלו ישלם לו.</p>
<p>ובנין כך דא שמחה ודא עציבו דא חיים ודא¹⁶⁵⁵ מות דא טוב ודא רע דא גן עדן ודא גיהנם וכלא דא בהפוכא דדא ועל דא גופא דילהון הוה בעציבו ונשמתא בחדוה¹⁶⁵⁶ וכד הוה אלין עשרה דאקרין הרוגי מלכות¹⁶⁵⁷ הרוגים הוה מסטרא אחרא ואשלימו אתר אחרא דקדושה ובנין כך כלא גלי קמי קודשא בריך הוא ואתעביד כדקא יאות</p>	<p>ולכן זו שמחה וזה עצב זה חיים וזה מות זה טוב וזה רע זה גן עדן וזה גיהנם והכל זה הפך של זה ולכן גופם היה בעצב והנשמה בשמחה וכשהיו עשרה האלו שנקראים הרוגי מלכות הרוגים היו מצד אחר והשלימו מקום אחר של קדושה ולכן הכל גלוי לפני הקדוש ברוך הוא ונעשה כראוי.</p>
<p>בהיכלא דא קיימן אינון תריסר ארבע אלין לעילא ותמניא עמהון¹⁶⁵⁸ בנין דכל חד נטיל</p>	<p>בהיכל הזה עומדים אותם שנים עשר ארבעה אלו למעלה ושמונה עמהם משום</p>

¹⁶⁵⁵ וזהו ימי חייו, ימי חייו כנ"ל. וכמ"ש בר"מ הנ"ל כי גם זה לע"ז עשה האלקים כו' ע"ש. וכמ"ש (חגיגה טו.) מאי את זל"ז כו' א"ל ברא ג"ע ברא גיהנם כו'. וז"ש וכלא דא בהפוכא דדא (יהל אור).

¹⁶⁵⁶ ר"ל שגופם היה בלבוש דס"א כנ"ל, ולכן היו בעציבו. ונשמתם בחדוה כנ"ל. והיו בימי רעה, בחורבן בהמ"ק, שאז שלט האדם באדם לרע כו'. וכמו שיש עת בשנה דשלטא קדושה, ועת להיפך. כן יש בעולם, כמ"ש בזוהר ע"פ ואל יבא בכל עת אל הקדש, בפ' א"מ דף נ"ח ע"ש. ואמר בפ' וישב דף ק"פ ע"ב וקפ"א ע"א אשכחנא בספרי קדמאי כו' אית זמנין דסיהרא איהי בפגימו ושריא בדינא, ושמשא לא אשתכח גבה, ובכל זמנא ובכל שעתא אית לה לאפקא נשמתין בכ"ג, כמה דלקטא בקדמיתא, ואפיקת לון השתא. בזמנא דאיהי קיימא בדינא האי מאן דנקיט לה בההוא זמנא ליהוי תדיר בגריעותא כו'. ת"ח בההוא שעתא כו', וכד סיהרא אתפגים בההוא סט' דחויא בישא, כדן כל אינון נשמתין דנפקין, אע"ג דכלהו דכיין וכולהו קדישין, הואיל ונפקי בפגימו כו', כלהו אתברו ואתפגימו בכמה צערין בכמה כאבין. ואלין אינון נשמתין דאתרעני בהו קב"ה לבתר דאתברו. ואע"ג דממתין בעציבו ולא בחדוון. רזא דמלה שריין כגוונא דלעילא, גופא אתפגים ונשמתא לגו כו'. ר"ל גופא דשכינתא דאתלבש בס"א, וכורסייא אתפגים, כן אלו הגופים וע"ש. וז"ס אלו העשרה הרוגי מלכות כנ"ל. וז"ש וכך הוה אלין עשרה דאקרין הרוגי מלכות. סוד מלכות הרשעה, ח' הרביעית כנ"ל. הרוגים הוה מסט"א כו' (ואשלימו אתר אחרא דקדושה, ובנין כך, כלא גלי קמי קודשא בריך הוא, ואתעביד) כדקא יאות (יהל אור).

¹⁶⁵⁷ @דע"ה ח"א א ע"ד ד"ה וכן הוא

¹⁶⁵⁸ ר"ל ח"ב נהורין הנ"ל. ד' נהורין עלאין, ארגמ"ן הנ"ל, חיות גדולות. ותמניא עמהון, חיות קטנות. כמ"ש בפ' בראשית (מד ע"ב). וד' עלאין הן ד' יסודות ארמ"ע, ותמניא הן ד' רוחות העולם, וארבע מתכאן. [הגה. וסוד הענין כמ"ש במ"א (סד"צ ב.) כי ח"ב הוא בג' הוי"ת בט"ס, ומלכות רביעאה לכל תלת. והנה כח"ב הן אמ"ש [-אויר מים אש] כידוע. ושם הוא מלכו', בסוד שאמרו (בראשית רבה יב יא. זוהר וישלח קע. צו לד ע"ב) הכל היה מן העפר אפילו גלגל חמה, ת"ת, וכן אדה"ר מעפר דבמ"ק. חג"ת סטרי עלמא כידוע. נה"י הן מתכן. ולכן היה מבזח חיצון של נחשת. וכן עשה משרע"ה נחש נחשת, וראה אותו וחי, בסוד חין]. כמ"ש בפ' וארא דף כ"ד ע"א ת"ח אש רוח מים ועפר אלין אינון קדמאי ושרשין דלעילא כו' (ותתאין ועלאין עלייהו קיימין, ואלין אינון ארבע לארבע (סטרא) (סטרי) עלמא, וקיימין בארבע אלין, צפון ודרום ומזרח ומערב, אלין אינון ארבע סטרין דעלמא וקיימין בד' אלין. אש לסטר צפון, רוח לסטר מזרח, מים לסטר דרום, בגין דדרום איהו חם ויבש מים קרים ולחים, עפר לסטר מערב, וארבע אלין בארבע אלין קטירין, וכלהו חד, ואלין עבדי ארבע מתכאן, דאינון זהב וכסף ונחשת וברזל) (עיל"ש עד) הא אינון תריסר וכלהו חד כו' (והובא גם לעיל) ע"ש. ואע"ג דשם דבר למעלה, כן הוא ג"כ כאן. והעליונים משתמשים ויחודם באש ומים כמ"ש. ל. וז"ס המשל ופחד עמו עשה שלום במרומו. כמ"ש (במדבר רבה יב ח) שחציין אש וחציין מים, ואינון מכבין זה את זה. והתחתונים ברוח ועפר. והוא כמ"ש וייצר ה' אלקים את האדם עפר מן האדמה ויפח באפיו נשמת חיים כו'. [הגה. וכן ברוחין, שמושבו של העה"ז (אינם יכולים להיות בדרום מחמת רוב החמימות, ובצפון מחמת רוב הקרירות) אבל של העה"ב בדרום וצפון, ג"ע וגיהנם, וכמ"ש בחיות, שבעה"ז יום ולילה כו' כנ"ל. וכן בעה"ב במים ואש, בג"ע במים, ונהר יוצא מעדן, ושם תענוג הצדיקים, כמ"ש בפ' ויקהל (רי ע"ב), וגיהנם באש. ובעה"ז כל חיותו ברוח, שאפילו רגע א' א"א בלעדה.

<p>עמיה תריין¹⁶⁵⁹ כמה דאיהו סדורא (דתריין)¹⁶⁶⁰ דדגלים¹⁶⁶¹ וכן בסדורא דלתתא עד סוף דכל דרגין¹⁶⁶²</p>	<p>שכל אחד נוטל עמו שנים כמו שסדור (של שני) הדגלים וכן בסדור שלמטה עד סוף כל הדרגות.</p>
<p>בהיכלא דא עאלין כל אינון צלותין וכל אינון רעוין דשבחין דאתעבידו ברחימו¹⁶⁶³ וכד עאלין בהאי היכלא כלהו מתדבקן ביה (בקודשא בריך הוא) ובכל יומא ובכל זמנא דנשיקין אתחברו¹⁶⁶⁴ כדין איהו זמנא דקודשא בריך הוא אשתעשע בנשמתין דצדיקיא¹⁶⁶⁵ ומהו השעשוע דמתערין אינון נשיקין ואינון אקדימו לההוא ענוגא¹⁶⁶⁶ ועל דא כתיב (ישעיה נח יד) אז תענג על יהוה ואוקימנא¹⁶⁶⁷</p>	<p>בהיכל הזה נכנסות כל אותן תפלות וכל אותן רצונות של שבחים שנעשו באהבה וכשנכנסים להיכל הזה כולם נדבקים בו (בקדוש ברוך הוא) ובכל יום ובכל זמן כשמתחברות הנשיקות אזי הוא זמן שהקדוש ברוך הוא משתעשע בנשמות הצדיקים ומהו השעשוע שמעוררים הנשיקות הללו והן קודמות לאותו הענג ולכן כתוב אז תענג על ה' ובארנו.</p>

ויסודו מעפר וסופו כו'. ועמידתו עליה, אבל עיקרו הוא מרוח, רק שנכלל כל הד' יסודות. לכן צריך אל כולן. ועיקר המיתה הוא עפר, ועיקר הגהינם הוא אש. ועיקר הג'ע הוא מים. והאדם צריך לעבור בכלן, אפילו צדיק גמור. וכן הוא ברוחות ובכל דבר]. ובחטא אדה"ר בעה"ד טו"ר, שגרם פירוד בין תו"מ, גרם מיתה לו, פירוד בין רוח ועפר. שז"ס שני העצים, עה"ח ועה"ד. ולע"ל וקרב אותם אחד אל אחד, לך לעץ אחד והיו לאחדים בידך, אז בלע המות לנצח (יהל אור).¹⁶⁵⁹ ר"ל כל אחד מחיות גדולות נטיל תרין מחיות קטנות כמ"ש לעיל (יהל אור).¹⁶⁶⁰ דתריסר (יהל אור).

¹⁶⁶¹ שכל דגל הוא נגד החיה הגדולה וב' שבטים שעמו, נגד ב' חיות קטנות שעמו, כ"א ברוח שלו כמ"ש (יהל אור).

¹⁶⁶² ר"ל שכ"א מאלו השלשה, מתחלק עוד לשלשה דנטיל עמי' תרין. וכן מאלו השלשה מתחלק לג', עד א"ס. והכל בג' שרשי השרשים, ג' אותיות יה"ו, ג' אבהן, שלכן ג"כ החיות שלטון ג', ואדם כלל כלא, כמ"ש בתיקונין. וכמ"ש לעיל דף רכ"ח סדרא קדמאה דלסטר מזרח תלת סדרין אינון, ואינון תשעה סדרין, בגין דכל סדרא מאינון תלת, אית ליה תלת סדרין כו'. סדרא תניינא כו'. וכלא נפקא מסדרא דאבהן דלעילא, כסדרא דאתתקנא אתוון דשמא קדישא יה"ו, כמה דאתמר, הני סדרי מתנהגין באלין אתוון, ונטלי בהו. וכמה חילין ורברבן כלהו לתתא דנטלי ואתנהגי כסדרא דא כו' (יהל אור).

¹⁶⁶³ מהיכלא דא נפקין כל אינון צלותין וכל אינון רעוין דרעו דאתעבידו ברחימו. ר"ל כל רעותא ברחימותא ואתדבקותא שיבא לאדם בא מהיכל הזה. שאף שתלוי הכל באדם, מ"מ צריך לקבל מלמעלה. ההכנה תלוי באדם, אבל הרעותא, וכן כ"ד, הכל בא מלמעלה כידוע. וכמ"ש כפי שפעו שמקבל כן עבודתו. וכן העליוני'. ואפי' בספירות, כמ"ש בר"מ פ' עקב (רע"א) בסוד הברכה שמקודם צריכין אבהן לקבל שפע מאימא, ואח"כ עולין אליה, בסוד ולא יראו פני ריקם. וכן באדם, אחר שקבל השפע דרעותא, אז מתדבק אח"כ בהיכל הזה. וז"ש וכד עאלין בהאי היכלא כו'. ר"ל הרעוא דצלותין וכל רעו כנ"ל, (כלהו) מתדבקין בקב"ה שהוא שמים דמתחבר בהיכל הזה כנ"ל (יהל אור).

¹⁶⁶⁴ ר"ל אלו ב' היכלות דדו"ג, רוחא ברוחא (יהל אור).

¹⁶⁶⁵ זהו סוד מ"ג, שהן נשמות הצדיקים כידוע. וכאן ברעוא דלהון, ולמטה בהיכלא דיוסף בנשמתין. וכמ"ש בפ' ויקהל דף ר"א כד נקודה תתאה מתקשטא ואינון מקראיה דהאי נקודה לאתקשטא, כיון דסלקין אלין נשמתין כו' סלקין בההוא פתחא עד דסלקין לגו (עגולא) דסחרא בההוא נקודה, כדין חמאן מה דחמאן ומגו נהירו וחדוותא מההוא דחמאן, סלקין ונחתין קרבין ורחיקין ואיהי תאיבא לגבייהו ומתקשטא בנהירו כדין אלביש קנאה מנהורא דחד צדיק עלאה, ואסתכל בשפירו דהאי נקודה ובתקונהא ואחיד בה וסליק לה לגבי', ונהיר נהורא בנהורא והו חד. וכל חילא דשמיא פתחי בההיא שעתא ואמרי זכאין אתון צדיקיא נטרי אורייתא, זכאין אינון דמשתדלין באורייתא, דהא חדוותא דמאריכון הוה בכו, דהא עטרא דמאריכון אתעטר בכון. כדין כיון דנהרין נהורא בנהורא, תרין נהורין מתחברן כחדא, ונהרין לבתר אינון גוונין נחתן ואסתכלן לאשתעשעא באינון נשמתין דצדיקיא ומתקנין לון לעטרא לעיל' כו' ע"ש. וכ"ז הענין כן הוא כאן ברעוא דצלותין. וז"ש ומהו השעשוע דמקרבין כו' (באינון נשיקין) (יהל אור).

¹⁶⁶⁶ שנוטל הברכות משם קודם לכל, כמ"ש ל דף רס"ב דהא קדמאה איהו לנטלא עטרה דמשיכו דברכאן דנגדי מיחודא דמארי' (יהל אור).

¹⁶⁶⁷ שהנשיקין יורדין מלמעלה, מע"ק, מרעוא דכל רעוין, ומגיע לז"א, ומשם לחקל תפוחין קדישין כאן בהיכל הרצון. וע"ש נקראו כלא רעוא דכל רעוין. וז"ש על ה' שהוא דנחית מע"ק [הגה. ובא"ר דף קצ"ו ע"ב בשעתא דמתער קב"ה לאשתעשעא עם צדיקיא, נהירין אנפיהי דע"י באנפוי דז"א, ומתגלי מצחי', ונהיר להאי מצחא, וכדין אתקרי עת רצון כו']. וכמ"ש בפ' יתרו דף ס"ג ע"א ר"ש אמר זכאה חולקי' דההוא זכאה זוכי להאי דכתיב אז תענג על ה'. עם ה' לא כתיב, אלא על ה', אתר דעלאין ותתאין אתמשכן מניה

<p>היכלא דא כללא¹⁶⁶⁸ דכל אינון היכלין תתאין כלהו כלילן בהאי היכלא¹⁶⁶⁹ היכלא קדמאה¹⁶⁷⁰ דתמן קיימא ההוא רוחא דקאמרן וכל אינון חיון¹⁶⁷¹ דביה אסתמיך בתרין סמכין לסטר מזרח ובתרין סמכין לסטר דרום ובתרין סמכין לסטר מערב ובתרין סמכין לסטר צפון ואינון תמניא ואלין אקרין יתדות המשכן וקיימי לבר¹⁶⁷²</p>	<p>ההיכל הזה כלל של כל ההיכלות התחתונים כולם כלולים בהיכל הזה ההיכל הראשון ששם עומדת אותה הרוח שאמרנו וכל אותן החיות שבה נסמכת בשני עמודים לצד מזרח ובשני עמודים לצד דרום ובשני עמודים לצד מערב ובשני עמודים לצד צפון והם שמונה ואלו נקראים יתדות המשכן ועומדים בחוץ.</p>
<p>כד מלכא עלאה אתי נטלי אינון יתדות ואתעקרן מאתרייהו אינון מיתרים דאינון תמניא אחרנין בר מאינון יתדות דקא אמרן¹⁶⁷³ וההוא רוחא קדמאה די בנו היכלא דא קדים ועאל ואתכליל בנו ההוא (ס"א תניינא ברוחא אחרא דביה¹⁶⁷⁴) רוחא תניינא דביה</p>	<p>כשבא המלך העליון נוסעות אותן היתדות ונעקרים ממקומם אותם המיתרים שהם שמונה אחרים פרט לאותן היתדות שאמרנו ואותה הרוח הראשונה שבתוך ההיכל הזה קודמת ונכנסת ונכללת בתוך אותה (שניה ברוח אחרת שבו) רוח שניה שבו.</p>
<p>אינון תרין סמכין¹⁶⁷⁵ דלסטר מזרח אינון קרעיא"ל דאתמנא לבר על תריסר אלפי ממנן דכלהו אקרין יתדות המשכן דא לימינא לשמאלא שמעיא"ל ואתמנא על תריסר אלפי ממנן אחרנין וכלהו יתדות כדקאמרן¹⁶⁷⁶ (אינון ממנן אחרנין) סמכין דאתמנן לסטר דרום חד</p>	<p>אותם שני העמודים שלצד מזרח הם קרעיא"ל שהתמנה בחוץ על שנים עשר אלף ממונים שכלם נקראים יתדות המשכן זה לימין ולשמאל שמעיא"ל והתמנה על שנים עשר אלפים ממונים אחרים וכולם יתדות כמו שאמרנו (אותם ממונים אחרים) התומכים שהתמנו לצד דרום</p>

ותאבין לההוא אתר, דכתיב מאין יבא עזרי, וכתיב ועד עתיק יומין מטא וקדמוהי הקריבוהי ותיאובתי' וענוגא לאסתכל' לההוא זיווא דזיוא נפקא כו'. והאכלתיך נחלת יעקב אביך, כמה דכתיב ויתן לך מטל השמים וגו'. והיינו נחלת יעקב. וברכתא דבריך יצחק ליעקב על האי שמים קאמר כו', מטל השמים דבי' זמינן מתיא לאחיא לזמנא דאתי דנפיק מעתיקא ל"א ושריא בהאי שמים. ובדף פ"ח אמר על ה' על ה' ודאי דההוא שענתא אתגליא ע"ק כו'. וז"ש ואוקימנא (יהל אור).

¹⁶⁶⁸ ר"ל כלל הכל כמש"ו (יהל אור). ה"ס ו' היכלות שיש בהיכל הרצון כמו שנזכר באוצרות חיים (רמ"ז). והיכל רצון הוא היכל ת"ת וכמו שמבואר כ"ז בארוכה בשער כסא הכבוד (פרקים ג ד), ואמר שם הרב כי זהו מ"ש בפ' בראשית (מד ע"ב) על היכל הרצון, האי רוחא אתכליל בשית וקיימא בשית, אתכליל בשית דלתתא בהדיה, וקיימא בשית עלאין (ביאורים ח"א פה ע"ב).

¹⁶⁶⁹ ר"ל דבהיכל הזה בו ששה היכלין כמש"ו. והן שורש של ששה היכלין תתאין ספיר. ונגה. וזהר. וזכות. ואהבה. וכן בת"ת דדכורא כולל ו'ק, שבו ו"ס, והוא שרש לכל ה"ק כידוע (יהל אור).

¹⁶⁷⁰ והוא גוד היכל שלמטה, הראשון ממטה למעלה, לבנת הספיר (יהל אור).
¹⁶⁷¹ ר"ל הרוח של כלל היכל הזה שנקרא רזיאל, והי"ב חיוון, כלם עומדים בהיכל הזה הראשון. וכן כל הנשיקין, שהן ברוחא הנ"ל. והוא כמ"ש לעיל (בהיכל ו' דבראשית כא, ב) שכל חיבור וזיווג בין בנשיקין או חיבוק, כלם הוא ביסוד של אותו דבר. וכן כאן בהיכל הראשון, שהוא נגד לבנת הספיר, יסוד (יהל אור).

¹⁶⁷² הן שמנה יתדות המשכן, ועומדין חוץ להיכל (יהל אור).

¹⁶⁷³ שזהו הליכות ונשיאת החיות, כאשר בא מלכא עלאה. והוא נסיעת המשכן, שכאן הוא סוד המשכן, כמ"ש לעיל. ובנסיעת המשכן היו עוקרין היתדות והמיתרים ממקומן, והן סמכין דמשכנא, כמ"ש את יתדות המשכן ואת יתדות החצר ואת מיתריהם וכל יתדות המשכן כו'. וכלן סלקין למלכא עלאה, כמ"ש פ' ויקהל דף קצ"ח ובגין דארימו לה לעילא וסלקין לה אקרי תרומת ה'. וע"ד כד חמא יחזקאל רזא דחיות דהוי סלקין לא חמא מהו דסלקין בגין דאיהי סלקא לגבי מלכא עלאה כו' (יהל אור).

¹⁶⁷⁴ ההוא רוחא קדמאה כו', ברוחא אחרא דבי'. ר"ל שבששה היכלות אלו ששה רוחין, רוחא בכל א' וא', ונכללין אחד בחבירו, כמו בהיכלות תתאין, שנכלל רוח של היכל הראשון ברוח של היכל השני, ושני בשלישי, וכן כלם. כן הוא ג"כ כאן של היכל ראשון בשני כו' (יהל אור).

¹⁶⁷⁵

¹⁶⁷⁶ ר"ל ב' יתדות של צד מזרח, אחד לימין אותו צד, ונקרא קרעיא"ל, והשני לשמאל אותו צד, ונקרא שמעיא"ל. וכ"א ממונה על י"ב אלף ממונים, וכלם נקראין יתדות. וכלם עומדים מבחוץ, להיכל כמו יתדות שבמשכן. וכן הוא לכל רוח ב' יתדות, אחד מימינו, וא' משמאלו, וכ"א ממונה על י"ב אלף ממונים יתדות מבחוץ. והם כלם ח', כ"א על י"ב אלף ממונין. וכן הוא בהיכל השני והיכל השלישי שבהיכל הזה כמ"ש למטה (יהל אור).

<p>סעדיא"ל וחד סמריא"ל (נ"א סעריהא"ל) כל חד וחד על תריסר אלפי ממנן אחרנין אלין לא אתערון משלטנהון לעלמיז¹⁶⁷⁷</p>	<p>אחד סעדיא"ל ואחד סטריא"ל (סעריהא"ל) כל אחד ואחד על שנים עשר אלף ממונים אחרים אלו לא מעברים משלטונם לעולמים.</p>
<p>אלין בלהו ממנן על קיומא דעלמא¹⁶⁷⁸ אלין מאינון דקיימן בקיומא דאינון דאתנסיבו¹⁶⁷⁹</p>	<p>אלו כולם ממונים על קיום העולם אלו מאותם שעומדים בקיום שאותם שנשאו</p>

¹⁶⁷⁷ ססטר דדרום הוא סט' דקיומא שעומדין תמיד כמ"ש לעיל (יהל אור).

¹⁶⁷⁸ ר"ל לקיום הדבר בברית כמש"ו (יהל אור).

¹⁶⁷⁹ ר"ל שעומדין בברית איש ואשה שנשאו זא"ז, ולא הפרו בריתם. שבצד מערב ממונין על אותן שהפרו ברית של אשה, כמ"ש למטה. וכאן עומדים על קיום, וכמ"ש (מלאכי ב, יד) ואשת בריתך, ות"י (-ותרגם יונתן) ואתת קיומך. וז"ס וזאת לפנים בישראל על הגאולה ועל התמורה לקיים כל דבר שלף איש נעלו כו'. שכאן הוא סוד הקיום בברית בין איש ואשה, שהוא סוד לבנת הספיר, שהוא יסוד ומלכות, והוא איש ואשה כידוע. והוא ברגלין, סוף הרגל, כמ"ש לעיל. והוא סוד הנעל, מה יפו פעמיך בנעלים בת נדיב. ולכן על הגאולה כו' שלף כו'. וכמ"ש בפ' חקת דף ק"פ ע"א קם ר"א ואמר וזאת לפנים בישראל על הגאולה ועל התמורה לקיים וגו'. האי קרא אית לאסתכלא (ביה, אי אינון עבדי הסכמה בעלמא, ואתו בתראי ובטלוה, אמאי, ואי לאו איהו הסכמה בעלמא, אלא בדינא דאורייתא, אמאי בטלוה, והא מאן דבטיל מלה דאורייתא כאילו חריב עלמא שלים. אלא ודאי בדינא דאורייתא הוה, וברזא עלאה אתעבדת מלה, ובגין דהוה קדמאי זכאי מלה דא אתגליא בינייהו, ומדאסגיא חייבי בעלמא, אעברו האי מלה בגיסא אחרא) (כו' עיי"ש עד) בגין לאתכסאה מלין דאינון ברזא עלאה והא אוקמוה. ויאמר אל תקרב הלום של נעליך מעל רגלך וגו'. וכי אמאי נעל הכי. אלא אתמר דפקיד ליה על אתתא לאתפרשא מנה, ולאזדווגא באתתא אחרא דנהירו קדישא עלאה, ואיהו שכינתא. וההוא נעל אוקים לי' באתר אחרא, ואיהו שכינתא. ר"ל לחלוץ נעל דבאי עלמא, ולנעול נעל דשכינתא. וכמש"ו אעבר ליה מהאי עלמא ואוקים ליה בעלמא אחרא. ועי"ד כל מה דיהיב מיתא לב' בחלמא טבא איהו. נטל מנא מן ביתא ביש, כגון סנדלוי, מ"ט בגין דאעבר רגלי' מהאי (עלמא) וכניש לון, וסליק' לעלמא אחרא אתר דמותא שארי ביה, דכתיב מה יפו פעמיך בנעלים בת נדיב. ורזא דמלה בין חבריא איהו. ורומז אל מ"ש לעיל שהפעמים בנעלים הוא מקום האשה. וז"ש (חגיגה יא סוכה מט ע"ב) בת נדיב בת של אברהם אבינו, דנקרא נדיב, שנאמר נדיבי עמים נאספו עם אלקי אברהם, אלקי אברהם ולא אלקי יצחק ויעקב, אלא אלקי אברהם שהיה תחלה לגרים. שהיכל לבנת הספיר מקום הנעלים, הוא היכל הגרים, גירי צדק, ולא יתיר כידוע. ולכן אומר כאן בת נדיב כנ"ל. ואמר שם ודא כד מיתא נטיל לון הבל בזמנא דחייא שליף מסאני' ויהיב לב' אחרא בגין לקיימא קיים, קא עביד בגזרה דלעילא. נעל לחליצה כגוונא דלעילא נעל אחרא וכלא אתר חד. וסוד הענין שנקרא בת נדיב, ברתיא דאברהם חסידא, כי מדריגת האבות בתחלה אברהם במלכות, לבנה חוורא, יצחק ביסוד, יעקב בת"ת. ואח"כ נתהפכו כידוע (עשרה מאמרות מאמר עולם קטן סימן ב'). ולכן מלכות נקרא בת של אברהם. והטעם כי גר צדק מדרגתו במלכות, ואחר כך במעלתו הגדולה הגדיל מעשיו, ועלה. וזהו בת נדיב, שהתנדב בתחלה כו'. ואמר שם ת"ח ההוא מיתא דאסתלק מעלמא בלא בנין, האי בת נדיב לא כניש לההוא בר נש לגבה, ואזיל לאתטרדא בעלמא, דלא אשכח אתר. וקוב"ה חייס עליה לאתבא ולתקנא בעפרא אחר', כמה דכתיב ואדם על עפר ישוב, ואוקמוה. שג' גילגולים הם, מצד נפש רוח נשמה, בג' חיוון אריה שור נשר, ועל גלגול הרביעי אדם לא אשיבנו כידוע. וכאן נעקר מעלמא דדכורא לפי שלא רצה לאסגאה האי נהר נעקר מעלמא דדכורא, שהן ג' חיוון, ג' אבהן, בבת אחת. ואי זכי לפירוקא אתהדר בעלמא דנוק', כמ"ש סבא פ' משפטים ד' ק"א אוף הכי האי מאנא בקדמיתא איהו בדרגא דיוסף, בעל אילנא תתאה הות ברשותי', ושליט עליה, דהא כל נוקבא בדיוקנא דנוקבא אילנא תתאה קיימא, כיון דאיהו לא בעא לקיימא בההוא דרגא דיוסף, ולא אתקיים לשמשא בי', ולאפשא בעלמא, ולמעבד תולדין, כדין נחית לתתא בקדמיתא הוה מעלמא דדכורא, והא אתעקר מתמן, והשתא איהו מעלמא דנוקב'. ומה דהוה איהו שליט עלה, שלטא איהי עלי', ואתהדר למיהוי בעלמא דנוקב'. ועי"ד ל"ל בת זוג כלל, ולא מכרזי עלי' על נוקב', דהא מעלמא דנוקב' אתהדר איהו כו'. ושבה אל בית אביה מאן בית אביה, דא עלמא דנוקבא, דההוא עלמא בית אביה אקרי. כנ"ל בת אברהם אבינו. ואמר שם אי זכאת לאתתקנא הואיל ושבה אל בית אביה, מלחם אכיה תאכל, תתענג מההוא ענוגא דעלמא דנוקבא, דאכלא מנהמא דאבירים דנחית מלעילא, אבל לאסתכלא ולאנתהני כמה דאתהנון שאר צדיקייא, לא יכלא, בגין דהוה זר דתמן, ועי"ד לא אכיל קדש, אבל אכיל תרומה, דאיהו יהיב לעלמא דנוק'. ר"ל כמו תרומה שניתן לאכול אפילו לנשים, משא"כ בקדש. ומגו דאיהי מעלמא דנוק' כו' ואי לא זכה ההוא רוחא לאתתקנא כדקא יאות כיון דאהדר בגלגולא, אפילו בההוא תרומה לא אכיל, וזר אקרי אפילו לעלמא תתאה, ולא אכיל בה. ולכן אם ישי' אליו לבו רוחו ונשמתו אליו יאסוף, שצריך להחזיר כל השלשה גלגולים של נר"ן, והוא לגלגול אדם, שהוא עפר, בסוד ואדם על עפר ישוב, והוא לעלמא דנוק' כמש"ל. וז"ש ולאשתקנא בעפרא כו' ואוקמוה. ואי ההוא פרוקא לא בעא לקיימא לאחוהי בהאי עלמא, בעי למקטר חד נעל ברגלי', וההוא אתתא דתשרי ליה ומקבלא לההוא נעל לגבה כו', לאחזאה דההיא אתתא עטרת בעלה נטלא לי', ומקבלא לי' לגבה כו' ע"ש. ואמר שם ת"ח עי"ד מאן דבעי לקיימא קיים נטל נעליה ויהיב לחברי' לקיימא מליה קיימא דבת נדיב, ה"ד וזאת לפנים בישראל על הגאולה, מאי

<p>דשקל¹⁶⁸⁰ במתקלא דכורין ונוקבין דא עם דא¹⁶⁸¹ (ס"א אלין אינון דתקלי במתקלא דכורין</p>	<p>ששוקלים במשקל זכרים ונקבות זה עם זו (אלו הם ששוקלים במשקל זכרים ונקבות</p>
--	---

וזאת קיימא שלים בכלא. לפנים בישראל כד הוו צנועין קדישין לקיים (כ"ד) כל דבר ממש דא הוא קיומא, וכדן וזאת התעודה בישראל ודאי, דלא תימא דהסכמה אחרא היא, אלא קיומא עלאה למהוי עובדיהון בקיומא דלעילא. וזהו שאמר כאן דממנן על קיימא בעלמא כו'. כיון דאסגיאו חייבין בעלמא כסיוא מלה בגוונא אחרא, בכנפא דמלבושא. והאי הוא מלבושא לתקונא. ורזא דמלה ולא יגלה כנף אביו כתי'. והענין הוא כמו ופרשת כנפיך על אמתך. וסוד הענין הוא כמ"ש בז"ח בס"א דף ז' ע"ג [ד ע"ב] כד איהי סלקא לאתערטא לעילא ולא תאחדא ברזא דימינא ושמאלא, כל הני רתיכין דאינון כינוין כלהו סחרין לה וחפיין עלה סחרנהא, כבעלה דאתתא דפריש גדפא עלהא, הכי אינון פרישין גדפין דבעלה עלהא, וחפיין לה בכל סטרא, ואיהי משמשא בבעלה. וסימנא דא ואפרוש כנפי עליך כו'. וסוד הענין של חליצה, הוא ברזא דמט"ט, ששם כל גלגולין כידוע, והוא נעל דשכינת', ובי' אתהדר בסוד בני אתה, כמ"ש בסבא שם (קא.). וז"ס חליצת נעל דמשה, מגופא דמט"ט, ומאתתא דשם. וז"ס הקיומא כנ"ל. ואלו נעל ובגד הם בסוד פשטתי את כתנתי איככה אלבשנה רחצתי את רגלי איככה אטנפם. וע"ש בס"א שם [ז"ח ד ע"ב] (יהל אור).

¹⁶⁸⁰ קטו ע"ב (הערת הזהר).

¹⁶⁸¹ שהזיווג הוא במשקל, כמ"ש בס"ד (רפ"ק א ע"ב) דעד דלא הוי מתקלא. וענין המשקל הוא כמ"ש בס"י (פ"ב מ"א) אמ"ש כף זכות וכף חובה ולשון חק מכריע בינתיים. והענין כי הזיווג הוא למזוג גבורות בחסדים. שהזכר הוא חסד, דכליל ה"ח. והנקב' היא גבורה, דכליל ה"ג. והזיווג הוא לאתבסמא יחד, כמ"ש באד"ר דף קמ"ב ע"א בגין לאתבסמא גבורה דא דכליל חמש גבוראן. והאי חסד כליל בחמש חסד. חסד ימינא, גבורה שמאלא. אתבסם דא בדא ואקרי אדם כליל מתרין סטרוי ע"ש. וזהו כל התיקון שיהיו ממוזגין בשוה. וז"ש כף כו', כמ"ש שם (בס"י) בפ"א (מ"ג) ע"ס בלי מה כמספר עשר אצבעות חמש נגד חמש, וברית יחיד מכוון באמצע, במילת הלשון ובמילת המעור. ר"ל ששני פעמים הם עשר, חמש נגד חמש, באצבעות הידים, ובאצבעות הרגלים. שהן ז"נ דאר"א וזו"נ, ואר"א הן בב' ידים כידוע, וכמ"ש בתיקוני' (ד). חכמה נחית בימינא ואמא נחית בשמאלא, וזו"נ ברגלין, איהו בנצח ואיהי בהוד. שז"ס ד' דגלים, שהן ד' אותיות השם, אר"א זו"נ, בב' דרועין וב' רגלין, כמ"ש לעיל (כח, ג). ובדכורא הן ה"ח, ובנוקבא הן ה"ג כנ"ל. וז"ס ה' אצבעות ב"פ בימינא ושמאלא. ובין אר"א מכריע ברית הלשון, סוד הדעת. ובין זו"נ, ברית המעור. ואלו הן שני מיני זיווג. הנשיקין בפה, בלשון. וזיווג דגופא במעור. וכנגד שניהן אמר כף זכות כו', בין בכף היד בין בכף הרגל. שהן חמש נגד חמש. והן מים בימינא, אש בשמאלא. וחק לשון מכריע בינתיים. בין כפות הידים הלשון כו'. וכן בין כפות הרגלים המעור, שנקרא ג"כ לשון כידוע. וכמ"ש בר"מ פ' ויקרא (כ). ויסוד איהו לשון הקדש כו'. והוא הלשון התלוי בין ב' כפות מאזנים. וז"ס שאמר בהקדמת תיקונים (יט). מאזני צדק נו"ה. ובזוהר (ע' בראשית לג ע"ב) אמר מאזני צדק בחסד בגבורה כו'. והוא בשניהם. וזהו המאזנים לעלות, שניהן בשוה להיות ממוזגין במזג השוה. וז"ס עשרה עשרה הכף בשקל הקדש, כי כל קו ימינא היד ורגל אחד הוא ברזא דאש, וכל קו שמלא היד ורגל אחד, בסוד האבות. וכמ"ש בס"ד (ספ"ג כח). שכלל כל האצילות הן אבהן יה"ו, כל ימינא, אבא וז"א נעשין אחד בשעת הזיווג. וכן שמאלא אמא וברתא. ואבא וז"א הן יו"ד שבשם, ואמא וברתא ה"א ראשונה, וא"א הוא יחיד נעלם דמייחד לון, הבריה התיכון, מברייח מן הקצה אל הקצה. שז"ס חמשה בריחים, שנים משנים שנים, ואחד מן הקצה אל הקצה. והוא שותף שלישי, משלשה שותפין שבאדם. ולכן כל האצילות נקרא מתקלא, שכולם הם בסוד משקל אחד לבד. ושני הזיווגין הן, א' דאר"א שהן הנשיקין לצורך מלאכים, והתחתון לצורך ב"א כמ"ש לקמן דף רנ"ט ע"ב תרין זמנין אינון יעקב איהו לעילא, יוסף לתתא. והן ב' זיווגין הנ"ל. תרין תיאובתא אינון, חד היכלא שתינתא וחד האי היכלא שביעתא. תיאובתא לעילא באינון נשיקין דנטיל יעקב, תיאובתא לתתא בהאי שמושא דנטיל יוסף. מתרין סטרין אלין נטיל האי ארון הברית, רוחא דחיי כו'. אלין תרין סטרין מתפרשין לתרין סטרין, סטרא דיעקב אתפשט ויהיב תוקפא לנבעא באינון שדים דאתמליין מההוא רוחא דחיי, ויניק בהו, דאינון מלאכין קדישין, דאינון חייין וקיימין, וקיימין בקיומא כו' סטרא דיוסף עייל בתיאיבתא ויהיב תוקפא לגו, ועביד נשמתין ורוחין לנחתא לתתא, ולא תזנא בהו בני עלמא, וע"ד קיימין תרין סטרין אלין, דא לעילא ודא לתתא, דא לאתזנא לעילא, ודא לאתזנא לתתא, כל חד וחד כדקא חזי לי'. וע"ד כלא איהו חד, וחד רזא איהו, ועם כל דא יוסף זן לכל גופא כו', כלא בכללא חדא, למהוי כלא חד כדקא חזי. וז"ס דבתלתא אתכליל כלא (זוהר אחרי מות סה ע"ב), ובאבהן אתכליל כלא (זוהר תרומה קעה ע"ב). וז"ס עשרה עשרה הכף, שכף ימינא ה' אצבעות הידים ורגלי', הן עשרה. וכן בשמאלא עשרה. ושניהם הם בשקל הקדש, המשקל הנ"ל. וז"ס עשרים גרה השקל מחצית השקל תרומה לה'. שזו"נ הם שקל שלם, והיא מחצית השקל, פלג גופא, תרומה לה', שהיא נקראת תרומה לה', כמ"ש בפ' תרומה (קמז). ובפ' ויקהל (קצז ע"ב) כמה פעמים ע"ש. ואריך אנפין הוא הברית יחיד באמצע, שנקרא יחיד, כמ"ש (שעה"כ דרוש ה' דויעבור. וע' זוהר בראשית כב ע"ב) ע"פ אני אני הוא ואין אלקים עמדי דלית נוק' בע"ק. ונשמתא דשם נקר' יחידה. וז"ס הנשיקין, שהן על ה', מע"ק כנ"ל, וכמ"ש בפ' תרומה דף קמ"ו ע"ב מאן ישקני ההוא דסתים גו סתימו עלאה. ואי תימא סתימא דכלא בי' תליא נשיקין ונשיק לתתא, ת"ח סתימא דכל סתימין לית מאן דידע ליה, ואיהו גלי מיניה נהירו חד דקיק סתים דלא אתגלי כו', בחד שביל דקיק לאתפשט מגויה, ואיהו נהירו דנהיר לכלא. ר"ל אבא. ושביל דקיק הוא סוד הפלא שבו הנשיקין. וז"ש שם ודא אתער

<p>ונוקבין לאתנסבא דא עם דא) ואלין אקרין מאזנים¹⁶⁸² על דא כתיב (תהלים סב י) במאזנים לעלות ולא אינון דכתיב בהו¹⁶⁸³ (ויקרא יט לו) מאזני צדק דקאמרין¹⁶⁸⁴ כל אינון דשקילין דא עם דא ולא שקיל דא יתיר מן דא סלקין ואתחברן כחדא ואינון חבורא</p>	<p>להנשא זה עם זו) ואלו נקראים מאזנים על זה כתוב במאזנים לעלות ולא אותם שכתוב בהם מאזני צדק שאמרנו כל אותם ששקולים זה עם זה ולא שוקל זה יותר מזה עולים ומתחברים כאחד והם חבור</p>
<p>רנה/ב</p>	
<p>דדכר ונוקבא כחדא ועל דא במאזנים לעלות ואף על גב דלזמנין מסתייעא מלתא ושקיל דא יתיר מן דא סלקין ומתחברן כחדא והא אוקימנא¹⁶⁸⁵</p>	<p>של זכר ונקבה כאחד ועל זה במאזנים לעלות ואף על גב שלפעמים מסתייע הדבר ושוקל זה יותר מזה עולים ומתחברים כאחד והרי בארנו.</p>

לכל רזין עלאין ואיהו סתים, לזמנין סתים, לזמנין אתגליא. ואע"ג דלא אתגלי כלל, ואתערו דסליקו דנשיקין ב' תליין. ומגו דאיהו סתים כו'. ישקני היא דסתים לעילא. ובמה בההוא רתיכא עלאה דכל גוויין תליין ומתחברן ב'. והאי איהו יעקב כו' ע"ש. וז"ס (סוטה מז. וש"מ) איש ואשה י"ה ביניהם, באיש י"ד, ובאשה ה"א. וההוא דמזווג לון בסוד וא"ו כנ"ל. ואע"ג דבין באיש ובין באשה הם עשרים אצבעות, חמש נגד חמש, הוא בסוד התכללותם זה בזה, שכ"א כלול מזו"נ. וכמ"ש בפ' במדבר דף ק"ז ע"א כיון דאמר בצלמו מאי בצלם אלקים ברא אותו, אלא ודאי תרין דרגין דכלילין דר"ג, חד דדכר וחד דנוק' כו' ע"ש. והוא סוד התכללות ימינא בשמאלא ושמאלא בימינא, שצד שמאל שבאיש, הגבורות כלילין בנוק'. וכן צד ימין שבאשה כלילין בדכורא. וכידוע בסוד התכללות חסד בגבורה וגבורה בחסד. ולכן כ"א לבד נקרא פלג גופא, כי הוא אין לו אלא צד ימין, והיא צד שמאל לבד, והתעוררות הזיווג הוא בשמאל שלהם, וזהו אש ואש שבאיש ואשה, אלא שלו הן ממותקין, שלכן הן נפררין, ושלה מחוברין, איש אשה. וז"ס רשפיה רשפי אש שלהבת י"ה כו' (יהל אור).

¹⁶⁸² ר"ל אלו היתידות הממונים על הזיווג. והן ברית יחיד, זיווג הנעלם שביניהם. ולכן הם בדרום, בסוד ואיש כי יקח את אחותו חסד הוא (זוהר אחרי עז). והן בהיכל הזה, סוד הנשיקין כנ"ל. ובהיכל הראשון סוד לבנת הספיר, שם איש ואשה, יסוד ומלכות כנ"ל, ושם זיווג התחתונים, פעמיק בנעלים (יהל אור).

¹⁶⁸³ רנב ע"א (הערת הזהר).

¹⁶⁸⁴ ר"ל מאזני צדק, שהן בהיכל הד', לשקול זכויות ועונות, איזה שוקל יותר, להכריע על אותו צד, ולא להתחבר שניהם יחד, וכמש"ל דף רנ"ב ע"א בהיכל הרביעי פתחא רביעאה בהאי פתחא (קיימא חד ממנא ואזני"ה שמה, והאי איהו מתקלא דנטיל זכוון וחובין, וביה אתקלו כלהו כחדא, והאי אקרין מאזני צדק) (כו' ע"ש ע"ד) דכתיב מאזני צדק כו'. ואמר שם למעלה מאן דנצח מנייהו הכי אית לה ממנן כו'. ושם הוא להכריע לאיזה צד, אבל כאן הוא להחבר שניהם יחד, ולזווג. וזהו במאזנים לעלות. וכמש"ו כל אינון דשקילין דא עם דא ולא שקיל דא יתיר מן דא סלקין ואתחברן כחדא, ואינון חבורא דד"ג [דדכר ונוקבא] כחדא. וע"ד במאזנים לעלות. ר"ל ששני המשקלים היו שקולין יחד בשוה. וזהו הזיווג להיותם ממוזגין בשוה. וזהו המשקל. והענין שחסדים שלו יהיו בשוה עם הגבורות שלה, ומעשיהן ומדריגתם בשוה, וכמ"ש (ריש סוטה) אין מזווגין את האדם אלא לפי מעשיו. ואע"ג שהקשו והא אר"י ארבעים יום קודם יצירת הולד ב"ק יוצא ואומר בת פ' לפלוני. ואמרו ל"ק כאן בזיווג ראשון כאן בזיווג שני. בזווג ראשון ג"כ הוא לפי מדריגתם, רק שאינן לפי המעשים, שעדיין לא נולדו. וזהו קשה הזיווג כקריעת י"ס (סנהדרין כב.), שאין שכיח שיהיה זו"נ אח"כ עד הזיווג שקולין במעשיהם, וכמ"ש (שם) מושיב יחידים ביתה מוציא אסירים בכושרות, בכי ושרות, שהן דר"ג, זכר ושרות, שהן גבורות שבימינא, בכי בנוק', גבורות שבשמאלא, שהן דין גמור. והן אש ואש הנ"ל. וזיווג לאתבסמא יחד. ופעמים שאינן שוין, אם הנוק' גוברת אז בכי, ואם דכורא גובר, אז שרות. וז"ש (עיינן זוהר תרומה קע ע"ב) מאן דהוא בכי מאן דהוא שרות (יהל אור).

¹⁶⁸⁵ וענין הפסוק כך הוא, שקודם לכן אמר בטחו בו בכל עת, שהוא סוד הזיווג, שנקרא כל ועת בחיבורא כידוע. ואמר שיש לבטוח בזה על ה', כמ"ש (מ"ק יח): מן התורה ומן הנביאים ומן הכתובים, שמה' אשה לאיש, מן התורה מה' יצא הדבר, מן הנביאים ולא ידעו כי מה' הוא, מן הכתובים ומה' אשה משכלת. וכמ"ש אם ה' לא יבנה בית שוא עמלו בוניו בו, שהוא הזיווג שנקרא בנין בית כידוע. ואמר אם ה' כו', ששוא הוא עסק בני אדם בענין הזיווג, שהכל הוא מאת ה'. וז"ש אך הבל בני אדם כזב בני איש, רק במאזנים לעלות, אבל המה מהבל יחד כו'. ואמר לעלות, שפעמים אחד הוא למטה עולה ע"י פעולתו של הקב"ה למעלה, ומגיע לחבירו ומתחבר כחדא. וז"ש וע"ד במאזנים לעלות ואע"ג כו' וסלקין ומתחברין כו'. ורצונו בזה לפרש מלת לעלות כנ"ל. והוא כאן בהיכל הזה סוד אשה, והוא בהיכל הראשון, נגד לבנת הספיר, יסוד ומלכות. וצד דרום שבו, שהוא על קיומא, ואינן כמו מאזני צדק, שא' הוא בקדושה, וא' בס"א, והוא מאזני הישראל ואומות, ימינא ושמאלא, כמש"ל שם מס' דימינא אי נצחון זכוון כמה ממנן אית לההוא סטר', ונטלי מלה וההוא דינא, ומתעברן בישינן מרעין מההוא ב"ג, עד דאשתזיב מס' דשמאלא. אי

<p>אינון תרין סמכין דלסטר צפון פתחיא"ל עטריא"ל וממנן כל חד וחד על תריסר אלפינן ממנן אחרנין ואינון יתדות המשכן ובאלין אחרנין דקאמרין¹⁶⁸⁶ אינון ממנן תרין סמכין אחרנין דלסטר מערב אינון פדתיא"ל תומיהא"ל ואתמנון כל חד על תריסר אלפי ממנן אחרנין וכלהו יתדות המשכן כדקאמרן</p>	<p>אותם שני עמודים שלצד צפון פתחיא"ל עטריא"ל וממנים כל אחד ואחד על שנים עשר אלפים ממונים אחרים והם יתדות המשכן ובאלו האחרונים שאמרנו אותם שני ממונים תומכים אחרים שלצד מערב הם פדתיא"ל ותומיהא"ל והתמנו כל אחד על שנים עשר אלפי ממונים אחרים וכולם יתדות המשכן כפי שאמרנו.</p>
<p>אלין אינון אושדי דמעין¹⁶⁸⁷ על כל אינון דמתרכי נשיהון קמייתא¹⁶⁸⁸ בגין דאינון שבע ברכאן דאתמסרו לה אתעדן ולא אתקיימו בגין דאתתרכא¹⁶⁸⁹ ולא אתדבכו בעלא ואתתא¹⁶⁹⁰ כחדא¹⁶⁹¹ ועל דא כלהו אושדי דמעין דאהוי</p>	<p>אלו הם ששופכים דמעות על כל אותם שמגרשים את נשותיהם הראשונות משום שאותן שבע הברכות שנמסרו לה הוסרו ולא התקיימו משום שהתגרשה ולא נדבכו הבעל והאשה כאחד ולכן כולם שופכים</p>

נצחון חובין, כמה ממנן אית להווא סטרא עד דנטלא מלה ההוא ס"א, וכל אינון גרדיני נימוסין כו'. אבל מאזנים שבכאן שניהם הן בקדושה, ימינא ושמאלא דקדושה, ושניהם בישראל דו"נ כנ"ל. וז"ס קשה לזווגן כקריעת ים סוף שנאמר מוציא אסירים כו' כנ"ל. והענין כמ"ש בזוהר {תרומה קע:} שקשיות הקריעת י"ס הוא לעשות דין וחסד כאחד בעת אחד, דבכל זמן מאזני צדק נוטין לימין או לשמאל, ואז היו שקולין כא', דין למצרים ורחמים לישראל, וכן הזיווג הוא להיות שקולין ב' המאזנים כא' כנ"ל (יהל אור).¹⁶⁸⁶ ר"ל שני הממנן עם כל הכ"ד אלף ממנן, כלהו נקראו יתדות המשכן כנ"ל, וכן אותם שבמערב כמ"ש אינון ממנן תרין כו' כדקאמרן (יהל אור).

¹⁶⁸⁷ ר"ל אותם שבמערב (יהל אור).

¹⁶⁸⁸ וז"ס שאמרנו ז"ל {גיטין צ:} כל המגרש אשתו ראשונה אפילו מזבח מוריד עליו דמעות שנאמר וזאת שנית תעשו כסות דמעה את מזבח ה' בכי ואנקה מאין עוד פנות אל המנחה ולקחת רצון מידכם ואמרתם על מה על כי ה' העיד בינך ובין אשת נעוריך אשר בגדת בה והיא חברתך ואשת בריתך. והענין כי המשכן הוא בהיכל הרצון, כמ"ש לעיל, וט' כלים בו כמ"ש בר"מ פ' תרומה {קנז:} נגד ט"ס, שלש של שלש שלש. ג' לפני לפנים בק"ק נגד ג"ר, בהיכל ק"ק. ג' בהיכל, שהוא בית הפנימי, נגד ג' אמצעות שהן בתי גוואי. ג' בחצר אהל מועד, נגד ג' אחרונות, שהן בתי בראי. והן ג"ר, ארון וכפרת וכרובים נגד ג"ר דק"ק. ושאר ששה כלים הן בהיכל הרצון, סוד המשכן, נגד ששה היכלות אשר בו. והן, מנורה ושלחן ומזבח הפנימי נגד ג' היכלות האחרונות, כיור וכנו ומזבח החיצון, נגד ג' היכלות הראשונות, כסדר מלמעלה למטה. וכידוע שכרובין הן בכתר, נגד ב' פרצופין שבו מופלא ומכוסה {ת"ז ד, ב}, וכפרת בחכמה. וארון בבינה, לבא, נור דליק וכמ"ש בתיקונים {יד:}. ומנורה בדרום חסד. ושלחן בצפון גבורה. ומזבח הפנימי ת"ת. והן שלש היכלות האחרונות. ומזבח הפנימי היכל ששי. וכיור וכנו נ"ה כידוע, והן היכלות ב' וג'. ומזבח החיצון היכל הראשון, והוא היכל זה. וז"ש מזבח מוריד עליו דמעות. ואמר אשתו ראשונה, כמ"ש והוא חברתך ואשת בריתך, והוא אשתו ראשונה, כמ"ש {סנהדרין כב:} אין אשה כורתת ברית אלא למי שעשאה כלי כו'. ואמר מאין עוד פנות אל המנחה, שהמנחה היא בקרן דרומית מערבית, כמ"ש {מנחות יט:} אל פני המזבח בדרום, לפני המזבח במערב, הא כיצד כו'. ואלו ב' הצדדין של היכל הזה, דרום ומערב, שהן דרומית מערבית של מזבח, ממונין על דבר זה, בדרום על קיומא, וכאן על הפרה כנ"ל. ואמר ולקחת רצון מידכם, שכאן הוא הרצון, היכל הרצון. ואמר על כי ה' העיד כו', שהוא מזווגן, והוא עדותם, כמ"ש שבטי יה עדות לישראל, ואמרו {שיר השירים רבה ד כה} ש"ה עדותם, הראובני כו'. וכן באיש ואשה יה כנ"ל. והיא חברתך ואשת בריתך. וכאן הוא אשת ברית בהיכל הזה, ושכינה במערב, ולכן הממונין לצד מערב כמ"ש (יהל אור).

¹⁶⁸⁹ ר"ל לכן לא אתקיימו בשביל שנתגרשה (יהל אור).

¹⁶⁹⁰ צעילא ותתא (יהל אור), ונ"ל קזה טעות???

¹⁶⁹¹ ששבע ברכות אתמסרו לכנסת ישראל, והן שבע היכלות שלה, דאתדבכו בשבע רקיעין עלאין. והן סוד ז' ברכות (סל) {של} כלה, כמ"ש פ' נשא דף קכ"ד ע"א וכל נשי ישראל מתברכין בכ"י, וע"ד אתתא דלתתא מתברכא בז' ברכות, ואחידת בה בכ"י. ובפ' שמיני דף מ"ד ע"ב ויברך אותם אלקים כחותן דמברך לכלה בשבע ברכות. מכאן אוליפנא חתן וכלה {כיון דאתברכין בשבע ברכות אתדבכו כחדא כדוגמא דלעילא, וע"ד מאן דאתי לאתחברא באנתו דאחרא הא פגים זווגא, כביכול עביד ב' רשויות לעילא, דהא זווגא דקוב"ה בכ"י תמן תנינן כל הנהנה מן העולם הזה בלא ברכה כאלו גוזל לקודשא בריך הוא וכ"י כו'. כל הנהנה מן העולם הזה כלל דא איהו אינתו מאן דאתדבק באנתו למהני מנה, ואף על גב דאיהי פנויה, ואהני מנה בלא ברכה כאילו גוזל קב"ה וכ"י} {כו' עיי"ש ע"ד} מ"ט בגין דזיווגא דלהון בז' ברכות הוא כו' ע"ש. ובפ' תרומה דף קס"ט דהא דא כגוונא דא קיימא דא סלקא בז' ברכאן ודא סלקא בז' ברכאן, וכד סלקא בז' ברכאן כדן אקרי כלה. וע"ד אסור לשמשא בה עד דאתכלילת באינון שבע ברכאן כגוונא עלאה,

<p>תירוכין דאינון שבע ברכאן כמה דאתעדן מאתר אחרא כדין בההיא שעתא קלא נפק ואמר (ישעיה נ א) אי זה ספר כריתות אמכם אשר שלחתיה</p>	<p>דמעוה שהגרושים מראים שאותן שבע ברכות כאלו שהעברו ממקום אחר אז באותה שעה יוצא קול ואומר (ישעיה נ) אי זה ספר כריתות אמכם אשר שלחתיה.</p>
<p>היכלא תניינא דקא אמרן דכליל להיכלא קדמאה לאתייהרא ביה וכל אינון היוון¹⁶⁹² הכי נמי אית ליה תמניא סמכין כקדמאי וכולהו ממנן כל חד וחד על תריסר אלפי ממנן אחרנין כאלין קדמאי בדקאמרן תרין סמכין אינון לסטר מזרח תרין סמכין לסטר דרום ותריין סמכין לסטר צפון ותריין סמכין לסטר מערב</p>	<p>ההיכל השני שאמרנו שכולל את ההיכל הראשון להתיחד בו וכל אותן החיות כך גם יש לו שמונה עמודים כמו הראשונים וכולם ממונים כל אחד ואחד על שנים עשר אלפי ממונים אחרים כמו אלו הראשונים שאמרנו שני עמודים הם לצד מזרח שני עמודים לצד דרום ושני עמודים לצד צפון ושני עמודים לצד מערב.</p>
<p>אלין תרין סמכין דלסטר מזרח יהדניא"ל גזורי"ה תריסר אלפי ממנן דכל חד וכלהו יתדות¹⁶⁹³ אינון תרין סמכין דלסטר דרום אהריא"ל ברהיא"ל כל חד וחד אינון על תריסר אלפיין כדקמאי</p>	<p>שני העמודים הללו של צד מזרח יהדניא"ל גזורי"ה שנים עשר אלפי ממונים של כל אחד וכולם יתדות אותם שני עמודים שלצד דרום אהריא"ל ברהיא"ל כל אחד ואחד על שנים עשר אלפים כראשונים.</p>
<p>אלין ממנן על משבר¹⁶⁹⁴ ונטלי אינון קלי דנשין ומנחן לון קמי ההוא היכלא וכד ההוא סטרא אחרא אתי לקטרגא בהאי שעתא דאיהו שעתא דסכנה קיימי אלין ועאלין הני קלי לממנא דעל פתחא ולא יכיל ההוא סטרא אחרא לקטרגא ולזמנין דקדים ההוא סטר אחרא ועאל וקטריג ויכיל לנזקא¹⁶⁹⁵</p>	<p>אלו ממונים על משבר ונוטלים אותם קולות הנשים ומניחים אותם לפני אותו ההיכל וכשאותו הצד האחר בא לקטרג בשעה הזו שהיא שעת סכנה עומדים אלה ומכניסים את הקולות הללו לממנה של הפתח ולא יכול אותו הצד האחר לקטרג ולפעמים שמקדים אותו הצד האחר ונכנס</p>

אינון שבע ברכאן ירתא כלה מרוחא עלאה, אתר דכל ברכאן נגדין מתמן. [בכ"ק הביא לענין פירוש המאמר דכאן כל מאמר הזהר הזה וביאררו בארוכה. ועתה נדפס לתועלת המעיין על מקומו. קחנו משם. ש"ל (יהל אור).]

ר"ל אלו השבע ברכות, לא אתדבקו בעילא בז' דדכורא, ותתא בז' דנוקבא. ולמה בוכין מפ"ו וע"ד כלהו אושדי דמעין דאחזי תרוכין דאינון ז' ברכאן דאתעדן מאתר אחרא. ר"ל שבזה תריך ז' ברכות משכינה, [הגה. ובסבא דף ק"ב וק"ג תנינן מאן דמתרך אתת' קדמאה מדבחא אחית עלוי דמעין אמאי, אלא הא אמינא דכל נשין דהאי עלמא בדיוקנא דהאי מזבח קיימין, וע"ד ירתאין אינון ז' ברכאן, דכלהו מל"י אינון, ואי איהו מתרך לה, אהדר אבנא עלאה גרעונא, מ"ט כו' עיי"ש] ולכן בוכין. והן בהיכל הזה, מזבח, ששם השכינה במערב, שהוא נגד לבנת הספיר, יסוד וגמלות. ושני המזבחות הן זה כנגד זה, שני זיווגין, יעקב ויוסף, ראשון ושני כמש"ל. אלא שכאן גופא בגופא, ובפנימי רוחא ברוחא דקיק, ולכן לא מקריבין עליו אלא קטורת, והוא מבטל מותנא, שהוא בהיכל הששי כמ"ש לקמן בהיכל השש' דף רנ"ו ע"א (יהל אור).

¹⁶⁹² ר"ל שכולל את היכל הראשון, וכל חיוון שבהיכל הראשון עומדין כנ"ל (יהל אור).

¹⁶⁹³ אף התריסר אלף של כל אחד הן יתדות כנ"ל (יהל אור).

¹⁶⁹⁴ ואקרון הכי. ר"ל שנקראין ע"ש הממונים שעליהם המשבר (יהל אור). {נוסח??}.

¹⁶⁹⁵ עיין הענין בסבא דף ק"י וק"יא קלא דאתתא דיכלא קלא דחיויא לאחדא בה כו' ת"ח דלאו בכל קלין כו' אלא תרין נשין אינון דיכלא קלא דחיויא לאתאחדא בהון כו'. ואמר שם האי דלא נטרית סואבות נדותה וימי ליבונה כדקא יאות, או דאקדמת יומא חדא לטבול כו'. וכן כאן בנזקא דילה, כמ"ש {שבת לא:} על ג' עבירות נשים מתות בשעת לידתן, על שאינן זהירות בנדה בחלה ובהדלקת הנר. ואמרו {שם לב.} מ"ט בשעת לידתן, ואמרו משום שהיא שעת הסכנה. וגברי היכי מיבדקי כו' ע"ש. וז"ש וכד ההוא ס"א אתי לקטרגא בהאי שעתא דאיהי שעתא דסכנה כו'. והן מצוות על ג' מצות אלו, שהן תלת דרגין דילה, נה"י. נדה ביסוד כידוע, וכמ"ש את מקורה הערה, וכמ"ש {שם לא:} היא קלקלה בחדרי בטנה כו'. חלה בנצח, שכל מתנה לכהן הוא בנצח, ששם סוד הכהן כידוע, ושם סוד אהרן, והעבודה, כמ"ש בר"מ פ' ויקרא דף ג' ע"ב אריתי מורי דא חסד, דרגא דאברהם, דאתמר עליה אלך לי אל המור. עם בשמי דא נצח, דרגא דאהרן דכתב ואתה קח לך בשמים ראש. ואינון דרועא ימינא בירכא ימינא. ורזא דמלה נעימות בימינך נצח. ואינון תרין ברכאן לקבליה, חד מגן אברהם, ותנינא עמדה, דהיא רצה כו'. ואמר בשמים. ששם סוד הבשמים, כמ"ש בתז"ח ד' צ' ע"א נצח דאזלא תדיר ואחיד רחיין ושתיק נהירין רמיזן עלמין באינון נהורין

דשחיק חמש סממנין דקשרת בוסמין כו'. ואמר ראש. שהוא ראשית וראש דנוק, שנה"י נעשין לה ג"ר כידוע, ונצח הוא חכמה דילה, שנקרא ראשית. וז"ס חלה שנקראת ראשית, והוא חכמה דידה. וז"ש בתיקונים תט"ז ד' כ"ז ע"א וחלה איהי שכינתא [כו'] טפה דא יר"ד. ר"ל החלה שמפרישין ממנה, והוא טפה דמוחא, שהוא יר"ד חכמה. עסה צריך לאפקא מניה חלה, ומיד חל על ההוא טפה. ר"ל ה' חל על הטפה, וזהו חלה, חל ה'. ויהיב לי זרע כליל מתרווייהו דאיהו וא"ו. ר"ל כלול מ"ה, בן י"ה כידוע. ורזא דמלה ה"א לכס זרע כו'. ר"ל שהיא בשכינה שהיא ה'. ובג"ד חלה ודאי איהו פקודא דאתמני לאתתא, ובגינה מית אדם דאיהו חלתו של עולם, צריכ' איהי לאפרשא חלה ולאפקא לה מעסתה, דאיהי טפה דילה, להחזירה על אדם. וכמ"ש שם למעלה בראשית דא חלה, הה"ד ראשית עריסותיכם חלה תרימו תרומה. והא אוקמוה דאדם חלתו של עולם הוה כו'. והענין כי אדם הראשון הוא דרגא דחכמה, שנקרא ראשית, וזהו חלתו של עולם, ראשית מכל העסה. וז"ש {שבת לב.} ראשית קריתי אתכם על עסקי ראשית הזהרתי אתכם. וכמ"ש בתט"ו ד' כ"ו ע"ב בראשית דא ישראל הה"ד קדש ישראל לה' ראשית תבואתה כו' ומאן דאיהו קדש כו'. והוא דרגא דחכמה שנקרא קדש, וישראל אחידן בדרגא דקודש כמ"ש בפ' משפטים ד' קכ"ב ע"א ע"ש, ובפ' אמור ד' צ"ד ע"א. ולפי שחלה היא בנצח, קדש דנוקבא, ראשית דידה, לכן ניתנה לאשה. וז"ס שאמר בר"מ פ' שלח לך ד' קע"ד ע"א דחלה הוא מ"ג וחומש, סימן מג"ן כו'. והוא בנצח ששם אנכי מגן לך, כמ"ש ל ד' ר"נ ע"א ע"ש. הדלקת הנר הוא בהוד, בינה דידה, ששם ערכתי נר למשיחי, שדרגא דילה בהוד, כמ"ש בר"מ פ' ויקרא שם {ד.}, ובסוף ח"א ד' י"ד ע"ב {וילנא סי' נ' רסו:} ע"ש. והוא משחא ורבות קדשא דעלמא דאתי, כמ"ש ל ד' רמ"ט ע"א מההוא משחא דרבות קדשא דנגיד מעלמא דאתי נגיד בל', ומההוא משח' אתרבי ואצמח. והאי איהו נר, כד"א ערכתי נר למשיחי, בגין דהאי איהו סדורא לאדלקא בוצינן כו' נציצין מני' עשרין ותרין נהורין לקבל כ"ב אתון דאורייתא. [הגה. וז"ס שצריך לומר ע"ש עם השיכה, שהוא מדרגא דחקל תפוחין קדישין בנה"י, עשרתם ערבתם הדליקו את הנר. ערבתם הוא ביסוד כידוע {תק"ז ט:}. עשרתם הוא בסוד חלה כנ"ל]. ואע"ג ששם היכל נצח, מ"מ עיקרו בהוד, כמ"ש לקמן דף ר"ס ע"ב היכלא תניינא אל ברוך גדול דעה, אור פני"אל, רזין דכליל אתון זעירין דא"ב כו'. וכמ"ש שם. וז"ס שאמרו {שבת לב.} נשמה שנתתי בכס קרוי' נר, על עסקי נר הזהרתי אתכם. והוא נר הזה, כמ"ש שם בהאי רוחא שנקרא נר, דכליל בכ"ב נהורין דא"ב, שעומד למשוח במשחא דהאי נר, דנשמתא דאיהי רשימא בכ"ב אתון, ומניה נדלק הנשמה, בסוד ערכתי נר למשיחי ע"ש באורך. ואמרו {שבת לא:} רביעית דם נתתי בכס על עסקי דם הזהרתי אתכם. והוא ביסוד דידה, רביעית ההין, רובע ישראל. וכאן בהיכל הזה, הוא ממונין על לידתן, בסוד וראיתן על האבנים, שהם נר"ה, וכמ"ש בר"מ פ' א"מ דף ס"ז ע"ב אמר ר"מ בההוא זמנא אלין מארי חכמתא עלאה מארי קבלה מארי רזי תורה, שעתא דחיקת להו, והאי איהו דאמר כאיל תערוג על אפיקי מים דאינון אפיקי מים דאורייתא, לגבי שכינתא. ר"ל שהן בדרגא דנר"ה שנקר' אפיקי מים, ומהן אשתקייא שכינתא, כמ"ש בתז"ח דף פ"ג ע"ג {לד, ג} ושתיית מאשר ישאבון הנערים כו' דשכינתא בעי לאשתקיא מעולמין כו', תרי נביאי קשוט אפיקי מים. ומד שש שעורים וישת עליה, דא שעורא דתרין שוקין דאינון בשכמל"ו. וז"ס ותמלא כדה ותעל, שהן כ"ד דבשכמל"ו, כמ"ש בתי' {תיקון כ"א נב.} ותמלא מאינון אפיקי מים ע"ש. ולית תורה אלא עד"א. ר"ל שהן אפיקי מים מעד"א לגבי שכינתא, כמ"ש שם, מעולמין משואבי דאורייתא דאיהי עד"א צריך לאשתקייא לה כו'. דיהון אלין אפיקי מים בצערא, ביגונא, בעניותא, ואלין אינון חבלים וצירים דיולדה, דאיהי שכינתא דאתמר בה ותגל יולדתך, ובאינון חבלים תהא בצערא דלהון, ובאינון חבלים דצווחת בהון. ר"ל כמ"ש {סנהדרין מו.} בשעה שהרשע מצטער שכינה מה אומרת קלני מראשי קלני מזרועי, שהן חותם דבני ישראל בתפילין. אם כך מצטער על דמן של רשעים ק"ו על דמן של צדיקים. וזהו חבלי יולדה, חבלי משיח, שבזמן ההוא מדבר כמ"ש. אתערו שבעין סנהדרין דלעילא. והוא נגד ע' קלין דיהבת כמ"ש ל'. עד דיתער קול דילה עד הו"ה, ומיד קול ה' יחול' אילות, דאנון מארי מתניתין, בתולות אחרי' רעותיה, כלהון קול דילה עד הו"ה, ומיד קול ה' יחול' אילות, בכמה נשיכין דיצה"ר דחוי' דנשיך לון בכמה דוחקין. וזהו סוד הנשיכה דחוי' ברחם האייילת לאולדא, כמ"ש בפ' פנחס דף רמ"ט. וז"ש בההוא זמנא אתפתחת לאולדא משיח בגין חבלים ודוחקא דצדיקא ומארי מדות. שהן עשר מדות הידועין. וחשיב והולך. מארי רזין דאורייתא כו' שנאי בצע. הן עשר מדות, שהן כולם בשכינתא, כמ"ש בהתחלת תיקונים {ב:} ע"ש. דחקא לון שעתא. והאי הוא דאוקמוה מ"מ דור שב"ד בא אנשי חיל יסובבו מעיר לעיר ולא יחוננו, ויראי חטא ימאסו כו'. ומאינון קלין דיהבת דאינון שבעין, לקבל ע' תיבין דיענך ה' ביום צרה. שהוא על לידת האשה, והוא ע' שנין דחבלי משיח, כמ"ש כפ' משפטים דף קי"ט ע"ב שחר אקדים ליומא דפורקנא כו' דאינון ע' קלין דצווחת אילת השחר על בנהא דאתתקף על"הו קדרותא בגלותא שחרות השחר בשבעין שנין בתראין. ר"ל כמו שחרות השחר קודם היום, סיום הלילה, סיום הגלות קודם הגאולה. בההוא זמנא יתקיים בישראל כמו הרה תקריב ללדת תחיל תזעק בחבלי, כן היינו מפינד ה', וע"כ נקו' לך ה' אלקינו. ובהון אילת אעילת רישא בין ברכהא כו' דאינון נר"ה כו' וז"ש [אתפתחת רחמה דאיהי ב כלילא מתרין דלתין. כצ"ל. שהן דלתות האשה. לאולדא ב' משיחין. ואעילת רישא בין ברכהא כו' תרין שוקהא נר"ה, תרין נביאים, מתמן אולידת תרין משיחין. בההוא זמנא ויחשוף יערות יתעבר נחש מעלמא. ועיין בפ' פנחס דף רמ"ט ע"ב ביאור זה הענין. ואמר שם בשעתא דאתעברת אסתיתמת. כיון דמטא זמנא למילד געאת וראמת קלין, קלא בתר קלא, עד שבעין קלין, כחושבן תיבין דיענך ה' ביום צרה, דאיהי שירתא דעוברא. שיום לידה הוא יום צרה, כמ"ש יום צרה ותוכחה ונאצה היום הזה, כי באו בנים עד משבר וכח אין ללידה. וקוב"ה שמע לה, וזמין לגבה כדין אפיק חד חויא רברבא מגו טורי חשון, ואתי בין טורין, פומי' מלחכא בעפרא. כמ"ש ונחש עפר לחמו. מטי עד האי אילת ואתי ונשך לה

בהוא אתר תרין זמני. כמ"ש {ב"ב טז:} ע"פ חולל אילות תשמור אילה זו רחמה צר, ובשעה שכורעת לילד אני מזמין לה דרקון ומכישה לה בבית הרחם ומרפ' ויולדת כו'. זמנא קדמאה נפיק דמא ואיהו לחיך. (והוא לבוש ה"ג, ה' דמים טמאים, והן יוצאין ראשונה כידוע. זמנא תניינא נפיק מיא ושתו כל אינון די בטוריא. הוא לבוש ה"ח, שמהן ישקו כל חיתו שדי ישברו פראים צמאם. וז"ש די בטוריא. כמ"ש המשלח מעינים בנחלים בין הרים יהלכו ישקו כל חיתו שדי כו'. והן ד' חיות הקודש, עם כל כללא דלהון, חיות קטנות כנ"ל. וכמ"ש בפ' חקת דף קפ"א ע"א ישקו כל חיתו שדי היינו דכתיב ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים. הני ד' ראשים אלין אינון חיתו שדי, כללא דכל אינון משריין, וכל אינון חיילין דאחיזן בהו. אל תקרי שדי אלא שדי, דהוא נטיל ואשלים שמא מיסודא דעלמא. ר"ל מט"ט שנקרא שדי כידוע. והוא נוטל זה השם מיסוד שנקרא ג"כ שדי. ואלו ד' חיות, הן חיות דמט"ט, שהוא כללא דלהון, כמ"ש ב(ת)ז"ח דף י"ג ע"א {מרגליות יב. ליורנו טז.} ואשמע את קול כנפיהם כקול מים רבים כקול שדי, שקיל ליה למים רבים ושקיל ליה לקול שדי, וש"מ כקול מים רבים כקול שדי הוא כו' ת"ח דתנינן במתני' דידן ארבע מלאכין קדישין נטלין במטלנוהי דכורסיא יקירא דמלכא קדישא ומאן אינון מלאכין, אינון דאקרון חיותא קדישא, ואינון ארבע אינון יקירין ועילאין על כל שאר מלאכין בר מחד כו' שמשא חד דמשמש קמיה דמלכא עלאה כו' ע"ש. ובדף ל"ג ע"ג [לט ע"ב] מט"ט רב ממנא קאים בקיומא דשמא קדישא ונטיל לכל משריין ברזא דיליה לד' פניו בד' דיוקנין גו' ד' סטרין דעלמא ואיהו כליל שמא דאקרי שדי כו' ע"ש. ובפ' בלק דף קפ"ט ע"א שעורה אקדים למיתי לעלמא ואיהו מתקן למיכלא דבעירא סתם. ר"ל בהמות בהררי אלף, בהמה הידוע, בסוד אדם ובהמה, ה' אלקים. ואיהו רזא דאלף הרים דמגדלין בכל יומא ואיהו אכלה לון. אלף יומין דשם כידוע. ואקרי לחם תרומה, מיכלא דההוא תרומה, ואתקריב בלילא. כתיב ובא השמש וטהר ואחר יאכל מן הקדשים כי לחמו הוא, דא תרומה כו'. והענין כמ"ש בסבא דף ק"א מאן בית אביה דא עלמא דנוק' [כו'] מלחם אבי' תאכל [תתענג] מההוא ענוגא דעלמא דנוק' [כו'] וע"ד לא אכיל קדש אבל אכיל תרומה דאיהו יהיב לעלמא דנוק', ומגו דאיהו מעלמא דנוקבא לא אכיל אלא בלילה כו' ע"ש. והן משנה, שהן בעלמא דנוק', והן שעורים, כמ"ש בתז"ח דף פ"ג ע"ג וימד שש שעורים לתתא אינון שית סדרי משנה, ואינון מאכל בעירין דאינון חיות הקודש. והיא נותנת בלילה, כמ"ש ותקם בעוד לילה ותתן טרף לביתה וחק לנערוותיה. ומשריין דחיות הקודש הן ששים רבוא, כמ"ש בפ' בהעלותך {קנ"ד} בחשבון הדגלים ע"ש. וז"ש בתז"ח דף צ' ע"א קיימין שתין אלף רבוא על טורין סגיאין. שהן אלף טורין, ובכל א' ששים רבוא. וז"ש ושתו כל אינון בעירין די בטורין. והן הרי בתר, טורי דפירודא, בסוד ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים כנ"ל. וזהו בין הרים יהלכון ישקו כו' כנ"ל. והענין כי המשנה הוא אסור והיתר, כשר ופסול, טמא וטהור, עה"ד טו"ר. וה' דמים טמאים ה"ג, וה' דמים טהורים ה"ח. וכלל שלהן ג' ג' כידוע, והן ג' ג' הנ"ל. ובתחלה יוצא הדמים טמאים, שהם אסור כו', ואח"כ ה' דמים טהורים. ואתפתחת ואולידת. וסימנך ויך את הסלע במטהו פעמים. וכתיב ותשת העדה ובעירם. בשני' שתו בעירם. וסוד הזה עמוק מאד מאד. והוא נחש עלי צור, והכאתו בסוד נשיכה, ונאמר קח את המטה כו' ודברתם אל הסלע, שהמטה הוא דאתהפך לנחש בחורב, ובו הכה את הצור דאסתיתמת כנ"ל. וכמ"ש בז"ח פ' בשלח ע"ש. והמטה הוא מט"ט, ע"ה טו"ר, ששם המשנה. והוא אתהפך ממטה לנחש, ומנחש למטה. כמ"ש בתי' {ת"ס קט.}. ובתז"ח דף פ' ע"ג דבימי דחול שלטא עה"ד טו"ר, דאיהו אדם דוייצר ביצה"ט וביצה"ר, ה"ה וייצר ה' אלקים את האדם, ואיהו עה"ד טו"ר דחב ב' אדם, ודא הוא מט"ט, דאיהו עבד דשליט בשית סדרי משנה, ואיהו גופני, ושליט בשית יומין דחול, דאינון חולין דטומאה וחולין דטהרה, ומיניה אתיהיבו שית סדרי משנה, באיסור והיתר טומאה וטהרה כשר ופסול כו', ואילנא דעה"ד טו"ר צריך למיעבד ביה פירוד בין טוב לרע כו'. ולקבל מ"ט מן מטטרין אינון מ"ט פנים טהור, ומסט' דסט"מ מ"ט פנים טמא. ומאן דזכי לחברא ה' למ"ט פנים טהור דאיהו ה' חומשי תורה, אתעביד מט"ה כו'. ובג"ד אקרי מטה האלקים כו'. ובתי' (ת"מ) {ת"ס} דף צ"ו ע"ב ויורהו ה' עץ דא מטה דמשה דהוה מתהפך ממטה לנחש, ומנחש למטה. כגון להט החרב המתהפכת. ודא מט"ט דבי[ה] הוה משתמש מרע"ה, כגוונא דעד"א דהוה משתמש ב'י, והוה מנהיג ב'י תתאין, אוף הכי משה דהוה כגוונא דיליה, הוה משתמש במטה. ואמאי אתקרי מטטרין מטה, דלזמנין מטה כלפי זכו לצדיקיא ולזמנין מטה כלפי חוב' לרשיעיא. ובג"ד אתהפך ממטה לנחש כו', ומנחש למטה כו', וכד ב"ג שליט על יצרי' נהפך נחש למטה, ואם יצרי' שליט עלי' נהפך כו'. ודא איהו רזא ותפקחנה עיני שניהם, ובמאי אתפקחי למנדע טוב ורע, דאיהו מטה כליל מתרווייהו כו'. וסוד הענין כי האילת סתימא בחוורא דאגוזא, שהוא הסלע ועד דמחאן לה ומתברן לההוא בהו, אבנים מפולחות, ונקיב לון, לא יצאו המים, ולא אתפתחת האגוזא. ומחאה הוא במטה דאתהפך לנחש בשמאלא, כמ"ש בז"ח פ' בשלח, רק שהקב"ה אמר אל משה לדבר אל הסלע, והוא סלע אחר, בת מלך, שאליה א"צ אלא דיבור, ואז לא היו צריכין אל כ"ז, בעצב תלדי בני, נשיכה הנ"ל בנחש, ע"י שמיעתה לנחש, ואכלה מעה"ד טו"ר, ושם צריך להנשיכה ומחאה, ואם היה מדבר אל הסלע, ואז ואכל מעץ החיים וחי לעולם, אבל כאשר הכה אז נזדמן לו עה"ד טו"ר, ונגזר עליו מיתה, ונגזז בגיחון, ולא נפקין אלא טפין טפין, וצריך בכל פעם להכות ב' פעמים, ואין מוציאין אלא טפין. וכמ"ש בר"מ פ' תצא דף רע"ט ור"פ קום ר"מ טול אבנא דא ביזך דאתמר בה על אבן אחת שבעה עינים לתבר' קליפין דאגוזא דהא כמה רועים פרנסי דלא אתכנשו על האי אבנא דאיהו סלע דילך לאפקא מיא מתמן. והוא סלע דסתימא מכל סטרא, והוא אגוזא ג"כ דסתימא מכל סטרא, והוא גנת אגוז, כמ"ש בז"ח דף י"ז ע"ג גנת אגוז כלומר גנת עדן, מה האגוז הוא סתום מכל עבריו ויש עליו כמה קליפות כן כו'. ובפ' שמות דף ט"ו ע"ב מה אגוז' טמירא וסתימא מכל סטרוי כן רתיכא דנפקא מגנתא סתימא מכל סטרוי כו' ע"ש. דכלה דילך מעין החכמה בהאי סלע דנביע' דילה באורייתא, ברזין סתימין דלית סוף, ועלה אחמר והחכמה

מאין תמצא. ר"ל סלע דיליה הוא בת מלך כמש"ל, ועל האי סלע סלע אחר, ושם הקליפין דאגוזא דצריך להכות, עה"ד ט"ר. וכל תוקפא דילהון לאעברא קליפ' דלעילא. קליפ' ירוקה, פישון, פשט, תהו. ובה א"צ הכאה. וכד מטו לקליפ' תניינא דאיהי תקיפא. בהו, אבנים מפולמות, והוא הסלע, קליפ' חיוורא, רמז, ושם כל הולך על גחון, ולא ידע איש את קבורתו, ושם צריך להאי נחש. איהי קשיא לון. שנאמר בעצבון תאכלנה כל ימי חיך וקוץ ודרדר תצמיח לך ואכלת את עשב השדה, שבימי בראשית היה העץ ג"כ נאכל, ונתקלל שהעץ לא יהיה נאכל אלא הפרי, כמ"ש בת"כ פ' בחקותי {א ה}, והוא עץ המטה הזה, ואינו נאכל אלא הפנימיות, ונקבר בקוץ ודרדר, שושנה בין החוחים. ולע"ל יהיה גם העץ נאכל, ועץ השדה כו', כמ"ש בת"כ שם. ומחאן בה כל יומיהון. כנ"ל כל ימי חיך. כולהו בלישנהון דאינון תקיפין כפטישין. ר"ל שנאמר כפטיש יפוצץ סלע, והוא סלע הזה. ולישנהון הוא המטה, שנאמר בו קח את המטה כו' ודברתם אל הסלע ונתן מימיו. ולפי שלא דבר, לכן אין יכולין להוציא אלא טפין טפין שהוציא הוא, ונשאר מרע"ה כבד פה וכבד לשון בגלותא, ואין תקנה אלא לע"ל, שיתגלה עץ החיים. וז"ש מרפא לשון עץ חיים. וז"ש ול"ל רשו לאפקא מנה מיא אלא טפין דנפקין על ידך בזמנא דאתמר בה ויך את הסלע במטהו פעמים ובמחאה תניינא נפקי אלין טפין. שמחאה הוא בעה"ד ט"ר, ובמחאה ראשונה שבר את הבהו, ובשני קליפא דקיקא, חשך, עד שהגיע אל חללא דאגוזא תהום. ובהכאה ראשונה יצאו דם, ששם קבור ההוא נחש, ולכן לחיך הוא את הדמא, והוא מ"ט פנים טמא דמטה, דאתהפך לנחש. ובו ימות משיח בן יוסף, וזהו לחיך דמא. ובמתאה השנית יצאו מים ושתו כל בעירן די בטוריא. והוא לידת משיח בן דוד. ואח"כ אתפתחת לאולדא את הולד, שילה, משרע"ה, ויתגלה ע"י התורה, כמ"ש בתז"ח דף ע"ד ע"ד מאן עוברא, אלא דא אורייתא, ואיהי שכינתא, ההוא ולד דאתייליד מינה, בירחא קדמאה מאלין דאתמר בהון אין ב"ד בא עד שתתפשט מ"ה ט' חדשים על ישראל, בירחא קדמאה כו'. קמו מ"מ ואמרו ר"מ טול אבנא דא לגבך, דאנת הוא דאתמר עלך ותרא אותו כי טוב הוא, ואוקמוה מ"מ מאי כי טוב, דאתייליד מהול, ואנת הוא כלול מט' ירחין אלו. ומסטרא דעבורא דילך כו'. והאי אבנא טפה קדישא כלילא מעשרה. אנת הוא זרע דאתמשכא מינה, ובך תליא מ"מ אינון כמאן דמחי בסלע ואינון לישנהון כפטיש יפוצץ סלע ופסקין בה כמה פסקות להלכות ולא הכי מ"מ אינון כמאן דמחי בסלע ואינון לישנהון כפטיש יפוצץ סלע ופסקין בה כמה פסקות להלכות ולא נפקו מינייהו אלא טפין ואינון לקוטות. ובג"ד בך תליא כולא כו'. וכד אתגלי לך אילנא דחיי ברא בתרא כו', ובהון תהא אנת כבד פה וכבד לשון. ולחכימא ברמיזא. וזהו הסלע גחון. ולית מיתה דמארי דנהורא דאורייתא, אלא עניותא. והוא חבלים וצירין כיולדה כנ"ל. בההוא זמנא אלין טפין דהוון נפקין מן הסלע דאינון פסקי הלכות אתמר בהון נשאו נהרות ה' כו'. וז"ש ואלין אינון רמיזין דקבלה כו' והאי אבן לית מאן דאפיק מינה חכמה דאיהי מלגאו דל"ל סוף מוחא מלגאו הוא מוחא דאגוזא הל"מ. פתח ר"מ ואמר סבא סבא אית סלע ואית סלע אית אבן ואית אבן. אית אבן דשמא דה' עלה אתמר ואבנא דמחת לצלמא הות לטור רב. שכל אבן הוא בשכינה כידוע, והאבן הזאת. וזהו אבן היא שכינה דאצילות, ובה נאמר אני ה' הוא שמי כו', והיא ל"ל סוף, כמ"ש בת"י {ת"ט מא.} ובתז"ח {יב.}. ואית אבן דאיהו אבן משכית דלית תמן נביעו כו' דאיהי סלע דמשה עלה אתמר ודברתם אל הסלע ונתן מימיו דאיהי בת קול ולא תליא בה אלא דבור ופיוסא. והיא אבן דבריאה. והיא בריתא דמלכא, תורתינו, והיא זיווגא דמשה, ובה אשתמש, ועליה נצטוה. אבל שכחת ונקטת סלע אחרא, דאתקריאת קליפה, משנה, נוקבא דעבד נער, עלה אתמר בדברים לא יוסר עבד, אלא דמחאן ומתברין מינה כמה פסקות ולקטיות, ולקטין לון, לכן אתקריאו לקוטות, בלא נביעו דחכמה וקבלה. והיא הסלע שנזדמן למשה, ובה הקליפות הנ"ל, שצריך להכות, והיא עה"ד ט"ר, ובה כל הקושיות שאמר לעיל איהי קשיא לון, לפי שהיא קשה כאבן, אבל אלמלי דברו הי' נזדמן סלע הנ"ל, ולא היו צריכין לזה, כמ"ש בתז"ח שם {ח.} דאי עבדתון מימרי' בדיבורי' הוון אולפין אורייתא בלא ספק בלא קושיא ומחלוקת כו'. אבל סלע דילי איהי בריתא דמלכא מינה אתמר ודברתם אל הסלע לעיניהם ונתן מימיו בדבורא ופיוס כבריתא דמלכא ובגין דמחינא בה לקינ' עלה ואתגזר עלנא מותא כו' דלא איעול לארעא קדישא ואנא קבור בארעא נוכראה כו'. ומה דאתמר בך ולא ידע איש את קבורתו {וי לאינון אטימין לבא סטימין עיינין, דלא ידעי קבורה דילך, דהוית אנת בעי רחמי מקוב"ה דלא ייעול לך בקבורה דבה אנת מתקרי מת, {כו'} הכא רזא רברבא קבורה דיליה בצולמא דלאו הגונה ליה דאיהי ארץ ציה ועיף בלי מים, ולית מים אלא תורה, ובה {ישעיה נג} לא תאר לו ולא הדר כו' {ובגין ההוא קבורה הוה בעי רחמי דלא ימות תמן בח"ל לפום דהו' בארץ ציה ועיף בלי מים דאיהי אורייתא כו' וכד מטי פורקנא תהא כשמשא דאזיל בקיץ לעילא ממבועין כו'. והענין כי עכשיו לחכימא ברמיזא, בסלע דמט"ט, והוא ח"ל דמתנהג ע"י. אבל סלע דמשה הוא א"י דמתנהגת ע"י {עד"א}, והיא ארץ החיים, אבל עה"ד הוא אילנא דמותא, ולכן נגזר עליו מיתה. ושם בסלע קליפה דבהו, ששם הנחש הולך על גחון, ושם נשיך לה, והנשיכה הוא נחש בריח, ליתן דאורייתא, כמ"ש שם רע"ח ע"ב ומאן דבעי לאתתקפא בסלע דנוני ימא דמ"מ דאינון תנאים בעי למהויה תקיף לישנא חדידא חריפא לינקוב עד דמטי לתהומא רבא דתמן כי עוד חזון למועד ויפח לקץ ולא יכזב. ואוקמוה דהאי קרא נוקב ויורד עד תהומא רבא. מאן הוא מחית לתהומא רבא לאשכחא זמנא דא אלא אנת, דאתמר בך צדקתך כהררי אל משפטיך תהום רבה. ור"ל שנאמר בו צדקת ה' עשה ומשפטיו עם ישראל. ובו משפטיך תהום רבה. כמה מ"מ דבעו לנחתא לעומקא דהלכה לאשכחא תמן קץ דפורקנא ונחתי תמן ולא סליקו. ואע"ג דלישניהון הוה כפטיש יפוצץ סלע חלישת פטיש דלהון לנקבא בההוא סלע, ומאן דנקיבו דיליה בההוא סלע בלא רשו, אתא חויה לנשכא ליה. ואית אחרנין דנקיבו לה עד דמטו לתהומא רב', ולא סליקו מתמן כו'. ומשיח ב"ד נפל תמן עם משיח בן יוסף כו'. תהו קו ירוק, קליפ' ירוקה דאגוזא. תנינא בהו אבנים מפולמות דאינון סלעים תקיפין דמ"מ פסקי מינייהו כמה פסקות, ונקיט

לון לאפקא מיא דאורייתא, ומיד אתקריאו אבנים מפולמות דמינייהו מין נפקין. קליפה תליתא דקיק' גלותא תליתא' דהוה זעיר, והאי איהו וחשך. גלותא רביעאה תהום רב' חלל דאגוזא כו'. ובל"ד קץ דפורקנא נקיב עד התהום רבה כו'. וכולהו נחתין בגינך בתהומא לסייע לך, ואנת תניא דמסייע לך יתיר מכלהו, בגין דאנת לויתן נחש בריח דימא דאורייתא, מאר' דכל נונין, לויתן זה ע"ש אורייתא דאתמר ב' כי לוית חן הם לראשך כו' ע"ש כל המאמר. והענין כי ד' קליפין קליפ' קדמאה מעבירין ליה בקלות, וכשבאין לאבן שהוא סתימא, אז צריך לההוא נחש, שהוא לויתן, לנקוב בה, שהוא איתן, תניא, תנינא דמתני' כמ"ש שם ע"ש. וצריך לנקוב עד התהום, והן שני קליפין, קליפ' זו והדקיקא, עד שמגיע לחללא דאגוזא. והן בהו וחשך. וזהו נוקב א', ויורד שנים, עד התהום. וזהו שני נשיכין של הנחש. ואח"כ אתפתחא התהום לאולדא. וידוע שתהום הוא יסוד דנוק', ועליו הג' קליפין, כמו בזכר הערלה ופריעו ואטיפו דדמא. וצריך לחתוך הערלה, ולקרוע הפריעה, כן הוא בנוק', והן הדלתות של האשה, ב' דלתות, וכנגדן דם טמא באשה, ימי טומאה וימי טהר והולד, והן ב' משיחין ומשרע"ה כנ"ל. והנחש הוא בשמאלא כידוע בהרבה מקומות. והוא מחנה דן, יהי דן נחש עלי דרך, והוא שם קר"ע שט"ן, שבה קרע ימא, כמ"ש בתז"ח דף ע"ה ע"ב אימא עילאה לגבורה בה קר"ע שט"ן משמאלא, ובה וישם את הים לחרבה, ובה קרע ימא ל"ב קרעים כו', ובה עקר טורין ותבר טינרין דחויא כו', דאתמר ביה דרך נחש עלי צור, ובהאי שמא הוה רבה עוקר הרים. וסוד עוקר הרים הן אבנים מפולמות הנ"ל לאשכחא התהום עומקא דהלכה. ואמר בפ' בשלח דף ס"ד ומטך אשר הכית בו את היאור קח ביצך והלכת. מ"ט משום דמחקק בנסין הוה ושמא קדישא עלאה רשימא ביה בקדמיתא נחש כמה דאתמר דרך נחש עלי צור נחש הא אתיידע באן אתר אתגלי. ר"ל בשמאלא. הכא אתגלי דכתיב הנני עומד לפניך שם על הצור כו' ר' אבא אמר אית צור ואית צור מסט' דצור עלאה נפיק צור אחרא ומאי צור עלאה צור לכל צורים ומאי איהו ההוא דאולידת לישראל. ר"ל בינה לישראל, עד"א. כו' מסט' דאמא נפיק גבורה כו' וע"ד שבח דוד ההופכי הצור אגם מים וגו' ומשמע ההופכי דהא לא אורחוי צור בכך וע"ד מצור עלאה אפיק מיא מאתר דלתתא ומה שמיה דההוא דלתתא סלע דכתיב והוצאת להם מים מן הסלע ובמה אפיק האי סלע מיא בחילא דצור דלעילא. ר"ל סלע הוא מלכות ובחילא דצור אפיק מיא. ובז"ח פ' בשלח אר"י גליף הוה חוטרא מתרין סטורין משמא קדישא חד סט' דרחמי ודינא באתון גליפין וחד סט' דינא בדינא נחש עלי צור. ששניהן הן בשמאל כנ"ל. והענין כי המטה הוא מטטרון, עה"ד, ושם המרכבה בד' רתיכין, שהן ח"ג נ"ה. ובצד א' הן חסד עם נצח, שהן רתמי ודינא, שלכן בו קרע את הים, ע"ש כל המאמר, הטיב רחמי לישראל בחסד שבו, וא"ו ל"ב קרעים, כמ"ש בתז"ח שם ע"ש. ובנצח, ויז נצחם על בגדי, מארי נצחן קרב, כמ"ש בר"מ פ' פנחס {רכג:}. וצד השני הוא גבורה עם הוד, דינא כו'. וז"ס הן הכה צור ויזובו מים ונחלים ישטופו הגם לחם יוכל תת, שג' מפתחות הם שלא נמסרו לשליח, וכולם הם כאן. של חי' כנ"ל. ושל גשמים סוד המים כנ"ל, ונקר' גבורות גשמים. ושל תחיית המתים והוא ג"כ שם ברכת מחיה המתים כידוע. וי"א אף של פרנסה, ות"ק גשמים היינו פרנסה. והוא ג"כ שם, כידוע סוד שלחן בצפון. ולכן בעצבון תאכלנה. ושם נחש וצור, חד על מיא וחד על עפר. סוד הלחם, המוציא לחם מן הארץ, ונחש עפר לחמו. ואמר הן הכה צור ויזובו מים, אם הוא על המים, האיך אפשר הנחש שם, שהוא על העפר, ולכן הגם לחם יוכל תת. וכמ"ש שלשה המה נפלאו ממני, דרך נחש עלי צור, שזה במים, וזה בעפר. ומ"מ היה להם להאמין בדבריו. וז"ס וראה אותו וחי, שבו החיים, כמ"ש בפ' בשלח שם בז"ח שתרין חויין הן, חד דחיי וחד דמותא, כמ"ש בפ' בראשית דף (כ"ב) {נ"ב} ע"א האי חוי' הוא מותא דעלמא כו' ואית חויא אחרא דחיי בסט' ימינ' ותרווייהו אזלי עמי' דבנ' כו'. והוא יצ"ט ויצה"ר, ושניהם מצד שמאל, שיצ"ט הוא משמאל דקדושה, סוד גבריאל כידוע. וכמ"ש בפ' בא בר"מ דף מ"א ע"ב ויאבק איש עמו דא גבריאל כו' ואולפין ליה שבועין ויבג"ד וייצר חד יצ"ט דאולפין לו ע' לשון וחד יצה"ר דאבק עמי' כו' ובל"ד אי איהו בינונ' גבריאל דחיי יצ"ט וס"מ דאיהו יצה"ר, זה הוה שופטו כו'. וז"ס הנחש דנשך כו' ופומ"ל מלחכא בעפרא כנ"ל [שם] ודא גבריאל בההוא אבק דעפר דאתמר ב' וייצר כו' עפר מן האדמה כו' וחד יצ"ה דאבק עמי' כו'. והוא בעה"ד טו"ר, נוק' דעבד נער, ששם קליפה דבהו, שם נשיך הנחש מסט' דשמאלא של חיים, וראה אותו וחי. ואמר בפ' פנחס שם בההוא זמנא דקוב"ה חס עלה על עובדא דנחש דא מה כתי' קול ה' יחולל אילות ויחשוף יערות וגו' קול ה' יחולל אילות אינון חבלין וצירין דאתערא אינון ע' קלין. ואלו ע' קלין מגיעין עד הגבורה, ששם ע' סנהדרין, ושם המפתח של חי' כנ"ל, ומשם מתעורר הנחש כמ"ש"ל. מיד ויחשוף יערות לאעברא ההוא נחש ולאגליא בינייהו למיהן כו'. וכן אמר כ"ז בקריעת י"ס, בפרשה בשלח דף נ"ב ע"ב ע"ש. ואמר בר"מ פ' תצא שם וכגוונא דא פורקנא אם זכו יפקון ברחמי הה"ד בטרם יבא חבל לה והמליטה זכר, ויפקון ברחמי. ואי לאו אקדים רחמים ויפקון בצערא. ושפיר דאקדים צערא ודינא לרחמי כו'. ומפקנו דנפשה, מקודם דנפקת אית לה צערא, לבתר דאפיקת ברחמי. ורזא דמלה בבכי יבואו ובתחנונים אובלים. והן חבלי משיח. בראשונה נשיכין דחויא, לחיך דמא, מלחמות, ואח"כ מיא כנ"ל. והכל מסט' דנו"ה, ששם ב' משיתין כנ"ל. וכמ"ש בתז"ח דף פ"ב ע"ב ותרין משיחין אינון דאינון משיח ב"ד ומשיח בן יוסף יהון ירכין דיליה ואיהו אות בינייהו. ומן המים שתו כל בעירין דבטוריא, שהן שתין אלף רבוא על טורין סגיאיין כמ"ש"ל. ואמר בפ' פנחס ר"י ע"א ותנינן אלף טורין סלקין לה בכל יומא ויומא וכל טורא וטורא שתין רבוא הוה והיא אכלה. והן שתין אלף רבוא. ואמר בפ' חקת שם ישברו פראים צמאם אלין אינון כו' ומאן חי' אלא כו'. ר"ל דקשה ל' מהו חי', הא ארבעה אינון. ותי' שעל כל אופן קאי, שכל אחד בחי' שעליו, שכל אופן בחי' א', תלוי וז"ס הלידה כאן בהיכל השני (יהל אור).

<p>אלין תרין סמכין דלסטר צפון הלחליא"ל (ס"א סלסליא"ל) קרספיהא"ל אינון ממנן כל חד על תריסר אלפין אחרנין דלסטר מערב אינון סוגרי"ה (ס"א סוגרי"א) גדר"ה ואלין על תריסר אלפי אחרנין</p>	<p>שני העמודים הללו שלצד צפון הלחליא"ל (סלסליא"ל) קרספיהא"ל הם ממונים כל אחד על שנים עשר אלפים אחרים שלצד מערב הם סוגדי"ה (סוגרי"א) גדר"ה ואלו על שנים עשר אלפים אחרים.</p>
<p>ואלין ממנן על ההוא דמא דברית¹⁶⁹⁶ כד אתגזר ההוא ולדא לתמניא יומין ואלין נטלי ההוא דמא ומנחן ליה קמי האי היכלא וכד רוגזא אתער בעלמא אשגח קודשא בריך הוא על ההוא דמא ולא אתיהיב לההוא סטרא אחרא רשו לאעלא תמן</p>	<p>ואלו ממונים על אותו דם ברית כשנמול אותו ולד לשמנה ימים ואלו נוטלים אותו הדם ומניחים אותו לפני ההיכל הזה וכשמתעורר רגז בעולם משגח הקדוש ברוך הוא על אותו הדם ולא נתנת רשות לאותו צד האחר להיכנס לשם.</p>
<p>תא חזי בזמנא דאתגזר ההוא בר נש לתמניא יומין ושראת עליה שבת מלכות קדישא היא¹⁶⁹⁷ ערלה דגזרין ושדאן ליה לבר כדין קיימא ההוא סטרא אחרא וחמא דהאי איהו חולקיה מקרבנא דא כדין אתבר ולא יכיל לשלטאה ולקטרגא עלוי וסליק ואתעביד סניגוריא על ישראל קמי קודשא בריך הוא</p>	<p>בא וראה בזמן שנמול אותו אדם לשמנה ימים ושרתה עליו שבת המלכות הקדושה אותה הערלה שגוזרים וזורקים אותה החוצה אז עומד אותו צד האחר ורואה שזהו חלקו מהקרבת הזה ואז נשבר ולא יכול לשלט ולקטרג עליו ועולה ונעשה סגור על ישראל לפני הקדוש ברוך הוא.</p>
<p>היכלא תליתאה היכלא דא דקיימא לאכללא וליחדא ביה ההוא היכלא תניינא וההוא רוחא וכל אינון חיוון דביה בלהו כלילין¹⁶⁹⁸ ואתייחדן</p>	<p>ההיכל השלישי היכל זה שעומד להכליל וליחד בו אותו היכל שני ואותה רוח וכל אותן חיות שבה כולם כלולים</p>

¹⁶⁹⁶ שכאן בהיכל השני סוד הברית, כמש"ל בהיכל השני ע"ש (יהל אור).

¹⁶⁹⁷ ששבת היא סוד הברית, צדיק, כידוע בהרבה מקומות רבו מלספר, ולכן אין מלין עד שיעבור עליו שבת א', כמ"ש בפ' תזריע בר"מ דף מ"ג ומ"ד פקודא דא למגזר לתמניא יומין גזירו דקיימא קדישא כו' ואיהו תמינאה לכל דרגין כו' וקרבנא דא כגוונא דקרבנא דבעירא דא לח' יומין כו' דכתיב ומיום השמיני והלאה ירצה במאי ירצה במעבר עליה חד שבתא כיון דאעבר עליה חד שבתא כדון ירצה דא לקרבנא ודא לקרבנא אמאי בגין דאתדבק ואזדמן לגבי ההוא שבת רזא דברית קדישא וע"ד כלל ברזא כו'. וסוד הענין כי בשבעת הימים נכנס במלכות, שהיא נקראת שבעת ימים כידוע, והן ז' דרגין דידה, ז' היכלות, רזא דמהימנותא, וזה סוד שבעת ימים יה' תחת אמו. וביום השמיני נכנס ביסוד, הברית, והוא בהיכל השביעי, שהיא ארון הברית, ושם נהר דנגיד ונפיק, ולכן עיקרו של הז' ימים הוא השבת, רק שמשלים הז' ימים לתשלום הז' ימים דידה. ואח"כ נכנס האדם בשבעים שנה שהוא דרגא דיסוד, כמ"ש בפ' לך לך בס"ת דף ע"ב ושבעים שנה דא איהי האי אילנא ממש כו' ושבעין שנין אתקרי. והוא מקבל מז"ס שעליו, מחכמה ולמטה, שהוא שמיני לו כנ"ל, מקבל מכ"א עשר שנין, כמ"ש בסוף תז"ח דף צ' ע"ב גליף גליפין וטש בוצינא ואפיק ח' ודא תמינאה לחושבנא כו' כל חיינ בי' שריין ואיהו יהיב למאן דל"ל חיינ כלל עאל לאינון חמש מאה עלמין ונטיל מינייהו חמשין שנה ולא יתיר ואיהו יהיב לבתר עאל לגבי אר"א וממה דיהב ליה יהיב איהו ואשלים לשבעין. וז"ס דיהיבו האבות ויוסף לדוד שבעין שנין {זהר וישלח קסח}. וכן אדם מאלף שנין שלו בסוד האלף לך שלמה אלף שנין דיסוד דנטיל מחכמה דרגא דאדה"ר ויהיב לדוד דל"ל חיינ כלל וחמשין הוא עטרא דדעת שמתפשט בה"ק, וב' מוחין דאר"א, והן דיסוד. וז"ס לחם משנה, בסוד מרדכי משנה, וכן יוסף במרכבת המשנה. והן ז' ימי השבוע, שבכולם יורד דבר יום ביומו, ובששי לחם יומים והיה משנה על אשר ילקטו יום יום. ובשבת ל"ל מגרמה כלום, וכולם מכינים לשבת, מחד שביך לשבת {ביצה טז}. ולכן עשרי' שנה הראשונים, שהן דרגא ליסוד שנוטל מאר"א, ששם אין שליטה ונגיעה לס"א, לכן אין מענישין לאדם, והן עה"ח. משא"כ בחמשין שנה, עה"ד טו"ר, שהוא עטרא דדעת, חו"ג, ושמיית בידים תתפשט, מחסד ולמטה, משא"כ באר"א, המוחין, חיי המלך, עה"ח. וזהו למעלה במקומן, אבל למטה, שבע תחתונות דבינה, מתפשט למטה, ולכן מ"ג שנה ולמטה, מענישין בב"ד שלמטה, ואז נעשה איש, שהוא גופא, כמ"ש בא"ר {קלו:} ע"פ כי לא אדם הוא כו' ע"ש (יהל אור).

¹⁶⁹⁸ ר"ל שבהיכל השני, שבו כליל ההוא רוחא וכל החיוון, הוא נכלל ונתאחד בזה ההיכל השלישי, עם כל מה שבהיכל השני, דהיינו ההיכל הראשון ורוחין וחיוון. וז"ש ואתייחדן דא בדא. ר"ל הרוח וההיכל הראשון עם הרוח וההיכל השני, ונעשו א'. וז"ש ואינון חד רוחא דכליל דא בדא. וההיכל הזה השלישי קיימא לאכללא וליחדא כו' כלילות הנ"ל (יהל אור).

<p>דא ברא ואינן חד רוחא דכליל דא ברא הכי נמי אית ליה תמניא סמכין לארבע סטרין דעלמא וכלהו אקרין יתדות המשכן (ס"א ואינן ממנן על תריסר אלפי ממנן אחרנין כל חד כאינן אחרנין) תרין סמכין דלסטר דרום אינן שכניא"ל עזוי"ה תרין סמכין דלסטר מזרח יהודי"ה עזריא"ל ואלין קיימי כל חד וחד על י"ב אלפי ממנן אחרנין וכלהו אקרין יתדות המשכן</p>	<p>ומתיחדים זה עם זה והם רוח אחת שכלולה זו בזו כך גם יש לו שמנה עמודים לארבעת צדדי העולם וכולם נקראים יתדות המשכן שני העמודים שלצד דרום הם שכניא"ל עזוי"ה (והם ממונים על שנים עשר אלף ממונים אחרים כל אחד כאותם האחרים) שני העמודים שלצד מזרח יהודי"ה עזריא"ל ואלו עומדים כל אחד ואחד על שנים עשר אלפי ממונים אחרים וכולם נקראים יתדות המשכן.</p>
<p>ואלין אתמנון על ההוא הבל דתנוקות דלעאן באורייתא לקיימא עלמא¹⁶⁹⁹ ואלין נטלי ההוא הבל וסלקי ליה לעילא וכל הבל והבל דאינן תנוקות דלעאן באורייתא לקיימא עלמא אתעביד מניה רוחא חדא וסלקא ההוא רוחא לעילא ואתעטר בעטרא קדישא ואתמנא נטורא דעלמא וכן כלהו¹⁷⁰⁰</p>	<p>ואלו התמנו על אותו הבל התינוקות שלומדים תורה לקיים את העולם ואלו נוטלים אותו הבל ומעלים אותו למעלה וכל הבל והבל של אותם תינוקות שלומדים בתורה לקיים את העולם נעשה ממנו רוח אחת ועולה אותה רוח למעלה ומתעטרת בעטרה קדושה ומתמנה שומר העולם וכן כלם.</p>
<p>תרין סמכין דאינן לסטר צפון עזפיא"ל (ס"א קטצירה"ל) קטצירה"ל ואינן ממנן</p>	<p>שני העמודים שהם לצד צפון עזפיא"ל (קטצירה"ל) קטצירה"ל והם ממונים</p>
<p>רנ/א</p>	
<p>על תריסר אלפי ממנן אחרנין כל חד וחד כדקאמרן תרין סמכין דלסטר מערב אינן עססני"ה אדירירי"ה (נ"א אדירי"ה) ואלין ממנן על תריסר אלפין ממנן אחרנין כל חד וחד כדקאמרן</p>	<p>על שנים עשר אלפי ממונים אחרים כל אחד ואחד כפי שאמרנו שני העמודים שלצד מערב הם עססני"ה אדירירי"ה (אדירי"ה) ואלו ממונים על שנים עשר אלפים ממונים אחרים כל אחד ואחד כפי שאמרנו.</p>
<p>אלין אתמנון¹⁷⁰¹ לאכרזא בכל רקיעין לכל אינן דמעברין בנייהו מאורייתא וסלקין לון דלא ילעון בה כדין נפקי כל הני ממנן ומכרזי ואמרי ווי לפלניא דאעבר בריה מאורייתא ווי ליה דקא אתאביד מעלמא דין ומעלמא דאת¹⁷⁰²</p>	<p>אלו התמנו להכריז בכל הרקיעים לכל אותם שמעבירים את בניהם מהתורה ומעבירים אותם שלא ילמדו אותה אז יוצאים כל הממנים הללו ומכריזים ואומרים אוי לפלוני שהעביר את בנו מהתורה אוי לו שאבד מהעולם הזה ומהעולם הבא.</p>

¹⁶⁹⁹ כמ"ש {שבת קיט:} אין העולם מתקיים אלא בשביל תינוקות של בית רבן. כי הן למודי ה', והן עמודים שהבית נכון עליהם, קיימין דעלמא, תרין קיימין. ולכן הנבואה בתינוקות, שמהם הנבואה יוצא. וכאן סוד הרביין, כרביא, אנפי זוטרי, כרובים נערים כידוע. וכאן סוד ההבל, דכלילא בתלת גוונין, באשא ורוחא ומיא. והן תלת נהורין דהיכל השלישי מהיכלות הנ"ל, כמ"ש שם, ושם הכ"ב אותיות שמלמדין לתינוק כמ"ש בזוהר {אחרי מות עג.}, ולכן מתחילין ללמוד עם התינוק ויקרא, שבו כ"ה אתוון דייחודא, שהן כ"ב נהורין ותלת נהורין כמ"ש ל. ואמר בפ' בראשית דף ל"ח ע"ב בהיכלא תליתאה ותמן כל אינן דרדקי דבי רבן כו' (יהל אור).

¹⁷⁰⁰ כמ"ש {איכה רבה פתיחה ב} ה' יודן נשיא' שלח לר"ח ולר"י ולר"א למיעבר בהדין קרתא דא"י למיעבד לון סופרין ומתנין כו', אמר להון אייתו לן נטורי קרתא כו'. ואי דין נטורי קרתא, א"ל ספריא ומתנייא הה"ד אם ה' לא יבנה בית שוא כו'. שהשומרים הן דרגא דנו"ה, שהן השלוחים, והן המגינין דדהבא והשלטין שבהיכל השלישי, והן השומרין את העיר. ולכן הביאו להן סנטרי קרתא, וא"ל אם ה' לא יבנה בית שוא עמלו בוניו בו, שינוקין הן הבונין הבית, כמ"ש וכל בניך למודי ה' ורב שלום בניך. ואמרו {ברכות סד.} א"ת בניך אלא בוניך, שבהן אתכנשא רבות קדשא ליסוד עולם. וז"ש ורב שלום. ועי"ז נבנה המלכות (יהל אור).

¹⁷⁰¹ שסט' דדרום הוא סטרא דקיומא, וצד מערב על היפוך, כנ"ל בהיכל הראשון על הזיווג (יהל אור).

¹⁷⁰² שכאן הוא ממשיחין ומכניסין לעלמא דאתי, כנ"ל בהיכל השלישי בהיכל הג', נהורין הנ"ל (יהל אור).

<p>היכלא רביעאה¹⁷⁰³ היכלא דא היכלא דקיימא בנהיר¹⁷⁰⁴ יתיר¹⁷⁰⁵ היכלא דא סחרין ליה תלתין ותריין יתדות עלאי¹⁷⁰⁶ וחמש מאה אלף אחרנין דממנן תחות אלין וארבע אחרנין עלאין על כלהו ובלהו יתדות דהיכלא דא אלין ארבע אינון חסדיהא"ל קסירי"ה (נ"א קסדי"ה) קדומי"ה דהריא"ל אלין ארבע ממנן על כלהו ובלהו אחרנין כלהו ממנן תחותיהו</p>	<p>ההיכל הרביעי ההיכל הזה הוא היכל שעומד באור יותר ההיכל הזה סובבים אותו שלשים ושתיים יתדות עליונות וחמש מאות אלף אחרות שממנות תחת אלה וארבע אחרות עליונות על כולן וכולן הן יתדות של ההיכל הזה אלו הארבעה הם חסדיהא"ל קסירי"ה (קסדי"ה) קדומי"ה דהריא"ל אלו הארבעה ממונים על כולם וכל האחרים כולם ממונים תחתיהם.</p>
<p>ועל ידא דאלין אתידע דינא למעבד בעלמא ועל אלין כתיב (דניאל ד יד) ומאמר קדישין שאלתא¹⁷⁰⁷ להני ארבע אתיין כל אינון חיילין די ממנן על דינא לשאלא היך אתגור דינא בעלמא כל אינון דינין דלא אתייהבו¹⁷⁰⁸ בפתקין לקימא דעלמא ועל דא כלהו אתיין לשאלא ובגין כך כלהו ממנן על דא¹⁷⁰⁹</p>	<p>ועל ידי אלה נודע הדין לעשות בעולם ועל אלו כתוב ומאמר קדושים שאלה לארבעה הללו באים כל אותם החילות שממנים על הדין לשאל איך נגזר הדין בעולם כל אותם הדינים שלא נתנו בפתקים לקיום העולם ועל כן כולם באים לשאל ולכן כולם ממונים על זה.</p>
<p>אינון תלתין ותריין אחרנין אינון ממנן על כל אינון דלעאן באורייתא תדיר ולא פסקי ביממא ובליליא¹⁷¹⁰ ואלין אחרנין¹⁷¹¹ כלהו</p>	<p>אותם שלשים ושנים האחרים הם ממונים על כל אותם שעוסקים בתורה תמיד ולא פוסקים ביום ובלילה ואלו</p>

¹⁷⁰³ הוא היכל זכות היכל הגבורה והדין וזה צריך מעמידים מפני שהדין מתגבר בו מצד הגבורה ומי ומי יהיה גבור לעמוד שלא ישרף העולם בדיניו ולכן צריך צנורות רבות מאד להעלות קרירות אש הדין הזה (אור יקר).
¹⁷⁰⁴ כנטיחו (יהל אור).

¹⁷⁰⁵ לכך יתדותיו הרבה, וכבר נודע כי סוד ל"ב נתיבות חכמה הם רחמים והם פתיחת התורה וגם חתימתה כעין ב' של בראשית ל' לעיני כל ישראל, ולכך קיום ההיכל הזה ומתיקות דינו בתורה כדמסיק ומספר הממונים הם היתדות ל"ב ותחת ממשלתם חמש מאות אלף, והענין שהל"ב הם שמונה לכל צד ותחת כל שמונה מאה ועשרים וחמשה אלף, והטעם כי הבינה למטה מחכמה ולכך סוד חמש מאות הוא מסוד הבינה ול"ב הם מסוד החכמה והם ממונים על התורה שהיא מתחשבת בחכמה ובינה, וראש לאלו הם ארבע דהיינו אחת לכל צד לדרום ולמזרח ולצפון ולמערב האחד "חסדיהא"ל ודאי ששמו חסד ולא חסד סתם אלא כל חסדי ה' הם רמוזים בו לקרר הדין, והשני "קסירי"ה לא מצאתי לשם זה גזרה אלא לשון קסר וירצה שהוא נשיא נשיאי רחמי שם י"ה, "קדומי"ה ודאי שהוא לשון קדם כי מהקדם העליון הוא וחותמו משם בשם "י"ה" דהיינו בראשית בקדמין בחכמתא. "דהריא"ל" היינו כמו דהריא"ל שהוא מצד ההדר העליון כנודע, וכשבא לחקור על אלו נמצאם שהם משלש ראשונות, הראשיים ארבעה מהכתר והם רחמים ודאי, השניים ל"ב מהחכמה, השלישיים חמש מאות אלף מבינה, והנה ישתתפו כאן רחמי שלש ראשונות לקרר דינו הנשפע לו מהגבורה ולזה כששלשה מדות אלו מסכימין אל הדין הדין נפעל, ולכך עם היות שנגזר אם לא יתפרסם על ידי אלו אינו נפעל (אור יקר), שכאן גבורים עומדים בפרץ, שומרי החומות, לשמור מקום הפרץ שפרצו בו (יהל אור).

^{1706/1706} נראה לפי שכל א' מד' היכלות אלו יש בו ח' יתדות וזה ההיכל הרביעי כולל כל מה שתחתיו ולכך הם ל"ב יתדות (מ"מ), שכאן מקום החצרות שסובבין לו, ל"ב נתיבות, ל"ב אלקים (יהל אור).
¹⁷⁰⁷ שבהיכל הרביעי מז' היכלות הוא בגזירת עירין פתגמא. וכאן ובמימר קדישין שאלתא, כמ"ש לקמן בדף רנ"ז ע"א בהאי היכלא אתער יצחק כו' עד בגזרת עירין פתגמא כו' (יהל אור).

¹⁷⁰⁸ ר"ל אותן דינין שלא נבחנו ונחתמו, כדי שיועיל התשובה (יהל אור).
¹⁷⁰⁹ פי' ד' הנז' שהם מעולים מכולם ממונים על זה. אבל הל"ב יתדות הם ממונים על פעולה אחרת כמ"ש הזוהר (מ"מ). ר"ל כל הארבע וכל הל"ב ות"ק אלף כלם ממונין ע"ז, שמהם שאלין הכל. וז"ס עיר וקדיש משמיא נחית כו'. עיר הוא שבהיכל הרביעי, בגזרת עירין. וקדיש הוא כאן, בסוד הת"ת שנקר' קדוש בסט' דגבורה, כמ"ש בר"מ פ' פנחס {ע"ש בדף רמה ע"ב וע' ואתחנן רעג:} ובתי' {תמ"ז צה.} וטהרו וקדשו וטהרו מצד החסד וקדשו מצד הגבורה (יהל אור).

¹⁷¹⁰ שהתורה היא בגבורה, כידוע בסוד וידבר אלקים את כל הדברים האלה. והן ל"ב נתיבות חכמה כנ"ל (יהל אור).
¹⁷¹¹ הם ת"ק אלף שתחתיהם הנז"ל (מ"מ).

<p>דתחותייהו¹⁷¹²1713 אינון ממנון על כל אינון דקבעין זמנין ידיעאן לאורייתא ועל דא אינון ממנון כלהו ולאענשא כלהו לכל אינון דיכלי לאשתדלא באורייתא ולא משתדלי</p>	<p>האחרים כולם שתחתיהם הם ממונים על כל אותם שקובעים זמנים ידועים לתורה ועל זה הם כולם ממונים ולהעניש את כולם את כל אותם שיכלו להשתדל בתורה ולא עוסקים.</p>
<p>היכלא חמישיאה היכלא דא קיימין ביה תלת מאה ושתיין וחמש ממנון כחושבן ימי שתא¹⁷¹⁴ ועילא מנייהו ארבע סמכין עלאין על כלהו ואלין אינון קרשיהא"ל סרטיהא"ל עסירי"ה קדמיא"ל ואלין אקרונ יתדות דהיכלא דא</p>	<p>ההיכל החמישי בהיכל הזה עומדים שלש מאות וששים וחמשה ממונים כחשבון ימות השנה ומעליהם ארבעה עמודים עליונים על כולם ואלה הם קרשיהא"ל סרטיהא"ל עסירי"ה קדמיא"ל ואלו נקראים יתדות של ההיכל הזה.</p>
<p>אלין אתמנון לבדהא¹⁷¹⁵ עלמא (אלין) כד נשמטא אתוספת מערב שבת לערב שבת ואיהי נפקת כד איהי נפקת אלין עמה ומעברי מישראל כל עציבו וכל יגיעו וכל מרירו דנפשא וכל רוגזא דעלמא ואלין אינון בדיחי עלמא</p>	<p>אלו התמנו לבדח את העולם (אלו) כשנשמה נוספת מערב שבת לערב שבת והיא יוצאת כשהיא יוצאת יוצאים אלה עמה ומעברים מישראל כל עצבות וכל יגיעה וכל מרירות הנפש וכל הרגז של העולם ואלה הם משמחי העולם.</p>
<p>כל אינון דלתתא מאלין ארבעה כלהו אתמנון לאעברא דינא מאינון מארי דינא ומאינון דטרדי לון בניהנס דיסלקון דינא מנייהו ועל דא כל אלין יתדות כלהו קיימי בחדוה ומחדוה נפקי וכלהו היכלין קיימי לאתעטרא לעילא כמה דאתמר</p>	<p>כל אותם שלמטה מהארבעה הללו כולם התמנו להעביר דין מאותם בעלי הדין ומאותם שטורדים אותם בגיהנם שיעלו מהם את הדין ועל כן כל היתדות הללו כולן עומדות בשמחה ויוצאות משמחה וכל ההיכלות עומדים להתעטר למעלה כמו שנתבאר.</p>
<p>היכלא שתיתאה היכלא דא היכלא דקיימא על כל היכלין תתאין בהאי מאה אחרנין דקיימאן לבר דאקרונ יתדות כאינון אחרנין ואינון מאה לסטר ימינא ומאה אחרנין לסטר שמאלא</p>	<p>ההיכל הששי ההיכל הזה היכל שעומד על כל ההיכלות התחתונים בזה מאה אחרים שעומדים בחוץ שנקראים יתדות כאותם האחרים והם מאה לצד ימין ומאה אחרים לצד שמאל.</p>
<p>תרין ממנון עלאין לסטר ימינא ותרין ממנון אחרנין עלאין לסטר שמאלא אלין דימינא אינון מלכיא"ל שמעיהא"ל ואלין דשמאלא אקרונ</p>	<p>שני ממונים עליונים לצד ימין ושני ממונים אחרים עליונים לצד שמאל אלו של הימין הם מלכיא"ל שמעיהא"ל ואלו של השמאל נקראים מסרסני"ה צפצפי"ה</p>

¹⁷¹² דכלהו תחותייהו (יהל אור).

¹⁷¹³ הן הת"ק אלף. וסוד הל"ב, הן ל"ב נתיבות חכמה. ות"ק אלף, הן נ' שערי בינה, ת"ק פרסי של עה"ח (יהל אור).

¹⁷¹⁴ והן שס"ה שייפין דנוקב', שהן בימינא, היכל האהבה. וכן רמ"ח שייפין דדכורא, הוא ג"כ בהיכל אהבה רבה, סוד הק"ש רמ"ח תיבין. כי הוא סוד הברית חסד דמתגלי בפום אמה, ובברית רמ"ח שייפין כללם, כמ"ש בא"ר דף קמ"ב ארכי' דההוא אמה מאתן וארבעין ותמניא עלמין וכלהו תליין בפומי' דאמה דאתקרי יו"ד כו' ות"ח דלא אתקרי אברהם שלים כו' ע"ש. וכן בנקודת ציון שבה, שס"ה היכלין דנוק', ובה שס"ה גידין, כמ"ש בפ' בראשית {נא:} ופ' פקודי {רכח:}. וע' בפ' וארא בר"מ דף כ"ה ע"א ומאן אינון רמ"ח פיקודין דאינון רמ"ח שייפין דב"ג, כיון דאשתלים בהו על האי בכלל, כדון ינדע באורח פרט, דדא איהו אסוותא לכלהו, וינדע כל יומי שתא דמתחברן למיהב אסוותא כו', בזמנא דשייפין אריקו ברכאין ליומי שתא כו', יומי שתא כמה דאתברכן מלעילא מרזא דאדם, ה"נ אתברכין מתתא מרזא דאדם, זכאין אינון ישראל בהאי עלמא באלין פקודין דאורייתא דאקרונ אדם כו'. והוא בסוד האדם הגדול, שבהיכל אהבה הוא סוד אדם כנ"ל. וסוד רמ"ח מ"ע הן בימינא דז"א, אברהם. ושס"ה ל"ת הן בימינא דנוק', ל"ת. ושם החיבור ז"ל, שייפין בשייפין, ואז נק' אדם. ועבתז"ח שם {נב.} גרמא תשיעאה דסלקא ביממא ונחית בליליא טמירא בתלת מאה ושתיין וחמש כו'. וש"י הן דאבות, וס"ה היא רגל רביעי, אדנ"י. והכל כאן סוד הברית. וכאן סוד השמש והיום כידוע (יהל אור).

¹⁷¹⁵ שכאן סוד החסד והרחמים כידוע. וז"ש כלהו קיימי בחדוה ומחדוה נפקי כו' (יהל אור).

<p>מסרסני"ה צפצפי"ה אלין אינון יתדות עלאין מימינא ומשמאלא</p>	<p>אלה הם יתדות עליונות מימין ומשמאל.</p>
<p>ואלין אינון קיימי וזמינין בעלמא בהווא זמנא דצדיקא¹⁷¹⁶ מטא זמניה לאסתלקא מעלמא ואתייהב רשו לסטרא אחרא אלין ארבע קיימי לאתעתדא תמן בגין דתפוק נשמתיא בנשיקה ולא תצטער בשלטנו דסטרא אחרא זכאין אינון צדיקא בעלמא דין ובעלמא דאתי דמאריהון אקדים עלייהו שולטניהון למהוי נטירן בעלמא דין ובעלמא דאתי¹⁷¹⁷</p>	<p>ואלה הם שעומדים ומזמנים בעולם באותו זמן שמגיע זמנו של צדיק להסתלק מהעולם ונתנה רשות לצד האחר אלו הארבעה עומדים להזדמן לשם כדי שתצא נשמתו בנשיקה ולא תצטער בשליטתו של הצד האחר אשריהם הצדיקים בעולם הזה ובעולם הבא שרבונם מקדים עליהם את שליטתם להיות שמורים בעולם הזה ובעולם הבא.</p>
<p>מהיכלא דא שראן כל רזין וכל דרגין עלאין¹⁷¹⁸ ותתאין¹⁷¹⁹ לאתחברא¹⁷²⁰ בגין דישתכח כלא עילא ותתא בשלימו למהוי כלא חד וחבורא חד לאתיחודא שמא קדישא כדקא יאות ולאשתלמא לאנהרא נגידו עלאה בתתאה¹⁷²¹ (נ"א לנגדא נהירו עלאה לתתא) ונהירו דבוצינין כחד (ס"א ונהרי בוצינין כלהו כחדא) דלא תעדי דא מן דא וכדין נגיד ואתמשך¹⁷²² מאן דאתמשך דלא אתידע ולא אתגליא¹⁷²³ בגין דיתקרב (נ"א דיתקדש)</p>	<p>מההיכל הזה מתחילים כל הסודות וכל הדרגות העליונות והתחתונות להתחבר כדי שימצא הכל מעלה ומטה בשלמות להיות הכל אחד וחבור אחד ליחד את השם הקדוש כראוי ולהשתלם שיאיר השפע העליון בתחתון (להשפיע אורות עליון בתחתון) ואור המאורות כאחד (ומאירים המאורות כולם כאחד) שלא יזוזו זה מזה ואז שופע ונמשך מה שנמשך שלא נודע ולא התגלה כדי שיתקרב (שיתקדש)</p>
<p>רנו/ב</p>	
<p>ויתיחד דא עם דא למהוי כלא ביחודא שלים כדקא יאות</p>	<p>ויתיחד זה עם זה להיות הכל ביחוד שלם כראוי.</p>
<p>זכאה חולקיה מאן דידע ברזין דמאריה לאשתמודעא ליה כדקא יאות דהא אינון אכלין חולקהון בעלמא דין ובעלמא דאתי על דא כתיב (ישעיה סה יג) הנה עבדי יאכלו זכאין אינון צדיקא דמשתדלי באורייתא יממא ולילי בגין דאינון ידעי אורחוי דקודשא בריך הוא וידעי ליחודא יחודא קדישא כדקא יאות דכל דידע ליחודא שמא קדישא בשלימו כדקא חזי זכאה איהו בעלמא דין ובעלמא דאתי¹⁷²⁴</p>	<p>אשרי חלקו של מי שיודע בסודות רבונו להכירו כראוי שהרי הם אוכלים חלקם בעולם הזה ובעולם הבא ועל זה כתוב (ישעיה סה) הנה עבדי יאכלו אשרי הצדיקים שעוסקים בתורה ימים ולילות משום שהם יודעים את דרכי הקדוש ברוך הוא ויודעים ליחד היחוד הקדוש כראוי שכל מי שיודע ליחד את השם הקדוש בשלמות כראוי אשריו בעולם הזה ובעולם הבא.</p>
<p>קשורא דכל הני היכלין¹⁷²⁵ הכא מתקשראן (יעקב קשירו דכל מהימנותא¹⁷²⁶ רוחא דקיימא</p>	<p>הקשר של כל ההיכלות הללו כאן נקשרים (יעקב קשר של כל האמונה רוח</p>

¹⁷¹⁶ כמ"ש {ברכות ח.} קשה שבכולן אסכרה, ניחא שבכולן נשיקה. אסכרה דמיא לפיטורי בפי וווט, נשיקה דמיא כו'. וכאן מיתת נשיקה כנ"ל {בראשית מד ע"ב כ ע"ב}. וז"ש בגין דתפוק כו'. ואלו ששה היכלות הן כלם בהיכל הששי שכולל וא"ו היכלין (יהל אור).

¹⁷¹⁷ כמ"ש כי מלאכיו יצוה לך לשמרך בכל דרכיך בעה"ז, ובעוה"ב ה' ישמור כו' (יהל אור).
¹⁷¹⁸ פי' אצילות (מ"מ).

¹⁷¹⁹ בי"ע (מ"מ).
¹⁷²⁰ שכאן מתחברין כל ההיכלות, כמ"ש בפ' בראשית בהיכל הששי ע"ש (יהל אור).

¹⁷²¹ פי' שפע זעיר (מ"מ).

¹⁷²² פי' הארת אריך ואו"א לזעיר וז"ש דלא אתידע ולא אתגלייא (מ"מ).

¹⁷²³ ר"ל אור הג"ר דלא נגיד לון עד דמשתכחין דו"נ כאחד כמ"ש למטה (יהל אור).

¹⁷²⁴ שהן מייחדין עלמא עלאה ותתאה כאחד, עוה"ז ועוה"ב (יהל אור).

¹⁷²⁵ עכשיו הולך ומפרש יחוד כל השש היכלות עם ו"ק דאצילות (יהל אור).

<p>לקבלא דרוחא דאיהו לתתא¹⁷²⁷ והאי רוחא (ס"א דאיהו לעילא קיימא) לתתא קיימא לקבלא רוח עילאה דכל רוחין קיימין ביה¹⁷²⁸ דא איהו יעקב דאיהו רוח אמצעייתא דכל רוחין איהו נטיל האי היכלא שתיתאה באינון נשיקין לאתדבקא רוחא ברוחא כמה דאת אמר (שיר א ב) ישקני מנשיקות פיהו¹⁷²⁹ וכל נשיקה איהו (ס"א הכא קשירו דכל מהימנותא) יעקב דאיהו רוח אמצעייתא דכל רוחין איהו נטיל האי היכלא שתיתאה באינון נשיקין) לאתדבקא רוחא ברוחא תתאה בעלאה ובאלין נשיקין אסתלק רוחא דלתתא לאתדבקא ברוחא דלעילא¹⁷³⁰ וכד מתדבקן רוחא ברוחא כדין רוחא עלאה¹⁷³¹ סתימאה שארי על האי רוחא דאמצעייתא ועד לא אתער לאתדבקא רוחא ברוחא רוחא עלאה לא שריא על (האי) רוחא דאמצעייתא</p>	<p>שעומדת כנגד רוח שהיא למטה וזו הרוח שהיא למעלה עומדת כנגד רוח עליונה שכל הרוחות עומדות בה זהו יעקב שהוא רוח אמצעיית של כל הרוחות והוא לוקח ההיכל הששי באותן נשיקות של דבקות רוח ברוח כמו שנאמר (שיר השירים א) ישקני מנשיקות פיהו וכל נשיקה היא) (כאן הקשר של כל האמונה יעקב הוא רוח אמצעיית של כל הרוחות הוא נוטל את ההיכל הששי הזה באותן הנשיקות) להדבק רוח ברוח התחתון בעליון ובנשיקות הללו מתעלה הרוח שלמטה להדבק ברוח שלמעלה וכשנדבקות רוח ברוח אז הרוח העליונה הנסתרת שורה על הרוח הזו של האמצע וטרם שמתעוררת להדבק רוח ברוח הרוח העליונה אינה שורה על (זו) הרוח של האמצע.</p>
<p>ורוא דא כד אתאחיד רוחא ברוחא כדין שראן נשיקין לאתחברא ומתערין שאר שייפין בתיאובתא ורוחא דא מתדבקא בדא וכדין שייפין כלהו מתערי אלין באלין לאתקשרא שייפא בשייפיה¹⁷³²</p>	<p>וסוד זה כשנאחזות רוח ברוח אז שורות הנשיקות להתחבר ומתעוררים שאר האיברים בתשוקה ורוח זו מתדבקת בזו ואז האיברים כולם מתעוררים אלה באלה להקשר איבר באיבר.</p>

¹⁷²⁶ שבו נקשרין כל ה"ק, כמו היכל הרצון שכולל כל הששה היכלות, והוא כולל כל הע"ס, דירית לאו"א ומזלא, ונוק' נקשרת בו (יהל אור).

¹⁷²⁷ ר"ל ת"ת דדכורא נגד היכל הרצון. וזיווגם הוא רוחא ברוחא כמ"ש לקמן (יהל אור).

¹⁷²⁸ ר"ל לקבל רוח הבינה, שהכל קיימין ביה כידוע. ומפרש והולך דא איהו יעקב דאיהו רוחא אמצעייתא דכל רוחין כו'. שכל הע"ס נחלקין לב' חלקים, ג"ר נכללין בבינה, ו"ק בת"ת, ומלכות שכוללת כל הז' היכלות. וכן נחלקין בעולם שנה נפש, שמים וארץ ואויר, חום וקור ורויה, ראש בטן גויה. וכן בשמות אק"ק הו"ה אדנ"י. וכן בשם הו"ה, י"ק דלא מתפרשין לעלמין, ו', ה'. וכן בכל דבר. והו' ת"ת אמצע להם (יהל אור).

¹⁷²⁹ והוא ביעקב, כמ"ש וישק יעקב לרחל. והן רוחא ברוחא, ברוח הפה. וזהו סוד ת"ת אויר. [הגה. ולכן יחן שם ישראל נגד ההר, בלב אחד כאיש אחד, ששם קשירו דכל היכלין, ו"ק, דרגיה דישראל, וכמ"ש בפ' בראשית ע"ש]. וז"ס שאמרו ישקני על מתן תורה ששם סוד הפה בסיני, כמ"ש בז"ח שה"ש דף מ"ח ע"ב. ושם נתחבר שמים עם הפה של הארץ, רוחא ברוחא, כמ"ש {מכילתא יתרו בפסוק וירד ה' על הר סיני} ויט שמים וירד מלמד שהרכין הקב"ה שמים ושמי שמים על הר סיני כו'. ושמים הוא ת"ת כנ"ל, ושמי שמים בינה כידוע. והוא סוד הנ"ל. וז"ש למטה וכד מתדבקן רוחא ברוחא כדין רוחא עלאה כו' (יהל אור).

¹⁷³⁰ ר"ל סוד דביקת רוחא ברוחא להעלות רוח התחתון היכל הרצון בעליון, בת"ת. שלא תאמר שהעליון יורד למטה. וז"ש איהו נטיל האי היכלא שתיתאה. שנוטל אליו. וז"ס ישקני מנשיקות פיהו כו' משכני אחרין נרוצה הביאני המלך חדריו כו' (יהל אור).

¹⁷³¹ ר"ל רוח הבינה שכוללת כל ג"ר, שורה על ת"ת, ומתדבק כולא כחדא. וז"ס ישקני כו' כי טובים דודין מיין, סוד היין של בינה, ודודין טובים. ומפרש מהי הטוב, ואמר מיין, שמשם הם טובים, סוד מוחין. לריח שמנין טובים, מוחין דאבא, ומשם סוד האהבה, נהירו דחכמתא. וז"ש עלמות אהבון (יהל אור).

¹⁷³² ר"ל לכך כל ההיכלות מתקשרין כאן עם הו"ק, שמחמת הנשיקין מתעוררין כל השייפין כולן לאכללא זה בזה. ולכן כשמגיע התפלה להיכל הרצון, אז מתערין כל ההיכלין להכלל בו"ק. וז"ס כלילת הו"ק בת"ת, וששה היכלות בהיכל הרצון, והוא ברוחא דנשיקה, שבו כלול הרוח של כל האיברים, ומתדבק בנשיקה. והנשיקין אלו הוא סוד מארבע רוחות באי הרוח. והוא סוד הנשמה ואוירא דרוחא שבא מהנשיקין, שהן ד' רוחות, כמ"ש בפ' תרומה דף קמ"ו ע"ב בספרא דר"ה סבא כו' אתפשט לארבע רוחין, והוא כמ"ל רוח שבפה הנושק, ושנכלל בפי הנשוק, וכן ברוח (הנושק) {הנשוק} בפיו, ושנכלל בפה (הנשוק) {הנושק}, [מגומגם הל' קצת] כידוע {ע"ח של"ט פ"ט}. והוא סוד בצלמו בצלם אלקים, דו"נ, שכל א' כלול מזו"נ, כמ"ש בר"פ במדבר {קז.}, ורוח דדכורא שנכלל בנוקביה הוא צלם הנוקבא, שדכורא נכלל בה, ובדכורא

<p>ואי תימא מאן אתער שייפי תתאי או שייפי עלאי שייפי תתאי מתערי תדיר לגבי¹⁷³³ עלאי מאן דאיהו בחשוכא תאיב תדיר למהוי בנהורא שלהובא אוכמא דלתתא אתער תדיר לגבי שלהובא חוורא דלעילא בגין לאתדבקא ביה ולמשרי תחותיה ורזא דא (תהלים פג ב) אלהים אל דמי לך אל תחרש ואל תשקוט אל.</p>	<p>ואם תאמר מי מעורר האיברים התחתונים או האיברים העליונים האיברים התחתונים מתעוררים תמיד לעליונים מי שהוא בחשכה תאב תמיד להיות באור שלהבת שחורה שלמטה מתעוררת תמיד לשלהבת לבנה שלמעלה כדי להדבק בה ולשרות תחתיה וסוד זה אלהים אל דמי לך אל תחרש ואל תשקוט אל.</p>
<p>כד נטיל יעקב האי היכלא שתיתאזה כדין אקרי¹⁷³⁴ בשמא קדישא עלאה שלימא ויהויה ואי תימא שלימא דכלא לאו הכי אלא כד אשתלימו כלהו היכלין אלין באלין כדין אקרי כלא בשמא שלים יהויה אלהים ודא הוא¹⁷³⁵ שמא שלים מכלא ועד לא אתחברו דא עם דא היכלין בהיכלין לא אקרי בשמא שלימא דא וכד מתחברן כחדא אלין באלין כדין אשתלים כלא מעילא ותתא ונהירו דעילא לעילא נחתא ושריא על כלא ואתקשר כלא כחדא (למהוי כלא כחדא) למהוי כלא חד</p>	<p>כשנטל יעקב את ההיכל הששי הזה אז נקרא בשם קדוש עליון שלם וה' ואם תאמר שלמות הכל לא כן אלא כשנשלמו כל ההיכלות אלה באלה אז הכל נקרא בשם שלם יהו"ה אלהים וזהו שם שלם מהכל וטרם שהתחברו זה עם זה היכלות בהיכלות לא נקרא בשם השלם הזה וכשמתחברים כאחד אלה באלה אז משתלם הכל ממעלה ומטה ואור שלמעלה למעלה יורד ושורה על הכל ונקשר הכל כאחד (להיות הכל כאחד) להיות הכל אחד.</p>
<p>ורזא דמלה יעקב נטיל ארבע נשין וכליל לון כנויה ואף על גב דאוקימנא להאי מלה ברזא אחרא דאיהו קיימא בין תרין עלמין¹⁷³⁶ ורזא דכלא כד יעקב נטיל האי היכלא דאיהו שתיתאזה נטיל וכליל בגוויה כל אינון ארבע נשין ארבע מלאכין וכלהו דבקי בהיכלא דא אלין אינון¹⁷³⁷ ארבע רישי נהרין דכתיב (בראשית ב י) ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים אלין ארבע רישי אינון ארבע נשין נטיל לון יעקב (כדקאמרן ליה אצטריך ואיהו) נטיל היכלא דא</p>	<p>וסוד הדבר יעקב נטל ארבע נשים וכלל אותן בתוכו ואף על גב שבארנו את הדבר הזה בסוד אחר שהוא עומד בין שני עולמות וסוד הכל כשיעקב נטל את ההיכל הזה שהוא ששי נטל וכלל בתוכו כל אותן ארבע נשים ארבעה מלאכים וכולם דבוקים בהיכל הזה אלו הם ארבעה ראשי הנהרות שכתוב ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים אלו ארבעה ראשים אותן ארבע נשים שנטל יעקב (כמו שאמרנו ולו צריך והוא) נטל ההיכל הזה.</p>
<p>וכדין אקרי האי היכלא ויהויה כד איהו לטב כמה דאת אמר (שמות יג כא) ויהויה הולך לפניהם יומם (בראשית יח יז) ויהויה אמר המכסה אני מאברהם וכד אתחבר יצחק בהיכלא דבי דינא דאקרי זכות"א כדין אקרי כלא ויהויה לאענשא לחייביא כמה דאת אמר (שם יט כד) ויהויה המטיר על סדום וגו' וכלא</p>	<p>ואז נקרא ההיכל הזה וה' כשהוא לטוב כמו שנאמר וה' הלך לפניהם יומם וה' אמר המכסה אני מאברהם וכשהתחבר יצחק בהיכל בית הדין שנקרא זכו"ת אז נקרא הכל וה' להעניש את הרשעים כמו שנאמר (שם יט) וה' המטיר על סדם וגו' והכל בסוד אחד כראוי.</p>

הוא רוח דנוקבא שנכלל בדכורא. וכן נפש ורוח של האדם הוא ג"כ מאלו ד' רוחות, שהן ג"כ ז"נ נכלין כל אחד מדו"נ (יהל אור).

¹⁷³³ בראשית נא ע"א (הערת הזהר).

¹⁷³⁴ ריג ע"א (הערת הזהר).

¹⁷³⁵ רנח ע"ב בראשית עח ע"א (הערת הזהר).

¹⁷³⁶ ויצא קנג ע"ב (הערת הזהר).

¹⁷³⁷ רנד ע"א (הערת הזהר).

<p>ברזא חדא כדקא יאות</p>	
<p>וכד יעקב נטיל היכלא דא כדין אקרי כלא רצון שלום (וסימניך (אסתר ב טו) ובהגיע תור אסתר) ודא הוא עת רצון ומכאן ולהלאה שראן היכלין לאתחברא ולא תקשרא אלין באלין ואף על גב דתנינן¹⁷³⁸ דרומית מזרחית וכלא איהו כחדא הכא איהו רוחא ברזא דבקתא חדא</p>	<p>וכשיעקב נטל את ההיכל הזה אז הכל נקרא רצון שלום (וסימניך (אסתר ב) ובהגיע תור אסתר) וזוהי עת רצון ומכאן ולהלאה מתחילים ההיכלות להתחבר ולהקשר אלו באלו ואף על גב ששנינו דרומית מזרחית והכל הוא כאחד כאן הוא רוח ברזא דבקתא אחת.</p>
<p>מכאן שרי אברהם דאיהו ימינא דאקרי אהב"ה (רבה דקאמרן ואיהו נטיל היכלא דאקרי אהב"ה) כדין (יחזקאל מז ז) שדים נכנו ואתמליין מכל טוב לספקא ולא תזנא כלא מהכא וכד אלין¹⁷³⁹ שדים נכנו ואתמליין מגו רחימו עלאה כדין אקרי היכלא דא אל שד"י כדקאמרן ובהאי אסתפק כל</p>	<p>מכאן התחיל אברהם שהוא ימין שנקרא אהבה (רבה כמו שאמרנו והוא נטל ההיכל שנקרא אהב"ה) אז שדים נכנו והתמלאו מכל טוב לספק ולהזין הכל מכאן וכשאלה השדים נכנו והתמלאו מתוך אהבה עליונה אז נקרא היכל זה אל שד"י כפי שאמרנו ובזה קבל כל העולם ספוק כשנברא.</p>
<p>רנ/א</p>	
<p>עלמא כד אתברי¹⁷⁴⁰ דהא כד אתברי עלמא לא יכיל למיקם¹⁷⁴¹ בקיומא¹⁷⁴² ולא הוה קאים עד דאתגלי היכלא דא¹⁷⁴³ דנטיל אברהם¹⁷⁴⁴ וכד אתגלי אברהם בהאי היכלא¹⁷⁴⁵ (נ"א כדי לעלמא דיהא ספוקא וכו')¹⁷⁴⁶ כדין אמר לעלמא די¹⁷⁴⁷ הא ספוקא לאתזנא מניה¹⁷⁴⁸ עלמא¹⁷⁴⁹ ולא תקיימא¹⁷⁵⁰ ובגין כך א"ל שד"י¹⁷⁵¹ אקרי א"ל שד"י לכלא ביה (נ"א ולא תזנא מיניה תא הוי היכלא דא זמין וכו')</p>	<p>שהרי כשנברא העולם לא יכל לעמד בקיום ולא היה עומד עד שהתגלה ההיכל הזה שנטל אברהם וכשנתגלה אברהם בהיכל הזה (כדי שלעולם יהיה ספוק) אז אמר לעולם די הרי ספוק להזין ממנו העולם ולהתקיים ולכן נקרא אל שדי אל שד"י לכל בו (ולהזון ממנו בא וראה היכל זה עתיד וכו').</p>
<p>וזמין קודשא בריך הוא¹⁷⁵² למליא ליה¹⁷⁵³ (נ"א ביה) ולא תקנא ליה¹⁷⁵⁴ לזמנא דאתי דכתיב</p>	<p>ועתיד הקדוש ברוך הוא למלא אותו (בו) ולהתקינו לעתיד לבא שכתוב למען</p>

¹⁷³⁸ ויקרא קכ ע"א (הערת הזהר).

¹⁷³⁹ פקודי רנג ע"א (הערת הזהר).

¹⁷⁴⁰ שלא היה זכות לעולם להתקיים אם לא על צד החסד אל שדי המספיק בחסדיו לעולם (אור יקר).

¹⁷⁴¹ מפני שאין בו מעשה מצות שלא נצטוו, ולזה לא יכיל אפילו שיקיימו בני אדם הטוב, כל שכן שלא היו עושים רק רע כל היום (אור יקר).

¹⁷⁴² מפני שלא היה תורה וזכות נעשה בו כלל והזכות הנעשה בו לא היה על צד התורה אלא רק על צד הטוב בלבד (אור יקר).

¹⁷⁴³ דהיינו היכל אהבה שהיותם מתפרנסים היה על צד חסדו של הקדוש ברוך הוא ובחסד רחמיו התחתונים היו מתפרנסים בלי תורה, כשידע אברהם ענין זה תפס במדה זו לקיים העולם בחסד (אור יקר).

¹⁷⁴⁴ במה שהיה מקיים חסד בעולם תפס בחסד עליון בהתייחדו בחסד תחתון אהבה רבה באהבה זוטא (אור יקר).

¹⁷⁴⁵ דהיינו חסד אברהם באהבה זוטא (אור יקר).

¹⁷⁴⁶ נמחק צמ"נ.

¹⁷⁴⁷ ירצה היה די ספק מזון לעולם (אור יקר).

¹⁷⁴⁸ פי' בהאי היכלא היינו היכל אהבה דבריא (מ"מ).

¹⁷⁴⁹ דהיינו שם שדי שמספיק לעולמו די (אור יקר).

¹⁷⁵⁰ עם היות שאין העולם כדאי מפני שאין התעוררות בו בשום מעשה מצוה או תורה והם שני בחינות האחד (אור יקר). והיינו שם אל מקיים העולם ומחזיקו והנו על צד הגבורה הרחמנית והיינו שתי בחינות אלו א"ל שד"י (אור יקר).

¹⁷⁵¹ והוא על צד החסד שלא להסתכל אם ראויים או בלתי ראויים (אור יקר).

¹⁷⁵² בינה שהוא המנהיג הייחוד הזה בספירות ובהיכלות (אור יקר).

<p>(ישעיה סו יא) למען תינקו ושבעתם משד תנחמיה¹⁷⁵⁵ למען תמוצו והתענגתם מזיו כבודה¹⁷⁵⁶ שד תנחמיה וזיו כבודה כלא איהו בהאי היכלא¹⁷⁵⁷ וכדין בההוא זמנא כתיב (בראשית כא ז) מי מלל לאברהם¹⁷⁵⁸ הניקה בנים¹⁷⁵⁹ שרה דהא יניקא תליא ביה באברהם</p>	<p>תינקו ושבעתם משד תנחמיה למען תמצו והתענגתם מזיו כבודה שד תנחמיה וזיו כבודה הכל הוא בהיכל הזה ואז באותו זמן כתוב מי מלל לאברהם הניקה בנים שרה שהרי הניקה תלויה בו באברהם.</p>
<p>יצחק דאיהו שמאלא דקודשא בריך הוא אתר דמניה מתערין כל דינין דעלמא ואיהו דרועא דשמאלא שירותא דכל דינין וכל דינין מתערי מתמן האי איהו נטיל ואחיד ההוא היכלא דאקרי זכותא לאתחברא דינא בדינא ולמהוי כלא קשורא חדא בגין דהאי איהו דינא דלעילא ורשימיין דדינין קיימיין ביה</p>	<p>יצחק שהוא השמאל של הקדוש ברוך הוא המקום שממנו מתעוררים כל הדינים של העולם והוא זרוע שמאל ראשית כל הדינים וכל הדינים מתעוררים משם זהו שנוטל ואוחז באותו היכל שנקרא זכות להתחבר דין בדין ולהיות הכל קשר אחד משום שזהו דין שלמעלה ורשימות הדין תלויים בו.</p>
<p>והכא אתרשים שמא קדישא דאקרי אלהים בגין דאית אלהים היים דאיהו לעילא לעילא סתים מכלא ואית אלהים דאיהו בי דינא דלעילא ואלהים דאיהו בי דינא דלתתא¹⁷⁶⁰ הדא הוא דכתיב (תהלים נח יב) אך יש אלהים שופטים בארץ¹⁷⁶¹ אלהים עלאה רזא דאלהים חיים כליל לאלין דלתתא וכלא איהו חד</p>	<p>וכאן נרשם השם הקדוש שנקרא אלהים משום שיש אלהים חיים שהוא למעלה למעלה נסתר מהכל ויש אלהים שהוא בית דין שלמעלה ואלהים שהוא בית דין שלמטה זהו שכתוב אך יש אלהים שפטים בארץ אלהים עליון סוד של אלהים חיים כולל את אלה שלמטה והכל הוא אחד.</p>
<p>בהאי היכלא¹⁷⁶² אתער יצחק וכלהו שבעין ותרין נהורין דכלילין ביה דמנייהו אתגורו כל דינין (ס"א דעלמא דלתתא) דלתתא דעלמא דכתיב (דניאל ד יד) בגזרת עירין פתגמא ואמאי אקרין עירין¹⁷⁶³ אלא בגין דכלהו קיימיין בהאי עיר¹⁷⁶⁴ (תהלים מח ט) עיר יהו"ה צבאות עיר</p>	<p>בהיכל הזה מתעורר יצחק וכל שבעים ושנים האורות שכלולים בו שמהם נגזרים כל הדינים (של העולם שלמטה) של מטה של העולם שכתוב בגזרת מלאכים הדבר ולמה נקראו עירין אלא משום שכלם עומדים בעיר הזו עיר ה' צבאות עיר אלהינו כל אותם ההיכלות למעלה כל</p>

¹⁷⁵³ מצד החסד דהיינו שדי כדפירשנו וזה אינו צריך תיקון אלא מלוי שהרי יסודו חסד ודאי (אור יקר).

¹⁷⁵⁴ היינו מצד הגבורה היכל זכות הנשרש בשם אל וזה עיקרו דין אלא שנתקן ומתמתק בחסד (אור יקר).

¹⁷⁵⁵ דהיינו בחינת שד"י (אור יקר).

¹⁷⁵⁶ דהיינו א"ל (אור יקר).

¹⁷⁵⁷ והנה בחינת היכל אהבה הוא סוד שרה וחסד עליון הוא סוד אברהם, כמו שיעקב וארבע נשין הוא סוד היכל הרצון בתפארת כן אברהם ושרה הוא סוד אהבה רבה באהבה זוטא (אור יקר).

¹⁷⁵⁸ ודאי מדת מ"י בינה כדפירשנו מלל לאברהם להתייחד חסד בהיכל אהבה, ולכן היכל זה מתמלא מחלב (אור יקר).

¹⁷⁵⁹ שהם שאר ההיכלות למטה שכולם יונקים מחלב השדים האלו שהם שדי שרה, והניקה בנים שרה, ואם תאמר והרי שרה לא ילדה אלא בן אחד שהוא יצחק כך הוא שהיכל זכות הוא היכל הגבורה דבו כללות כל ההיכלות כדפי' שכשהיכל זכות בכלל בהיכל אהבה כל ההיכלות נכללים בהיכל זכות, נמצא יצחק בן אחד ובנים הרבה ולכן הניקה בנים שרה בדדיה שהם א"ל שד"י שבהיכל אהבה כדפירשנו (אור יקר).

¹⁷⁶⁰ והיינו בינה וגבורה ומ' (מ"מ).

¹⁷⁶¹ פי' מביא ראייה מדלא אמר שופט בארץ אלא שופים ש"מ שהם ג' אלהים (מ"מ).

¹⁷⁶² פי' היכל זכות דבריא (מ"מ).

¹⁷⁶³ הנה כפי הפשט כבר נתבאר בסוף אדרת האזינו בדף רצ"ה ע"ב וז"ל מאי עיר בספרא דאגדתא ויהי עריך פירוש נשון אויב. וע"ד הסוד הוא כי כל הקטרוג של האדם הוא מחמת בעלי הדין שרוצים שהעולם יתנהג בקו הדין ולא בחסד לפנים מן השורה והנה כל הדינין נכללים בה' שרשים שהם חמשה גבורות הנקראים מנצפ"ך כנז' אצלנו ומנצפ"ך הוא בגימט' פ"ד כמנין עיר ועל כן היכל הזכות שהוא היכל הגבורה נקרא עיר וגם כל המלכים אשר בתוכו נקראים עירין וזמ"ש בגזרת עירין פתגמא: (שער מאמרי רשב"י).

¹⁷⁶⁴ פי' שיונקים מן המ' הנק' עיר (מ,מ).

<p>אלהינו כל אינון היכלין לעילא כל חד וחד אקרי עיר¹⁷⁶⁵ כמה דאת אמר (דניאל ד י) עיר וקדיש ואלין אינון עירין דקיימין לנו בנו דהיכלא דקיימין בעיר בנין כך אקרון עיריין</p>	<p>אחד ואחד נקרא עיר כמו שנאמר מלאך וקדוש ואלו הם עירין שעומדים לפני ולפנים של ההיכל שעומדים בעיר לכן נקראים עיריין.</p>
<p>האי היכלא¹⁷⁶⁶ אתכליל ביצחק וכלא (איהו) בהיכלא דאברהם בנין דימינא אכליל לשמאלא ותא חזי כל חד וחד כליל לחבריה והא אוקימנא דבנין דא אברהם עקד ליצחק בנין לאכללא ביה דינא (נ"א בימינא) ולאשתכחא שמאלא כליל בימינא (ס"א ולאשתכחא ימינא על שמאלא ולאשלטא וכו') ולאשלטא ימינא על שמאלא</p>	<p>ההיכל הזה נכלל ביצחק והכל הוא בהיכל של אברהם משום שהימין מכליל את השמאל ובא וראה כל אחד ואחד כולל את חברו והרי בארנו שבגלל זה אברהם עקד את יצחק כדי להכליל בו דין (בימין) ולהמצא שמאל כלול בימין (ולהמצא הימין על השמאל ולהשליט וכו') ולהשליט את הימין על השמאל.</p>
<p>ועל דא קודשא בריך הוא פקיד ליה לאברהם לקרבא בריה לדינא ולא תקפא עלוי ולא פקיד ליצחק אלא לאברהם ועל דא אשתכח דא בדינא ודא בחסד¹⁷⁶⁷ וכלא חד ואתכליל דא בדא¹⁷⁶⁸ והכי אתכלילו היכלין תתאין בעלאין</p>	<p>ועל כך הקדוש ברוך הוא צוה את אברהם להקריב את בנו לדין ולהתחזק עליו ולא צוה את יצחק אלא את אברהם ועל כן נמצא זה בדין וזה בחסד והכל אחד ונכללו זה בזה וכך נכללו ההיכלות התחתונים בעליונים.</p>
<p>כד נטיל יצחק היכלא דא כדין בלא איהו לטב דינא בזכותא¹⁷⁶⁹ ועל דא בעי בר נש דדאין דינא למידן דינא בזכותא בנין דאיהו רזא עלאה שלימו דדינא בנין דלית שלימו דדינא אלא בזכותא דא בלא דא לאו איהו שלימו דינא בזכותא דא איהו שלימו דמהימנותא כגוונא דלעילא</p>	<p>כשנטל יצחק את ההיכל הזה אזי הכל הוא לטוב דין בזכות ועל כך צריך אדם שדן דין לדון דין בזכות משום שהוא סוד עליון שלמות הדין משום שאין שלמות של דין אלא בזכות זה בלי זה אינו שלמות דין בזכות זוהי שלמות האמונה כדוגמא שלמעלה.</p>
<p>ביומא דראש השנה כד דינא אתער בעלמא בעאן ישראל לתתא לאתערא רחמי מגו שופר כגוונא דרזא עלאה והא אוקימנא ובעינא לחברא דינא לקבל זכותא בנין דכד קיימא דינא בזכותא בלא איהו בחבורא חדא ועילא ותתא בשלימו וכדין (איוב ה טז) ועולתה קפצה פיה דלית לה רשו לאסמאה ולקטרנא בעלמא וכדין בלא ביחודא חדא כדקא יאות ודינא בלא זכו לאו איהו דינא</p>	<p>ביום של ראש השנה כשדין מתעורר בעולם צריכים ישראל למטה לעורר רחמים מתוך שופר כמו הסוד העליון והרי בארנו וצריכים לחבר דין כנגד זכות משום שכשעומד דין בזכות הכל הוא בחבור אחד ומעלה ומטה בשלמות ואז (איוב א) ועולתה קפצה פיה שאין לה רשות להסטיין ולקטרג בעולם ואז הכל ביחוד אחד כראוי ודין בלי זכות אינו דין.</p>
<p>ודא איהו דישראל דאית לון דינא בזכותא אבל שאר עמין לא אית לון דינא בזכותא ועל דא אסיר לן לסדרא דינין דילן בערכאי דעמין עכו"ם דהא לית לון חולקא בסטר מהימנותא דילן דכתיב (תהלים קמז ב) לא עשה בן לכל גוי</p>	<p>וזהו שישראל שיש להם דין בזכות אבל לשאר העמים אין להם דין בזכות ועל כן אסור לנו לסדר דינים שלנו בערכאות של עמים עובדי עבודה זרה שהרי אין להם חלק בצד האמונה שלנו שכתוב לא עשה בן לכל גוי ומשפטים בל ידעום ומצד של</p>

¹⁷⁶⁵ ור"ל שכל ההיכלות בעצמם דבריא שהם גופי הספירות שנק' היכל נקר' עיר וכן אלו הפנימיים שבתוך ההיכל נקראים גם כן עיר וז"ש ואלין אינון עירין (מ"מ).

¹⁷⁶⁶ פי' היכל הזכות דבריא' (מ"מ).

¹⁷⁶⁷ פי' יצחק נכלל בחסד (מ"מ).

¹⁷⁶⁸ פי' אברהם נכלל מן דינא (מ"מ).

¹⁷⁶⁹ פי' יצחק נקר' דינא שהוא גבור' ומלכות היא בהיכל הזכות דבריא וכשנטל יצחק שהוא גבור' דאצילות היכל הזכות דבריא' מתחבר יצחק עם המ' שבהיכל זה וזהו דינא בזכותא וכמ"ש לקמן (מ"מ).

<p>ומשפטים בל ידעום ומסטרא דישראל כל מאן דדאין דינא ולא אכליל ביה זכות דא איהו חטי דקא גרע רוא דמהימנותא ואסמי גרמיה להווא סטרא דאית ביה דינא בלא זכות</p>	<p>ישראל כל מי שדן דין ולא הכליל בו זכות זהו חוטא שגורע סוד האמונה ומסטה עצמו לאותו צד שאין בו דין בלי זכות.</p>
<p>ותא חזי כד קיימי סנהדרין לתתא למידן דיני נפשות אצטריכו למפתח בזכותא בנין לאכללא זכותא בדינא ותו דהא אקרין מבי¹⁷⁷⁰ זכותא ועל דא אשתדלותא דלהון למפתח בזכותא ושראן בזכותא מזעירא¹⁷⁷¹ ולבתר אשתלים דינא מעלאה¹⁷⁷² למהוי זכותא כליל בדינא דא לעילא¹⁷⁷³ ודא לתתא¹⁷⁷⁴ דינא בזכותא שלימו דדינא דא בלא דא לאו איהו שלימו ובנין כך יצחק</p>	<p>ובא וראה כשעמדו סנהדרין למטה לדון דיני נפשות הצטרכו לפתח בזכות כדי להכליל זכות בדין ועוד שהרי נקראו מבית הזכות ועל כן השתדלותם לפתח בזכות ומתחילים בזכות מן הקטן ואחר כך נשלם הדין מן העליון להיות זכות כלולה בדין זה למעלה וזה למטה דין בזכות שלמות הדין זה ללא זה אינו שלמות ומשום זה יצחק</p>
<p>רנז/ב</p>	
<p>ורבקה כחדא אינון¹⁷⁷⁵ דא דינא ודא זכותא למהוי שלימו כחדא זכאה חולקהון דישראל דקודשא בריך הוא יהב לון אורייתא שלימתא למיהך בארח קשוט כגוונא דלעילא</p>	<p>ורבקה הם כאחד זה דין וזו זכות להיות שלמות כאחד אשרי חלקם של ישראל שהקדוש ברוך הוא נתן להם תורה שלימה ללכת בדרך אמת כדוגמא שלמעלה.</p>
<p>תא חזי דאינון לא דיינין דינא אלא בזכו ולעיינא זכותא בקדמיתא למהוי כליל דא בדא וסנהדרין קא מהפכי בזכותא בדינא לאכללא כלא כחדא בנין דלא ישלוט סטרא אחרא¹⁷⁷⁶ דהא כד זכותא לא אשתכח סטרא אחרא אשתכח דאקרי חובה ואתחברת בדינא ואתתקפת ודא הוא דינא בחובה</p>	<p>בא וראה שהם לא דנים דין אלא בזכות ולעין זכות בראשונה להיות כלול זה בזה וסנהדרין מהפכים בזכות בדין להכליל הכל כאחד כדי שלא ישלט הצד האחר שהרי כשזכות לא נמצאת הצד האחר נמצא שנקרא חובה ומתחברת בדין ומתחזקת וזהו דין בחובה.</p>
<p>ועל דא ביומא דראש השנה בעינא לחברא זכותא בדינא¹⁷⁷⁷ ולא יתגבר חובה ובנין כך</p>	<p>ועל כן ביום של ראש השנה צריכים לחבר זכות בדין שלא תתגבר החובה ולכן צריכים שזכות ודין שיהיו כאחד משום</p>

¹⁷⁷⁰ רנא ע"א (הערת הזהר).

¹⁷⁷¹ פי' שהוא נגד מלכות שהיא עיר קטנה (מ,מ).

¹⁷⁷² פי' נגד גבורה שהיא עילאה (מ"מ).

¹⁷⁷³ פי' גבורה שהיא דינא (מ"מ).

¹⁷⁷⁴ פי' מלכות הנק' זכותא (מ"מ).

¹⁷⁷⁵ ור"ל יצחק הוא גבורה ורבקה היא מ' הנק' זכותא (מ"מ).

¹⁷⁷⁶ הענין שהם ממש היכל זכות, וכמו שהיכל זכות בהיותו מתאחד בהיכל אהבה למעלה בגבורה הנכללת בחסד אין חצונים שולטים והדין מתוקן, כך הם בהיותם מהפכין לזכות הרי נקשרים בימין ודינם מתוקן ואין חצונים מתאחדים בהם ואין נפתל ועקשות בדינם, אמנם אם לא היה כך היה החצוני מתערבב ביניהם וצד הזכות מסתתם והיה הדין מעוקל, ולזה נשמרים מהחצוני שלא יערבבם באותו הדרך ממש שהוא השמירה העליונה והייהוד למעלה (או ריקר).

¹⁷⁷⁷ היינו תשר"ת תש"ת תר"ת שלישי, שהראשון תיקון הדינים בזכר והשני תיקוני הדינים בנקבה השלישי כדי לקשר זכר בנקבה ונקבה בזכר ממטה למעלה והיינו "לחברא זכותא כדינא" היכל זכות בגבורה אחר המתקת שניהם, דהיינו הראשון לכלול גבורה בחסד, השני לכלול היכל זכות בהיכל אהבה, השלישי לקשור היכל זכות הנקשר בהיכל אהבה בגבורה הנכללת בחסד והיינו "שלום" שמשלתם הדין והרחמים ונעשה שלום ביחוד הנזכר ביניהם והיינו על ידי השלום שהוא המייחד והמקשר יחד הספירות כנזכר (אור יקר).

<p>בעינא זכותא ודינא למהוי כחדא בנין דאיהו שלים דכד סטרא אחרא שלטא¹⁷⁷⁸ לאו איהו שלים¹⁷⁷⁹ אלא קטרוגא כמה דאיהו קטרוגא¹⁷⁸⁰ ואינון ארבע מיתות וכד סטרא דאיהו זכות שלטא כלא איהו שלים שלום ואמת חסד ורחמים (מלכים ב' כ &)</p>	<p>שהוא שלם שכשהצד האחר שולט אינו שלם אלא קטרוג כמו שהוא קטרוג והם ארבע מיתות וכשהצד שהוא זכות שולט הכל הוא שלם שלום ואמת חסד ורחמים.</p>
<p>וכד אתחברת סטרא אחרא בדינא שלטא בקטרוגא באינון ארבע מיתות בית דין סקילה שריפה הרג וחנק כלהו שלטנותא דקטרוגא בישא סקילה בנין דאיהו אבן נגף שריפה בנין דאיהו צור מכשול אשא תקיפא הרג דא חרב תאכל בשר תאכל בשר ודאי דשלטא¹⁷⁸¹ בבשרא ודא הוא (בראשית ו יג) קץ כל בשר חנק בנין דאיהו קללת אלהים ההוא דשלטא על חנק על צליבו ואוקימנא בנין דלא ישתאר אלא בשרא בלחודוי וההוא קללת אלהים שלטא בבשרא מרה חשוכא ובנין כך דא לטב ודא לביש</p>	<p>וכשמתחבר הצד האחר בדין שולט בקטרוג באותן ארבע מיתות בית דין סקילה שרפה הרג וחנק כולן שלטון הקטרוג הרע סקילה משום שהוא (ישעיה ח) אבן נגף שרפה משום שהוא צור מכשול אש חזקה הרג זה חרב תאכל בשר תאכל בשר ודאי ששולטת בבשר וזהו קץ כל בשר חנק משום שהוא (שם כא) קללת אלהים אותו ששולט על חנק על צליבה ובארנו משום שלא נשאר אלא בשר לבדו ואותו קללת אלהים שולט בבשר מרה שחורה ולכן זה לטוב וזה לרע.</p>
<p>ואצטריכו ישראל דרזא דמהימנותא בהו לאסתמרא בנין דישלוט סטרא דמהימנותא ולא יהבון דוכתא לסטרא אחרא לשלטאה זכאין אינון בעלמא דין ובעלמא דאתי עלייהו כתיב (ישעיה ס כא) ועמך כלם צדיקים וגו'</p>	<p>והצטרכו ישראל שבהם סוד האמונה להשמר כדי שישלט צד האמונה ולא יתנו מקום לצד האחר לשלט אשריהם בעולם הזה ובעולם הבא עליהם כתוב ועמך כולם צדיקים וגו'.</p>
<p>נביאין דאינון סטרין עלאין תרין ירכין דסמכין לאורייתא קדישא¹⁷⁸² אינון נטלין</p>	<p>הנביאים שהם צדדים עליונים שתי ירכים שתומכות בתורה הקדושה הם</p>

¹⁷⁷⁸ שהוא לעשות דין למטה על ידם מיד השלום מסתלק ואין זו פעולת השלום אלא "קטרוגא" דהיינו החצוני הגובר וכאשר יפתחו בזכות תחלה ויסכים הדין אל המיתה היינו שאחר שנגמר הייחוד נשפע הדין אל החוץ והייחוד מתפרד, ולזה הם ארבע מיתות שאין מיתה מצד עץ החיים כי באור פני מלך חיים וימצא משם יסורים ותוכחות כאומרו אשרי הגבר אשר תייסרנו "ה וכתוב יסור יסרני י"ה, אמנם אין מצדו המות דכתיב ולמות לא נתנני, וכיון שמיתה מצויה שם החצון מצוי שם שמצדו המות ולהכי קאמר דוד ובגבורתך תדינני, וכתוב יהלמני צדיק חסד ויוכיחני וכו' אמנם במיתה קאמר ואל תאטר עלי באר פיה וכתוב אל תתן ה' מאויי רשע וכיוצא, וכתוב יסרני ה' אך במשפט אל באפך פן תמעטיני, ועם היות שנאמר ואל תבא במשפט היינו במשפט הכניסה שיצא הדין אל החוץ כדפירשנו, ולזה רצה יסרני הסוף והתוכחות יהיה במשפט, לא תחל ת דין לבד במשפט (אור יקר).

¹⁷⁷⁹ דהיינו שגבר זכות על ידי הייחוד והדין נגמר מצד הקדש ואין מלחמה וקטרוג נכנס שם כל[ל] ועיקר דהיינו "שלום ואמת חסד ורחמים" הם ארבעה נגדיים לארבע מיתות שהם ארבעה קליפות, שלום הפך חנ"ק, אמת הפך הר"ג, חסד הפך שריפ"ה, רחמים הפך סקיל"ה שהם ארבעה הפכיות אלו לאלו והטעם כי שלום ממנו חיים אל הי ביסוד, אמת הוא עץ החיים ודאי, חסד הוא נובע מ'בינה מקור חיים שהיא אלהים חיים והיא נקראת ארץ החיים, רחמים מכתר וחכמה שהם החיים ודאי והחכמה תחיה בעליה ומשם מקור חיים, ואלו כולם שולטים בחיים ייחוד הדינים זכות גבורה מצד קשרם כדפירשנו, אמנם בהתפרדם והדינים החצונים שולטים מצד היותם יונקים הדינים ממקורותיהם שאז אין ייחוד כלל (או ריקר).
¹⁷⁸⁰ פי' שהוא מקטרג בדבר שרוצה לקטרג עליו כדי להרוג האדם בד' מיתות ב"ד וזהו ואינון ד' מיתות (מ"מ).

¹⁷⁸¹ שלח קע ע"א (הערת הזהר).

¹⁷⁸² פי' דזעיר שעליהם סומך הזעיר הנק' תורה שבכתב ושם הם הנביאים (מ"מ).

<p>להיכלא¹⁷⁸³ דתרין רוהין ביה דאינון נוגה וזוהר ואינון תרין ירכין לתתא לסמכא לאינון היכלין דלעילא¹⁷⁸⁴ דאקרין תורה שבעל פה כמה דאית סמכין¹⁷⁸⁵ לאורייתא דאיהי תורה שבכתב כך אית סמכין¹⁷⁸⁶ קיימין לאורייתא דאיהי תורה שבעל פה ואתכלילו דא בדא¹⁷⁸⁷ כדין אלין תרין סמכין דלתתא כד מתחברן באלין עלאין אתרשים בהו סטרא דנבואה ומאן איהו¹⁷⁸⁸ מראה¹⁷⁸⁹ דאיהו כגוונא דנבואה</p>	<p>נוטלים את ההיכל שבין שתי רוחות שהן נגה וזהר ואותן שתי ירכים למטה לתמך אותם ההיכלות שלמעלה שנקראו תורה שבעל פה כמו שיש תומכים לתורה שהיא תורה שבכתב כך יש תומכים עומדים לתורה שהיא תורה שבעל פה ונכללו זה בזה אז שני התומכים הללו שלמטה כשמתחברים בעליונים הללו נרשם בהם צד הנבואה ומיהו (רמז) מראה שהוא כמו הנבואה.</p>
<p>וכל אינון מאריהון דמראה מהכא ינקין לעילא נבואה הכא מראה ועל דא איהו דא כגוונא דא ודא כגוונא דא וכד מתחברן דא בדא כדין שליט על האי אתר (אתרשים)¹⁷⁹⁰ שמא קדישא דאקרי צבאות¹⁷⁹¹ בגין דכל אינון היילין קדישין כלהו קיימי הכא וכלהו אקרין מסטרא דנבואה מראה וחלמא מסטרא דנבואה הוו</p>	<p>וכל אותם בעלי המראה יונקים מכאן למעלה נבואה וכאן מראה ועל כן זהו כמו זה וזה כמו זה וכשמתחברים זה בזה אז שולט על המקום הזה (נרשם) השם הקדוש שנקרא צבאות משום שכל אותם חיילות קדושים כולם עומדים כאן וכולם נקראו מצד הנבואה מראה וחלום מצד הנבואה היו.</p>
<p>ואף על גב דקא אמרינן די בנו ההוא אות קיימא קדישא שריא שמא דא בגין דכלהו היילין נפקי מהאי אות עם כל דא ירכין דאינון קיימין לבר¹⁷⁹² קרינן על שמא דא ואלין אינון¹⁷⁹³ דאקרין ברייתי דהא ברייתא לבר ממשנה מתניתין קיימא לגו ברייתי ואקרין ירכין בתי ברא¹⁷⁹⁴ כגוונא די לעילא</p>	<p>ואף על גב שאנחנו אומרים שבתוך אותה ברית הקדש שורה השם הזה משום שכל החילות יוצאים מהאות הזו עם כל זה הירכים שהן עומדות בחוץ קרויות על השם הזה ואלו הם שנקראים בריתות שהרי בריתא מחוץ למשנה משניות עומדות לתוך הבריתות ונקראות ירכים בתים חיצוניים כדוגמא שלמעלה.</p>
<p>מתניתין איהו רזא¹⁷⁹⁵ דקיימא לגו דאולפי תמן עקרא דכלא ועל¹⁷⁹⁶ תנאי¹⁷⁹⁷ ורזא (נ"א</p>	<p>משנה היא סוד שעומד לפניו שעקר הכל לומדים משם וכן התנאים וסוד (זה)</p>

¹⁷⁸³ פי' היכל נוגה שהוא נצח והיכל זוהר שהוא הוד שהוא עצם השמים דבריא. וז"ש ואינון תרין ירכין לתתא דהיינו נ"ה דזעיר דבריא' כמ"ש של בשם הרב (מ"מ).

¹⁷⁸⁴ פירוש שנ"ה דבריא הוא סומכים לנ"ה דמי דאצילות הנקרא תורה שבע"פ שנ"ה דמ' הם עומדים עליהם (מ"מ).

¹⁷⁸⁵ פי' נ"ה דזעיר דאצילות (מ"מ).

¹⁷⁸⁶ פי' נ"ה דזעיר דבריא הנז' (מ"מ).

¹⁷⁸⁷ פי' נ"ה דזעיר בנ"ה דמ'. ונ"ה דמ' בנ"ה דבריא. (מ"מ).

¹⁷⁸⁸ רמז (הערת הזהר).

¹⁷⁸⁹ קשה דהכא משמע דמראה הוא כשמתחברים נ"ה דבריא באצילות ולעיל בסוף היכל השני אמר דמראה וחלום הוא מנ"ה דבריא (מ"מ).

¹⁷⁹⁰ (מחזק במ"מ)?

¹⁷⁹¹ פי' שם צבאות כשמתחברים נ"ה דאצילות בנ"ה דבריא ולכך אמר ואע"ג דקא אמרינן וכו' דמשמע דצבאות הוא ביסוד עכ"ז גם נ"ה דבריא כשמתחברים עם נ"ה דאצילות נק' צבאות וז"ש ועל"ד ירכין דאינון קיימין לבר קרינן על שמא דא דה"ג. וכן הוא בזוהר מדויק (מ"מ).

¹⁷⁹² הנפש נה"ם היא רק השורש למה שלמטה ממדרגת האדם, והיא עומדת בהאדם רק לקשר אותו לכל מה שלמטה ממנו שהוא לקשרו עם הגוף והעולם, ולכן נקרא הנפש לבר מגופיה (וכמ"ש בזוה"ק בראשית כא ע"ב, ופ' תולדות קמו ע"א, ופ' וישלח קסו ע"א, ופ' פקודי רנז ע"ב, ופ' נשא קמג ע"א) (הקדו"ש יז ע"ד).

¹⁷⁹³ פי' נ"ה אלו דבריא נק' ברייתות לפי שהם לבר (מ"מ).

¹⁷⁹⁴ פי' נ"ה דבריא הם בתי ברא' והם דוגמת נ"ה דאצילות וז"ש כגוונא דלעילא (מ"מ).

¹⁷⁹⁵ ר"ל שהמשנה היא במ' דאצילות ולכך היא לגו מברייתא שהברייתא דבריא (מ"מ).

¹⁷⁹⁶ לך (נוסף במ"מ).

¹⁷⁹⁷ ור"ל שהתנאים שהם המשנ' הם במ' (מ"מ).

<p>דא¹⁷⁹⁸ דהך (שיר ה ב) אנהגך אביאך אל בית אמי¹⁷⁹⁹ תלמדני אל בית אמי דא קדש הקדשים תלמדני דא הוא רוא דמתניתין דכד עאל דא נהר¹⁸⁰⁰ דנגיד ונפיק בההוא בית קדש הקדשים כתיב תלמדני ודא הוא רוא דאקרי משנה כמה דאת אמר (דברים יז יח) את משנה התורה הזאת</p>	<p>של זה אנהגך אביאך אל בית אמי תלמדני אל בית אמי זה קדש הקדשים תלמדני זהו סוד המשנה שכשנכנס הנהר הזה ששופע ויוצא לאותו בית קדש הקדשים כתוב תלמדני וזהו הסוד שנקרא משנה כמו שנאמר את משנה התורה הזאת.</p>
<p>כד אתמשכא לבר אקרי ברייתא תרין ירכין אינון ברייתי רוא דרוזין דלא אתייהיב לאתגלאה בגין דלא אתמסר רוא בר לחכימי עליונין ווי אי אתגלי ווי אי לא אתגלי בגין דאיהו רוא מרוזין עלאין דקודשא בריך הוא אנהיג ביה עלמא</p>	<p>כשנמשכה החוצה נקראת בריתא שתי הירכים הן בריתות סוד הסודות שלא נתנה רשות לגלות משום שלא נמסר סוד זה רק לחכמים עליונים אוי אם יתגלה ואוי אם לא יתגלה משום שהוא סוד מהסודות העליונים שהקדוש ברוך הוא מנהיג בו את העולם.</p>
<p>בית ראשון קיימא בימי שלמה לקבל עלמא עלאה ואיהו אקרי בית ראשון ואשתמש כלא בבית קדשי הקדשים אתר דאשתמש ביה שמשא</p>	<p>בית ראשון עמד בימי שלימה כנגד העולם העליון והוא נקרא בית ראשון והכל השתמש בבית קדש הקדשים המקום שבו השתמש השמש</p>
<p>רנח/א</p>	
<p>בסיהרא¹⁸⁰¹ ורוזין עלאין כלהו בשלימו וקיימא עלמא באשלמותא</p>	<p>בלבנה וסודות עליונים כולם בשלמות והעולם עומד בשלמות.</p>
<p>ולבית גרמו חובין ואתמשכו רזין ואתדחיין מבית קדש הקדשים לבר כד אתדחו לירכין כדין קיימו לבר דאקרון בתי בראי ואצטריכו לברייתי</p>	<p>ואחר כך החטאים גרמו ונמשכו הסודות ונדחו מבית קדש הקדשים החוצה כשנדחו לירכים אז עמדו בחוץ שנקראו בתים חיצוניים והצטרפו לבריתות.</p>
<p>בית שני קיימו בבתי בראי בירכין ומנייהו אהדרו ושארן (האי) בבית קדש הקדשים ואיהו בית שני ואינון אהרנין אשתארו בברייתא לבר ביני ירכין (ס"א והני עקרא דלהון מתניתין דאיהו בית שני וברייתא אינון דשארן כבי ירכין והווי וכו') והווי אולפין ממתניתין ואתנהיגו מינה והיינו רוא דכתיב (ישעיה ב ג) כי מציון תצא תורה</p>	<p>בית שני עמדו בבתי החיצוניים בירכים ומהם חזרו ושרויים (היו) בבית קדש הקדשים והוא בית שני ואותם אחרים נשארן בחוץ בברייתא בין הירכים והיו לומדים מהמשנה והנהגו ממנה והיינו סוד הכתוב כי מציון תצא תורה.</p>
<p>ולבית כד גרמו חובין אתעדי שולטנותא דהאי בית שני (ואף על גב) דשלטנא דיליה לא הוה כבית ראשון דהוה ביה שלמא תדיר בגין דמלכא דשלמא דיליה תדיר הוה כגויה ועל דא הוה בשלם בית שני לא הוה ביה שלם הכי בגין דערלה קטרוגא ביה תדיר ועל דא הווי כהני</p>	<p>ואחר כך גרמו החטאים העבר שלטון הבית השני (ואף על גב) ששלטונו לא היה כמו בית ראשון שהיה בו שלום תמיד משום שהמלך שהשלום שלו תמיד היה בתוכו ולכן היה בשלום בבית שני לא היה בו שלום כך משום שבערלה יש תמיד קטרוג ולכן היו כהנים מזמנים בתוכו</p>

¹⁷⁹⁸ מ"מ גורס את המוסגר.

¹⁷⁹⁹ פ' ישראל אומרים ליסוד דזעיר אנהגך אביאך אל בית אמי שהוא יסוד דניקבא ואזי תלמדני שמקבלים השפע וז"ש אל בית אמי דא ק"ק שיסוד דנוק' נק' ק"ק (מ"מ).

¹⁸⁰⁰ פירוש כמ"ש שכשנכנס יסוד דזעיר ביסוד דנוק' אז ישראל מקבלים השפע (מ"מ).

¹⁸⁰¹ פירוש שבק"ק שהוא יסוד דנוקבא שם משמש הזעיר הנקר' שמש (מ"מ).

<p>זמינין בנויה לקטרגא בהאי ערלה ולהו אצטריך מלה לקטרגא בהדה ולאגנא על בית שני וכלא ברזא כדקא הזי</p>	<p>לקטרג בערלה הזו ולהם הצטרך דיבור לקטרג כנגדה ולהגן על בית שני והכל בסוד כראוי.</p>
<p>לבתר גרמו חובין ושלטא ההיא ערלה¹⁸⁰² ואתדהיין מבית שני לבר ונחתי מתמן לחמוקי ירכין לתתא (נ"א ולבית נחתו מתמן ואתדהו מאינזן חמוקי דלתתא) עד די שרון לתתא ברנלין וכד יתבון ברנלין כדין (זכריה יד ד) ועמדו רגליו ביום ההוא ועלמא בכלא יתנהיג ברזא עלאה כדקא הזי ואף על גב דאתדהו ולא אשתבכו מניה ולעלמין אתאחידו ביה</p>	<p>אחר כך גרמו החטאים ושלטה אותה ערלה ונדחו מבית שני החוצה וירדו משם לחמוקי הירכים למטה (ואחר כך ירדו משם ונדחו מאותם החמוקי של מטה) עד שהיו שרויים למטה ברגלים וכשישבו ברגלים אז ועמדו רגליו ביום ההוא והעולם יתנהג בכל בסוד עליון כראוי ואף על גב שנדחו ולא נעזבו ממנו ולעולמים נאחזו בו.</p>
<p>ומאן דידע ומדיד בשיעורא¹⁸⁰³ דקו המדה ארכא דמשיכו דירכין עד רגלין יכיל למנדע¹⁸⁰⁴ משיחא דגלותא דאתמשך ורזא איהו בין מחצדי חקלא וכלא ברזא עלאה ובגין דא כלהו ברייתי וכלהו תנאי וכלהו אמוראי קיימי בדוכתייהו כדקא הזי אלין לגו ואלין לבר באינזן חמוקי ירכין (ואלין לבר) ולתתא מברכין ובכולהו אקרי תורה שבעל פה ובכלהו נחתי ישראל ואתגלו</p>	<p>ומי שיודע ומודד בשעור של קו המדה ארך ההמשך של הירכים עד הרגלים יכול לדעת את מדת הגלות שנמשכת וזהו סוד בין קוצרי השדה והכל בסוד עליון ולכן כל הבריות וכל התנאים וכל האמוראים עומדים במקום כראוי אלו לפנים ואלו לחוץ באותם חמוקי הירכים (ואלו לחוץ) ולמטה מהברכים ובכלם נקרא תורה שבעל פה ובכלם ירדו ישראל וגלו.</p>
<p>וכדין כד יסתיים גלותא במשיכו דרגלין כדין ועמדו רגליו ביום ההוא¹⁸⁰⁵ ויתעבר ההוא רוחא</p>	<p>ואז כשתסתים הגלות בהמשכת הרגלים אז ועמדו רגליו ביום ההוא ותעבר</p>

1802

1803 רלג ע"א (הערת הזהר).

1804 ויקרא רס ע"א (הערת הזהר).

1805 הנה עיקר ענין ביאור הדבר הזה ביארתי לעיל במאמר ת"ח נשמתא כו' בדר"ד ע"ב בענין ביאור מהות מיינן נוקבין מה ענינים וע"ש באורך וזכירהו כאן בתכלית הקיצור. הנה ביארנו כי ענין המיינן נוקבין הם הם בחינות נשמות בני אדם התחתוני אשר היו כלולות באותם השבעה מלכים דארץ אדום אשר התחברות כולם יחד הם פרצוף אדם אחד מראשו ועד רגליו ואדם הזה הקדוש נטבע בתוך הקלי' אשר גם הם בצורת פרצו' אדם מראשו ועד רגליו ונתערב זה בתוך זה ומובלע בתוכו והנה באדם הא' יצאו כל הנשמות כלולות בו מבחינת אחר באחר ועדין היה צריך להוציאם מבחי' פנים בפנים ועל ידי חטאו של אדם הטיל בהם זוהמת הנחש וחזרו ונפלו והטבעו בתוך אדם של הקליפות. וכאשר עמדו ישראל על הר סיני פסקה זוהמתם וכולם עמדו על הר סיני את אשר ישנו פה ואת אשר איננו והיו כולן שם חירות ממלאך המות שהוא בחינת הקליפה ובעגל חזרו והטבעו תוך הקלי' (ע"ח ש' ל"ו ש' מעוט {ע"ד} הירח פ"ב) ובבית ראשון שבנה שלמה אשר רומז אל רחל נוקבא דז"א הנקראת עקרת הבית היתה אז עמו פנים בפנים בכל אורך שיעור קומת דז"א ועלתה עד ראשו ואז היתה לקבל עלמא עלאה כו'. וקיימא עלמא באשלמותא כו' פירוש כי עיקר בית ראשון או בית שני שניהם הם ברחל נוקבא דז"א אלא שבזמן בית ראשון כיון שהיתה שוה בקומתה אל הז"א ואז גס האימא עלאה הנצח הוד יסוד שלה מתלבשין ומתפשטין בסוד מוחין תוך ז"א עד החזה שלו כנודע וכיון שגם רחל נוקביה דז"א היתה עולה עד כנגד ראשו דז"א שהוא כנגד בינה לכן נקראת גם רחל עלמא עלאה ונקראת ה"א עלאה. אבל בבית שני אשר רחל לא עלתה רק עד החזה דז"א בלבד והי' קומתה פנים בפנים מחזה דז"א עד רגליו אשר שם אין הבינה מתפשטת תוך ז"א נכן נקרא הבית הזה השני ה"א תתאה אלא שכיון שהיתה עמו פנים בפנים היה בית המקדש השני בנוי אבל אח"כ בעת חרבן בית שני חזרה להיות אחור באחור עמו ומן החזה ולמטה בלבד ואז הנשמות היו טבועות בתוך אדם דקליפות באותו שיעור הנז' עצמו שהוא מן החזה ונמטה שלו עד רגליו אשר כל הקומה הזו היא בחינת נצח והוד הנקראים ירכין וזמ"ש כד אתדחו לירכין כדין קיימי לבר כו' ועוד בחרבן בית שני הזה ירדו עוד אל חמוקי ירכין כו' ונמצא כי שיעור הגלות זה נמשך כל זמן שעדין לא נתבררו הנשמות מתוך אדם דקליפה (דף כ"ה ע"א) מבחינת ירכין ורגלין דיליה ולכן מאן דידע אורכא דמשיכו דירכין עד רגלין יכיל למינדע משיכה דגלותא דאתמשך ואנו בכל הזמן הזה אנו מברדין אותם הנשמות על ידי תפילותינו מעט מעט וכשנגמרו להתברר עד סיום הרגלים כדין כתיב ועמדו רגליו ביום ההוא כי כבר היה קיום אל הרגלים של הקדושה שהובררו ונסתלקו מתוך הקליפה וכדין אתי משיחא (שער מאמרי רשב"י). הנה כבר ידעת כי כוונת הגלות הוא להוציא בירורי הקדושה שבלע אדם בליעל כנזכר בשער הגילגולים בפ' א' וב' והנה בכל

<p>מסאבא ערלה מן עלמא ויתהדרון ישראל בלהודייהו לשלמאא כדקא יאות בנין דההוא ערלה נחית לון לתתא עד השתא ומכאן ולהלאה דהאי ערלה אתקציץ ואתעבר מגו עלמא כדין (דברים לג כד) וישכון ישראל בטח בדרך עין יעקב בההוא עין יעקב ולא אשתכח מקטרנא עליהו זכאה חולקהון דישראל בעלמא דין ובעלמא דאתי</p>	<p>אותה רוח הטומאה ערלה מן העולם ויחזרו ישראל לבדם לשלט כראוי משום שאותה ערלה הורידה אותם למטה עד עכשיו ומכאן והלאה שהערלה הזו תתקצץ ותעבר מתוך העולם אז וישכן ישראל בטח בדרך עין יעקב באותה עין יעקב ולא ימצא מקטרג עליהם אשרי חלקם של ישראל בעולם הזה ובעולם הבא.</p>
<p>יוסף הצדיק עמודא דעלמא איהו נטיל ברשותא היכלא טמיר וגניו וברשותיה קיימא היכלא שביעאה ואף על גב דקא אמרן דהיכלא¹⁸⁰⁶ דלבננת הספייר ברשותיה קיימא הכי הוא דביה מתקן אבל תא חזי נביאים דקא אמרן כד מתחברי לתתא תרין דרגין מתפרשין מנייהו מראה וחלום וקיימי בירכין באינן חמוקין קיימי מראה וההוא דאקרי נבואה קטנה מירכין ולתתא (ס"א לתתא) קאים¹⁸⁰⁷ חלום עד דמאטו רגלין ברגלין ותמן קאים היכלא תתאה ואקרי לבנת הספיר</p>	<p>יוסף הצדיק עמוד העולם הוא נטל ברשות היכל טמיר וגנוז וברשותו עומד ההיכל השביעי ואף על גב שאמרנו שההיכל של לבנת הספיר עומד ברשותו כך הוא שבו מתקן אבל בא וראה הנביאים שאמרנו כשמתחברים למטה שתי דרגות נפרדות מהם מראה וחלום ועומדים בירכים באותם חמוקים עומדים מראה ואותו שנקרא נבואה קטנה מהירכים ולמטה (למטה) עומד חלום עד שיגיעו רגלים ברגלים ושם עומד היכל תחתון שנקרא לבנת הספיר.</p>
<p>כלא ירכין בירכין לאשתלמא חד בחד וכלהו דרגין דנבואה דהא מתמן נפקי ושראן ואתעבידו מנייהו מראה ושראן על האי אתר ואתעביד מנייהו חלום יוסף הצדיק איהו שלימא דכלא איהו נטיל כלא בנין דכלא אתקן בניניה כלא תאיב בתיאובתא בניניה</p>	<p>הכל ירכים בירכים להשתלם אחד עם אחד וכולם הדרגות של הנבואה שהרי משם יוצאים ושורים ונעשה מהם מראה ושורים על המקום הזה ונעשה מהם חלום יוסף הצדיק הוא שלמות הכל הוא נטל הכל משום שהכל התתקן בגללו הכל משתוקק בתשוקה בגללו.</p>
<p>תא חזי בשעתא דיוסף הצדיק קיימא לאתקנא כלא כדין איהו נטיל כלא וכד אתחבר</p>	<p>בא וראה בשעה שיוסף הצדיק עמד לתקן הכל אז הוא נטל הכל וכשהתחבר</p>

מקום שגלו ישראל גלתה השכי' עמהם כי מתלב' בשר ההו' לברר ולהוציא' בלעו מפיו בסו' (תהילים קג יט) ומלכותו בכל משלה וז"ש כל המיצר לישראל נעשה ראש כי גורמי' למל' להיות שם בארצם ואחר שכן הוא הם מקבלים שפע תחלה ואח"כ מהם ניזונים כל העולם כולו בהיותה שם בגלות עם ישראל. והנה גלות מצרי' הוא כנגד הכתר שעל הראש וגלות בבל הוא כנגד המוחין דהיינו הראש עצמו ועליו נאמר (דינאל ב לח) אנת הוא רישיה דדהבא ולכן כמו שבקדושה הכתר אינו נתפס בשם ובאות כן לא הוזכרו אלא ד' גלויות נגד ד' אותיות הויה וד' נהרות הם נגד אלו ונהר פישון הוא בבל וגם אמרו רז"ל כי מצרים כולה הוא בנהר פישון על שם שמגדל הפשתי'. והענין כי כמו שבקדוש' הכתר כלול מ' כנזכר כן מצרים כלול בנהר פישון שהוא בבל כנז' נגד היו"ד מהשם והכתר בקליפה הוא פרת ומדי ופרס הם הזרועות ולכן נחלקה מלכות בבל לשנים דהיינו לב' זרועות וע"ז אמר דינאל (דינאל ה כח) פריסת מלכותך ויהיבת למדי ופרס כי בראש עם היות שיש בו ג' מוחין הכל נחשב א' משא"כ בזרועות ויון נגד הגוף והרגלים הם אדום וישמעאל שמהם שני העקבים ולכן גם הם שני מלכ' (זהר הרקיע). ועי' מ"ן ומ"ד א. כל ענין הגלות הוא משום הניצוצין דעשר ספי' אשר נפלו ונטבעו בתוך הקליפות, ואלו הניצוצין הם קומה שלימה שהוא פרצוף אדם שלם, ונפל וירד מראשו ועד רגליו, טבוע בתוך הקליפות, אשר גם הם בבחי' צורת פרצוף אדם מראשו עד רגליו, והוא האדם בליעל. ובעת חורבן בית שני, גרמו חובין וירדו בכל משך הירכין והרגלין דהאדם בליעל, וכן הם יורדים תמיד בכל זמן הגלות הזה, עד דנחתו לתתא בהעקביים, וזהו שכתוב (תהלים פט נב) אשר חרפו עקבות משיחך, וכן מ"ש (סוטה מט ע"ב) בעקבות משיחא חוצפה יסגי. וכשיסתיים לעלות ולהתתקן כל אותן הניצוצין אשר גם בבחי' הרגליים והעקביים דקליפה, הנה יתוקן אז כל הרגלין דקומת אדם דקדושה, ויתקיים אז מקרא שכתוב (זכריה יד ד) ועמדו רגליו ביום ההוא על הר הזתים וכנ"ל. (ביאורים ח"א כח ע"ג).

¹⁸⁰⁶ רמו ע"א רסו ע"א בראשית מה ע"א (הערת הזהר).

¹⁸⁰⁷ רסב ע"א רמז ע"ב (הערת הזהר).

<p>בהיכליה כדין מתערי כלהו לנטלא תיאובתא ורעותא עלאי ותתאי וכלא אינון ברעותא חדא ושלימו חד למחדי (נ"א למהוי) עלאי ותתאי רעותא חדא כדקא יאות וכלהו תתאי קיימי בקיומא בניניה ועל דא כתיב (משלי י כה) וצדיק יסוד עולם ועל האי יסודא קאים האי עלמא</p>	<p>בהיכלו אז כולם מתעוררים ליטול תשוקה ורצון עליונים ותחתונים והכל הם ברצון אחד ושלמות אחת לשמח (להיות) עליונים ותחתונים ברצון אחד כראוי וכל התחתונים עומדים בקיום בשבילו ולכן כתוב וצדיק יסוד עולם ועל היסוד הזה עומד העולם הזה.</p>
<p>האי לבנת הספיר לא קאים בקיומיה עד דהאי יוסף הצדיק אתתקן וכד איהו אתתקן כלא מתתקני דא הוא יסודא דכלהו בניינא ועל דא כתיב (בראשית ב כב) ויבן יהו"ה אלהים את הצלע ולא כתיב וייצר ולא כתיב ויברא בנין דהאי קיימא על יסודא ולבתר דיסודא אתקן כלא אתבני</p>	<p>לבנת הספיר הזו לא עומדת בקיום עד שיוסף הצדיק הזה מתתקן וכשהוא מתתקן אז כולם מתתקנים זהו היסוד של כל הבנין ועל זה כתוב ויבן ה' אלהים את הצלע ולא כתיב וייצר ולא כתוב ויברא משום שזה עומד על יסוד ולאחר שהיסוד נתקן הכל נבנה</p>
<p>רנח/ב</p>	
<p>עליה ובנין דא כלהו קיימן בהאי והא אוקימנא</p>	<p>עליו ומשום זה הכל עומד בזה והרי בארנו.</p>
<p>תא הזי כתיב ויבן יהו"ה אלהים את הצלע¹⁸⁰⁸ דהות מסטרא דאחורא¹⁸⁰⁹ ואתקין לה¹⁸¹⁰ לאהדרא אנפין באנפין הכי אוקימנא אבל ויבן¹⁸¹¹ אסתכל לסלקא לה בההוא דרגא¹⁸¹² דעלמא עלאה¹⁸¹³ שריא ביה למהוי דא כנוונא דדא¹⁸¹⁴</p>	<p>בא וראה כתוב ויבן ה' אלהים את הצלע שהיתה מהצד האחורי והתקינה לחזר פנים בפנים כך בארנו אבל ויבן הסתכל להעלותה לאותה דרגה של העולם העליון שרוי בה להיות זו כמו זו.</p>
<p>תו ויבן אסתכל בסטרוי ואתקין וכיון כל רוחותיה למזרע ולאשקאה ולאולדא למעבד לה כל צרכוי כמה דאצטריך ולבתר ויביאה במה בהאי צדיק דכתיב¹⁸¹⁵ (אסתר ב יג) ובזה הנערה באה אל המלך דהאי אמשיך לכלא לסלקא לאתעטרא בשלימו הכא מניעו דכל חובין הכא מניעו דכל תיאובתין בישין</p>	<p>עוד ויבן הסתכל בצדו והתקין וכוון את כל רוחותיה לזרע ולהשקות ולהוליד ולעשות לה כל צרכיה כמו שצריך ואחר כך ויביאה במה בצדיק הזה שכתוב (אסתר ב) ובזה הנערה באה אל המלך שזה המשיך את הכל לעלות ולהתעטר בשלמות כאן מניעת כל החטאים וכאן מניעת כל התשוקות הרעות.</p>
<p>מה דלא איהו בההוא היכלא שתיתאה בסטרא אחרא דתמן כל ענונין בישין וכל סטרין דתיאובתין דענונא דהאי עלמא (נ"א וכי) וכד האי עלמא אתנהיג בהו בני נשא כשלי בהו (נ"א) ובנין דבני נשא טעיין בהו כשלין בהו) לההוא</p>	<p>מה שאינו באותו ההיכל הששי בצד האחר ששם כל הענוגים הרעים וכל הצדדים של הענג של העולם הזה וכשהעולם הזה מתנהג בהם אנשים נכשלים בהם (ומשום שבני אדם טועים בהם נכשלים בהם) לאותו העולם שרואים</p>

¹⁸⁰⁸ תזריע מ"ד ע"ב ועי' ויקרא יט ע"א, בראשית כח ע"א מח ע"ב מט ע"א (לש"ו)

¹⁸⁰⁹ ור"ל שהמלכות היתה באחורי זעיר וננסרה וחזרה פנים בפנים (מ"מ).

¹⁸¹⁰ לצורך בריאת נשמת אדה"ר עלו למעלה בהיכלין דא"א, והיו שם אז פב"פ, אך תיכף אח"כ ירדו למטה וחזרו אחור באחור ע' זוה"ק בראשית (דף לה רע"א) ופקודי (דף רנח רע"ב) (דע"ה ח"ב קנח ע"ד), עי' ע"ח מוחין (פרק ט) ובמ"ן ומ"ד (דרוש א) ובפנימיות וחיצוניות (דרוש ד ז ח), ובדברינו בספר הדע"ה ח"ב דרוש ד' ענף ל"א ל"ב דברים עמוקים בזה (ביאורים ח"ב מה ע"ג).

¹⁸¹¹ פי' אע"פי שפירשונו מלת ויבן לשון בנין אבל פי' העיקרי ויבן לשון הבנה וכדמסיק (מ"מ).

¹⁸¹² פירוש זעיר (מ"מ).

¹⁸¹³ פי' שני' הי דבינה בתוכו (מ"מ).

¹⁸¹⁴ פי' כדי שתהיה המ' כמו זעיר. ובזה הנערה פי' מ' אל המלך הוא זעיר (מ"מ).

¹⁸¹⁵ רסא ע"א (הערת הזהר).

<p>עלמא דחמאן כמה ענוגין ותיאובתין דגופא אתהני ואתענג מנייהו ומעין אבתריהו הדא הוא דכתיב (בראשית ג) ותרא האשה כי טוב העץ למאכל וגו' דהא כל תיאובתין וכל ענוגין דעלמא ביה תליין</p>	<p>כמה ענוגים ותשוקות שהגוף נהנה ומתענג מהם וטועים אחריהם זהו שכתוב (בראשית ג) ותרא האשה כי טוב העץ למאכל וגו' שהרי כל התשוקות וכל הענוגים של העולם תלויים בו.</p>
<p>ועל דא כגוונא דא אית מלין דגופא אתהני בהו ועיילי לגופא ולא לנשמתא ואית מלין דנשמתא אתהני מנייהו ולא גופא ועל דא דרגין פרישין דא מן דא זכאין אינון צדיקאי דנטלי אורה מישר ומנעי גרמייהו מההוא סטרא ומתדבקן בסטרא דקדושה</p>	<p>ועל כן כמו זה יש דברים שהגוף נהנה מהם ונכנסים לגוף ולא לנשמה ויש דברים שהנשמה נהנית מהם ולא הגוף ועל כן הדרגות נפרדות זו מזו אשריהם הצדיקים שלוקחים דרך ישרה ומונעים עצמם מאותו הצד ונדבקים בצד הקדשה.</p>
<p>בהיכלא דא כלילין כל שאר שמהן¹⁸¹⁶ דכל אלין היכלין (נ"א וחיילין) דלתתא תרי שמהן אינון דכלילו שאר שמהן אחרנין¹⁸¹⁷ חד דכד אתחבר עילא בתתא¹⁸¹⁸ ויעקב¹⁸¹⁹ נטיל היכליה¹⁸²⁰ באינון נשיקין¹⁸²¹ ברוא עלאה כדין כליל כל שאר שמהן¹⁸²² ואקרי יהו"ה¹⁸²³ אלהים¹⁸²⁴ ודא אקרי שם מלא כמה¹⁸²⁵ דאוקימנא וחד¹⁸²⁶ כד אתחבר יסודא¹⁸²⁷ דעלמא בהיכליה¹⁸²⁸ וכלהו מתערי בחביבותא ובתיאובתא לגביה¹⁸²⁹ וכלהו כלילין ביה כדין</p>	<p>בהיכל הזה כלולים כל שאר השמות של כל אלו ההיכלות (וחילות) שלמטה שני שמות הם שכללו את שאר השמות האחרים אחד זכר מתחבר מעלה במטה ויעקב נטל את היכלו באותן נשיקות בסוד עליון ואז כולל את כל שאר השמות ונקרא יהו"ה אלהים וזה נקרא שם מלא כמו שבארנו ואחד כשמתחבר יסוד העולם בהיכלו וכולם מתעוררים בחביבות ובתשוקה אליו וכולם כלולים בו אז כולל שאר השמות ונקרא יהו"ה צבאות וזה נקרא שם קדוש שלם ולא שלם כמו האחר</p>

¹⁸¹⁶ מפני שכל אלו הנמצאים התחתונים הם נכללים בו בסוד עלייתם זה בתוך זה וזה בתוך זה ובסוד היכל הרצון הם מתעדינים בקשרם וייחודם בספירות העליונות כמבואר לכך בו נכללים כולם (אור יקר).
¹⁸¹⁷ דהיינו שמות דאצילות ושמות דיצירה (אור יקר).
¹⁸¹⁸ אצילות ביצירה בבחינת היכל רצון (אור יקר), פי' אצילות בבריאה (מ"מ).
¹⁸¹⁹ ת"ת (אור יקר).
¹⁸²⁰ היכל הרצון הכולל כל שאר ההיכלות (אור יקר), פי' ת"ת דאצילות נטיל היכל הרצון דבריאה שהוא ת"ת. ומלכות היא בבריאה ואז מזדווגים ז"ון ונקראים ה' אלהים (מ"מ).
¹⁸²¹ דהיינו קשר וחבור רוחא ברוחא כדפירשנו לעיל (אור יקר).
¹⁸²² דאצילות ויצירה (אור יקר).
¹⁸²³ עשר ספירן דאצילות (אור יקר).
¹⁸²⁴ עשר מדרגות בנקבה המתפשטת בהיכלות כדפירשנו (אור יקר).
¹⁸²⁵ דהיינו שם אלהים מתמלא משם יהו"ה שמלואה של שכינה הוא אור עשר ספירות עליונות כדפירש' לעיל (אור יקר), בראשית מח ע"ב רנו ע"ב (הערת הזהר).
¹⁸²⁶ השם השני הכולל כל השמות (אור יקר).
¹⁸²⁷ דהיינו סוד קשר ההיכלות בהיכל קדש הקדשים דהיינו יחוד יסוד עולם בשכינה בהיכל קדש הקדשים שהוא גמר הייחוד (אור יקר).
¹⁸²⁸ ירצה הן אמת שבהיכל הזה יתקשרו כל האברים אמנם שם זה נקרא על שם ההתחלה שעדין לא נתקשר אלא יסוד בהיכליה שהוא היכל השביעי ושאר הספירות מתערי אמנם אינם מיוחדים עדין ואז כולהו כלילין ביה ביסוד, אמנם אין השם ממש בספירות במקומם מיוחדות אלא במציאותם שביסוד (אור יקר), פירוש יסוד דאצילות בהיכל לבנת הספיר דבריאה (מ"מ).
¹⁸²⁹ הספירות העליונות בסוד ענ"ג ע"דן נ"הר ג'ן וההיכלות אברי הנקבה להתייחדם כולם יחד בסוד הזווג ואז היסוד כולל אלו ואלו, אינם במדרגת השכינה הנקראת אלהים אלא במעלת היסוד בדקות לכך משתנה שם אלהים לשם "צבאות" שכל החיילים התחתונים נקראים צבאות וכל הספירות העליונות "יהו"ה" (אור יקר).

<p>כליל כל שאר שמהן ואקרי יהו"ה צבאות ודא אקרי שמא קדישא שלים¹⁸³⁰ ולא איהו שלים כהאי אחרא</p>	<p>הזה.</p>
<p>מה בין האי להאי דא שליט עלאה בתתאה גופא בגופא¹⁸³¹ (ודא איהו שליט בכלא) כדקאמרן ודא שליט מאתר דסיומא דגופא¹⁸³² ולתתא באינון היכלין¹⁸³³ ובכלא דלתתא¹⁸³⁴ ורזא דא בית ראשון ובית שני¹⁸³⁵ ובגין דא היכלא דא כליל כל שאר שמהן דלתתא¹⁸³⁶ (וכלהו שמהן כלילין בהאי שמא כלהו שמהן דלתתא) כמה דאוקימנא ועל דא שמהן אלין דא סלקא ודא נחית זכאין אינון צדיקיא דידעין ארחוי דאורייתא</p>	<p>מה בין זה לזה זה שולט עליון בתחתון גוף בגוף (וזה הוא שולט בכל) כמו שאמרנו וזה שולט ממקום סיום הגוף ולמטה באותם היכלות ובכל שלמטה וסוד זה בית ראשון ובית שני ולכן ההיכל הזה כולל את כל שאר השמות שלמטה (וכל השמות אנו כוללים בשם הזה כל השמות שלמטה) כמו שבארנו ועל כך השמות הללו זה עולה וזה יורד אשריהם הצדיקים שיודעים דרכי התורה.</p>
<p>יסודא דא אתתקן לתרין סטרין חד לאתקנא כל שאר דלתתא וחד לאתקנא היכלא שביעאה¹⁸³⁷ ולאיתקנא דא בדא למהוי בלא רעו חדא כדקא יאות עד הכא יהודא דתרין סטרין דלעילא ותתא לאתיחדא כחדא בשלימו למיהך בארה מישר</p>	<p>היסוד הזה התתקן לשני צדדים אחד לתקן את כל השאר שלמטה ואחד לתקן את ההיכל השביעי ולתקן זה בזה שיהיה הכל ברצון אחד כראוי עד כאן היחוד של שני צדדים שלמעלה ולמטה להתיחד כאחד בשלמות ללכת בדרך ישרה.</p>
<p>זכאה חולקיה מאן דידע ליהדא יהודא ולסדורי סדורא דמהימנותא למיהך בארה מישר זכאה איהו בהאי עלמא ובעלמא דאתי ועל דא כתיב (תהלים פה יא) חסד ואמת נפגשו צדק ושלום נשקו וכדין אמת מארץ תצמח¹⁸³⁸ וצדק משמים נשקף גם יהו"ה יתן הטוב וארצנו תתן יבולה</p>	<p>אשרי חלקו של מי שיודע ליחד את היחוד ולסדר את סדור האמונה ללכת בדרך ישרה אשריו בעולם הזה ובעולם הבא ועל כך כתוב חסד ואמת נפגשו צדק ושלום נשקו ואז אמת מארץ תצמח וצדק משמים נשקף גם ה' יתן הטוב וארצנו תתן יבולה.</p>
<p>היכלא שביעאה¹⁸³⁹ היכלא דא היכלא פנימאה מכל הני היכלין האי היכלא איהו סתימו דלאו ביה דיוקנא ממש ולית גופא כלל הכא סתימו דגו רזא דרזין האי איהו רזא דאיהו אתר לאעלא תמן בנו אינון צנורין דלעילא¹⁸⁴⁰</p>	<p>ההיכל השביעי ההיכל הזה הוא ההיכל הפנימי מכל ההיכלות הללו ההיכל הזה הוא נסתר ואין בו דמות ממש ולא גוף כלל כאן הנסתר שתוך סוד הסודות זהו סוד שהוא מקום להיכנס לשם בתוך</p>

¹⁸³⁰ הענין שעם היות ששם יהו"ה צבאות ביסוד בסוד היכל קדש הקדשים אינו מורה על קשר הספירות כולם כמו שיוורה שם יהו"ה אלהים עם היות שהוא בהיכל הרצון, והטעם שאין שם יהו"ה צבאות תופס כל האצילות כמו שתופס שם יהו"ה אלהים (אור יקר).

¹⁸³¹ פי' ת"ת דידיה עם ת"ת דידיה (מ"מ).

¹⁸³² פי' יסוד דידיה ביסוד דידיה לבד (מ"מ).

¹⁸³³ פי' עם ההיכלות דבריאה (מ"מ).

¹⁸³⁴ פירוש יצירה ועשייה (מ"מ).

¹⁸³⁵ פי' בית א' הוא נגד השם הראשון שהוא גופא בגוף' ונודע שיסוד דאימא הוא בת"ת דזעיר ובית א' בחי' אימא. ושם השני הוא נגד בית שני שהיא המלכות (מ"מ).

¹⁸³⁶ פי' ב"ע (מ"מ).

¹⁸³⁷ פי' מלכות (מ"מ).

¹⁸³⁸ פי' אמת הוא זעיר. מארץ היא בינה משם צמיחתו. וצדק משמים פי' מלכות בניינה מת"ת דזעיר כי משם התחלת בניינה מהחזה ולמטה (מ"מ).

¹⁸³⁹ פי' היכל ק"ק דזעיר דבריאה (מ"מ).

¹⁸⁴⁰ ופי' שע"י היכל זה עולים כל ההיכלות לאצילות שהם צנורין דלעילא כי כל ההיכלות כלולים בהיכל זה והוא כלול במלכות דאצילות (מ"מ).

<p>רוחא דכל רוחין¹⁸⁴¹ רעון דכל רעוין לאתחברא כלא כחדא רוחא דחיי (דהא)¹⁸⁴² בהאי¹⁸⁴³ למהוי כלא תקונא חדא</p>	<p>אותם הצנורות שלמעלה הרוח של כל הרוחות רצון של כל הרצונות להתחבר הכל כאחד רוח החיים (של זה) בזה ולהיות הכל תקון אחד.</p>
<p>היכלא דא¹⁸⁴⁴ אקרי בית קדש הקדשים אתר לקבלא האי (ס"א נשמתא עלאה¹⁸⁴⁵) נשמתין עלאיין¹⁸⁴⁶ דאקרי הכי לאתערא עלמא דאתי לגביה¹⁸⁴⁷</p>	<p>ההיכל הזה נקרא בית קדשי הקדשים המקום לקבל את (הנשמה העליונה) הנשמות העליונות שנקראת כך לעורר אליו את העולם הבא.</p>
<p>האי עלמא עולם אקרי¹⁸⁴⁸ עולם סליקא דסליק עלמא תתאה לגבי עלמא עלאה ואסתתר בנווה ואתעלם ביה¹⁸⁴⁹ אתגליא בסתירה¹⁸⁵⁰ עולם דסליק איהו בכל אינון</p>	<p>העולם הזה נקרא עולם עולם עליה שעולה העולם התחתון לעולם העליון ומסתתר בתוכו ונעלם בו ונגלה בסתר עולם שהוא עולה עם כל אותם</p>
<p>רנמ/א</p>	
<p>דקרבין ביה ואסתתרון גו סתירו עלאה עולם עלאה¹⁸⁵¹ סליק¹⁸⁵² ואסתתרון¹⁸⁵³ ברעותא עלאה¹⁸⁵⁴ גו טמירין¹⁸⁵⁵ דכל טמירין¹⁸⁵⁶ דלא אתידע כלל¹⁸⁵⁷ (כלל) ולא אתגלי¹⁸⁵⁸ ולית מאן דידע ליה¹⁸⁵⁹</p>	<p>שקרבים לו ונסתרים תוך סתר עליון עולם עליון עולה ומסתתר ברצון עליון תוך סתר כל הנסתרים שלא נודע כלל (כלל) ולא התגלה ואין מי שמכיר אותו.</p>

¹⁸⁴¹ פי' רוח שבהיכל זה כולל כל רוחין שבהיכלות אחרים לכך נק' רוחא דכל רוחין (מ"מ).

¹⁸⁴² נמחק במ"מ.

¹⁸⁴³ והג"ה שניפל בה טעות בדפוס בדרך אמת אנו מתקנים אותה. ופי' בינה הנק' רוחא דחיי משפעת בהיכל זה הנק' ק"ק (מ"מ).

¹⁸⁴⁴ רנה ע"ב (הערת הזהר).

¹⁸⁴⁵ ופי' שהיכל זה מקבל הארת הבינה הנק' נשמתא עילאה (מ"מ).

¹⁸⁴⁶ נשמתין עלאיין" נמחק במ"מ, ובמקומו גורס אהה מוסגר.

¹⁸⁴⁷ ור"ל שהארת הבינה באה להיכל זה (מ"מ).

¹⁸⁴⁸ פי' מלכות הנק' עולם בסוד מן העולם ועד העולם. ומפרש הטעם שנק' עולם לפי שעולה המלכות ונשלמת בבינה הנק' עלמא עילאה (מ"מ).

¹⁸⁴⁹ ואתעלם ביה" נמחק בדרך אמת, ובמקומו גורס "אקרי עולם ואתעלם ביה", אמנס המ"מ גורס כמש"כ למעלה.

¹⁸⁵⁰ פי' מלכות שהיא נגלית העלמת בבינה שהיא נסתרת (מ"מ).

¹⁸⁵¹ היינו מלת עולם המתייחס אל הבינה ומפרש ליה ואזיל ואמר כי ענין עליה והעלם הבינה יהיה ביתרון גדול על עליה והעלם המלכות מפני שהיא מצד עצמה עליונה ונעלמת וזהו שאמר "עולם עילאה" מחמת עצמה עליונה (אור יקר).

¹⁸⁵² ור"ל שגם בינה נסתרת באריך הנק' רעותא עילאה ונק' טמירו דכל טמירין לפי שהוא טמיר בתוך א"ו וא הנק' טמירין לפי שהם בגו זעיר (מ"מ).

¹⁸⁵³ דהיינו שני פירושי עולם עליה והעלם שהיא עולה מדרגה אחר מדרגה עד עלותה אל מקום ההסתר (אור יקר).

¹⁸⁵⁴ הוא הכתר רצון העליון ודאי ולא בכתר אלא עוד מסתתר סתירה אחר סתירה (אור יקר).

¹⁸⁵⁵ דהיינו בחינת הכתר המתאחדת באין סוף (אור יקר).

¹⁸⁵⁶ שם מתעלמין כל בחינות הנמצאות להדבק במציאות, או ירצה הכל טמירין אפילו הנעלמים בחינה זו מתעלם אליהם והיינו טמירא דכל וכו' (אור יקר).

¹⁸⁵⁷ אפילו. בסוד הדעת הנעלם אינו מתמצא להגלות לא בדעת שבבינה ולא בדעת שבחכמה ולא בדעת שבכתר והיינו כלל כלל בשום מציאות הדעת (אור יקר). פי' עתיק יומין (מ"מ).

¹⁸⁵⁸ בגילוי המציאות למטה אין מציאותו מתגלה, שהרי עתה במציאות התפשטות האור העליון עסקינן ועם כל זה גדרנו הענין בגדר זה זהו בערך עצמו וגם לא בערך שום נמצא ויעלה וידענו (אור יקר). א"ק (מ"מ 9).

¹⁸⁵⁹ א"ס ב"ה (מ"מ 9).

עמוד 252 |

<p>פרוכתא דפרסא¹⁸⁶⁰ פריסא הפיא גו טמיר וסתים¹⁸⁶¹ כפורתא פריסא¹⁸⁶² גו טמירין עלאין לאסתמא סתימין¹⁸⁶³ דהא טמירין וסתימין¹⁸⁶⁴ (נ"א פרוכתא פריסא גו טהירין עלאין לאסתמרא סתימא דהאי טמיר וסתים) לגו מן כפורתא אית אתר¹⁸⁶⁵ סתים וטמיר וגניז לאכנשא ליה בגויה משח רבות עלאה¹⁸⁶⁶ רוחא דחיי¹⁸⁶⁷ על ידא דההוא נהר¹⁸⁶⁸ דנגיד ונפיק ודההוא נהר אקרי מבוועא דבירא¹⁸⁶⁹ דלא פסקין מימיו לעלמין וכד האי עייל ונגיד כל ההוא רבות קדשא¹⁸⁷⁰ מלעילא מאתר דקדש הקדשים נהירו נגידו נחית ואתי גו אינון צנורין¹⁸⁷¹ האי אתמליא מתמן¹⁸⁷² כנוקבא דמתעברא ואתמליא מן דכורא</p>	<p>הפרכת שהיא מסך פרוס מכסה את תוך סתר הנסתר הכפרת פרוסה תוך הסתרים העליונים להסתיר הנסתרים שהרי הם טמירים ונסתרים (הפרכת פרוסה בתוך סתרים עליונים לשמר הסתום שזה נסתר וסתום) לפנים מן הכפרת יש מקום נסתר וטמון וגנוז להכניסו לתוכו שמן משחת עליון רוח החיים על יד אותו הנהר ששופע ויוצא ואותו נהר נקרא מבווע הבאר שלא פוסקים מימיו לעולמים וכשה נכנס ושופע כל אותו משחת קדש מלמעלה ממקום של קדש הקדשים אור של שפע יורד ובא לתוך אותם הצנורות וזה מתמלא משם כנקבה שמתעברת ומתמלאת מן הזכר.</p>
<p>אוף הכי נמי האי היכלא מתתקנא תדיר לקבלא כנוקבא דמקבלא מן דכורא קבילו דקבילו כל אינון רוחין ונשמתין¹⁸⁷³ קדישין דנחתין לעלמא ואתעברו (ס"א ואתעכבו) תמן כל ההוא זמנא דאצטריך¹⁸⁷⁴</p>	<p>אף כך גם ההיכל הזה מתתקן תמיד לקבל כנקבה שמקבלת מן הזכר הקבלה שמקבלת את כל הרוחות והנשמות הקדושות שיורדות לעולם והתעברו (והתעכבו) שם כל אותו זמן שצריך.</p>
<p>יתעכבון עד דייתי מלכא משיחא ויסתפקון כל אינון נשמתין¹⁸⁷⁵ וייתון ויהדי עלמא כמלקדמין וכדין יהדי לקודשא בריך הוא</p>	<p>יתעכבו עד שיבא מלך המשיח ויקבלו כל אותן הנשמות ויבאו וישמח העולם כמקדם ואז ישמח הקדוש ברוך הוא כמקדם כמו שנאמר ישמח ה' במעשיו.</p>

¹⁸⁶⁰ הענין כי עד עתה מדבר בקשר ההיכלות בהיכל זה במלכות ומלכות בבינה כדפירשנו ובינה בכל הנמצאים בתוכה נקשר בכתר עד אין סוף דהיינו סוד ההיכל הזה שעד כאן סוף הייחוד העליון, השתא מפרש שיש בהיכל הזה פרסא והנה הפרסא הזה הוא פרוכת המבדיל בין הכרובים שהם מטטרון סנדלפון אל שאר ההיכל, ואלו הכרובים הם נעלמים ומהם ולמעלה סוד כסא הכבוד הנעלמת והוא כעין אין סוף הנעלמת להיכלות לרוב העלם (אור יקר). ופי' הוא המסך שבין אצילות לבריאה וה"ס החש"מל הסובב על כל האצילות (מ"מ)פ.

¹⁸⁶¹ ור"ל חופה על עולם האצילות הנק' טמירו סתים (מ"מ).

¹⁸⁶² פי' הוא החש"מל הנז' ששורשו הוא מבינה דאצילו' כמ"ש הרב באוצ"ח בדרוש המעקה ונדוע שבינה נק' כפורת (מ,מ).

¹⁸⁶³ פי' כמ"ש בשם הרב שהמעקה הזה שבצדדי פרצופי האצילות ושמחתת רגליהם הוא לסתום האורות שלא יפלו לב"ע ויקרה להם מיתה ח"ו כמו מיתת המלכים שירדו לבריאה וז"ש הזוהר "לאסתמא סתימין" דהיינו לסתום אורות האצילות הנק' סתימין (מ"מ).

¹⁸⁶⁴ ירצה שלכן צריך לסתום אורם שלא יצאו לחוץ לגו מן פרוכתא לפנים מן המסך שבין אצילות לבריאה. ולפ"ז פרוכתא וכפורת' הכל אחד (מ"מ).

¹⁸⁶⁵ פירוש מ' דאצילות (מ"מ).

¹⁸⁶⁶ פי' הארת אבא הנק' שמן (מ"מ).

¹⁸⁶⁷ פי' הארת אימא (מ"מ).

¹⁸⁶⁸ פירוש יסוד דזעיר (מ"מ).

¹⁸⁶⁹ ור"ל יסוד דזעיר הנק' מבווע' דבירא (מ"מ)פ.

¹⁸⁷⁰ פי' המוחין דאימ' ובתוכם מוחין דאבא וז"ש מאתר דקדש הקדשים דהיינו אימא הנק' ק"ק ובתוכה אבא שהוא רבות קודשא (מ"מ).

¹⁸⁷¹ פי' אותה הארה יורדת תוך הצינורין שביסוד (מ"מ).

¹⁸⁷² פי' מלכות דאצילות מתמלאת מהיסוד (מ"מ).

¹⁸⁷³ דהיינו היכל זה שיש בו כל הנשמות (מ"מ).

¹⁸⁷⁴ נשא קלב (הערת הזהר).

¹⁸⁷⁵ פי' כשבא משיח כבר כלו כל הנשמות שבגוף וכמר"זל אין בן דוד בא עד שיכלו כל הנשמות שבגוף והוא מלשון כאשר כלו הגמלים לשתות (מ"מ).

<p>כמלקדמין כמה דאת אמר (תהלים קד לא) ישמה יהו"ה במעשיו</p>	
<p>בהאי היכלא קיימין ענוגין ותפנוקין דרוחי ואשתעשעותא דאשתעשע קודשא בריך הוא בגנתא דעדן¹⁸⁷⁶ הכי איהו תיאובתא דכלא וענוגא דכלא לאתחברא כלא כחדא ולמהוי כלא חד קשורא דכלא ביחודא חדא הכא קיימא עומד.</p>	<p>בהיכל הזה קיימים הענוגים והתפנוקים של הרוחות והשעשוע שמשתעשע הקדוש ברוך הוא בגן עדן כאן היא תשוקת הכל וענג הכל להתחבר הכל כאחד ולהיות הכל כאחד הקשר של הכל ביחוד אחד כאן עומד.</p>
<p>דכד שייפי כלהו מתחבראן בשייפין עלאין¹⁸⁷⁷ כל חד וחד כדקא חזי ליה לית לון תיאובתא ולית לון ענוגא בר ביחודא דהאי היכלא כלא הכא תליא כד אתחברותא דהכא אתיחד ביחודא חדא כדין כל נהירו דשייפין וכל נהירו דאנפין וכל חדוון כלהו נהירין וחדאן</p>	<p>שכשכל האיברים מתחברים באיברים העליונים כל אחד ואחד כראוי לו אין להם תשוקה ואין להם ענג רק ביחוד של ההיכל הזה והכל כאן תלוי כשהתחברות של כאן מתיחדת ביחוד אחד אזי כל אור האיברים וכל הארת הפנים וכל השמחות כולם מאירים ושמחים.</p>
<p>זכאה חולקיה מאן דידע לסדרא סדורין ולאתקנא תקוני אשתלמותא כדקא יאות רחימו דקודשא בריך הוא בהאי עלמא ובעלמא דאתי וכדין כל דינין וכל גזרין בישין מתעברין ומתבטלין מעלמא</p>	<p>אשרי חלקו של מי שיודע לסדר סדורים ולתקן את תקוני ההשתלמות כראוי אהבתו של הקדוש ברוך הוא בעולם הזה ובעולם הבא ואז כל הדינים וכל הגזרות הרעות עוברות ומתבטלות מן העולם.</p>
<p>היכלא דא היכלא דתיאובתא היכלא דענוגא היכלא לאשתעשעא עילא ותתא כחדא¹⁸⁷⁸ ומקבלא כלא נהירו דבוצינא עלאה¹⁸⁷⁹ דנהיר לכלא ולאיתיחדא כלא כדקא יאות ביחודא שלים ועל דא היכלא דא קאים בטמירו דכלא גניז מכלא אף על גב דכלהו טמירין דא טמיר וגניז יתיר למהוי ברית קיימא כלא כחדא דכר ונוקבא למהוי שלים</p>	<p>היכל זה היכל של תשוקה היכל של ענג היכל של שעשוע עליון ותחתון כאחד ומקבלים כולם האור של הנר העליון שמאיר לכל ולהתיחד הכל כמו שצריך ביחוד שלם ועל זה היכל זה עומד בסתר הכל גנוז מהכל אף על גב שכלם מסתרים זה מסתר וגנוז יותר להיות ברית קיום הכל כאחד זכר ונקבה להיות שלמים.</p>
<p>היכל דא אקרי ארון הברית¹⁸⁸⁰ דאיהו אדון כל הארץ בגין דהאי איהו אתר דנפקי מניה כל נשמתין דעלמא ליחדא יחודא לתתא ולאמשכא יחודא דקודשא בריך הוא מעילא לתתא¹⁸⁸¹ ליהבא לצדיק¹⁸⁸² בגין דנפקין¹⁸⁸³ מצדיק¹⁸⁸⁴ ועיילי בצדיק ולבתר נפקי מצדיק¹⁸⁸⁵ ועיילי באתר דנפקי מתמן¹⁸⁸⁶</p>	<p>ההיכל הזה נקרא ארון הברית שהוא אדון כל הארץ משום שזהו מקום שיוצאות ממנו כל הנשמות של העולם ליחד יחוד למטה ולהמשיך את היחוד של הקדוש ברוך הוא ממעלה למטה לתת לצדיק משום שיצאו מצדיק ונכנסות לצדיק ואחר כך יצאו מצדיק ונכנסות למקום שיצאו משם.</p>

¹⁸⁷⁶ פי' יעקב ולאה שמשתעשעים בנשמות הצדיקים שעולים בסוד מ"ן (מ"מ).

¹⁸⁷⁷ פי' שייפי המלכות שמתחברים בשייפי הזעיר שהם עילאין (מ"מ).

¹⁸⁷⁸ פי' ז'ון שהם עילא ותתא (מ"מ).

¹⁸⁷⁹ פי' היא הארת הבינה (מ"מ).

¹⁸⁸⁰ פי' שהמלכות דאצילות היא בהיכל ק"ק דבריהא (מ"מ).

¹⁸⁸¹ פי' שהמלכות מקבלת הנשמות מזעיר (מ"מ).

¹⁸⁸² והיינו צדיק שבעו"הז (מ"מ).

¹⁸⁸³ ויצא קנה ע"ב (הערת הזהר).

¹⁸⁸⁴ שהו' יסוד דזעיר ומשם למלכות ועיילי בצדיק שבעו"הז (מ"מ).

¹⁸⁸⁵ צדיק שבעו"הז (מ"מ).

¹⁸⁸⁶ למ' שמשם באו לצדיק הזה. ומפרש הענין היטב ואמר הא אינון ארון הברית וכו' (מ"מ).

<p>האי ארון הברית נקיט כלא מצדיק¹⁸⁸⁷ ולבתר נפקי מניה ועיילי בצדיק לתתא¹⁸⁸⁸ לבתר נפקי מצדיק דלתתא ועיילי בהאי ארון הברית למהוי כל נשמתין כלילן מעילא ומתתא¹⁸⁸⁹ למהוי שלים מכל סטריין¹⁸⁹⁰ והאי ארון הברית נקיט מצדיק אינון נשמתין מתרין סטריין</p>	<p>ארון הברית הזה לוקח הכל מצדיק ואחר כך יוצאות ממנו ונכנסות לצדיק שלמטה אחר כך יוצאות מהצדיק שלמטה ונכנסות לארון הברית הזה שיהיו כל הנשמות כלולות ממעלה וממטה להיות שלמות מכל הצדדים וארון הברית הזה לוקח מהצדיק אותן נשמות משני צדדים.</p>
<p>תא הזי מבוועא דבירא¹⁸⁹¹ לא מתפרשא מבירא לעלמין ועל דא האי אתר¹⁸⁹² שכלולא דכלא קיומא דכל גופא למהוי שלים בכלא כדקא יאות הכא הוא יחודא¹⁸⁹³ וקשורא כחדא למהוי עילא ותתא חד¹⁸⁹⁴ בקשורא חדא דלא מתפרשן כל שייפין דא מן דא ולאשתכחא כלא אנפין באנפין</p>	<p>בא וראה מבווע הבאר אינו נפרד מהבאר לעולמים ולכן המקום הזה הוא תקון של הכל הקיום של כל הגוף להיות שלם בכל כראוי כאן הוא היחוד והקשר כאחד להיות מעלה ומטה אחד בקשר אחד שאין נפרדים כל האיברים זה מזה ולהמצא הכל פנים בפנים.</p>
<p>ועל דא תנינן מאן דמשמש ערסיה מאחורא¹⁸⁹⁵ אכחיש תקונא דאסתכלותא אנפין באנפין לאנהרא כלא כחדא ולאשתכחא כלא אנפין באנפין בדבקותא כדקא יאות כמה דאת אמר (בראשית ב כד) ודבק באשתו באשתו דייקא ולא אחורי אשתו</p>	<p>ועל זה שנינו מי שמשמש מטתו מאחור מכחיש את תקון ההסתכלות פנים בפנים להאיר הכל כאחד ולהמצא הכל פנים בפנים בדבקות כראוי כמו שנאמר ודבק באשתו באשתו דווקא ולא אחורי אשתו.</p>
<p>תריין אינון יעקב איהו לעילא יוסף לתתא תריין תיאובתין אינון חד היכלא שתיתאה¹⁸⁹⁶ וחד האי היכלא שביעאה¹⁸⁹⁷ תיאובתא לעילא באינון נשיקין דנטל יעקב תיאובתא לתתא בהאי שמושא דנטיל יוסף מתריין סטריין אלין נטיל (האי)</p>	<p>שנים הם יעקב הוא למעלה ויוסף הוא למטה שתי תשוקות הן אחד ההיכל הששי ואחד ההיכל השביעי הזה התשוקה שלמעלה באותן נשיקות שנוטל יעקב התשוקה שלמטה בשמוש הזה שנוטל יוסף משני הצדדים הללו נוטל (זה)</p>
<p>רנ"ב</p>	
<p>ארון הברית רוחא דחיי¹⁸⁹⁸ מסטרא דיעקב נטיל רוחא דחיי דלעילא¹⁸⁹⁹ דאתדבק ביה באינון נשיקין¹⁹⁰⁰ ואעיל (באינון נשיקין) (נ"א)</p>	<p>ארון הברית את רוח החיים מהצד של יעקב נוטל את רוח החיים שלמעלה שנדבק בו באותן נשיקות ומכניס (באותן)</p>

¹⁸⁸⁷ פי' מיסוד דזעיר (מ"מ).

¹⁸⁸⁸ שבער"הז (מ"מ).

¹⁸⁸⁹ פי' מזעיר ומלכות (מ"מ).

¹⁸⁹⁰ פי' קאי על ארון הברית שהיא מלכות שמקבלת מיסוד זעיר שהוא צדיק עליון בסוד מ"ד. ואח"כ כשעולים בסוד מ"ן מצדיק שבער"הז נמצא שהוא שלים מכל סטריין (מ"מ).

¹⁸⁹¹ פי' יסוד (מ"מ).

¹⁸⁹² פי' היכל זה שהוא היכל ק"ק (מ"מ).

¹⁸⁹³ פי' בהיכל זה שהוא ק"ק (מ"מ).

¹⁸⁹⁴ פי' זעיר ומלכות (מ,מ).

¹⁸⁹⁵ פי' אפילו במקום שכדרכה. כיון שהוא דרך אזור אכחיש תיקונא וכו' (מ"מ).

¹⁸⁹⁶ פי' יעקב שהוא בהיכל הרצון שהוא ששי (מ"מ).

¹⁸⁹⁷ פירוש יוסף שהוא בהיכל לבנת הספיר שהוא שביעי מלמעלה למטה (מ"מ).

¹⁸⁹⁸ פירוש בינה (מ"מ).

¹⁸⁹⁹ פירוש מלכות ע"י יעקב מקבלת הארת הבינה (מ"מ).

¹⁹⁰⁰ פי' שמ' דבוקה עם זעיר ע"י הנשיקין (מ"מ).

<p>ועייל¹⁹⁰¹ רוחא דחיי דלעילא ביה¹⁹⁰² לאתזנא מניה מסטרא דיוסף¹⁹⁰³ דאיהו לתתא בסיומא דגופא¹⁹⁰⁴ בהאי היכלא נטיל רוחין ונשמתין לארקא לתתא להאי עלמא¹⁹⁰⁵</p>	<p>נשיקות) (ונכנס) את רוח החיים שלמעלה בו להזון ממנו מהצד של יוסף שהוא למטה בסיום הגוף בהיכל הזה נוטל רוחות ונשמות להריק למטה לעולם הזה.</p>
<p>אלין תרין סטריין מתפרשן לתרין סטריין¹⁹⁰⁶ סטרא דיעקב אתפשט¹⁹⁰⁷ ויהיב תוקפא לנבעא¹⁹⁰⁸ באינון שדים¹⁹⁰⁹ דאתמליין מההוא רוחא¹⁹¹⁰ דחיי ויניק בהו לאינון מלאכין קדישין¹⁹¹¹ דאינון חייין וקיימין לעלמין וקיימין בקיומא ביה סטרא דיוסף עייל בתיאובתא ויהב תוקפא לגו ועביד נשמתין ורוחין לנחתא לתתא ולאזנא בהו בני עלמא</p>	<p>שני הצדדים הללו נפרדים לשני צדדים הצד של יעקב מתפשט ונותן כח לנבע באותם שדים שמתמלאים מאותה רוח החיים ומיניק בהם את אותם מלאכים קדושים שהם חיים וקימים לעולמים וקימים בקיום בו הצד של יוסף נכנס בתשוקה ונותן כח לפנים ועושה נשמות ורוחות לרדת למטה ולהזין בהם בני העולם.</p>
<p>ועל דא קיימין תרין סטריין אלין דא לעילא¹⁹¹² ודא לתתא¹⁹¹³ דא לאתזנא לעילא ודא למיזן לתתא כל חד וחד כדקא חזי ליה (ועל דא) וכלא איהו חד וחד רוא איהו ועם כל דא יוסף זן לכל גופא ואשקי ליה דמהאי רוחא דחיי דאתרבקותא דיעקב נחית לתתא¹⁹¹⁴ וביה</p>	<p>ועל כן קיימים שני הצדדים הללו זה למעלה וזה למטה זה להזין למעלה וזה לזון למטה כל אחד ואחד כראוי לו (ולכן) והכל הוא אחד וסוד אחד הוא ועם כל זה יוסף זן את כל הגוף ומשקה אותו שמרוח החיים הזו של ההדבקות של יעקב יורד למטה ובו נדבק ארון הברית הזה ברצון</p>

¹⁹⁰¹ מ"מ גורס את המוסגר

¹⁹⁰² פי' שיעקב הנז' מכנים רוחא דחיי שהי' בינה במלכות (מ"מ).

¹⁹⁰³ הוא ייחוד תחתון בערך תחתון הזכר (אור יקר).

¹⁹⁰⁴ ואין ראוי שישאב חיים לעליונים אלא דרך פתח עליון שהם שני פתחים אל הגוף העליון הפה דרך בו הנשיקין ופה הברית דרך בו הזווג שהוא משם גם כן נוטל רוח חיי הגופים התחתונים (אור יקר).

¹⁹⁰⁵ שהוא חיי התחתונים, אמנם הוא הויה חדשה שמתילדת בנקבה והוא מציאות מחודש יפה בערך התחתונים ממציאות רוחא דחיי בערך העליונים (אור יקר).

¹⁹⁰⁶ והיינו דמסיק אחר שפירוש עניינם, מצד הזכר היות שני ייחודים אלו העליון נראה משובח מחבירו בערך הנקבה הם להפך, וזהו שאמר "אלין תרין סטריין" בבחינת הזכר כדפירשנו "מתפרשין לתרין סטריין" מצד הנקבה (אור יקר).

¹⁹⁰⁷ ויורד למטה ואינו בחינה פנימית, אם כן צריך שיהיה בהיכל הששי נגלה כדי שיתפשט (אור יקר).

¹⁹⁰⁸ להחיות בו כל הכחות הדקים שאין בהם נשמה שהם המלאכים אלא הם רוחניים מתקיימים ומנהיגים העולם בסוד רוח חיוני שהוא מתלבש בהם וזולתי אותו רוח אין להם מציאות קיום ולא הנהגה (אור יקר).

¹⁹⁰⁹ שהוא סוד א"ל שד"י שבהיכל אהבה "דאתמליין" מהיכל הרצון "מההוא רוחא דחיי" בעוד שנקשרים ההיכלות אלו באלו לשאוב הרוח החיוני מלמעלה "ויניק בהו" אחר מלואם "לאינון מלאכין קדישין דאינון חייין וקיימין לעלמין", ולזה אין להם נשמה מתלבשת בגוף אלא כולם שכל ונשמה, ומזונם וקיומם וכחם לפעול הוא רוח זה הנשאב מהתפארת מסוד קשר והתלבש והתאחד הספירות אברים באברים, והיינו הנהגת מטטרון בסוד התפארת כדפירשו בתיקונים קודשא בריך הוא מקנן במטטרון שדרך השדים האלו שהם א"ל שד"י יש די וספוקא להחיותם ולהנהגתם (אור יקר).

¹⁹¹⁰ ר"ל כמו השדים שמניקים לכל צד, והמזונות שמתפשט לטובים ולרעים, כן מההוא רוחא מתפשט לכל צד, לימינא ולשמאלא, שהוא סוד שני שדים כנ"ל. ואפיק נהורין אלו דסטור שמאלא. ואמר כד אתפרש כו'. שבתחלה אינו מוציא אלא מסטרא דימינא, ואח"כ כאשר מתפרש לב' רוחין מוציא לכל צד (יהל אור).

¹⁹¹¹ יובן במ"ש הרב בליקוטים שהמלאכים הם מנשיקין ולכך אין להם גוף כיון שהוא רוחא ברוחא והנשמות באים מזווג תחתון שהוא גופני לכך יש להם גוף עכ"ל וז"ש "ויניק להו לאינון מלאכין קדישין" לפי שמסטרא דיעקב הם הנשיקין כמ"ש לעיל ולכ"א בסטרא דיוסף ועביד נשמתין ורוחין כיון שהוא זווג גופני (מ"מ)9.

¹⁹¹² פירוש למלאכים (מ"מ).

¹⁹¹³ פי' לנשמות בני אדם (מ"מ), ועיקר הענין בשביל ב' מיני נשמתין, א' בדרגא דבינה עוה"ב, והוא נשמתין דאינון בההוא עלמא, וב' דרגא דמלכות לצדיקיא דהאי עלמא בגופא עוה"ז וכו' (בהגר"א בתיקו, ז קו ע"ד).

¹⁹¹⁴ פי' מהמוחין דבינה שבתוך זעיר הנק' יעקב "נחית לתתא" היינו ליסוד זעיר עוהמלכות דבוקה ביסוד וז"ש "וביה אתדבק האי ארון הברית" (מ"מ).

עמוד | 256

<p>אתדבק האי ארון הברית ברעותא לעילא ונהית הוא רוחא דחיי לתתא בההוא אתדבקותא דיוסף וכד אתחבר כלא כחדא אתמליין אינון שדים לינקא לכלא ובגין כך כלא איהו חד זכאה חולקיה מאן דידע לקשרא קשרין וליחדא יחודא בצלותיה ברעותא דלבא כדקא יאות בגין לדבקא שייפא בשייפא רוחא ברוחא כלא בכללא חדא למהוי כלא חד כדקא חזי</p>	<p>למעלה ויורדת אותה רוח חיים למטה באותה התדבקות של יוסף וכשהכל מתחבר כאחד מתמלאים אותם השדים להניק לכל ולכן הכל הוא אחד אשרי חלקו של מי שיודע לקשר קשרים וליחד יחוד בתפלתו ברצון הלב כראוי כדי להדביק איבר באיבר רוח ברוח הכל בכלל אחד להיות הכל אחד כראוי.</p>
<p>תא חזי האי היכלא כד אלין רוחין קדישין וכל אינון היכלין ורתיכין כלהו מתיחדי כחדא ואשתכחו בקשורא חדא כדין האי רוחא עלאה דכלהו דאיהו נקודה¹⁹¹⁵ חדא אסתים בהו ולא אתגליא ואתעביד רוחא סתים כגוונא עלאה¹⁹¹⁶ וסימניך אגוזא יחודא בקשורא דכלא¹⁹¹⁷ כדקאמרן לאתקשרא דא בדא למהוי כלא שלים בשלימו (דכר ונוקבא) כחדא</p>	<p>בא וראה ההיכל הזה כשהרוחות הקדושות הללו וכל אותם היכלות ומרכבות כולם מתיחדים כאחד ונמצאים בקשר אחד אזי הרוח העליונה הזו של כולם שהיא נקודה אחת נסתרת בהם ולא מתגלה ונעשית רוח נסתרת כמו העליונה וסימנך האגוז יחוד בקשר של הכל כפי שאמרנו להקשר זה בזה להיות הכל שלם בשלמות (זכר ונקבה) כאחד.</p>
<p>והא אוקימנא כגוונא דא קרבנא סלקא ליחדא (נ"א יחודא) קרבנא וליחדא (ד"א ולאסתפקא) כל חד וחד כדקא חזי ליה מההוא תננא דסליק דכהנא דאיהו ימינא בקשורא דיחודא ברעותא וליואי בשירתא כליל דא בדא היכלא בהיכלא רוחא ברוחא¹⁹¹⁸ עד דמתחברן באתריהו שייפא בשייפא למהוי כלא כליל כחדא כדקא יאות</p>	<p>והרי בארנו כמו כן הקרבן עולה ליחד (יחוד) קרבן וליחד (ולספק) את כל אחד ואחד כראוי לו מאותו העשן שעולה הכהן שהוא לימין בקשר של היחוד ברצון והלויים בשירה כלולים זה בזה היכל בהיכל רוח ברוח עד שמתחברים במקומם איבר באיבר להיות הכל כולל כאחד כראוי.</p>
<p>והא אוקימנא דכר אשתלים כלא כחדא שייפין עלאין בתתאין¹⁹¹⁹ כדין נשמתא עלאה¹⁹²⁰ דכלא אתערת ועאלת בכלהו ונהיר לכלא וכלהו מתברכאן עלאין ותתאין וההוא דלא אתידע ולא עאל¹⁹²¹ בהושבנא רעותא דלא אתפס לעלמין כדין כלא סליק עד אין סוף¹⁹²² ואתקשר כלא בקשורא חדא ובסים ההוא רעותא לגו בנו בסתימו¹⁹²³</p>	<p>והרי בארנו שכשנשלם הכל כאחד האיברים העליונים בתחתונים אז הנשמה העליונה של הכל מתעוררת ונכנסת בכלם ומאירה לכל וכל העליונים והתחתונים מתברכים ואותו שלא נודע ולא נכנס בחשבון הרצון שאינו נתפס לעולמים אז הכל עולה עד אין סוף ונקשר הכל בקשר אחד ומתבשם אותו הרצון לתוך ובפנים בסתר.</p>
<p>נהירו דנשמתא עלאה¹⁹²⁴ סלקא לגו בנו ונהיר לכלא בנו דהאי נהירו אעיל בסתימו</p>	<p>אור הנשמה העליונה עולה לפני ולפנים ומאיר לכל בתוך האור הזה נכנס סתר</p>

¹⁹¹⁵ פי' מלכות דאצילות שהיא גנוזה בהיכל ק"ק דבריאה (מ"מ).

¹⁹¹⁶ פי' כמו הבינ' שהי' סתומ' תוך ז"ן. כך המלכו' דאצילו' סתומה בהיכל ק"ק דבריאה (מ"מ).

¹⁹¹⁷ פי' שבאגוז מיוחד ומקושר הכל כי באגוז רמוז המוח שהו' פנימיות והקליפה הסובבת עליו (מ"מ).

¹⁹¹⁸ פי' היכל התחתון קשור בהיכל שלמעלה ממנו. וכן הרוח שבהיכל התחתון קשור ברוח שבהיכל העליון

(מ"מ).

¹⁹¹⁹ פי' ו"ק דזעיר במלכות (מ"מ).

¹⁹²⁰ פי' בינה (מ"מ).

¹⁹²¹ פי' עתיק ואריך גם הם משפיעים לפרצופים שתחתיהם (מ"מ).

¹⁹²² פי' על ידי הקרבן עולים העולמות עד א"ס כדמפרש (מ"מ).

¹⁹²³ פירוש כמ"ש שעתיק ואריך מאירים לפרצופים שתחתיהם בסתימו (מ"מ).

¹⁹²⁴ פירוש בינה (מ"מ).

<p>דמחשבה¹⁹²⁵ דאיהו כליל כלא ובגו לגו בההוא רעו דמחשבה¹⁹²⁶ אנהיר ואתבסם¹⁹²⁷ ותפיש ולא תפיש¹⁹²⁸ וסלקא (ס"א האי רעו) מגו רעו דמחשבה לתפשא ביה¹⁹²⁹ וכד האי סליק נהירו דלתתא תפיש ביה¹⁹³⁰</p>	<p>המחשבה שכולל את הכל ולפני ולפנים באותו רצון המחשבה מאיר ומתבשם ותופס ולא תופס ועולה (הרצון הזה) מתוך רצון המחשבה לתפס בו וכשזה עולה האור שלמטה תופס בו.</p>
<p>וכן כלא¹⁹³¹ לאתקשרא ולא תמליא ולא תברכא כלא כחדא כדקא יאות וכדין אתקשר דא בדא כדקא אמרן היכלין בהיכלין תתאין בעלאין רוא דכר ונוקבא כחדא נהירו עלאה בנהירו דסתים¹⁹³² וגניזו יתיר ביה וההוא דגניזו כליל במה דגניזו יתיר¹⁹³³ עד דאשתכח כלא כדקא יאות ביחודא חדא</p>	<p>וכן הכל להתקשר ולהתמלא ולהתברך הכל כאחד כראוי ואז נקשרים זה עם זה כפי שאמרנו היכלות בהיכלות תחתונים בעליונים סוד של זכר ונקבה כאחד האור העליון באור שנסתר וגנוז בו יותר ואותו הגנוז כלול במה שגנוז יותר עד שהכל נמצא כראוי ביחוד אחד.</p>
<p>ועל דא משה הוה ידע לסדרא סדורא דמאריה מכל בני עלמא כד אצטריך לארכא אריך לקצרא קצר כמה¹⁹³⁴ דאוקימנא (במדבר יב יג) אל נא רפא נא לה תנינן מאן דאריך בצלותיה ויסתכל ביה לסוף אתא לידי כאב לב ותנינן מאן דאריך בצלותיה יורכוני יומיו</p>	<p>ולכן משה היה יודע לסדר את סדור רבונו מכל בני העולם כשהצטרך להאריך האריך לקצר קצר כמו שבארנו אל נא רפא נא לה שנינו מי שמאריך בתפלתו ומעיין בה בסוף בא לידי כאב לב ושנינו מי שמאריך בתפלתו מאריכים ימיו.</p>
<p>ורוא דמלה מאן דאריך באתר דבעי לקצרא אתי לידי כאב לב מאן לב דא הוא דכתיב (משלי טו טו) וטוב לב משתה תמיד בנין דאיהו אתר דבעי לקצרא ולא לארכא ביה דהא כלא קאים לעילא ובעי דלא לאמשכא ליה¹⁹³⁵ לקשרא ליה בקשורא דלעילא בלא אריכו למהוי כלא</p>	<p>וסוד הדבר מי שמאריך במקום שצריך לקצר בא לידי כאב לב איזה לב זהו שכתוב וטוב לב משתה תמיד משום שהוא מקום שצריך לקצר ולא להאריך בו שהרי הכל עומד למעלה וצריך שלא להמשיכו לקשר אותו בקשר שלמעלה ללא אריכות שיהיה הכל אחד</p>
<p>רס"א</p>	
<p>חד ביחודא חד וכיון דאתקשר כחדא כדין לא בעי לארכא באריכו ולא תתחננא בתחנוני וכד אריך באריכו באתר דאצטריך¹⁹³⁶ קודשא בריך הוא קביל צלותיה ודא הוא יקרא דקודשא בריך הוא בנין דיחודא דצלותא קא מקשר קשרין ואסגי ברכאן לעילא ותתא</p>	<p>ביחוד אחד וכיון שנקשר כאחד אז אין צרך להאריך בארך ולהתחנן בתחנונים וכשמאריך בארך במקום שצריך הקדוש ברוך הוא מקבל תפלתו וזהו כבודו של הקדוש ברוך הוא משום שיחוד התפלה קושר קשרים ומרבה ברכות למעלה ולמטה.</p>

¹⁹²⁵ ור"ל בתוך הבינה גנוז אבא הנק' סתימו דמחשבה (מ"מ).

¹⁹²⁶ פירוש בתוך אבא (מ"מ).

¹⁹²⁷ פי' האריך. (מ"מ).

¹⁹²⁸ פירוש אבא תופס באריך ואינו תופס מפני דקותו (מ"מ).

¹⁹²⁹ דהיינו שאבא עולה לאריך (מ"מ).

¹⁹³⁰ פירוש כשעולה אבא לקבל מאריך גם אימא וז"ו עולים גם הם לינק (מ"מ).

¹⁹³¹ פירוש גם ב"ע ופרצופים עולים לקבל הארה משם ונקשרים זה בזה וז"ש וכדין אתקשר דא בדא וכו' (מ"מ).

¹⁹³² פירוש בינה מתקשרת בחכמה שהי' גנוזה יותר ממנה (מ"מ).

¹⁹³³ ופירוש אבא ג"כ כליל באריך שגנוז יותר ממנו (מ"מ).

¹⁹³⁴ רמד ע"ב (הערת הזהר).

¹⁹³⁵ פירוש שלא להמשיך מ' לבד אלא לקשרא ליה וכו' (מ"מ).

¹⁹³⁶ פי' כשמתכוין בתפלתו לשמות שהם בזעיר אם האריך מאריכין לו ימיו אבל כשמכוין לשמות שהם במלכות אם האריך בא לידי כאב לב (מ"מ).

<p>1937 גו היכלא דא קיימא נקודה חדא טמירתא והאי נקודה איהי רוחא לקבלא רוחא¹⁹³⁸ אחרא עלאה וכד שריא רוחא ברוחא כדין עאל דא בדא ואיהו חד ודבקתא חדא ואתרכיב דא בדא למהוי חד כהאי אילנא דארכיב דא בדא ואיהו חד זינא בזיניה ווי מאן דארכיב זינא בלא זיניה כאינן בני אחרן דבעו לארכבא אילנא באחרא דלאו איהו זיניה</p>	<p>בתוך ההיכל הזה קימת נקודה אחת נסתרת והנקדה הזו היא רוח לקבל רוח אחרת עליונה וכששורה רוח ברוח אז נכנסות זו בזו והן אחת ודבקות אחת ונרכבות זו בזו להיות אחת כמו העץ הזה שמרכיבים זה בזה והם אחד מין במינו אוי למי שמרכיב מין בשאינו מינו כמו אותם בני אהרן שרצו להרכיב עץ באחר שאינו מינו.</p>
<p>ומאן דארכיב זינא בזיניה וידע לקשרא קשרא בקשריה היכלא בהיכליה דרגא בדרגיה דא אית ליה חולקא בעלמא דאתי כמה דאוקימנא ועל דא האי איהו שלימו דכלא וכד אשתלים דא בדא ואיהו כלא חד עובדא זינא בזיניה דנפיק מהאי שלימו ההוא אקרי מעשה מרכבה¹⁹³⁹</p>	<p>ומי שמרכיב מין במינו ויודע לקשר קשר בקשרו היכל בהיכלו דרגה בדרגתה לזה יש חלק בעולם הבא כמו שבארנו ולכן זוהי שלמות הכל וכשנשלם זה בזה והוא הכל מעשה אחד מין במינו שיוצא מהשלמות הזו הוא נקרא מעשה מרכבה.</p>
<p>ורוא דא (בראשית ב ז) וייצר יהו"ה אלהים¹⁹⁴⁰ את האדם¹⁹⁴¹ שם מלא ואדם איהו עובדא דהאי מרכבה דארכיב דא בדא עובדא דשלימו דכלא וכד אשתלים דא בדא כדין יהו"ה אלהים שם מלא זכאה איהו מאן דידע לקשרא קשרי מהימנותא וליחדא יהודא כדקא חזי</p>	<p>וסוד זה וייצר ה' אלהים את האדם שם מלא ואדם הוא מעשה של המרכבה הזו שמרכיב זה בזה מעשה של שלמות הכל וכשנשלמים זה בזה אז ה' אלהים שם מלא אשרי מי שיודע לקשר את קשרי האמונה וליחד את היחוד כראוי.</p>
<p>תא חזי כמה דאיתנהו שמהן קדישין עלאין מתחברין אלין באלין הכי איהו שמא קדישא אתפרש לעילא¹⁹⁴² ואתפרש לתתא¹⁹⁴³ שמא איהו לעילא¹⁹⁴⁴ שמא דא איהו באמצעיתא¹⁹⁴⁵ שמא דא איהו לתתא¹⁹⁴⁶ יהו"ה דאיהו רוא דשמא קדישא איהו חד רוא דכלא עלמא עלאה¹⁹⁴⁷ בסתימו דסתימותא דעליה¹⁹⁴⁸ דאשתתף בהדיה ואיהו חד עלמא תתאה¹⁹⁴⁹</p>	<p>בא וראה כמו שישנם שמות קדושים עליונים מתחברים אלו באלו כך הוא השם הקדוש התפרש למעלה והתפרש למטה השם הזה הוא למעלה והשם הזה הוא באמצע והשם הזה הוא למטה יהו"ה שהוא סוד השם הקדוש הוא אחד הסוד של הכל העולם העליון בסתר הנסתר שעליו שהשתתף עמו והוא אחד העולם התחתון בסתר האמצע סוד המרכבה</p>

¹⁹³⁷ ור"ל בתוך היכל ק"ק שם היא טמירא מלכות דאצילות (מ"מ).

¹⁹³⁸ פיר' מלכות מקבלת זעיר כדי להזדוג עמו (מ"מ).

¹⁹³⁹ ור"ל כשמחברים ז"ון ואתרכיב דא בדא אזי על ידם יוצאת הנשמה של האדם ונק' מעשה מרכבה שר"ל מעשה שיצא מהרכבת ז"ון זה בזה (מ"מ). מעשה בראשית ומעשה מרכבה. שמעתי ממורי הרב זל"ה שמעשה בראשית הם דרושי עולם התוהו שזה ה' בבראשית קודם התיקון מעשה מרכבה הם דרושי התיקון והתלבשות הפרצופים זה בזה והרכבת פרקי אמא בבניה הז"ון וזה הוא נקרא חדוש העולם והשינויים אשר יש מזמן לזמן בעניני סדרי התלבשות (לקוטי הש"ס חגיגה).

¹⁹⁴⁰ פיר' ז"ון (מ"מ).

¹⁹⁴¹ פיר' נשמת אד"הר וכן כל נשמות ישראל יוצאים מהרכבת ז"ון וז"ש ואדם איהו עובדא דהאי מרכבה (מ"מ). שם מח ע"ב (הערת הזהר).

¹⁹⁴² פיר' בבינה (מ"מ).

¹⁹⁴³ פיר' במלכות (מ"מ).

¹⁹⁴⁴ פירוש בבינה שנק' ג"כ הו"ה (מ,מ).

¹⁹⁴⁵ פירוש בזעיר (מ"מ).

¹⁹⁴⁶ במ' (מ"מ).

¹⁹⁴⁷ פירוש הו"ה שבבינה הנק' עלמא עילאה (מ"מ).

¹⁹⁴⁸ פירוש בהארית אבא שהוא על הבינה ומזדוג עמה וז"ש דאשתתף בהדיה ואיהו חד (מ"מ).

¹⁹⁴⁹ פירוש מלכות (מ"מ).

<p>בסתימו דאמצעיתא רוא דרתיכא¹⁹⁵⁰ קדישא עלאה דעליה ואוקימנא (ס"א תא חזי רוא דשמא קדישא דא יהו"ה אלהים שמא דא איהו לעילא שמא דא איהו באמצעיתא שמא דא איהו לתתא לעילא רוא דעלמא דאתי בסתימו דסתימותא דעליה ואיהו חד לתתא רוא דעלמא תתאה ועלמא עלאה דעליה אשתתף בהדיה ואיהו חד באמצעיתא ברוא דרתיכא קדישא עלאה ואוקימנא)</p>	<p>הקדושה העליונה שעליה ובארנו (בא וראה סוד שם הקדוש זה יי אלהים שם זה הוא למעלה שם זה הוא באמצע שם זה הוא למטה למעלה סוד עולם הבא בסתום של הסתימות שעליו והוא אחד למטה סוד עולם התחתון ועולם העליון שעליו משתתף עמו והוא אחד באמצע בסוד המרכבה הקדושה העליונה ומבאר).</p>
<p>מהאי גיסא ארבע רתיכין נפקין¹⁹⁵¹ ומהאי גיסא ארבע רתיכין נפקין¹⁹⁵² בגין דכל חד וחד מתפרש לארבע¹⁹⁵³ כל רתיכא ארבע אינון כד מסתכלין דרגין וכן כלהו ארבע בארבע ברוא דשמא קדישא דאיהו אדנ"י¹⁹⁵⁴ באינון רתיכין דקיימי ונסלי בשמא¹⁹⁵⁵ דא ואינון אקרון הרי נחשת¹⁹⁵⁶ בגין דאית הרים ואית הרים אית הרים עלאין¹⁹⁵⁷ והרים תתאין¹⁹⁵⁸ ואינון בתלת סטריין קיימי¹⁹⁵⁹ ונפקי מגו זהב וכסף ונחשת¹⁹⁶⁰</p>	<p>מהצד הזה יוצאות ארבע מרכבות ומהצד הזה ארבע מרכבות יוצאות משום שכל אחת ואחת נפרדת לארבעה כל מרכבה הן ארבע כשמסתכלים בדרגות וכן כולם הארבע בארבע בסוד השם הקדוש שהוא אדנ"י באותן מרכבות שעומדות ונוסעות בשם הזה והן נקראות (זכריה ו) הרי נחשת משום שיש הרים ויש הרים יש הרים עליונים ויש הרים תחתונים והם עומדים בשלשה צדדים ויוצאים מתוך זהב וכסף ונחשת.</p>
<p>נחשת לתתא בגין דאינון רתיכין דנפקי מגו אל"ף דל"ת נו"ן יו"ד¹⁹⁶¹ די בנו היכלא קדמאה דאינון ארבע רתיכין¹⁹⁶² דנפקין מגו אינון תריין רוחין ימינא ושמאלא מגו לבנת הספיר¹⁹⁶³ כדקאמרין אלין תריין רוחין דקאמרין התם אינון אקרון תרי טורים ואינון הרי נחשת¹⁹⁶⁴</p>	<p>הנחשת למטה משום שאותן מרכבות שיוצאות מתוך אל"ף דל"ת נו"ן יו"ד שבתוך ההיכל הראשון שהן ארבע מרכבות שיוצאות מתוך אותן שתי רוחות ימין ושמאל מתוך לבנת הספיר כמו שאמרנו אלו שתי הרוחות שאמרנו שם הן נקראות שני הרים והם הרי נחשת.</p>

¹⁹⁵⁰ פירוש בחיבור הזעיר שהו' כסא לבינה (מ"מ).

¹⁹⁵¹ פירוש מבינה יצאו חג"תם (מ"מ).

¹⁹⁵² פירוש מהמלכות יצאו ארג"מן ולך אמר לעיל שמא דא איתפרש לעילא ואיתפרש לתתא דהיינו מלכות ובינה. שרוצה לדמות המלכות לבינה ומה שעשתה זאת עשתה זאת (מ"מ).

¹⁹⁵³ כמ"ש שהבינה הוציאה חג"תם ומ' ארג"מן וז"ש כל רתיכא ד' אינון. וכן כולהו ד' בד' (מ"מ).

¹⁹⁵⁴ פי' גם בכל בי"ע יש ד' ד' מרכבית שיונקים מד' אותיות אד"ני (מ"מ).

¹⁹⁵⁵ פי' ד' גלגלים הנז"ל בסוף היכל ראשון דקדושהו הם מקבלים מד' אותיות אד"ני כמ"ש שם הזוהר (מ"מ).

¹⁹⁵⁶ פירוש ד' אלו נק' הרים ומשפיעים לנוגה הנק' נחשת (מ"מ).

¹⁹⁵⁷ פירוש חג"ת דזעיר (מ"מ). קלט ע"א (הערת הזהר).

¹⁹⁵⁸ חג"ת דנוקבא (מ"מ).

¹⁹⁵⁹ דהיינו שחסד הוא קו ימין. וגבורה קו שמאל ות"ת קו אמצעי (מ"מ).

¹⁹⁶⁰ פי' חג"ת אלו דנוקב' יוצאים מחג"ת דזעיר שהם זהב וכסף ונחשת (מ"מ).

¹⁹⁶¹ ור"ל כשם שנחשת לעילא שהו' ת"ת כן יש נחשת לתתא שהוא הנוגה (מ"מ).

¹⁹⁶² ר"ל ד' גלגלים הנז' שיצאו מתריין רוחין שהם סטטוריה ואדיריה. "סטטוריה" ימין שהוא רוח דיסוד זעיר דבריא, "אדריה" שמאל שהוא רוח דעטרת יסוד דזעיר דבריא (מ"מ). עי' בענין ב' רוחין, עי' לקמן רמו ע"א, ותז"ח י ע"ג, ועמק המלך ש"ז פי"א.

¹⁹⁶³ רמו ע"א (הערת הזהר).

¹⁹⁶⁴ פירוש ב' רוחות הנז' הם הרים שמשפיעים לנחשת שהוא הנוגה כמ"ש בסוף היכל ראשון בשם הרב ז"ל. ואע"פי שלעיל בסמוך כתב שד' גלגלים הם נק' הרי נחשת אינה קושיא שכיון שד' גלגלים בעצמם יונקים מב' רוחות אלו הנז' כמ"ש הזוהר א"כ שייך לומר בהו ג"כ הרי נחשת שגם הם הרים שמשפיעים לנחשת שהוא הנוגה וז"ש הזוהר מאינון תריין רוחין דאיקרון הרי נחשת נפקי אינון ד' רתיכין וכו' (מ"מ). רלג ע"א (הערת הזהר).

<p>מאינון תרי רוחין דאקרון הרי נהשת נפקי אינון ארבע רתיכין דמשתמשי בההוא שמא¹⁹⁶⁵ דאל"ף דל"ת דאשתקע בסנדלפון מארי דאפיא וכלהו שליחן אלין על אלין בעלמא ברזא דסוסון ורתיכין¹⁹⁶⁶ בגין דאית רתיכא על סוסון דנטלי לה</p>	<p>מאותן שתי רוחות שנקראות הרי נחשת יוצאות אותן ארבע מרכבות שמשמשות באותו השם של אל"ף דל"ת שנשקע בסנדלפון בעל הפנים וכולם שליחים על אלה בעולם בסוד סוסים ומרכבות משום שיש מרכבה על סוסים שמסיעים אותה.</p>
<p>ודא שמא קדישא¹⁹⁶⁷ אתכליל ביו"ד ה"א¹⁹⁶⁸ כמה דאוקימנא דאתכליל אל"ף דל"ת ביו"ד ה"א ואיהו יאהדונה¹⁹⁶⁹ והא אתמר אלהים לא אתכליל בשמא אחרא¹⁹⁷⁰ בגין דאית אלהים חיים ומהאי אתפשט לכמה סטרין ולא אתכניש אלא אתפשט</p>	<p>והשם הקדוש הזה נכלל ביו"ד ה"א כמו שבארנו שנכלל אל"ף דל"ת ביו"ד ה"א והוא יאהדונה"י והרי נתבאר אלהים לא נכלל בשם אחר משום שיש אלהים חיים ומזה מתפשט לכמה צדדים ולא מתכנס אלא מתפשט.</p>
<p>שמא דכליל כל שמהן יו"ד ה"א וא"ו ה"א ברזא דאתון צירופא דשמא קדישא דביה הוה ידע כהנא לצרפא בכל סטרוי עד דסלקי שמהן בכמה סטריין¹⁹⁷¹ בארבעין ותרין גוונין באשתטחו דבוצינא דקרדינותא דהאי איהו כליל כל שמהן</p>	<p>השם שכולל את כל השמות יו"ד ה"א וא"ו ה"א בסוד האותיות הצרוף של השם הקדוש שבו היה יודע הכהן לצרף בכל צדדיו עד שעולים השמות בכמה צדדים בארבעים ושנים צבעים בהשתטחות המנורה של הניצוץ החזק שזהו שכולל את כל השמות.</p>
<p>ושמא דא כליל כל שמהן אאלדהניי"ם סימן באלין אתון כלילן אחרנין מתחברן ונפקי אלין ועיילי אלין לבתר כד אתנטי ואתפשט בוצינא דקרדינותא מצטרפי אתון בנווה ועאלי אתון ונפקי אתון ברזא דאלין תשע אתון ואלין אתמסרו לקדישי עליונין</p>	<p>והשם הזה כולל את כל השמות אאלדהניי"ם סימן באותיות הללו כלולות אחרות מחברות ואלו יוצאות ואלו נכנסות אחר כך כשנוטה ומתפשטת המנורה של הניצוץ החזק מצטרפות האותיות בתוכה ונכנסות אותיות ויוצאות אותיות בסוד תשע האותיות הללו ואלו נמסרו לקדושים עליונים</p>
<p>רס/ב</p>	
<p>למיהך בארהא דרזא דאתון לצרפא יהודא דשמהן דאתון כמה דהוה ידע כהנא לצרפא שמהן באתון רשימין</p>	<p>ללכת בדרך של סוד האותיות לצרף יחוד של שמות האותיות כמו שהיה יודע הכהן לצרף שמות באותיות רשומות.</p>

¹⁹⁶⁵ רמו ע"ב (הערת הזהר).

¹⁹⁶⁶ פירוש שגם הם יש להם מרכבה תחתיהם כמו הסוס שהוא מרכבה לאדם. וז"ש "בגין דאית רתיכ' על סוסון דנטלי ליה" (מ"מ).

¹⁹⁶⁷ פירוש שם אד"ני (מ"מ)9.

¹⁹⁶⁸ פירוש בשם הוי"ה וקיצר הזוהר ולא כתב אלא חצי השם וז"ש ואיהו יאהדו"נהי (מ"מ)9.

¹⁹⁶⁹ רמו ע"ב (הערת הזהר).

¹⁹⁷⁰ בסוד שם יהו"ה היותו נכלל בשם אלהים כזה אילהויה"ם כעין צירוף יאהדונה", והטעם כל שם פועל בפעולת השורש, שם יהו"ה הוא למעלה מתלבש בשם אהיה ויורד אל מקומו מתלבש בשם אדני וכל מקום שהוא הולד מורה על סוד הייחוד, אמנם שם אלהים שורשו הינה שהיא נקראת אלהים (אלהים) [חיים] ומהאי אתפשט לכמה סטרין עד היותו מתפשט בגבורה שם אלהים ומגבורה במלכות שם אלהים ומשם במלאכים שם אלהים ומשם בדיינים שם אלהים אפילו בחצונים כאומרו מלך אלהים על גוים וכדפירשו בסבא פרשת משפטים, לכד לא אתבגיש ולא נמנע מהתפשט בכל המקומות אלא אתפשט (אור יקר), ענין זה לא ירדנו לעומקו מפני שהוא קשה רישא אסיפא שהרי בסוף כלל אלהים באד"ני ודברי הרב ע"ז אין בידנו (מ"מ).

¹⁹⁷¹ בראשית ט ע"א (הערת הזהר).

עמוד | 261

<p>וידי אדם מתחת כנפיהם¹⁹⁷² (יחזקאל א ח) כלהו ידי אדם הא אוקימנא דאינון (נ"א שרפים) רוחין והיון¹⁹⁷³ ואופנים (כרובים וחיות ואופנים) כלהו בגדפיין¹⁹⁷⁴ וידין תחות¹⁹⁷⁵ גדפייהו לקבלא צלותין ולקבלא מארי דתיובתא ידי אדם אתרין ודוכתיין¹⁹⁷⁶ לקבלא בני נשא¹⁹⁷⁷ בצלותהון ובעותהון ולאפתחא פתחין לקבלא לון ליחדא ולקשרא קשרין ולמעבד רעותיהון</p>	<p>וידי אדם מתחת כנפיהם כולן ידי אדם הרי בארנו שאותם (שרפים) רוחות וחיות ואופנים (כרובים וחיות ואופנים) כולם עם כנפים וידיים תחת הכנפים שלהם לקבל תפלות ולקבל בעלי תשובה ידי אדם אתרים ומקומות לקבל בני אדם בתפלותיהם ובקשותיהם ולפתח פתחים לקבל אותם ליחד ולקשר קשרים ולעשות רצונם.</p>
<p>ואלין אתרין ודוכתיין דאקרון ידי אדם דקיימי לבני נשא¹⁹⁷⁸ אלין אינון שמהן קדישין דשלישין בכל דרגא ודרגא (בגין) דבהון עאלין בני נשא בצלותהון ובעותהון בכל תרעין עלאין ובדא שלטיין תתאין לעילא ורוא דא (תהלים קיט עג) ידיך עשוני ויכונוני ואלין שמהן קדישין¹⁹⁷⁹</p>	<p>והאתרים והמקומות הללו שנקראים ידי אדם שעומדים לבני אדם אלו הם שמות קדושים ששולטים בכל דרגה ודרגה (משום) שבהם נכנסים בני אדם בתפלותיהם ובבקשותיהם בכל השערים העליונים ובזה שולטים התחתונים למעלה וסוד זה (תהלים קיט) ידיך עשוני ויכונוני ואלו שמות קדושים.</p>
<p>ויאמר יהויה אל משה נטה את ידך על השמים (שמות ט כב) וכי היך יכיל לארמא ידיה על שמיא אלא נטה ארכין כמה דאת אמר (תהלים יח י) ויט שמים וירד משיכו מלעילא לתתא ידך אתרך¹⁹⁸⁰ אתרא דדרגא דילך דאת שארי בגווייה ודא ברוא דשמיא קדישא וכלא עלאי ותתאי ברוא דשמהן נטלי וקיימי ובהו עאלין בני נשא להיכלין עלאין ולית מאן דימחי בידיהו זכאין אינון דידיעין לסדרא יהודא דמאריהון כדקא יאות ולמיהך בארע קשוט בגין דלא יטעון ברוא דמהימנותא</p>	<p>ויאמר ה' אל משה נטה את ידך על השמים וכי איך יכל להרים ידו על השמים אלא נטה הרכן כמו שנאמר ויט שמים וירד המשכה מלמעלה למטה ידך מקומך מקום הדרגה שלך שאתה שרוי בתוכה וזה בסוד השם הקדוש וכל העליונים והתחתונים בסוד השמות נוסעים ועומדים ובהם נכנסים בני אדם להיכלות העליונים ואין מי שימחה בידיהם אשרי אותם שיודעים לסדר את יחוד רבונם כראוי וללכת בדרך אמת כדי שלא יטעו בסוד האמונה.</p>
<p>תא חוי בהיכלין אלין אית רוא עלאה גו מהימנותא וכלהו חיון רתיכין כלהו משניין דא מן דא לאתכללא אלין באלין לטב לאתקנא וסימניך (אסתר ב ט) וישנה ואת נערותיה¹⁹⁸¹</p>	<p>בא וראה בהיכלות הללו יש סוד עליון בתוך האמונה וכולם חיות ומרכבות כולם משנים זה מזה להכלל אלה באלה לטוב להתתקן וסימנך (אסתר ב) וישנה ואת</p>

¹⁹⁷² כאן עיקר תשובת שאלתו שכיוון בסוגיא זו לבאר היאך האדם השפל יוכל לקשר ולייחד העולמות העליונים ומכאן ביאר הענין, אחר שהקדים ענין השמות היאך הם כוללים באותיותיהם בחינת הספירות ומדותיהם בשיעור קו המדה, והעיקר והיסוד תלוי בענין "ידי אדם" והענין כי ענין ידי אדם כולל "רוחין" שהם יסוד רוח קדוש לשבע היכלות שבעה רוחין "וחיוון ואופנים" וכו' ילמוד סתום מן המפורש, אחר שיש לכרובים והיות ואופנים כנפים כדמוכח מקראי אם כן כולהו בגדפיין דילהון יש להם ידים (אור יקר).
¹⁹⁷³ רוח ההיכל ונפש ההיכל שנק' חיה כמש"ל. כרובין וחיות ואופנים. פירוש כרובים הם בבריאה כמ"ש הרב שז"ן דבריאה הם בחינת מט"ט וסנדל וחיות ביצירה ואופנים בעשייה (מ"מ).
¹⁹⁷⁴ פירוש כולם יש להם גדפיין (מ"מ).
¹⁹⁷⁵ פירוש הם שמות שיש להם תחת כנפיהם כדי לקבל התפלה כדמפרש (מ"מ).
¹⁹⁷⁶ פירוש דריש ידי כמו ויד תהיה לך שפירש מקום (מ"מ).
¹⁹⁷⁷
¹⁹⁷⁸ פירשו ידים העליונים שהם שמות הקודש על ידם עולה תפלת בני אדם וזוה וידי אדם. ידיים המתקנים האדם ומעלים תפלתו (מ"מ).
¹⁹⁷⁹ ופירוש ידיך עשוני הם שמותיך (מ"מ).
¹⁹⁸⁰ פי' אמר הקב"ה למשה המשיך הארת זעיר לשמים של עו"הז כדי לעשות פעולתו (מ"מ).
¹⁹⁸¹ פירשו כתב הרב דהיכלות דבראשית נק' ז' הסרסים. ודפ' זו נק' שבע נערות אסתר וז"ש וישנה למלכות ואת נערותיה שהם היכלותיה. וז"ש בסמוך ואת ז' הנערות וכו' (מ"מ).

<p>ל טוב בשבעה היכלין אלין שלימו דעילא כד אשתלים דא בדא ועאלו צלותין ובעותין דמאן דידיע לסדרא לון לאתקנא לון לעילא כמה דאת אמר (שם) ואת שבע הנערות הראויות לתת לה מבית המלך</p>	<p>נערותיה ל טוב בשבעת ההיכלות הללו השלמות שלמעלה כשנשתלם זה בזה ונכנסות תפלות ובקשות של מי שיודע לסדר אותן להתקין למעלה כמו שנאמר ואת שבע הנערות הראויות לתת לה מבית המלך.</p>
<p>היכלא קדמאה¹⁹⁸² יוצר אור ובורא חשך נהירו דאבן טבא¹⁹⁸³ ספירו דאבן טבא¹⁹⁸⁴ נציץ לתרין סטריין¹⁹⁸⁵ כמה דאוקימנא¹⁹⁸⁶ לימינא ולשמאלא¹⁹⁸⁷ אור וחשך מה רבו מעשיך יהו"ה כלם בחכמה עשית (תהלים קד כד) כלהו אופנים וגלגלים מלאה הארץ קנייך וגו' המלך המרום¹⁹⁸⁸ לבדו מאז שמא קדישא יאהדונה¹⁹⁸⁹ כללא דשמא קדישא שלים בתרי שמהן ודא הוא סליק באוירא¹⁹⁹⁰ ומתנשא מימות עולם</p>	<p>ההיכל הראשון (ישעיה מה) יוצר אור ובורא חשך האור של האבן הטובה ספיר שאבן טובה נוצצת לשני צדדים כמו שבארנו לימין ולשמאל אור וחשך מה רבו מעשיך ה' כולם בחכמה עשית כולם אופנים וגלגלים מלאה הארץ קנייך וגו' המלך המרום לבדו מאז השם הקדוש יאהדונה"י הכלל של השם הקדוש שלם בשני שמות וזהו שעולה באויר ומתנשא מימות עולם.</p>
<p>היכלא תניינא אל ברוך גדול דעה אורפניאל (נ"א רזא דכליל אתוון זעירין) דכליל ריזין דאתוון זעירין דאלפא ביתא הכא אינון דקאמרי קדוש וברוך והכא איהו קדושה וברוך כבוד יהו"ה</p>	<p>ההיכל השני אל ברוך גדול דעה אורפניאל (הסוד שכולל אותיות קטנות) שכולל הסודות של אותיות קטנות של אלף בית כאן הם שאומרים קדוש וברוך וכאן היא הקדשה וברוך כבוד ה'</p>

¹⁹⁸² פירוש הם היכלות הנז' וכאן מסדר אותם רש"בי על סדר היוצר (מ"מ), ההיכל הזה הוא ביסוד הבריאה. והנה כבר עתה עולים העשיה והיצירה והמלכות דבריא, אשר עומדת בהיכל ק"ק דיצירה, אשר העשיה והיצירה כלולים בה, והיא עתה עולה להיכל זה, ומתחברת עם היסוד דבריא. וז"ס חיבור שם זה של יאהדונה", כנודע, כי שם זה הוא ביסוד, בהתחבר עמו המלכות, כדי להעלותה אל הת"ת, כמו שאנו עתידים לעשות בעמידה. וכונת שם הנז' הוא במלת "מאז". כי אז הוא בגימ' ח' אותיות של שם הנז', ובכמה מקומות נתבאר, כי מלת אז רומזת אל השם הזה (שעה"כ יט ע"א), הז' היכלין דז"ן דבריא הם מתפתחין בשחרית וערבית דחול (ע' כסה"כ פ' ד ו, ושער הכוונות דף יח ע"ד לב ע"ד נב ע"ב ודף עג סע"א), והם ההיכלות אשר בפ' פקודי (דף רמה וע"ש רס ע"ב) (דע"ה ח"ב קטז ע"ב).

¹⁹⁸³ היא עטרה הנק' לבנה ואבן טבא היא המלכות שהיא עטרה (מ"מ).

¹⁹⁸⁴ פי' שהספיר הוא היסוד ואבן טבא היא עטרת היסוד והם לבנת וספיר שבהיכל זה וז"ש "ספירו דאבן טבא", ר"ל ספירו שהוא היסוד הנק' ספיר. שבו אבן טבא שהיא עטרה שלו (מ"מ).

¹⁹⁸⁵ הו"ה אדנ"י שם יאהדו"נהי ימין ושמאל שבהיכל זה והם יסוד ועטרה (רח"ו במ"מ).

¹⁹⁸⁶ רנ ע"א (הערת הזהר).

¹⁹⁸⁷ פירוש שיסוד נקרא ימין ועטרה נק' שמאל והם אור וחשך (מ"מ) 9.

¹⁹⁸⁸ מלבד הנזכר בספר הכוונות על השם הזה עוד ירמוז למ"ש בדרוש השמות באוצרות חיים, שעשר כלים פנימיים דז"א דאצילות הם נשמה לז"א דבריא. והנה השם הזה הוא ממש פנימי דיסוד דז"א דאצילות והוא נשמה בהיכל זה. ובאוצרות חיים אמר שהוא המשך הדעת שיורד ומתגלה למטה בהיכל זה שהוא יסוד, והוא נשמת היכל זה בסוד הדעת שהוא נשמת ר"ק (רמ"ז).

¹⁹⁸⁹ ור"ל שהמ' דבריא שבהיכל ק"ק דיצירה עלתה ונתחברה עם יסוד דבריא והם יאהדו"נהי וז"ל הרב בס"ה. המלך המרום לבדו מאז ביאר בזוהר שהוא שם יאהדו"נהי. וענין דברים אלו כי הלא היכל זה הוא יסוד דבריא וכבר עלו עשיה ויצירה והמלכות דבריא אשר כולם תלויים בה היא עלתה עתה להיכל הזה ונתחברה מ' ביסוד וז"ס שם יאהדו"נהי כנודע כי שם זה הוא ביסוד כשמתחבר עם המלכות להעלותה אל הת"ת כמו שאנו עתידים לעשות בעמידה. ולכן כוונת שם זה הוא באומך המלך המרום לבדו מאז שהם שמנה אותיות של שם זה כמנין א"ז וזה נתבאר בזוהר בכמה מקומות כי אז הוא כינוי לשם זה עכ"ל (מ"מ).

¹⁹⁹⁰ עיין מ"ש בסוף היכל הראשון בדברי האר"י ז"ל ותבין מ"ש "סליק באוירא דכליל אתוון זעירין" וכו'. פי' בהיכל זה יש כ"ב אותיות דאב"גד וכו' שהם אל ברוך גדול דעה וכו' והם כ"ב אותיות זעירין שבמלכות כמ"ש הזוהר בפ' תרומה דף קל"ב. ולקשרא שביעאה בשביעאה. ז"ל הרב באוצ"ח שביעאה בשביעאה הם ז' היכלות דמ' דאצילות. בשביעאה הוא היכל ק"ק שיש בו כח"ב דבריא ואור מתנ"הי דמ' דאצילות הם ז' עכ"ל. ודעת אינו נמנה כנודע (מ"מ) 9.

<p>היכלא השלישי לאל ברוך נעימות יתנו. היכלא רביעי המחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית משום שכאן מתגלגלים האורות והדינים של העולם מי שהוא לחיים מתקדש כמקדם להתקיים בעולם באור הימין שנקרא אל כמו שאמרנו.</p>	<p>היכלא תליתאה לאל ברוך נעימות יתנו¹⁹⁹¹ היכלא רביעאה המחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית בגין דהכא מתגלגלין נהורין ודינין דעלמא מאן דאיהו לחיים מתחדש כמלקדמין לאתקיימא בעלמא בנהורא דימינא דאקרי אל כדקאמרן</p>
<p>ההיכל החמישי ההיכל הזה נקרא אהבת עולם וזוהי משיכה של אהבה של ההיכל שנקרא אהבה וזוהי אהבת עולם אהבתנו ה' אלהינו ברוך אתה ה' הבוחר בעמו ישראל באהבה בסוד של א"ל שד"י.</p>	<p>היכלא חמישאה היכלא דא אקרי אהבת עולם ודא איהו משיכו דרחימותא דהיכלא דאקרי אהבה ודא הוא אהבת עולם אהבתנו יהו"ה אלהינו ברוך אתה יהו"ה הבוחר בעמו ישראל באהבה ברזא דא"ל שד"י</p>
<p>ההיכל הששי אמת ויציב ונכון וקיים וצריכים שלא להפסיק בין היכלות אלו (לאלו) שהרי בהמשכת התפלה והרצון מתחברים כאחד ונקשרים אלה באלה בסוד השמות הקדושים ששולטים בכל אחד ואחד.</p>	<p>היכלא שתיאתא אמת ויציב ונכון וקיים ובעינן דלא לאפסקא בין היכלין אלין (לאלין) דהא כמשיכו דצלוחא ורעותא מתחבראן כחדא ואתקשראן אלין באלין ברזא דשמהן קדישין דשליטין בכל חד וחד</p>
<p>ההיכל השביעי אדני שפתי תפתח סוד הסודות בלחש שלא נשמע הקול כאן הוא רצון הלב להתכון ולהעלות רצון ממטה למעלה עד אין סוף ולקשר שביעי בשביעי (וכל אחד באחד) זה בזה (ממטה למעלה) ואחר כך ממעלה למטה למשך ברכות לכל העולמות ממקור החיים (שהוא שביעי למעלה) שהוא ההיכל השביעי העליון (וזו השכינה) ברצון הלב ובסתמת העינים של סוד האותיות של שבעה שמות עליונים קדושים.</p>	<p>היכלא שביעאה אדני שפתי תפתח רזא דרזין בלחישו ולא אשתמע קלא הכא איהו רעותא דלבא לאתכוונא ולסלקא רעותא מתתא לעילא¹⁹⁹² עד אין סוף ולקשרא שביעאה בשביעאה (וכלא חד בחד) דא בדא (נ"א מתתא לעילא) ולבתר מעילא לתתא¹⁹⁹³ לאמשכא ברכאן בכלהו עלמין ממקורא דחיי (נ"א דאיהו שביעאה לעילאה) דאיהו היכלא שביעאה עלאה (ודא שכינתא¹⁹⁹⁴) ברעותא דלבא ובסתמו דעינין דרזא דאתון דשבע שמהן¹⁹⁹⁵ עלאין קדישין</p>
<p>רסא/א</p>	
<p>היכלא שביעאה עילאה¹⁹⁹⁶ דא דאיהו מקורא¹⁹⁹⁷ דחיי¹⁹⁹⁸ דא איהו ברכתא קמייתא ודא איהו היכלא קדמאה שירותא דכלא מעילא לתתא¹⁹⁹⁹ ולנטלא שביעאה מתתא²⁰⁰⁰</p>	<p>ההיכל השביעי העליון הזה שהוא מקור החיים זוהי הברכה הראשונה וזהו ההיכל הראשון ראשית הכל ממעלה למטה ולטל השביעי מלמטה לחבר זה בזה שביעי</p>

¹⁹⁹¹ מו ע"ב (הערת הזהר).

¹⁹⁹² פירוש לקשר מהיכל הראשון ולמעלה זה בזה (מ"מ).

¹⁹⁹³ פירוש להמשיך השפע מלמעלה למט דהיינו מהבינה ולמטה וז"ש ממקורא דחיי דאיהו שביעאה שהיא הבינה (מ"מ).

¹⁹⁹⁴ פי' ממשיכים מהבינה למלכות שהיא עליונה ע"ג בי"ע (מ"מ) 9.

¹⁹⁹⁵ פירוש השמות שיש בכל היכל והיכל (מ"מ).

¹⁹⁹⁶ פי' היכל קדשי הקדשים (אור יקר, מ"מ).

¹⁹⁹⁷ רכה ע"א (הערת הזהר).

¹⁹⁹⁸ מפני שערך הבינה לספירות הוא היכל זה להיכלות (אור יקר). פי' קרי להיכל זה מקורא דחיי לגבי היכלות שתחתיו (מ"מ).

¹⁹⁹⁹ שעם היות שבספירות יש על הבינה מדרגות בהיכלות אי אפשר לפרש כן מפני שהיכל זה ראש להיכלות שאין אלא שבעת היכלות והוא בסוד הכללות נעוץ סופן בתחלתן ותחלתן בסופן כענין שהמלכות

<p>לאתחברא דא בדא שביעאה בשביעאה²⁰⁰¹ דהא מהאי דלתתא עייל מאן דעייל להיכלא עלאה²⁰⁰²</p>	<p>בשביעי שהרי מזה שלמטה נכנס מי שנכנס להיכל העליון.</p>
<p>ודא הוא רזא²⁰⁰³ ברוך²⁰⁰⁴ רבויא דכלהו²⁰⁰⁵ תתאי כלילא בחיון ושרפים ואופנים²⁰⁰⁶ וכלהו היכלין²⁰⁰⁷ רבויא דרזא דקדש הקדשים²⁰⁰⁸ דשריא בגויה בנניזו²⁰⁰⁹ וכדין אקרי ברוך²⁰¹⁰ בכל אלין רבויין וברכאן ורזין דאשתלימו בה</p>	<p>וזהו סוד ברוך רבוי של כל התחתונים כלול בחיות ושרפים ואופנים וכל ההיכלות רבוי של סוד קדש הקדשים ששורה בתוכו בגניזה ואז נקרא ברוך בכל הרבויים הללו והברכות והסודות שנשלמו בו.</p>
<p>אתה²⁰¹¹ עטורא דסתימו דאתון כללא דכלהו כ"ב אתון²⁰¹² ודא היא א"ת ה' דכליל לון מעילא בהאי²⁰¹⁴ ה' 2015²⁰¹⁶ וכניש לון בגויה²⁰¹⁷ ודא איהו א"ת ה' 2018²⁰¹⁸ וכד איהו בשלימו</p>	<p>אתה העטור של סתר האותיות הכלל של כל כ"ב האותיות וזהו א"ת ה' שכולל אותם מלמעלה בה' הזאת וכונס אותם לתוכו וזוהי א"ת ה' וכשהיא בשלמות</p>

עולה אל הבינה כך היכל לבנת הספיר שהוא שביעי ממעלה למטה עולה אל היכל קדש הקדשים שהוא שביעי ממטה למעלה (אור יקר). פי' היכל זה הוא ראשון מלמעלה למטה (מ"מ).²⁰⁰⁰

פי' היכל לבנת הספיר שגם הוא היכל הז' וז"ש לאתחברא דא בדא שביעא בשביעאה דהיינו היכל לבנת הספר בהיכל קה"ק (מ"מ).²⁰⁰¹

ועם היותם שני קצוות יש לשניהם יחס (אור יקר).²⁰⁰²

ולכן יקשר ויטייחס ההיכל שביעי להיכל השביעי, ורצה בזה משום דמלת ברוך מפרש בסוד המשכת הברכות והשפע בכלה נמצאים הרבים שהם עיקר בהיכל לבנת הספיר כדפי' לעיל מה רבו מעשיך ה' והיינו בהיכל קדש הקדשים והוא מן הקצה אל הקצה לכך ייחסם יחד (אור יקר).²⁰⁰³

בראשית מה ע"א (הערת הזהר).²⁰⁰⁴

היא מלכות דאצילות (מ"מ).²⁰⁰⁵

הענין כי ברוך בכל מקום כולל הכתר ועד המלכות עשר ספירות וכו' והוא רצה לייחס ברוך על דרך זה על כל הנמצאים הנכללים בהיכל קדש הקדשים ששם נכללים מהיכל לבנת הספיר ולמעלה כל רבוייא וכו' שהם נכללים שם ומלמעלה מתלבש בתוכם אבר אל אבר (אור יקר).²⁰⁰⁶

ור"ל שמלכות כלולה מיצירה ששם חיות ומבריאה ששם השרפים ומעשיה ששם האונפים (מ"מ).²⁰⁰⁷

פי' מלבד שכוללת פרצופים שבב"ע שהם הפנימיות גם כוללת החיצוניות ששם ההיכלות (מ"מ).²⁰⁰⁸

ששם באותה נקודה נכלל מא"ס ועד המלכות (אור יקר).²⁰⁰⁹

בתוך אלו הנכללים יגזז אור הספירות ויתלבש בתוכם בהעלם גדול (אור יקר). פי' כמ"ש הרב וז"ל והנה מה שעולה עתה אל האצילו תהוא סוד ט' ספירות דמלכות דאצילות הנתונים בהיכל קה"ק דבריאה ועולים יחד למעלה באצילות וכל שאר העלמות כלולים זה בזה עד שנמצאו כולם כלולים בהיכל קה"ק דבריאה והוא כלול במלכות דאצילות אבל כתר דמלכות דאצילות כבר עלה בבוקר ע"י תורת הצדיקים כנודע עכ"ל. ולכן אמר רבויא דרזא דק"ק דהיינו היכל קה"ק וכל העולמות כלולים בו הוא בתוך המלכות וז"ש דשריא בגויה בגניזו (מ"מ).²⁰¹⁰

דהיינו שכולל מראש עליון עד נקודה אחרונה בסוד התלבש אצילות ביצירה בכללות הכל בהיכל קדש הקדשים כדפי' והם ג' בחי': הא', רבויין, כללות הנמצאים התחתונים. הב', ברכאן, שהברכות באות אליהם. הג', ראזין, דהיינו דקות הספירות ואור עליון המתלבש בהם (אור יקר). פי' כשנכללים בה כל אלו הנז' נק' ברוך (מ"מ).²⁰¹¹

היינו שהמלכות מתעטרת בענפי אורות כ"ב אותיות הנעלמות למעלה (אור יקר).²⁰¹²

דהיינו מא' על ת' (אור יקר).²⁰¹³

מלכות דכליל לון ולא מתיו ועד הא' כדרך שהם בה אלא אלו הם מהזכר ולכן הם ביושר א' עד ת' כלולות בה' והיינו אתה (אור יקר). פי' אתה, את, שהם כ"ב אתון מביאים אותם לה' אחרונה (מ"מ).²⁰¹⁴

האי (מ"מ).²⁰¹⁵

בהאי ה' נמחק בצורך יקר, ובמקומו איתא לתתא.²⁰¹⁶

מעילא – זכר, לתתא – נוק' (אור יקר).²⁰¹⁷

ור"ל שמקבלת כ"ב אתון מבינה כנודע (מ"מ).²⁰¹⁸

"אתה" נמחק באור יקר, ובמקומו איתא "אתה". סדר המלה את, אלפא ביתא ביושר מלמעלה נכנסת באות ה', והיינו וסוד הכריעה בברוך להמשיך כחות העליונים מלמעלה בה בסוד היכל קדש הקדשים הכוללת הכל כדפי' רבוייא וכו', ואח"כ בה בכריעה אומרו אתה שהכל בה מלמעלה כ"ב אותיות, ואח"כ אומרו ה' דהיינו שהיא מקושטת בעליונים ותחתונים ובאה ועולה בשם יהו"ה אל המלך דהיינו וכל הזוקף זוקף בשם וכו' (אור יקר).

<p>בההוא²⁰¹⁹ נהר²⁰²⁰ דאחיד בה²⁰²¹ סלקא לאתעטרא לעילא²⁰²² ודא איהו רוא דכתיב²⁰²³ (אסתר ב יג) ובזה הנערה באה אל המלך²⁰²⁴ וכדין²⁰²⁵ (שם) את כל אשר²⁰²⁶ תאמר²⁰²⁷ ינתן לה ודא איהו רוא ברוך אתה²⁰²⁸ ובעי לאתכוונא בהאי רוא ולקשרא רעותא בהאי רוא²⁰²⁹</p>	<p>באותו נהר שאוחז בה היא עולה להתעטר למעלה וזהו סוד הכתוב "ובזה הנערה באה אל המלך" ואז "את כל אשר תאמר ינתן לה" וזהו סוד ברוך אתה וצריך להתכוון בסוד הזה ולקשר את הרצון בסוד הזה.</p>
<p>יהו"ה אלהינו²⁰³⁰ דא איהו קשורא ויהודא דמלכא עלאה²⁰³¹ לעילא²⁰³² בהאי²⁰³³ כד הנערה²⁰³⁴ באה אל המלך²⁰³⁵ את כל אשר תאמר ינתן לה²⁰³⁶</p>	<p>י אלהינו זהו קשר ויחוד של המלך העליון למעלה בזה כשהנערה באה אל המלך את כל אשר תאמר ינתן לה.</p>
<p>ואלהי אבותינו דא רוא דאבהן²⁰³⁷ לברכה לה²⁰³⁸ ודא איהו רוא אלהי אברהם אלהי יצחק ואלהי יעקב²⁰³⁹ כמה דהאי נערה לא אשתבקת מתתאי²⁰⁴⁰ הכי נמי לא אשתבקת מאבהן לעלמין²⁰⁴¹ איהי אחידת בהון (נ"א לנטרא לון²⁰⁴² ולעטרא לה) לעטרא לה</p>	<p>ואלהי אבותינו זהו סוד האבות לברך אותה וזהו סוד אלהי אברהם אלהי יצחק ואלהי יעקב כמו שהנערה הזו לא נעזבת מהתחתונים כך גם לא נעזבת מהאבות לעולמים היא אחוזה בהם (לשמר אותם ולעטר אותה) לעטר אותה.</p>

²⁰¹⁹ רלו ע"ב (הערת הזהר).

²⁰²⁰ יסוד בסוד ונהר הנמשך מהעלמו מהחכמה עד היסוד (אור יקר).

²⁰²¹ פי' יסוד דז"א שהוא מעלה אותה מבריאה לאצילות כמ"ש הרב בכוונת סומך גאולה לתפילה (מ"מ).

²⁰²² בבעלה ממש (אור יקר).

²⁰²³ רכה ע"ב (הערת הזהר).

²⁰²⁴ "בזה" שהוא היסוד, נהר, "הנערה" מלכות, בסוד שהיא נערה מצד ההיכלות שהם ז' נערות הראויות לתת לה מבית המלך (אור יקר).

²⁰²⁵ פי' ע"י יסוד הנק' זה הנערה שהיא מלכות באה אל המלך שהוא ז"א להזדווג עמו (מ"מ).

²⁰²⁶ כאשר היא עולה (אור יקר).

²⁰²⁷ פי' כ"ב אתון הנק' את שהם מא' עד ת' שאומרת ומבקשת לקבל (מ"מ).

²⁰²⁸ בשאלותיה (אור יקר).

²⁰²⁹ תיקוניה וקישוטיה בעלותה בסוד יהו"ה (אור יקר).

²⁰³⁰ פי' שהמלכות היא באחורי היסוד במלת ברוך של תפלה, כמ"ש הרב ומקבלת כ"ב אתון במלת אתה (מ"מ).

²⁰³¹ בסוד זקיפתה בשם כדפי' (אור יקר).

²⁰³² "אלהינו" הוא סוד הבינה, למעלה, בסוד החכמה דהיינו יהו"ה אלהינו (אור יקר).

²⁰³³ בינה הנק' אלהינו (אור יקר).

²⁰³⁴ בסוד החכמה דהיינו יהו"ה ושם זה עולה ועולה עד אין תכלית ולזה שם קשור מיד אלהינו (אור יקר). פי' ה' היא מלכות שמקבלת מבינה הנקרא אלהינו, וז"ש דא איהו קשורא דמלכא עילאה לעילא שהיא בינה (מ"מ).

²⁰³⁵ בסוד קשר זה (אור יקר). שהיא מלכות כנז' (מ"מ).

²⁰³⁶ מלכות בנערותיה (אור יקר).

²⁰³⁷ ת"ת כדפי' ומוצא אותו בסוד הדעת שעולה עד אין תכלית וקושר חכמה ובינה דהיינו אלהינו (אור יקר).

²⁰³⁸ מבית המלך (נוסף באור יקר). דהיינו בינה, בית אל החכמה, בסוד הדעת, והיינו מקורות ג' אבות הנעלמים בבינה ומשם נפתחים לה (אור יקר).

²⁰³⁹ לא אבהן לבד אלא רזא סוד מקורם הנעלם למעלה (אור יקר).

²⁰⁴⁰ פי' חג"ת המברכים השכינה (מ"מ).

²⁰⁴¹ כי מלת אלהי אלהי מורה על המקור מהבינה וממנה ולמעלה, אמנם השתא מפרש אלהי במלכות למטה (אור יקר).

²⁰⁴² שהם ז' הנערות הכלולות בה ואחוזות ונכללות בהיכל קדש הקדשים (אור יקר).

²⁰⁴³ דהיינו אומרו ואלהו אבותינו דהיינו מלכות אלהי הנקשר בג' אבות דהיינו אבותינו ואלו קאמר אלהי אבות היה מורה על ענין פתיחת המקור בהיחוד, אמנם ממה שאמר אבותינו בכוני אלהינו מורה על תמידות מציאותם בנו, דהיינו "לא אשתבקת מאבהן לעלמין" שתמיד הם אבותינו קנויים

<p>ובגין דאתברכא מכל חד מנהוין²⁰⁴³ בעי לאדכרא לה על כל חד וחד²⁰⁴⁴ ולבתר יתכנשוין²⁰⁴⁵ בלהו בחבורא חדא²⁰⁴⁶ (ס"א לנו מעוי דאימא) ומתעטרי בהדה²⁰⁴⁷ האל הגדול הגבור והנורא הא כלהו כחדא²⁰⁴⁸ לסלקא לעילא²⁰⁴⁹ בקדמיתא²⁰⁵⁰ מעילא לתתא²⁰⁵¹ והשתא מתתא לעילא²⁰⁵² לאכללא לון בהדיה דכיון דאמר האל²⁰⁵³ הגדול הגבור והנורא כלהו כלילין בה²⁰⁵⁴ וכדין אל עליון גומל חסדים טובים²⁰⁵⁵ קונה הכל ודא כללא דכלא</p>	<p>ומשום שהתברכה מכל אחד מהם צריך להזכירה על כל אחד ואחד ואחר כך יתכנסו כולם בחבור אחד (לתוך מעי אמא) ומתעטרים עמה האל הגדול הגבור והנורא הרי כולם כאחד לעלות למעלה בראשונה ממעלה למטה ועכשיו ממטה למעלה להכליל אותם עמה שכיון שאמר האל הגדול הגבור והנורא כולם כלולים בה ואז אל עליון גומל חסדים טובים קונה הכל וזהו כלל הכל.</p>
<p>וזוכר חסדי אבות דאשתהו בהדה²⁰⁵⁶ (נ"א דאשתכחו כחדא²⁰⁵⁷) ועאלו במעהא ואתברכון תמן²⁰⁵⁸ ולבתר שארי לון ואפיק לון כד אינון אתברכאן מגווה ובהדיא השתחואה דאמר</p>	<p>וזוכר חסדי אבות שהשתהו עמה (שנמצאו כאחד) ונכנסו למעיה והתברכו שם ואחר כך שורה אותם ומוציא אותם כשהם מתברכים מתוכה ובאותה השתחווה שאומר ברוך אתה ה' מגן</p>

לון, והענין שאומר אבותינו אינו פתיחת המקורות שאם כן מאי תו אלהי אברהם אלהי יצחק ואלהי יעקב אלא הוא מציאות "דאיהי אחידת בהון לנטרא לון" (אור יקר).

²⁰⁴² דהיינו שמירת הדרך ששפע האבות נשמר על ידה ומתעלם בתוכה (אור יקר). פי' שהיא הפתח ושומרת ז"א בסוד שומר ישראל וע' בפרשת בשלח נא ע"א (מ"מ).

²⁰⁴³ כתב מורינו שהכוונה שאמר ר"ש באבות בכאן היא כוונה אחרת, זולת מ"ש האריז"ל בסה"כ, כי ע' פנים לתורה, ומ"ש הזהר ובגין דיתברכון כל חד מנ"ה דאי אבינה הנ"ל ורל בשביל שיהיו חג"ת מתברכים מהבינה לכך בעי לאדכרא לה וכו' דהיינו שאומרים אלהי אברהם וכו' שהבינה היא אלוה אברהם יצחק ויעקב שהם חג"ת ולכן בכל אחד אנו מזכירים אותה בסוד אלהי (מ"מ).

²⁰⁴⁴ והנה לא יפתחו המקורות אם לא על דרך הפרט ואין שבחם בפרטם אלא דווקא בכללותם ידח כדי שיתמזגו (אור יקר).

²⁰⁴⁵ פי' אחר שמתברכים מהבינה כדי שיוכלו לעלות אח"כ עולים אליה לינק ממנה (מ"מ).

²⁰⁴⁶ דהיינו כדי שיהיו האבות מעוטרים בה ואפשר דהיינו שם הא"ל דהיינו השכינה הנקראת אל כאומרו אל זועם בכל יום (אור יקר).

²⁰⁴⁷ כאומרו האל שהיא השכינה, הגדול חסד, הגבור גבורה, והנורא ת"ת (אור יקר).

²⁰⁴⁸ שודאי כולם בו בשם האל, וזולתי זה מאי כולהו כחדא דקאמר (אור יקר).

²⁰⁴⁹ שאין להם עליה להתראות לקבל אור עליון כמו כאשר היא כלולה עמהם שהמרכבה מרובעת ושלימה (אור יקר).

²⁰⁵⁰ כשאמר אלהי אבותינו (אור יקר).

²⁰⁵¹ "מלעילא" מהבינה, "לתתא" בג' אבות בה, והשתא האל הגדול הוא מתתא לעילא מפני שהם בסוד הבינה מיוחדים יחד במקור הפנימי (אור יקר). פי' בתחלה באלהי אברהם וכו' מביאים הארת הבינה שהיא אלוה לאברהם כדי שיוכלו לעלות (מ"מ).

²⁰⁵² פי' כמ"ש אחר שקבלו הארה עולים ממטה למעלה ונכללים בה, שהאל היא הבינה כנודע שעיקריות שם ס"ג ייא"י גי' א"ל והגדול הגבור והנורא הם חג"ת הנכללים בה, וז"ש דכיון דאמר האל הגדול וכו' (מ"מ).

²⁰⁵³ המלכות (אור יקר).

²⁰⁵⁴ ומסתלקין למעלה בסוד הבינה וממנה במה שלמעלה וכדי "אל עליון" דהיינו שנכללה בכתר עליון (אור יקר).

²⁰⁵⁵ דהיינו שכולם שם עמה הם חסדים ודאי באור עליון אין דין כלל (אור יקר).

²⁰⁵⁶ דהיינו שהם מתעכבים בתוכיותה עד התאחדם והיותם גומל מקור אחר חסדים טובים ונהירין מאור פנימי מכתר וחכמה (אור יקר).

²⁰⁵⁷ בתוכיותה מיוחדים (אור יקר).

²⁰⁵⁸ כהקה (אור יקר)?

²⁰⁵⁹ בסוד סילוקה אל הגבורה למעלה כדפי' כי אל עליון בכתר ודאי (אור יקר).

<p>ברוך אתה יהו"ה מגן אברהם הכא נפקי כלהו בכללא דהא בימינא²⁰⁶¹2060 כלהו מתברכאן כדקא הזי</p>	<p>אברהם כאן יוצאים כולם בכלל שהרי בימין כולם מתברכים כראוי.</p>
<p>תא הזי היכלא שביעאה²⁰⁶² דא רזא דמלכא עלאה²⁰⁶³ אתעטר ביה ומתעטרן ביה אבהן²⁰⁶⁴ כדקאמרן ואתכלילו ביה ועד השתא אתכלילו ובעי לאפקא לון איהו היכלא דא²⁰⁶⁵ וכד אפיק לון מברכאן²⁰⁶⁶ (נ"א מתברכאן) בגין האי נערה כדין איהי אחידת בהו בכל אינון ברכאן ואף על גב דהא אתכלילו היכלין בהיכלין²⁰⁶⁷ השתא אתאחידו באינון ברכאן²⁰⁶⁸ כחדא וכד אמר מלך עוזר ומושיע ומגן כדין אפיק לון מברכאן</p>	<p>בא וראה ההיכל השביעי הזה סוד המלך העליון ומתעטרים בו האבות כמו שאמרנו ונכללו בו ועד עכשיו נכללו וצריך להוציא אותם הוא ההיכל הזה וכשמוציא אותם מברכים (מתברכים) משום הנערה הזו אז היא אוחזת בהם בכל אותן הברכות ואף על גב שהרי נכללו היכלות בהיכלות עכשיו נאחזו באותן ברכות כאחד וכשאומר מלך עוזר ומושיע ומגן אז מוציאה אותם מברכים.</p>
<p>והאי איהו חד היכלא שביעאה ברזא דשמא קדישא עלאה בוכ"ו²⁰⁶⁹ ב"רבה ו'חסד²⁰⁷⁰ ב"ה ו'משפט²⁰⁷¹ כללא רזא (נ"א דרזא) ורזא דא הוא רזא (ס"א דאיהי) דאהי"ה²⁰⁷² כללא דכלא בגין דאלין אתוון כללא דכלא²⁰⁷³ בגין דאלין אתוון אפיקו אלין²⁰⁷⁴ (ס"א לון²⁰⁷⁵) דנפקו מנייהו כללא דאבהן ודא איהו דמתחברא²⁰⁷⁶ בהדיהו דאקרי ברכה</p>	<p>וזהו היכל אחד השביעי בסוד השם הקדוש העליון בוכ"ו 'ברכה 'וחסד 'כח 'ומשפט הכלל הסוד (של סוד) והסוד הזה הוא הסוד (שהיא) של אה"ה הכלל של הכל משום שהאותיות הללו הן כלל של הכל משום שהאותיות הללו הוציאו את אלה (אותם) שיצאו מהן הכלל של האבות וזוהי שמתחברת עמן שנקראת ברכה.</p>
<p>כיון דאמר ברוך אתה יהו"ה מגן אברהם הא²⁰⁷⁷ אחידת ברכאן מנייהו ברזא דהיכלא חמישאה²⁰⁷⁸ אהבה דאיהו ימינא ואיהו חמישאה לאתקשרא ברחימו דברכאן דימינא</p>	<p>כיון שאמר ברוך אתה ה' מגן אברהם הרי היא אוחזת ברכות מהם בסוד ההיכל החמישי אהבה שהוא ימין והוא חמישי להתקשר באהבה של הברכות של הימין וכך צריך ממעלה למטה להתברך בראשונה</p>

²⁰⁶⁰ דא דימינא

²⁰⁶¹ שברכת אבות היא כנגד החסד (מ"מ).

²⁰⁶² פי' בינה (מ"מ).

²⁰⁶³ בינה (מ"מ).

²⁰⁶⁴ חג"ת (מ"מ).

²⁰⁶⁵ פי' עדיין הם בבינה שהיא היכלא שביעאה ולכך אמר וכד אפיק וכו' דהיינו שהוציאתם הבינה לחג"ת הנז' הטעם הוא בגין האי נערה שהיא מלכות כדי לתקנה (מ"מ).

²⁰⁶⁶ מתצרכן (מ"מ).

²⁰⁶⁷ פי' היא תמיהה עומדת ור"ל אע"פ שנכללו היכלין תתאין בהיכלין עילאין עכ"ז צריך ברכה מהבינה (מ"מ).

²⁰⁶⁸ חד היכלא שביעאה פי' בינה כמש"ל (מ"מ).

²⁰⁶⁹ פי' שאימא היא אה"ה ואותיות שאחרי אה"ה הם בוכ"ו (מ"מ).

²⁰⁷⁰ הוא [בוכ"ו] בתבונה וסודו אחוריים של אה"ה (רמ"ז).

²⁰⁷¹ פי' הם חגת"ם, ברכה מלכות, חסד כפשוטו, כח גבורה, משפט ת"ת (מ"מ).

²⁰⁷² ופי' כמ"ש בוכ"ו הוא אחוריים דאה"ה (מ"מ).

²⁰⁷³ פי' אותיות איה"ה (מ"מ).

²⁰⁷⁴ נמחק במ"מ וגורס לת המוסגר.

²⁰⁷⁵ פי' אותיות אה"ה הוציאו אותיות בוכ"ו (מ"מ).

²⁰⁷⁶ פי' כמ"ש שהם חגת"ם (מ"מ).

²⁰⁷⁷ דא (מ"מ).

²⁰⁷⁸ פי' במגן אברהם מקבלת המלכות ברכות מהחג"ת ע"י החסד כי מגן היא מלכות כמ"ש לעיל דף רכד ע"ב ואברהם הוא החסד הוא היכל אהבה (מ"מ).

<p>והכי אצטריך מעילא לתתא לאתברכא בקדמיתא אתכללו היכלא בהיכלא²⁰⁷⁹ כדקאמרן והשתא נטלי ברכאן לאשתכחא אלין מקדמת אלין ואף על גב דאית דנטיל (ס"א דאתנטיל) בקדמיתא כיון דאשתכחי מסטרא דימינא ברכאן בהיכלא חמישאה שארי לאחדא</p>	<p>נכללו היכל בהיכל כפי שאמרנו ועכשיו נוטלים ברכות שימצאו אלה לפני אלה ואף על גב שיש מי שנוטל (שנטל) בראשונה כיון שנמצאו מצד הימין ברכות בהיכל החמישי מתחיל להאחז.</p>
<p>ולבתר בסטר שמאלא ברזא דא אתה גבור והאי איהו חבורא אתה וגבור תרין דינין²⁰⁸⁰ וכיון דאתמשכאן ברכאן אתכליל ברחמי²⁰⁸¹ ואשתכח בהווא סטרא²⁰⁸² בלא כחדא ודא הוא מחיה מתים²⁰⁸³ סומך נופלים ורופא חולים וכו'</p>	<p>ואחר כך בצד השמאל בסוד זה אתה גבור וזהו חבור של אתה וגבור שני דינים וכיון שנמשכות הברכות נכלל ברחמים ונמצא באותו הצד הכל כאחד וזהו מחיה מתים סומך נופלים ורופא חולים וכו'.</p>
<p>ודא איהו ברזא דשמא קדישא דאקרי אכדט"ם²⁰⁸⁴ רזא איהו באתון דשמא דאקרי אלהים²⁰⁸⁵ בגין דאלין אתון סלקין לאתעטרא לעילא ואפיקו להו אלין לאתקרי בהון וסלקין לאתעטרא לעילא²⁰⁸⁶ אלהים חיים וגרע באתון²⁰⁸⁸ לאחדא בגריעו²⁰⁸⁹ ומהכא</p>	<p>וזהו בסוד השם הקדוש שנקרא אכדט"ם סוד הוא באותיות השם שנקרא אלהים משום שהאותיות הללו עולות להתעטר למעלה ומוציאות אותן אלו להקרא בהם ועולות להתעטר למעלה אלהים חיים וגורע באותיות לאחד בגריעות ומכאן</p>
<p>רסא/ב</p>	
<p>אתפשט לתתא לנטלא מגו אלין אתון²⁰⁹⁰ אחרנין ולסלקא מאלין אתון לשמא דאלהים</p>	<p>להתפשט למטה ליטול מתוך האותיות האחרות האלו ולעלות מהאותיות הללו לשם של אלהים.</p>
<p>כיון דאתמשכאן אתון בחמישאה ורביעאה²⁰⁹¹ מעילא כדקאמרן שארי ואחיד</p>	<p>כיון שנמשכות האותיות בחמישי וברביעי ממעלה כפי שאמרנו מתחיל</p>

²⁰⁷⁹ פי' תחלה ביוצר מקשרים היכל התחתון בהיכל העליון, ועתה בתפלה מקבלים ההיכלות הברכות כסדר מעילא לתתא, מהיכל אהבה שהוא מגן אברהם, עד לבנת הספיר בשים שלום, וז"ש "והשתא נטלי ברכאן וכו' ואע"ג דאיתנטיל בקדמיתא" פי' אע"פ שלקחו הארה תחלה כשנכללו מתתא לעילא, עכ"ז צריכים עתה ברכה אחרת (מ"מ).

@עד רסב ע"ב

²⁰⁸⁰ פי' "אתה" במלכות, "וגבור" בגבורה (מ"מ).

²⁰⁸¹ פי' גבורה נכללה בחסד (מ"מ).

²⁰⁸² פי' בגבורה הנזכר (מ"מ).

²⁰⁸³ פי' אחר המיתוק עושה פעולות אלו שהזכיר הזהר וז"ש מחיה מתים וכו', ופי' כיון שנכללה גבורה ברחמים לכך היא מחיה מתים וסומך נופלים (מ"מ).

²⁰⁸⁴ פי' סומך ע"י שם אכדט"ם כמ"ש הרב (מ"מ). וע"י שעה"כ (פז ע"א): ה' אותיות אכדט"ם הם סוד ה' גבורות דגדלות וכו' בינה עילאה שהוא שם אכדט"ם והוא רחמים. וע"י"ש לו ע"א: הקטנות השני דז"א הוא בסוד חג"ת דתבונה הנכנסין בסוד מוחין בז"א.

²⁰⁸⁵ פי' כמ"ש הרב (שעה"כ פז ע"א ופב ע"ג) אם דאלהים היא אם דאכדט"ם להי דאלהים הם כד"ט דאכדט"ם, שהם אותיות הקודמות להם באבג"ד (מ"מ).

²⁰⁸⁶ ולא כהגהת ד"א והוא כמ"ש הרב ששם זה הוא בבינה ובשבילו היא נקראת אלהים חיים (מ"מ).

²⁰⁸⁷ "ואפיקו וכו'" נמחק במ"מ.

²⁰⁸⁸ פירוש ל' דאלהים נעשית כ' וכן ה' נעשית ד' וכן י' נעשית ט' ונמצא שגרע באתון, א"נ י"ל שעיקר השם הם כד"ט שם גימ' ג"ל כמ"ש הרב ולכן אמר וגרע באתון שהיו ה' אותיות אלהים ונעשים ג' שהם כד"ט (מ"מ).

²⁰⁸⁹ פי' שכתב הרב שאותיות אלהים הם דינים יותר מאותיות אכדט"ם שהוא ברחמים, ולכ"א לאחדא בגריעו, ר"ל שרצונו לאחוז בשם שהוא גריעו לפי שהוא רחמים (מ"מ).

²⁰⁹⁰ ור"ל ע"י שתפשנו בשם אכדט"ם שהוא רחמים מכחם אנו נוטלים ג"כ שם אלהים אע"פ שהוא דין שכבר נמתק, וז"ש לנטלא מגו אלין וכו', ופי' הזהר הענין היטב ואמר ולסלקא מאלין אתון בשמא דאלהים (מ"מ).

²⁰⁹¹ פי' היכל אהבה שהוא ה' באבות, והיכל הזכות שהוא גבורה באתה גבור (מ"מ).

<p>2092 ברכאן מאמצעיאתא דכולא מהיכלא 20942093 שתיתאה ואחיד ברכאן בהאי ובהאי ובגין כך (ס"א דכלא אתה קדוש ואתכליל) אתה קדוש אתכליל אתה בקדוש</p>	<p>ואוחז ברכות מהאמצע של הכל מההיכל הששי ואוחז ברכות בזה ובבא ולכן (בכל אתה קדוש ונכלל) אתה קדוש נכלל אתה בקדוש.</p>
<p>ושמך קדוש כיון דאמר אתה קדוש אמאי ושמך קדוש היינו שם היינו אתה אלא הא תנינן בכל אתר דאשתכח יהודא וקשורא בעינן²⁰⁹⁵ קדושה ותוספת קדושה²⁰⁹⁶ וההוא תוספת עקרא הוא יתיר מכלא ובגין כך בכלהו כתיב אתה ולא יתיר והכא בהאי אתר אמר קדושה ותוספת קדושה אתה קדוש קדושה ושמך קדוש תוספת קדושה וקדושים בכל יום אלו שאר קדושין עלאין די בכל היכלא והיכלא דמתקדשי מהאי תוספת בגין דקדושה קמייתא איהי לה ותוספת קדושה לאתקדשא כל אינון שאר דקאמרון</p>	<p>ושמך קדוש כיון שאמר אתה קדוש למה ושמך קדוש היינו שם היינו אתה אלא הרי שנינו בכל מקום שנמצא יחוד וקשור צריכים קדושה ותוספת קדושה ואותה התוספת העקר היא יותר מהכל ולכן בכלם כתוב אתה ולא יותר וכאן במקום הזה אומר קדושה ותוספת קדושה אתה קדוש קדושה ושמך קדוש תוספת קדושה וקדושים בכל יום אלו שאר הקדושים העליונים שבכל היכל והיכל שמתקדשים מהתוספת הזו משום שקדשה הראשונה היא לה ותוספת קדושה לקדש כל אלו השאר שאמרנו.</p>
<p>ולבתר אתקדשא²⁰⁹⁷ כלא מעילא ומכלהו אבהן²⁰⁹⁸ אתקשר בקשורא חדא והיינו ברוך אתה יהו"ה האל הקדוש הכא כלא קשורא חדא בגין דאמר ברוך אתה יהו"ה האל הקדוש ועל דא אקרי צרורא וקשורא דכלא ביהודא חד זכאה חולקיה מאן דידע לסדרא שבחי דמאריה באתר דאצטריך עד הכא דבקותא וברכאן וקדושה כחדא באבהן</p>	<p>ואחר כך הכל מתקדש מלמעלה ומכל האבות נקשר בקשר אחד והיינו ברוך אתה ה' האל הקדוש כאן הכל קשר אחד משום שאומר ברוך אתה ה' האל הקדוש ועל כן נקרא צרור וקשר של הכל ביחוד אחד אשרי חלקו של מי שיודע לסדר את שבחו של רבונו במקום שצריך עד כאן הדבקות וברכות וקדשה כאחד באבות.</p>
<p>מכאן ולהלאה קיימין שאלתינן ובעותין שירותא דבעי בר נש למשאל למנדע במלין דמאריה בגין למחזי תיאובתיה לגבי ולא אתפרש מניה בגין דבעי בר נש לאשתתפא בקדושה דשמא קדישא עלאה לאתעמרא ביה²⁰⁹⁹ ואיהו שמא דברכאן וקדושין כוז"ו רזא</p>	<p>מכאן והלאה עומדות שאלות ובקשות הראשית שצריך אדם לשאול לדעת בדברי רבונו כדי להראות תשוקתו אליו ולא נפרד ממנו משום שצריך אדם להשתתף בקדשת השם הקדוש העליון להתעטר בו והוא השם של הברכות והקדושים כוז"ו</p>

²⁰⁹² דכולא מהיכלא נמקח צמ"מ, וצמקומו איאת דהוא היכלא.

²⁰⁹³ לזכוק אס מ"מ גורס האי צהאי

²⁰⁹⁴ ור"ל אתה קדוש הוא בת"ת שהוא היכל הו' היכל הרצון ומ"מ קבלת ממנו, וז"ש ואחיד ברכאן האי
 בהאי ירצה האי שהיא מלכות בהאי שהוא הת"ת ומ"ש ואתכליל אתה בקדוש פי' מלכות נכללה בקדושה
 יתירה ובג"כ אתה בכולהו (מ"מ).

²⁰⁹⁵ קלג ע"א (הערת הזהר).

²⁰⁹⁶ עי' שער הכוונות (דרושי חזרת העמידה דרוש ד): בברכת אתה קדוש כו' הנה אחר שכבר קבלה המל'
 עתה קדושת המוחין מבחי' הדעת דז"א ועלתה שם הנה עתה אנו אומרים אתה קדוש ושמך קדוש שהיא
 בחי' המל' הנקר' שמך כנז' בזוהר פ' פקודי לומר שעתה כבר קבל' המל' קדושה והארה מן הקודש העליון
 שהן המוחין דז"א דרך קו האמצעי שבו אשר זה הקו האמצעי נרמז במלת אתה קדוש כנ"ל בדרושים
 הקודמים כי אבות בחסד וגבורות בגבורה וקדושת ה' בת"ת וזהו אתה קדוש הוא הקו האמצעי ת"ת שדרך
 בו ירדה ונמשכה קדושת המוחין עד המל' ואז גם היא ושמך קדוש:

²⁰⁹⁷ נמחק צמ"מ.

²⁰⁹⁸ ור"ל שהמלכות מקבלת מבינה ומחג"ת והיינו בא"י וכו' פי' אתה שהיא מלכות מקבלת מברוך שהיא
 בינה ומת"ת שהיא הו"ה והוא כולל חו' גלמנדע במלין דמאריה, פי' בבא"י חונן הדעת (מ"מ).

²⁰⁹⁹ פי' שכתב בסידור שהו"ה דבא"י חונן הדעת יכוין אותה בחלופ כוז"ו והוא גימ' ט"ל דהיינו יו"ד ה"א
 וא"ו שיושפע לך משם זה חכמה בינה ודעת להבין ד"ת בזכות שתשפיע ט"ל זה למלכות ה' אחרונה, עכ"ל,

<p>דשׁמא קדישא יהו"ה דאיהו קדיש בקדושה ואלין אתוון (אחרנין) אפיקו²¹⁰⁰ מניה²¹⁰¹ הני אתוון אחרנין²¹⁰² חבורא דהני²¹⁰³ כחבורא דדכר בנוקבא²¹⁰⁴ והני קדישין עלאין²¹⁰⁵ רזא דקדושה</p>	<p>סוד השם הקדוש יהוה שהוא קדוש בקדשה והאותיות הללו (האחרות) הוציאו ממנו את האותיות האחרות הללו החבור של אלו כמו חבור של זכר בנקבה והקדושים העליונים הללו סוד הקדשה.</p>
<p>אלין אתוון אחרנין אקרונ מ"ל טל השמים רזא דחושבנא דאתוון דיליה בנין דהכא לתתא²¹⁰⁶ קיימין כל מלין בחושבנא ולא²¹⁰⁷ חושבנא אלא לסיהרא ובנין כך בעי לאתקשרא²¹⁰⁸ בקדושה דמאריה ולא אתפרש בר נש מניה וכד שאיל שירותא דשאלתי²¹⁰⁹ למנדע למאריה לאחזאה דתיאובתיה לגביה מכאן ולהלאה יתפרש זעיר זעיר²¹¹⁰ וישאל שאלתי מה דאצטריך לשאלא</p>	<p>האותיות האחרות הללו נקראות ט"ל טל השמים סוד החשבון של האותיות שלו משום שכאן למטה עומדים כל הדברים בחשבון ולא חשבון אלא ללבנה ולכן צריך להתקשר בקדשת רבונו ולא יפרד אדם ממנו וכששואל ראשית השאלות להכיר את רבונו להראות שתשוקתו אליו מכאן והלאה יפרד מעט מעט וישאל שאלתו מה שצריך לשאל.</p>
<p>וכל שאלתי יהון לבתר דיסדר סדורא דא דקאמרן כגוונא דא כל שאלתי יהון בתחנונים ובעותין²¹¹¹ לקמי מאריה ולא יצדיק (ס"א ירחיק) גרמיה²¹¹² מניה זכאה חולקיה מאן דידע לסדרא סדורא דא למיהך בארח מישר כדקא חזי</p>	<p>וכל שאלותיו יהיו אחר שיסדר את הסדור הזה שאמרנו כמו כן כל שאלותיו יהיו בתחנונים ובקשות לפני רבונו ולא יצדיק (ירחיק) עצמו ממנו אשרי חלקו של מי שיודע לסדר סדור זה ללכת בדרך ישרה כראוי.</p>
<p>כגוונא דאתאחדא אשא במיא²¹¹³ ומיא באשא²¹¹⁴ דרום בצפון²¹¹⁵ וצפון בדרום מזרח</p>	<p>כמו שהאש נאחזת במים ומים באש דרום בצפון וצפון בדרום מזרח במערב</p>

וז"ש דמא קדישא עילאה אתער ביה שר"ל שם זה שהוא קדיא עילאה שהוא כוז"ו מתעטר בו האדם שמשם באים לו חכמה ובינה ודעת ולכך ישתף עצמו בקדושה הנז' (מ"מ).

²¹⁰⁰ נפקין (מ"מ) וגור סאת המוסגר.

²¹⁰¹ פי' כמ"ש ששם זה הוא חלוף הו"ה (מ"מ).

²¹⁰² פי' שם כוז"ו (מ"מ).

²¹⁰³ פי' מתחברים עם שם הו"ה (מ"מ).

²¹⁰⁴ פי' שהו"ה בזכר וחילופו בנוק' (מ"מ).

²¹⁰⁵ פי' כמ"ש הרב יה"ו דאלפין עולה ט"ל (מ"מ).

²¹⁰⁶ פי' במלכות (מ"מ).

²¹⁰⁷ טו ע"ב (הערת הזהר).

²¹⁰⁸ אהדר לעיל במה שפירש קדושה ברכה שלישית ומעלתו נוספת בקדושה "בעי לאתקשרא" המתפלל "בקשרא דקדושה דמאריה ולא אתפרש מיניה ברנש" מיד מן הקדושה הזאת החמורה אל הקולא הקלה וחול אלא יהיה שאלתו מעין הקדושה ולא יתפרש מיניה ברנש (אור יקר).

²¹⁰⁹ דהיינו ברכת אתה הונן לאדם דעת דהיינו שכוסף לדעת את בוראו לעובדו (אור יקר).

²¹¹⁰ השיבנו הרי היא מעין העבודה, סלח לנו, ואחר כך גאולת צרות וכיוצא ואחר כך חול גמור רפואה ברכת השנים, עוד תנאי שני שלא יקדים שום שאלה עד גמר הייחוד הזה ולזה אין שאלה ובקשה בשלש ראשונות (אור יקר).

²¹¹¹ כמי שיודע שאינו הגון אל שאלה זו אלא דרך בקשה ותחנה (אור יקר).

²¹¹² לומר ביושר לבבו ובצדקתו הוא הגון להפקת רצונו, והעבין כי הם שנים עשר אמצעיות ואלו הם ברכות נובעות מכללות המלכות בשלשה אבות, והיינו יחס אשר להם אחר הסדר הנזכר כי הוא יסדר שלשה אבות והשכינה אתה יעם כל אהד ואחד, ואחר שקשרם וייחדם יהד מבין ייחודם יצא סוד שלש עשרה ברכות אמצעיות (אור יקר).

²¹¹³ גבורה בחסד סאור יקר, פי' פנימיות חסד וגבורה (מ"מ).

²¹¹⁴ חסד בגבורה דהיינו סוד "דרום בצפון דצפון בדרום" שאלו רוחות ואלו יסודות אלא שאלו פנמיות בבינה ואלו במקומן כדפירשנו, וכן מוכח תפארת במערב ומערב במזרח ונכללו זה בזה בסוד אתה קדוש וכו', אחר הכללות הזה הם עושים שנים עשר גבולים ביניהם והנקודה אמצעית ולזה הם שלש עשרה ברכות כדפירשנו בחלק תפלה למשה (אור יקר).

²¹¹⁵ פי' חצוניות חסד וגבורה ועי' בפ' וארא דף כג ע"ב (מ"מ).

<p>במערכב²¹¹⁶ ומערב במזרח כך גם מתקשר הכל כאחד והיחוד נשלם זה עם זה. כחדא²¹¹⁷ ויחודא אשתלים דא בדא</p>	<p>ומערב במזרח כך גם מתקשר הכל כאחד והיחוד נשלם זה עם זה.</p>
<p>וכל אינון דידעין לסדרא צלותהון כדקא יאות לאתכללא הני היכלין אלין באלין ולא תקשרא דא בדא האי בר נש אתקשר בהו וקריב ליה לאתכללא בהו שאלתא שאיל ויהיב ליה זכאה חולקיה בהאי עלמא ובעלמא דאתי</p>	<p>וכל אותם שיודעים לסדר תפלתם כראוי לכלל את ההיכלות אלו באלו ולקשר זה בזה האדם הזה נקשר בהם ומקרבו להכלל בהם שאלה הוא שואל ונותנים לו אשרי חלקו בעולם הזה ובעולם הבא.</p>
<p>בתר דסיים שאלתין וגופא שלים בכל סטריין בחדוה דלכא ואיהו שאיל וסיים שאלתין יהדר לאמשכא ברכאן וחדוואן לתתא ברזא דהיכלא תליתאה²¹¹⁸ לאמשכא לתתא ודא הוא רצה יהו"ה אלהינו בעמ"ך ישראל האי איהו (נ"א בגין) דמעמדות אינון סמכין דגופא שירותא לתתא מן גופא תריין ירכין עד דמטי לברכין</p>	<p>אחר שסיים הבקשות והגוף שלם בכל הצדדים בשמחת הלב והוא שאל וסיים את הבקשות יחזר להמשיך למטה ברכות ושמחות בסוד ההיכל השלישי להמשיך למטה וזה הוא רצה ה' אלהינו בעמ"ך ישראל זהו (משום) שמעמדות הם התומכים של הגוף הראשית למטה מן הגוף שתי ירכים עד שמגיעים לברכים.</p>
<p>ואלין אינון רזא דמעמדות דקיימי על קרבנא והכא איהו רזא שירותא דתריין ירכין מלעילא עד ברכין חבורא דנביאים ומראות²¹¹⁹ ברזא דאתוון דשמא קדישא דאקרי השתפ"א²¹²⁰ דאיהו רזא דשמא דאקרי צבאות דא סליק²¹²¹ ודא נחית²¹²² דא נביאים²¹²³ ודא מראות</p>	<p>ואלו הם סוד המעמדות שעומדים על הקרבן וכאן הוא סוד של ראשיתם של שתי הירכים מלמעלה עד לברכים חבור הנביאים והמראות בסוד האותיות של השם הקדוש שנקרא (צבאו"ת בא"ת ב"ש) השתפ"א שהוא סוד השם שנקרא צבאות זה עולה וזה יורד זה נביאים וזה מראות.</p>
<p>והכא איהו רזא עלאה דבריית²¹²⁴ דקאמרין וכד מטי איניש לברכין יכרע ברוך אתה יהו"ה המחזיר שכינתו לציון והא הכא אהדרו ברייתי למתניתין²¹²⁵ ואתברכאן כחדא היכלא</p>	<p>וכאן הוא סוד עליון של הבריתות שאמרנו וכשמגיע אדם לברכים יכרע ברוך אתה ה' המחזיר שכינתו לציון והרי כאן חזרו הבריתות למשנה והתברכו כאחד.</p>
<p>רסב/א</p>	
<p>תניינא²¹²⁶ לתתא דאתפקדו ביה נשמתין לסלקא לאתחזאה בחיזו²¹²⁷ דחלמא מודים לאכנעא ברכין לאודאה על נשמתין כדקאמרין על נשמותינו הפקודות (כיון דאשתאיל ממאריה) (ס"א היכלא תניינא לאמשכא ברכאן לתתא מודים אנחנו לך והאי היכלא איהו</p>	<p>בהיכל השני למטה שנפקדו בו הנשמות לעלות להראות במראה החלום מודים לכרע ברכים להודות על הנשמות כמו שאומרים על נשמותינו הפקודות (כיון שנשאל מאדונו) (ס"א היכל שני להמשיך ברכות למטה מודים אנחנו לך והיכל זה הוא שנפקדות בו הנשמות לעלות להראות</p>

²¹¹⁶ ת"ת במלכות ועם אשא ומיאי הנז' הם חגת"ם שנקשרים זה בזה (מ"מ).
²¹¹⁷ פי' שגם כל הפרצופים מתקשרים זה בזה (מ"מ).
²¹¹⁸ הוא נוגה שהוא הנצח וברכת רצה היא בנצח דאצילות כמ"ש הרב (מ"מ).
²¹¹⁹ פי' כמ"ש לעיל דף רכ"ח ע"א שמראה היא בפרקי סראשונים דנר"ה דבריאה ונביאים הם בנוה, דאצילות ומתחברים נר"ה דאצילות בנר"ה דבריאה (מ"מ)
²¹²⁰ חילוף צבאות בא"ת ב"ש (הערת הזהר ומ"מ).
²¹²¹ פי' צבאות (מ"מ).
²¹²² השתפ"א שהחלוף גרוע מצבעות (מ"מ).
²¹²³ פי' נר"ה דאצילות הנק' צבאות (מ"מ).
²¹²⁴ פי' כמ"ש בדף הנז' שג"כ הברייתות הם בחמוקי ירכין דנוה, דבריאה (מ"מ).
²¹²⁵ רנז ע"ב (הערת הזהר), פי' כשאומר המחזיר שכינתו לציון נכלל הכל ביסוד דנוק' הנק' ציון שם היא המשנה כמ"ש בדף הנז' (מ"מ).
²¹²⁶ פי' היכל עצם השמים שהוא הוד וברכת מודים היא הוד דאצילות (מ"מ).
²¹²⁷ רנח (הערת הזהר).

<p>דאתפקדו ביה נשמתין לסלקא לאתחזאה בחיזו דחלמא הכא בעי בר נש לאכרעא ברכין לאודאה על נשמתין ודא הוא על נשמותינו הפקודות) עד דמטי להטוב שמך ולך נאה להודות</p>	<p>במראה החלום כאן צריך בן אדם לכרע בברכיו להודות על הנשמות וזהו על נשמותינו הפקודות) עד שמגיע להטוב שמך ולך נאה להודות.</p>
<p>ודא הוא גו רזא דשמא קדישא דאקרי ב"ם במוכ"ן²¹²⁸ דא אקרי אל אלהים דאיהו ברזא עלאה (יהושע ככ כב) א"ל אלהים יהו"ה הוא יודע כללא דאלין אתוון אחרנין דנפקי מנייהו (ד"א והכא איהו רזא חדא דכלהו ירכין מברכין) ולתתא רזא דחלמא רזא לההוא אתר לאעלא בהו נשמתין ובעינן לאמשכא בהני ברכאן בנין לאשכחא נייהא בהאי עלמא ובעלמא דאתי</p>	<p>וזהו תוך סוד השם הקדוש שנקרא ב"ם במוכ"ן זה נקרא אל אלהים שהוא בסוד עליון (יהושע כב) אל אלהים יהו"ה הוא ידע הכלל של האותיות האחרות הללו שיוצאות מהם (וכאן הוא סוד אחד שכל הירכים מברכות) ולמטה סוד החלום הסוד לאותו מקום להכניס בהם נשמות וצריכים להמשיך בברכות הללו כדי למצא מנוחה בעולם הזה ובעולם הבא.</p>
<p>היכלא תתאה לתתא שים שלום טובה וברכה הכא איהו כללא דשלום שלום לעילא שלום לתתא שלום לכל סטרין שלום בפמליא דלעילא שלום בפמליא דלתתא והיכלא דא איהו פמליא דלתתא (ס"א דאיהו היכלא דלתתא ודא בחבורא וכו') בחבורא חדא בפמליא (נ"א בהיכלא) דלעילא ומחכא נגיד לכל אינון תתאי דלבר</p>	<p>ההיכל התחתון למטה שים שלום טובה וברכה כאן הוא כלל השלום שלום למעלה שלום למטה שלום לכל הצדדים שלום בפמליא של מעלה שלום בפמליא של מטה וההיכל הזה הוא פמליא של מטה (שהוא היכל שלמטה וזה בחבור וכו') בחבור אחד בפמליא (בהיכל) של מעלה ומכאן שופע לכל אותם התחתונים שבחוק.</p>
<p>והכא אתכליל ואשתלים כלא כחדא²¹²⁹ עילא ותתא בנהירו חדא לאשתלמא שם מלא יהו"ה אלהים²¹³⁰ שם דא דאיהו שלם²¹³¹ בכל אינון היכלין בכל אינון נהורין עלאין למהוי כלהו חד (שים שלום טובה וברכה)</p>	<p>וכאן נכלל ונרשם הכל כאחד מעלה ומטה באור אחד להשתלם שם מלא ה' אלהים השם הזה שהוא שלם בכל אותם ההיכלות בכל אותם האורות העליונים שיהיו כולם אחד (שים שלום טובה וברכה).</p>
<p>האי בר נש כד אשתאיל מהיכלא דא לנפקא לבר ישוי גרמיה כמאן דנפיק מחברותא דמלכא ומגו היכליה וימאיך גרמיה קמיה אבל יחדי גרמיה דהא קדמאה איהו לנמלא עטרה דמשיכו דברכאן דנגדין מיחודא דמאריה דא איהו בר דאיהו מהיכלא דמלכא דהא בהאי שעתא דקא</p>	<p>האדם הזה כשנשאל מההיכל הזה לצאת החוצה שים עצמו כמי שיוצא מחברת המלך ומתוך היכלו וינמיך את עצמו לפניו אבל ישמח את עצמו שהרי הוא ראשון ליטול עטרה של משיכת הברכות ששופעות מיחוד של רבונו זהו הבן שהוא מהיכל המלך שהרי בשעה</p>

²¹²⁸ ה"ס אותיות שאחר שני השמות של א"ל אלק"ם. ולפי הנראה מכאן הוא שסודו בהוד. ולכן אמר בסה"כ בכוונת סדר פסח ששם במוכ"ן הוא יותר תחתון ויותר דין משם אלק"ם (רמ"ז).

²¹²⁹ היחוד הזה הוא מורה ג"כ על יחוד זו"ן בכללות העולמות כולם, שנכללו כולם זב"ז (כללים ח"א קז ע"ד).

²¹³⁰ הוראת השם הזה הוא לכלול היכלות הבריאה זב"ז, ולייחד את הבריאה באצילות, וכמו שהיה קודם החטא וכמבואר בהגר"א בספד"צ (רפ"ד כט ע"ג). ובפ' תרומה (קסא ע"א) אמרו בענין שם זה הכא תליא כל רזא דמהימנותא למנדע מגו דא רזא דכל רזין למנדע סתימו דכל סתימין הויה אלהים שם מלא וכולא חד. ובאד"ר (קמא ע"ב) כי השם הזה הוא רזא דעתיקא קדישא ורזא דזעיר אפין ולהורות שכולם חד. וכן השם אלהים הוא כולל את כל העולמות ב"ע, כי כולם נבראו בל"ב אלהים דמע"ב (דע"ה ח"ב מז ע"ד).

²¹³¹ ר"ל כי כאן הוא היחוד כמ"ש לעיל קכח סע"ב ועי' לעיל לקכח ע"א ובח, א כ' ע"א וח"ג קמא ע"ב (לש"ו).

<p>נפיק מקמי מלכא וכלא קשיר בכל הני סמריין בקשורא²¹³² דיהודא וברכאן וקדושה ותוספת קדושה קודשא בריך הוא קרי לפמליא דלעילא ואמר לון כתובו להאי בר נש פלנייא מאינון דאקרן חושבי שמו</p>	<p>הזאת שיוצא מלפני המלך והכל קשור בכל הצדדים הללו בקשר של יחוד וברכות וקדושה ותוספת קדושה הקדוש ברוך הוא קורא לפמליא של מעלה ואומר להם כתבו על אדם פלוני הזה מאותם שנקראים חושבי שמו.</p>
<p>מאן חושבי שמו אינון דמחשבי ומכוונין ברזא דשמיה ליחדא היכלין בהיכלין לקשרא קשרין וליחדא כלהו ביחודא חדא ואלין אינון חושבי שמו כמה דאת אמר (מלאכי ג טז) ולחושבי שמו כרין אכתיבו ליה ואתרשים ואשתמודע לעילא (ואתרשים) ואשתלים איהו לעילא ותתא</p>	<p>מי הם חושבי שמו אותם שחושבים ומכונים בסוד של שמו ליחד היכלות בהיכלות לקשר קשרים וליחד את כולם ביחוד אחד ואלו הם חושבי שמו כמו שנאמר ולחשבי שמו אז כותבים אותו ונרשם ונודע למעלה והוא (נרשם) נשלם למעלה ולמטה.</p>
<p>ומאן דקריב קמי מארי וצלי צלותיה ולא אשלים יחודא ולא חייש על יקרא דמאריה לקשרא קשרין כדקאמרן טב ליה דלא אברי וקודשא בריך הוא אמר (ירמיה כב ל) כתבו את האיש הזה ערירי גבר לא יצלה בימיו ודא איהו (משלי כג) גוזל אביו ואמו</p>	<p>ומי שקרב לפני רבונו ומתפלל תפלתו ולא השלים את היחוד ולא חושש לכבוד רבונו לקשר קשרים כמו שאמרנו טוב לו שלא נברא והקדוש ברוך הוא אומר (ירמיה כב) כתבו את האיש הזה ערירי גבר לא יצלה בימיו וזהו (משלי כח) גוזל אביו ואמו.</p>
<p>הכא אשתלים כלא לעילא ותתא רוא דשמא קדישא שלימא לעילא מצפ"ץ מצפ"ץ (שמות לד ו) יהויה יהויה אל רחום והנון הכא איהו רוא דשמא קדישא דא לאתקדשא באתווי בני עשרה ואתוון אחרנין בקדושה דיחידאי בצלותא²¹³³ בתר דסיים²¹³⁴ קאים על רגלוי (נ"א</p>	<p>כאן נשלם הכל למעלה ולמטה סוד השם הקדוש שולט למעלה מצפ"ץ מצפ"ץ ה' ה' אל רחום וחנון כאן הוא סוד השם הקדוש הזה להתקדש באותיותיו בבית עשרה ואותיות אחרות בקדשת היחיד בתפלה אחר שסים עומד על רגליו (לכפר)</p>

²¹³² קטז ע"א (הערת הזהר).

²¹³³ זהו מ"ש הרב זלה"ה שהיחיד יאמר י"ג מדות בסדר א"ת ב"ש, והן הן אתוון אחרנין, הנזכר בכאן. ואומרו בצלותא, ר"ל שאם הוא אומרו בסדר הא"ת ב"ש אז יוכל לאומרו בדרך תפילה לאפוקי אם יאמר באותיותיו ככתוב אז הוא צריך לאומרו כקורא בתורה וכמ"ש הפוסקים (רמ"ז).

²¹³⁴ מכאן נראה הפך למ"ש בספר הכוונות שצריך לומר הוידוי קודם ה"ג מדות, וכן שאלני תלמידי החשוב כמהח"ר בנימין הכהן נר"ו וזו היא תשובתי. כד תידוק שפיר תחזי דאדרבא מכאן סייעתא להאר"י זלה"ה, חדא אומרו בתר דסיים, דלשון סיום לא שייך אלא בדבר ארוך שיש בו המשך ויכון בו התחלה וסיום מה שאין כן ב"ג שהוא פסוק אחד. ועוד מה ר"ל קאים על רגלוי, וכי עד עתה לא היה עומד, אלא דקאי אמאי דקאמר לעיל שבפטירתו בעושה שלום ישוי גרמיה וכו' וימאיך גרמיה קמיה, ואל זה מוסב בתר דסיים קאים על רגלוי. ואם תאמר אמאי אפסיק בינייהו במכילן דרחמי, י"ל דבהדי דקאי ברזי דצלותא דאיהו רזא דנגידו דברכאן בכלא, וכמ"ש הכא אשתלים כלא לעילא ותתא, שהוא שבתיקון הנעשה בעמידה שאנו ממשיכין בה הטפה מלמעלה בראש זעיר, אנו מחלקין אותה לזווג ישראל ולאה ולשל יעקב ורחל וזהו עילא ותתא. ויתר על כן (רוחא) [רזא] דשמא קדישא וכו', הוא סוד חלק האור שממנו נעשה דיקנא (נ"א דיוקנא) דזעיר, ועיין היטב בתחילת כוונת ה"ג מדות. ולהיות שאין ספק שחלק המאיר בדיקנא הוא היותר חשוב לכך קראו (רוחא) [רזא] דשמא קדישא, שהוא שם ע"ב שה"ס הטפה הנמשכת מחסד דעתיק כנזכר שם. ואמר (שרוח) [שרזא] זה הפנימי שולט למעלה פי' בראש זעיר ומאיר בו, ומפני שטבע הטפה הזרעית להמשך למטה צריך כח אמירת ה"ג מדות ויעבור ה' כדי שבכוונתו תעלה (נ"א תגלה) למעלה, לכן אמר שליטא, שרומז לכח עצום. וזבה תבין היטב טעם ההפסק האמור והשתא דאתאן להכי נלע"ד להתלמד מכאן ענין חשוב גם שלא ראיתי בשום ספר, והוא כשהיחיד יגמור תפילתו ויפטר בג' פסיעות שם יעמוד ויתוודה וזה מכמה טעמים, חדא שהוא דרך ענוה ונמיכת רוח כלומר איני הגון לעמוד לפני צורי שהכעסתי בעוונותי, והשני לפי הסוד כי בג' הפסיעות נכוין להתרחק עד סוף העולמות ושם הוא מקום השטן המקטרג וכל שוטרי הדין ונכון הוא לסתום את פיהם בשמעם וידיינו. ויתר על כן שאלמלא חטאינו לא היינו מתרחקים עד העשיה שכשנזכה ותעלה הקדושה יהיה הבדל גדול בינינו לבין מקום הקליפות כידוע מזמן בריאת האדם, ולכן שגודל התרחקונו הוא מפני חטאינו ראוי להתוודות עליהם במקום רחוקינו,

<p>לכפרא) לאודאי²¹³⁵ על חובוי בנין דלא יהא פטרא דפומא לסטרא אחרא לאסטמא ליה ואתכפיא קמיה ויקום בקיומיה לאתברכא מבי מלכא</p>	<p>להודות על חטאיו כדי שלא יהיה פתחון פה לצד האחר להסטיין עליו ונכנע לפניו ויעמד בקיומו להתברך מבית המלך.</p>
<p>ווכאה חולקיה מאן דאתקדש בהאי נוונא בצלותא כדקאמרן וקשר קשרין וייהד יהודין ויתכוון בכלא כדקא יאות ולא יסמי לימינא ולשמאלא צלותיה לא אהדר בריקניא קודשא בריך הוא גזיר ואיהו מבטל על דא כתיב (משלי כג כה) ישמח אביך ואמך ותגל יולדתך אית ליה חולקא בעלמא דיין ובעלמא דאתי</p>	<p>ואשרי חלקו של מי שהתקדש בכגון זה בתפלה כמו שאמרנו וקושר קשרים ומיחד יחודים ומתכוון בכל כראוי ולא יסטה ימינה ושמאלה תפלתו אינה חוזרת ריקם הקדוש ברוך הוא גוזר והוא מבטל על זה כתוב (משלי כג) ישמח אביך ואמך ותגל יולדתך יש לו חלק בעולם הזה ובעולם הבא.</p>
<p>(בערב היא באה (אסתר ב יד) היינו) כתיב (משלי לא טו) ותקם בעוד לילה ותתן טרף לביתה וחק לנערותיה מההוא רבויא דברכאן וקדושה ותוספת קדושה דקא נטלא כמה דאת אמר (בראשית מט כז) ולערב יחלק שלל דפליגת חולקא לכלא ואפילו לסטרא אחרא חולקא בלחודהא</p>	<p>"(בערב היא באה" היינו) כתוב ותקם בעוד לילה ותתן טרף לביתה וגו' מאותו רבוי של ברכות וקדושה ותוספת קדושה שנוטל כמו שנאמר ולערב יחלק שלל שמחלוקת חלק לכלם ואפילו לצד האחר חלק לבדו.</p>
<p>ורוא דא רוא לבני מהימנותא חולקא דסטרא אחרא מסאבא כל אינון חובין וכל אינון חטאין דההוא בר נש דקשר קשרין דיהודא דאתודה עליהו בלהו שריין עליה דסטרא אחרא ואינון חולקא ואחסנתא דסטרא אחרא מסאבא</p>	<p>וסוד זה סוד לבני האמונה החלק של הצד האחר כל אותן עברות וכל אותם חטאים של אותו אדם שקשר את קשר היחוד שהתודה עליהם כולם שורים על הצד האחר והם חלק ונחלה של הצד האחר הטמא</p>
<p>רסב/ב</p>	
<p>ואי לא אודי עליה אשתכח מקטרגא ויכיל ליה</p>	<p>ואם לא מודה עליהם נמצא מקטרג ויכול לו.</p>
<p>ואי אודי על כל חובוי בההיא צלותא דקשר קשרין דיהודא ואתברכאן עלאי ותתאי ומההוא חולקא דסטרא אחרא כל אינון חובין וחטאין דאודי עליהו נטלא לון לחולקא ורוא דא שעיר דכתיב (ויקרא טז כא) והתודה עליו את כל עונות וגו' וכתיב ונשא השעיר וגו' דא הוא חולקיה ועדביה ואחסנתיה</p>	<p>ואם מודה על כל חטאיו באותה תפלה שקושר קשרי היחוד והתברכו עליונים ותחתונים ומאותו החלק של הצד האחר כל אותם עברות וחטאים שהודה עליהם נוטל אותם לחלקו וסוד זה השעיר שכתוב והתודה עליו את כל עונות וגו' וכתוב ונשא השעיר וגו' זהו חלקו וגורלו ונחלתו.</p>
<p>ואי ההוא בר נש תב לסורחני דחובוי ווי ליה דכלהו נטיל לון מההוא סטרא בעל כרחיה דההוא סטרא ומגו דנטיל לון מהאי סטרא בעל כרחיה דההוא סטרא כדין אבאיש ליה ואתהפך עליה מקטרגא וקטריג ליה וכד אודי עלוי נטיל</p>	<p>ואם אותו אדם שב לסרחון חטאיו אוי לו שאת כולם נוטל מאותו הצד האחר בעל כרחו של אותו הצד ומתוך שנוטל אותם מהצד הזה בעל כרחו של אותו הצד אז הוא מרע לו והופך אליו למקטרג ומקטרג לו וכשמודה עליהם נוטל אותם</p>

זוה נרמז במ"ש קאים על רגלוהי, פי' במקום שנפטר, ואחר כך ויקום בקיומיה וכו', ר"ל שיחזור למקום אשר עמד שם בעמידה להתברך מבית המלך הוא בין בסוד ה"ג מדות שהוא זווג ישראל ולאח ובין בנפילת אפיים שהוא זווג יעקב ורחל. ואם תדייק היטב תראה שכל המשך כוונת העמידה הוא (לייחדם) [לייחד] בלחש כי לא נזכר סוד הקדושה [דנקדישך] ולכן אמר ואתוון אחרנין וכו', ככתוב בגליון הנכחי (רמ"ז).²¹³⁵ קכ ע"ב (הערת הזהר).

<p>לון ההוא סטרא אחרא ואיהו עדביה והולקיה</p>	<p>אותו הצד האחר והוא חלקו וגורלו.</p>
<p>ורוא דא הכי נמי קרבנא דבעי לאודאה על ההוא קרבנא כל חובוי וחטאוי למיהב חולקא למאן דאצטריך קרבנא כלא לסטרא דא חולקא דקודשא ורעותא דקדושא ולסטרא דא ההוא חולקא דאינון חובין וחטאין דאתיהיבו בהודאה על ההוא בשרא דקרבנא כמה דכתיב (משלי כה כא) אם רעב שונאך האכילהו לחם וגו' כי גחלים אתה חותה וגו' וסימניך (אסתר ה ח) יבא המלך והמן אל המשתה זכאה איהו מאן דידע ארחיה למיהך בארח קשומ</p>	<p>והסוד הזה כן גם הקרבן שצריך להודות על אותו הקרבן כל עונותיו וחטאיו לתת חלק למי שצריך כל הקרבן לזה הצד חלק הקדשה ורצון הקדשה ולצד הזה אותו חלק של אותם עונות וחטאים שנתנו בהודאה על אותו בשר הקרבן ככתוב אם רעב שונאך האכילהו לחם וגו' כי גחלים אתה חתה וגו' וסימנך (אסתר ה) יבא המלך והמן אל המשתה אשרי הוא מי שיודע דרכו ללכת בדרך אמת.</p>
<p>וכל מאן דלא ידע לסדרא שבחא דמאריה טב ליה דלא אברי בנין דאצטריך צלותא דאיהו שלמא לעילא (בנין דאצטריך צלותא) מגו מחשבה²¹³⁶ ורעותא דלבא²¹³⁷ וקלא²¹³⁸ ומלה דשפוון²¹³⁹ למעבד שלימו וקשורא ויהודא לעילא כגוונא דאיהו לעילא²¹⁴⁰ כגוונא דנפקא שלימו מעילא לתתא הכי אצטריך מתתא</p>	<p>וכל מי שלא יודע לסדר את שבח רבונו טוב לו שלא נברא משום שצריך תפלה שהיא שלימה למעלה (משום שצריך תפלה) מתוך מחשבה ורצון הלב וקול ודברי השפתים לעשות שלמות וקשר ויחוד למעלה כמו שהוא למעלה כמו שיוצאת שלמות ממעלה למטה כך דרך מטה למעלה לקשר קשר כראוי.</p>

²¹³⁶ י' (רח"ו)

²¹³⁷ ה' (רח"ו). מ"ש שם "רעותא", ר"ל על ההרהור, והוא מה שדקדק שם מקודם לזה ואמר "רעותא דלבא", ור"ל הרהור הלב, וזהו מ"ש שם, רעותא דנפיק מגו מחשבה, כי ההרהור הוא התפשטות המחשבה והוא אחריו, אבל עצם הרצון לבד הנה הוא קודם להמחשבה, עי' הגר"א בתז"ח (דף נ ע"א ד"ה בריש הורמנותא) ובדבריו בספד"צ (בתחילתו א ע"א) כי עצם הרצון הוא נקרא בשם "איך" לגודל העלמו, כי אינו נתגלה אפי' מציאותו, אבל המחשבה נקרא "יש", שנתגלה מציאותה ולא מהותה, אבל ההרהור הנה יש גילוי למהותה ג"כ, אך עדיין הוא בלב האדם לבד, והוא רעותא דלבא כנז' ונסתר עדיין מזולתו, ולכן נקרא הבינה בשם "הוא" כנודע, שהוא נסתר מזולתו (כללים ח"א יב ע"א). האו"א שבו בבחי' מחשבה והרהור, כמ"ש הגר"א בתיקונים (ריש תיקון ה כ ע"ג), וההרהור נקרא ג"כ בשם רעותא ע"ש הכתר (כי היא נקרא ג"כ אה"ה כנודע), אלא שהיא נקרא רעותא דליבא, כמ"ש בזוה"ק (פרשת פקודי רסב ע"ב) (כללים ח"א סב ע"ד).

²¹³⁸ ו' (רח"ו).

²¹³⁹ ה' אחרונה (רח"ו). הנה אלו הד' הם סוד ארבע עולמות אבי"ע (ע"ח שער מ"ז סדר אבי"ע פ"א) כי האצילות הוא כמו האדם החושב לעשות דבר אחד ובעודו חושב עושה המלאכה כדמיון האדם שהוא אוכל ושותה ואינו חושב איך ינוע תחילה הלחיים והשיניים ללעוס המאכל ואח"כ אוכל אלא הם מתנענעי' מאליהם ברגע ההוא אשר אוכל והכל נעשה ביחד וכן הוא סוד האצילות כי כאשר אותה המחשבה המתפשטת באצילות היא חושבת לעשות איזה דבר נעשה תכף ומיד בעת שהדבר עולה המחשבה היא ובבריאה (עיין לעיל דף עה ע"ב דכתב דרצון הוא יותר דק ממחשבה וצ"ע) צריך שתחילה יעלה הדבר ההוא במחשבה ואחר כך ברעותא שהיא בינה ואח"ך נעשה הדבר וביצירה צריך מחשבה ורעותא ועוד בחינת הקול כי כמו שאין דברי האדם נעשין עד אשר יאמר אותם האדם בפיו בדיבור כך ביצירה הוא סוד קול הדיבור ובעשיה צריך אף בחי' דיבור גמור ואינו מספיק קול והטעם הוא כי באצילו' מתפשטת החכמה עצמה כמשה' כולם בחכמה עשית והיא הנקראת מחשבה אבל בריאה אינה מתגלית בה רק בחינת הבינה כנודע והיא הנק' רעותא וכמ"ש בתיקונים דבינה מקנא בכרסייא וביציר' מתפשטת הת"ת לבדו הנקרא קול ובעשיה אף המלכות הנקראת דיבור וזהו סוד מ"ש בתיקונים בהקדמה דבאצילות איהו וחיינו חד בהון מש"כ בבריאה יצירה עשיה והוא מ"ש לעיל כי החכמה הנקראת מחשבה מתפשטת באצילות והיא כדמיון החיות שבאדם מתפשט בתוכו ועושה כל מה שחושב ודע כי כמו שהדבר הזה הוא בארבע עולמות אבי"ע. כך הדבר הזה הוא בפרטים בארבע חלקי אבי"ע שיש בפרטות בכל עולם ועולם מהם כנודע (שער מאמרי רשב"י). מעלת מדרגות האדם הוא מגיע למעלה עד החכמה שורש הנעלם דיסוד המים, אך זהו רק בחי' הנשמה לנשמה שהיא חיה, ומשם הוא כח המחשבה שבאדם וכמ"ש בזוה"ק (פקודי רסב ע"ב) אבל הנשמה היא מהבינה, והיא מהארת הבינה השוכן בפנימיות עולם הבריאה כנז' (דע"ה ח"ב כב ע"ב).

²¹⁴⁰ פ' כשם שלמעל' יש יחוד בין א"ו א"ו א"ו א"ו וכן ז'ו'ן שהם ו"ה. כך ע"י תפלתו שיש בה הנז' שהם מחשבה וכו' הוא עושה יחוד בין א"ו וז'ו'ן (מ"מ)

<p>לעילא לקשרא קשרא כדקא יאות רזא לחברייא דיהכון בארה מישר מחשבה ורעותא וקלא ומלה אלין ארבע מקשרין קשרין²¹⁴¹ לבתר דקשירו²¹⁴² קשרין כלהו כחדא אתעבידו כלהו רתיכא חדא לאשראה עלייהו שכינתא ואתעבידו כלהו לבתר ארבעה סמכין²¹⁴³ לאתעמרא בהו²¹⁴⁴ ושכינתא אסתמיך עלייהו בכל אינון קשרין עלאין</p>	<p>הסוד לחברים שילכו בדרך ישרה מחשבה ורצון וקול ודבור אלו הארבעה קושרים קשרים אחר קשר הקשרים של כולם כאחד נעשו כולם מרכבה אחת להשרות עליהם שכינה ונעשו כולם לאחר ארבעה תומכים להתעטר בהם והשכינה נסמכת עליהם בכל אותם הקשרים העליונים.</p>
<p>מחשבה אפיק רעותא (רעותא אפיק בלא)²¹⁴⁵ רעותא דנפיק מגו מחשבה אפיק קלא²¹⁴⁶ דאשתמע²¹⁴⁷ וההוא קלא דאשתמע סליק²¹⁴⁸ לקשרא קשרין מתתא לעילא היכלין תתאין בעלאין²¹⁴⁹ קלא דאיהו קשיר קשרין²¹⁵⁰ ומשיך ברכאן מעילא לתתא בלחישו סמיך אלין ארבעה סמכין מחשבה ורעותא קלא ומלה סמיכו בסיומא דקשורא²¹⁵¹ אתר דכלא אתקשר ביה כחדא ואתעבידו כלהו חד</p>	<p>מחשבה מוציאה רצון (רצון מוציא הכל) רצון שיוצא מתוך מחשבה מוציאה קול שנשמע ואותו קול שנשמע עולה לקשר קשרים ממטה למעלה היכלות תחתונים בעליונים הקול שהוא קושר קשרים ומושך ברכות ממעלה למטה בלחש תומך את ארבעת התומכים הללו מחשבה ורצון קול ודבור סמך בסיום הקשר המקום שהכל נקשר בו כאחד וכולם נעשים אחד.</p>
<p>זכאה איהו בר נש דקשר קשרין דמאריה וסמיך סמיכין כדקא יאות ואתכוון בכל הני מילין דקאמרן זכאה איהו בהאי עלמא ובעלמא דאתי עד הכא אשתכללו היכלין בסמרא דקדושה</p>	<p>אשרי האיש שקושר קשרי רבונו וסומך סמיכות כראוי ומתכוון בכל הדברים הללו שאמרנו אשריו בעולם הזה ובעולם הבא עד כאן נתקנו ההיכלות שבצד הקדשה.</p>
<p>רבי שמעון פתח ואמר (הושע ו ז) והמה כאדם עברו ברית שם בגדו בי מאן יגלה עפר מעיניך אדם קדמא דקודשא בריך הוא פקיד לך פקודא חדא ולא יכילת לקיימא בה בגין דאתפתית על מלין בישין דאסמי לך ההוא חויה בישא דכתיב (בראשית ג א) והנחש היה ערום ובגין כך אתפתית אבתריה וגרמת מיתה לגרמך</p>	<p>רבי שמעון פתח ואמר (הושע ו) והמה כאדם עברו ברית שם בגדו בי מי יגלה עפר מעיניך אדם הראשון שהקדוש ברוך הוא צוה אותך מצוה אחת ולא יכלת לעמד בה משום שהתפתית על דברים רעים שהסית אותך אותו הנחש הרע שכתוב (בראשית ג) והנחש היה ערום ולכן התפתית אחריו וגרמת מיתה לעצמך ולכל</p>

²¹⁴¹ ה"ג אלין ד' אקשרין קשרין. לבתר דקשרין קשרין כולל כמחל איתעבידו כולהו רתיכא חדא לאשראה עלייהו שכינתא ואי תעבידו כולהו ד' סמכין. ובהגהת ד"ל יס כלכול ופי' ד' הנז' קל אדם שהם מחשבה וכו' (מ"מ).

²¹⁴² ר"ל אחר שקישר הקשרים הנז' אזי כל הד' של אדם הנז' ביחד נעשו מרכבה אל השכינה (מ"מ).

²¹⁴³ מקשרים הקשרים שלמעלה שהם א"ו וז"ו שנק' גם הם כן (מ"מ).

²¹⁴⁴ פי' השכינה הנז' מתעטרת בהם ונסמכת עליהם כמ"ש ושכינתא אסתמיך עלייהו (מ"מ).

²¹⁴⁵ נמחק במ"מ.

²¹⁴⁶ ור"ל מחשבה שהוא אבא הוציא הבינה הנק' רעותא. ובינה שיצאה מאבא הוציאה זעיר הנק' קול (מ"מ).

²¹⁴⁷ ח"א נ ע"ב רי ע"א (לש"ו), סוד ת"ת (כמ"ש בזוה"ק בראשית שם ובפ' ויגש רי ע"א ופ' פקודי רכו ע"ב ורשב ע"ב), ומזה הוא השמיעה הנמשך לאוזן (ביאורים ח"ב פ ע"א).

²¹⁴⁸ פי' זעיר הנק' קול הנשמע עולה בסוד מ"ן וא"ו וז"ש סליק לקשרא קשרין מתתא לעילא (מ"מ).

²¹⁴⁹ פי' ז"ו הם היכלין תתאין שעלו בעילאין שהם א"ו (מ"מ).

²¹⁵⁰ פירוש קול האדם שבעו"הז שמכוין בתפלתו סמיך אלין ד' מחשבה וכו' דהיינו סומך אבא הנק' מחשבה ובינה הנק' רעותא וז"ו הנק' קלא ומלה (מ"מ).

²¹⁵¹ פי' במלכות נכלל הכל וז"ש אתר דכולא אתקשר ביה כחדא (מ"מ).

<p>ולכל אינון תולדין דנפקו מינדך תא הזי דכל מאן דאתפתא אבתריה ונחית לגביה ברנעא חדא יתאביד לגביה</p>	<p>אותם תולדות שיצאו ממך בא וראה שכל מי שמתפתה אחריו ויורד אליו לרגע אחד יאבד אצלו.</p>
<p>תא הזי דוד הוה קיומא נעיין במקורא דמיין נבעיין²¹⁵² וכד אתדחיא לארעא אחרא וצערין ליה ולפום צעריה אתדחיא מארעא קדישא אף על גב דנחית מדרגוי לדרגא תתאה²¹⁵³ קם בקיומיה ולא עאל לסטרא אחרא²¹⁵⁴ ואסתמר מניה מה כתיב (ש"א כ ג) ואולם חי יהוה וחי נפשך כי כפשע ביני ובין המות דהא נחית בדרגוי עד דהוה ביה האי שעורא וזכאה חולקיה מאן דאסתמר מהווא סטרא בישא ומכל דרגין דההוא סטרא דמשתכחי בעלמא</p>	<p>בא וראה דוד היה קיומו נעוץ במקור של מים נובעים וכשנדחה לארץ אחרת וצערו אותו ולפי צערו נדחה מהארץ הקדושה אף על גב שירד מדרגתו לדרגה תחתונה עמד בקיומו ולא נכנס לצד האחר ונשמר ממנו מה כתוב (שמואלא כ) ואולם חי ה' וחי נפשך כי כפשע ביני ובין המות שהרי ירד בדרגתו עד שהיה בו השעור הזה ואשרי חלקו של מי שנשמר מאותו הצד הרע ומכל דרגותיו של אותו הצד שנמצאים בעולם.</p>
<p>דכמה סטרין ודרגין אית ליצר הרע נחש עקלתון שטן מלאך</p>	<p>שכמה צדדים ודרגות יש ליצר הרע נחש עקלתון שטן מלאך</p>
<p>רסג/א</p>	
<p>המות יצר הרע והא אוקמוה דאף על גב דבשמהן אלין אקרי שבע שמהן אינון ליה²¹⁵⁵ שטן טמא שונא אבן מכשול ערל רע צפוני אלין אינון שבע שמהן²¹⁵⁶ לקבל שבע דרגין דהיכלין²¹⁵⁷ דיליה דכלהו מסטרא מסאבא כדקאמרן לקבל אלין שבעה שמהן אינון דאקרי בהו גיהנם אתר דאתדנו ביה חייביא דעלמא ואלין אינון בור²¹⁵⁸ שחת²¹⁵⁹ דומה²¹⁶⁰ טיט היון²¹⁶¹ שאול²¹⁶² צלמות²¹⁶³ ארץ תחתית²¹⁶⁴ כל</p>	<p>המות יצר הרע והרי פרשוה שאף על גב שנקרא בשמות הללו יש לו שבעה שמות שטן טמא שונא אבן מכשול ערל רע צפוני אלו הם שבעה שמות כנגד שבע דרגות של ההיכלות שלו שכלם מצד הטמאה כפי שאמרנו כנגד שבעה השמות הללו אותם שנקרא בהם גיהנם המקום שבו נדונים הרשעים של העולם ואלו הם בור שחת דומה טיט היון שאול צלמות ארץ תחתית כל אלו שבעת מדורי הגיהנם כנגד שבעת</p>

²¹⁵² פי' דוד הוא בחינת המלכות הנק' ג"פ דוד. ונודע כי המ' התבוננותה משני חסדים וב' שלישים המגולים שהם גי' ע' כמ"ש הרב בסוד ע' שנה של דוד וז"ש נעיץ במקורא דמיין נבעין שהם החסדי' הנזכרי' נמצא שדוד העליון שהיא המלכות יונק מהחסדים וכן דה"ע יונק מהחסדים (מ"מ).
²¹⁵³ פירוש לחוצה לארץ הנק' דרגא תתאה שהיא בחינת עשייה כנודע (מ"מ).
²¹⁵⁴ אע"פ שבעשייה שם הם הקליפות (מ"מ).

²¹⁵⁵ פי' מלבד נק' נחש עקלתון מלאך המות. עוד יש לו ז' שמות אלו רע טמא וכו' ונכתב על הגליון: שטן א'. טמא ב' שונא ג', אבן מכשול ד', ערל ה', רע ו', צפוני ז' (רח"ו במ"מ). ועשה הסדר הזה ממ"ש לקמן בהיכלא תניינא האי איקרי שחת לקבל שמא דאיקרי טמא בגין דהיכלא קדמאה איקרי בור לקביל שמא דאיקרי שטן. ש"מ שטן הוא בהיכל ראשון, וטמא בהיכל ב', וכן תמצא בכולם שהזכיר בהם שם יצ"הר כמו שסידר הרב בהג"ה (מ"מ).

²¹⁵⁶ עי' לעיל רמט ע"ב ויהל אור שם. ועי' זר"ח עט ע"א:

²¹⁵⁷ פירוש ז' שמות אלו הם נגד ז' היכלות דס"א דבסמוך. והם נגד אינון דאיקרי בהו גהינם, כי ז' היכלות אלו הם ז' מדורי גיהנם אלא שפירש הענין היטב (מ"מ).

²¹⁵⁸ נגד מל' דל"ל מגרמה כלום, וכן הוא הבור רק כו', אבל נתמלא ממה שלמעלה נחשים כו' (יהל אור ח"ב לו ע"ג).

²¹⁵⁹ נגד משחית זרעו (יהל אור שם).

²¹⁶⁰ נגד נו"ה, ושם מקטרגין לת"ח רביין, והרצים, והכל נגד הקדושה (יהל אור שם). ועי' ח"ג ריט ע"ב אמר לון, רבנן דכל דרא, הויתו בזמניכון, כל שכן בוצינא קדישא, דנהיר חכמתיה בכל דרין דהוון אבתריה, אל תתנו דמי לקודשא בריך הוא באורייתא (יהל אור שם).

²¹⁶¹ חובה, נגד הזכות (יהל אור שם). שם נכתבים כל העבירות, ושם נשקעים, דוגמת הבטן דקדושה, שררך כו' כמש"ל (יהל אור שם).

²¹⁶² נגד אהבה, ששם הברית, כמ"ש בהיכל אהבה שומר הברית והחסד, ומשם אתגלי כו', ועמש"ש (פקודי כד ע"ג) [ר"ל כל החסדים שמקבלת מן דכורא, מנהר דנגיד ונפיק אתגניז כאן. והוא נטיר, שלא יצאו

<p>אלין שבע מדורין דגיהנם לקבל אלין שבע שמהן דאית ליה ליצר הרע</p>	<p>השמות הללו שיש ליצר הרע.</p>
<p>והא אוקימנא דכמה דאית דרגין והיכלין לסטר קדושה הכי נמי לסטר מסאבא וכלהו משתכחי ושלטי בעלמא בסטר (ס"א שמאלא) מסאבא שבעה היכלין אינון דאינון לקבל שבעה שמהן דאקרי בהו גיהנם (ס"א יצר הרע) וכלהו קיימי (לאסטאה בישא) לדיינא ולסאבא לאינון חייבי עלמא דדבקי בהו ולא אסתמרן ארחייהו מניה כד אינון בהאי עלמא</p>	<p>והרי בארנו שכמו שיש דרגות והיכלות לצד הקדושה כך גם לצד הטמאה וכולם נמצאים ושולטים בעולם בצד (השמאל) הטמאה שבעה היכלות הם שהם כנגד שבעה שמות שבהם נקרא גיהנם (יצר הרע) וכולם עומדים (להשטין רע) לדון ולטמא את אותם הרשעים של העולם שדבק בהם ולא שמרו את דרכיהם ממנו כשהם בעולם הזה.</p>
<p>דהא מאן דאית לאתדכאה בהאי עלמא בסטרא דדכייא מדכאין ליה בהווא אתר דאקרי רזא דמהימנותא דכמה דרגין אינון וכמה ממנן דכלהו קיימן לקרבא לבני נשא לפלחניה דקדשא בריך הוא ולדכאה ליה ומאן דאית לאסתאבא מסאבין ליה בהאי סטרא אחרא דאיהו מסאבא דהא כמה דרגין וכמה ממנן כלהו קיימי לסאבא לון לבני נשא</p>	<p>שהרי מי שזוכה להטהר בעולם הזה בצד הטהרה מטהרים אותו באותו מקום שנקרא סוד האמונה שכמה דרגות הן וכמה ממונים שכלם עומדים לקרב בני אדם לעבודת הקדוש ברוך הוא ולטהר אותם ומי שבא להטמא מטמאים אותו בצד האחר הזה שהוא טמא שהרי כמה דרגות וכמה ממונים כולם עומדים כדי לטמא בני אדם.</p>
<p>מאן דיקרב בהו²¹⁶⁵ ואתי לאתמשכא בתר ההוא סטרא בישא עליה כתיב (תהלים פט מט) מי גבר יחיה²¹⁶⁶ ולא יראה מות ימלט נפשו וגו' מאן איהו בר נש דאתברי בעלמא דלא יחמי מותא ההוא דכל עלמא אתמשכאן אבתריה דהא בההוא זמנא דאית בר נש למיהב הושבנא קמי מאריה עד לא יפוק מהאי עלמא חמי ליה והא אוקימנא</p>	<p>מי שקרב אליהם ובא להמשך אחר אותו הצד הרע עליו כתוב מי גבר יחיה ולא יראה מות ימלט נפשו וגו' מי הוא האדם שנברא בעולם שלא יראה מות אותו שכל העולם נמשכים אחריו שהרי באותו זמן שבא אדם לתת חשבון לפני רבונו טרם שיצא מן העולם הזה רואה אותו והרי בארנו.</p>
<p>ואלין שבעה היכלין דאינון שבעה מדורין לגיהנם תריסר ירחין אקרון בגין דהא כמה דאית לסטר מהימנותא תריסר ירחין דרגין קדישין²¹⁶⁷ הכי נמי אית לסטרא אחרא דא תריסר ירחין דחייביא אתדנו בהו ונשמתא דלהון אתדנת בהו זכאה חולקהון דצדיקיא דאתמנען רגלייהו מנייהו בהאי עלמא ולא מתקרבי לתרעייהו בגין לאשתזבא מנייהו בההוא עלמא</p>	<p>ואלו שבעת ההיכלות שהם שבעה מדורים לגיהנם נקראים שנים עשר חדשים משום שהרי כמו שיש לצד האמונה שנים עשר חדשים דרגות קדושות כך יש גם לצד האחר הזה שנים עשר חדשים שהרשעים נדונים בהם ונשמתם נדונית בהם אשרי חלקם של הצדיקים שמונעים רגליהם מהם בעולם הזה ולא מתקרבים לשעריהם כדי להינצל מהם באותו העולם.</p>

לחיצונים. וזהו שומר הברית, שהטפה הוא סוד החסדים, וזהו שמירת הברית, שלא יצאו החסדים לחוץ, חסד דמתגלי בפום אמה, כמ"ש בא"ר {קמא}. ולכן ניתן המילה לאברהם. וכל שמירת הברית הוא בסוד זה, וכמ"ש שומר הברית והחסד, והיא היכל איבה נגד אהבה (יהל אור שם). היא עמוקה, ושם ירד קרח, ששם כל המחלוקות, נגד האהבה (יהל אור שם⁹).

²¹⁶³ כללא דכל היכלין, צלמות כמש"ש (רסו ע"ב), וכללא דכל יצה"ר, נגד ת"ת שכולל כל היכלין (יהל אור שם). נגד חיים דיעקב, ששם כל החיים, יעקב לא מת (תענית ה ע"ב) (יהל אור).

²¹⁶⁴ נגד עלאה דכולא (יהל אור).
²¹⁶⁵ פירוש שהממונים הנזכרים קיימי לסאבא לכל הקרב אליהם ונמשך אחריהם (מ"מ).

²¹⁶⁶ רוצה לפרש פסוק זה כדבסמוך מאן איהו בר נש דלא וכו' (מ"מ).

²¹⁶⁷ פירוש י"ב צרופי הו"ה שבזעיר וי"ב אותיות אד"ני שבמלכות וי"ב בקר כן לס"א יש לה י"ב (מ,מ).

<p>היכלא קדמאה²¹⁶⁸ שירותא דסמרא דיצר הרע²¹⁶⁹ האי היכלא קדמאה אקרי בור²¹⁷⁰ ריקא מכלא מאן דאתי לאעלא ביה לית מאן דאחיד ביה כולהו דחיין ליה למנפל דלא יקום לית ביה סמך למב²¹⁷¹</p>	<p>ההיכל הראשון ראשית הצד של היצר הרע ההיכל הראשון הזה נקרא בור ריק מהכל מי שבא להיכנס בו אין מי שאוחז בו כולם דוחים אותו ליפול שלא יקום אין בו תמיכה לטוב.</p>
<p>בהאי היכלא קיימא חד ממנא ודומה שמיה²¹⁷² והאי איהו קיימא לעילא ותתא²¹⁷³ דא איהו אחיד בנשמתא כד אתדחיא מהיכלא קדישא על ידא דההוא ממנא טהריאל^ל והאי איהו קאים לגבי ההוא תרעא דההוא סמרא קדישא ובגין כך קיימא האי דומה לאחדא לה לנשמתא וכמה גרדיני נימוסין בהדיה</p>	<p>בהיכל הזה עומד ממנה אחד ששמו דומה וזהו שעומד למעלה ולמטה זהו שאוחז בנשמה כשנדחית מן ההיכל הקדוש על ידי אותו ממנה טהריאל^ל וזהו שעומד על אותו השער של אותו צד הקדושה ולכן עומד הדומה הזה לאחז את הנשמה וכמה שומרי החקים עמו.</p>
<p>ותחות האי ממנא קיימא חד ממנא אחרא די אלף ורבבן תחותיה והאי ממנא אקרי פתות^ל דא הוא דאיהו קיימא לפתאה בני נשא והאי איהו דשרי לגביה ואסמי ליה לאסתכלא ולעיינא במה דלא אצטריך בכמה זנונין ובכמה נאופין וכל אינון דעמיה כלהו קיימין לגביה ואזלין קמיה ואכריהן ליה לאסטאה עינוי לאסתכלא במה דלא אצטריך</p>	<p>ותחת הממונה הזה עומד ממנה אחר שאלף ורבבות תחתיו והממנה הזה נקרא פתו^ל זהו שעומד לפתות בני אדם וזהו ששורה עליו ומסית אותו להסתכל ולעין במה שלא צריך בכמה זנונים ובכמה נאופים וכל אותם שעמו כולם עומדים אצלו והולכים לפניו ומכריחים אותו להסית עינוי להסתכל במה שלא צריך.</p>
<p>והאי איהו (סרסרים דאיהו) סרסורא בישא לכל אינון בישין האי קאים על קברא בזמנא דאתדן ההוא גופא ותבר ליה עינוי בגין דאיהו רווח לון כד איהו בהאי עלמא ודיליה אינון</p>	<p>וזהו (סרסרים שהוא) סרסור רע לכל אותן רעות זהו שעומד על הקבר בזמן שנדון אותו הגוף ושובר לו את עינוי משום שהוא פתח אותם כשהוא בעולם הזה והם שלו.</p>

²¹⁶⁸ הם בבריאה סביב היכלי הקדושה (עי' ע"ח שער מ דרוש יא), והיכל זה נגד לבנת הספיר ששם טהריאל^ל, ועיין בזוהר הרקיע (דף קצד) (רמ"ז).

²¹⁶⁹ עי' שער מאמרי רשב"י יג ע"ג {לא ברור לי זה מקומו}: שבעה מדורין אינון לעילא דרגא על דרגא בכולהו מדורין מלאכי עלאין אילין על אילין {ע"ד} כו'. ענין השבע' מדורין הנז' פה. הם בחי' שבעה היכלות של הקליפות אשר בעולם היציר' והם הנקראים מדורין אבל שבעה היכלית הקליפית אשר בעולם הבריאה הנז' בפרש' פקודי הם נקראים היכלין דמסאבותא ואינון נקראים מדורין

²¹⁷⁰ הפך יסוד ועטרה דקדושה הנקרא באר מים חיים היכל לבנת הספיר (רח"ו).

²¹⁷¹ היפך הקדושה שיסוד סומך למלכות (רח"ו). פי' כי בקדושה יש סמך שהוא היסוד והוא טוב כי הוא סמוך מכל הוא היסוד הסובל עליו כל העולמות וסומכן כמד"א (משלי י כה) וצדיק יסוד עולם ובס"א היסוד דכורא הוא ר"ע ואינו סמך לטו"ב אלא סומך לביש כי היכל זה כנגד היכל לבנת הספיר שבקדושה שהיא בחי' הנוק' וסמוך אליה היסוד הסומכה ובס"א היכל זה נוקב' דקליפה לית בה סמך טב (זהר הרקיע).

²¹⁷² פירוש שני דומה הם שהיכל קד דגיהנם לק'?? דומה כמ"ש לעיל ומלאך זה הממונה בהיכל זה נק' דומה גם כן (מ"מ).

²¹⁷³ פי' למעלה במקום זה שהוא נגד תחילת הבריאה גן עדן עליון, ותתא בגיהנם למסור הנשמות למחבלים והוא נגד גן עדן תחתון, עיין בזוהר הרקיע. ולעיל דף נב ע"ב אמר שדומה היה שר מצרים וה' הורידו והעבירו בנהר דינור בשפתא דימא רבא, והיינו מלכות בריאה, שידוע ששם משך הדעת כנזכר בסוד המלך המרומם לבדו מאז, ולכן התחילה השירה בא"ז, וה"ס ומלכותו ברצון קבלו, ואמרו רז"ל ראתה שפחה וכו', כי השגת יחזקאל ביצירה וזו בבריאה ואחוריה הוא היכל זה ששם הושלך דומה ויורד עד גהינם תחתון למסור הנשמות לממוני גהינם, ולהיות שישראל זכו אז להשיג מלכות הבריאה לכן ראו את שר מצרים שנדחה להיכל זה הנגדיי. ודוק שתחילת פעולתו שנתנה לו אז היתה בעמו שהיה אז גוסס על שפת הים כמ"ש במכילתא מתים ולא מתים, כדי שיראו ישועת ישראל כנזכר שם, וזהו ההכרח שאמרו מתים ולא מתים (רמ"ז)

<p>ובהאי אתר²¹⁷⁴ אתדנת נשמתא עד דאעלת להאי אתר דאקרי בור וכמה נחשים ועקרבים אית ביה דכלהו עקצי לה להאי</p>	<p>ובמקום הזה נדונית הנשמה עד שנכנסת למקום הזה שנקרא בור וכמה נחשים ועקרבים יש בו שכלם עוקצים אותה את</p>
<p>רס/ב</p>	
<p>נשמתא ואחדי בה ודיינין לה</p>	<p>הנשמה הזו ואוחזים בה ודנים אותה.</p>
<p>לגו מן דא אית חר רוחא אחרא מסאבא דאיהו עלאה על כלא ודא קיימא על כל היכלא דא וכלהו נטלי בניניה והאי אקרי גמנימ"א האי הוא²¹⁷⁵ סומקא כוורדא איהו קאים לאבאשא תדיר דהא כד עלותא דבר נש אתדחיא ולא זכי בה ההוא בר נש האי רוחא קיימא וסלקא ואשתתף²¹⁷⁶ ברוחא מסאבא עלאה על כלא ואסטי לעילא ואדכיר חובוי דבר נש קמי קודשא בריך הוא וסימניך (איוב א י) ויבא ג"ם השטן בתוכם ולא כתיב ויבא השטן אלא גם²¹⁷⁷</p>	<p>לפנים מזה יש רוח אחת אחרת טמאה שהיא עליונה על הכל וזו עומדת על כל ההיכל הזה וכולם נוסעים בשבילו וזה נקרא גמנימ"א זהו אדם כמו שושנה והוא עומד להרע תמיד שהרי כשנדחית תפלת האדם ולא זוכה בה אותו אדם הרוח הזו עומדת ועולה ומשתתפת עם רוח הטומאה עליונה על הכל ומשטינה למעלה ומזכירה חטאי האדם לפני הקדוש ברוך הוא וסימנך (איוב א) ויבוא ג"ם השטן בתוכם ולא כתוב ויבא השטן אלא גם.</p>
<p>ומהאי רוחא בישא תליין כמה גרדינין אחרנין דאינון ממנן לאחדא מלה בישא או מלה טנופא²¹⁷⁸ דאפיק בר נש מפומיה ולבתר אפיק מלין קדישין ווי לון ווי לחיהון אלין אינון בני נשא דגרמי לאלין גרדינין אחרנין לשלמאה למפגם אתר קדישא²¹⁷⁹ ווי לון בהאי עלמא ווי לון לעלמא דאתי בנין דאלין רוחין מסאבין נטלין האי מלה מסאבא וכד אפיק בר נש לבתר מלה קדישא אקדימו אלין רוחי מסאבי ונטלי ההוא מלה מסאבא ומסאבי לההיא מלה קדישא ולא זכי ביה בר נש וכביכול תשש חילא קדישא²¹⁸⁰</p>	<p>ומהרוח הרעה הזו תלויים כמה שומרים אחרים שממנים לאחז בדבור רע או דיבור מטנף שמוציא אדם מפיו ואחר כך מוציא דבורים קדושים או להם ואוי לחייהם אלו הם בני אדם שגורמים לשומרים הללו האחרים לשלט ולפגם את המקום הקדוש או להם בעולם הזה ואוי להם לעולם הבא משום שאלו הרוחות הטמאות נוטלות את הדיבור הטמא וכשמוציא אדם אחר כך דיבור קדוש אלו הרוחות הטמאות מקדימות ונוטלות אותו הדיבור הטמא ומטמאות את אותו הדיבור הקדוש והאדם לא זוכה בו וכביכול תשש כח הקדשה.</p>

²¹⁷⁴ פירוש בקבר (מ"מ).

²¹⁷⁵ רמו ע"א (הערת הזהר).

²¹⁷⁶ פירוש רוח הנז' בסמוך שהוא מגומא משתתף עם ס"מ שהוא עליון על כולם. ולא כתיב ויבא השטן אלא גם פירוש דאם השטן לבדו שהוא ס"מ הוא מקטרג הו"לל ויבא השטן ומדכתיב גם ר"ל רוח הנק' גם עם השטן (מ"מ).

²¹⁷⁷ כאשר זה מקבל התפלה ההיא הנדחית, עולה עמה עד היכל ז' של קליפה ומשם מלמד עליו חובה ומזכיר עונותיו. וזש"ה (איוב א) ויבא גם השטן בתוכם ג"ם הוא שם השטן שהוא גמנימ"א [נ"א גמנומ"א]. ממונים לאחוז בכל מיני דברי ניבול או דבר פגם שמוציא האדם בשפתיו ושומרים אותו וכאשר האדם אח"כ מוציא מפיו דברי קדושה כמו דברי תורה או תפלה אז מטמאים את [נ"א נטמאים אותם] הדברים הקדושים בטומאה ההיא שהוציא מפיו קודם לכן, ואז כביכול תשש כח קדושה ואז אוי לו אוי לנפשו של החוטא ההוא (פרדס רמונים שכ"ו פ"א).

²¹⁷⁸ ניבול פה פוגם בלבנה מלכות, ועונשו גדול. יחוד למנבל פיו, "ראשו כתם פז וכו'" (שה"ש ה), המלכות יש לה סוד זה, הפז נקרא לבנה גימט' פ"ז, והמוציא ניבול פה גורם שתעשה מלבנה נבלה, וזה סוד (שמואל א' כה) "נבל שמו ונבלה עמו", ועניות רודף אחריו, ופה האדם שם ק"ל [ריבוע מ"ה], פ"ה האד"ם גימט' ק"ל, והפוגם עונשו גדול (שער היחודים פרק טו יחוד ט).

²¹⁷⁹ מלכות (רמ"ז ח"ב מט ע"א).

²¹⁸⁰ בהיות האור העליון מתפשט למטה, כל זמן שלא נחלש כחו וניתש, נקרא זכר. ובהגיע למקום שנחלש כחו, נקרא נקבה, בסוד תשש כחו כנקבה (שעה"פ בראשית ד).

<p>ועילא מאלין אית חד ממנא ספסיריט²¹⁸¹א שמיה וכמה גרדיני נימוסין והאי ממנא דעלייהו נטלי אינון מלין בישין והכי נמי נטלי כל אלין מלין דזריק בר נש בידוי כד רונזא שריא עלוי²¹⁸² דהא כדין האי ממנא ספסיריט²¹⁸²א נקיט האי מלה דזריק בר נש ברונזיה וסליק ואמר דא הוא קרבנא דפלניא דקריב לסטרא דילין²¹⁸³</p>	<p>ומעל לאלה יש ממנה אחד ששמו ספסיריט²¹⁸¹א וכמה שומרי חק וזה ממנה עליהם הם נוטלים אותם דבורים רעים וכך גם נוטלים כל אותם דברים שזורק אדם בידו כשרגז שורה עליו שהרי אז הממונה הזה ספסיריט²¹⁸²א לוקח את הדבר הזה שזרק אדם ברגזו ועולה ואומר זה קרבנו של פלוני שהקריב לצד שלנו.</p>
<p>בגין דכל סטרא דניחא איהו מסטרא דימינא ומסטרא דמהימנותא וכל סטרא דרונוא איהו מסטרא אחרא בישא סטרא מסאבא ועל דא מאן דאשדי מן ידוי מידי ברונזא כל אלין נטלין לה להאי מלה דאזדריק וסלקי לה לעילא ואתקריב לההוא סטרא ואמרי דא (ס"א פולחנא דקרננא) קרבנא דפלניא</p>	<p>משום שכל צד של נחת הוא מצד הימין ומצד האמונה וכל צד הרגז הוא מהצד האחר הרע צד הטמאה ולכן מי שזורק מידו דבר ברגז כל אלו נוטלים את אותו דבר שזורק ומעלים אותו למעלה ונקרב לאותו הצד ואומרים זה (עבודת הקרבן) קרבנו של פלוני.</p>
<p>וכרוזא קארי בכל אינון רקיעין ואמרי ווי לפלניא דאסמי בתר אל זר ופלה לאל אחר וכרוזא קארי זמנא תנינא ואמר (הושע ז יג) אוי להם כי נדרו ממני וגו' זכאה איהו בר נש דאסתמר מארחוי ולא יסטי לימינא ולשמאלא ולא ינפול בגו בירא עמיקא דלא יכיל לסלקא מניה</p>	<p>והכרוז קורא בכל אותם רקיעים ואומרים אוי לפלוני שסטה אחר אל זר ועבד לאל אחר והכרוז קורא פעם שניה ואומר אוי להם כי נדרו ממנו וגו' אשרי האיש שנשמר מדרכיו ולא יסטה ימינה ושמאלה ולא יפל בתוך באר עמקה שלא יוכל לעלות ממנה.</p>
<p>היכלא תניינא²¹⁸⁴ היכלא דא איהו חשוך יתיר על היכלא קדמאה האי אקרי שחת לקבל שמא דאקרי טמא בגין דהיכלא קדמאה אקרי בור לקבל שמא דאקרי שטן והאי אקרי שחת לקבל שמא דאקרי טמא בהיכלא דא קיימין תלת פתחין לתלת סטרין</p>	<p>ההיכל השני ההיכל הזה הוא חשוך יותר מההיכל הראשון זה נקרא שחת כנגד השם שנקרא טמא משום שההיכל הראשון נקרא בור כנגד השם שנקרא שטן וזה נקרא שחת כנגד השם שנקרא טמא בהיכל הזה קיימים שלשה פתחים לשלשה צדדים.</p>
<p>פתחא קדמאה²¹⁸⁵ ביה קיימא חד ממנא עסטי²¹⁸⁶ריא שמיה וכמה אלף ורבבן ממנן</p>	<p>הפתח הראשון בו עומד ממנה אחד ששמו עסטירי²¹⁸⁶א וכמה אלפים ורבבות</p>

²¹⁸¹ עוד בהיכל הזה על כל אלו הממונים ממונה אחד ושמו (טפסיריני"א) נ"א ספסיריט"א ותחת ידו כמה מלאכי חבלה והם ממונים על כל אותם הדברים שאדם זורק בכעס מידו ולוקחים הדבר ההוא ומעלים אותו למעלה ואומרים זה קרבן של פלוני שהקריב אלינו ומכריזים ווי לפלוני שזנה אחרי אלהי נכר ובת קול יוצאות שנית ואומרת אוי להם כי נדרו ממנו וההיכל הזה נק' שטן בור (פרדס רמונים שם).

²¹⁸² ס"ם ונחש הן כבד וטחול כעס ותאוה מאדים ונוגה זונה ורוצח והיא מפתה והוא מרגיז (בהגר"א על תיקו"ז פז ע"א).

²¹⁸³ וזהו ענין מ"ש בסבא דמשפטים (זהר ח"ב דף קג ע"א) ואל אחר אסתרס ולית ליה תיאובתא לעלמין, ולא אפיש ולא עביד פירין כו'²¹⁸³. והקשו האחרונים בזה א"כ מהיכן נמשך הפריה ורביה לאו"ה, אך לא קשה כלל, כי ע"י החטא הנה נמשך להזין דקליפה מאור התיקון ג"כ, שהוא אור הדעת, וע"ז נשלמו הם למעבד תולדין ופירין ג"כ (דע"ה ח"ב ט ע"ב).

²¹⁸⁴ מקביל להוד דקדושה היכל עצם השמים (רח"ו).
²¹⁸⁵ עי' לעיל רמח ע"י T ויהל אור שם.

²¹⁸⁶ עסטירי"א - גימ' ש"ס כמנין ה' פעמים חסד (רח"ו). בהיכל שני והוא הנקרא שח"ת והוא טמא והוא חשך. בהיכל הזה ג' פתחים לג' צדדים. בפתח אחד עומד ממנה אחד ושמו עסטירי"א ותחת ידו כמה אלפים ורבואות ממונים על אותם שהם מוציאים שכבת זרע לבטלה שאינם רואים פני שכינה ואלו באים ומטמאים אותם בעולם הזה ואחר כך כשנשמתו יוצאת אלו אוחזים אותו ומכניסים אותו להיות נדון בהם ואלו נקראים שכבת זרע ורותחת ואלו לוקחים חימום העבירה והזרע ומעלים אותו למעלה וגורם להיות ח"ו ברית קדש נכנע [נ"א נכנס] תחת הקליפות (פרדס רמונים שכו" פ"ב).

<p>תחתיה והאי איהו קיימא על כל אינון דמחבלי ארחהייהו²¹⁸⁷ לאושדא זרעא על ארעא²¹⁸⁸ או דמפקי זרעא דלא כארחה²¹⁸⁹ או לכל אינון דמזנו בידיהו אלין אינון דלא חמאן אנפי שכינתא כלל אלא האי ממנא דבסטר מסאבא דקאמרן נפיק בההוא זמנא וכמה אינון אלף ורבבן כלהו מתכנפי על ההוא בר נש ומסאבי ליה בהאי עלמא ולבתר כד נפק נשמתיא מניה מהאי עלמא האי ממנא וכל אינון דעמיה מסאבין ליה לנשמתיא ואחדין בה (ואסתאבת בהו) ואעילו לה לאתדנא בהו</p>	<p>ממונים תחתיו וזהו שעומד על כל אלו שמשחיתים דרכם לשפך זרע על הארץ או שמוציאים זרע שלא כדרך או לכל אלו שמזנים בידיהם אלו הם שלא רואים פני שכינה כלל אלא הממונה הזה שבצד הטמאה שאמרנו יוצא באותו זמן וכמה הם אלפים ורבבות כולם מתכנסים על אותו אדם ומטמאים אותו בעולם הזה ואחר כך כשיוצאת נשמתו מהעולם הזה הממונה הזו וכל אלה שעמו מטמאים את נשמתו ואוחזים בה (ונטמאת בהם) ומכניסים אותה להדון בהם.</p>
<p>ואלין אקרין שכבת זרע רותחת²¹⁹⁰ דכלהו רוגזין מסאבין קיימין כלהו על דא בגין דכלהו קיימין ושראן עליה דבר נש בההוא זמנא דארחת גרמיה וחמים ליה לתיאובתא דא וכדין נטלין ליה לההוא תיאובתא וההוא זרעא דאתושד בארעא ואתתקפו ביה ונטלי ליה וסלקי ליה לעילא וגרמו דברית דא דישתעבד בסטר מסאבא</p>	<p>ואלה נקראים שכבת זרע רותחת שכל הכעסים הטמאים כולם עומדים על זה משום שכלם עומדים ושורים על האדם בזמן שהרתיח את עצמו וחמם אותו בתשוקה הזו ואז הם נוטלים את אותה התאוה ואת אותו הזרע שנשפך בארץ ומחזיקים בו ונוטלים אותו ומעלים אותו למעלה וגורמים שהברית הזו תשתעבד לצד הטמאה.</p>
<p>רסד/א</p>	
<p>פתחא תניינא ביה קיימא ממנא אחרא טסקיפ"ה²¹⁹¹ שמיה והאי איהו ממנא על כל אינון דמחבלי ארחהייהו דלא אושדי זרעא על ארעא אלא דאושדי זרעא בבעירי או באיסורין חמורין דאורייתא באינון עריות האי ממנא וכמה אלף ורבבן דעמיה כלהו קיימי עליה (ס"א לסאבא ליה ולמידן ליה) לאתדנא ליה כמה דאתמר באינון אחרנין</p>	<p>הפתח השני בו עומד ממנה אחר ששמו טסקיפ"ה וזהו ממנה על כל אותם שמשחיתים דרכם שלא שופכים זרע על הארץ אלא ששופכים זרע בבהמות או באסורי תורה חמורים באותן עריות הממונה הזו וכמה אלפים ורבבות שעמו כולם עומדים עליו (לטמא אותו ולדון אותו) לדון אותו כמו שנתבאר באותם האחרים.</p>
<p>תא חזי האי ממנא בידיה כסא חדא ואקרי (ישעיה נא יז) כוס התרעלה²¹⁹² כוס חמתו וכל אינון קטולי בית דין דאתקטלו או אתענשו על חובין אלין כלהו אתעקרו מאלין סטרין מסאבין ולא אית לון חולקא בהון ובהאי כסא דאקרי</p>	<p>בא וראה לממנה הזו יש כוס אחת בידו ונקראת (ישעיה נא) כוס התרעלה כוס חמתו וכל אותם הרוגי בית דין שנהרגו או נענשו על החטאים הללו כולם נעקרים מהצדדים הטמאים הללו ואין להם חלק בהם ובכוס הזאת שנקראת כוס</p>

²¹⁸⁷ לנקום נקם על ה' חסדים של יסוד שפגם בהם המשז"ל (רח"ו).

²¹⁸⁸ כמו דש מבפנים וזורה מבחוץ (מ"מ).

²¹⁸⁹ שלא כדרכה אבל אם הוציא זרע בעריות או בבהמה הוא בפתח השני כדלקמן (מ"מ).

²¹⁹⁰ עי' ח"ג קצד ע"ב.

²¹⁹¹ עם ו' אותיות גימ' ר"ע והם גימ' כ"ז פ' עשר והם כ"ז אותיות כל א' כלולה מעשר לנקום נקמת היסוד (מן המוציא זרע לבטלה) [נקמת היסוד. כי המוציא זרע לבטלה נק' רע] (רח"ו).

²¹⁹² עי' תיקו"ז פ ע"ב: וקנקן דבר נש דא אתתא ואיהי כוס הכי צריכה שטיפה והדחה (אם) [אז] היא כוס דברכה ועלה אתמר (יחזקאל מד ל) להניח ברכה אל ביתך ואם לאו אתקריאת כוס התרעלה (תהלים ס ה) ויין דילה עליה אתמר תנו שכר לאובד ויין למרי נפש וכו' שדים דילה אינון אשכולות מרורות אבל יין דכוס דברכה עליה אתמר ויין ישמח לבב אנוש דתמן פקודי ה' ישרים משמחי לב דאינון אשכולות דילה, ע"כ. בהגר"א: וכן הוא בגוף, זכה נעשית לו עזר כו' (&), וכן בתורה זכה נעשית לו סם חיים כו' (יומא עב ע"ב) צדיקים ילכו בס' כו'.

<p>כוס התרעלה בנין כסא אחרא דשתו בקדמיתא²¹⁹³ וכל אינון דלא שתו ההוא כסא דבית דין לאתעקרא מהאי כוס התרעלה לבתר כד נפיק נשמתיה מהאי עלמא האי ממנא וכל אינון דעמיה אחידן ביה ודא הוא (עמוס ח י) יום המר ורוי לה להאי נשמתא מכמה דינין משניין אלין מאלין</p>	<p>התרעלה משום כוס אחרת ששתו בראשונה וכל אותם שלא שתו אותה כוס של בית דין כדי להעקר מכוס התרעלה הזו אחר כך כשיוצאת נשמתו מן העולם הזה הממונה הזה וכל אלו שעמו אוחזים בו וזהו (עמוס ח) יום המר ומרוה את הנשמה הזו מכמה דינים משנים אלה מאלה.</p>
<p>בהיכלא דא קיימא חד רוחא דאלין ממנן תחותיה ודא הוא ניאציריא"ל מהאי רוחא תקיפא נפקי תלת טיפין²¹⁹⁴ מריזן דנפלי בהאי²¹⁹⁵ כוס התרעלה חד אקרי הצ"ץ וחד אקרי מר המות וחד אקרי קובע"ת (ד"א וכלהו מתכנשי להאי כוס לבתר) ואלין תלת טפין נפלו לבתר מהאי כוס (נפקי ג' טיפין) (ס"א בההיא) דההיא חרבא דקטלא בני נשא כמה דאוקמוה</p>	<p>בהיכל הזה עומדת רוח אחת שאלו ממונים תחתיה וזהו ניאציריא"ל מהרוח החזקה הזו יוצאות שלש טיפות מרות שנופלות לתוך כוס התרעלה הזו אחת נקראת חצ"ץ ואחת נקראת מר המות ואחת נקראת קובע"ת (וכלם מתכנסים לכוס הזו אחר כך) ושלוש הטפות הללו נופלות אחר כך מהכוס הזאת (יוצאות שלש טיפות) (באותה) שאותה חרב שהורגת בני אדם כמו שבארוה.</p>
<p>פתחא תליתאה ביה קיימא ממנא חד סנגדיא"ל שמיה והאי איהו ממנא על כל אינון דעיילי האי ברית קדישא באינתו אחרא דאיהו מההוא ספרא דאל נכר וכל אינון דמחבלי ארחייהו בדא ומשקרי באת קיימא קדישא האי ממנא וכל אינון ממנן דעמיה כלהו מציירי בנווייהו ציורין דאינון נשין מסאבין דאסתאב בהו ההוא קיימא קדישא וכלהו אתרשימו קמיה כד נפיק בר נש מהאי עלמא ומסאבי ליה לבתר לההוא רוחא</p>	<p>הפתח השלישי בו עומד ממנה אחד ששמו סנגדיא"ל וזה ממנה על כל אותם שמכניסים את ברית הקדש הזו באשה אחרת שהיא מאותו הצד של אל נכר וכל אלו שמשחיתים דרכם בזה ומשקרים באות ברית קודש הממונה הזה וכל אותם הממנים שעמו כולם מצירים בתוכם ציורים של אותם נשים טמאות שנטמא בהן אותו ברית קודש וכולם רשומים לפניו כשיוצא אדם מן העולם הזה ומטמאים אותו אחר כך לאותה רוח.</p>
<p>והיכלא דא תליין כל רוי דחרשין לקטלא בני נשא עד לא ימטי זמנייהו וכלהו חרשין דאצטריכו בני נשא אינון דחרשי חרשייהו לאסתאבא בהו כגון דהוה בלעם חרש בחרשוי ואסתאב בקדמיתא במסאבו דורעא רותחת</p>	<p>ובהיכל הזה תלויים כל סודות הכשפים להרג בני אדם טרם יגיע זמנם וכל הכשפים שצריכים בני אדם אותם שמכשפים בכשפיהם להטמא בהם כמו שהיה בלעם מכשף בכשפיו ונטמא בהתחלה בטמאת זרע רותחת ששפך</p>

²¹⁹³ בעולם הזה (פרדס שכ"ו פ"ב).

²¹⁹⁴ הצילה מחרב נפשי - עיין בפע"ח בש' ק"ש שעל המטה פי' כי יסוד הוא ר"ו הוא וחר"ב עליון וכנגדו יש חרב אחר בקליפה אשר הם לוקחים טפות נשמות מזרע העליון שנמשך בלתי נוקבא כזכר שם ובזה החרב קוצצים אותן, גם נגד הר"ו תחתון שבמ"ל הנעשה משם מלוי הה"ן שהוא סוד נקודת ציון דמ"ל כנגדה יש בקליפה והוא סוד הכלב כי כלב גימ' ב"ן כי השם במילוי הה"ן גי' ב"ן (לקוטי תורה תהלים).

ב' מיני דינים הם: א' להלחם בחויה רצועא בישא, והוא דינא קשיא על ראש רשעים יחול. וא', הוא לשלח למטרה לבת עין רחימותא. והן ב' מלחמות וב' דינין. ודינא קדישא הוא התעוררות החיבור ויחוד ושמחה, צחוק עשה לי אלקים (בראשית כא ו), ואלה תולדות יצחק (שם כה יט), ישמח ה' במעשיו (תהלים קד לא). והוא כד איהו בנרתיקא, לשלח לבת עין למטרה. משא"כ ח"ו (משלי ל כג) שפחה כי כו', דין יורד ח"ו, וזהו סוד עון מוציא שז"ל, וכמ"ש בפרשת בראשית בפקודין (יט ע"א²¹⁹⁴), אבל בנרתיקה החרב חותכת הטיפה לתלת טיפין, ויורה בה כחץ לבת עין, והוא בסוד אלף כנ"ל דכלילא מג' יוד"ן, והוא א' של אדנ"י שממתיק הדין והיא רחימותא (בהגר"א על תיקר"ז מח ע"א). וע"י ע"ז כ ע"ב: בשעת פטירתו של חולה עומד מעל מראשותיו וחרבו שלופה בידו וטיפה של מרה תלויה בו כיון שחולה רואה אותו מזדעזע ופותח פיו וזורקה לתוך פיו ממנה מת ממנה מסריח ממנה פניו מוריקות.

²¹⁹⁵ רמו ע"ב (הערת הזהר).

<p>דאשדי בבעירי ובגין דא ביה אתרן בהוא שכתב זרע רותחת דקאמרן ועל דא האי היכלא אקרי שחת טמא²¹⁹⁶</p>	<p>בבהמות ולכן נדון בזה באותה שכבת זרע רותחת שאמרנו ועל כן ההיכל הזה נקרא שחת טמא.</p>
<p>ובהאי היכלא אית רוחא אחרא די ממנא תחות ההוא רוחא דלעילא והאי אקרי סרטי"א²¹⁹⁷ וכמה אלף ורבבן תחותיה²¹⁹⁸ וכלהו קיימי על ההיא מלה דנפיק בהדי רוחא דבר נש בחלמא מגו סטרא קדישא האי רוחא מסאבא וכל אינון גרדינין דעמיה כלהו נפקי ומתחבראן בההיא מלה ונחתי בה ומתערבי בהדה בגין לאכחשא לה מניה ואודעיין ליה לבר נש מלין אחרנין מלין כדיבין במלה דקשוט</p>	<p>ובהיכל הזה יש רוח אחרת שממנה תחת אותה רוח שלמעלה וזו נקראת סרטי"א וכמה אלפים ורבבות תחתיה וכולם עומדים על אותו הדבר שיוצא עם הרוח של האדם בחלום מתוך הצד הקדוש הרוח הטמאה וכל אותם השומרים שעמה כולם יוצאים ומתחברים עם הדבר הזה ויורדים בו ומתערבים עמו כדי להכחיש אותו ממנה ומודיעים לו לאדם דברים אחרים דברים כוזבים עם דבר אמת.</p>
<p>דכך ארחוי דכדיבא דאלמלא לא נשיל מלה דקשוט לא יכיל לתקנא כדיבוי²¹⁹⁹ אוף הכא אלין כיון דמתערבי במלי קשוט ומכחישי לון מניה מודעי ליה מלה דקשוט בגין לקיימא כדיבוי לבתר מתפשטי כל אינון (ס"א מתפשטא ההיא מלה באינון) תתאי לתתא דלית לון קיומא ולא מתקיימי ואודעי מלין בעלמא לכמה סטרין (ד"א וכל הני אינון לתתא בדרגין דמתפרשן לבר לכמה סטרין) לכמה זיינין</p>	<p>שכך דרך הכזב שאלמלא לא לוקח דבר אמת לא יכול לסדר את כזבו אף כאן אלו כיון שמעוררים בדברי אמת ומכחישים אותו ממנו מודיעים לו דבר אמת כדי להעמיד את כזבו אחר כך מתפשטים כל אותם (אותו הדבר מתפשט באותם) התחתונים שלמטה שאין להם קיום ולא מתקיימים ומודיעים דברים בעולם לכמה צדדים (וכל אלו שלמטה בדרגות שמתפרדות לחוץ לכמה צדדים) ולכמה מינים.</p>
<p>מהיכלא דא נפקין תרין רוחין דמתהפכאן לזמנין גוברין לזמנין נשיין ואלין אזלין ושטאן בעלמא באוירא וחייכאן בבני נשא בנו חלמא ואתחזון לון לגוברין כנשיין שפירן בחזו דחלמא ונשלי תיאובתא דבר נש אוף הכי לנשיין אתחזון כגוברין ואלין אקרין רעה ונגע כמה דאת אמר (תהלים צא י) לא תאונה אליך רעה ונגע לא יקרב באהלך</p>	<p>מההיכל הזה יוצאות שתי רוחות שמתהפכות לפעמים לגברים ולפעמים לנשים ואלו הולכים ומשוטטים בעולם באויר וצוחקים עם אנשים בתוך החלום ונראים לגברים כמו נשים יפות במראה החלום ונוטלים את תשוקת האדם אף כך לנשים הם נראים כגברים ואלו נקראות רעה ונגע כמו שנאמר לא תאנה אליך רעה ונגע לא יקרב באהלך.</p>
<p>ואלין אקרין רוחי תתאי לתתא דנפקי מגו</p>	<p>ואלו נקראות רוחות תחתונות למטה שיוצאות מתוך שלהבת האש שכשנוסעות</p>

²¹⁹⁶ עי' ח"ג רז ע"א.

²¹⁹⁷ אבן מכשול הוא ברגלין כמ"ש (ירמיה יג טז) בטרם יתנגפו רגליכם על הרי נשף והוא בהיכל הנ"ל דהוא חשיך ואפיל ושם הוא אבן נגף, והוא ע"י עונות שאדם דש בעקביו בהליכה לדבר עבירה וכדומה שאינו מרגיש בחטא הנ"ל, וז"ש דרך רשעים כאפילה לא ידעו וכו'. ושם דהאי ממנא הוא שבו אותיות קפ"ו סרטי"א והיינו סוד אב"ן נג"ף מכשול שבאמצע הדרך שהוא סרטיא ופלטטיא (אפיקי ים ב"ק ס ע"ב).
²¹⁹⁸ קל ע"א (הערת הזהר).

²¹⁹⁹ עי' סוטה דף לה ע"א, הליכה בעצה רעה ויספרו לו ויאמרו באנו וגו' וכתוב אפס כי עז העם אמר רבי יוחנן (סימן אמ"ת לבד"ו לו"ה) משום ר"מ כל לשון הרע שאין בו דבר אמת בתחילתו אין מתקיים בסופו ויהס כלב את

עי' זהר ח"א ב ע"ב: מכאן מאן דבעי למימר שקרא יטול יסודא דקשוט בקדמיתא ולבתר יוקים ליה שקרא ועי' יהל אור ח"ב טו ע"ד: רי"ש שכינו של קו"ף, אבל הן ק"ר, אין בהם הולדה, כי שניהם רע, לכן צריכין לשי"ן דלעילא, כל שקר שאין אמת בתחלתו כו', והן שקרא דמרגלים ומחלוקת בשמאלא, פי' אף שאין אחיזה שם מ"מ למטה יש להם קצת אחיזה בשמאלא, שהוא השי"ן, ואינו יכול להפוך אותה לרע, רק שממנה נבנית השקרא שלהן אח"כ²¹⁹⁹. ולכן הזהיר ה"ת על ע"ה טו"ר ואלו המתין עד שבת היה מתברר הטוב, שאז בפרוח רשעים כו' להשמדם כו'..

<p>שלהובא דאשא דכד נמלין אלין רוחין דלעילא די בגו היכלא דא נפקו תרי שלהובי²²⁰⁰ דאשא ואלין טסאן בעלמא ואתעבידו אלין תרין רוחין כדקא אמרן וכלא בסטרא דא מסאבא זכאין אינון צדיקיא דאתמנען מסטרין אלין ואסתמרו מנייהו ועל</p>	<p>הרוחות הללו שלמעלה שבתוך ההיכל הזה יוצאות שתי שלהבות אש ואלו טסות בעולם ואלו נעשו שתי רוחות כפי שאמרנו והכל בצד הטמאה הזה אשרי הצדיקים שנמנעים מהצדדים הללו ונשמרים מהם ועל</p>
<p>רסד/ב</p>	
<p>דא כתיב (משלי ז ה) לשמרך מאשה זרה וגו'</p>	<p>זה כתוב (משלי ז) לשמרך מאשה זרה וגו'.</p>
<p>היכלא תליתאה²²⁰¹ היכלא דא איהו היכלא דאפיל וחשיך ולית ביה נהורא כלל ואיהו אפיל יתיר מן קדמאי והאי איהו דאקרי דומ"ה לקבל שמא דאקרי שונ"א בהיכלא דא קיימי ארבע פתחין חד קיימא לסטרא דא וחד לסטרא דא וכן לארבע סטרין</p>	<p>ההיכל השלישי ההיכל הזה הוא היכל אפל וחשוך ואין בו אור כלל והוא אפל יותר מהראשונים וזהו שנקרא דומ"ה כנגד השם שנקרא שונ"א בהיכל הזה קיימים ארבעה פתחים אחד קיים בצד זה ואחד בצד זה וכן בארבעת הצדדים.</p>
<p>חד ממנא קיימא על האי פתחא קדמאה והאי ממנא קיימא בההוא תקיפו דרוגזא דעלמא כד דינא שריא בעלמא האי ממנא דשרי בהאי פתחא נטיל זיינין ואנח לון לאינון תרעין דבי כנישתא (נ"א דבני נשא) והאי אקרי סקפורטי"א ודא הוא כשלונא דעלמא ועל דא כתיב (שם ד יט) דרך רשעים כאפלה לא ידעו במה יכשלו (האי ממנא קיימא על פרשת אררחין למחמי)</p>	<p>ממנה אחד עומד על הפתח הראשון הזה והממנה הזה עומד באותו התקף של הרגז של העולם כשדין שורה בעולם הממונה הזה ששורה בפתח הזה נוטל כלי זין ומניח אותם באותם שערי בית הכנסת (של בני אדם) וזה נקרא סקפורטי"א וזהו הכשולן של העולם ועל זה כתוב דרך רשעים כאפלה לא ידעו במה יכשלו (הממנה הזה עומד על פרשת דרכים</p>

²²⁰⁰ פירוש ונעשו מהם שני רוחות דחייבן בבני נשא (מ"מ).

²²⁰¹ הפך היכל נוגה סוד נצח דקדושה והפך נוגה אופל וחשך הפך אור (רח"ו במ"מ), היכל השלישי הוא היכל הנוגה, והוא היכל הנעשה מן מלכות של הוד דבריאה, ויש בו ארבע פתחים, בסוד שם יה"ה כל אות שולט על פתח אחד, לד' רוחות השמים, כנגד ארבע מיתות בית דין, היוצאים על ידי היכל ד' של החיצונים. ובפתח הראשון ממונה עליו מלכיאל, וממשלתו על כל הפסק דין היוצא מבית דין של המלך, שהם הע"א סנהדרין, להיות נדון באותו הכתב, של הפסק הנחתם בדינו של המלך, ליתן אותו ביד הרצים שבסטרא אחרא. ושני סופרין הם תחת ידו, אחד מימין ואחד משמאל, להשגיח בפסק הדין הנגזר מפי בית דין, לעשותו. וזה המלאך מלכיאל הוא מעכב הפסק דין שמא יעשה תשובה, עד [ש]לא ימסרו אותו לחיצונים, כי אי אפשר להחזירו, אם יצא משער הזה, ליד החיצונים. כי תכף ומיד מוכן ומזומן ממונה אחד, של סטרא אחרא, בעל דין קשה, שאינו מרחם על בני אדם רחמנא ליצלן, ושמו סנגדיאל והוא ממונה על השער הראשון [של] היכל החיצונים, והיא השער האחד של גיהנם. וכמה מלאכי חבלה הם ממונים לשוטט בעולם לעשות דין ומשפט בהרשעים ולכן הממונה מלכיאל הוא מעיין בפסק דין, כדי למצוא לו איזה זכות, שיהיה תולה איזה שנים להצילו, והוא מעכב בשביל זה הפסק אצלו. והשני סופרים הם שמיאל וקמואל הם הכותבים כל פסק דין, וכיון שנכתב ונחתם בטבעת המלך אין להשיב, תכף מוסרים אותו ליד ממונה האכזרי שבגיהנם, הנקרא סנגדיאל. ובזמן שנוטל אותו הפסק מיד מלכיאל זה, ושם ממונים אלף ורבות, ליקח אותו הפסק, מיד המלאך הזה, ושני כרוזים יוצאים מלפניו, ומלאכי חבלה הם רודפים ומשוטטים בעולם, עד שנעשה הדין בעולם. ועל זה עומד מלכיאל בפתח הראשון, עד לא יהיה נשלם הדין, לעיין בזכותו ולעכבו, עד [ש]לא יצא ועל זה נאמר, "הצור תמים פעלו כי כל דרכיו משפט אל אמונה ואין עול צדיק וישר הוא" [דברים ל"ב ד'] (ספר עמק המלך - שער יז - פרק יח), קשה דאיתא באוצ"ח דרוש הקליפות שהקליפ' הם הפך הקדושה שבקדושה פרצוף העליון הוא הקדוש ביותר. והקליפות להפך שהפרצוף התחתון הוא הטמא ביותר והעליון יש בו קצת טוב עכ"ל. וא"כ היכלות אלו הא? צור שהוא נגד לבנת הספיר והשני נגד הוד דקדושה והג' נגד נצח דקדושה והיה ראוי שהיכל בור שהוא יסוד ומלכות דס"א יהיה אפל וחשוך יותר מפני הטומאה שבו. והשני לא יהיה אפל כמוהו ומכ"ש הג'. וכאן אומר היכלא איהו חשוך יתיר על היכלא קדמאה. וכן בהיכל הג' אומר היכלא דא אפילו יתיר מן קדמאי וכן בהיכל הז' אומר לעיל בדף רס"ג ע"א שהוא ארץ תחתית וכן לקמן בדף רס"ח ע"א ובפרשת וילך אומר שארץ תחתית הוא טמא מכולם ושם יורדים אותם שאין חוששים לעונת אמן וצ"ע (מ"מ).

<p>בההוא זמנא דאיהו שליט ושריא דינא בעלמא איהו קיימא למחמי במאן דאזיל יחידיאי בשוקא²²⁰² ואי הוא אערע בהדיה יכיל לנוקא ליה ולא תרע מזליה</p>	<p>לראות) באותו זמן שהוא שולט והדין שרוי בעולם הוא עומד לראות במי שהולך יחידי בשוק ואם הוא פוגש אותו יכול להזיק לו ולהרע את מזלו.</p>
<p>פתחא תניינא ביה קיימא חד ממנא אחרינא ודא איהו קיימא לנטלא פתקין דדינא ודא איהו סנגדיא²²⁰³ ותחות ידיה כמה גרדיני נימוסין דשלטאן דקיימין לקבלא אינון פתקין דדינא והאי קיימא על פתחא דא</p>	<p>הפתח השני בו עומד ממנה אחר אחד וזהו שעומד ליטול פתקי דין וזהו סנגדיא"ל ותחת ידו כמו שומרי חק ששולטים שעומדים לקבל אותם פתקי הדין וזה עומד בפתח הזה.</p>
<p>וכד נטיל פתקא דדינא האי קיימא על פתחא דא ונחית לתתא לאינון פתחין חשוכאן דלתתא חד לההוא דאקרי שחת וחד לההוא דאקרי בור דאינון לתתא ותמן כמה אלף וכמה רבבן ממנן דשלטי בעלמא למעבד דינא ואשתלים דינא בההוא פתקא</p>	<p>וכשנוטל פתק של דין זה עומד בפתח הזה ויורד למטה לאותם הפתחים החשוכים שלמטה אחד לאותו שנקרא שחת ואחד לאותו שנקרא בור שהם למטה ושם כמה אלף ורבבות ממונים ששולטים בעולם לעשות דין ונשלם הדין באותו הפתק.</p>
<p>פתחא תליתאה בהאי פתחא אית ממנא אחרא אנגריין שמיה ודא איהו קיימא על כל אינון מרעין ומכאובין וחלחולין ואשא דגרמי דהא מניה נפקי כמה וכמה אלף ורבבן דממנן עמיה על כל אינון מרעין ומכאובין כמה דאתמר</p>	<p>הפתח השלישי בפתח הזה יש ממנה אחר ששמו אנגריין וזהו שעומד על כל אותם מחלות ומכאובים וחלחולים ואש העצמות שהרי ממנו יוצאים כמה וכמה אלף ורבבות שממנים עמו על כל אותם מחלות ומכאובים כמו שנתבאר.</p>
<p>פתחא רביעאה הכא איהו חד רוחא דאתבר²²⁰⁴ בפנימו דסיהרא ואקרי אסכרא והאי קיימא על קטילי דרביי²²⁰⁵ ודא אתהוין לון וחייד בהון עד דקטיל לון ואדמי לון כאתתא אמיה דרביא ומניקא לון וחיכא בהו ואהידת לון וקטלת לון</p>	<p>הפתח הרביעי כאן היא רוח אחת שנבראה במעוט הלבנה ונקראת אסכרא"ה וזה עומד על הריגת התינוקות וזו נראית להם וצוחקת עמהם עד שהורגת אותם ונדמית להם כאשה אם התינוק ומיניקה אותם וצוחקת עמהם ואוחזת אותם והורגת אותם.</p>
<p>באמצעיתא דהאי היכלא קיימא חד רוחא דאקרי אנגריסין האי אתמנא על כל אינון דמתין מבר תליסר שנין עד עשרין שנין האי איהו קטולא דלהון כמה דאוקימנא ודא איהו בחברותא (ד"א בחכמתא) דההוא נחש²²⁰⁶ כדקאמרן וקיימא בהדיה ואזיל אבתריה ועל דא אקרי מלאך המות טוב מאד דכתיב (בראשית א</p>	<p>באמצע ההיכל הזה עומדת רוח אחת שנקראת אנגריסין זו התמנתה על כל אותם שמתים מבן שלש עשרה שנים עד עשרים שנים זהו ההורג שלהם כמו שבארנו וזהו בחברות (בחכמה) עם אותו הנחש שאמרנו ועומד עמו והולך עמו ועל כן נקרא מלאך המות טוב מאד שכתוב והנה טוב מאד ובארנו.</p>

²²⁰² ר"ל שהוא זמן המגיפה דשליט דינא על עלמא ואז אבן גנף שלטא שהוא בהיכל ג', וז"ש לא ידעו במה יכשלו וכמ"ש כי מלאכיו יצוה לך וכו' פן תגוף באבן רגליך וכו' ששם הוא אבן מכשול שהוא ברגלין כמ"ש (ירמיה יג טז) בטרם יתגפפו רגליכם על הרי נשף והוא בהיכל הנ"ל דהוא חשיך ואפיל ושם הוא אבן גנף, והוא ע"י עונות שאדם דש בעקביו בהליכה לדבר עבירה וכדומה שאינו מרגיש בחטא הנ"ל, וז"ש דרך רשעים כאפילה לא ידעו וכו' (אפיקי ים ב"ק ס ע"ב). עי' ח"א קפב ע"ב.

²²⁰³ עי' לעיל רמח ע"א.

²²⁰⁴ רסו ע"ב (הערת הזהר).

²²⁰⁵ הוא מ"ש כאן להכרית עולל בחוץ והוא קטילא דרבייא הנ"ל בחורים מרחובות מ"ג עד עשרים שנה, והוא שליטתם בפגימו דסיהרא ביום רביעי מארת חסר שיום רביעי הוא בנצח והוא בהיכל הנ"ל כמ"ש. וגם היכלות נוגה וזוהר הם נק' חוץ ורחובות שהם ברגלין לבר מגופא, וז"ש כאן ואמר מחוץ תשכל חרב וכו' (אפיקי ים שם).

²²⁰⁶ קמח ע"ב (הערת הזהר).

<p>לא) והנה טוב מאד ואוקימנא</p>	
<p>מהכא מתפשטין ונפקין תריין רוחין א"ף וחמ"ה²²⁰⁷ ואלין אתמנון על כל אינון דשמעי נזיפא ממאן דלעי באורייתא ואתרחצן ביה²²⁰⁸ ולא חיישי עליה וכן על כל אינון דחייכאן ממלי דאורייתא או ממלי דרבנן</p>	<p>מכאן מתפשטות ויוצאות שתי רוחות א"ף וחמ"ה ואלה התמנו על כל אותם ששומעים נזיפה ממי שלומד תורה והם בוטחים בו ולא חוששים ממנו וכן על כל אותם שצוחקים מדברי תורה או מדברי חכמים.</p>
<p>מאף וחמה אלין נפקין כמה אלף וכמה רבבן וכלהו נפקי ושארן עלייהו דבני נשא אינון דמשתדלין באורייתא או דמשתדלי במלי דמצוה ואולי בארשא דמצוה בגין דיתעצבון ולא יחרון בה ומתריין אלין דחיל משה כד חאבו ישראל ונחית מן טורא דכתיב (דברים ט יט) כי יגרתי מפני האף והחמה</p>	<p>מהאף והחמה הללו יוצאים כמה אלפים וכמה רבבות וכולם יוצאים ושורים על בני אדם אותם שעוסקים בתורה או עוסקים בדברי מצוה והולכים בדרך של מצוה כדי שיתעצבו ולא ישמחו בה ומשני אלה פחד משה כשחטאו ישראל וירד מההר שכתוב (דברים ט) כי יגרתי מפני האף והחמה.</p>
<p>תחות אלין אית רוחא הדא דקיימא על כל אינון מארי דלישנא בישא דכד מתערי בני נשא בלישנא בישא או ההוא בר נש דאתער בלישנא בישא כדין אתער האי רוחא בישא מסאבא דלעילא דאקרי סכסיכ"א²²⁰⁹ ואיהו שארי על ההוא אתערותא דלישנא בישא דשארי ביה בני נשא ואיהו עאל לעילא וגרים בההוא אתערו דלישנא בישא מותא וחרבא וקטולא בעלמא</p>	<p>תחת אלו יש רוח אחת שעומדת על כל אותם בעלי לשון הרע שכשמתעוררים אנשים בלשון הרע או שאותו אדם שמתעורר בלשון הרע אז מתעוררת הרוח הרעה הזו הטמאה שלמעלה שנקראת סכסיכ"א והיא שורה על אותה התעוררות של לשון הרע שהתחילו בה בני אדם והוא נכנס למעלה וגורם באותה התעוררות של לשון הרע מות וחרב והרג בעולם</p>
<p>רסה/א</p>	
<p>ווי לאינון דמתערי להאי סטרא בישא ולא נטרי פומייהו²²¹⁰ ולישנהון ולא חששי על דא ולא ידעי דהא באתערו דלתתא תליא אתערו דלעילא בין לטב בין לביש</p>	<p>אוי לאותם שמעוררים את הצד הרע הזה ואין שומרים פיהם ולשונם ולא חוששים על כך ולא יודעים שהרי בהתעוררות שלמטה תלויה ההתעוררות שלמעלה בין לטוב בין לרע.</p>

²²⁰⁷ וע"ז אמר משה לאהרן קח וכו' את המחתה וכו' כי יצא הקצף וכו', כי מחוטמא דז"א משם נפקין אף וחימה ומשם סוד המגיפה שהוא קלקול הרוח האויר שהוא נשיבו דחוטמא, ולכן הוצרך להקטיר קטרת בסוד ריח ניחוח להוריד רוחא דחיי מחוטמא דע"ק שמשש חייין וחייין דחייין ובזה נעצר המגיפה, שסוד תחה"מ מנשיבו דחוטמא דע"ק וכמ"ש (יחזקאל לז ט) מארבע רוחות בואי הרוח ופחי וכו' וכתב' (בראשית ו ג) לא ידין רוחי באדם לעולם וכו', אף וחימה הוא נג"ף וי' דחימה הוא אב"ן דנגף (אפיקי ים שם).
²²⁰⁸ הלשון הזה אין לו הבנה. ואית דגרסי על כל אינון דשמעי נזיפה על מאן דלעי וכו' ואתרינן ביה. ור"ל הרוחות אלו ממונים על השומעים נזיפה בת"ח ונתרנה הדבר בעיניהם ולא נתקנאו על זה (מ"מ).
²²⁰⁹ נק' כן ע"ש ריב ורכילות וכמ"ש (ישעיה יט ב) וסכסכתי מצרים במצרים, והוא גי' עק"ב ששליטתם בנצח היכל ג' ... הכלב הוא בלשון, וכן ביצ"מ לא יחרץ כלב לשונו (אפיקי ים שם).
²²¹⁰ בזה תבין דרש רז"ל (ערכין דף ט"ו) זאת תהיה תורת המצורע תורת המוציא שם רע ונודע כי הנוק' נקראת שם שהם או לאה או רחל ובינה נקראת שמך הגדול כנודע והמדבר לשון הרע גורם להוציא שם רע למעלה שהם שאת או ספחת וגו' תמורת שם טוב שהוא בלאה או ברחל, וזה אומר אדם כי יהיה בעור בשרו וגו' כנודע כי לאה ורחל יוצאות בעור בשרו של ז"א ובפרט לאה היא הנקראת עור בסוד המבואר אצלינו בפסוק עור בעד עור וגו' כי רחל נקראת נפשו אבל לאה נקראת עור כי אין בה מוחין גמורים בסוד תפילה של יד בארבע פרשיות שהם ברחל אבל לאה היא קשר של תפילין של ראש שהוא עור בלבד ואין בה פרשיות ממש ואמר כי תמורת לאה ורחל היוצאות בעור בשרו יצאו עתה שאת או ספחת וגו'. והתיקון לזה והובא אל אהרן הכהן וגו' פירוש כי הנה נתבאר אצלינו כי יסוד דאבא הוא הו"ה דע"ב דיודין ואחורים שלו הם שתי בחינות הפשוטות וכו' (שער המצות - פרשת תזריע). ההולך רכיל והמספר לשון הרע, פוגם בשכינה, שהיא עם מספר המלה בגימטריא לשון, והלשון יסוד ברית קודש שלה, ובה שם אדנות, שהוא דינא דמלכות (עמק המלך שער תיקוני התשובה פרק יב).

<p>תא הזי כד האי אתערו דלישנא בישא אתער לתתא כדין האי נחש עקלתון²²¹¹ סליק קשקשוי²²¹² ואוקים לון בסליקו ואתער מרישא ועד רגלוי וכד קשקשוי סליקו ומתערי כדין כל גופא אתער קשקשוי²²¹³ אלן אינון²²¹⁴ כל גרדיני נימוסין דלבר</p>	<p>בא וראה כשהתעוררות לשון הרע הזו מתעוררת למטה אזי הנחש העקלתון הזה מעלה את קשקשיו ומעמיד אותם בעליה ומתעורר מראשו עד רגליו וכשקשקשיו עולים ומתעוררים אזי כל הגוף מתעורר קשקשיו אלו הם כל אותם שומרי החקים שבחוץ.</p>
<p>וכלהו מתערי ואחדין בהווא מלה בישא ומתערי לגבי ההוא (ישעיה כו א) נחש בריח כדין כל גופא בישא אתער מרישיה ועד רגלוי בכל הני היכלין דקאמרן וכל אינון קשקשין בהווא גלדא²²¹⁵ נחתין לתתא וההוא גלדא אתפשט מניה ונחית לתתא וגופא סליק ואתער למהוי דלטורא לעילא</p>	<p>וכלם מתעוררים ואוחזים באותו דבר רע ומעוררים אצל אותו נחש בריח אזי כל הגוף הרע מתעורר מראשו ועד רגליו בכל ההיכלות הללו שאמרנו וכל אותם קשקשים שבאותו עור יורדים למטה ואותו עור מתפשט ממנו ויורד למטה והגוף עולה ומתעורר להיות מלשין למעלה.</p>
<p>תא הזי אף על גב דזמנא קביעא איהו לכל חויין דעלמא לאתפשטא משכא דלהון לא מתפשטי אלא בזמנא דמתערי בלישנא בישא לתתא²²¹⁶ וכדין אתער ההוא רוחא (ג"א חויא) בישא לעילא ופשט משכיה וקשקשוי מניה דא סליק ודא נחית וקשיא עליה ההוא אתפשטותא דקשקשוי במשכיה מכלא מאי טעמא בגין דאתפרש מזווגיה דאלמלי²²¹⁷ הוה כלא בחבורא חדא לא יכלין עלמא למסבל לון וכלא בגין אתערותא דלישנא בישא דלתתא</p>	<p>בא וראה אף על גב שזמן קבוע הוא לכל הנחשים של העולם לפשט את עורם אינם מתפשטים אלא בזמן שמתעוררים בלשון הרע למטה ואז מתעורר אותו הרוח (הנחש) הרע למעלה ופושט את עורו ואת קשקשיו ממנו זה עולה וזה יורד וקשה עליו אותה הפשטת הקשקשים מעורו מהכל למה משום שנפרד מזווגו שאלמלא היה הכל בחבור אחד לא יכלו העולמות לסבל אותם והכל משום ההתעוררות של לשון הרע שלמטה.</p>
<p>וכד חויין דלתתא מתפשטי מההוא משכא כדין כל חד וחד יהיב קלא ואתער לכמה חויין דקיימי בההוא אתר דאקרי בור דתמן כמה נחשין קיימין וכלהו דלטורין לאתערא להאי חויא רבא למהוי דלטורא על עלמא וכלא בגין</p>	<p>וכשהנחשים שלמטה מתפשטות מאותו העור אזי כל אחת ואחת נותנת קול ומעוררת כמה נחשים שעומדות באותו מקום שנקרא בור ששם קיימים כמה נחשים וכולם מלשינים לעורר את הנחש הגדול הזה להיות מלשין על העולם והכל</p>

²²¹¹ פירוש נוקבא דקליפה, נחש בריח דכורא דקליפה כמש"ל בדף רמ"ד ע"ב (מ"מ).

²²¹² הוא בנו"ה ששם לויתן נחש בריח ז"נ בסוד היאורין, והוא מ"ש כאן [ב"ק ס ע"ב] וכאשר מלאך המות בא לעיר אז כלבים בוכים שהרי מזונם הוא בסובין שמטחינת המ"ן דרחיים שהם שחקים ששם רחיים וכו' ושוחקין מ"ן. וסוד העיניים הם בנו"ה שלכן פסיעה גסה נוטלת וכו', והם סוד תרין דמעין קין והבל שהם בנו"ה כידוע שהם לבר מגופא ולא אתכללו ברזא דאדם, וז"ש שהכלבים בוכים והוא מ"ש בירמי' (ט טז) קראו למקוננות וכו' ותדנה עינינו דמעיה וכו' כי עלה מות בחלונינו וכו' להכרית וכו' והוא כמ"ש, והם תרין דמעין דנחתין לימא רבא ותה"ר והוא בלאד"ן דאשתני לכלב"א שאין בו צורת אדם שהם לבר מכללא דאדם וכשאליהו בא לעיר אז נמתקים קצת והם בסוד שחקים שמקבלים הסובים מן הרחיים ע"י המיתוק והטחינה, וז"ש שכלבים משחקים כי הם מקבלים קצת גם אותם שלמטה בסוד יצחק צחוק עשה לי אלקים (אפיקי ים ב"ק ס ע"ב).

²²¹³ עי' לעיל קח ע"א.

²²¹⁴ דהיינו שמפרש הזוהר מה הם קשקשושי ואמר שהם החיילות שלו (מ"מ).

²²¹⁵ הם הכוחות שהוא מתלבש בהם שאז פושטם והוא לבדו עולה במדורין נגד ההיכלות ושם מעורר המדנים (רח"ו).

²²¹⁶ עי' לעיל עו ע"א, והוא משיכת הערלה עי' בהגר"א על תיקו"ז נא ע"ב: אינו נשאר הגוף חי כל זמן שערלה חופפת על העטרה, והוא כתנות עור של הגוף, וצריך לפושטו עד לעתיד לבא, בזמן התחיה, שהוא זמן התגלות העטרה.

²²¹⁷ פירוש ראה הקב"ה שאם לא יופרד מבת זוגו יחריבו העולם ח"ו ע"י לה"ר של התחתונים לכך מפרידו מבת זוגו כדי שיהיה קצת תיקון לתחתונים (מ"מ).

<p>האי אתערו דלישנא בישא כד קיימא אתערותא דיליה לתתא</p>	<p>משום ההתעוררות הזו של לשון הרע כשקיימת התעוררות שלו למטה.</p>
<p>כגוונא דא מאן דלעי באורייתא כמה אינון דאקרין לשון הקדש²²¹⁸ דמתחברון ואתערי אתערותא להווא אתר דאקרי לשון הקדש לשון מההוא קדש דלעילא²²¹⁹ וכמה קדושות וקדישין מתערין מכל סטרין זכאה חולקהון דצדיקיא אינון דגרמי לאתערא קדושין לעילא ולתתא קדושה דלעילא וקדושה דלתתא</p>	<p>כמו כן מי שלומד תורה כמה הם שנקראים לשון הקדש שמתחברים ומעירים התעוררות לאותו מקום שנקרא לשון הקדש לשון מאותו קדש שלמעלה וכמה קדושות וקדושים מתעוררים מכל הצדדים אשרי חלקם של הצדיקים אותם שגורמים לעורר קדושות למעלה ולמטה קדושה שלמעלה וקדושה שלמטה.</p>
<p>ועל דא כתיב (ויקרא יא מד) והתקדשתם והייתם קדושים והתקדשתם אלו מים ראשונים ואינון אתקרין מיין עלאיין²²²⁰ והייתם קדושים אלין מיין תתאיין²²²¹ ואקרין מים אחרונים ומזון באמצע²²²² בין מים ראשונים למים אחרונים ועל דא מזון לאו איהו במים אחרונים אלא במים ראשונים²²²³ מים ראשונים מעילא דמזונא תליא ביה ולא במים אחרונים ורוא לקדישי עליונין אתיהיב זכאה חולקהון בעלמא דין ובעלמא דאתי</p>	<p>ועל זה כתוב (ויקרא יא) והתקדשתם והייתם קדושים והתקדשתם אלו מים ראשונים והם נקראים מים עליונים והייתם קדושים אלו המים התחתונים ונקראו מים אחרונים ומזון באמצע בין מים ראשונים למים אחרונים ועל זה מזון אינו במים אחרונים אלא במים ראשונים מים הראשונים ממעלה שהמזון תלוי בו ולא במים אחרונים והסוד נתן לקדושים עליונים אשרי חלקם בעולם הזה ובעולם הבא.</p>
<p>היכלא רביעאה היכלא דא איהו דאקרי חובה²²²⁴ ודא איהו (תהלים מ ג) טיט היון לקבל שמא אחרא דאקרי אבן מכשול וכלא חד איהו חובה בגין דתמן קיימי כל חובי דעלמא אכרעותא דחובין</p>	<p>ההיכל הרביעי ההיכל הזה הוא נקרא חוב"ה וזהו טיט היון כנגד שם אחר שנקרא אבן מכשול והכל אחד הוא חוב"ה משום ששם קיימים כל חטאי העולם הכרעת החטאים.</p>
<p>בגין דכד חבאן בני נשא כל אינון גרדיני נימוסין נטלין אינון חובין ומנחי לון בהאי היכלא דאקרי חובה וכל זכייין דעלמא כלהו מלאכין קדישין דממנן על זכוון דעלמא כלהו נטלי לאינון זכוון ואוקמי לון בהיכלא רביעאה דאקרי זכות ותמן קיימי זכוון דבני נשא וחובין קיימי בהיכלא אחרא דאקרי חובה ואתקלו כחדא ביומא דראש השנה כי (קהלת ז יד) גם את זה לעמת זה עשה האלהים ולבתר דאכרעו זכייין או חובין לסטרא דא או לסטרא דא הכי נצח</p>	<p>משום שכאשר חוטאים בני אדם כל אלו שומרי החקים לוקחים אותם החטאים ומניחים אותם בהיכל הזה שנקרא חובה וכל זכויות העולם כל המלאכים הקדושים שממנים על זכויות העולם כולם נוטלים את אותן הזכויות ומעמידים אותן בהיכל הרביעי שנקרא זכות ושם עומדות זכויות בני אדם והחטאים עומדים בהיכל אחר שנקרא חובה ונשקלים כאחד ביום של ראש השנה כי גם את זה לעמת זה עשה האלהים ואחר שהכריעו הזכויות או</p>

²²¹⁸ עי' ספר יצירה (נוסח דפוס מנטובא - פרק ו משנה ח): כרת לו ברית בין עשר אצבעות ידיו והוא לשון הקדש. ועי' ח"ג כ ע"א, ושם סא ע"א. ועי' רמ"ז ח"א עו ע"ב: סוד שם סתרי תורה, ונמצא שיסודם על סוד הקו האמצעי הוא הדעת מתחילתו והמשך התפשטות שלו. ולכן לעיל ע"ד ב' תמצא ששם מתחילים סתרי תורה, לפי ששם מדבר על סוד לשון הקדש, שהוא פנימיות הדעת ברית הלשון (רמ"ז ח"א

²²¹⁹ פירוש מלכות היא לשון שיש לה הארה מאבא (מ"מ).

²²²⁰ שפע ז"א מה"ת מ"ד מעילא (רח"ו).

²²²¹ שפע נוק' מהגבורות מ"ן מתתא (רח"ו). והא דקרייה חובא כי נודע שמצות עשה הם בזכר ול"ת במלכות, וזהו ראשונים מצוה שהיא מ"ע שנק' מצוה, ואחרונים שהם ל"ת חובה (מ"מ).

²²²² היינו השפע המתהווה מהזווג (רח"ו).

²²²³ שאם אין הזכר משפיע מ"ד אין פעולת מ"ן דנוק' פועלות (רח"ו).

²²²⁴ היפך היכל הזכות סוד הגבורה דקדושה והפך חובה (רח"ו). ז ע"א (הערת הזהר).

<p>ועל דא ביומא דראש השנה כד מתערין אלין תרין סטרין זכות וחובה ובהו תליין חיים ומות אי זכייין אכרעו לסטרא דא דאקרי זכות אכתוב בר נש בההוא סטרא דאקרי חיים</p>	<p>החובות לצד זה או לצד זה כך מנצח. ועל זה ביום של ראש השנה כשמתעוררים שני הצדדים הללו זכות וחובה ובהם תלויים חיים ומות אם הזכויות הכריעו לצד הזה שנקרא זכות נכתב האדם באותו צד שנקרא חיים.</p>
<p>רסה/ב</p>	
<p>בגין דהני תרין סטרין קיימי בההוא יומא דא בסטרא דא ודא בסטרא דא אי זכי ההוא בר נש ונצחין אינון זכייין הא אכתוב ההוא בר נש לחיים בגין דאחיד ביה האי סטרא קדישא דאקרי זכות וחיים אחיד ביה ואמר דא דילי הוא ודידי הוה וכדין אכתוב ההוא בר נש לחיים (ס"א ואכתוב דאיהו דיליה)</p>	<p>משום ששני הצדדים הללו עומדים באותו יום זה בצד זה וזה בצד זה אם זוכה אותו אדם ונצחו אותן זכויות הרי נכתב אותו אדם לחיים משום שאחז בו הצד הקדוש הזה שנקרא זכות והחיים אחזו בו ואומר זה שלי הוא ושלי היה ואז נכתב אותו אדם לחיים (ונכתב שהוא שלו).</p>
<p>ואי נצחן חובין האי סטרא אחרא מסאבא דאקרי חובה ומות אחיד ביה אמר האי דידי הוא ודידי הוי וכדין אכתוב דאיהו דיליה ודא הוא דתנינן דהא ביומא דא דראש השנה אכתוב בר נש או לחיים או למיתה אי אכתוב בסטרא דקדושה אכתוב לחיים ואתקיים תמן ואתדבק ביה ואי אכתוב לסטרא אחרא אתקיים בסטרא דמסאבותא ודביק ביה ודא הוא הן לחיים הן למות ואתמשך בהאי סטרא או בהאי סטרא</p>	<p>ואם נצחו החטאים הצד האחר הטמא הזה שנקרא חובה ומות אחז בו ואומר זה שלי הוא ושלי היה ואז נכתב שהוא שלו וזהו ששנינו שהרי ביום הזה של ראש השנה נכתב אדם או לחיים או למיתה אם נכתב בצד הקדושה נכתב לחיים ומתקיים שם ונדבק בו ואם נכתב בצד האחר מתקיים בצד הטמאה ודבק בו וזהו הן לחיים הן למות ונמשך בצד הזה או בצד הזה.</p>
<p>כל זמנא דאיהו קיימא בסטרא דא דקדושה כל קדושין וכל דכייין מתדבקין ביה²²²⁵ יקרא דקודשא בריך הוא יתיב וישמע ליה עליה כתיב (תהלים צא טו) יקראני ואענהו עמו אנכי בצרה אחלצהו ואכבדהו אורך ימים אשביעהו ואראהו בישועתי וכל זמנא דאיהו קיימא בסטרא אחרא דמסאבא כל מסאבו וכל חובה וכל בישין מתדבקן ביה יקרא ולית מאן דישמע ליה מרחקא איהו מקודשא בריך הוא עליה כתיב (שם קיט קנה) רחוק מרשעים ישועה וכתוב (ישעיה א טו) גם כי תרבו תפלה אינני שומע</p>	<p>כל זמן שהוא עומד בצד הזה של הקדשה כל הקדושים וכל הטהרות נדבקים בו יקרא והקדוש ברוך הוא ישוב וישמע לו עליו כתוב יקראני ואענהו עמו אנכי בצרה אחלצהו ואכבדהו אורך ימים אשביעהו ואראהו בישועתי וכל זמן שהוא עומד בצד האחר של הטמאה כל טמאה וכל חטא וכל הרעות נדבקות בו יקרא ואין מי שישמע אותו מרחק הוא מהקדוש ברוך הוא עליו כתוב רחוק מרשעים ישועה וכתוב גם כי תרבו תפלה אינני שמע.</p>
<p>היכלא דא איהו אתר דכל אינון דאקרין אלהים אחרים²²²⁶ בגין דאתגליין הכא וכל אינון דמפתו להו לבני נשא בענונין דהאי עלמא לאזנאה לאתענגא בענוני נאופין דעלמא ומשכי</p>	<p>ההיכל הזה הוא המקום של כל אותם שנקראים אלהים אחרים משום שמתגלים כאן וכל אותם שמפתים את בני האדם בתענוגות העולם הזה לזנות ולהתענג בתענוגות של נאופים של העולם ומושכים</p>

²²²⁵ עי' ח"א רכא ע"א: ביומא דא נפקי ישראל בסימנין רשימין מגו מלכא [הם לבושי המלך בסוד הספירות והם מאני קרבא מפני שהם מהמלכות בית המלך ודאי - אור יקר] בגין דאינון נצחין דינא ומאי סימנין אינון סימני מהימנותא [היינו סוד האצילות אגוד ומיוחד חותם אמת דהיינו סוד הייחוד שש טבעות שש חותמות שחתם המלך במציאות עולם דהיינו האצילות מבינה ולמטה - אור יקר] חותמא דמלכא עלאה.

²²²⁶ וז"ש {פ"ג דאבות} שנאמר כי כל שלחנם מלא קיא צואה כו' (יהל אור ח"ב יז ע"ב).

<p>להו בתר ענוגין ונאופין דהאי עלמא כדקאמרין²²²⁷</p>	<p>אותם אחר תענוגי ונאופי העולם הזה כמו שאמרנו.</p>
<p>בהאי היכלא אתחזי חד רוחא שליט תקיפא דאיהו על כלהו ודא אקרי אופ הכי²²²⁸ אל כנוונא דאחרא²²²⁹ דבסטר קדושה האי איהו (דברים לב יב) א"ל נכ"ר ודא איהו דמפתי לבר נש דלעי באורייתא או דקאים בני מדרשא האי רוחא תקיפא מפתי ליה וחשיב כמה הרהורין ואמר מה את קאים הכא טב לך למהך בחבורת אינון דנאו על בני נשא ואינון דאזלין בתר נשין שפיראין²²³⁰ ומתענגי בענוגי עלמא כיון דבר נש אתפתי אבתריה כדין כלהו שמיין ואולי ואתמשכאן אבתריה</p>	<p>בהיכל הזה נראית רוח אחת שולטת חזק שהיא על כולם ואף זה נקרא כך אל כמו האחר שבצד הקדושה זהו א"ל נכ"ר וזהו שמפתה את האדם שלומד תורה או שעומד בבית המדרש הרוח החזקה הזו מפתה אותו וחושב כמה הרהורים ואומרת מה אתה עומד כאן טוב לך ללכת בחברת אותם שגאים על בני אדם והם הולכים אחר נשים יפות ומתענגים בתענוגות העולם כיון שאדם מתפתה אחריה אז כולן משוטטות והולכות ונמשכות אחריו.</p>
<p>וכמה אינון אחרנין דקיימין תחותיה וכלהו מסאבי ליה בהאי עלמא ומסאבי ליה בההוא עלמא²²³¹ ואינון אקרון צואה רותחת²²³² דכתיב (ישעיה ל כב) צא תאמר לוי²²³³ אינון דרגין דקיימין לסאבא תדיר והא אתמר</p>	<p>וכמה הם אחרים שעומדים תחתיו וכולם מטמאים אותו בעולם הזה ומטמאים אותו באותו עולם והם נקראים צואה רותחת שכתוב צא תאמר לו אותן הדרגות שקימות לטמא תמיד והרי נתבאר.</p>
<p>באמצעיתא דהאי היכלא אית רוחא אחרא דאקרי נגע ומהאי נפקא רוחא אחרא דאקרי נגע</p>	<p>באמצע ההיכל הזה יש רוח אחרת שנקראת נגע ומזו יוצאת רוח אחרת</p>

²²²⁷ תענוגים של רשעים הם בהיכל חובה נגד היכל זכות. וכו' ושם הוא סוד נגע היפוכא דענ"ג שבהיכל זכות דקדושה. הוא מ"ש רז"ל בפ"ב דשבת (לג ע"ב עיי"ש) מה טובה של אומה זו וכו' עשו מרחצאות לעדן עצמם וכו', שענוגין דלהון הוא נהר דינור על ראש רשעים יחול נהר יוצק יסודם וכמ"ש (משלי כה כא) אם רעב שונאך וכו' כי גחלים אתה חותה על ראשו וכו' (אפיקי ים מגילה ו ע"ב).

²²²⁸ אל תתמה על החפץ על שם אל הנזכר כאן שמקביל לגבורה כי זה האל הנז' הוא אל דאלהים דעליה ארז"ל ואל זועם בכל יום (רח"ו).

²²²⁹ הוא ג"כ ביסודא דאשא בס"א, שכ"א נחת ביסודו כנ"ל. והוא בהיכל שכנגד היכל זכות, שהוא יסוד השני מד' יסודות ארמ"ע, חגת"ם, כנ"ל (יהל אור ח"ב כז ע"ד). רנח ע"א (הערת הזהר).

²²³⁰ היו מעלים אותה [אשה סוטה] לב"ד הגדול שבירושלים וכו', והוא בסוד היכל הזכות ששם סנהדרין יושבים צריך להיות דווקא ע"י סנהדרי גדולה שבלשכת הגזית וכו', והוא בסוד היכל הזכות ששם סנהדרין יושבים בלשכת הגזית בטיבורה של א"י ששם סוד נקודת הטבור, ושם סוד ע' סנהדרין שהם שבעין נהורין דשם, ושם סוד צור ישראל שהוא גזית. ונגדו בסט"א היכל חובה אבן מכשול ושם רוחא דמפתי לב"נ למשכא לי' בניאופין למיזל בתר נשין שפיראן כמ"ש בפ' פקודי (ד' רסה ע"ב) יער"ש, ושם הוא חד רוחא מסאבא דאיקרי ארייא והם אוררי יום וכו', ומשם הוא סוד מים המאורים לסוטה דאתמשכא אבתריה, כי שם סוד מים אחרונים חובה זוהמא דסט"א. ובקדושה בהיכל הזכות הם מים ראשונים מים קדושים, ושם סוד חטא מי מריבה וסוד והכית בצור ויצאו ממנו מים וכו', ששם מקום הפרץ כמ"ש רבינו שם בפ' באריכות. ושם סוד הבטן בטנך ערימת חטים וכו' מקום הדבוק דבין איש לאשתו. ולכן ובאו בה המים וכו' לצבות בטן וכו' כמ"ש רבינו שם (אפיקי ים סוטה ז ע"א).

²²³¹ קנ ע"ב (הערת הזהר).

²²³² סוף כל הנשמות והאילנות להטהר ולהתקדש, ועל כל חלק וחלק ממנו נפרד הזוהמה, ולסוף נופלת כלה על הקצה האחרון, שאינו יכול להטהר והולך 'לאבדון', שיש שם צואה רותחת, והוא מדור הזוהמא התחתון שבכולם, שכל הזוהמא מהיכלות הטומאה שעליו נופלים בו, מזוהמת הנפשית אשר בהם. ולכן 'אותו האיש' הנדון בצואה רותחת [גיטין נ"ז א], אינו יכול להטהר עוד, והוא הקצה האחרון שבזוהמת קין 'קינא דמסאבותא', זוהמת הנחש שבא על חוה, והוא סוד עבודה זרה של ניצוץ סמאל ממש, שרצונו לעשות עצמו אלוה להשתחוות לו. ולכן 'אותו האיש' עשה עצמו עבודה זרה, והוא הקצה האחרון שבנפשו של קין, שהיה מקודם באיש נוקב השם, בנו של מצרי שהרג משה, לכן גם כן אותו האיש היה משמש השם לעבודה זרה והוא נרמז במלת קין (עמק המלך ש"ה פל"ב).

²²³³ וז"ס שלשה שאכלו על שלחן אחד ולא אמרו עליו ד"ת כאלו אכלו מזבחי מתים {אבות פ"ג}, שהוא בהיכל הזה, כמ"ש בפ' תרומה אית שלחן ואית שלחן. וע"ש דף קנ"ג וקנ"ד. וזהו מזבחי מתים, שהיכל רביעי בסט' דקדושה, נק' אלקים חיים, אבל בסט"א לית תמן חיים (יהל אור ח"א יז ע"ב).

<p>צרעת ואיהו קיימא תדיר לסאבא לכל אינון מאריהון דלישנא בישא²²³⁴ יתיר על כל מה דמסאבין ליה והאי נגע עלאה²²³⁵ איהו ממנא על כל אינון פתורי דשבתא דכד עייל שבתא ולא אתסדרו בענוגא דשבתא כדקא יאות ואינון קא מבזי ענוגא דשבתא האי נגע²²³⁶ נטיל לאינון פתורי דלאו אינון בענוגי דשבתא כדקאמרן²²³⁷</p>	<p>שנקראת נגע צרעת והיא עומדת תמיד לטמא את כל אותם בעלי לשון הרע יותר על כל מה שמטמאים אותו והנגע העליון הזה ממנה על כל אותם שלחנות של שבת שכשנכנסת שבת ולא ערכו את ענג השבת כראוי והם מבזים את ענג השבת הנגע הזה נוטל אותם שלחנות שאינם בענג שבת כפי שאמרנו.</p>
<p>וכד האי נטיל לאינון פתורי כל אינון גרדיני נימוסין דקיימי ביה כלהו פתחי ואמרי (תהלים קט יז) ויאהב קללה ותבואהו ולא חפץ בברכה ותרחק ממנו וילבש קללה כמדו וגו' ינקש נושה לכל אשר לו וגו' אל יהי לו מושך חסד וגו'</p>	<p>וכשזה נוטל את אותם השלחנות כל אותם שוחרי החקים שעומדים בו כולם פותחים ואומרים ויאהב קללה ותבואהו ולא חפץ בברכה ותרחק ממנו וילבש וגו' ינקש נושה לכל אשר לו וגו' אל יהי לו משך חסד וגו'.</p>
<p>והא אוקימנא בההוא ליליא דשבתא כד פתורי אתייהיבו לההוא סטרא בישא כדין אתתקף ההוא סטרא בישא מסאבא וההוא בר נש אתמסר לההוא סטרא ווי ליה דאתגרע מההוא סטרא קדישא סטרא דמהימנותא ואתפקד בסטרא אחרא מסאבא כגוונא דא בכל אינון סעודתי די"ט</p>	<p>והרי בארנו שבאותו ליל שבת כשהשלחנות נתנו לאותו הצד הרע אזי מתחזק אותו הצד הרע הטמא ואותו אדם נמסר לאותו הצד אוי לו שנחסר מאותו הצד הקדוש צד האמונה ונפקד בצד האחר הטמא כמו כן בכל אותן סעודות של יום טוב.</p>
<p>הכא בהאי היכלא</p>	<p>כאן בהיכל הזה</p>
<p>רסו"א</p>	
<p>בני חיי ומזונות בהפוכא²²³⁸ איהו ובההוא היכלא אחרא²²³⁹ קדישא לא קיימי תלת אלין ותליין לעילא²²⁴⁰ והכא קיימין לביש דכד (ס"א) מטו בנוי דבר נש) מטו בר נש להאי היכלא הא תמן קיימין חיון לשיצאה לון והא תמן בנין כד</p>	<p>בנים חיים ומזונות הם בהפך ובאותו היכל האחר הקדוש לא עומדים שלשת אלה והם תלויים למעלה וכאן הם עומדים לרע שכאשר (מגיעים בניו של אדם) מגיע אדם להיכל הזה הרי שם עומדות החיות לכלות אותם והרי שם בנים כשהם קטנים</p>

²²³⁴ עי' שעה"מ בהערה לעיל רסה ע"א.

²²³⁵ ב[זהר] פרשת עקב רע"ג ע"א אמר שמי שאינו מקיים שלש סעודות ענג אתהפך ליה לנגע צרעת, שהוא הרוח היוצא מזה הנגע עלאה שהוא כולל לחסרון ענג שבת בכללות, אבל נגע צרעת שהוא פרטי ממונה על ביטול איזה פרטי כגון סעודה אחת מן השלש (רמ"ז).

²²³⁶ עי' ס"י (פ"ב מ"ד) אין בטובה למעלה מענג ואין ברעה למטה מנגע. עי' לש"ו דע"ה ח"ב עב ע"א, ז"ל, נעשה ע"י הגבורות כל החסרונות והקלקולים, וכן יעשה לעתיד על ידיהם כל התיקונים וכל העינוגים, כי כשהם מתייחדים עם החסדים ומתמתקים ומתבסמים, אין בטובה למעלה מהם, וכשהם שולטים לבדם אין ברעה למטה מהם.

²²³⁷ קנב ע"ב (הערת הזהר). וז"ס הדבור של חול שאסור בשבת (שבת קיב:). והענין כי הנחש בשמאלא, וכמש"ל, ובהיכל הזה מתערי ליה, כמש"ש {רסה:} ואינון מתערי להא חויה כו' ע"ש. והוא קלקל בלה"ר, והסיתו לאכול מעה"ד, ולכן כאן הוא שני הענינים. וז"ס וקראת לשבת ענג, וכבדתו כו', ודבר דבר, אז תתענג כו', שהוא היפוך לנגע ענג, זה לעו"ז כנ"ל (יהל אור ח"ב כד ע"ב).

²²³⁸ ר"ל שכול בנים הפך בני ומיתה הפך החיים וקפחת פרנסה הפך מזוני אע"פ שהמקביל בקדושה היינו היכל הזכות ולא בזכותא תליין אלא במזלא לפי דליכא מזל להם כנודע בסוד עשו אדרת שער לא יש תקוני שערות לאריך שלהם (רח"ו).

²²³⁹ ה"ג ובההוא היכלא אחרא קדישא ולא כהגהת ד"א כי כל מה שהגיה דף זה אין לו מקום כי דברי הזהר נכוחים למצין וישרים, ואפשר שאלו ההגהות היו בגיליון מאוזס מגיד והדפיס הכניסה בכלל, וכן נמלא צוהר מוגה כדברינו (מ"מ).

²²⁴⁰ עי' ו ע"א (הערת הזהר).

<p>אינון זעירין מהכא נפקא בנין לאתמנאה קטגורא עלייהו והא תמן קיימין מזוני לאעברה לון מניה וכלא תלייא בחובה ועל דא אקרי האי היכלא חובה כמה דאתמר</p>	<p>מכאן יוצא כדי להתמנות הקטגור עליהם והרי שם עומדים המזונות להעבירם ממנו והכל תלוי בחטא ולכן נקרא ההיכל הזה חובה כמו שנתבאר.</p>
<p>ומהכא נפקא חד רוחא מסאבא דאקרי אריי"א²²⁴¹ וכמה אלף ורבבן עמיה וכלהו אקרון אוררי יום²²⁴² כמה דאת אמר (איוב ג ח) יקבוהו אוררי יום והאי רוחא וכל אינון דעמיה כלהו קיימי לנטלא ההיא מלה דלייט בר נש גרמיה ברוגזיה ואלין מתערי להאי חויה דאקרי (ישעיה ב ז) לויתן נחש עקלתון בנין לאייתאה ולאיתערא לווטין על עלמא הדא הוא דכתיב יקבוהו אוררי יום וגו'</p>	<p>ומכאן יוצאת רוח הטומאה אחת שנקראת אריי"א וכמה אלף ורבבות עמה וכולם נקראים אוררי יום כמו שנאמר (איוב ג) יקבהו אררי יום והרוח הזו וכל אלה שעמה כולם קיימים ליטול אותו דיבור שקלל אדם את עצמו ברגזו ואלו מעירים את הנחש הזה שנקרא (ישעיה כז) לויתן נחש עקלתון כדי להביא ולעורר קללות על העולם זהו שכתוב יקבהו אררי יום וגו'.</p>
<p>ואלין אוררי יום שלטין על רגעי ושעתי דיומא ונטלי אינון מלין דלייט בר נש גרמיה בין ברוגזא בין באומאה ובהווא מלה מתערי להאי נחש עקלתון דאקרי לויתן בנין לקיימא ליה לחבלא לעלמא ועל דא לייט איוב יומיה בצעריה ולא גופיה דכתיב (איוב ג א) ויקלל את יומו בתחלה ולבתר יקבוהו אוררי יום²²⁴³ רחמנא לישזבן מסטרא בישא ומתוקפוי ומכל מילי בישא</p>	<p>ואלו אוררי היום שולטים על רגעי ושעות היום ונוטלים אותם דבורים שקלל אדם על עצמו בין ברגז בין בשבועה ובאותו דיבור מעירים את אותו נחש עקלתון שנקרא לויתן כדי להעמידו להשחית את העולם ולכן קלל איוב את יומו בצערו ולא את גופו שכתוב (איוב ג) ויקלל את יומו בתחלה ואחר כך יקבהו אררי יום הרחמן יצילנו מהצד הרע ומתקפו ומכל דבר רע.</p>
<p>היכלא חמשאה²²⁴⁴ היכלא דא איהו היכלא דאקרי²²⁴⁵ שאו"ל לקבל ההוא שמא דאקרי ערל והא אוקימנא דדא איהו רוא דערלה²²⁴⁶ בהאי היכלא אית חד פתחא וחד ממנא עליה ודא איהו ממנא לאתערא תדיר קטרוגא על עלמא והאי רוחא אקרי איב"ה²²⁴⁷ בנין דשמא דהאי</p>	<p>ההיכל החמישי ההיכל הזה הוא היכל שנקרא שאו"ל כנגד אותו השם שנקרא ערל והרי בארנו שזהו סוד הערלה בהיכל הזה יש פתח אחד וממנה אחד עליו וזהו הממונה להעיר תמיד קטרוג על העולם והרוח הזו נקראת איב"ה משום ששמו של</p>

²²⁴¹ עי' רמ"ז ח"ג קנח ע"א: בפרשת שמות ו' ע"א, אמר ששם יש (ה, יח) מי המרים המאורים, שבהם מתייסרים הנואפים המרשיעים לערבב זרע האדם, וגם בפקודי רס"ו א' אמר, שיש שם רוח טמא הנקרא אורי"א וכתוב (איוב ג, ח) אוררי יום. ובזה בנין שלהיות שחם סרס את אביו צא), וגרם לו שיכול זרעו, שחטא זה נמשך לו לפי שרצה להשליט על אביו אותו הכח המשכל אשר שם.

²²⁴² ועפר תאכל כו', בסוד בן עזאי, שנכנס באוקידו דעפרא ומת, שזהו ועפר תאכל, קץ כל בשר (יהל אור ח"ב לא ע"א). והוא מ"ש פתורה שהוא שולחן בצפון בקדושה בהיכל זכות ונגדו בהיכל חובה קיימא מזונא לאעברא, ושם כי כל שולחנות מלאו קיא וכו' ושם נגע צרעת נגד עונג דקדושה, ושם רוחא תקיפא דמפתי לב"נ למיזל בתר נשין שפיראן כמש"ש בפ' פקודי שם, ולכן נתן עצה לבלק להפקיר בנות מואב לזנות וכת' (תהלים קו כח) ויצמדו לבעל פעור ויאכלו זבחי מתים וכו' שהם שולחנות קיא צואה הנ"ל, כמ"ש (ישעיה ל כב) צא תאמר לו דאקרון צואה רותחת כמש"ש, והוא מ"ש פתורה אשר על הנהר וכו' שהוא נהר דינור שהוא יוצא מהיכל הזכות ושם מקומו של בלעם ארם נהריים עיר נח"ר שהם ג' אלקים בג' מקומות שבשמאל פתורה א' אשר על הנהר ב' ארץ בני עמו ג' כמ"ש רבינו בפ' שם. ושם בהיכל זכות הוא סוד החוטם כמ"ש בהיכלות פ' בראשית (ד' מד ע"א) הכא קידה באנפין בארעא לאתגברא על דינא וכו' כמ"ש רבינו (אפיקי ים בבא בתרא עד ע"א).

²²⁴³ פ' לגופו (מ"מ).

²²⁴⁴ היכל זה נגד היכל אהבה סוד חסד דקדושה (רח"ו).

²²⁴⁵ מצורע נד ע"א (הערת הזהר).

²²⁴⁶ היפך המילה שהיה בסוד החסד (רח"ו)

²²⁴⁷ היפך היכל אהבה (רח"ו). סוד כהן מדין וכהן און. דע, כי בסט"א כהן מדין, והוא כנגד יסוד דאבא בקדושה, כי שם בקדושה אהבה, ובסט"א איבה ומריבה, בסוד (בראשית ג' ט"ו) ואיבה אשית. ויש כהן און

<p>פתחא איב"ה שמייה וסימניך (בראשית ג טו) ואיבה אשית בינך ובין האשה וגו'</p>	<p>הפתח הזה נקרא איב"ה וסימנך (בראשית ג) ואיבה אשית בינך ובין האשה וגו'.</p>
<p>בהאי היכלא קיימא חד רוחא דשליט על כלא והאי אקרי שוד"ד ואיהו (שוד) (ישעיה נט ז) שוד ושבר²²⁴⁸ ודא הוא שודד בטורי רמאי גו טנרין וטורין מהיכלא דא ינקי כל אינון משדדי ומשצי בחרבנין ומהכא נפקין כל אינון דקמלי בסייפין ורומחין ואולין בתר להט החרב המתהפכת לשיצאה כלא</p>	<p>בהיכל הזה עומדת רוח אחת ששולטת על הכל וזה נקרא שוד"ד והוא (ישעיה נט) שוד ושבר וזהו שודד בהרים הרמים בתוך סלעים והרים מההיכל הזה יונקים כל אותם שודדים ומשמידים במקומות חרבן ומכאן יוצאים כל אותם שהורגים בחרבות וברמחים והולכים אחר (בראשית ג) להט החרב המתהפכת להשמיד הכל.</p>
<p>מהאי נפיק רוחא אחרא ואקרי שוד וכד שליט כפנא על עלמא האי רוחא דאקרי שוד איהו אשתכח ורוחא אחרא אשתתף עמיה דאקרי כפ"ן ואלין אזלי בעלמא ומשתכחי לקבל בני נשא והיינו דכתיב (איוב ה כב) לשד ולכפן תשחק ואלין עבדין קטרוגא לבני נשא ומשדדי לכלא חד דאקרי שוד דבתר דאזיל בנו טורין רמאין ושדדי וחרבי ושצי כלא כדין תב ושדד לבני נשא ומתין בחולשא דיליה וכד אכלי בני נשא לא שבעין בגין דאיהו שלמא בעלמא</p>	<p>מזה יוצאת רוח אחרת שנקראת שוד וכששולט הרעב על העלם הרוח הזו שנקראת שוד"ד נמצאת ורוח אחרת משתתפת עמה שנקראת כפ"ן ואלו הולכים בעולם ונמצאים כנגד בני אדם והיינו שכתוב לשד ולכפן תשחק ואלו עושים קטרוג לבני אדם ושודדים את הכל האחד שנקרא שוד שאחר שהולך לתוך הרים רמים ושודד ומחריב ומשמיד הכל אז שב ושודד בני אדם ומתים בחלשתו וכשאוכלים בני אדם לא שבעים משום שהוא שולט בעולם.</p>
<p>ובהוא זמנא מאן דעביד חסד עם בני נשא ויהיב לון למיכל ולמשתי כדאי איהו לדחייא לון לאלין תרין רוחין לבר דלא שלמי בעלמא וכד ישראל לא עבדי חסד עם בני נשא ושאר עמין עבדי חסד בעלמא כדין אלין תרין רוחין מתבסמין (ס"א לשאר עמין ומתקפי וכו') מלייהו ומתקפי עלייהו דישראל בנין דהא כדין אתקף ההוא סטרא אחרא וישראל אתכפיין</p>	<p>ובאותו זמן מי שעושה חסד עם בני אדם ונותן להם לאכול ולשתות כדאי הוא לדחות את שתי הרוחות החוצה שלא ישלטו בעולם וכשישראל לא עושים חסד עם בני אדם ושאר העמים עושים חסד בעולם אז שתי הרוחות הללו מתבשמים (לשאר עמים ומתחזקים וכו') דבריהם ומתחזקים על ישראל משום שהרי אז התחזק אותו הצד האחר וישראל נכנעים.</p>
<p>וכד ישראל עבדי חסד אתכפייא ההוא</p>	<p>וכשישראל עושים חסד נכנע אותו הצד</p>

כנגד יסוד דזעיר, ששם כחי וראשית אוני, ובסט"א הם פועלי און. והסוד הוא, כי אחר שננסרו ז'ין דקדושה להיות פב"פ, סט"א הם כקוף והיו אב"א, וגם הם ננסרו להיות פב"ב, ואינם יכולים להזדווג, שלא נמשך להם אור לזווגם, ונשארו בפירודא. וזמ"ש בזהר שארי בחיבורא שהוא אב"א ומסיימי בפירודא. וז"ש (ח"ב צ"ה א') יתפרדו כל פועלי און. ולמעלה ביסוד דאבא לא מתפרשן לעלמין, והם באתחברותא חדא, וכנגדו בסט"א (משלי כ"ה כ"ד) אשת מדנים ובית חבר, ולכן הוא הוא כהן מדין (ספר הליקוטס שמות ב). שומר הברית, סוד הברית. ונגדו בס"א ערל כנ"ל. ושם נקר' איבה, נגד זה ההיכל שנקרא אהבה. והוא סוד הכהן, הנני נותן לו את בריתי שלום, בשלום ובמישור הלך אתי כו', שלכן זכה אהרן לכהונה, כמ"ש {אבות פ"א מ"ב} הוי כו' אהב שלום כו'. וכאן הוא בס"א סוד הנחש²²⁴⁷, ואיבה אשית כו', ואמרו {זוהר אחרי עט.} כ"ד זיני מסאבותא אשדי בחוה, כמנין ואיב"ה. וכנגדו בקדושה כ"ד מעלות של כהונה, וכ"ד מתנות. וז"ש (סנהדרין לח:): אדה"ר משוך בערלתו היה, סוד זה ההיכל דס"א (יהל אור ח"ב כה ע"א). בימי המשיח אז וארו עם ענני שמיא כבר אינש אתי כמ"ש אברהם שנק' אדם והוא חסד ימינא דמתגלה באמה, והוא חרב נוקמת נקם ברית להעביר הערלה אשר שם והוא בהיכל אהבה, שאז יתגלה קץ הימין מה שתחי' השיב אחור ימינו ולא הי' מתעורר האהבה עד שתחפץ, וכת' (בראשית יד יד) וירק את חניכיו שלש מאות וי"ח שהם רמ"ח עלמין דהיכל אהבה ימינא מ"ע, וע' הם ע' סנהדרין בתי דינים דבהיכל זכות שמקבלים דינא משם למיעבד נוקמין מע' ממנן דע' אומין, כמ"ש (דניאל ב לה) באדין דקו כחדא וכו', והוא מ"ש במשיח ב"ד (זכריה ט ט) עני ורוכב על חמ"ר שהוא רמ"ח דהיכל אהבה הנ"ל, וז"ש (בראשית יד יד) וירדוף עד דן וכו' עד היכל זכות ששם דינא עילאה דנטלו מהאי להט החרב וכו' (אפיקי ים סנהדרין דף קח ע"ב).²²⁴⁸ הפך השדים והדדים שבחסד (רח"ו).

<p>ספרא אחרא ואתחלש וספרא דקדושה אתקף וכד ישראל לא מתערי בחד אינון תרין רוחין (ד"א מתבסמי חד אתבסם להו לשאר עמין) ומתהפכי לאכפייא לון לישראל וכדין אינון ברכאן דנחתי מלעילא מסטר ימינא ינקי לון שאר עמין (ד"א וקיימא להווא ספרא) והדא הוא דכתיב (שיר א ו) שמוני נוסרה את הכרמים אלין שאר עמין כרמי שלי לא נטרתי אלין ישראל בגין דשאר עמין משכי ליה בגווייהו באינון חסדים דעבדין עם בני נשא וישראל מרחקן ליה מגווייהו בגין דלא משתדלי באינון חסדים כשאר עמין</p>	<p>האחר ונחלש וצד הקדושה מתחזק וכשישראל לא מעוררים חסד אותן שתי רוחות (מתבשמות אחת התבשמה להם לשאר העמים) ומתהפכות כדי להכריע אותם את ישראל ואז אותן הברכות שיורדות מלמעלה מצד הימין יונקים אותם שאר העמים (ועומד לאותו הצד) וזהו שכתוב שמוני נטרה את הכרמים אלו שאר העמים כרמי שלי לא נטרתי אלו ישראל משום ששאר העמים מושכים אותם לתוכם באותם חסדים שעושים עם בני אדם וישראל מרחיקים אותם מתוכם משום שלא עוסקים באותם חסדים כמו שאר העמים.</p>
<p>ותחות אלין רוחין קיימין כל אינון דאקרי ערלה זמורי</p>	<p>ותחת הרוחות הללו עומדים כל אותם שנקראו ערלה זמורי</p>
<p>רס/ב</p>	
<p>ערלה ענפי ערלה ועילא מנהון חד ממנא דאקרי גזר דיני"א והאי איהו קיימא על כל אינון דלא נטרי שני ערלה דאילנא ועל כל אינון דמעכבי את קיימא לברייהו²²⁴⁹ ועל דא בעא חויה לקטלא לבריה דמשה עד דגזרת ליה צפורה דכתיב (שמות ד כה) ותקה צפורה צר ותכרות את ערלת בנה וגו'</p>	<p>ערלה ענפי ערלה ומעליהם ממנה אחד שנקרא גז"ר דיני"א וזהו שעומד על כל אותם שלא שומרים שנות ערלת האילן ועל כל אותם שמעכבים את הברית לבניהם ולכן הנחש רצה להרג את בנו של משה עד שמלה אותו צפורה שכתוב ותקח צפורה צר ותכרות את ערלת בנה וגו'.</p>
<p>והאי רוחא ממנא על בני נשא דמחבלי ארחייהו ולא חיישי ליקרא דמאריהון למיטר את קיימא קדישא והאי אעיל לון לגיהנם להווא אתר דאקרי שאול ואבדון ואתרן תמן כמה דאוקימנא הכא</p>	<p>והרוח הזו ממנה על אנשים שמשחיתים דרכיהם ולא חוששים לכבוד רבונם לשמר את אות ברית הקדש וזו מכניסה אותם לגיהנם לאותו מקום שנקרא שאול ואבדון ונדון שם כמו שבארנו כאן.</p>
<p>בהאי היכלא לגו באמצעייתא קיימא חד רוחא דאיהו קיימא וכמין על ארחין ושבילין למחמי לכל אינון דעברין על פתגמי אורייתא כדי למיעל דבבו בין תתא לעילא בגין דכל האי היכלא איבה איהו</p>	<p>לתוך אמצע ההיכל הזה עומדת רוח אחת שעומדת ואורבת על דרכים ושבילים לראות את כל אתם שעוברים על דברי התורה כדי להכניס שנאה בין מעלה ומטה משום שכל ההיכל הזה הוא איבה.</p>
<p>האי וכל אינון אחרנין כלהו קיימין לאחזאה אנפין נהירין לבני נשא ולמפתי להו בגין דיסמון מארה קשוט ולאמשכא לון אבתרייהו ולבתר אינון קטלי לון וימותון בתרי עלמין דכתיב (משלי ה ד) ואחריתה מרה כלענה חדה כחרב פיות</p>	<p>זה וכל אותם האחרים כולם עומדים להראות פנים מאירות לבני אדם ולפתות אותם כדי שיסטו מדרך האמת ולמשך אותם אחריהם ואחר כך הם הורגים אותם וימותו בשני עולמות שכתוב (משלי ה) ואחריתה מרה כלענה חדה כחרב פיות.</p>
<p>האי רוחא איהו אקרי אפריר"א²²⁵⁰ אפרא דקימנא²²⁵¹ דלא עביד תולדין ואיבין</p>	<p>הרוח הזו נקראת אפריר"א עפר של אפר שלא עושה תולדות ופרות לעולמים</p>

²²⁴⁹ כי הם מעכבים גלוי החסד בפום אמה (רח"ו).
²²⁵⁰ עי' ח"א ט ע"ב, וכן עיי"ש קע ע"א (לש"ו).

<p>לעלמין²²⁵² בנין דהאי איהו עפרא דקיטמא ואף על גב דאקרי עפר לאו איהו עפרא קדישא²²⁵³ דעביד איבין ואקרי (איוב כח ז) עפרות זהב²²⁵⁴ אלא כמה דאת אמר (במדבר יט יז) מעפר שרפת החטאת²²⁵⁵ ודא הוא עפר שרפת החטאת וסימנא דא אתיא בתרין סטרין חד בנין דאיהו כליל בהאי חטאת רזא דההוא חווא תקיפא וחד דכר בר נש עביד חטאת²²⁵⁶ איהו אתקיף להאי עפר ושלטא בעלמא</p>	<p>משום שזהו עפר של אפר ואף על גב שנקרא עפר אינו עפר קדוש שעושה פרות ונקרא עפרות זהב אלא כמו שנאמר מעפר שרפת החטאת וזהו עפר שרפת החטאת וסימן זה בא בשני צדדים אחד משום שהוא כלול בחטאת הזו הסוד של אותו נחש הקשה ואחד שכשאדם עושה חטאת הוא מחזק את העפר הזה ושולט בעולם.</p>
<p>והאי איהו כליל במי המרים המאריים²²⁵⁷ ועל דא אצטריך לאנתו דאסטיאת תחות בעלה ועבדת עובדא דאשת זנונים לאשקאה לה מיא כלילין בעפרא דאיהו מקרקע המשכן והאי עפר איהו מההוא אתר דאקרי קרקע²²⁵⁸ וההוא אקרי</p>	<p>וזהו הכלול (במדבר ה) במי המרים המאריים ולכן צריך אותו לאשה שסתתה תחת בעלה ועשתה מעשה של אשת זנונים להשקות אותה מים שכלולים בעפר שהוא מקרקע המשכן והעפר הזה הוא מאותו מקום שנקרא קרקע ואותו שנקרא</p>

²²⁵¹ מהפסולת דיסוד העפר הוא אפר, אשר עליה נאמר (דברים כט כב) שריפה כל ארצה לא תזרע ולא תצמיח, והוא נמשך ומגיע לס"א, שהוא רוחא חדא הנקרא אפריא כמ"ש בפ' פקודי (רסו ע"ב). וכן ישנם ג"כ תרין רוחין הנקראים בשם עפריא וקסטימון כמ"ש בפ' בראשית (ט ע"ב), ונראה לי כי הם נמשכים ג"כ מהפסולת של עפר הנקרא עפר שריפת החטאת כמ"ש בפ' פקודי שם, וכן נקרא הפסולת של עפר ג"כ בשם אבק, וכמ"ש בפ' וישלח (דף קע ע"א). ומאלו הב' שהם עפר שריפת החטאת ואבק נמשכים ויוצאים הב' רוחין עפריא וקסטימון הנז', ומהפסולת הנקרא בשם אפר נמשך ויוצא הרוחא הנקרא בשם אפריא הנז' (דע"ה ח"ב פט ע"א), עי' עוד ח"ג לד ע"ב עפרות זהב (שם ע"ב), הדינין שהם נקראו הרים כנודע, פומיה מלחכא בעפרא, בסוד (ישעיה סה כה) ונחש עפר לחמו, והוא מזוהמת העפר הנקרא עפר שריפת החטאת, כמ"ש בפ' פקודי (רסו ע"ב), והוא העפר אשר {קכה ע"ג} מהגבורות דהמלכין קדמאין, ארץ אדום. וכד בר נש עביד חטאת איהו אתקיף להאי עפר, שמוסיף בה כת, ומשם יונק הנחש, והוא מאכלו כמ"ש בפ' פקודי שם (רסו ע"ב ורסח ע"ב), ועי' שער קליפת נוגה (פרק ג) (דע"ה ח"ב קכה ע"ב).

²²⁵² הפך הקדושה כי החסד גורם הזווג אבל בכאן אל אחר אסתרס (רח"ו).

²²⁵³ פירוש כמו המלכות שנקר' עפר (מ"מ).

²²⁵⁴ ח"ג לד ע"ב קפא ע"א (לש"ו).

²²⁵⁵ ר"ל על אפר אוכלין כמו עפר שרפת החטאת שמביא שם, והם אינם מגדלים צמחים וכמ"ש ר"ת בחולין (פח סע"ב בתוספת ד"ה מצינו) (ביאורים ח"א סג ע"ד). אפר של אש - כי בינה היא אש, ועליה אמרו בספר יצירה (פ"א מ"ב) ארבע אש ממים וכנ"ל אות ל'. והטפה הזרעית שבה, שהיא מהעכירת והעביות שבה, הנה הוא בבחי' אפר, כי החכמה שהוא מים אמרנו לעיל אות ל"ב שהטפה הזרעית שלו, שהוא מהעכירת והעביות שבו, הנה הוא נקרא בשם רפש וטיט. אך הבינה שהיא אש, הנה נקרא הטפה הזרעית שבה בשם אפר, שהוא עכירות שמרי האש, וכמו שכתב הרב למטה בסמוך. והנה אפר הזה הוא ג"כ קודש קדשים, והיא ג"כ מגדל צמחים ועביד פירין, שהרי ממנה יצאו ונעשו הז'ין וכנ"ל אות ל"ה. שיש כמה מיני אפר שמגדלים צמחים ג"כ, וכמ"ש התוספת בחולין (דף פח ע"ב בד"ה שחיקת²²⁵⁵ ובד"ה מצינו²²⁵⁵) ע"ש, והוא מסוד בחי' האפר שמבינה שהוא קודש קדשים, כי הרי בחי' האפר הזה הוא טפה הזרעית דהבינה המשתתף בבנין הז'ין דאצילות וכנז'. ולא אמרו בזוה"ק פקודי הנ"ל אות ל"ה דאפר אינה מגדלת צמחים, אלא רק מה שיוצא מתוקף הדינין דהס"א, ויש בהם בחי' עפר ג"כ שאינם מגדלים צמחים, וכגון עפר המדבר שהיא ארץ לא זרועה. [ועי' תנחומא קדושים (פרק ז) בפסוק ונטעתם, וכן בשיהש"ר (פרק ד פיסקא כז) בפסוק שלחך, כי ע"י הבאר היה מגדל להם גם שם ע"פ נס. אך אחר שנסתלק הבאר, התאוננו ואמרו (במדבר כ ה) לא מקום זרע, כי המדבר מעצמו הוא ארץ לא זרועה.] וכן אבק דאשתאר מן נורא, שהם מתוקף הגבורות דהס"א, והם ג"כ אינם מגדלים צמחים כלל וכנ"ל. אבל כל שהוא מצד הקדושה, הן אפר והן עפר, הם כולם מגדלים צמחים ועביד פירין, אלא שאפר הוא לעולם מצד תוקף הגבורות הרבה יותר מעפר, כי הרי הוא נעשה רק ע"י האש, והוא עכירות שמרי האש, וכן הוא האפר דעינינו, שהוא טפה הזרעית דהבינה כנ"ל, הנה היא קודש קדשים ועביד פירין לעלמין, אלא שהיא מתוקף הגבורות הקדושים, והוא דינין קדושא, שמהם הוא כל טוב הצפון אשר לעתיד לבוא, וכמו שכתבנו בזה לעיל פ"ד אות ל"ב, ולכן השתתפו הם ג"כ בכל בנין הז'ין דאצילות וכמו שיתבאר למטה עוד בזה ביאורים ח"א סד ע"א).

²²⁵⁶ לקמן רסח ע"ב (לש"ו).

²²⁵⁷ הפך מימי החסד הזכים ובהירים (רח"ו).

²²⁵⁸ פירוש שהוא מהבירורים שנפלו בבריאה שנק' קרקע המשכן כמ"ש באוצ"ח שמשכן היא מלכות דאצילות וקרקע המשכן היא בריאה ושם נפלו כלי המלכים (מ"מ), ח"ג קכה ע"א (לש"ו).

<p>קרקע דההוא משכן והאי עפר מההוא קרקע איהו²²⁵⁹ ובגין כך אצטריך כהנא לאשקאה להאי אתתא כגוונא דא וכלא איהו ברמיזא עלאה</p>	<p>קרקע של אותו משכן והעפר הזה הוא מאותו קרקע ולכן צריך הכהן להשקות את האשה הזו כמו כן והכל הוא ברמז עליון.</p>
<p>זכאה חולקהון דישראל דקודשא בריך הוא מדכי לון במיין דכיין עלאי²²⁶⁰ דכתיב (יהזקאל לו כה) וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם מים טהורים הא אמרן בין מים ראשונים למים אחרונים ואף על גב דהא אוקימנא מים ראשונים מצוה הכי אתקרון²²⁶¹ מים אחרונים חובה הכי נמי אתקרון והא אוקימנא על תרין סטרין אלין דא סטרא דקדושה אתקרי מצוה ודא סטרא אחרא אתקרי חובה ובגין כך חולקיה נטל²²⁶² כההוא מיא ועל דא כתיב וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם</p>	<p>אשרי חלקם של ישראל שהקדוש ברוך הוא מטהר אותם במים טהורים עליונים שכתוב וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם מים טהורים הרי אמרנו בין מים ראשונים למים אחרונים ואף על גב שהרי בארנו מים ראשונים מצוה כך נקראו ומים אחרונים חובה גם כך נקראו והרי בארנו על שני הצדדים הללו הצד הזה של קדושה נקרא מצוה והצד האחר הזה נקרא חובה ולכן נטל חלקו באותם המים ועל זה כתוב וזרקתי עליהם מים טהורים וטהרתם.</p>
<p>היכלא שתיתאה היכלא²²⁶³ דא קיימא עלאה על כל אינון שאר היכלין תתאין ארבע פתחין אית להיכלא דא חד אקרי מות וחד אקרי רע וחד אקרי צלמו"ת וחד אקרי אפ"ל אלין ארבע פתחין קיימין תדיר לאבאשא אלין אינון כללא דכלא</p>	<p>ההיכל הששי ההיכל הזה עומד למעלה על כל אותם שאר ההיכלות התחתונים ארבעה פתחים יש להיכל הזה האחד נקרא מות ואחד נקרא רע ואחד נקרא צלמו"ת ואחד נקרא אפ"ל אלו ארבעת הפתחים עומדים תמיד להרע ואלו הם הכלל של הכל.</p>
<p>כמה דאית בסטרא דקדושה ברזא דמהימנותא ארבע פתחין לארבע סטרין²²⁶⁴ דמתקשראן דא בדא וכלהו קדישין הכי נמי לתתא הכא וכד אלין מתקשרן ומתחברן דא עם דא כהדא בהיכלא דא כדין אקרי בית חבר כמה דאת אמר (משלי כא ט) מאשת מדנים ובית חבר והאי היכלא קיימא לאבאשא תדיר</p>	<p>כמו שיש בצד הקדושה בסוד האמונה ארבעה פתחים לארבעה צדדים שמתקשרים זה בזה וכולם קדושים כך גם למטה כאן וכשאלה נקשרים ומתחברים זה עם זה כאחד בהיכל הזה אזי נקרא בית חבר כמו שנאמר מאשת מדינים ובית חבר וההיכל הזה עומד תמיד להרע.</p>
<p>על האי היכלא כתיב (שם כז ו) ונעתרות נשיקות שונא²²⁶⁵ בגין דהכא קיימן כל אינון נשיקין בישין ותיאובתין בישין וכל עדונין</p>	<p>על ההיכל הזה כתוב (שם כז) ונעתרות נשיקות שונא משום שכאן עומדים כל אותן נשיקות רעות ותאוות רעות וכל עדוני הגוף של העולם הזה שבאותם</p>

²²⁵⁹ הנה שייכות עפר למים כי המלכות היא בת אברהם אבינו בכל שמה (רח"ו).

²²⁶⁰ סוד מימי החסד (רח"ו).

²²⁶¹ פירוש אעפ"י שלעיל בסוף היכל ג' דס"א אמרנו שמים ראשונים הם מ"ד ומים אחרונים הם מ"ן עכ"ז פשט הענין מים ראשונים הם בקדושה ומים אחרונים הם דס"א וז"ש והא אוקימנא על תרין סטרין אלין דא סטרא דקדושה דאיקרו מצוה. ודא ס"א איקרי חובה (מ"מ).

²²⁶² פירוש חלק ס"מ הם מים אחרונים (מ"מ).

²²⁶³ היכל זה נגד ת"ת דקדושה שגורם זווג הקדוש והוא היכל הרצון שעולה למעלה מכל הזווגים בסוד ת"ת על חו"ג (רח"ו). ור"ל שהיכל הרצון הוא למעלה מהיכל אהבה וזכות שהם חו"ג (מ"מ).

²²⁶⁴ חגת"ם (רח"ו).

²²⁶⁵ הפך הנשיקין שבהיכל הרצון דקדושה וישק יעקב לרחל (רח"ו).

<p>דגופא דהאי עלמא די באינן עדונין אתתרך בר נש מהאי עלמא ומעלמא דאתי²²⁶⁶ ועל האי היכלא כתיב (שם ה ג) כי נפת</p>	<p>העדונים מתגרש אדם מהעולם הזה ומהעולם הבא ועל ההיכל הזה כתוב כי נפת</p>
<p>רסז/א10000</p>	
<p>תטפנה שפתי זרה וגו'</p>	<p>תטפנה שפתי זרה וגו'.</p>
<p>בהאי היכלא קיימא חד רוחא דאיהו ממנא על כל אלין דלתתא ואיהו כללא על כל שאר רוחין האי היכלא מתקשטא בקשוטוי²²⁶⁷ דשפירו על כל אינן היכלין²²⁶⁸ בהיכלא דא מתלכדי רגליהו דטפשא²²⁶⁹ על האי היכלא כתיב (משלי ו כה) אל תחמוד יפיה בלבבך ואל תקחך בעפעפיה²²⁷⁰</p>	<p>בהיכל הזה עומדת רוח אחת שממנה על כל אלו שלמטה והיא כלל על כל שאר הרוחות ההיכל הזה מתקשט בקשוטי יופי על כל אותם ההיכלות בהיכל הזה נלכדים רגלי הטפשים על ההיכל הזה כתוב אל תחמד יפיה בלבבך ואל תקחך בעפעפיה.</p>

²²⁶⁶ כי הת"ת מברח בין ב' הקצוות מקצה השמים ממעל בינה ומקצה הארץ מתחת מלכות והם עולם הזה ועולם הבא (רח"ו). ישראל שבאותו הדור הלכו אז אחר תאוות עוה"ז ונכנסו בהיכלין דסטרא דמסאבא, והגיעו עד שערי מות שהוא בהיכל הו' דס"א, ששם הוא הנשיקין בישין ותיאובתין בישין, וכל עדונין דגופא דהאי עלמא, אשר עליה נאמר (משלי ה ג) כי נפת תטפנה שפתי זרה כו' (דע"ה ח"ב פב ע"ד).

²²⁶⁷ ת"ת (רח"ו).
²²⁶⁸ ר"ל לפי שהוא היכל ששי, גופא דסט"א, כלל כל היכלין, וכל היכלין הן של הזונה, וכאן הוא כלל. וכאן הוא הרצון והתשוקה אל סט"א (יהל אור ח"ב יז ע"ג).

²²⁶⁹ ריש לקיש אמר אין אדם עובר עבירה אא"כ נכנס בו רוח שטות וכו' שהוא מסט"א מלך זקן וכסיל שאין בו דעת דאל אחר אסתריס וכו' והוא נטילת הדעת ממנו, וכן האשה זונה אשת כסילות הומיה וכו' והוא בהיכל ששי דסט"א כמ"ש בפ' פקודי (דף רסז ע"א) בהיכלא דא מתלכדא רגלי דטפשא וכו' על האי היכלא כתי' אל תחמוד יפיה וכו' בהאי היכלא וכו' וכל אנון ענוגין דטפשא חסרי לבא חסרי דעתא כד"א וארא בפתאים וכו' נער חסר לב וכו'. והיכל זה שם הרוח כמו בקדושה שהוא היכל הרצון שבו דעת וכלול שיתא רוחין כמש"ש. ולכן בסוטה כי תשטה אשתו ועבר עליו רוח קנאה וכו', והוא רוח טהרה להרחיק אשה רעה ממנו שהוא נגדו בסט"א כמה רעה אשה רעה וכו', והוא מ"ש [שם] חד אמר רוח טהרה וחד אמר רוח טומאה וכו'. וענין זה כי בפ' נאמר ועבר עליו רוח וכו' והיא נטמאה או עבר עליו רוח וכו' והיא לא נטמאה, שהוא כפל לשון ללא צורך. אבל הכתוב רמז לו הסוד בזה שלפעמים הוא רוח טהרה מסט"א דקדושה מהיכל הרצון היינו כשהיא באמת נטמאה ואיגלאי מילתא שהיא אשה רעה מסט"א מהיכל ששי דטומאה, בזה עבר עליו רוח קנאה מסטרא דרוחא דכליל שית רוחין מרצון דקדושה. ובאם באמת לא נטמאה והיא אשה כשרה אז עובר עליו רוח טומאה מסט"א לקנא לאשתו, כי בהיכל הרצון שם הזיווג נשיקין דרחימותא בין איש לאשתו בחיבורא חדא, והסט"א שהיא מסט"א דפרודא רוצה להכניס בו רוח קנאה לגרום איבה ופירוד בניהם, וכמו הנחש שהטיל איבה בין אדם לחוה בסוד (משלי טז כח) ונרגן מפריד אלוף, ונרגן הוא לישנא בישא נגד הקדושה שהוא בפה ולשון ברצון כידוע וכו' (אפיקי ים סוטה דף ג ע"א).

²²⁷⁰ עי' פת"ש פ"ח כ: כתיב (משלי ו כה) אל תחמוד יפיה בלבבך וגו', והוא להשמר מפתויים שלה ממה שממתקה דרכי העבירות ומיפה אותם לבני אדם, וארז"ל (שבת ק"ד ע"א) איזהו ת"ח, כל שמדקדק על חלוקו להפכה כו', והוא סוד היפוך המדות המגוננות לטוב ע"י התורה שהיא תבלין ליצה"ר כמ"ש (אבות פ"ה מכ"ב) הפך בה והפך בה כו', שע"י שיודע דרכי התורה על בוריה יהיה ניצול מפיתויי היצר וכמ"ש רבינו הגדול ז"ל בליקוטים בזה, והוא סוד תיקון החשמ"ל והמלבר"ש של הנוגה כולו לטוב, ועי"ז לא יהיה חיבור לג' קליפות האחרות עם הנגה, ואז לא יהיה להם מקום אחיזה ויהיו נדחים בנוקבא דתהו"ר, ע"כ. ועי' בגר"א משלי לא יא: איזהו ת"ח המקפיד על חלוקו כו' היינו שמידותיו של אדם הן חלוקו ולכן נקרא מדו כמ"ש ולקח הכהן מדו בד ואמרו ז"ל מדו כמדתו והיינו במדה שהוא מודד וכו' והנה אין צדיק בארץ גו' אבל הת"ח אם רואה שנכשל באיזה דבר מגונה מיד הוא רואה להפכה כי התורה כרכא דכלא בה לכן מסיים בן בג בג סוף אבות שהן תקוני המידות הפוך בה והפוך בה דכלא בה ומינה לא תזוע והיינו שרפואת הנפש היא דוגמת רפואת הגוף שצריך לרפאותה בהפכה כמ"ש למעלה כן המדות צריך להפכן לטובה והנה ראש כל מדות הרעות הוא מדות התאוה שהיא מביאתו לכל מדות הרעים שבעולם ובזה יובן מה שארז"ל בראש כל מרעין אנא דם כי הדם הוא הנפש המתאוה כי תאוה נפשך כו' וברי' כל אסוון אנא חמר ינא דאורייתא כמ"ש רפאות תהי לשרך ולכל בשרו מרפא והוא סם חיים וא"ת למה מנו חכמים כל מדות טובות באבות היינו למי שאינו בעל תורה וזהו באתר דלית תמן חמר תמן סממנים מתבעין אבל הבעלי התורה אינן צריכין כי התורה היא כלל הכל וזהו בטח בה לב בעלה מכל החלאים שבעולם וכשמחז"ל אם ראית ת"ח נוקם כו' פגריהו כו' אם עם הארץ חסיד אל תדור בשכונתו משא"כ במדות טובות אם הוא מוחזק

<p>2271 בהאי היכלא תליין כל תיאובתינ דעלמא וכל אינון ענונין²²⁷² דטפשיא חסרי לבא חסרי דעתא כמה דאת אמר (שם ז ז) וארא בפתאים אבינה בבנים נער חסר לב (שם ז ח) עובר בשוק אצל פנה וגו' (שם ט) כנשף בערב יום וגו' וכדין אתקריבו רגלוי להאי היכלא דאיהו כללא דכלהו תתאין כדין (שם י) והנה אשה לקראתו שית זונה²²⁷³ ונצורת לב²²⁷⁴ שית דא איהו האי היכלא דאיהו שתיתאי²²⁷⁵ לכל שאר היכלין והכא קיימא זונה לאפתאה לטפשיאין</p>	<p>בהיכל הזה תלויים כל תאוות העולם וכל אותם ענוגים של הטפשים חסרי הלב חסרי הדעת כמו שנאמר (שם ז) וארא בפתאים אבינה בבנים נער חסר לב עבר בשוק אצל פנה וגו' בנשף בערב יום וגו' ואז קרבות רגליו להיכל הזה שהוא כלל של כל התחתונים ואז והנה אשה לקראתו שית זונה ונצרת לב שית זהו ההיכל הזה שהוא ששי לכל שאר ההיכלות וכאן עומדת זונה לפתות את הטפשים.</p>
<p>בהאי היכלא קיימא ולא קיימא נחתא ומפתי סלקא ואסטיאת²²⁷⁶ כמה דאת אמר (שם יא) בביתה לא ישכנו רגליה פעם בחוץ פעם ברחובות כד סלקא לעילא (שם יב) ואצל כל פנה תארוב כד נטיל נשמתא²²⁷⁷ מה כתיב (שם יג) והחזיקה בו ונשקה לו אלין אינון נשיקין²²⁷⁸ לסאבא ולאטעאה בני נשא אבתרה בנין דהכא איהו אתר דכל אינון נשיקין בישין ומכל זוננים נוכראין דאינון מתיקין לפום שעתא ווי לסופייהו כמה דכתיב (שם ה ג) וחלק משמן חכה</p>	<p>בהיכל הזה עומדת ואינה עומדת יורדת ומפתה עולה ומשטינה כמו שנאמר בביתה לא ישכנו רגליה פעם בחוץ פעם ברחובות כשעולה למעלה ואצל כל פנה תארוב כשנוטלת את הנשמה, מה כתוב והחזיקה בו ונשקה לו אלו אותן נשיקות לטמא ולהטעות בני אדם אחריה משום שכאן הוא מקומם של כל אותן הנשיקות הרעות ומכל הזוננים הזרים שהם מתוקים לפי שעה אוי לסופם כמו שכתוב וחלק משמן חכה.</p>
<p>וכתיב (שם ד) ואחריתה מרה כלענה מאי מרה כלענה אלא כד בר נש אתפתא אבתרה בהאי עלמא ומטא זמניה לאסתלקא מהאי עלמא איהי קיימא עליה דבר נש ואתגלימת</p>	<p>וכתוב ואחריתה מרה כלענה מה זה מרה כלענה אלא כשאדם מתפתה אחריה בעולם הזה ומגיע זמנו להסתלק מהעולם הזה היא עומדת על האדם ומתלבשת לפניו בגלימה של גוף של אש וחרב שנונה</p>

במדה טובה אחת כגון שיש לו עונה אינו בטוח רק מהגאווה ואינו בטוח מהתאוה וכדומה בשאר המדות אבל בתורה הוא בטוח בכל המדות רעות. ושלל לא יחסר כי אין עבירה מכבה תורה.
²²⁷¹ בסוד הקדושה נקרא עץ החיים תאוה באה, וז"ש תיאובתינ דעלמא (רח"ו).
²²⁷² בסוד עונג נמשך מכתר עליון לת"ת (רח"ו)
²²⁷³ הפיך אשת חיל (יהל אור ח"א כ ע"ב).
²²⁷⁴ וז"ש לעיל רמה ע"א וחמי תמן כל אינון היכלין דאינון (יהל אור ח"ב יז ע"ג). בקדושה בהיכל הרצון הוא התורה מפיו ית' שנתנה לישראל כמ"ש (משלי ב 1) כי ה' יתן חכמה מפיו דעת ותבונה, והוא דעת דגנוז בפומא דמלכא והוא סוד עה"ח, ואשה זונה הוא חכמה חיצונית שע"ז אמר שלמה בחכמתו כל דבריו במשלי באשה זרה וענין פיתויין דילה כי נופת תטופנה וכו' ואחריתה מרה כלענה (משלי ה ג) והתורה עה"ח הוא דרגא דמשה ישקני מנשיקות פיהו וכו' (שיר א ב), וזכה לכך מצד ענוה שבו כמ"ש (במדבר יב ג) והאיש משה עניו מאוד וכו', כי התורה אינה מתקיימת אלא במי שמשים עצמו כמדבר כמ"ש במס' נדרים (נה ע"א) וממדבר מתנה וכו', והוא הבאר כלת משה כידוע, ואמרו (תענית ז ע"א) שנמשלה תורה למים לומר לך מה מים יורדים מגבוה לנמוך כך ד"ת אין מתקיימים אלא במי שדעתו שפלה וכו', והטעם שמי שיש בו גסות הרוח וחושב עצמו לחכם ויודע מעמיד הכל על שכלו ודעתו, נופל ברשת הטעות ולחקור הכל בשכלו והוא חכמה חיצונית והוא אשה זרה הנ"ל, ומתרחק מדרך האמונה שהוא אשת חיל נוקבא דקדושה תורה שבנ"פ המסורה למשה מסיני ותלוי באמונה ושכל אלקי עליון (אפיקי ים סוטה ד ע"ב).
²²⁷⁵ ת"ת ששי ממטה למעלה (רח"ו).
²²⁷⁶ כאשר האדם נמשך אחרי' ומחמם יצרו ואז מתגברת ומתהפכת לאסטאה לעילא ומתהפכת מאוהב לשונא, וכמ"ש כאן בביתה לא ישכנו וכו' וכמ"ש ואחריתה מרה כלענה וכו' רגלי' יורדות וכו', והוא ההתהפכות שהזכיר כאן שרוצה להטביע האדם (אפיקי ים בבא בתרא עג ע"ב).
²²⁷⁷ כתב בספר אור ישראל וז"ל כתב הרב כי העיקר בהריגה הם כחות הטומאה זכרים והנקבה כלולה עמהם. והעיקר בפתוי הם הנקבות. והזכרים כלולים עמהם. ובזה מתורץ מאמרי הזוהר פעם אומר שהנקבה ליל"ת הורגת. ופעם אומר כי הזכר הורג והנקבה מפתה. והכל אמת עכ"ל (מ"מ).
²²⁷⁸ הפיך זיווג הנשיקין עי' ע"ח שער הולדת אר"א וז"ן ד.

<p>קמיה בגלימו דגופא דאשא וחרבא שיננא בידה ותלת טיפין²²⁷⁹ בה ואוקמוה</p>	<p>בידה ושלש טיפות בה ופרשוה.</p>
<p>ובה טפה חדא מאינון טיפין דאיהי מרירא ובשעתא דאטיל לה לפומיה דבר נש עאל במעוי וכדין נשמתא אתבלבלא וההיא טפה שטיא ואזלת בגו גופא ואעקרת לה לנשמתא מאתרה ולא שביק לה לנשמתא אתר למיתב ואיהי מרה כלענה ואטעים לה בר נש במרירו חלף ההוא מתיקא דטעמו בה בהאי עלמא כד אתמשכו בתרה לבתר אשדי טפה אחרא ונשמתא נפקאת ומית בר נש ולבתר אשדי טיפה אחרא וירוקין אנפו²²⁸⁰ ואבאיש בגין דנשמתא היא קדישא וכד שלטא עלה דא סמרא אחרא מסאבא ערקת מקמיה ולא אתישבא כחדא</p>	<p>ובה טיפה אחת מאותן טיפות שהיא מרה ובשעה שמטילה אותה לפיו של אדם היא נכנסת למעיו ואז הנשמה מתבלבלת ואותה טיפה משוטטת והולכת בתוך הגוף ועוקרת את הנשמה ממקומה ולא משאירה לנשמה מקום לשבת והיא מרה כלענה וטועם אותה האדם במרירות תמורת אותה מתיקות שטעמו בה בעולם הזה כשנמשכו אחריה אחר כך זורקת טיפה אחרת והנשמה יוצאת ומת האדם ואחר כך זורקת טיפה אחרת ופניו מוריקות ומסריח משום שהנשמה קדושה וכששולט עליה הצד האחר הזה עוקרת מלפניו ולא מתיישיבים ביחד.</p>
<p>בגין כך כמה דאתדבק באינון נשיקין בישינ בהאי עלמא אוף הכי נמי בהאי שעתא דאי בר נש אתמשך אבתרה בהאי עלמא ושבק סמרא קדישא כדין נשמתא לא אהדרת לההוא אתר קדישא וכמה דאתמשך אבתרה בהאי עלמא הכי נמי שלטא על נשמתיה וק נשמתיה נפקית בפטורי ואוקמוה וכל דא בגין אינון נשיקין דנשקא ליה בהאי עלמא דאינון מתיקין ולבתר מרירן ליה בהאי שעתא ועל דא והחזיקה בו ונשקה לו בהאי עלמא כמה דאוקימנא</p>	<p>לכן כמו שנדבק באותן נשיקות רעות בעולם הזה אף כך גם בשעה הזו שאם אדם נמשך אחריה בעולם הזה ועוזב את הצד הקדוש אז הנשמה אינה חוזרת לאותו מקום קדוש וכמו שנמשך אחריה בעולם הזה כך גם שולטת על נשמתו ואז הנשמה יוצאת כמו בחבלים ופרשוה וכל זה משום שאותן נשיקות שנושקות אותה בעולם הזה שהן מתוקות ואחר כך מרירות בשעה הזו ועל כן והחזיקה בו ונשקה לו בעולם הזה כמו שבארנו.</p>
<p>העזה פניה ותאמר לו (שם ז יג) בגין דבהאי היכלא קיימא כל קטגורין וכל שליחאן בישינ דמשתכחי לגבי דבר נש ועבדי ליה דיתקן בתקוני ויסלסל בשעריה ויתסחי ויתתקן בגין דיסתכלון ביה הכא קיימא רוחא חדא דאקרי סקטופ"ה ודא היא ממנא על כל תקונא וסלסולא דבני נשא</p>	<p>העזה פניה ותאמר לו משום שבהיכל הזה עומדים כל הקטגורים וכל השליחים הרעים שנמצאים אצל האדם וגורמים לו שיתתקן בתקוניו ויסלסל בשערו ויתרחץ ויתתקן כדי שישתכלו בו כאן עומדת רוח אחת שנקראת סקטופ"ה וזהו הממונה על כל תקון וסלסול של בני אדם.</p>
<p>לנו דהאי היכלא קיימא חד ממנא אחרא דהאי ממנא אחרא איהו אתער ליה לבר נש לבתר לאתערא לון דהא דאיהו מתקן גרמיה ומסלסל בשעריה דיטול בידה חד מראה לאסתכלא ביה ושוי ליה בידיה ואסתכל ביה וחמי דיוקניה בההוא חיוו ובהאי אתער לההוא רוחא חילא אחרא דאקרי עסירט"א ומהכא²²⁸¹ נפקי כל אינון דאחזין כדיביין²²⁸² לבני נשא</p>	<p>לפנים ההיכל הזה עומד ממנה אחר שהממנה האחר הזה מעורר את האדם אחר כך לעוררם שהרי הוא מתקן גופו ומסלסל בשערו שיטל בידו מראה אחת להסתכל בה ומחזיקה בידו ומסתכל בה ורואה את דמותו באותו מראה ובזה מעורר את אותה הרוח לכח אחר שנקרא עסירט"א ומכאן יוצאים כל אותם שמראים לאנשים כזבים בחלומותיהם וכל</p>

²²⁷⁹ עי' לעיל רסד ע"א והערה שם.

²²⁸⁰ בקדושה נק' ת"ת קו ירוק (רח"ו).

²²⁸¹ קל ע"ב רסד ע"א ויקרא כה ע"א רלד ע"ב (הערת זההר).

²²⁸² הפך הת"ת דקדושה הנקרא אמת והפך ת"ת הנקרא חולם חלום אמת (רח"ו).

<p>בחלמייהו וכל אינון דאחזין מלין ולא מתקיימי בהו אלא לערבבא לון</p>	<p>אותם שמראים דברים ולא מתקיימים בהם אלא לבלבל אותם.</p>
<p>רסז/ב</p>	
<p>ולבחר כד אינון בני נשא אתמשכאן בהוא חייו דאקרי מראה כדין בלהו בגסותא דרוחא דלהון והאי רוחא דאקרי עסירט"א²²⁸³ איהו אתער לחד רוחא ממנא דאיהו תחות ידיה ועאל בנוקבא דלתתא דכל נוקבין וסליק מתמן חד רוחא אחרא דאיהו ממנא עם ההוא רוחא דאקרי אסכר"א²²⁸⁴ כדקאמרן ודא איהו לילי"ת אימא דשרין</p>	<p>ואחר כך כשאותם אנשים נמשכים באותו מראה שנקרא מראה אז כולם בגסות הרוח שלהם והרוח הזו שנקראת עסירט"א היא מעוררת לרוח אחת הממונה שהיא תחת ידיה ונכנסת לנקב שלמטה של כל הנקבים ומעלה משם רוח אחת אחרת שממנה עם אותה רוח שנקראת אסכר"ה כפי שאמרנו וזוהי לילי"ת אם השדים.</p>
<p>וכד ההוא בר נש אתער להאי רוחא אחרא דאקרי עסירט"א כדין (נ"א אנה עמיה) אתחבר עמיה²²⁸⁵ דההוא בר נש²²⁸⁶ ואתקשר עמיה תדיר וכדין בכל ריש ירחא וירחא אתער ההוא רוחא דחייו בישא בהדה דלילי"ת²²⁸⁷ ולזמנין דאתוק מנייהו ההוא בר נש ויפול לארעא ולא יכיל למיקם או ימות וכל דא גרים ההוא חייו דמראה²²⁸⁸ דאיהו מסתכל ביה דהא כמה דאחזי גסותא דרוחא בלביה הכי נמי אסגי רוחא בישא לגביה ועל דא כלא קיימא בההוא אתערו דלתתא זבחי שלמים עלי²²⁸⁹ (משלי ז יד)</p>	<p>וכשאותו אדם מעורר את הרוח האחרת שנקראת עסירט"א אזי מתחברת עם אותו אדם ונקשר עמה תמיד ואז בכל ראש חדש וחדש מתעוררת אותה הרוח של מראה רע עם לילי"ת ולפעמים נזוק מהם אותו אדם ויפל לארץ ולא יוכל לקום או שימות וכל זה גורם אותו מראה המראה שהוא מסתכל בה שכמו שמראה גסות של רוח בלבו כך גם מרבה רוח רעה אליו ולכן הכל עומד באותה התעוררות שלמטה, "זבחי שלמים עלי".</p>
<p>תא חזי שלמים לא אתיין על חובה ולא על חטאת אלא על שלום מאי שלמים אלא שלמים מתריין סטריין²²⁹⁰ דלא אשתכח מקטרגא עליה</p>	<p>בא וראה שלמים לא באים על חוב ולא על חטאת אלא על שלום מה זה שלמים אלא שלמים משני צדדים שלא נמצא</p>

²²⁸³ עי' ח"ג רלד ע"ב.

²²⁸⁴ עי' לעיל רמט ע"א, וח"ג רג ע"א. אשר נגזר למות בניו כשהם קטנים, יש שר אחר תחת ידו, עירא"ל שמה, בעד דאשתמודע לגבי חד רוחא, ואיתער, והוא נקרא אסכרא, דהוא בסטרא דשמאלא, דאבתריין בפגימו דסיהרא, ומתחזי לרבייא כאתתא, והוא עומד על פתח היכל ד' של היכל הטומאה, וכשהורג לזה הקטן, עולה נשמתו לגבי זה השר הנקרא עירא"ל, ומוסר אותו ביד ממונה של היכל שני של קדושה, והוא מגדל אותו ומשתעשע בו. ובכל ר"ח ושבת סליק יתיה לאוחזאה קמי קב"ה, ובריך להון. ובעת שיש ח"ו רוגז בעולם, מסתכל בהם הקב"ה, ומרחם על עלמא. וכל אלו שנמסרו ביד זה שאמר, הם קטנים עד י"ב שנים, ומי"ב עד עשרים, נמסרים ביד רוחא הנקרא אגריס"ן, ומעשרים ולמעלה, נמסרים ביד מלאך המות. ועיין בזוהר בהיכלות (ספר הליקוטין כי תצא כא).

²²⁸⁵ אתחבר עמיה" נמחק צמ"מ, וצמקומו גורם לת המוסגר.

²²⁸⁶ פירוש שמניח פלונית עם האדם להזיקו (מ"מ).

²²⁸⁷ פי' מתעורר אותו הרוח הנז' דעאל בנוקבא דלתתא וסליק מתמן ללילי"ת כמ"ש הזוהר לעיל ובכל ר"ח מתעורר אותו הרוח עם לילי"ת כדי להזיק האדם (מ"מ).

²²⁸⁸ הפך הת"ת הנקר' מראה בסוד במראה אליו אתודע (רח"ו).

²²⁸⁹ הפך הת"ת הנקרא שלם המכריע בין חו"ג בסוד השלם ממש (רח"ו).

ז"ל הפסוקים בשלימות: (משלי ז י-יד) וְהָיָה אִשָּׁה לְקִרְיָתוֹ שֵׁית זֹנָה וְנִצְרַת לֵב וְכו' וְהַחֲזִיקָה בּוֹ וְנִשְׁקָה לוֹ הַעֲזָה פְּנֵיהָ וְתֹאמַר לוֹ, זָבְחֵי שְׁלָמִים עָלַי הַיּוֹם שְׁלַמְתִּי נְדָרַי. ועי' ב"ע (&): בסט"א יש דכורא ונוקבא ונוק' הוא לפתאה וכמ"ש לשמוך מאשה זרה מנכר' אמריה החליקה וכת' והחזיקה בו ונשקה לו זבחי שלמים עלי וכל ענינה הוא להראות האדם טעם העון ולפתותו שלא יהיה ירא מעונש החטא במה שמראה לו שאין העון גדול. ועי"ש בבהגר"א: אין היצה"ר בא על האדם לפתתו לעשות עבירה כי מי ישמע לו אך בא אליו במצות ועי"ז ימשוך אותו וזהו זבחי שלמים כי שלמים הוא מצוה גדולה לאכול ולשמוח ומזה ימשוך היצה"ר כי אין היצה"ר בא אלא מתוך אכילה ושמחה.

²²⁹⁰ מחסד וגבורה (רח"ו).

<p>לא לעילא ולא לתתא מאן איהו מקטרנא אלא ההוא²²⁹¹ סטרא דשמאלא דיצר הרע דישתכח בשלמא דימינא ועל דא זבחי שלמים עלי²²⁹² (ד"א עלי דייקא ההוא זבחי שלמים עלי איהו בגין דלא ישתכח מקטרנא על עלמא)</p>	<p>מקטרג עליו לא למעלה ולא למטה מי הוא המקטרג אלא אותו צד השמאל של יצר הרע שימצא בשלום של הימין ועל כן זבחי שלמים עלי (עלי דווקא אותם זבחי שלמים עלי הם כדי שלא ימצא מקטרג על העולם).</p>
<p>דבר אחר זבחי שלמים עלי הא אנא בשלוה לגבך לאחזאה לך שלם ובגין כך היום שלמתי נדרי לאפתאה בני עלמא תדיר על כן יצאתי לקראתך וגו' (שם טו) דידענא דאנת חסר לבא חסר טובה לשחר פניך לאתחברא בהדך בכל בישין דעלמא ויאות לך לאהנאה ולמטעי בתר תיאובתין דהאי עלמא ודחי ליה ממלה למלה ומביש לביש אהדרנא באינון טפשאין ושחירנא פניך ואמצאך כבר אשכחנא לך לאתדבקא כך</p>	<p>דבר אחר זבחי שלמים עלי הרי אני בשלוה לגביך להראות לך שלום ולכן היום שלמתי נדרי לפתות את בני העולם תמיד "על כן יצאתי לקראתך" וגו' שידעתי שאתה חסר לב חסר טובה לשחר פניך להתחבר עמך בכל הרעות של העולם ונאה לך להנות ולטעות אחת התשוקות של העולם הזה ומדרדרת אותו מדבר לדבר ומרעה לרעה וחזרתי בין הטפשים ושחרתי פניך ואמצאך וכבר מצאתי אותך כדי להדבק בך.</p>
<p>לכה נרוה דודים עד הבקר (שם יח) הדא הוא דכתיב (איוב כד טו) ועין נואף שמרה נשף דהא כדין איהו זמנא לשלטאה לכה נרוה דודים נהך כחדא הא אנא עמך דהא עד כען את רביא²²⁹³ אנת בחילך אי השתא לא תתענג גרמך אימתי כד תהא סיב²²⁹⁴ השתא הוא זמנא מאי טעמא כי אין האיש בביתו דא יצר טוב דלא שריא הכא בגווד ולאז איהו זמנא²²⁹⁵ הלך בדרך מרחוק דלא שריא כבר נש אלא בדרך מרחוק כד איהו מתליסר שנין ולהלאה ולאז בכל בר נש ואנא קאים עמך מיומא דאתילידת דהא הוא דכתיב (בראשית ד ז) לפתח הטאת רובין והשתא דאנת רווק השתא זמנא לך לאתענגא גרמך</p>	<p>לכה נרוה דדים עד הבוקר זהו שכתוב (איוב כד) ועין נאף שמרה נשף שהרי אז הוא הזמן לשלט לכה נרוה דדים נלך כאחד הריני עמך שהרי עד עכשיו אתה עלם אתה בכחך אם לא תענג את עצמך עכשיו אז מתי כשתהיה זקן עכשיו זה הזמן למה כי אין האיש בביתו זה יצר הטוב שלא שורה כאן בתוכך ואינו הזמן הלך בדרך מרחוק שלא שרוי באדם אלא בדרך מרחוק כשהוא משלש עשרה שנים ומעלה ולא בכל אדם ואני עומד עמך מיום שנולדת זהו שכתוב (בראשית ד) לפתח חטאת רבץ ועכשיו שאתה רוק עכשיו הזמן לענג את עצמך.</p>
<p>צרור הכסף לקח בידו (משלי ז כ) לסלקא לעילא ולא תעכבא תמן (ס"א ולא תענגא)²²⁹⁶ ולא תעכבא ליום הכסא יבוא ביתו אימת יבא לקבליה ליום הכסא דאיהו יומא דדינא</p>	<p>צרור הכסף לקח בידו (משלי ז) לעלות למעלה ולהתעכב שם (ולהתענג) ליום הכסא יבוא ביתו מתי יבא כנגדו ליום הכסא שהוא יום הדין להשגיח בדין</p>

²²⁹¹ פי' מי הוא המקטרג אינו אלא יצה"ר. ועתה הוא בשלם עם הימין הנמתק וז"ש דישתכח בשלמא בימינא (מ"מ).

²²⁹² עלי צ"ל עלי דייקא כמ"ש בדרך אמת [וכן הוא בעבה"ק] וזהו החלוק שבין פירוש ראשון לד"א שלפי' ראשון השטן אומר זבחי שלמים עלי ר"ל עיקר זבח שלמים בשבילי שלא אקטרג על העולם אבל לפי ד"א אומר לו זבחי שלמים עלי ר"ל אני בשלום עמך ולא אקטרג עליך (מ"מ).

²²⁹³ ר"ל פחות מ"ג שנים (מ"מ).

²²⁹⁴ פירוש בתמיה (מ"מ).

²²⁹⁵ כמ"ש שהוא פחות מ"ג שנה לכך מפתחו השטן ואומר לו שיצה"ט אינו בא לכל אדם הפך האמת (מ"מ).

²²⁹⁶ מ"מ גורס את המוסגר.

²²⁹⁷ ומלת ולא תענגא קאי על האדם שכיון שעולה השטן למעלה ומניחו למלאת תאותו ואזי מתענג. ונראה דדריש כסף מלשון כיסופין שהוא לשון עונג. ואומר צרור הכוסף והתענוג לקח בידו. כי השטן עלה למעלה והניחו בידו. ליום הדין יבוא להנקם ממנו כדמפרש (מ"מ).

<p>לאשגחא בדינא דכתיב (תהלים פא ג) בכסה ליום חגנו בזמנא דאצטריך בר נש לאתענגא בעלמא ולאיתהני ביה אתרחקא מניה ובזמנא דשריא דינא בעלמא כדין אתי לגביה למעבד עמיה דינא ועל דא הטתו ברב לקחה וגו' עד יפלה חין כבדו זכאין אינון צדיקיא דידעין ארחין קדישין למהך בהו ולא יסטון לימינא ולשמאלא זכאין אינון בעלמא דין ובעלמא דאתי</p>	<p>שכתוב בכסה ליום חגנו בזמן שצריך אדם להתענג בעולם ולהנות בו מתרחק ממנו ובזמן ששורה הדין בעולם אזי בא אליו לעשות עמו דין ועל כך הטתו ברב לקחה וגו' עד יפלה חין כבדו אשריהם הצדיקים שיודעים דרכים קדושים ללכת בהם ולא יסטו ימין ושמאל אשריהם בעולם הזה ובעולם הבא.</p>
<p>היכלא שביעאה²²⁹⁸ הדא היא היכלא דשמרי דחמרא לאתרוואה ביה כמה דאת אמר (בראשית ט כא) וישת מן היין וישכר ויתגל סחיטה דכל אינון ענבין כלהו ענבין בישין הכא איהו סחיטה דלהון ודא איהו (תהלים עה ט) יין חמר שמרים דחמר דלית מאן דשתי מניה דלא גרים מותא לגרמיה מיינא דא אטעימת חוה לבעלה ואעלת ליה בהיכלא דא דתנינן סחטה ענבין ויהיבת ליה וגרימת מותא ליה ולכל עלמא אבתריה</p>	<p>ההיכל השביעי זהו היכל של שמרי היין לרוות בו כמו שנאמר וישת מן היין וישכר ויתגל סחיטת כל אותם הענבים כולם ענבים רעים כאן היא הסחיטה שלהם וזהו יין חמר שמרים של יין שאין מי ששותה ממנו שלא גורם מות לעצמו מן היין הזה הטעימה חוה את בעלה והכניסה אותו להיכל הזה ששנינו סחטה ענבים ונתנה לו וגרמה מות לו ולכל העולם אחריו.</p>
<p>בהיכלא דא קיימין כל אינון נשמתין מסאבין דנחתו לכל אינון די בסטרא דא מתדבקי וההוא רוחא דנחתא לכל אינון די מסטרהא מהכא נפקי²²⁹⁹ כגוונא דאינון סטו ארחיהו בהאי עלמא ואשתדלו בזנותא באתר דלא אצטריך לאתרחקא מארח קשוט כדין כמה דאיהו אתדבק</p>	<p>בהיכל הזה עומדות כל אותן הנשמות הטמאות שיורדות לכל אותם שנדבקים בצד הזה ואותה רוח שיורדת לכל אותם שמצדה מכאן יוצאים כמו שהם סטו דרכם בעולם הזה והשתדלו בזנות במקום שלא צריך להתרחק מדרך האמת ואז כמו שהוא נדבק</p>
<p>רסח/ב</p>	
<p>מכל סטרין אית לאסתמרא מניה מעילא ומתתא מאן דישתזיב מרישא לא ישתזיב מזונבא כד אקיף רישא זקיף זנבא מחי וקטיל</p>	<p>יש להשמר ממנו מכל הצדדים מלמעלה ומלמטה מי שנצל מהראש לא ינצל מן הזנב כשמכופף ראש זוקף את הזנב מכה והורג.</p>
<p>ועם כל דא (קהלת י יא) אם ישוך הנחש בלא לחש כמה דתנינן נטיל רשו ואפיק נשמתא בגין כך אצטריך ליה לבר נש לאסתמרא דלא יחוב קמי קדשא בריך הוא בגין דלא ילחישו ליה לההוא חויא דינשוך ויקטל (ס"א זכאין אינון צדיקיא דידעין ארחין קדישין למיהך בהו דלא למיהך בתר ההוא חויא בישא סטרא אחרא</p>	<p>ועם כל זה (קהלת י) אם ישך הנחש בלא לחש כמו ששנינו נוטל רשות ומוציא נשמה לכן צריך אדם להשמר שלא יחטא לפני הקדוש ברוך הוא כדי שלא ילחשו לו לאותו נחש שינשך ויהרג (אשריהם אותם צדיקים שיודעים דרכים קדושות ללכת בהן שלא ללכת אחר אותו נחש רע הצד האחר הטמא ונפרדים ממנו ולא מתפתים</p>

²²⁹⁸ מעץ חיים שער הקליפות פ"ב היכל זה נראה משם שהוא סוד זלפה שפחת לאה בחינת לאה וירדה במקום רחל כי אין לה אחיזה למעלה נמצא כי ראשה במקום עקבי לאה הקדושה שהם סוד ענבים ויין חמר. ונק' כאן יין המשכר ולכן זכר הזוהר כאן סחיטת ענבים. כל אינון נשמתין ומסאבין נ"ב כי בחינת הנשמה מבינה. ולכן בכאן נגד לאה סוד בינה (רח"ו).

²²⁹⁹ דע כי ממזר גימ' רפ"ח שהאב כשבא על הערוה ממשיך מרפ"ח ניצוצין שנפלו מאותן שאינם עולין עד לבסוף שעדיין לא נתבסמו לכן הוא פקח וחרף משום שהניצוצות מתנוצצין בו וכן חר"ף גימ' רפ"ח והם מתים כשהם קטנים משום שטבע הניצוצין מוטבע בהם שמתדעכין לאלתר וזהו כשאין מכירין בהם (זהר הרקיע).

<p>מסאבא ומתפרשי מניה ולא אתפתו אבתריה זכאין אינון בעלמא דין זכאין אינון בעלמא דאתי (ע"ב)</p>	<p>אחריו אשריהם בעולם הזה אשריהם בעולם הבא).</p>
<p>וייצר יהו"ה אלהים את האדם עפר מן האדמה (בראשית ב ז) עפר איהו ולא חומר²³⁰⁰ עפר איהו ויתוב לעפרא²³⁰¹ כמה דאת אמר (שם ג יט) כי עפר אתה ואל עפר תשוב (נ"א לבתר דחטא אתעביד מזונא לנחש²³⁰² ובגין כך וכו') לבתר דחטא ובגין כך כתיב ביה בנחש ועפר תאכל כל ימי חיך עפר דא הוא אדם דכתיב כי עפר אתה וגו' ובגין כך כתיב עפר²³⁰³ ולא כתיב אדמה ולא חומר וכתוב (ישעיה סה כה) ונחש עפר לחמו</p>	<p>וייצר ה' אלהים את האדם עפר מן האדמה עפר הוא ולא חמר עפר הוא וישוב לעפר כמו שנאמר כי עפר אתה ואל עפר תשוב (לאחר שחטא נעשה מזון לנחש ולפיכך וכו') אחר שחטא ולכן כתוב על הנחש ועפר תאכל כל ימי חיך עפר זה הוא אדם שכתוב כי עפר אתה וגו' ולכן כתוב עפר ולא כתוב אדמה ולא חמר וכתוב ונחש עפר לחמו.</p>
<p>עד דיתער קודשא בריך הוא ויבער לההוא רוחא מסאבא מעלמא דכתיב (שם כה) בלע המות לנצח וגו' ויקים לההוא עפר ויתער ליה למחדי בעלמא דכתיב (שם כו יט) הקיצו ורננו שוכני עפר וגו'</p>	<p>עד שיתעורר הקדוש ברוך הוא ויבער את אותה רוח הטומאה מן העולם שכתוב (שם כה) בלע המות לנצח וגו' ויקים את אותו עפר ויעיר אותו לשמח בעולם שכתוב (שם כו) הקיצו ורננו שכני עפר וגו'.</p>
<p>כתיב (בראשית ג א) והנחש היה ערום²³⁰⁴ והא אוקימנא אבל סטרא דרכיב עליה²³⁰⁵ יהיב ליה חילא²³⁰⁶ לשלמא ולמפתי ולאסטאה ודא הוא רזא דדכורא²³⁰⁷ דהא דכורא שליט על נוקבא ויהיב בה חילא שמשא וסיהרא²³⁰⁸ משמשין כחדא ולא מתפרשין לעלמין (חשך</p>	<p>כתוב (בראשית ג) והנחש היה ערום והרי בארנו אבל הצד שרוכב עליו נותן לו כח לשלט ולפתות ולהשטין וזהו סוד הזכר שהרי הזכר שולט על הנקבה ונותן בה כח השמש והלבנה משמשים כאחד ולא נפרדים לעולמים חשך ואפלה משמשים כאחד הוא חשך והיא אפלה כמו שנאמר</p>

²³⁰⁰ פי' עפר היא מלכות כנודע לכך נק' עפר ולא חומר (מ"מ).

²³⁰¹ פירוש שיחזור לשורשו למלכות הנק' עפר (מ"מ).

²³⁰² כד בר נש עביד חטאת איהו אתקיף להאי עפר, שמוסיף בה כח, ומשם יונק הנחש, והוא מאכלו כמ"ש בפי' פקודי שם (רסו ע"ב ורסח ע"ב), וע' שער קליפת נוגה (פרק ג) (דע"ה ח"ב קכה ע"ג).

²³⁰³ פירוש בפי' ועפר תאכל וכו', ומדלא כתיב אדמה או חומר אלא עפר ש"מ שעל האדם מדבר שנק' עפר לפי שהוא שם הנק' עפר (מ"מ).

²³⁰⁴ הנחש סוד ההיכלות הנזכרות שהם נקבת החצונים כנודע, ואמר היה ערום מכל חית השדה שהם שאר כתות עליונים שהם חיה מההוא שדה ודאי, וערמתו הוא שיש לו כניסה אל המקום הזה דהיינו אדם להחטיאו מפני שאין מתייחס אל החומר כמוהו, אפילו סמאל שהוא כחו ומעודדו אין כחו כנחש מפני קורבתו אל החומר ויחס אשר לשניהם, ועם כל זה הוא מקבל מסמאל וזהו שאמר "אבל סטרא דרכיב עליה" (אור יקר).

²³⁰⁵ פי' על הנחש שהוא פלונית, והרוכב הוא ס"מ (מ"מ) 9.

²³⁰⁶ ושלשה כחות מקבל ממנו האחד "לשלטאה" שמן הראוי לא היה לו שליטה במרד ומעל הקדושה ועם כל זה מעיז פניו והוא שולט למרוד בני אדם נגד בוראם, השנית "למפתי" שיפתה ויוכל השלישית "ולאסטאה" אחר כך יעלה ויקטרג ויטול נשמה ויתנקם מהמתנפה (אור יקר).

²³⁰⁷ ואם תאמר הם שני הפכים את אמרת והנחש היה ערום ואת אמרת שכחו מסמאל לזה אמר "ודא הוא רזא דדכורא" וגו' והענין שהזכר רוחני ואין לו מבוא בדברים העבים והגסים והנקבה אינה רוחנית כל כך לכך יש לה כח בדברים העבים והגסים אמנם מקבלת כח הפעולה מן הזכר (אור יקר).

²³⁰⁸ "וזכר ונקבה שבקדושה תוכיח שהם שימשא וסיהרא" וגו', שיש בזה מה שאין בזה הנקבה יש לה כח הפעולה למטה והזכר משפיע בה כחו וזהו שאמר "משמשין כחדא ולא מתפרשין לעלמין", ועל דרך זה ממש חשך אפלה שני כחות חצונים סמאל ונחש כדמפרש ואזיל והזכר חשך דק והנקבה חשך עב אפלה ערפל (אור יקר).

<p>ואפילה משמשין כחדא) איהו חשך ואיהו אפילה²³⁰⁹ כמה דאת אמר (שמות י כב) ויהי חשך אפילה חשך וערפל בנין דאית חשך ואית חשך²³¹⁰</p>	<p>ויהי חשך אפלה חשך וערפל משום שיש חשך ויש חשך.</p>
<p>תנן מאן דחמא גמל בחלמיה מיתה אתגורת עליה ואשתזיב מינה בנין דאיהו סטרא מסאבא והאי איהו (בראשית ו יג) קץ כל בשר</p>	<p>שנינו מי שרואה גמל בחלמו מיתה נגזרה עליו ונצל ממנה משום שהוא צד הטמאה וזהו (בראשית ג) קץ כל בשר.</p>
<p>יומא חד הוה יתיב רבי אלעזר²³¹¹ קמיה דרבי שמעון אמר רבי אלעזר האי קץ כל בשר²³¹² אתהני מאינן קרבנין דהוו ישראל מקרבין על גבי מדבחא או לא אמר ליה כלא הוו מסתפקי כחדא לעילא ולתתא²³¹³</p>	<p>יום אחד היה יושב רבי אלעזר לפני רבי שמעון אמר רבי אלעזר קץ כל בשר הזה האם נהנה מאותם קרבנות שהיו ישראל מקריבים על גבי המזבח או לא אמר לו כולם היו נהנים כאחד למעלה ולמטה.</p>
<p>ותא חזי כהני וליואי וישראל אינן אקרונן אדם בחבורא דאינן רעותין קדישין דסלקא מנווייהו וההוא אמרא או כבשא או ההוא בהמה האי דקרבין אצטריך עד לא אתקריב על מדבחא לפרשא עלה כל חטאין וכל חובין וכל הרהורין בישין דעבד וכדין ההיא אתקרי בהמה בכלא בנו אינן חטאין ובישין והרהורין</p>	<p>ובא וראה כהנים ולוים וישראלים הם נקראים אדם עם חבור לאותם רצונות קדושים שעולים מתוכם ואותו שה או כבש או אותה בהמה שמקריבים צריך שטרם תקרב על המזבח לפרש עליה את כל החטאים וכל העוונות וכל ההרהורים הרעים שעשה ואז היא נקראת בהמה בכל בתוך אותם חטאים ורעות והרהורים.</p>
<p>כגוונא דקרבנא דעזאזל דכתיב (ויקרא טז כא) והתודה עליו את כל עונות בני ישראל וגו' הכי נמי הכא וכד סלקא על גבי מדבחא מטו לה על חד תרין ובגין כך דא סלקא לאתריה ודא סלקא לאתריה²³¹⁴ דא ברוא דאדם ודא ברוא דבהמה כמה דאת אמר (תהלים לו ז) אדם ובהמה תושיע יהוה</p>	<p>כמו שהקרבן לעזאזל שכתוב והתודה עליו את כל עונות בני ישראל וגו' כך גם כאן וכשעולה על גבי המזבח מגיע לו על כל אחד כפלים ולכן זה עולה למקומו וזה עולה למקומו זה בסוד אדם וזה בסוד בהמה כמו שנאמר אדם ובהמה תושיע ה'.</p>
<p>חביתין וכל שאר מנחות לאתערא רוחא דקדשא ברעותא דכהנא ושירתא דליואי וצלותא דישראל ובההוא תננא ושמנא וקמחא דסליק מתרוון ומסתפקי כל שאר מרי דדינין דלא יכלי לשלטא בההוא דינא דאתמסר לון וכלא בזמנא חדא תא חזי כלא אתעביד ברוא דמהימנותא לאסתפקא דא בדא ולאסתלקא לעילא מאן דאצטריך עד אין סוף²³¹⁵</p>	<p>חביתים וכל שאר המנחות לעורר רוח הקודש ברצון הכהן ושירת הלויים ותפלת ישראל ובאותו הענן והשמן והקמח שעולים נרוים ונהנים כל שאר בעלי הדין שלא יוכלו לשלט באותו דין שנמסר להם והכל בפעם אחת בא וראה הכל נעשה בסוד האמונה להנות זה בזה ולעלות למעלה מי שצריך עד אין סוף.</p>

²³⁰⁹ פירוש חשך שהוא דכורא דס"א מחובר עם נוקבא דס"א הנק' אפילה לכך אמר חשך דאיהו אפילה (מ"מ).

²³¹⁰ יש חשך שהזכר רוכב על הנקבה ואז הוא חשך המחשיך פני הבריות ואית חשך שהיא נקבה ופעמים הזכר נותן בה כח ופעמים אינו נותן בה כח (אור יקר).

²³¹¹ זה המאמר הובא בפ' נח דף ס"ד ע"ב ושם ביארנוהו ע"פ הגהות הר"ח ז"ל (מ,פ).

²³¹² רלח ע"ב ובח"ג רמ ע"ב רמב ע"א זר"ח פרשת צו ולעיל פרשת תרומה קמא ע"א וקל ע"א (לש"ו).

²³¹³ מהקרבנות היו נהנים החיצונים ג"כ [ע' ח"א סד ע"א פט ע"ב וח"ב לד ע"א קפא ע"ב רלח ע"א ושם סע"ב בהגהות מהר"ח רלט ע"ב רסח ע"ב רסט ע"א ובח"ג דף כו רע"ב כז ע"א כח ע"א רמ ע"ב רמב ע"א רמח ע"ב] (דע"ה ח"ב קנו ע"ב).

²³¹⁴ רמד ע"ב רלט ע"א (הערת הזהר).

²³¹⁵ רכו ע"א (הערת הזהר).

<p>אמר²³¹⁶ רבי שמעון ארימית ידי בצלותי²³¹⁷ לעילא דכד רעותא עלאה לעילא לעילא²³¹⁸ קיימא על ההוא רעותא דלא אתידע ולא אתפס לעלמין רישא דסתים יתיר לעילא וההוא רישא אפיק מה דאפיק ולא ידע ונהיר מה דנהיר כלא בסתימו</p>	<p>אמר רבי שמעון הרימותי ידי בתפלות למעלה שכשהרצון העליון למעלה למעלה עומד אותו רצון שלא נודע ולא נתפס לעולמים הראש הנסתר יותר למעלה ואותו ראש מוציא מה שמוציא ולא ידוע ומאיר מה שמאיר הכל בסתר.</p>
<p>רעו דמחשבה עלאה למרדף אבתריה ולא תנהרא מניה חד פריסו אתפרס²³¹⁹ ומגו ההוא פריסא ברדיפו דההיא מחשבה עלאה מטי ולא מטי עד ההיא פריסא נהיר מה דנהיר וכדין ההוא מחשבה עלאה נהיר בנהירו סתים דלא ידע והאי מחשבה לא ידע</p>	<p>רצון המחשבה העליונה לרדף אחריו ולהיות נאור ממנו מסך אחד נפרס ומתוך אותו מסך ברדיפת אותה המחשבה העליונה מגיע ולא מגיע עד לאותו מסך מאיר מה שמאיר ואז אותה מחשבה עליונה מאירה באור נסתר שלא ידוע והמחשבה הזו לא יודעת.</p>
<p>כדין בטש האי נהירו דמחשבה דלא אתידע בנהירו (נ"א דפרסא) דפרישא דקיימא²³²⁰ דנהיר ממה</p>	<p>אז מכה אור המחשבה הזה שלא נודע בהארת (המסך) הפרישה הפריסה שעומד שמאיר ממה</p>
<p>רסמ"א</p>	
<p>דלא ידע ולא אתידע ולא אתגליא וכדין (נ"א האי) דא נהירו דמחשבה דלא אתידע²³²¹ בטש בנהירו דפריסא ונהרין כחדא²³²²</p>	<p>שלא ידוע ולא נודע ולא התגלה ואז הארת המחשבה הזו שלא נודעת מכה בהארת המסך ומאירים כאחד.</p>
<p>ואתעבידו תשעה היכלין והיכלין לאו אינון נהורין²³²³ ולא אינון רוחין ולא אינון</p>	<p>ונעשים תשעה היכלות וההיכלות אינם אורות ואינם רוחות ואינם נשמות ואין מי</p>

²³¹⁶ עי' כל זה בח"א סה ע"א.

²³¹⁷ המקדש מלך ושעת רצון מפרשים את זה על סדר השתלשלות האצילות מא"ק, ועי' כללים ח"א ס ע"ד כל ענף ח' שמפרשו על על סדר השתלשלות עולם העקודים בהתפשטות הא' והב'.

²³¹⁸ הוא מלכות עקודים אחר התנוצצות ז"ת דילה נעשה רדל"א ואמר על כל ע"ס העקודים לעילא לעילא וירמוז ג"כ על אורות א"ס והכל רעותא (יהל אור). (הערה על היהל אור), הנאצלים, הנה אין השגה לכל א' עתה ג"כ למעלה ממדרגתו, כי הזר"ן אינם משיגים למעלה מחצי ת"ת דאימא, כמ"ש בפע"ח (שער הסוכות פרק ד), ואר"א אינם משיגים את א"א כמ"ש הגר"א בספד"צ (פ"א ד ע"ד בד"ה ולא אתחזי), וכן א"א אינו משיג את רדל"א כמ"ש בשער המלכים פרק ח ובשער א"א פרק ב, וכן רדל"א אינו משיג בהעקודים ע' בהגר"א בספר יהל אור (פ' פקודי ט"ז סע"ד²³¹⁸) (כללים ח"א א ע"ד), המלכות דאור הפה, הנה היא מתפשט ומשתתף בהאצילות ג"כ, וכמ"ש הגר"א ביהל אור (סוף פקודי דף טז סע"ד) כי המלכות דעקודים אחר התנוצצות ז"ת דילה נעשה רדל"א דאצילות. ועכ"פ הוא כי גם אורות הפה הם נבחנום בבחי' שני פרצופים כלליים, אחד פנימי ואחד חיצוני, והם זה למטה מזה, כי הפנימי הוא מבפנים להפה ולמעלה עד החוטם, והחיצוני הוא מהפה ולמטה עד הטבור, והנה מתלבש הפנימי בהחיצוני ע"ד הנ"ל, כי בהכח"ב דהחיצוני הנה מתלבש בו הפנימי מהס"ג שבו ולמטה ובהחג"ת דהחיצוני מהמ"ה שבו ולמטה. אמנם הוא ג"כ מהס"ג דהמ"ה ובהנה"י דהחיצוני מהב"ן שלו ולמטה ומהס"ג דהב"ן כנז' (כללים ח"א א נב ע"ד) האור דעקודים הוא בחי' נשמה לנשמה להנקודות (ביאורים ח"ב צג ע"ב).

²³¹⁹ הוא הקד"א המפסיק בין אורא להמ"ס, ואינו מקבל המ"ס ממנו אלא רק בדרך מטי ולא מטי רצוא ושוב. והנה נעשה עי"ז המ"ס לבוצד"ק שורש כל הדינון, כי בו גנוז גבורה דרדל"א כנודע²³¹⁹. וכ"ז הנה הוא מצד הצמצום אשר בהמ"ס, ומצד זה הנה הוא מה שאמרנו כי נעשה המ"ס לשורש לעולם הנקודות ולכל תולדותיהם, ובסוד (מנחות כט ע"ב) כך עלה במחשבה לפני (כללים ח"א א צד ע"ג).

²³²⁰ והנה פירש ענין בטישה זו שני פעמים האחת אמר "כדין בטש האי נהירו דמחשבה וכו' בנהירו דפריסא דקיימא" היינו בחינת העלמם בתוכיותם להתפשט (אור יקר).

²³²¹ היא חכמה שבכתר (אור יקר).

²³²² לא אמר עתה דקיימא נהיר דהיינו בחינת התפשטותם למטה, ולכך צריך בטישא אחר בטישא האחת בטישא באור בהיותו עומד בעצמו והשנית בטישא באור אחר התפשטו והיינו "נהרין כחדא" אור החכמה הנעלמת ואור הפרסא (אור יקר).

²³²³ הענין כי עד עתה לא היו מאורות הספירות לא ברעותא ולא בפרסא ולא במחשבה - שהם בחינות והם ארבעה עניינים הנד דהיינו רעותא כתר ואין סוף מתלבש בו, ופרסא בחינה אחרונה לכתר שבה מתאחזת

<p>נשמתי²³²⁴ ולא אית מאן דקיימא בהו רעותא דכל תשע נהורין קיימי כלהו במחשבה דאיהו חד מנייהו בחשבנא כלהו למרדף אבתרייהו בשעתא דקיימי במחשבה ולא מתדבקן ולא אתידיעו ואלין לא קיימי לאו ברעותא ולא במחשבה עלאה תפסין בה ולא תפסין באלין קיימין כל רזין דמהימנותא וכל אינון נהורין מרזא דמחשבה עלאה ולתתא²³²⁵ כלהו אקרין אין סוף עד הכא מטון נהורין ולא מטון ולא אתידיעו לאו הכא רעותא ולא מחשבה</p>	<p>שיעמוד בהם רצונם של כל תשעה האורות כולם עומדים במחשבה שהיא אחת מהן בחשבון כולם לרדף אחריהם בשעה שעומדים במחשבה ולא משגים ולא נודעים ואלו לא עומדים לא ברצון ולא במחשבה עליונה תופסים בה ולא תופסים בה באלו עומדים כל סודות האמונה וכל אותם אורות מסוד המחשבה העליונה ומטה כולם נקראים אין סוף עד כא מגיעים האורות ולא מגיעים ולא נודעים כאן לא רצון ולא מחשבה.</p>
<p>כד נהיר מחשבה ולא אתידע ממאן דנהיר כדין אתלבש ואסתים גו בינה ונהיר מאן דנהיר ואעיל דא בדא עד דאתכלילו כלהו כחדא וברזא דקרנא כד סליק כלא אתקשר דא בדא ונהיר דא בדא כדין קיימי כלהו בסליקן ומחשבה אתעטר באין סוף ההוא נהירו דנהיר מניה מחשבה עלאה (נ"א דלא אתידע בה כלל)</p>	<p>כשמאירה המחשבה ולא נודע ממה מאירה אז מתלבשת ונסתרת בתוך הבינה ומאיר מי שמאיר ונכנסים זה בזה עד שכלם נכללים כאחד ובסוד הקרבן כשהוא עולה הכל נקשר זה בזה ומאיר זה בזה אזי כולם עומדים בעליה והמחשבה מתעטרת באין סוף אותו האור שמאירה ממנו המחשבה העליונה (שאינו יודע בה כלל)</p>

המחשבה, והמחשבה היא חכמה ממש, ובכולם הספירות אין בהם מספר וחשבון עם היות שיש כמה תיקונים באריך אנפין כולם שוים לטובה להקשר במאציל ולפניו אין מתעלה על חבירו להכלל מספר ספירות, אמנם בהיות בחינה זו "אתעבידו תשע" דהיינו שהן מתפשטין זה מזה וזה מזה עד שהם במספר בחשבון תשעה והיינו אומרו "אתעבידו" ולא אמר אפיקו וכיוצא, מפני שהם עד כאן כל בחינות הנזכרות אין האור במספר עילה ועלול ועתה "אתעבידו תשע" דהיינו שהם נחלקים לעילה ועלול ויתעלה העילה על העלול ולכך הם "תשע היכלין להיכלין", הענין כי היכל אינו אלא דבר הנעשה לקבל דבר הנכנס בו, כי אין יצדק מלת היכל אם לא שיהיה שם מלך בהיכלו, בענין שהמאורות עתה הם היכלין בחכמה ואורה, וכן אור הפרסא יתפשט בתוכו ויהיה התחתון היכל לעליון בענין שהם תשע "היכלין" מהמחשבה "להיכלין" שהם תשע מהפרסא דהיינו הכתר כדפירשנו, ואור הכתר מתלבש בהיכלות אלו וההיכלות בית קיבול לאור הכתר שאור אין סוף מאיר בתוכו והיינו התלבש האורות באורות, ועד כאן נכללו שלש רישין שפירשנו לעיל שהם להנהגה (אור יקר).

²³²⁴ ואלו הם לבושי' לההוא רישא עלאה דלא אתידע הנק' עת"י אשר בהתחברו עם אלו הט' ספי' דא"א הם י"ס שהם השרשי' והמקו' אל כל האצו' כולו ולמטה בענין ז"א נבאר בע"ה למה אין ספי' מלכות בא"א ואיך יצאו ממנו שאר הפרצו' של אר"א כו' ואיך נאצלו ממנו בלתי יהיה בו בחי' מלכות והנה א"א זה שהוא סוד אלו הט' ספי' שרשיות ומקוריות הנה הוא מתפשט בכל האצו' כולו ומתלבש בכל הפרצו' אשר שם ומסתיים התפשטו' עד נוק' דז"א דאצו' כמו שנבאר בע"ה ותח"ו נבאר סדר התלבשו' בכל אלו הפרצו' ואח"ך איך האצילם מבלי שיהיה בו בחי' מלכות נקבה. ולכן נבאר דרך קצרה כללות כל אצו' הנה עת"י נקרא חד רישא עלאה דלא אתידע אבל הוא י"ס שלמות והג' ספירות ראשו' שלו נשארים בסוד אור המקיף ע"ג מוחין פנימיים דא"א והדעת שלו בסוד אוריא דגלגלתא דא"א בסוד נשמ' פנימית דא"א וז' תחתונות דעת"י נתלבשו בסוד אור פנימי דא"א באופ"ז חג"ת ונה"י דעתיק בתוך כח"ב חג"ת דא"א וג' פרקין תתאין דנה"י דעתיק בלבד הם נתלבשו בתוך נה"י דא"א ונעשו בחינת רוח לא"א ומלכות דעתיק במלכות דא"א בסוד נפש דא"א אח"ך א"א ב' ראשו' שלו דברישיא דידיה שהם כתר וחכמה שבו הם נשארים מגולו' בלי התלב' ועמדו בסוד אור מקי' אל המוחין פנימיים דאור"א כתר לאבא וחכמה לאימא ובינה דא"א שהיא הגרון שלו נתלבש בב' גלגלו' שהם ב' הכתרים דאור"א חציו הימיני באבא וחציו השמאלי באימא וח"ג דא"א נעשו ב' מוחין פנימיים דחכמה ובינה דאבא וחכמה ובינה דאימ' חסד לאבא וגבו' לאימ' ודעת דאריך ממנו נעשו ב' דעו' באור"א ומחצי העליון שבת"ת דאריך שהיא עד הטיבור דלבא דאריך נעשו ב' גופות אור"א שהוא הז' תחתו' שבכל א' מב' מחס' שבהם ועד המלכות שבהם. נשאר עתה מטיבו' דלבא דא"א ולמטה וזה ענינו כי מן מחצית תחתון דת"ת דא"א נעשה גלגל' דז"א שהוא כתר שבו ונמצאו ח"ג וחצי העליון דת"ת דא"א המלובשי' בתוך אור"א כנז' עומדין בסוד אור מקיף ע"ג מוחין פנימיים דז"א ומנה"י דא"א נעשו מוחין פנימיים לז"א. ופעם אחרת שמעתי ממורי ז"ל כי נה"י דא"א נעשו מוחין מקיפים אל מוחין פנימיים דז"א אבל נה"י דאור"א נעשו ג' מוחין פנימיים דז"א ומן היסוד דא"א נתפשט כל גופא דז"א שהם שבעה תחתו' שבו ומן המלכות דא"א נתפשטה נוקבא דז"א ומן נה"י דז"א נעשו שלשה מוחין פנימיים דנוקבא דז"א (שער מאמרי רשב"י נ ע"ג).

²³²⁵ עי' ע"ח שער א' ענף ד' שהלשו' גורס דלתתא, ועי' גר"א שגורס "ולעילא".

<p>דלא ידע איהי בה כלל אקרי אין סוף דמניה (נ"א ומניה) אשתכח וקיימא ונהיר למאן דנהיר ועל דא כלא קאים זכאה חולקהון דצדיקיא בעלמא דין ובעלמא דאתי</p>	<p>נקרא אין סוף שממנו (וממנו) נמצאת ועומדת ומאירה למי שמאירה ועל זה הכל עומד אשרי חלקם של הצדיקים בעולם הזה ובעולם הבא.</p>
<p>תא חזי האי סטרא אחרא דאקרי קין כל בשר²³²⁶ כמה דקשורא אשתכח לעילא בחדו אוף הכי נמי לתתא בחדוותא ורעותא לאסתפקא כלא לעילא ותתא ואימא קיימא עליהו דישראל כדקא יאות</p>	<p>בא וראה הצד האחר הזה שנקרא קין כל בשר כמו שהקשר נמצא למעלה בשמחה אף כך גם למטה בשמחה ורצון לספק את הכל למעלה ולמטה והאם עומדת על ישראל כראוי.</p>
<p>תא חזי בכל ריש ירהא וירחא כד סיהרא אתחדשא יהבין ליה להאי קין כל בשר חולקא חדא יתיר²³²⁷ על קרבנין לאתעסקא ביה ואשתמש בחולקיה ויהא סטרא לישראל בלחודיהו בנין דיתאחדון במלכיהון</p>	<p>בא וראה בכל ראש חדש וחדש כשהלבנה מתחדשת נותנים לקין כל בשר הזה חלק אחד יתר על הקרבנות להתעסק בו ומשתמש בחלקו ויהיה הצד של ישראל לבדם כדי שיתאחדו עם מלכם.</p>
<p>ודא איהו שעיר בגין דאיהו חולקא דעשו²³²⁸ דכתיב ביה שעיר (בראשית כו יא) הן עשו אחי איש שעיר ועל דא איהו אשתמש בחולקיה וישראל אינון משתמשין בחולקהון בגין כך כתיב (תהלים קלה ד) כי יעקב בחר לו יה ישראל לסגולתו</p>	<p>זהו השעיר משום שהוא חלקו של עשו שכתוב בו שעיר הן עשו אחי איש שער ועל כן הוא משתמש בחלקו וישראל משתמשים בחלקם לכן כתוב כי יעקב בחר לו יה ישראל לסגולתו.</p>
<p>ותא חזי האי קין כל בשר כל רעותיה לאו איהו אלא בבשרא תדיר ובגין כך תקונא דבשרא תדיר לגביה ועל דא אקרי קין כל בשר וכד איהו שליט שליט על גופא ולא על נשמתא נשמתא סלקא לאתרה ובשרא אתיהיב לאתר דא כגוונא דקרבנא דרעותא סלקא לאתר חד ובשרא לאתר חד</p>	<p>ובא וראה קין כל בשר הזה כל רצונו אינו אלא בבשר תמיד ולכן תקון הבשר תמיד אליו ועל כך נקרא קין כל בשר וכשהוא שולט הוא שולט על הגוף ולא על הנשמה הנשמה עולה למקומה והבשר נתן למקום הזה כמו הקרבן שהרצון עולה למקום אחד והבשר למקום אחד.</p>
<p>ובר נש דאיהו זכאה איהו קרבנא ממש לכפרא ואחרא דלאו איהו זכאה לא בגין דביה מומא דכתיב (ויקרא כב כ) כי לא לרצון יהיה לכם ועל דא צדיקא כפרה איהו בעלמא וקרבנא ממש זכאין אינון צדיקיא בעלמא דין ובעלמא דאתי</p>	<p>ואדם שהוא צדיק הוא קרבן ממש לכפרה ואחר שאינו צדיק לא משום שיש בו מום שכתוב (ויקרא כב) כי לא לרצון יהיה לכם ועל כן הצדיק הוא כפרה בעולם וקרבן ממש אשריהם הצדיקים בעולם הזה ובעולם הבא.</p>
<p>ויכס הענן את אהל מועד דהא כד הפא עננא ית משכנא שראת שכינתא בארעא ואתעבר רוח מסאבא דאיהו קין כל בשר מעלמא ואסתלק ועאל בנוקבא דתהומא רבא ורוחא</p>	<p>ויכס הענן את אהל מועד שהרי כשכסה הענן את המשכן שרתה שכינה בארץ והעברה רוח הטמאה שהוא קין כל בשר מהעולם והסתלק ונכנס לנקב תהום רבה</p>

²³²⁶ ח"א סה ע"א (לש"ו).

²³²⁷ עי' ח"ג רכז סע"א רנה ע"א רנט ע"א (לש"ו). מהקרבנות היו נהנים החיצונים ג"כ עי' עמוד הקודם רשימה של מקומות (דע"ה ח"ב קנו ע"ב).

²³²⁸ השעיר עצמו הנה הוא מסטרא דדינא, והגם שהוא מהמינים טהורים, אך הוא מצד הגבורות והדינין שהם שורש הקליפות, ומשם הוא יניקתם, וכמ"ש בזוה"ק (פ' תרומה קלט ע"א) ועזים גבורן תתאי דלבר לחפיה כו'²³²⁸, [וכן הוא שם (קמז ע"ב וקס ע"א ורלג ע"ב רסט ע"א וקפה סע"א) ובדברי הרב שער קליפת נוגה (פרק ט)]. והנה ע"י שמקריבים אותו להקב"ה, הנה אתכפייא ע"י הסטרא אחרא ונחלש כחו, כי נלקח בזה בלעו מפיו (דע"ה ח"ב קנו ע"א), ועי' לעיל קפה ע"א (שם קנו ע"א).

<p>קדישא שרא על עלמא דכתיב ויכס הענן את אהל מועד</p>	<p>ורוח קדושה שרתה על העולם שכתוב ויכס הענן את אהל מועד.</p>
<p>וכתיב ולא יכול משה לבא אל אהל מועד כי שכן עליו הענן בגין דרוחא קדישא שרא על עלמא ורוחא מסאבא אסתלק²³²⁹ בר דאמשיכו ליה אינון חייביא כמלקדמין על עלמא דאי אינון לא אמשיכו ליה על עלמא לא אשתכח ולזמנא דאתי זמין קודשא בריך הוא לאעברא ליה מעלמא דכתיב (ישעיה כה ח) בלע המות לנצח ומחה יהו"ה אלהים דמעה מעל כל פנים וחרפת עמו יסיר מעל כל הארץ כי יהו"ה דבר וכתיב (זכריה יג ב) ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ</p>	<p>וכתוב ולא יכול משה לבוא אל אהל מועד כי שכן עליו הענן משום שרוח קדושה שרתה על העולם ורוח הטמאה הסתלקה פרט לשהמשיכו אותו אותם רשעים כמקדם על העולם שאם הם לא היו מושכים אותו על העולם לא היה נמצא ולעתיד לבא עתיד הקדוש ברוך הוא להעבירו מהעולם שכתוב בלע המות לנצח ומחה ה' אלהים דמעה מעל כל פנים וחרפת עמו יסיר מעל כל הארץ כי ה' דבר וכתוב (זכריה יג) ואת רוח הטמאה אעביר מן הארץ.</p>
<p>ברוך יהו"ה לעולם אמן ואמן ימלוך יהו"ה לעולם אמן ואמן</p>	

אמרו המגיהים כאן מצאנו כתוב פסוק ויסע כסדר כל אות ואות בבית א' במרובע עם זה הלשון:

ו	א	ל	ש	א	ע	מ	מ
י	ל	פ	ר	ח	ע	פ	ד
ס	ה	נ	א	ר	מ	נ	מ
ע	י	י	ל	י	ו	י	א
מ	ס	מ	ו	ה	ד	ה	ה
ל	ה	ה	י	ס	ה	ס	ר
א	ה	נ	ל	ו	ע	ו	י
ך	ל	ה	ך	י	נ	י	ה
ה	ך	י	מ	ס	ן	ע	ס

או כה"ג כלהו שמאלא מסטרא דגבורה ואח"כ מצאנו פסוק ויבא למפרע כמו כן כל אות ואות בבית א' במרובע עם זה הלשון:

ה	ל	י	ל	ה	ל	כ	ה
ז	ל	א	ז	ז	ב	ר	ק
א	ל	ו	ל	ל	י	ל	ה
ת	א	ר	י	י	ו	ך	ש
ה	ה	ו	נ	נ	ע	ה	י
ה	י	ו	א	א	ר	ש	י
ה	נ	ח	ן	ן	י	ב	ו
ס	י	ר	מ	מ	ה	נ	ח
מ	ן	י	א	א	א	ב	ו

²³²⁹ פירוש שנחלש כחו ונשבר ע"י המשכן שעשו ישראל אבל לא נסתלק לגמרי שהרי כבר עשו העגל ובביאת המשיח דמטו רגלין ברגלין עיין לעיל מ"ש הרח"ו זלה"ה דף רנ"ח א'. ובלע המות לנצח ותתעלה הקדושה אז ישראל ישכון לבטח (מ"מ).

ע"כ אתתקנו טורין כסדרן ברזא דחסד לאסמא הלימינא ושמאלא

ו	י	ב	א	ב	י	ן	מ	ה
נ	ה	מ	ע	ר	י	ס	ו	ב
י	ן	מ	ה	נ	ה	י	ש	ר
א	ל	ו	י	ה	י	ה	ע	נ
ן	ו	ה	ה	ש	ך	ו	י	א
ר	א	ת	ה	ל	י	ל	ה	ו
ל	א	ק	ר	ב	ז	ה	א	ל
ז	ה	כ	ל	ה	ל	י	ל	ה

ע"כ אתתקנו טורין למפרע ברזא דגבורה כלהו שמאלא כלילין בימינא.
 ואח"כ מצאנו פסוק ויט כסדר כמו כן כל אות ואות בביית א' במרובע עם זה הלשון:

י	ב	ק	ע	ו	ה	מ	י	ס
ה	י	ס	ל	ח	ר	ב	ה	ו
י	ל	ה	ו	י	ש	ס	א	ת
י	ס	ע	ז	ה	כ	ל	ה	ל
ה	י	ס	ב	ר	ו	ה	ק	ד
ו	ל	ך	י	ה	ו	ה	א	ת
ד	ו	ע	ל	ה	י	ס	ו	י
ו	י	ט	מ	ש	ה	א	ת	י

ע"כ לילין טורין דמלכא קדישא בתפארת לבתר מתחברן אבהן ואתעבידו שמא קדישא
 אחב, מצאנו הע, ב שמות היוצאים מג' פסוקים אלו במרובע כל שם ושם מג' אותיות היוצאים מג'
 פסוקים אלו ישר הפוך ישר והסימן יהי אור עם זה הלשון:

והו	ילי	סיט	עלם	מהש	ללה	אכא	כהת
הזי	אלד	לאו	ההע	יזל	מבה	הרי	הקם
לאו	כלי	לזו	פהל	נלך	י	מלה	תהו
נתה	האא	ירת	שאה	ריי	אום	לכב	ושר
יחו	להח	כוק	מנד	אני	חעם	רהע	יז
ההה	מיכ	וול	ילה	סאל	ערי	עשל	מיה
והו	דני	החש	עמם	ננא	נית	מבה	פוי
נמם	ייל	הרה	מצר	ומב	יהה	ענו	מחי
דמב	מנק	איע	חבו	ראה	יבמ	היי	מום